

Giới thiệu Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!

Cô là một cô nàng nhanh nhẹn, giỏi hoạt, hiểu thấu, tuyệt không chịu nói yêu trước người kia.

Hắn là một anh chàng bá đạo, muốn nắm giữ thế chủ động trong mọi tình huống kể cả trong chuyện sự nghiệp hay yêu đương.

Vậy nên dù có yêu đến đâu anh cũng không mở lời cầu hôn trước. Tình yêu giữa họ giống như một cuộc “chiến tranh ngầm” mà ở đó hai con tim vẫn hướng về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mới gặp

Hứa Đồng nhìn trong tay tờ ghi chép, xác định chính mình không đi sai. Gọi điện thoại đến cửa hàng đưa địa chỉ, thật là nơi này.

Qua cửa bảo vệ, cô đi vào tòa nhà lớn, tìm được phòng 117. Bấm chuông rất lâu mới có người mở cửa. Là một cô gái quyến rũ cơ hồ có chút yêu điểm.

Hứa Đồng mỉm cười hỏi: “Tôi là cửa hàng Hưng Bang Ngũ Kim, xin hỏi cô là người gọi điện đến trong cửa hàng, Hồ tiểu thư?”

Cô gái hơi dương cảm gật đầu, vẻ mặt kiêu căng, “đúng vậy, là tôi”

Hứa Đồng lập tức thu hồi nụ cười, Hồ tiểu thư biểu tình làm cô cảm thấy không thoải mái.

Đem miếng vải nước đưa cho Hồ tiểu thư, Hứa Đồng chờ trả tiền. Hồ tiểu thư lại đối với cô đề thấp thanh âm nói: “Cô đưa mấy thứ này cho tôi, tôi cũng không tự lắp chúng được, cô bảo tôi làm sao bây giờ?”

Hứa Đồng khẽ nhíu mày. Thời đại này ngày càng nhiều phụ nữ, chỉ biết dùng tình lực để khoe lên dung mạo, ngay cả đầu óc mình có dính nước hay không cũng không biết, càng không hiểu nên tỏ ra như thế nào cùng người khác nói chuyện.

Cô lại một lần nữa mỉm cười, nhìn Hồ tiểu thư, uyển chuyển ôn hòa nói: “Chúng tôi có thể giúp cô lắp đặt, xong phải trả thêm chi phí”

Hồ tiểu thư hừ nhẹ, giống như Hứa Đồng chờ đợi đến lúc này chỉ vì tiền của cô ta vậy.

“Tiền không phải là vấn đề, tôi sẽ trả nhiều hơn so với công của cô, chỉ cần cô đối tốt là được”

Hứa Đồng gật gật đầu vào nhà, khi cúi đầu đổi giấy, vẫn nhìn thấy Hồ tiểu thư dương cảm ngạo mạn. Đáy mắt Hứa Đồng khẽ nhúc nhích, hiện lên mấy tia kì lạ.

Hồ tiểu thư nhìn Hứa Đồng một thân quần áo loang lổ - kì thật là quần áo lao động, nhíu mày không chút nào che giấu, mang theo một tia chán ghét nói: “Cô theo tôi vào phòng, không cần đợi đến nơi nào khác”. Ý tứ rõ ràng sợ cô làm bẩn thứ gì đó trong nhà.

Trong lòng Hứa Đồng nổi lên một tia lạnh, khóe miệng tươi cười lại lộ ra đáng vẻ kính cẩn nghe theo

“Được, nhờ cô dẫn đường đến phòng tắm”, cô phối hợp nói

Hồ tiểu thư xoay người xong, bỗng thần sắc biến đổi. Vừa rồi kiêu căng lạnh như băng, bỗng chốc như cởi ra tấm mặt nạ, giây lát hiện ra bộ mặt ôn nhu mềm mại như nước, bộ dáng đáng yêu.

Hứa Đồng thanh sắc không đổi khẽ đảo mắt. Trong lòng thầm than, trừ cô ta ra chắc không ai có thể biến đổi sắc mặt thuần thực như thế.

Tùy Hồ tiểu thư theo cửa đi vào phòng khách, Hứa Đồng lơ đãng nhìn trong thấy có một người đàn ông ngồi trên ghế sofa. Cô không khỏi sửng sốt, thì ra còn một người nữa, khó trách Hồ tiểu thư trong giây lát liền thay đổi.

Người đàn ông hé ra một bộ mặt cực kì anh tuấn, khi ánh mắt đảo qua nàng, hồn nhiên không chút để ý. Xem qua, miệng hắn có hơi hơi nhích lên, giống như cười bình thường. Nhưng cẩn thận để ý, lại phát hiện ra vòng cung kia kì thật cũng không phải một loại tươi cười, mà là một chút đùa cợt mỉa mai. Tựa hồ như gộp lại những người bên ngoài với nhau, xem tất cả như một loại ngu dốt, riêng hắn thoát tục đứng ngoài không nhiễm một hạt bụi, đùa cợt ở trên người khác đầy dơ bẩn.

Hứa Đồng càng thêm không thoải mái. Quả nhiên vật hợp theo loài, trong phòng này, nữ kiêu căng không có đạo lý, nam thì tỏ ra tài trí hơn người làm cho người khác thấy đáng ghét.

Bất quá, cô cảm thấy hân hoan cảm nhận như Hồ tiểu thư dường như lại tỏ ra rất thích.

Hồ tiểu thư ý cười đậm đà đi lại bên người hắn, ôn nhu như nước nói: “Thần, anh chờ em một chút, trước hút một điếu, em mang cô ta đi vào đổi vòi nước xong sẽ trở lại” Vừa nói vừa nghiêng người về phía trước, ân cần săn sóc châm thuốc.

Người đàn ông khẽ gật đầu, đem tầm mắt hướng phía ngoài cửa sổ

Hồ tiểu thư mang theo Hứa Đồng đi vào phòng tắm.

Không gian cách xa nha nhau, vẻ mặt ôn nhu lập tức tắt hẳn, Hồ tiểu thư lại thuần thực đeo lên mặt nạ kiêu căng không ai bì nổi phản phó: “chính là nơi đó”. Cô ta dương cầm nói cho Hứa Đồng: “đem sửa nguồn nước phía dưới, đổi luôn cả vòi nước, xong tìm tôi, tôi trả cô tiền công”, nói xong liền vội vã trở về phòng khách.

Hứa Đồng nhìn theo trong gương, cười tà.

Cô luôn luôn coi khách hàng là thượng đế, nhưng có một vài thượng đế cố tình không hiểu được tốt xấu. Hồ tiểu thư này nếu muốn cùng cô kiêu căng, cô cũng phải cho nàng niềm vui nho nhỏ mới được.

Người ở Lý Nhai ai chẳng nói? Đừng bao giờ đắc tội với tiểu bá vương Đường Tráng, cũng chớ bao giờ đắc tội với mặt cười Hứa Đồng.

Phàm là người làm cô không thoải mái, cô sẽ nghĩ biện pháp ném cho họ vài cái kính hi, làm cho bọn họ mỗi ngày đều phải kính hồn, trần ngập kích thích.

● ~ ~ ●

Từ nhỏ liền đi theo đùa nghịch với những người trong cửa hàng của Đường Hưng Bang, việc đổi vòi nước này, tuy thoạt nhìn không giống loại việc phụ nữ có thể làm đến, Hứa Đồng lại có thể thoải mái hoàn thành dễ như trở bàn tay.

Không chỉ có thể hoàn thành, mà còn có thể động tay chân ở một số nơi khác.

Ví như vừa rồi chỉ cần dùng chút tâm tư, khi Hồ tiểu thư lại dùng nước, mấy ngày hôm trước không cần biết thế nào, nhưng chỉ sợ về sau cũng không thể an bình. Cô dám cam đoan, hàng xóm dưới lầu thỉnh thoảng sẽ xông lên phá cửa hỗn hển nói cho cô ta rằng không cần lại đổ nước bẩn xuống phía dưới. Còn cô ta sẽ sốt ruột buồn bực không biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào?

Nghĩ đến tình cảnh khôi hài xảy ra sau này, Hứa Đồng cười xấu xa đứng lên. Nếu cô động tay động chân qua, sẽ rất khó bị phát hiện. Chỉ sợ cuối cùng Hồ tiểu thư kiêu ngạo này cũng sẽ bị hàng xóm chửi đến phát điên lên mất.

Sung sướng vô cùng đi ra khỏi phòng rửa mặt, Hứa Đồng đi tới phòng khách. Hồ tiểu thư thân hình nhuyển như rắn, bò lên người đàn ông ngồi bên cạnh. Vẻ mặt tươi cười, toàn ý xu nịnh, tận tâm lấy lòng.

Hứa Đồng một bên âm thầm buồn nôn, một bên âm thầm khâm phục người đàn ông này. Loại phụ nữ kịch cỡm như vậy, hẳn tiêu thụ được chắc cũng rất mệt đi.

Hồ tiểu thư gặp Hứa Đồng đi ra, đứng lên đưa tiền, ôn nhu cười nói: “cảm ơn cô, nếu không có cô tôi thật sự không biết làm thế nào. Những việc nặng nề này chúng tôi chỉ sợ cả đời chưa làm đến. Nếu cô không giúp chúng tôi thay vòi nước, chỉ sợ hôm nay toilet cũng không thể đi được đâu” Cái cách nói chuyện nhẹ nhàng hòa nhã này với kiêu căng lãnh đạm khi nãy, dường như hai người khác nhau vậy.

“Không có gì, không có gì”, Hứa Đồng đối trả mỉm cười nói, “Cô khách khí quá, chỉ là việc nhỏ thôi, đổi vòi nước kì thật rất dễ làm, bởi vì thường làm, nên đối với chúng tôi không cần suy nghĩ cũng có thể hoàn thành!”

Còn đối với cô, có suy nghĩ cũng không thể làm được, vì cô ngu!

Hồ tiểu thư không thấy được cô ý tại ngôn ngoại, cười như hoa nở lấy tiền ra.

Hứa Đồng cảm thấy có ánh mắt cố tình ở trên mình đánh giá, vì thế vội vàng trừng lớn hai mắt, làm bộ dạng hồn nhiên chờ mong, nhìn chăm chăm tiền trong tay Hồ tiểu thư, một bên chớp mắt giống như thêm một đồng tiền lật ra lại càng thêm hưng phấn, một bên lại phát ra vài tia thất vọng, Hồ tiểu thư trả công không nhiều như lúc đầu cô ta hứa vậy.

Người đàn ông đột nhiên mở miệng.

“Một cô gái làm việc nặng nề này cũng không dễ dàng gì, em hào phóng một lần đi, trả cô ấy nhiều tiền một chút” Cẩn thận nghe ra, có thể nhận ra trong đó một tia thân nhiên đùa cợt.

Hồ tiểu thư lập tức cười càng thêm sáng lạn “Em cũng nghĩ như vậy, nhưng mà nhất thời trên người không có nhiều tiền”, thân thiết kéo tay Hứa Đồng, vỗ vỗ nói “cô đợi thêm một chút, tôi đi lấy thêm cho cô”

Hồ tiểu thư đi vào bên trong, Hứa Đồng làm bộ chân tay luống cuống, nhu thuận ngượng ngùng đối với người đàn ông cười một chút.

Người đàn ông nhấp môi đối với cô khẽ gật đầu, xem như đáp lại. Đột nhiên lại hỏi: “phụ nữ làm công việc như vậy, chịu nổi sao?”

Hứa Đồng làm bộ dạng cười khổ đáp lại: “Đã trở thành thói quen, mỗi người trong cuộc sống đều có khó khăn riêng, ai cũng thế, đâu phải ai cũng có thể chọn được mình làm cái gì, không muốn làm cái gì đâu?, không phải phải nói: tu hành là nhẫn nhục chịu đựng, nếu suy nghĩ như vậy, bất luận làm cái gì, có khổ hãy không cũng liền cảm thấy mình không hề chịu thiệt thòi”

Người đàn ông quả nhiên giống như bị câu trả lời của cô đã động, sắc mặt mỉm cười.

Tia mìa mai trên mặt hắn lập tức biến mất.

Hắn đột nhiên tươi cười nhưng lại có loại lạnh băng đằng sau cảm giác chói mắt kia.

Hứa Đồng không khỏi thầm oán: “nếu hồng nhan là họa thủy thì mỹ nam là yêu nghiệt, người đàn ông này cười rộ lên, ai dám nói rằng hắn không đẹp trai đến mức làm cho người ta hận không thể gỡ bỏ tất cả phòng bị”

Người đàn ông mỉm cười với Hứa Đồng nói: “cố lên!”

Hứa Đồng dùng ánh mắt cảm động nhìn hắn, giống như nói cảm ơn.

Không đợi ai lên tiếng nữa, Hồ tiểu thư đã lấy xong tiền đi ra. Cô ta thân thiện đem tiền nhét vào tay Hứa Đồng nói “cô vất vả rồi”

Hứa Đồng căng thẳng, thần sắc ảm đạm. Thoạt nhìn như vậy dường như là bị ai làm đau, cố tình nhịn đau mà không dám nói.

Đưa lưng về phía sofa nơi Hồ tiểu thư không nhìn đến, chỉ một hộp mắt, người đàn ông sắc mặt hơi đổi, đáy mắt hiện lên tia chán ghét. Giống như đế vương ở trong hoàng cung, gặp được vương phi kiều ngạo của hắn đang trăm phượng ngàn kê đi bắt nạt một tiểu cung nữ vậy.

Hứa Đồng một bộ sợ hãi đáng thương rút tay ra, đi lên hai bước, xoay người cảm ơn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. Nhưng miệng tuy nói cảm ơn, trong lòng lại không chút thiện ý: cho người giảm thọ đi, cứ nhiên bà cô nhà người lại phải xoay đầu hành lễ.

Người đàn ông nhìn cô đàm đàm cười: “tôi cũng không làm cái gì, không cần cảm ơn”

Hứa Đồng đối hắn nhoen miệng cười.

“Không! Tiên sinh! ngài cho tôi tôn trọng! Cảm ơn ngài!”

Khoảnh khắc cô cười, hắn nheo mắt lại.

Năm đó vì làm cho mẹ yên tâm mà đi, cô tự hứa với chính mình học làm thực nữ, không thể giống cô em gái ăn nói thô lỗ. Vì thế một khoảng thời gian, cô mỗi ngày cần chiếc đĩa ở trước gương khổ luyện mỉm cười.

Khỏe miệng da phá, lợi sung, hai má toan đau. Tuy rằng vất vả, nhưng thấy đáng giá, vì đổi lấy mẹ vui mừng

Mẹ nói: “Con ngoan, cười như thế thật tốt, làm cho người khác trước mắt sáng ngời, về sau cứ cười như vậy, đừng giống mấy đứa con trai hi hi ha ha”. Mẹ còn dạy cho cô, con gái đẹp nhất, trong lúc tươi cười đừng quên hàm chứa một tia ưu thương, nó xinh đẹp mà thần bí, làm người ta vương bận, không thể quên.

Không lâu về sau, mẹ qua đời. Từ nay về sau, nụ cười của cô liền mãi mãi chứa một tia thân nhiên ưu thương.

● ~ ~ ●

Đi tới cửa, Hồ tiểu thư rút cục mặt lại biến sắc. Cô ta nhìn Hứa Đồng, giọng lạnh như băng: “Ghét nhất cái loại người nghèo luôn làm bộ đáng thương xin tiền, luôn ở trước mắt đàn ông giả tạo tìm kiếm đồng tình”

Hứa Đồng ánh mắt lạnh lùng, một tia sáng chợt lóe. Cô xem Hồ tiểu thư, lạnh run nói: “Thực xin lỗi Hồ tiểu thư, cô thật sự hiểu lầm tôi rồi, tôi không có ý dụ dỗ chồng cô, tôi chỉ muốn cảm ơn thôi, xin cô tin tưởng tôi” Âm lượng không lớn không nhỏ, đủ làm cho người đàn ông trong kia nghe được. Âm sắc nom nớp lo sợ, giống như đang bị ai uy hiếp, đang sợ hãi không thôi.

Hồ tiểu thư quay đầu nhìn về phía phòng khách, thần sắc kinh hoàng. Lại quay đầu nhìn Hứa Đồng, oán hận cắn răng nói: “Câm miệng cho tôi! Đi mau”

Hứa Đồng vẫn như cũ làm bộ nhất gan một bên rồi khỏi cửa một bên vẫn khóc: “Thực xin lỗi Hồ tiểu thư, thực sự xin lỗi, tôi không có dụ dỗ chồng cô, xin cô tin tưởng tôi”

Cô làm bộ dạng nghèo khổ yếu đuối bị tình nhân âm thầm hãm hại, suy diễn vô cùng nhuần nhuyễn, phần khích. Mặc cho ai nghe thấy hoặc nhìn thấy một màn này đều đồng tình với cô gái kia thoạt nhìn khờ khạo, thanh thuần, đi khiển trách cái người kia keo kiệt độc ác.

Cửa phòng đóng lại, Hứa Đồng nhìn rõ Hồ tiểu thư kia, trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi hột.

Cô khẽ cười, tâm tình sung sướng vô cùng.

Muốn cùng Hứa Đồng này đầu, cũng không phải là chuyện dễ dàng, chơi không tốt, sẽ bị cô sách cốt lột da.

Trông cậy vào cô một chút giàu lòng nhân ái hạ thủ lưu tình? Không có khả năng!

Này nợ thương hại gì đó, cô chưa bao giờ mang ở trên người

Sinh tồn là khôn sống mỏng chết, bị thương hại bất quả chẳng qua sẽ có ngày bị vất bỏ mà thôi.

Con người sống nên chọn làm người mạnh mẽ. Sự thương hại đối với kẻ yếu đuối là an ủi, nhưng đối với kẻ mạnh mẽ là một sỉ nhục.

Mà để cho đối thủ tôn trọng, cô sẽ đem đối phương cũng như mình đối xử bình đẳng, làm sao có thể dùng sự thương hại của mình đi nhục nhã bọn họ?

Nên, tốt nhất người nào muốn đắc tội với cô nên là người có bản lĩnh thật sự, nếu không, sẽ bị thảm bại rất khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Song “Đồng”

Trở lại cửa hàng, Hứa Đồng đang định đem tiền kiếm được bỏ vào trap. Đường Hưng Bang lại nói với cô: “Đừng bỏ vào trong, cháu cầm lấy đi, mặt khác chỉ tiêu một ít, ngày mai đi dạo phố, mua cho mình một ít quần áo. Nhìn cháu một thân quần áo lao động vừa bẩn lại vừa cũ. Cháu hiện tại tốt xấu gì cũng đã tốt nghiệp đại học, nên ăn mặc trang điểm một chút, đi ra ngoài nộp sơ yếu lý lịch, tìm một công việc trí thức gì đó, chứ đừng cùng ta cứ mỗi ngày mất to trừng mắt nhỏ bán ba cái đồng, sắt này”

Hứa Đồng cười hì hì, đem tiền nhét vào trap.

“Chú Đường, cháu thật vất vả mới tốt nghiệp được, chú lại khiến cho cháu vừa nhàn rồi một hồi đã đi tìm việc làm sao”. Cô đi đến bên người Đường Hưng Bang, ôm lấy cánh tay ông, cười tủm tỉm làm nũng nói: “cháu với chú cùng nhau trông cửa hàng, cho chú đỡ buồn, không tốt hay sao?”

Đường Hưng Bang nhìn cô không có cách nào, lắc đầu, về mặt bất đắc dĩ.

Ông bỗng nhớ đến một sự kiện, liền vỗ vỗ bả vai Hứa Đồng chia chia điện thoại nói: “Vừa rồi cháu đi ra ngoài, ông Kiều gọi điện thoại tìm, nhanh gọi điện thoại lại đi”. Vừa nói lại nhớ đến một việc khác, vì thế đi theo nói: “Đồng Đồng, cháu cũng đã tốt nghiệp đại học, cũng nên có một cái đi động, như vậy mọi người tìm cháu có việc cũng tiện”

Hứa Đồng gật đầu cười: “Được, ngày mai cháu đi mua”

● ~ ●

Người mà Hứa Đồng gọi “ông Kiều”, là chủ nhiệm lớp trung học ngày xưa của mẹ cô Hứa Yên và ba cô Chương Khang Năm. hôm nay, ông gọi điện đến tìm Hứa Đồng, là vì muốn nói chuyện của Chương Khang Năm.

Ông nói cho Hứa Đồng, Chương Khang Năm phải về nước. Bởi vì thân thể không tốt, ông ta muốn đem trọng tâm kinh doanh chuyển về trong nước, lá rụng về cội. Mặc khác ông ta thực nhớ cô, muốn đem tên cô vào trong danh sách thừa kế.

Cắt đứt điện thoại, Hứa Đồng cảm thấy trong ngực một trận rầu rĩ.

Ông ta muốn trở về, cùng với cô có cái gì quan hệ? Nhớ cô? Thực buồn cười! Năm đó ông ta cùng nữ thư kí thông đồng ở một chỗ với con gái chung cũng không nói qua một câu nhớ cô.

Nếu không phải vì ông ta, mẹ cũng sẽ không vì buồn bực mà sinh bệnh, không đợi cô học xong trung học đã qua đời. Nhớ lại lúc mẹ nằm trên giường bệnh, cô đơn, bị thương, lòng cô căm hận. Nếu như không đáp ứng mẹ cô, sẽ không cùng mấy người kia tranh chấp, cô thật không muốn nén giận mà sống như vậy.

Nhìn đến Hứa Đồng sắc mặt tái nhợt, Đường Hưng Bang đi tới. Ông hiểu rõ vỗ vỗ bả vai cô, an ủi nói: “Đồng Đồng, quên đi, đừng nghĩ nhiều làm gì, bình tĩnh lại. Đừng làm cho mẹ cháu ở bên kia phải lo lắng”

Hứa Đồng miễn cưỡng phát ra một tia cười: “Chú Đường, cháu không sao.”

Đường Hưng Bang vỗ đầu cô, cười hiền từ: “Đến chỗ Tráng tử chơi một lát đi”, vừa nói một bên đẩy cô ra ngoài cửa: “Đi giải sầu đi, cửa hàng khách không nhiều lắm, một mình chú cũng đủ.”

● ~ ●

Đường Hưng Bang ở Lão Nhai có ba nhà, một chỗ là cửa hàng Ngũ Kim, một chỗ cách cửa hàng Ngũ Kim không xa lắm một gian là nhà ở của hai ba con ông, còn lại một gian trước cho mẹ con Hứa Đồng thuê, sau Hứa Yên qua đời, Hứa Đồng trở thành con nuôi của Đường Hưng Bang, chỗ đó trở thành phòng ở của Hứa Đồng. Còn một chỗ là giành cho Đường Tráng sử dụng, diện tích rất lớn, ở cách cửa hàng Ngũ Kim hơi xa một chút, ở đầu bên kia của Lão Nhai, nơi đó có vẻ rỗng rảnh hỗn tạp.

Hứa Đồng đến chỗ đó cùng Đường Tráng chơi cả đêm, giải sầu xong, cảm thấy ngực không còn áp chế. Về nhà, vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Buổi sáng, cô đẩy cửa ra sân. Không khí trong lành, cô sáng khoái hít thở, cảm thấy toàn thân sáng khoái vô cùng. Tâm tình cảm thấy rất tốt, lúc ngồi xôm bên giềng đánh răng miệng dính đầy bọt kem vẫn ngậm nga cười nhỏ.

Nhưng sự xuất hiện của Chương Thực Đồng làm cho cô tâm trạng vui vẻ từ sáng đến giờ đột nhiên tắt ngấm.

● ~ ~ ●

Tuy rằng đã khá nhiều năm không thấy, nhưng Hứa Đồng phát hiện, khuôn mặt cô em cùng cha khác mẹ kia vẫn trước sau như một, làm người ta chán ghét.

Chương Thực Đồng hùng hăng tiến đến. Hứa Đồng nhìn thấy cô ta một bộ mặt tức giận liền hiểu ngay cô ta vì cái gì mà đến – bắt quá chi vì những đồng tiền dơ bẩn của ba cô ta.

Thoáng nhìn cô ta mang theo vẻ mặt phẫn uất oán giận, mắt Hứa Đồng chuyển động, bụng lên cốc nước hóp một ngụm to, xúc xúc khoang miệng đầy bọt kem đánh răng.

Chương Thực Đồng tiến đến, giống như nữ vương ngạo mạn. Cô ta liếc mắt, hất cao cằm, hai tay khoanh trước ngực, vênh mặt kêu gào: “Hứa Đồng, cô đứng lên cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô”

● ~ ~ ●

Hứa Đồng cơ hồ cười. Nhiều năm không thấy, không nghĩ tới Chương Thực Đồng khi giao chiến, mở đầu vẫn là như vậy cầu huyết cùng ngu dốt.

Cô chậm rì rì đứng lên, đem nước trong miệng bất ngờ phun đến bên chân Chương Thực Đồng. Nhìn cô ta cuồng quýt không ngừng giờ chân tránh né, cô cảm thấy phi thường vui vẻ. Cô từng cười nói: “Chương Thực Đồng, tôi phun cô là vì muốn cho cô hiểu được một đạo lý”, cô chớp động hai mắt, ánh mắt trong suốt lộ một tia thành khẩn, biểu tình thân thành “làm người, muốn đến nhà người khác, muốn cùng chủ nhà nói chuyện, làm ơn nhớ rõ một chút – nếu chủ nhà đang đánh răng thì phải ngậm miệng lại, mặc kệ có cái gì không thể không nói, cũng đợi chủ nhà đánh răng xong rồi nói. Nếu không khi nói, người ta sẽ phun ra, hiểu chưa?”

Chương Thực Đồng lập tức hỗn hển kêu to lên: “Hứa Đồng, cô là đồ dã man, là loại không có giáo dục”

Cô ta vừa dứt lời, Hứa Đồng tiện tay giơ lên, đem nửa cốc nước còn lại hướng cô ta mà té qua. Cô ta tránh nhanh về phía sau nhưng vẫn không kịp. nhìn chiếc túi da cao cấp nở rộ hoa ban, Hứa Đồng trong lòng thoải mái.

“Tôi dù không có giáo dục, cũng không giống loại người điên, sáng sớm không gõ cửa vọt đến quấy rầy người khác” Cô chậm rãi nói.

Chương Thực Đồng tức đỏ mặt, giống như hận không thể đem cô xé thành trăm mảnh.

“Hứa Đồng, tôi nói cho cô, nếu cô có tự trọng, cô cũng đừng dính đến nhà họ Chương chúng tôi, cũng đừng mơ tưởng gì đến tiền của ba tôi!” – Chương Thực Đồng hỗn hển kêu to.

Hứa Đồng lại múc thêm một cốc nước, một mặt đem bàn chải đánh răng chậm rãi khuấy nhẹ, một mặt không chút để ý nói: “Chương Thực Đồng, cô biết không, thế giới này có một loại người, không có việc gì làm, làm người khác thực sự khinh thường, làm cho người ta vừa nghe cô ta nói chuyện liền không chịu được mà muốn đánh”. Nói xong lại lưu loát giương tay lên đem cả cốc nước dùng sức hất về phía Chương Thực Đồng. Toàn bộ quá trình vừa nhanh vừa bất ngờ, Chương Thực Đồng lĩnh trọn cốc nước la lên thảm thiết.

Cô ta một bên giơ chân, một bên hét chói tai: “Hứa Đồng, cô là đồ hư hỏng! Lưu manh! Lưu manh! tiền của ba tôi tuyệt đối không thể cho loại người không có giáo dục như cô! Cô! Cô! Cô thật quá đáng! Cô chờ đấy cho tôi!”

Hứa Đồng nhìn cô ta, cười trừ tức nói:

“Chương Thực Đồng, kì thật tôi không muốn ăn nói thô tục, nhưng là cô bức tôi. Tôi không hiểu cô như vậy có thể tùy tiện đến tôi nơi này chửi bới, được rồi, tôi đây sẽ làm cho thực vừa ý”

Hứa Đồng ánh mắt đột nhiên biến đổi, vốn lười biếng, giờ đây lại xuất ra một tia lạnh lùng uy hiếp:

“Chương Thực Đồng a Chương Thực Đồng, cô nói xem cô là cái gì a?” Cô nhẹ giọng, giống như nỉ non lại gần từng tiếng giống như tràn ngập cảm giác bức bách: “Cô thật là dũng cảm, liền đến đây làm ầm ĩ. Cô bảo tôi cái gì? Hư hỏng? Lưu manh? có phải hay không? Tôi nói cho cô, cô thật ra nói rất đúng! Không chỉ năm học trung học đó tôi hư hỏng, lưu manh, hiện tại tôi vẫn thế! Cho nên...” Cô dừng một chút, nhìn Chương Thực Đồng run run hai

má, nhếch môi lạnh lùng cười, chậm rãi nói: “Cô tốt nhất chớ chọc vào tôi, nếu cô chọc vào tôi, tôi sẽ trả lại cô gấp bội. A đúng rồi, cô không muốn tôi cầm tiền của ba cô? A, đành để cho cô mất hứng, tiền này tôi không nên không cầm? Cô bảo tôi chờ cô xem? Được, tôi nghe cô, nhất định sẽ chờ cô, tôi chờ xem cô có thể cho tôi xem cái gì?”

● ~ ~ ●

Hứa Đồng đã không còn nhớ rõ, đã có bao nhiêu năm cô không bị người ta gọi là “hư hồng”. Từ khi đỗ đại học về sau, cô liền từ một người trước kia bị gọi là cô gái hư hồng trở thành một cô gái tốt. Hiện tại dường như đã không còn người nào nhớ tới ngày trước cô cỡ nào phản nghịch, cỡ nào xấu xa.

Năm đó cô từ trường chuyên chuyển về trường phổ thông, học cùng Đường Tráng. Cô đi theo Đường Tráng học được trốn học, đánh bài, đánh nhau, ăn nói thô tục, thành một điển hình rất hư hồng trong mắt mọi người.

Sau cô lại còn theo Đường Tráng học hút thuốc.

Cô còn nhớ rõ lần hút thuốc đầu tiên, thực sự ngẫu nhiên, vừa lúc Bàng Mông đến trường phổ thông tìm cô, làm cho anh chàng vĩ đại kia nhìn thấy cô tựa vào cửa sổ trong tầng đột khói sa đọa hút thuốc, trên mặt anh là cỡ nào đau đớn.

Mà cô lúc đấy nhìn anh, vẻ mặt thống khổ, trong lòng anh lo lắng như vậy cuối cùng lại trở thành hư không.

● ~ ~ ●

Hứa Đồng nói: “Tôi sẽ chờ xem cô có thể làm cho tôi đến thế nào”

Chương Thực Đồng lập tức nhìn cô quát to đến khàn cả giọng: “Hứa Đồng, da mặt cô sao có thể dày đến như vậy? Cô thực sự là loại người không biết xấu hổ! Tiền của ba tôi đều là mẹ tôi giúp đỡ vất vả mà kiếm được, tại sao lại phải chia cho cô? Cô dựa vào cái gì mà lấy nó?”

Nghe xong những lời này, Hứa Đồng nổi giận. Cô nheo mắt lại hướng Chương Thực Đồng: “Thật là làm cho người ta mở mắt đến cái gì gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, không biết xấu hổ! Vốn tôi hứa với mẹ tôi không thêm với mấy người nhà cô chấp nhặt. Nhưng cô thế nào lại muốn đến bức người khác? Được, tôi sẽ nói cho cô xem cho đến tận cùng là ai không biết xấu hổ”

Cô dừng một chút, khoe miệng tràn ra ý cười mỉa mai, trong thanh âm tràn ngập vẻ khinh thường: “Nếu bàn về xấu hổ, ai có thể so sánh với mẹ cô đâu? Bên này có thể ngọt ngào xưng với mẹ tôi hai chữ chị em em, bên kia lại có thể cời sạch sẽ rúc vào chăn của chồng chị, còn thập phần nhiệt tình cùng chồng chị đẻ ra cái loại con. Bà ta đoạt chồng của chị không nói, ngay cả tên của con chị bà ta cũng không buông tha, đã đi ăn cướp còn nói mình là khuê nữ, người ta kêu “đồng” bà ta cũng kêu “đồng”. Chắc chắn! Chương Thực Đồng, cô nói xem da mặt mẹ cô có thể nào dày đến như vậy? Bà ta cùng chồng chị mình lúc lẫn lộn trên giường cũng không ngấm lại, năm đó nếu mẹ tôi không tốt bụng giữ bà ta lại, bà ta bị chồng ruồng bỏ, hỏi văn bằng không văn bằng, nói công việc không công việc, hai bàn tay trắng bà ta sống được sao?”

Chương Thực Đồng cả người run run, cô ta hướng phía Hứa Đồng la to: “Cô nói bậy! cô mới là đồ ăn cướp! Tôi mới là “Thực” Đồng, tôi mới là Thực Đồng của ba”

Hứa Đồng “xùy” một tiếng cười đi ra, tiếng cười tràn ngập khinh miệt đùa cợt: “Chương Thực Đồng, tôi nói cho cô nghe, bây giờ hàng thật thì không cần quảng cáo, hàng dỏm mới dùng sức đánh trên mình mấy cái mác cường điệu chính mình là đồ thật đâu! Úc! “Thực” ~ ~ Đồng!” Cô cố gắng đem chữ “thực” phát ra vừa nặng vừa dài.

Thực Đồng một câu cũng không nói lên lời, mặt bị ghen đỏ như cà chua, ngực kịch liệt phập phồng, hô hấp dồn dập. Hứa Đồng lo lắng cô ta sẽ bị suyễn mà phải vào bệnh viện mắt.

Chương Thực Đồng đang thấy thật khó thở, trong túi di động chợt quang quác vang lên.

Kế tiếp một màn làm Hứa Đồng mở to con mắt. Chương Thực Đồng tiếp điện thoại, trong nháy mắt cả người đột nhiên biến đổi, từ người đàn bà hung hãn chanh chua biến hóa thành cô gái hiền lành ngoan ngoãn, không còn cái giọng lặc lặc thanh thanh áp khí người khác.

Cô ta xoay sang chỗ khác, giống như làm vậy Hứa Đồng sẽ không nghe được cô ta nói chuyện, đối với microphone hề hề gắt giọng: “Cố Thần! Cố Thần, anh đợi một chút em đến, em lập tức đến ngay, chỉ cần 10 phút là được rồi, xin anh, xin anh đấy, nhất định phải chờ em nha!”

=_ =|||

Hứa Đồng nhu nhu lưỡi. May mà mình còn chưa ăn bữa sáng, nếu không thì lúc này có thể phun hết.

Cắt đứt điện thoại, một Chương Thực Đồng vừa ôn nhu như nước trong nháy mắt đã không còn. Cô ta thu điện thoại, nhìn Hứa Đồng ác khí nói: “Hứa Đồng, tôi không muốn cùng cô tranh cãi, nhưng tôi cảnh cáo cô, cô tốt nhất tự giải quyết cho tốt!”

Hứa Đồng thiếu chút nữa văng lên. Cô nhìn lại Chương Thực Đồng, vẻ mặt chân thành nói: “Chương Thực Đồng, cô có biết cái gì gọi là có thân tự lo không? Tôi cảm thấy cái này cho đến bây giờ đều không có nói quá. Trước hết không bằng cô tự học được nó đi, đến lúc cô tự hiểu được nó thì tôi tin trên thế giới này là Niết Bàn, từ nay về sau nhất định sẽ không có chuyện ác”

Chương 3: Nghe thấy

Phía sau vang lên tiếng bước chân.

Hứa Đồng vừa nghe liền biết. Thanh âm này là từ Đường Tráng vọng lại.

Đường Tráng đến dừng lại bên người cô. Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Trên người anh chỉ mặc một chiếc quần đùi, để lộ phần trên cơ thể rồi rấm rấm những hình xăm dữ tợn quần lấy nhau trên da.

Khi Hứa Đồng nhìn anh, anh lặng lẽ đối cô nhử mắt. Cô lập tức hiểu ra, tiện đà không nhịn được muốn bật cười.

Tên tiểu tử này càng ngày càng tà ác, cố ý không mặc áo mang hình xăm ra để dọa người.

Đường Tráng giơ lên cánh tay, rất lưu loát khoắc lên trên người Hứa Đồng, tà tà nhìn Chương Thực Đồng một phen cao thấp đánh giá xong chuyển lại Hứa Đồng bĩu môi, lười biếng nói: “Nha đầu, em càng ngày càng tốn thời gian, dài dòng lâu như vậy, không mệt sao? Trực tiếp bắt đầu không phải là xong rồi?”

Đường Tráng lại trừng hướng Chương Thực Đồng, lại nhìn ra phía cửa rồi đột nhiên trở nên không kiên nhẫn: “Tao muốn nói đùa mất dạy nào. Sáng sớm ăn no xong không biết làm gì, lại đi phá giấc ngủ của người khác?” Đưa tay hướng Hứa Đồng lay, thúc dục nói: “Anh nói em mau làm đi, nếu nói không xong, để anh động tay, là cô ta tàn đấy”

Đường Tráng nói xong, Hứa Đồng phốc xuy một tiếng cười đi ra. Tên này làm cho hắn đóng vai người tốt thì phí khí lực, nhưng nếu diễn vai ác nhân, căn bản không cần hóa trang, oanh trời oanh đất, trừng ai nấy run.

Chương Thực Đồng bị Đường Tráng dọa, cả người run rẩy, vươn tay chỉ vào Đường Tráng kêu to: “Anh ... Anh ... anh là lưu manh!!!” Lại chỉ hướng Hứa Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hứa Đồng! Cô thật giỏi! Tôi thật sự là kinh bỉ cô! Trước kia cô không học giỏi, không ngờ được hiện tại so với trước kia càng trở nên xấu xa! Thật không biết mẹ cô dạy cô thế nào!”

Cô ta đang thao thao bất tuyệt, còn chưa có ý định dừng lại, Hứa Đồng đã lưu loát thẳng tay quăng cho cô ta một cái bạt tai.

Một tiếng “ba” kêu vang, bên nhon chói tai

Hứa Đồng, xuất tay, lòng bàn tay có chút hơi hơi đau. Vừa rồi bàn tay kia, bởi vì mang theo tức giận mà khi đánh ra thêm vài phần khí lực.

Chương Thực Đồng che má, kinh ngạc nhìn Hứa Đồng, vẻ mặt không thể tin.

Cô ta rõ ràng tính ngăn cô họng phun lệ khóc om sòm, lại bị ánh mắt Hứa Đồng làm cho kinh sợ, muốn động mà không dám.

Hứa Đồng trừng mắt, ánh mắt lạnh lẽo đến cực điểm, thanh âm vừa chậm vừa nặng nề: “Còn dám nói mẹ tôi một chữ, xem tôi như thế nào trừng trị cô! Tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là chân chính lưu manh!”

Chương Thực Đồng đỏ hồng mặt, vẻ mặt oán giận nhìn Hứa Đồng, lại nhìn Đường Tráng đứng cạnh, môi run run, nước mắt tràn mi mà ra, giống như bị oan, một bên khóc một bên dậm chân kêu to: “Hứa Đồng, cô không phải ý vào có chỗ dựa sao? Cô chờ đấy cho tôi, tôi sẽ không quên đâu, nhớ kỹ có thiếu tôi một cái tát, chúng ta chờ xem!”

Hứa Đồng cười lạnh xem nàng, thanh sắc bất động, Đường Tráng cũng không thể nhìn được nữa tiến lên hai bước. Chương Thực Đồng sợ tới mức mặt đầy nước mắt nước mũi hết chói tai, sợ Đường Tráng thực sẽ lại đánh chính mình, lập tức quay đầu chạy ra khỏi sân.

Nhìn bộ dạng cô ta chạy trời chết, Hứa Đồng không khỏi cười ha ha.

“Tráng tử, anh xem anh đem Thực Đồng cô nương dọa chết rồi! Ha ha ha!”. Cô khoái chí trêu ghẹo nói.

Đường Tráng quay đầu lại xem cô, nói: “Cảm ơn, anh không phải là hù dọa. Anh thật sự chịu không nổi chỉ muốn đi chặt luôn hai tay cô ta!”

Hứa Đồng có chút bất ngờ. Đường Tráng luôn tự xưng không bao giờ đánh con gái, Chương Thực Đồng thiếu chút nữa buộc Đường Tráng phá vỡ chính nguyên tắc mình đặt ra, quả thực là có bản lĩnh a.

Nhìn phía cửa, Hứa Đồng cười khuấy nói: “Tráng tử, anh nói xem cô ta có ý tứ gì, là buổi sáng nhàn rồi đi?”

Đường Tráng vỗ vỗ vai cô, âm trầm nói: “Nha đầu, về sau cô ta có đến cản quấy, em cứ đánh gãy răng cô ta, không cần do dự, anh cho em chỗ dựa!”

Hứa Đồng dùng sức gạt đầu một cái, cười tươi, trên mặt tràn ngập ấm áp.

• ~ •

Ăn sáng xong, Hứa Đồng hỏi Đường Tráng: “em đi tìm Dương Dương chơi, anh có đi không?”

Đường Tráng nhún vai bàng quang: “Không đi! đừng có nói chuyện cô ta trước mặt anh, anh đã cho cô ta bay! tìm cô ta? quên đi!”

Hứa Đồng nhìn không được khinh bỉ nói: “Được, muốn già bộ liền cứ già bộ đi. Với anh có thể buông người ta sao? Cũng được, quên đi, anh chính mình tự biết. Bất quá, đồng chí Đường Tráng, em nghĩ em hẳn là chân thành nhắc nhở anh một câu, đầu năm nay, người ta một yêu sét đánh, nếu không sợ quá muộn, vẫn là hãy thu lại cái về mặt ấy đi.”

Đường Tráng thập phần không bình tĩnh ném một chiếc dép trên chân về phía Hứa Đồng. Hứa Đồng nhanh nhẹn tránh được, một đường sung sướng xuất môn.

• ~ •

Hai năm trước Hứa Đồng thông qua Đường Tráng biết Dương Dương. Hai người tính cách hợp nhau, từ đó về sau trở thành bạn tốt. Dương Dương làm việc ở một sân Gôn quý tộc, Hứa Đồng thường xuyên qua đây tìm cô tán gẫu.

Vào sân bóng, trải qua mấy đường, cuối cùng Hứa Đồng cũng tìm được Dương Dương

Dương Dương đang bồi ở bên một đám khách. Thoáng nhìn thấy Hứa Đồng, cô liền nhẹ nhàng kêu một người bạn làm cùng thay vị trí, lặng lẽ đi ra.

Hứa Đồng lôi kéo tay Dương Dương nói: “Ta tối hôm qua chơi mệt chực thắng lão Đường Tráng nhiều tiền, nguoi mau làm bộ đau bụng về sớm một chút, hai ta cùng nhau đập phá!” Dương Dương lại tỏ bộ mặt khó xử: “Đồng Đồng, chỉ sợ không được. Hôm nay có vài vị đại gia đến đây tiêu khiển, đều là hàng siêu cấp, rất khó hầu hạ, ta chỉ sợ không về sớm được!”

Hứa Đồng tò mò xem, tưởng chiêm ngưỡng một chút cái gọi là “hàng siêu cấp”. Tầm mắt lưu động bỗng thoáng nhìn thấy một người có vẻ quen mắt. Cô một mặt theo dõi tiếp, một mặt không chút để ý đáp lại Dương Dương “Không có việc gì, nguoi nếu không trốn được thì để hôm sau chúng ta đi vậy”. Thu hồi tầm mắt, cô không nhịn được hỏi: “Dương Dương, bên kia, cái người mặc bộ thể thao màu trắng, là ai a? Hình như ta có gặp qua.”

Dương Dương quay đầu nhìn thoáng qua, chờ cô lại quay đến, một ngum nhìn Hứa Đồng phi báng: “Phi! Háo sắc, người ta vừa về nước không bao lâu, làm sao mà nguoi nhìn thấy anh ta được? Nguoi không cần vì bộ dáng người ta đẹp mắt liền nói chính mình gặp qua a, ày, ta sẽ cảm thấy thẹn thùng thay cho nguoi a!” Giây lát sau trên mặt lại nở rộ xuân ý, dạo dạt tươi cười, hưng phấn nói: “Cơ mà, tên đó bộ dạng siêu đẹp trai có phải hay không? Cũng khó trách khiến nguoi háo sắc a, ở đây cũng có rất nhiều cô mê anh ta đi! Anh ta tên là Cố Thần, đã đẹp trai, lại có của, người thừa kế của tập đoàn Bàn thị nổi tiếng, vừa mới về nước không bao lâu. Đạo này anh ta thường xuyên đến nơi này chơi bóng, đồng hành không phải phú thương thì cũng là chính khách, đều đối với anh ta rất khách khí a. Mỗi lần anh ta xuất hiện đều làm cho bạn cảm thấy, oa~! Trước mắt sáng ngời a! Thực không phải là đẹp trai bình thường!”

Nói đến chỗ này, Dương Dương dừng lại bộ dạng háo sắc nuốt nước miếng: “Người này vô luận là ở đàm phán làm ăn hay là đối với phái nữ mà nói, đều cực kì có mị lực, nghe nói anh ta có thể làm cho những người tiếp xúc với mình mê muội, bất luận nam nữ. Người này ứng xử cường thế hơn người, rất cao tay, nghe nói hẳn từng phát ngôn một câu: “Người đàn ông là chúa tể của tất cả, sự nghiệp, tương lai, phụ nữ cùng với tình yêu”. Dừng một chút, Dương Dương động mắt nói, “Ta nói với nguoi nha, anh ta mỗi lần đến đều mang theo bạn gái khác nhau, này thì xinh đẹp, này thì ôn nhu khả ái, các cô này đối với hắn như chim nhỏ nép vào người ngàn ưng trăm thuận! Chắc chắn, đầu năm nay thực bó tay, người đã đẹp trai, tất cả mọi thứ lại như đều nạm vàng, ày, sung sướng tưởng chán đều không được!”

Hứa Đồng bất động thanh sắc gạt đầu.

Cố Thần.

Thật trùng hợp, nếu cô nhớ không lầm, lúc trước Chương Thực Đồng đối làm nũng trong điện thoại kêu, chính là cái tên này.

Càng trùng hợp là, cô ngày đó đi đưa vôi nước gặp được, người đàn ông đó cũng chính là người kêu Cố Thần đây.

• ~ •

Nhìn Dương Dương tướng háo sắc, Hứa Đồng nhịn không được trêu chọc: “Ài, đại cô nương, kính nhờ nguoi thu cái ánh mắt, đừng như vậy tro tráo! Còn dám nói ta mê gái a, nguoi xem ra nguoi còn hơn gấp bội phần đi!” Khinh bỉ qua đi, cô bỗng nhiên lại nịnh nọt cười rộ lên, nhìn qua mặt Dương Dương, chớp chớp nói: “Kỳ thật là, Tráng từ nhà chúng tôi cũng rất đẹp trai! phóng túng, có mấy người trẻ tuổi so với hắn rần ròi a? Bạn xem xem cơ thể hắn cũng thật mất hồn a....?”

Dương Dương lập tức đánh gãy cô: “Đừng nói đến hắn với ta! Nguoi cũng đừng ở trước mặt ta nói tốt cho hắn, vô dụng! Hắn nếu không hoàn toàn bỏ hẳn ra ngoài phát cờ hoa hoa thảo thảo, ta cả đời cùng sẽ không thể nào thấy hắn tốt!”

Hứa Đồng thấy cô nhan sắc đại biến, chạy nhanh nói chêm sang chuyện khác.



Tạm biệt Dương Dương sau, Hứa Đồng quyết định trở về cửa hàng.

Cô vừa vào nhà, thấy không có khách, chỉ thấy Đường Hưng Bang một người ngồi trên sofa cau có hút thuốc.

Đã thật lâu Hứa Đồng không nhìn đến Đường Hưng Bang nhíu mày. Cô nhẹ nhàng đi qua, ngồi xổm bên chân ông, “Chú Đường, chú có gì không vui sao?”

Đường Hưng Bang nhấc tay xoa đầu cô, thở dài, tràn ngập lo âu nói: “Nghe nói có người muốn phá bỏ Lão Nhai.”

Hứa Đồng lập tức cả kinh, “Tin tức này chuẩn sao?” Lão Nhai là nơi cô cùng Đường Hưng Bang Đường Tráng ba người sinh sống, nếu thật sự bị phá bỏ, thì tiền đền bù dường như không đủ bù lại việc Đường Tráng sạt nghiệp, chính nói đến việc đi nơi khác mở lại cửa hàng Ngũ Kim cũng không đủ.

“Đột giải phóng mặt bằng này, hao tài tốn của, lại có chính phủ bảo hộ, ai lại có thể lực lớn như vậy?”

Đường Hưng Bang nhu nhu thái dương, “Vừa mới có một vị khách quen lại đây mua mấy thứ nói cho chú biết. Ông ta nói chủ tịch công ty ông ta thực hiện hạng mục này”

Hứa Đồng nhíu mày nói: “Khu Lão Nhai này, chính phủ vẫn đang gặt gao giữ lấy, hiện tại không ai có thể từ trong tay chính phủ lấy đi, người này quả rất mạnh”

Đường Hưng Bang nói: “Người kia nói chủ tịch bọn họ trước kia ở nước ngoài, rất lợi hại, còn được lên cả tạp chí lớn, được bầu là nhà kinh tế trẻ toàn cầu, gần đây vừa về nước để tiếp nhận tập đoàn của gia tộc, tên hình như kêu là cái gì ... Cổ Thần.”

Hứa Đồng giật mình đứng lên.

Gần đây vài ngày, đây đã là lần thứ 3 cô được nghe đến cái tên Cổ Thần này.



Đường Hưng Bang dặn dò Hứa Đồng, chuyện này tạm thời không cần nói cho Đường Tráng. Hứa Đồng biết ông lo lắng Đường Tráng sẽ mang theo người đi gây sự, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Vài ngày về sau, ngoài ý muốn, cô nhận được điện thoại của Chương Thực Đồng.

Trong điện thoại, Chương Thực Đồng thập phần đặc ý dùng giọng điệu kiêu ngạo với cô nói: “Hứa Đồng, tôi muốn nói cho cô một việc, chỗ Lão Nhai cô ở kia sẽ bị giải tỏa, cô cùng cái tên tiểu lưu manh kia, các người sẽ không còn chỗ ở! Hừ, nhà còn không có, tôi xem cô còn có thể lấy cái gì kiêu ngạo!”

Nghe thế Hứa Đồng mới chợt hiểu. Nguyên lai người khởi xướng việc giải tỏa Lão Nhai là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Quyết định

Chương Thực Đồng nói chuyện, thu hồi màn cả vú lập miệng em, chuyển sang giả mù sa mưa nói: “Ha ha, tuy nhiên, việc này cũng không phải không có cách giải quyết, tuy rằng cô đối với tôi thực quá đáng, nhưng tốt xấu tôi đối với cô vẫn có chút tình chị em, nếu cô muốn sống yên thân, cũng không phải là không thể nào, chỉ cần cô đến trước mặt tôi giải thích, cũng làm cho tôi đem một cái tát kia trả lại, cam đoan nhất định không tham lam tiền của ba tôi, tôi liền cho người dừng việc giải tỏa lại!”

Cô ta nói những lời này thật vô liêm sỉ. Hứa Đồng nghe được gợn dữ cười lại. Tò ra xem thường, không muốn cùng cô ta tranh cãi nhiều, Hứa Đồng lười biếng nói: “Chương Thực Đồng, tôi phải sửa đúng cho cô một sai lầm, cô nói cái kia “tiểu lưu manh”, cái cách nói này không đúng, anh ta không phải tiểu lưu manh!” Cô có thể cảm giác được Chương Thực Đồng ở đầu kia điện thoại bị bức đến ngừng thở, mới nói tiếp: “Cô là loại người có đầu mà không óc?? Cô dùng mắt thường nhìn không ra anh ta lớn bao nhiêu sao? “Tiểu lưu manh”? tiểu cái đầu nhà cô! Tôi nói cho cô biết, anh ra là “Đại” lưu manh!!! Nghe rõ chưa?”

Hứa Đồng có thể tưởng tượng được thời khắc này trên mặt Chương Thực Đồng biết tình sẽ là cỡ nào vụn vẹo.

“Hứa Đồng, cô chờ rồi xem” Chương Thực Đồng như nổi điên, “Cô như vậy bắt nạt tôi, tôi nhất định không để tôi yên! Tôi cho cô cơ hội, là chính cô không biết phân biệt, không biết quý trọng! Cô thực sự là quá đáng! Về sau cho dù cô có quỳ gối trước mặt tôi, tôi cũng nhất định sẽ không tha cho cô!

Tôi nhất định sẽ làm cho Cố Thần đem nhà cô phát quang, nhất định! Cô chờ ngủ ở ngoài đường đi!!” Từng trảng từng trảng tuôn ra giống như mình phải chịu ức chế rất ghê gớm.

Hứa Đồng bỗng nhiên không kiên nhẫn: “Chương Thực Đồng, cô sẽ không dễ yên? Như vậy không có việc gì làm cũng không chịu dễ yên đi làm phiền người khác sao? Ăn no rồi thừa hơi đi? Cô còn tiếp tục dây dưa, đừng trách tôi nặng tay”

Chương Thực Đồng lạnh lạnh giọng: “Hứa Đồng, là cô lần nữa cùng tôi dây dưa! Nếu cô cam đoan không tham lam tiền của nhà tôi, chúng ta có thể có nhiều chuyện thế này sao!”. Nói xong, cô ta như thể ẩn nhẫn âm ức nói: “Hứa Đồng, cô thật sự quá đáng, tham lam không nói, còn muốn dọa dẫm tôi, cô! cô! Cô cùng mẹ cô giống nhau đáng ghét, trách không được ba tôi không cần các người!”

Bởi vì một câu cuối cùng của Chương Thực Đồng, Hứa Đồng chân chính, hoàn toàn, hoàn toàn nổi giận.

●~~~~●

Hứa Đồng hướng microphone lạnh lùng nói: “Chương Thực Đồng, cô nghe rõ ràng cho tôi, về sau, đừng gọi điện thoại cho tôi, tôi không có thời gian nghe cô nói những thứ nhạt nhẽo! Cô nhớ kỹ, từ giờ trở đi, cô đừng để tôi gặp được, nhớ rõ tránh tôi ra, bằng không, tôi gặp cô một lần sẽ đánh cô một lần! Tôi đã cảnh cáo cô không cần tùy tiện nhắc đến mẹ tôi, đáng tiếc cô nhớ không lâu. Cô nghe cho tỏ, tôi sẽ cho cô trả giá!” Nói xong không để ý đến Chương Thực Đồng hét chói tai, dùng sức cắt điện thoại.

Tay cô lạnh đi, hô hấp dồn dập, tim đập nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Nghe được Chương Thực Đồng nói mẹ cô một khác, cô hận không thể khóa miệng cô ta lại.

Mẹ trước khi qua đời từng nói với cô, người sai thì có trời biết, bà không cần cô đi tìm những người vô tình vô nghĩa kia đầu đá vô ích. Cô nghe mẹ nói, vẫn coi một nhà ba người kia như không tồn tại, cũng không để ý đến.

Mặc dù cô một lần nữa né tránh, nhưng không ngờ bọn một lần lại một lần muốn bức nhân.

Kì thật trong lòng, cô hiểu được, thực sự tìm cô phiền toái là Tiền Như Vân. Lầy trí tuệ của Chương Thực Đồng, nếu không phải có bà ta ở sau lưng hỗ trợ chỉ huy, cô ta sao có khả năng dùng việc giải tòa Lão Nhai này bức cô khuất phục.

Nhớ tới Chương Thực Đồng nhắc tới mẹ cô, Hứa Đồng trong lòng tràn ngập phần nộ. Đối mặt với loại mẹ con này, cô quyết định không thể né tránh, cô nhất định phải làm cho bọn họ, đúng như những gì cô đã nói, phải trả giá!

●~~~~●

Thông qua quan sát của Dương Dương, Hứa Đồng có được những tin tức sau: Chương Thực Đồng yêu Cố Thần đã đến mức chết đi sống lại.

Dương Dương nói cho cô: “Lại nói tiếp, cái cô Chương Thực Đồng kia hình như cũng rất có tiền, rất có cơ.”

Dương Dương cũng không biết quan hệ của cô cùng Chương Thực Đồng, chính cô cũng không có ý đề cập qua. Đường Tráng cũng không cùng phụ nữ tán gẫu mấy chuyện này.

“Những người chung quanh vừa thấy bọn họ sẽ nịnh hót rằng bọn họ hai người là môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cái gì đó, á~~~ thật sự là muốn nôn, cái cô kia rõ ràng chẳng phải loại người hiền lành, lại còn giả bộ giống như ngây thơ trong sáng, thực làm bộ, còn cái gì mà ông trời tác hợp! Muốn ta thấy hai người bọn họ cùng nhau, thật sự là muốn giậm chân giậm đứ! A đúng rồi, nghe nói hình như bọn họ sẽ đính hôn. Ai, Cố Thần thực không may mắn, nước sông ba ngàn dòng như thế nào cuối cùng lại yếu như vậy một lối. Cái cô Chương Thực Đồng, ta thật sự phục cô ta đến chết, lúc nào cũng hê hê một bộ không có Cố Thần sống không nổi!”

Hứa Đồng trầm ngâm một chút, nghi hoặc hỏi: “Đính hôn? Chẳng lẽ Cố Thần thích Chương Thực Đồng?” Hắn không đến mức không biết cô ta thực sự thế nào đi ...

Dương Dương “thiết” một tiếng nói: “Có cái gì mà thích với không thích, đàn ông có tiền, vẫn là loại phong lưu, kết hôn chính là đi tìm một người môn đăng hộ đối giúp mình sinh con thôi, nói trắng ra đây là một loại nghĩa vụ nối dõi, cùng với cảm tình không có quan hệ”

Hứa Đồng nghe được cười rộ lên, “cũng đúng, kẻ có tiền tình yêu đều bị tình dục hóa, đàn ông có tiền đầu óc cơ bản chỉ để trang trí, chân chính để dùng chỉ là nửa người phía dưới”. Cô tươi cười xong bộ dạng hê hê nhìn Dương Dương hỏi: “Oát con, không phải là người đã hỏi qua Tráng từ nhà chúng tôi vấn đề này đấy chứ?”

Dương Dương rống một tiếng: “Hứa Đồng, đi chết đi!” Liên dùng dùng cắt đứt điện thoại.

●~~~~●

Hứa Đồng nhớ rõ, trước kia chú Đường từng nói cô rằng: lúc nhu thuận tuy rằng thực sự nhu thuận, nhưng trong đó vẫn là cái kiệt ngạo bất tuân, là người có thù tất báo.

Cô cảm thấy chú Đường chân chính hiểu cô. Từ nhỏ đến lớn, dù thế nào, cô cũng không bao giờ hối hận. Mà người nào có ý đồ làm cho cô hối hận, cô nhất định sẽ nghĩ biện pháp ép buộc họ gào chó không yên.

Cô nhớ rõ, Không Tử từng ở trong “luận ngữ” có nói rõ, ông cũng không cảm thấy cứ “lấy ơn báo oán” là việc đả tán dương, quân tử lúc này, lấy bình tâm mà báo oán.

Cô không phải là quân tử, cô luôn luôn ăn miếng trả miếng, cô cũng không chủ động khiêu khích, nhưng cũng không để cho người nào tùy ý bắt nạt.

Đổi mặt Chương Thực Đồng nhiều lần khiêu khích, tất cả các tế bào báo thù trong cơ thể cô đều bị kích hoạt.

Cô quyết định, một quyết định có thể đả kích đến Chương Thực Đồng – Cô quyết định đi quyến rũ Cố Thần.



Kì thật trước khi đưa ra quyết định này, trong lòng cô từng có một tia do dự.

Thực hiện như vậy, là có chút hành vi của loại tiểu tam*. Mà mẹ cô cuộc đời thống hận nhất chính là tiểu tam. Xong lại nghĩ đến hành vi đáng xấu hổ của mẹ con Chương Thực Đồng nhiều năm qua, cô lại thấy chính mình có khiếu lấy gậy ông đập lưng ông. Huống hồ Cố Thần là loại đàn ông phong lưu, đối với phụ nữ chưa bao giờ chính chuyên như một, phần hồng giai nhân bốn năm sáu bảy cô, cũng không hiểu được rốt cục là có đến bao nhiêu, cho nên có cái gì gọi là tiểu tam đâu? Nhiều nhất bất quá chính là cái không biết tiểu bao nhiêu hơn thôi.



Trước tiên cô đã phân tích, câu dẫn Cố Thần là có thể nhất tiễn hạ song điêu

Nếu cô câu dẫn thành công, nhất định có thể làm cho Chương Thực Đồng đả kích rất lớn. Đây là thứ nhất.

Mặt khác nghe nói Cố Thần trước nay đối với phụ nữ bên người không tệ, chỉ cần các cô không tham lam, không mưu toan làm Cố phu nhân, hẳn luôn luôn ra tay hào phóng. Hứa Đồng nghĩ, nếu cô thật sự làm cho Cố Thần đối với chính mình có hứng thú, có lẽ có thể ngăn cản hẳn dừng việc giải tòa Lão Nhai cũng không chừng.



Để tiếp cận Cố Thần, Hứa Đồng đã luyện đủ mọi công phu. Cô nghe được hẳn thường đi đến một câu lạc bộ đêm tên là Huyền Yêu, thích loại phụ nữ ngoan ngoãn hiền lành như chim nhỏ nép vào thân, đôi bạn gái tốc độ cực nhanh, sau khi chia tay “trả phí” thực sự hào phóng. Ghét nhất loại phụ nữ không an phận, nếu cô nào làm cho hẳn phát hiện âm mưu bước lên ngai vàng Cố phu nhân, cho dù hiện tại đối với cô này dù cho đang thấp phần thích ý, hẳn cũng sẽ lập tức từ bỏ, tuyệt không dây dưa, vừa quyết đoán, vừa ngoan tuyệt.

Nhìn trên bìu tạt chỉ một bộ mặt anh tuấn phi phàm, Hứa Đồng có chút dấy lên hưng phấn. Đó là một người đàn ông nguy hiểm, bởi vì có sức hấp dẫn nên rất dễ dàng dụ hoặc người khác rơi vào bẫy tình của hắn. Vô luận hẳn như thế nào hoan ái, lí trí cuối cùng vẫn là cực kì cứng rắn. Đi quyến rũ một mục tiêu như vậy, trừ khi tự thân mình có mười phần định lực, dù tham gia cuộc chơi vẫn bảo đảm cho chính mình không bị lạc tâm, nếu không nhất định sẽ chết thực sự thê thảm.

Một chuyện tràn ngập khiêu khích như vậy không thể không kích thích Hứa Đồng trở nên nhiệt huyết sôi trào.

Ngay trong lúc này Dương Dương lại nói cho cô một tin thú vị.

“Nghe nói hồi trước có một cô họ Hồ mặt dày, mỗi bữa ăn đều lại chăm sóc Cố thiếu. Cố thiếu thích cô ta uyển chuyển lại hàm xúc. Có một đoạn thời gian cùng nhau. Kết quả cô này không biết tốt xấu giữ đạo lí, dần dần tham lam, tùy ý nói với người khác rằng Cố Thần là chồng. Kết quả là bị Cố thiếu phát hiện, về sau kết cục đã có thể biết, cô này tức tốc bị hạ đường. Phải biết rằng, vị trí phu nhân Cố đại thiếu kia, ai dám tơ tưởng chỉ có đường chết!”

Nghe xong một phen, Hứa Đồng một phen vui sướng cười phụ họa hỏi Dương Dương “Ngươi sao lại biết tin này?”

Dương Dương vẽ mặt đắc ý nói: “Ta quen biết rộng khắp a! Kỳ thật là có một người hàng xóm của cô ta nói cho ta biết, cô ấy cũng thường xuyên đến sân bóng chơi, lúc nói chuyện phiếm cô ấy nói nhà trên lầu hàng xóm thật đáng ghét, vẽ mặt ketchup, mỗi ngày đều theo phòng vệ sinh tiếp xuống nhà cô ấy thật nhiều nước bẩn, nói thế nào cô ta cũng không giải quyết vấn đề, khiến cho cô ấy quả thật muốn báo công an luôn. Cô ấy còn nói lúc trước cô này dựa vào là người giàu có, thái độ thật không tốt. Sau tìm đến nhà cô ta nói vấn đề nước bẩn, cách ván cửa nghe được cô ta trong phòng khóc gần chết, rất thê thảm! Một bên kêu: “Xin anh tin tưởng em, em thật sự không có tư tưởng không an phận, đây đều là do cô gái đối ông nước ăn nói lung tung, em bị oan, em thật sự không nói với người khác anh là chồng em!”

Hứa Đồng cười to, “Xem ra trên thế giới này, hầu hết những chuyện xấu đều từ miệng mà ra hết” Đang cười cô bỗng nhiên lại cảm thấy có chút không thích hợp, nghĩ nghĩ xong không khỏi vỗ cái bàn đứng lên: “Dương Dương, ngươi biết không, ngươi vừa rồi nói chuyện này ta có cảm giác rất kì quái, ta cảm thấy việc này ta đã mãnh liệt dự cảm từ trước!”

Dương Dương dùng sức cười nhạo cô có chứng ảo tưởng, Hứa Đồng vẽ mặt thật sự giải thích nói: “không, không, Dương Dương, ngươi hãy nghe ta nói kĩ! Kỳ thật là như này!”

*Tiểu tam: ý chỉ tình nhân, người thứ ba

Hành vi tiểu tam: Hành vi phá hoại gia đình người khác

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Câu dẫn

Hứa Đồng về mặt thành khẩn tha thiết nói: “Dương Dương, người có biết, cửa hàng Ngũ Kim nhà ta bán ống nước đi. Người cũng biết, hoàn cảnh cho phép, ta tuy rằng là nữ nhưng thành thạo việc đổi vòi nước, người còn biết rằng, ta khi đi đổi vòi nước thường xuyên bị khách hàng xem thường đi. Người hẳn biết đến, ta chưa bao giờ là người chịu thiệt thòi, ai dùng mất cầu nhìn ta, ta nhất định cũng sẽ cho hắn đẹp mặt đi, cuối cùng ta muốn nói cho người biết là, ta ...” Cô dùng một chút, lấy khí, tiếp tục:

“Hôm ấy ta đến nhà một cô để đưa hàng, khách hàng thái độ phi thường không tốt, vì thế ta thực khó chịu, khi đổi vòi nước liền động tay động chân, làm cho cô ta về sau sẽ thường xuyên hướng dưới lầu hàng xóm thái nước bẩn. Khách hàng kia bởi vì ta cùng với người đàn ông ngồi ở phòng khách nhà cô ta nói hai câu, phi thường mất hứng, ngay lúc gần đi, sau lưng người đàn ông kia dám nhục nhã ta, mà ta lại không chịu thiệt liền la lớn tiếng biện giải nói: “Tôi không dụ dỗ chồng của cô, cô hiểu lầm tôi rồi!” Người đàn ông trong phòng khách nhất định nghe được ta nói. Ta nguyên chính là tương trước mặt người đàn ông kia xây dựng chuyện năng kia sau lưng hắn bắt nạt ta mà thôi, cũng không nghĩ đến thuận miệng nói “chồng cô”, sau lại có thể dẫn đến kết quả như vậy, thật sự là tức cười nha! Hắc! Hắc! Hắc!”

Cô đắc ý cười, về sau không quên bổ sung nói: “A đúng rồi, quên nói với bạn, người đàn ông ở phòng khách kia, chính là Cố Thần! Lúc trước ta không phải đã nói đã thấy hắn sao? Người còn không tin!”

Nghe cô nói xong, Dương Dương thiếu chút nữa té ngã

Dương Dương ôm lấy cánh tay cô hưng phấn kêu: “Oát con, người giỏi lắm, thật là phúc hắc đã chết! Ta thật sự là yêu cái loại không có tâm như người chết mất! Ta đã nhìn ra, nếu ai chọc người không thoải mái, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn a!!! Đồng Đồng a Đồng Đồng, kính nhờ người nhất định phải dùng trí giúp ta chinh cái tên Đường Tráng hoa tâm hồn đàn kia a!!!”

Hứa Đồng nhìn Dương Dương, tươi cười dần dần cứng ngắc

● ~ ~ ●

Hứa Đồng lấy nghề danh là Dao Dao, lấy thân phận là một cô gái khổ sở đang cần tiền thành công tiền đánh Huyền Yêu, trở thành một lính mới chói mắt trong đội ngũ tiếp tân.

Bắt đầu cô nghĩ cô cùng Cố Thần gặp mặt một lần, không hiểu khi gặp lại, hắn có thể hay không nhận ra. Sau lại cảm thấy khả năng này không lớn, bên người hắn có cả trăm hoa đua nở, một đóa lại một đóa làm người ta không kịp nhìn, cô chính là một cọng cỏ nhỏ xẹt qua, cũng không tính thu hút, chắc cũng không lưu lại gì.

Vì những gì đã thu thập được, Hứa Đồng đem chính mình nguy trang thành cô gái hiền lành yếu đuối – muốn cười cũng phải đặc biệt gượng tay lên miệng che dấu răng nanh, ánh mắt nhìn dài một chút sẽ lập tức rụt rè, cùng người khác nói chuyện nhất định phải chậm rãi nhỏ nhẹ, đi đường thì thông thả từng bước, vừa đi vừa thút tha lắc mông.

Đêm đó Cố Thần đến Huyền Yêu tiêu khiển, cô theo một đám nữ tiếp tân được an bài đi qua bồi rượu.

Khi đi vào phòng, cùng với những cô gái hào phóng hắn đã quen có điều bất đồng, cô biểu hiện có phần mảnh mai nhu nhược, giống một cô gái nghèo túng bị bức bách tìm đường sống, mang theo ba phần thống khổ, ba phần bất đắc dĩ, ba phần vô thức cùng một phần tự oán, mắt như một tảng sương mờ có chút ướt sũng, môi ướt át mềm mại mơn đở bưng, ngón tay bởi vì khăn trang mà có phần cứng ngắc đảo nhanh cùng một chỗ, tầm mắt dấu diếm trốn tránh xẹt qua mặt Cố Thần.

Quần áo trên người là từ trên mạng tí mỉ tìm tòi – một thân vừa gợi cảm lại vừa bảo thủ, phóng đảng lại thanh thuần, bên cạnh áo sam lơ tay là váy ngắn.

Rất cục một phen cô thành công hấp dẫn ánh mắt Cố Thần. Từ lúc cô vào trong phòng, tầm mắt hắn vẫn ở trên người cô không rời đi. Hắn phát tay đem cô đến ngồi cạnh, giúp cô ngồi xuống, khoe miệng hơi cười, ánh mắt nặc dù không tới mức làm cảm nhưng cũng đủ nóng bỏng. Cùng cô vài câu trò chuyện. Nếu cô không phải Hứa Đồng, cô tưởng chính mình nhất định sẽ rất nhanh bị lạc tại những động tác tràn ngập mị hoặc trên người đàn ông này.

Hắn chỉ như vậy thân nhiên cười, hình như có vài phần chú ý, lại hình như có vài phần lơ đãng, giống như hàm chứa vài phần nhơ nhể để lại giống như hàm chứa vài phần phong lưu phóng túng. Nụ cười, vừa mê li vừa gợi cảm lại ẩn tình quyến rũ trí mạng, cũng đủ làm nhiều cô gái vì hắn mà điên đảo.

Cũng may cô không phải người khác, cô là Hứa Đồng, một người có thể trên mặt cười, núp đồng tiền như hoa, nhưng bên trong lại kiên cường lý trí

Đối với hắn tươi cười, cô làm cho chính mình phở ra một bộ kinh diễm, sau bắt tri bắt giác bị hấp dẫn, bị hấp dẫn xong vẻ mặt hàm xuân giống một bộ đáng mộng mơ, lại ngơ ngác ngác nhìn hắn. Cô đứng mực dần đo cực kì hoàn hảo, làm cho chính mình sợ sệt cũng không đến mức háo sắc, có vài phần thuần, vài phần khờ, vài phần si, vừa lúc có thể thỏa mãn hư vinh của đàn ông.

Biểu tình của cô rõ ràng lấy lòng hắn. Hắn buông chén rượu, tươi cười mang theo thương tiếc, ôn nhu hỏi: “Tên gọi là gì?”

Cô hợp thời hơi sợ hãi cười, nhỏ nhẹ đáp “Dao Dao!”. Trong thanh âm lại vẫn ần ần run run.

Hắn nhìn cô một bộ đáng thương đang hề hề tươi cười, hơi nheo mắt, khuynh thân lại gần khẽ nắm một bàn tay, “Hôm nay lần đầu tiên?” Thanh âm càng ôn nhu hàm chứa đến nhuyển gần nhuyển cốt.

Cô co rúm lại một chút, giống như trực giác muốn rút tay trở về, giây lát lại nhớ tới chân thân của mình, vì thế đành tùy người khác nắm không dám tiếp tục đi động

“Ấn!” Cô nhẹ nhàng trả lời, chỉ một chữ mà thôi, nghe ra đã có dư âm lượn lờ quyến rũ.

Hắn chậm rãi vuốt thẳng tóc bên tay cô, cảm giác như thể nắm dương chi nữ ngọc, vừa mịn vừa nhuyển, khi ở trong bàn tay, lại có giác đầm ấm thô ráp. Ánh mắt hắn càng thêm thương tiếc, nhìn mắt cô nhẹ nhàng hỏi: “Có chuyện gì khó xử sao?”

Cô thay một bộ mặt, rõ ràng thống khổ nhưng vẫn giả cứng rắn kiên cường: “Ba em không cần em cùng mẹ, theo người phụ nữ khác, mẹ em sinh bệnh, bệnh rất nặng, cần tiền ... Chính em ... học đại học, cần học phí ... Thật sự không có cách nào, đành phải đi ... làm ... làm này”. Ngượng ngùng nói ra lại nuốt vào, nước mắt đã muốn trào ra.

Cô một thân nhọc liễu, vẻ mặt dung mạo mộc mạc, ở trong Huyền Yêu đầy mùi son phấn, thật sự cảm thấy một mùi vị thật khác biệt

● ~ ~ ●

Cả đêm người tới ta đi, thần kinh Hứa Đồng khẩn trương cao độ. cũng may công phu không uổng phí, cô cảm giác được Cố Thần đối với chính mình đã bắt đầu có hứng thú.

Cô nghĩ đến hắn có thể mang mình ra sân khấu. Kết quả lại bị hắn làm cho ngoài ý muốn – hắn không phải là hạng lãng tử háo sắc, lần đầu tiên gặp mặt liền vội đem cô nuốt vào bụng.

Một buổi tối, hắn chỉ là đùa vui uống rượu, nhẹ như gió xuân cười với cô. Nếu chỉ không vững, từ lượng không đủ, cô tưởng vô cùng có khả năng đã ngã gục dưới nụ cười của hắn, ở dưới trường của hắn, phủ phục bên chân hắn, khẳng khái một mực không oán thán không hối hận

Vài chén rượu, đối với cô gái bình thường mà nói, đã có thể đến thời điểm say say, cô bỗng nhiên nghe được hắn hỏi: “Trừ bỏ làm trong này, có phải hay không cũng làm công việc khác?”

Cô nhìn vào mắt hắn, nơi đó tán ra một loại ánh sáng . Ánh sáng đó làm cho cô bỗng rung mình. Thiếu chút nữa bị lộ.

Hắn kì thật đã sớm nhớ tới có từng gặp qua cô, những vẫn thanh sắc bất động, chỉ dùng cồn và nam sắc cùng làm mê muội cô, chờ cô thả lỏng, thử cô đến tột cùng có tâm cơ hay không. Cũng may cô là Hứa Đồng, không thuộc loại các cô gái bình thường, mặc dù có chút say say, nhưng say chính là từ chi, còn xa mới chạm vào trí óc.

Cô một bộ thành khẩn đáp hắn: “Em phía trước có làm công việc tay chân, làm ở nhà, đối ông nước linh tinh đều đã từng làm qua” Cô thờ dãi. “Biết rõ công việc rất khổ, không phải là công việc phụ nữ nên làm, nhưng là cuộc sống gian nan, không khỏi là đường chọn người”

Tuy rằng cô tưởng hắn sẽ không thừa tình lực đến nỗi phải người khác đi thăm dò cô, chỉ là việc tìm vui mà thôi, trừ khi hắn thực sự muốn cưới cô làm vợ, nếu không tùy tiện cô có cái gì xuất thân đều được, hắn sao lại để ý? Sáng gặp dịp thì chơi, buổi chiều nói không chừng lại có người khác hấp dẫn ánh mắt hắn, đêm đẹp là ngắn ngủi, làm sao đáng giá hắn đi điều tra cô, bắt quá vì an toàn, cô vẫn là nên cư trí cẩn thận cũng không nhắc đến Hưng Bang Ngũ Kim, để phòng hắn ngày nào đó nhiệt huyết sôi trào động đến cửa hàng, việc chưa đến lại để lộ, ấy mới thực sự là không ổn.

Hắn hơi gật đầu một cái, nhưng cười mà không nói, bí hiểm. Cô có chút không yên, lần đầu đối với hành động của mình không tự tin. Nghĩ nghĩ, cô nói: “Kỳ thật, Cố thiếu, anh còn nhớ rõ em sao? Chúng ta trước kia đã gặp qua một lần!”

Hắn mỉm cười nói: “Nụ cười của em thực đặc biệt, khiến người ta không dễ dàng quên được”

Hứa Đồng lặng lặng nhìn hắn, một đôi mắt mở thật to. Nghĩ lại mới hiểu được hàm nghĩa trong lời nói, cô không khỏi lại đối với hắn cười tươi.

“Cố thiếu, nguyên lai anh còn nhớ rõ em!” – Cô hưng phấn

Mà hắn lại một lần nữa nheo lại, khóe miệng bắt đầu có hứng thú cười.

● ~ ~ ●

Về sau, hắn rời đi, cô cũng kết thúc công việc. Cô sớm biết chính mình không bị hắn mang ra sân khấu, không khỏi có chút uể oải. Nhưng hắn trước khi

đi lại cho cô một chút bất ngờ ngoài ý muốn.

“Dao Dao, em có di động hay không?” Hấn đột nhiên hỏi

Cô kinh ngạc gật đầu. Lúc này biểu tình ngạc nhiên giật mình không phải là cô làm bộ.

Hấn cười nói: “Cố liền cho anh biết, thế nào còn làm bộ ngây ngốc?”

Cô vội vàng nói ra dây số. Bên cạnh sớm đã có người thay hấn ghi lại.

Lúc rời đi, hấn ghé vào tai cô nói nhỏ; “Chờ điện thoại của anh!” nhiệt nhiệt ái muội khẽ chạm vào bên tai cô.

Đội hấn đi xa, bên người không có ai, cô không khỏi hưng phấn nhảy dựng lên

Cố gắng của cô thành công!

Như ý muốn đã câu dẫn được Cố Thần.

● ~ ~ ●

Vài ngày sau, Cố Thần vẫn không đến Huyền Yêu. Hứa Đồng cùng vài nhóm chú chú bác bác háo sắc uống rượu nói chuyện phiếm, trong lòng lại cảm thấy ghê tởm không dậy nổi. Cũng không phải thực sự thiếu tiền, việc gì phải mỗi ngày đều bán rở tiếng cười? Vì thế cô lập ra các loại lí do động lòng người để trốn.

Lúc cô cảm thấy đối với sự kiện câu dẫn Cố Thần trở nên có chút thiếu hứng trí, Chương Thực Đồng kia không biết tốt xấu lại đúng lúc xuất hiện, chạy tới trước mặt cô lời lẽ tầm thường, chỉ chút méo mó, bắt cô giải thích, bắt cô trả lại một bạt tai, bắt cô cam đoan không được lấy tiền của Chương Khang Năm, nếu làm những việc này, cô ta có thể là cho nhà cô không bị giải tòa.

Hứa Đồng cảm thấy, dường như tất cả những vớ vẩn thần kinh trong thiên hạ đều sinh trưởng ở trên người Chương Thực Đồng, cô ta luôn có thể hợp tình hợp lý đưa ra cho những người khác những yêu cầu thật vô căn cứ.

Cô lại đem Chương Thực Đồng làm cho khổ sở thương tích đầy mình. Con ranh chết tiệt kia cuối cùng cũng khóc lóc rời đi, mà như vậy lại một lần nữa kích thích cô càng thêm hưng phấn.

Bắt qua “cực phẩm mẹ con” quả là vĩnh viễn không muốn làm cho người ta sống yên ổn

Chương Thực Đồng đi rồi, mẹ cô ta lại tự hình hứng trí gọi điện cho Hứa Đồng. Bà ta ngọt nhạt, chính nghĩa lăm lăm nói: “Hứa Đồng, tôi đối đãi với cô luôn luôn không tệ, cho dù khi học trung học cô như vậy là hư đốn, tôi cũng chưaa từng ở trước mặt ba cô nói cô một nửa câu, nhưng cô nhìn lại chính cô xem, cô như thế nào đối đãi với em gái cô? thế nào cô cùng nó gặp mặt có cái bộ dáng làm chi? Không phải đánh thì là mắng, luôn muốn làm nó khóc lên mới được. Vốn là hai cô tuổi trẻ, chuyện xảy ra tôi làm người lớn cũng không nghĩ những tay, nhưng hôm nay nó trở về xong, khóc hai giờ còn không có dứt! Tôi nghĩ hấn cô nên hiểu một chút người làm mẹ sẽ như thế nào nếu con gái mình khổ tâm, ai chịu nổi khi chính con gái mình bị người khác bắt nạt? Hon nữa lại bị chính chị gái mình bắt nạt? Hứa Đồng, cô cũng có mẹ, nếu mẹ cô ...”

Những lời nói phía trước, vô luận là vớ vẩn, Hứa Đồng đều chê cười mà bình tĩnh nghe. Nhưng khi nghe được Tiền Như Vân nhắc đến mẹ, cô lập tức ức chế, lửa giận trong lòng đột nhiên bùng lên.

Miệng người đàn bà kia vốn không xứng nhắc đến mẹ cô!

Cô lạnh lùng đánh gãy Tiền Như Vân: “Tiền thư kí, bà nếu thật sự nhân rồi, tốt nhất nên nghiên cứu một chút như thế nào để giáo dục con gái, làm cho chính mình xem cái trước mắt mà nhìn lại chính mình, chính bà khi còn trẻ cũng không biết xấu hổ phá hoại gia đình người khác, bà nên đề phòng con gái bà đi theo con đường của bà ngày xưa a! Cô ta không phải không có tiền đồ sao? Ngày xưa không phải là chết sống theo tôi lấy đi Bàng Mông sao? Tiền thư kí, thời đại bất đồng, bà làm tình nhân lúc ấy mọi người đều bận làm ăn còn không có rảnh khinh bi bà đâu, hiện tại cũng không giống nhau, người ta đều tỉnh lược dư thừa, lúc không có việc gì liền cùng nhau tản gẫu xem cái tiện nhân là gì. Nhắc tới tiện nhân, trong đó đặc biệt cái hành vi tiểu tam phải là nhất, mỗi người gặp đều phải phỉ nhổ, chết đều xứng đáng! Bà để lại chút sức đi, đừng để ngày nào đó hai mẹ con các người đi trên phố lại bị người ta làm cho trở thành còn chuột mà chụp chết!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dụ hoặc

Tiền Như Vân tuy có thể bắt nạt được mẹ cô, nhưng muốn dẫm nát Hứa Đồng này, là chuyện tuyệt nhiên không thể có. Chuyện hôn nhân tranh đoạt kia, bà ta có thể thắng mẹ cô, chẳng qua là vì bà ta không biết xấu hổ. Mà đối với Hứa Đồng mà nói, có xấu hổ hay không không sao cả, cô không cần.

Chính là nếu có người muốn vũ nhục mẹ cô, cô nhất định cùng người đó lấy mạng mà khiêu chiến.

Hiển nhiên bà ta ngoài việc không biết xấu hổ, còn lại không muốn sống. Liền thế này, loại nhát gan sợ chết mẹ con Tiền Như Vân, cả đời cũng không thắng được cô.

Mẹ con Tiền Như Vân quả không biết tốt xấu, xuất hiện đúng lúc làm Hứa Đồng vốn đã có chút buông lỏng chuyện câu dẫn Cố Thần lại bắt đầu kiên định đi lên.

● ~ ~ ●

Buổi tối, Hứa Đồng chạy đến chỗ Đường Tráng tiêu khiển, giết thời gian. Một đám người đang chơi vui vẻ, di động liên kêu lên.

Màn hình hiển thị một dãy số xa lạ.

Cô không khỏi có chút lay động

Tiếp điện thoại, quả nhiên là Cố Thần.

Một đám người trong phòng, uống rượu hút thuốc lá lớn tiếng, một mảng cãi nhau.

Hắn hỏi: “Tại sao âm ỹ như vậy?”

Hứa Đồng nói: “Anh đợi chút, em đi ra phòng bên ngoài!”

Trong thanh âm hân lộ ra một tia không hồn giận: “Nửa giờ sau ở cửa Huyền Yêu chờ anh”. Nói xong lập tức cắt đứt điện thoại.

Hứa Đồng nhìn chằm chằm di động, trong lòng không khỏi tức giận. Người đàn ông này thực sự là bá đạo – trong quán ba làm sao không ăm ỉ? Tuy rằng cô là tiếp viên đi, chẳng nhẽ thế giới này lấy hắn làm trung tâm, chỉ cần hắn phân phó, cô nên máu chảy đầu rơi đi làm sao? Ngay cả nghe cô trả lời cũng không hết. Hắn như thế nào chắc chắn cô nhất định đồng ý đáp ứng hắn?

Nghĩ đến cách mạng chưa thành công, cô đành phải nhẫn nhịn, trong lòng oán hận nói: Được rồi Cố Thần, cho người kiêu ngạo mộ trận, chờ bà cô hoàn thành kế hoạch xong, xem ta còn hay không quen bệnh của người!

● ~ ~ ●

Hứa Đồng trước về nhà thay đổi áo ngắn, váy ngắn – diễn trò thì phải nhập vai, cô gái nhà nào đi bồi rượu lại mặc quần bò làm việc? Xong lại vội vàng bắt xe hướng Huyền Yêu đuổi. Bình thường mà nói, chỉ cần 15 phút có thể đến nơi. Nhưng đêm đó không biết đụng phải cái gì, đi được một nửa thì gặp sự cố giao thông, đường phố chật như nêm.

Thật sự không có biện pháp, khế cán môi, trả tiền xe, Hứa Đồng xuống chạy bộ như điên. Có thể nghĩ sẽ có bao nhiêu người qua đường nhìn cô – một thân tóc bù xù, váy ngắn, giống như bị người truy đuổi chạy gấp trong bóng đêm.

Đến cửa Huyền Yêu, Hứa Đồng đã thở hồng hộc, một bên bình phục hô hấp, một bên nhìn đồng hồ, hoàn hảo, còn tám phút nữa mới đến thời gian hẹn.

Có chị em trong cửa nhìn ra, thấy cô không khỏi hỏi: “Dao Dao? cô hôm nay không phải muốn đi bệnh viện thăm mẹ sao?”

Hứa Đồng cười nói: “Vẫn là kiếm tiền nha, không có tiền làm sao sống đâu?”

“Vừa chạy tới sao? Như thế nào còn không vào?”

Hứa Đồng dạo mắt, đáp: “Đã đến một hồi rồi, mới từ bên trong đi ra, đang đợi người”

Cô gái nhìn một mặt xe màu bạc thể thao đang trước, hiểu rõ ái muội “nga” một tiếng, hâm mộ nói: “Dao Dao cô thật có phúc nha. có thể được Cố thiếu chiều cố! Tôi đi, không quấy rầy các người!” Nói xong đứng đưa vòng eo rồi đi.

Hứa Đồng đi đến bên cạnh xe. Cố Thần ngồi ở vị trí điều khiển nhìn cô, trên mặt không có một tia biểu tình, chỉ hơi mân mân môi, tựa tiểu phi tiểu

“Đi lên!” Hắn nhẹ nhàng nói.

Hứa Đồng đến bên kia, tự mở cửa lên xe.

Cài dây an toàn xong, vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện, Cố Thần nhìn cô chằm chằm, mi tâm hơi nhíu lại, giống như thật chán ghét điều gì.

Hứa Đồng là người thông minh, lập tức hiểu được Cố Thần nhíu mày tức giận điều gì. Cô vội vàng điềm đạm nói: “Thực xin lỗi... em trên người có nhiều mùi rượu ... Nhưng là trong phòng nhất định là phải vậy a...” Trong thanh âm mang theo vài phần đáng thương cùng tự bi, trên vẻ mặt thoạt nhìn là vô thố, lại là ảo não, lại là ngại ngùng nề hà.

“Em biết, cô gái tốt không làm việc này. Nhưng là, mẹ còn ở bệnh viện, em ban ngày phải đi học, chỉ có thể làm việc buổi tối, em ... em cũng không

muốn, nhưng là không có biện pháp ...” Cô ngẩng đầu, dùng ánh mắt hơi ướt nhìn hắn, cực lực làm sáng tỏ cùng cam đoan, vội vàng nói; “Nhưng là, nhưng là em... em sẽ giữ mình trong sạch ...”

Hắn cười rộ lên. Nhẹ nhàng hỏi; “Đã ăn cơm chưa?”

Hứa Đồng lắc đầu.

Hắn khởi động xe, “Anh cũng chưa ăn. Đưa em đi ăn cơm!”

Xe chậm rãi đi, dần dần tăng tốc. Gió đêm đảo qua kính, đem tóc Hứa Đồng thổi dài đến phía trước, phủ lên hai má.

Từng đợt từng đợt tóc che dấu phía dưới làn môi đỏ mọng, lúc ẩn, lúc hiện. Trong khe miệng thoáng mặt tươi cười, có chút đặc ý, có chút nhảy nhót, có chút biến hóa kì lạ

● ~ ~ ●

Ném qua này nọ, Cố Thần hỏi Hứa Đồng đang ở nơi nào

Hứa Đồng đáp; “Em ở kí túc xá trường học”

“Anh đưa em về”. Hắn nói.

Hứa Đồng vội vã lắc đầu, “trăm ngàn không cần! em bây giờ thế này, trên người còn có mùi rượu, nếu như vậy lại một chiếc xe thể thao phong cách đưa về, ngày mai em cam đoan toàn trường đều truyền ra em làm việc không đứng đắn!”

Cố Thần lạnh lùng cười: “Em ám chỉ anh không phải là người đứng đắn sao?”

Hứa Đồng làm vẻ giật mình, nghẹn đỏ mặt, vội vã giải thích: “Không phải, không phải! Em không có ý này! Cố thiếu anh nhất định phải tin tưởng em!” theo biểu tình đến thanh âm, mười phần là thật.

Cố Thần ý bảo cô thả lỏng, “Nói đùa thôi, đừng khẩn trương”. Sờ sờ cằm, trầm ngâm một chút, gật đầu nói, “Em nói cũng có lí. Tốt lắm, anh không tiễn em. Vậy trở về bằng cách nào?”

Hứa Đồng sợ hãi cười, mang theo vài phần đùa cợt “Em đi xe bus, một khối là có thể ngắm cảnh đêm nửa thành phố, rất có lợi!”

Cố Thần nhìn cô, ánh mắt dần trở nên thâm thúy.

Hắn hơi nhăn mày, “Không tốt, muộn như vậy một người ngồi xe bus, không an toàn. Huống hồ em lại mặc váy ngắn như vậy, rất rêu rao!”

Hắn lấy trong ví ra một chiếc thẻ, đặt trong tay cô, “Thẻ này em nhận lấy, bên trong có chút tiền, cũng đủ em dùng” Dừng một chút, hạ thấp mũi, ngửi được trên người cô vẫn còn sót lại mùi rượu, hai hàng lông mày không khỏi nhăn lại, mi tâm hiện lên một tia chán ghét nói, “về sau không cần lại đi câu lạc bộ đêm”

Hứa Đồng một trận mừng như điên. Xem ra cô đã thành công làm cho hắn đối với chính mình sinh ra thương tiếc.

Trên mặt lại là chần chờ, “nhưng là, em không thể nhận nó ... Không có đạo lí ... vô công không hưởng lộc ...”

Cô đáp lại làm hắn càng thêm nhận định – cô gái mảnh mai này, cho dù trong hoàn cảnh khó khăn, lại vẫn như cũ tự tôn, tự ái, cũng không vì không có tiền mà mừng rỡ như điên.

Hắn đến gần cô, đưa tay đến cầm, chậm rãi nâng lên; Cô ngẩng đầu, giương một đôi mắt thủy tinh rất to, xấu hổ nhìn về phía hắn. Hắn cũng cúi đầu nhìn cô, khe miệng thân nhiên cười, ngón cái ở trên mặt một hồi rồi vuốt phẳng, động tác nhẹ nhàng lại tràn đầy dụ hoặc.

Không thể tưởng tượng được hắn như thế dụ người, cô cơ hồ nghe được cả tiếng tim mình đập mạnh.

“Về sau cứ như hôm nay, đừng đánh son phấn gì. Sạch sẽ như vậy, nhìn rất tốt!” Giọng hắn trở nên vô cùng ôn nhu, giống như nỉ non, đồng thời lại giống như bám riết, làm cho người ta kim lòng không được đánh chịu hắn mê hoặc, như say rượu mà đương nhiên ngã xuống.

Hứa Đồng trong chốc lát bị lạc, nhưng rất nhanh tìm lại lý trí. Cô nhẹ nhàng gật đầu đáp; “Được!” Tuy nhiên chỉ nói một chữ, đã giống như thấy miệng khô ran. Cô một bên nhìn hắn, một bên nhấp nhấp môi, nhẹ nhàng giống như sợ làm kinh động đến điều gì đó, đầu lưỡi thật cẩn thận lướt qua vành môi. Bị điểm qua làm cho hai cánh môi càng thêm hồng lên, trong miệng lộ ra hơi thở, giống như có chút phiêu phiêu dòn dập.

Cô đối hắn sợ hãi cười, như gặp may nói; “Kỳ thật, chính em cũng không thích những thứ ấy!”

Hai mắt hắn híp lại, yết hầu hơi động, nhanh chóng cúi đầu, đặt ở môi cô.

Cô đứng lúc làm cho hai mắt hoảng sợ trừng lớn, giống nhau cực độ giật mình khi hắn hôn cô, giống như nụ hôn này là nụ hôn đầu tiên của mình làm cô không biết phản ứng thế nào.

Kì thật đây cũng không phải là nụ hôn đầu tiên của cô. Nhiều năm trước kia, cô cùng một người tên là Bàng Mông từng trao qua nụ hôn đầu. Chính là đã quá lâu, đầu lưỡi nhất thời cũng sớm quên hương vị hôn môi rồi.

Nhận thấy cô trức trặc, hấn tựa hồ càng thêm thích ý. Hấn nâng tay kia, hàm chứa vẻ thương hương tiếc ngọc nhẹ nhàng phẩy qua mi mắt, cô thuận thế khép chặt mi, ánh sáng nhất thời biến mất, trước mặt hiện ra một mảnh hắc ám làm người ta điên đảo. Tay hấn dõng đi ôm nhẹ thắt lưng cô, dùng sức làm cô tiến gần chính mình. Cô lao đảo trước ngực hấn, giật mình, không khỏi hé miệng kinh hô. Nhưng thanh âm còn không kịp phát ra ngoài đã bị hấn nhẹ nhàng nuốt vào.

Hấn nắm được cơ hội lập tức tiến quân thần tốc, đầu lưỡi linh động trong miệng cô tới lui, trêu chọc đầu lưỡi, làm cho cô không kịp hãm được cũng tiến lên truy đuổi hấn, khi cô bắt được, lại giao hoát trơn trượt đến một bên. Hấn cứ như vậy, một lần lại một lần không mệt mỏi, không ngừng lặp lại trêu đùa cô, thẳng đến khi cô duyệt hôn thiếu khí thở dồn dập.

khi hấn buông cô ra, mặt cô đã hồng đậm như uống rượu. Anh mắt của cô như chứa một phần mỏng manh hơi nước, hơi thở loạn nhịp vội vàng lại ngăn ngui, thân thể ý ở trước ngực hấn, giống như dòng nước mềm mại ôn nhu.

Hấn đối với bộ dáng của cô dường như có vài phần mê muội, thoải mái cười nhẹ, ngón tay xẹt qua miệng cô, hơi hơi dùng sức xoa nhẹ, miệng tiến đến sát bên tai cô, thanh âm như rượu nguyên chất làm say lòng người: “Đem thẻ này giữ lấy. Em sẽ có công hưởng lộc, chờ anh muốn em thực hiện phần “công” kia, tự nhiên sẽ tìm đến em lấy nó!”

● ~ ~ ●

Khi Đường Tráng vào phòng Hứa Đồng, cứ nghĩ mình đi nhầm phòng. “Em như thế nào lại đem anh đào ới ra hết? Tại sao? Thế nào lại ăn nhiều như vậy? Cũng không sợ đau bụng à? Mọi khi em đều ăn anh đào nấu như, Hứa Đồng, em thật sự là biến thái! Nhìn xem phòng của em, vừa loạn lại vừa bẩn, quả như bãi rác!”

Hứa Đồng ngồi trên sofa, trong lòng ôm một đĩa lớn anh đào, trong lòng vẫn còn đang vui sướng

Đường Tráng đi qua, lấy một quả anh đào lên miệng

“Đây là giống mới sao? Trong nhân anh đào có chứa xuân dược sao?” Anh trêu tức đùa cợt Hứa Đồng, “Cứ nhiên ăn anh đào cũng có thể làm ra bộ mặt dâm đảng, anh hôm nay thật đúng là mở mang kiến thức!”

Hứa Đồng tà tà nhìn anh, nhìn đến cực điểm xem thường, sau miễn cưỡng thu hồi ánh mắt, theo miệng phun ra một cuống anh đào.

“Đồ con gái ghê tởm!”, quả anh đào kia đã bị ăn, cuống anh đào dính đầy nước miếng vừa lúc hạ cánh trên người Đường Tráng. “Nha đầu chết tiết kia, người trúng tà gì? thành như vậy biến thái! Anh xem anh hẳn là đi lấy một chút tiết chó tiết gà tiết lợn gì về để ném người trừ tà à!”

Hứa Đồng giống như không nhìn tới, vẻ mặt vẫn đang xuân sắc chìm ở trong thế giới riêng, ăn anh đào, phun hột, rồi lại phun cuống anh đào

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phúc tinh

Cái hôn kia làm Hứa Đồng thật sâu cảm khái, cô không thể tưởng tượng được công phu hôn môi của Cố Thần lại cao như thế.

Đêm đó, cô dường như mất đi lí trí.

Sau khi về nhà, cô bắt đầu lên mạng sưu tập tài liệu có liên quan đến việc nâng cao kĩ xảo hôn môi. Gặp rất nhiều người đều nói cao thủ hôn môi có thể dùng đầu lưỡi đem cuống anh đào thắt nút, cô lập tức mua đến vô số anh đào thực hiện luyện tập – Cô muốn làm cho cô có thể dùng đầu lưỡi đem cuống anh đào đến thắt lại được thì thôi, lúc ấy cô liên cách cảnh giới cao thủ hôn môi không xa.

Về sau, lúc cùng hấn hôn môi, cô muốn cho hấn biến thành mê muội hồn siêu phách lạc không thôi. Cô không thích cảm giác ở thể hạ phong, cô thích cảm giác cường giả không chế người khác.

Vì thế, đau khổ luyện tập, đầu lưỡi cô đã bị ma sát đến nỗi muốn nổi mụn nước.

Bất quá có một chút thành công ngoài ý muốn.

Cô không nghĩ tới mình khi luyện tập, vẻ mặt rất hàm xuân.

Có điểm suy nghĩ

Xem ra Cố Thần kia, mị lực của hần ảnh hưởng, so với cô tưởng tượng có vẻ lớn hơn rất nhiều

● ~ ~ ●

Hứa Đồng tự nói với chính mình, phải trấn định, phải trấn định.

Đây là một hồi đánh giá lại.

Xem ra ở hần, cô không thể nghĩ ngờ đã làm cho hần động tâm, nhưng chính cô hiểu được, kia là do cô chế cho hần những biểu hiện giả dối mà thôi.

Nếu trong hai người, có một người mất tâm trước, người đó nhất định không phải là cô.

● ~ ~ ●

Lần này không lâu, chỉ sau vài ngày, Cố Thần liền gọi điện thoại.

Hần muốn đi sân Gôn chơi bóng, tính đến “trường học” đón cô cùng đi.

Hứa Đồng một thân mồ hôi lạnh, vội vàng lấy một bộ đáng thương nhu nhu nói: “Em sẽ tự tìm được sân bóng, anh đừng tới! Anh đến rồi, bị sinh viên nhìn thấy, sẽ nói chuyện lãng nhăng!”

Cố Thần hào phóng tùy cô.

Hứa Đồng vội vã gọi điện thoại cho Dương Dương, trước tiên nói, “Nếu người nhìn thấy ta xuất hiện ở sân bóng, bắt luận bên cạnh ta là ai, ta cùng hần trong lúc đó có gì tiếp xúc, nhất định phải làm bộ như người chưa từng gặp qua ta, phải làm bộ chúng ta không quen nhau! Còn nữa còn nữa, vài cái đồng sự của người trước gặp qua ta, người nhất định cũng phải đi nói qua một chút, trăm ngàn nhờ cậy! Thời gian cấp bách, nguyên nhân hồi sau gặp sẽ nói tỷ mỉ cho người!” Không đợi Dương Dương có cơ hội đặt câu hỏi, lập tức cúp điện thoại, thay đổi quần áo, vội vàng đi.

Đúng hẹn gặp Cố Thần ở sân bóng. Bên người hần còn có vài người khác, đều là áo mũ chỉnh tề, xem ra không phải là doanh nhân thì cũng là chính khách, trên tay đều là giai nhân diễm lệ. Những người này vốn đang trêu ghẹo Cố Thần lần này thế nào lại đơn thân độc mã đến, Hứa Đồng xuất hiện làm cho bọn họ trước mắt sáng ngời, nhìn nhau ái muội cười.

“Nguyên lai Cố tổng không phải là một mình đến, chính là giai nhân khoan thai đến chậm mà thôi!”

“Cố tổng khẩu vị xem ra ngày càng thanh!”

“Ai nói, đúng là không có mất, vị này mới chính thức được cho là nữ nhân đây!”

“Chắc! Chắc! thuần, thật sự là thuần! em gái này giống nước tinh khiết vậy! Không chỉ có thuần, xem ra còn thực ngọt!”

Mọi người hướng Hứa Đồng trêu ghẹo

Hứa Đồng khẽ nhún mày, thấy được thâm ý sau mấy câu kia, đã có vài phần không thoải mái.

Bây giờ người có tiền có thế, bề ngoài ngăn nắp, bên trong lại đáng khinh, hạ lưu, thật sự là thói đời, tiền kiếm càng nhiều, liêm sỉ cùng lương tâm càng thiếu.

Giương mắt nhìn Cố Thần, phát hiện miệng hần hơi cong cong, mi tâm lại có vẻ thiếu nhẫn nại, nhìn qua tựa hồ cũng không nghe trôi đoạn cợt nhả này.

Cô xem đến những cô gái khác đều như chim nhỏ nép vào người mấy vị thần tài, vô cùng khăng khít thân thiết. Nhìn nhìn lại chính mình cùng Cố Thần, hai người khách khách khí khí đứng cách nhau một thước có thừa. Vì giữ thể diện cho Cố Thần, cô lặng lẽ lại gần bên người, chủ động nắm lấy cánh tay hần. Cảm giác được thân thể hần sau khi cô đến gần hơi hơi động, cô ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt xấu hổ mang theo khiếp nhược bình thường.

Hần cũng cúi đầu nhìn cô, khoe miệng thân nhiên cười, trên mặt không lộ biểu tình, trong mắt lại đồ ra vài phần yêu thương cùng tán thưởng.

Bên cạnh có người mang theo vài phần tình sắc ý trêu chọc nói: “Em gái thanh thuần này quả là nhu thuận khả ái, Cố thiếu quả là có phúc khí! Ta như thế nào liền không gặp được giai nhân thanh thuần ngọt ngào đâu? Chắc chắc, mất hôn, không chỗ nói!” Theo hần cảm khái, bạn gái ở một bên không thuận theo, dậm chân hờn dỗi.

Hứa Đồng rất nhanh hướng người nọ, hung hăng trừng mắt

Cái gì vậy? Chẳng qua là có mấy đồng tiền dơ bẩn, liền đem phụ nữ trong thiên hạ trở thành hàng giống nhau hết, như chỉ cần bọn họ nhìn trúng, vô luận là ai đều có nhu thuận mà đi theo, thực sự là quá phận!

Tay cô khoát lên khuỷu tay Cố Thần, có cảm giác mu bàn tay bị vỗ nhẹ, cô quay đầu nhìn. Thì ra là Cố Thần đang trấn an mình. Vừa rồi một màn kia,

hắn hoàn toàn xem ở trong mắt.

Lúc cùng nhau đi vào sân bóng, thừa dịp người khác không chú ý, Cổ Thần nói với Hứa Đồng: “Dao Dao không thích người kia?” Hứa Đồng cầm giận cắn môi, gật đầu một cái. Cổ Thần cười, nhẹ giọng nói: “Được, sẽ khiến hắn thua hoa rơi nước chảy, cho em hết giận! Để xem lấy của hắn chút gì trở về, chúng ta cùng hắn đánh cuộc một keo!”

● ~ ●

Hứa Đồng cùng Dương Dương quả thực chạm mặt. Cả hai đều một bộ đạo mạo, coi như không quen biết. Hứa Đồng lặng lẽ thở dài. Cũng may Dương Dương hôm nay không phục vụ nhóm người bên cô, nếu không thì đúng là một chết. Người xa lạ làm bộ quen biết cũng là chuyện khó, nhưng người quen lại làm bộ hoàn toàn xa lạ mới là thực sự không dễ dàng.

Đến địa điểm chỉ định, Cổ Thần đang nói chuyện với vị giám đốc phóng đáng khi này, trên mặt không lộ một tia khác thường.

Đối phương không biết Cổ Thần muốn ép hắn đẹp mặt, nhiệt liệt ứng chiến.

Cổ Thần cười đậm đạm nói: “Phải cá cược cái gì đó, chơi mới hứng thú phải không?”

Đối phương liền lên tiếng cổ vũ. Lại ân cần hỏi: “Cổ thiếu muốn cá cược cái gì?”

Cổ Thần xem Hứa Đồng, cười rộ lên, nói: “Đánh cuộc gì? Như vậy đi, Dao Dao lần đầu tiên đến, Giám đốc Vương thoát nhìn cũng thực thích bạn đồng hành này của tôi, không bằng hôm nay chúng ta liền cho Dao Dao một mũi, tôi nghĩ đánh cuộc gì sẽ do Dao Dao định đoạt! Chính là Dao Dao mở miệng, giám đốc Vương cũng không nên cự tuyệt! Dao Dao này rất hay xấu hổ, giám đốc Vương nếu cự tuyệt cô ấy, chỉ sợ một tháng cô ấy sẽ ăn không ngon mất!”

Hứa Đồng nhu thuận hướng giám đốc Vương cười, cô thân nhiên cười gian, lại giống như một nụ hoa mới nở, kiều kiều điểm điểm, sợ hãi xấu hổ, làm cho người khác tâm can ngứa ngáy.

Giám đốc Vương lập tức đồng ý, gật đầu nói: “Không thành vấn đề! Đánh cuộc gì đều do Dao Dao định đoạt! Mặc kệ là cái gì, tôi đều chấp nhận!”

Cổ Thần cúi đầu nói với Hứa Đồng: “Dao Dao, muốn anh thắng hắn cái gì, ăn?” Một từ “ăn” cao giọng, bao hàm cả chiều chuộng cùng tình tứ với nhau.

Hứa Đồng nhìn Cổ Thần hai mắt tinh anh, trong lòng hơi hơi động. Hắn là nói cho cô, có thể tùy tiện đề nghị.

Dưới sự dung túng của Cổ Thần, cô hơi hơi trầm ngâm, sau có chút rụt rè khẽ cười: “Đồ rất quý gì đó, tôi không dám tưởng. Không bằng liền lấy bộ gậy chơi gôn trong tay giám đốc làm vật cá cược đi!”

Sắp sửa đưa câu sau ra, cô quay đầu nhìn Cổ Thần, giống như muốn cùng hắn chứng thực yêu cầu mình đưa ra không có gì quá phận. Cô nhìn ra trong đáy mắt Cổ Thần phát ra hai tia nóng cháy, trong đó còn kèm theo một tia nồng đậm tán thưởng.

Lại giương mắt dò xét giám đốc Vương, trên mặt hắn vừa còn hồng hào, lúc này lại có chút nổi lên tái nhợt.

Hứa Đồng vội vàng treo lên vẻ mặt ngờ ngẩn, bất an hỏi: “Tôi ... tôi, là không phải yêu cầu sai này nọ gì...?”

Cổ Thần ha ha cười, vỗ vai cô an ủi: “không có, em yêu cầu phi thường tốt, thật tốt!” Quay đầu hỏi hướng giám đốc Vương: “Thế nào, giám đốc Vương, cược hay vẫn là không cược? Ta nghĩ muốn cược, Dao Dao đã nói như vậy, anh xem muốn lấy của tôi cái gì làm tiền đặt cược, cứ việc đề nghị.”

Bên cạnh không ngừng có người châm còi thổi gió, kích giám đốc Vương đừng tiểu nhân nuốt lời, mau mau gật đầu ứng chiến.

Giám đốc Vương dài mặt, thần sắc gầy gù. Cuối cùng thật sự sợ mất mặt, lại ở trước Hứa Đồng, vì thế cắn răng nói: “Được! Tôi cá! Nếu tôi thắng, tôi sẽ lấy chiếc xe thể thao số lượng hạn chế ngoài kia!”

Cổ Thần khăng khái cười đáp: “không thành vấn đề!”

● ~ ●

Cầu kỳ của Cổ Thần, Hứa Đồng từng nghe Dương Dương miêu tả. Tuy nhiên, lúc đó cô cảm thấy Dương Dương đứng ở góc độ hóm hỉnh miêu tả, cho nên đối với Cổ đại thiếu vô cùng tài nghệ trong truyền thuyết, cô vẫn giữ thái độ bán tín bán nghi.

Nay cô chính mắt nhìn thấy, mới biết được lời Dương Dương nói không sai.

Cổ Thần quả thực đã có thể so với tuyển thủ chuyên nghiệp. Khó trách vừa nãy giám đốc Vương sắc mặt không thích hợp, nguyên lai hắn cùng Cổ Thần đấu khăng định là thua.

Vốn thua cũng liền thua, cá cũng cứ việc cá, dù sao bọn họ tới nơi này cùng Cổ Thần chơi bóng, mục đích đều là vì làm Cổ đại thiếu vui vẻ, Cổ đại thiếu hắn nếu muốn lấy đi từ bọn họ chút gì, bọn họ cũng là phải vui vẻ mà đồng ý.

Chính là nếu thứ này trùng hợp là vật quý của ai đó, việc khác cũng đừng nói.

Cuộc đấu chằm dứt xong, Hứa Đồng nhìn đến giám đốc Vương giao ra bộ gậy gôn cho mình, sắc mặt xanh mét, cực không đành lòng, như có người cắt đi trên người hắn một miếng thịt vậy.

Cô tiếp nhận bộ gậy golf từ giám đốc Vương, khách khí cười: “Cảm ơn giám đốc Vương!”

Nghे tiếng, giám đốc Vương kia lập tức run rẩy cười gượng mấy cái.

Cố Thần ở một bên lại bỏ sung một câu, “Làm cho giám đốc Vương phải bỏ thứ mình yêu thích, thật sự là ngượng ngùng!”

Giám đốc Vương lại miễn cưỡng cười một cái, cố gắng hào phóng nói một câu, “Đâu có, đâu có!” Hắn tươi cười tựa hồ so với khúc còn khó coi hơn.

Trở lại trên xe, Hứa Đồng đen gậy đánh gôn giao cho Cố Thần nói: “Em cũng không chơi bóng, thứ này nên để cho anh.”

Cố Thần ngồi ở vị trí điều khiển, nghiêng người nhìn cô, mắt gian gian mỉm cười.

“Em có biết bộ gậy gôn trong tay em, có lai lịch thế nào, trị giá bao nhiêu sao? Cứ như vậy tùy tiện tặng người khác, không sợ về sau hối hận sao?”

Hứa Đồng trong lòng hừ một tiếng.

Thực nghĩ đến cô xem không ra. Hắn đã biết được lai lịch bộ gậy gôn này đã lâu, chính là từ trước không có cơ hội, hôm nay vừa vận giám đốc Vương đối với cô động tâm, để cô ra mặt làm nguy trang, kích giám đốc Vương kia trúng chiêu của bọn họ.

Cô lắc đầu cười nói: “Đương nhiên sẽ không hối hận!” Trên mặt cũng là trước sau một bộ nhu thuận khá ái.

Cố Thần giống như vô cùng vừa lòng hỏi cô: “Nhiều thứ có thể đánh cược như vậy, tại sao lại nghĩ đến chọn gậy đánh gôn?”

Hứa Đồng về mặt vô tội trả lời: “Em không dám chọn cái rất quý giá đó, người ta sợ hãi nhất định sẽ đau lòng mà không đồng ý, chẳng phải xấu hổ sao? Gậy gôn lại khác, chỗ nào đều có bán, lại không hiếm lạ”

Kỳ thật cô xem giám đốc Vương kia từ lúc bắt đầu cầm cây gậy đánh golf trong tay, trên mặt lan tràn một loại đắc thế kiêu nhà giàu mới nổi. Cô không biết cách xác định một cây gậy đánh golf thế nào là giá trị, nhưng thông qua quan sát có thể phán đoán được đó là vật mà lão coi trọng.

Cố Thần cúi đầu cười sáng khoái: “Dao Dao a Dao Dao, không thể tưởng tượng được em cứ chỉ vô tâm, lại làm cho anh một chuyện thật tốt! Bộ gậy đánh gôn này, có thể nói là chi bảo gia truyền của nhà họ Vương, là do hoàng gia chỉ định chế tạo, đã qua tay nhiều vị quân quân thế giới, cuối cùng Vương gia phải khuyên tấn một nửa gia tài mới mua lại được, chúng cơ hồ là vận mệnh của giám đốc Vương. Anh từng mấy lần khéo léo đề nghị giám đốc Vương, hi vọng có thể mua lại chúng, hắn lại khéo léo không chịu đáp ứng. Không thể tưởng tượng được hôm nay lại có được mà chẳng mất gì!” Hắn giơ tay vuốt ve hai má Hứa Đồng, đầu ngón tay mang theo vô số ái muội, “Dao Dao, em quả là tiểu phúc tinh của anh! Thứ anh chờ đợi đã lâu đột nhiên lại có!”

Hắn khuyên thân, cúi đầu, tay khẽ đặt ở gáy cô, môi nhẹ nhàng đặt ở môi cô, bắt đầu tình tế mật mật hôn môi cô, duyên hôn từ nhẹ đến sâu, đầu lưỡi lay động cuồng nhiệt.

Hứa Đồng lúc đầu một mặt thuận theo, dần dần bắt đầu đáp lại. Cô giống như học ở hắn, cũng chuyển động đầu lưỡi đi trên chọc, đùa hắn.

Một nghìn quả anh đào ăn quả không uống phí, trước mắt đã bắt đầu có hiệu quả

Hắn hơi buông cô, yếu hèn bắt đầu cao thấp chuyển động, như có vô số dục vọng bị cô khơi mào, bị kìm nén ở nơi nào đó chỉ chờ phát động. Đôi mắt hắn sâu thẳm âm trầm, hơi thở hỗn độn dồn dập, âm thanh lượn lờ quanh quẩn, “Tiểu yêu tinh, vừa hôn hai lần mà thôi, cư nhiên đã hiểu được thế nào là đi khiêu khích người khác!” Nói xong lại phủ lên môi cô, cùng cô duyên hôn, là vũ trụ hồng hoang cũng tốt, là đêm đen dài đằng đẵng cũng vậy, ở đây, trong một khoảnh khắc tất cả không còn quan trọng, chỉ có đầu lưỡi lẫn nhau dây dưa triền miên, ai cũng không cam lòng dừng lại, ảo ảnh mặc dù ngắn ngủi, nhưng khoảnh khắc sáng lạn này dường như là vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cầu huyết

Hứa Đồng đã âm thầm chuẩn bị tốt công tác “hiến thân”. Cố Thần đương nhiên vẫn không hề động vào cô. Hắn rõ đã cùng cô sát sủng hỏa, nhưng cuối cùng lại vẫn để cô rời đi. Tự chủ của hắn thật làm Hứa Đồng than thở không thôi. Cô cũng có cảm giác, hắn đem tình yêu nam nữ xem giống như một trò chơi thi đấu thể thao, hắn thận trọng, bày mưu tính kế, bao lâu tìm cô, bao lâu không đã động đến cô, khi nào nên hôn, khi nào mới “làm”, hắn đem từng

việc tính toán hoàn hảo, nắm giữ vừa đúng.

Đối với loại con nhà giàu như Cố Thần mà nói, chuyện vui nhất, hẳn là làm cho một cô gái mới đầu trong lòng không yêu, chậm rãi rơi vào bẫy tình của hắn đến điên đảo si mê. Quá trình này sẽ làm thỏa mãn vô hạn hư vinh của hắn.

Làm thế nào để một cô gái bất tri bất giác yêu mình thật sâu sắc, Hứa Đồng nhìn ra được, Cố Thần quả là cao thủ trong lĩnh vực này.

Cô đã chuẩn bị thật tốt, hẳn lại không động đến cô. Cô biết hắn làm như vậy, kì thật là chờ, chờ toàn bộ thể xác và trái tim cô đối với hắn hàng phục – đến lúc đó không phải là hắn muốn cô, mà là thân thể và linh hồn của cô đều khát khao có được hắn.

Hắn không giống lăng tử lỗ mắng tầm thường, hắn cũng không gắt gao cần sắc, hắn có năng lực chờ đợi, chờ đợi một cô gái từ chấp nhận bị “hái” chậm rãi quá độ đến khát vọng được “hái”

● ~ ~ ●

Khi về nhà, mỗi dây thần kinh trong cơ thể Hứa Đồng vẫn như cũ bị vây trong trạng thái hưng phấn. Không chỉ bởi chiếc hôn nồng nhiệt kích thích kia, mà còn bởi cô ý thức được chính mình lần này chân chính gặp được đối thủ mạnh mẽ.

Cô gắt gao muốn biết, cô cùng Cố Thần, đến tột cùng là hắn nhìn không được đến “hái” cô, hay vẫn là cô sớm hơn nhìn không được chủ động dẫn hắn đến “hái”.

● ~ ~ ●

Đêm đó, Dương Dương gọi điện thoại, lớn tiếng chất vấn Hứa Đồng, nguyên nhân gì mà cô cùng Cố Thần xuất hiện cùng thời gian, cùng địa điểm?

Hứa Đồng giải thích với cô từ đầu đến cuối, nói ra toàn bộ chân tướng, từ Chương Thực Đồng giảng đến Cố Thần, từ thân thể đến tình thế trước mắt, từ kiên nhẫn nhường nhịn đến tuyệt địa phản kích.

Nghe xong, Dương Dương oán hận vô cùng nói: “Hứa Đồng, ngươi thật phiền toái. Dùng cơm tẻ nuôi Đường Tráng lớn như vậy để làm cái gì hả? Chỉ dùng để hù dọa người đến trước cửa quấy rối sao? Còn chọn đường cong để đánh vu hồi cứu quốc – Còn đoạt của cô ta vị hôn phu, ta xem ra ngươi thật sự là ăn no không có chuyện gì để làm! Trực tiếp bảo Đường Tráng mang theo người đi sửa chữa cái cực phẩm mẹ con kia không phải xong rồi sao? Cho mấy cái mặt của bọn chúng vào bao, để xem về sau còn dám vênh lên nữa hay không!”

Hứa Đồng không khỏi từ đáy lòng cảm thán, Dương Dương cùng Đường Tráng quả thật trời sinh một đôi.

Cô thâm thúy giảng giải: “Dương Dương, mỗi người mỗi chí, mặt đường của ngươi, có khi đối với ta lại là thạch tín, phương pháp ngươi cảm thấy tốt, theo ta lại thật nhục trí. Như hiện tại vui đùa, chính là khiến tim đập càng mạnh, rất kích thích! Hơn nữa ngươi đừng quên, ta nói đi con đường này, mặt sau có thể có cơ hội lấy đỉnh nam sắc a!”

Nghe xong lời cuối cùng, Dương Dương rút cuộc gạt đầu khen ngợi, vẫn là Hứa Đồng cao minh hơn một bậc. “Nếu thật có thể lấy đỉnh đến da thịt của Cố đại thiếu, ta đây lựa chọn đồng ý với cách ngươi thực hiện”.

Hứa Đồng ôm bụng cười to. Cười xong, cô dặn dò Dương Dương tạm thời không cần nói chuyện này với Đường Tráng.

Dương Dương lập tức tức giận nói: “Xin ngươi, chúng ta chia tay đã lâu, còn nói cái gì a!”

● ~ ~ ●

Lại qua thật nhiều ngày, Cố Thần mới tìm Hứa Đồng.

Lần này hắn đưa cô đến một biệt thự xa hoa tham gia một cuộc đánh bài.

Trong biệt thự bóng người qua lại, tựa hồ những người có tiền trong thiên hạ rành rồi, giờ khắc này đều tập trung hết tại đây.

Trước bàn chơi bài, bốn người nhìn thấy Cố Thần đều vội vã đứng lên, nhiệt tình đón chào. Trong đó có một người đi một mình lại nói với Cố Thần: “Cố thiếu, ngồi chỗ của tôi đi!” Cố Thần cùng hắn khiêm nhường, người nọ liền nói: “Cố thiếu, anh vào thay chân tôi tốt lắm, tôi mà đánh tiếp, chỉ sợ ngay cả xe tôi đỗ ở bên ngoài đều phải đổi chủ mất!”

Cố Thần vì thế mà không hề từ chối, thuận thế ngồi xuống. Hứa Đồng nhu thuận ngồi bên cạnh hắn. Cảnh tượng này làm cho Hứa Đồng cảm thấy mình giống như đang ở trong những phim cũ về Thượng Hải, lão gia có tiền ngồi bàn trước đánh bạc, tình nhân ở một bên tùy thời chơi đùa.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy giả thiết này có chút khôi hài, trên miệng không khỏi hiện lên nụ cười tươi. Đột nhiên cảm giác được một bên má có chút nhiệt nhiệt, liền quay đầu nhìn, phát hiện thì ra Cố Thần đang nheo mắt lại xem cô. Giống như đang hỏi: “Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

Hứa Đồng cười nở rộ, nhỏ giọng nói với hắn: “Em cảm thấy nhất định anh sẽ thắng!” Cô muốn cho hắn nghĩ rằng cô vì hắn mà mỉm cười.

Cố Thần quả nhiên cao hứng, mỉm cười nói: “Nếu em đoán đúng, ván này anh thắng, ván sau liền cho em chơi!”

Hứa Đồng vội vàng xua tay, “Không không, em không biết chơi, sẽ thất bại rất thảm...”

Cố Thần lơ đãng, “Anh sẽ chỉ cho em, việc chính cứ chơi, thắng thua không quan hệ!”

Một ván đánh xong, Cố Thần quả nhiên thắng. Hấn đứng dậy, lấy chỗ giành cho Hứa Đồng. Hứa Đồng cuống quýt từ chối, cuối cùng lại không lay chuyển được hấn, đành phải ngoan ngoãn vào bàn.

Cố Thần đem cách chơi dạy lại một lần, Hứa Đồng nghe được vẻ mặt lúc hiểu lúc không, mưa bụi sương mù.

Cô nom nóp lo sợ hỏi: “Nếu em thua thì làm sao bây giờ?”

Cố Thần cúi đầu cười, “Thua thì thua, sợ cái gì? Chỉ đề tâm vào chơi, thắng là của em, thua là anh chịu!”

Hứa Đồng vẻ mặt chần chờ gật đầu, “Được rồi...” Bắt đầu cùng ba người khác chơi.

Chung quanh bàn có không ít người xem, gặp Cố Thần rút lui giành chỗ cho Hứa Đồng, cũng kiên nhẫn dạy cô cách chơi, lại nói cô yên tâm không cần để ý thắng thua, hấn nuông chiều bạn gái như vậy, nhưng thật ra từ trước đến giờ không thường xuyên đến. Vì thế không khỏi đối với Hứa Đồng có vài phần tò mò, đoán Cố đại thiếu lần này có phải hay không tại đây xét qua cô gái yêu đuôi đáng yêu này.

Có người rút cục kiểm chế không được lòng hiếu kỳ, đối Cố Thần đưa đẩy nói: “Cố thiếu, nghe nói anh sắp cùng tiểu thư nhà họ Chương đính hôn, chúc mừng anh trước!”

Cố Thần cũng không phủ nhận, mỉm cười đối người kia: “Đa tạ!”

Có người khác theo sát sau hỏi: “Cố thiếu, anh không phải là thực sự muốn cùng Chương tiểu thư đính hôn ư?”

Cố Thần mỉm cười hỏi ngược lại: “Có gì không thể?”

Người nọ lại nói: “Cũng không phải là không thể, chính là nghe nói, vị Chương tiểu thư kia có tiếng được nuông chiều từ bé, người thường sợ là ăn không tiêu a!”

Hứa Đồng cười thâm không thôi, trong lòng thầm than người này nhất định là nhà giàu mới nổi, tiền kiếm cho dù nhiều vẫn là ngốc nghếch, như vậy lớn tiếng không hề có kị đi nói bậy chuyện Chương Thực Đồng, Cố Thần chưa cười còn không tính, nếu sau này hai người bọn họ thực sự kết hôn, người này nói như vậy, không biết sẽ nhận lại cái dạng gì trả đũa.

Bên cạnh lập tức có bạn bè quen biết cười mắng giúp hấn giảng hòa: “Đồ ngốc! Việc này còn để cho cậu bận tâm? Cố thiếu là người bình thường sao? Đừng nói nuông chiều chút thiên kim tiểu thư, cho dù là thiên hạ đệ nhất kiều ngạo nữ vương giá lâm, Cố thiếu cũng có thể đem cô làm chim nhò nẹp vào người!”

Mọi người chung quanh đều cười rộ lên. Cố Thần cũng cười, không khí nhất thời trở nên náo nhiệt.

Hứa Đồng lại biểu hiện giống như cái gì cũng chưa nghe thấy, hết sức chuyên chú đánh bài, không nói một lời, không thay đổi thần sắc.

Cô biết như thế nào làm một người phụ nữ đáng yêu đứng bên cạnh, có thân biết thân, an phận thủ thường, tuyệt đối không si tâm vọng tưởng. Không mơ ước hôn nhân cùng những thứ có liên quan. Khi nghe được hấn nói chuyện hôn nhân, có hay không nghe thấy gì, nhìn thấy gì, tuyệt không được phân tâm.

Cố Thần nhất định thực vừa lòng với biểu hiện an phận của cô, tay hấn yên lặng vòng ra phía sau thắt lưng cô, động tác này vô cùng thân thiết, như là hấn đang khen ngợi cô làm tốt bổn phận của mình.

Cô đem bài đánh cho loạn hết, không có kết cấu. Mặt khác ba chân còn lại đều là những cao thủ lâu năm trên chiếu bạc, luôn luôn tính kế cho từng nước đi, nhưng mà hôm nay thật sự trùng tà, chính mình cũng đi theo đánh bài rối loạn, lộn xộn.

Rõ ràng đánh bài phải có kết cấu nhất định, nhưng cô mù mờ ăn loạn, đánh loạn, lại cắt đứt không biết bao nhiêu nước đi hóc búa của đối thủ, đem thế cục trở lên rối tinh rối mù, vài cao thủ bài bạc cân não cuối cũng dần dần không còn tinh anh, đánh tới lúc cuối, bởi vì một lần đoán là một lần sai, thậm chí bị làm cho chết khiếp, đã căn bản không dám nói nhiều, cô rút cục đem từng quân từng quân ăn sạch.

Chỉ bằng mấy đầu pháp lộn xộn, cuối cùng Hứa Đồng có thể toàn thắng, thật sự làm cho ba vị cao thủ này đấm ngực dậm chân bóp cổ tay không thôi.

Mọi người vây xung quanh xem càng giật mình, không khỏi hoài nghi hỏi: “Cố thiếu, anh sẽ không phải là dẫn theo một cao thủ đến cùng mọi người chơi, phần trư ăn lão hổ ư?”

Cố Thần chỉ cười không đáp. Trong mắt một tầng sáng nhạt bắt đầu di động, hiện lên một chút ngạc nhiên, nhanh chóng liền bị hấn dấu đi. Hấn bắt động quan sát cô.

Nhìn kĩ mấy ván về sau, những người đứng xem đem chuyện bàn luận, vạn phần chắc chắn nói: “Không có khả năng! Không có khả năng! Cô ấy không có khả năng là cao thủ! Cao thủ đánh bài như thế nào lại có thể loạn thất bát tao lợi hại như vậy? Quả thực là không hề có kết cấu! Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cứ như vậy tùy ý ra bài lại đều có thể liên tiếp đại lý(1), Cố thiếu, không thể không nói, vị Dao Dao tiểu thư này vận khí thực sự rất

tốt!”

Cố Thần ngồi ở một bên vẫn như cũ cười mà không nói. Trường hợp đáng ngạc nhiên này, hắn cũng là lần đầu nhìn thấy.

Thừa dịp chia lại bài, hắn ghé sát vào tai Hứa Đồng nhỏ giọng nói: “Dao Dao của anh quả nhiên là phúc tinh”

Hứa Đồng quay đầu nhìn hắn ngược ngừng cười. Trong nụ cười này, hắn chỉ nhìn thấy cô sóng mắt lưu chuyển, nhẹ run hai gò má, hồng nhuận như ánh bình minh, sáng ngời, thật tuyệt không thể tả.

Cố Thần đặt tay bên hông cô, bắt tri bất giác lặng lẽ chặt thêm vài phần



Sau tám ván, tiền thắng trước mặt Hứa Đồng đã có thể xếp thành một tòa núi nhỏ.

Đối với việc cô thắng một ván lại một ván, mọi người cuối cùng đều đã ngạc nhiên đến chết lặng, chết lặng nhìn thấy quái mà không quái.

Cố Thần nhìn qua thật cao hứng. Hứa Đồng đại sát bốn phương cho hắn tránh chùng mặt mũi.

Sau khi rời đi biệt thự, bọn họ đi một quán cà phê nhỏ.

Cố Thần lại đưa cho Hứa Đồng một chiếc thẻ, nói: “Vừa rồi tiền em thắng đều ở trong này”

Hứa Đồng khước từ không lấy, Cố Thần cười, đem thẻ nhét vào trong túi cô, “Không phải đã sớm nói, thắng là của em, thua là của anh sao?”

Hứa Đồng đành làm bộ đáng khó xử lại ngược ngừng xấu hổ đối với hắn nói lời cảm tạ.

Cố Thần nhìn cô xinh đẹp khả ái, không chịu nổi liền duỗi tay đưa cô ôm vào ngực, cúi đầu, lại là một phen tình té hôn sâu, đến cuối cùng, quần áo cả hai đã trở nên hỗn độn, hắn lại vẫn như cũ không chịu động vào cô.

Hôn xong, hắn một mặt sửa lại quần áo cho cô, một mặt lại như mê hoặc đối với cô thì thầm nói nhỏ: “Anh tuy rằng phong lưu nhưng cũng không hạ lưu, trừ khi em cam tâm tình nguyện, anh sẽ không ép buộc. Anh nhìn ra được, em hôm nay cũng không chuẩn bị tốt, tim đập hoảng hốt lại mau. Chờ khi em hoàn toàn chuẩn bị tốt, chúng ta sẽ tiếp tục sự tình phía sau!”

Nghe qua hắn nói, Hứa Đồng mới nhận thấy được tim mình đập có bao nhiêu loạn. Cô nghĩ đến chính mình đã chuẩn bị tốt, lại bị hắn liếc mắt một cái nhìn ra kì thật bằng không.

Hắn biết người biết ta, lần này đầu, cô ở thế hạ phong.



Công việc làm gian tình đang tiếp tục tiến hành đầu vào đây, một sự kiện cầu huyết lại từ trên trời giáng xuống nên ở trên đầu Hứa Đồng. Nhân rồi vô sự, Hứa Đồng một người lắc lư đến trung tâm thương mại, muốn đặt mua một bộ nội y gợi cảm. Kết quả vừa mới đi ra, ngay tại cửa trung tâm gặp phải Cố Thần. Lúc đó trong tay hắn còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp. Cô kia một đường đối hắn oanh thanh yến ngữ, kiều mị nhu tình.

Hứa Đồng thật sự bội phục chính mình nhanh trí hơn người. Ngẩn ngừ trong nháy mắt, cô đã muốn cả lợ phát phơ thành công thực hiện quá trình từ kinh sợ đến nhu uyển ân ái. Cô đánh vỡ hình tượng kinh điển cô gái thương tâm ghen tuông tranh cãi âm ỉ – cô tâm mắt dõi theo Cố Thần trên mặt vội vàng tránh né mà đi, giống như ở trong này gặp được hắn là lỗi của cô, lập tức lui sang một bên, giống như vừa rồi cô kì thật cũng không nhìn đến hắn, thậm chí từ trước căn bản cũng không quen biết qua hắn. Theo hình ảnh trong gương phản xạ lại, nhìn ánh mắt của mình, Hứa Đồng cười giả tạo. Xem xem, cô cỡ nào giống đứa nhỏ, chịu thương tổn, đều chọc người đau lòng phát điên.

Giây tiếp theo, Cố Thần cũng cô gái kia sát vai mà đi.

Giống như hắn cũng không nhìn thấy cô, giống như hắn từ trước căn bản cũng không quen cô.

(1) Một thẻ trong mặt chược

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thích

Hứa Đồng về nhà hôm ấy luôn luôn tự hỏi, Cố Thần sau bao lâu sẽ tìm cô. Nếu thời gian ngắn, chứng tỏ hần ki thật đã muốn để ý cô – cô bởi vì nhìn thấy hần bên người còn có người phụ nữ khác sẽ không vui, hần nếu để ý cảm thụ của cô, nhất định sẽ mau chóng tìm cô an ủi. Nếu thời gian dài, cô nên tự xem kĩ lại một phen, xem có phải hay không còn dụ dỗ không đủ, không đúng chỗ, làm cho Cố đại thiếu gia đối chính mình như gần như xa, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Làm Hứa Đồng ngoài ý muốn là, đêm hôm đó Cố Thần liền gọi điện thoại.

Hần hẹn cô cùng nhau ăn cơm chiều. Cô khúm núm đáp ứng, ngữ khí chần chờ, giống như thực không tin chính mình không bị vất bỏ.

Buông điện thoại, Hứa Đồng hưng phấn muốn hét chói tai. Cô vốn tưởng rằng hần nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới đến tìm cô, cũng không nghĩ đến, cô như thế xem nhẹ ảnh hưởng của chính mình đối với hần.

Lục tủ quần áo, Hứa Đồng suy nghĩ một chút, tặc lưỡi kiếm một chiếc quần jean đen bó sát người cùng một chiếc áo x-teen rộng thùng thình.

Vừa ra trước cửa, cô soi gương nhìn lại.

Tốt lắm, ôn trọng mà không mất hoạt bát, thanh thuần lại hỗn loạn gợi cảm. Nhưng mà một thân quần áo phối hợp thế vậy, tác dụng làm sao chỉ có này đó?

Hứa Đồng đặc ý đối với chính mình trong gương nhoen miệng cười, nhẹ nhàng khoác túi khởi hành.



Cố Thần đưa Hứa Đồng đi ăn, trong lúc ăn cơm, hai người có ngẫu nhiên trò chuyện với nhau, nhưng không gian không nhiều.

Ăn xong, Cố Thần đề nghị lái xe đưa cô đi đỉnh núi ngắm sao. Hứa Đồng không cự tuyệt.

Cố Thần đem xe chạy đến một gian biệt thự trên núi, nắm tay Hứa Đồng xuống xe.

Hứa Đồng hỏi: “đây là nơi nào?”

Cố Thần nói cho cô: “Một nơi rất tốt để ngắm sao!”

Hần nắm tay cô cùng nhau đi vào biệt thự.

“Đây là nhà anh sao?” Cô hỏi, giống như thật sự không hiểu nơi ở của kẻ có tiền giống như hang của con thỏ giảo hoạt, không phải duy nhất, tùy ý phân tán.

Hần ha ha cười khẽ, “Không phải, anh cũng không ở nơi này, chính là khi muốn ngắm sao thì mới tới đây.”

Hứa Đồng gật đầu, cười một chút, không hề vấn đề.

Trong lòng lại âm thầm nghĩ: nói trắng ra nơi này chẳng qua là nơi để hần mang phụ nữ tới cùng nhau một đêm tiêu hồn. Làm gì khó khăn phải lập ra một cái tên lãng mạn như thế: ngắm sao!

Có ý xây dựng một nơi kiều diễm ái muội thế này, lấy chất dẫn cháy tình dục tốt nhất: rượu ngon, như vậy, chỉ cần mỹ nam vẫy tay một cái, cho dù là trinh tiết liệt nữ chi sợ cũng không thủ được đèn thờ, tám chín phần mười là mất đi ý chí, tiến vào trong ngực hần, cùng hần “song tu” thành không gian sinh hoạt nam nữ.

Cố Thần đưa Hứa Đồng đến một gian phòng. Ngửa đầu nhìn lên, Hứa Đồng không gỏi sợ hãi than ra tiếng: “Phòng thật cao! Cửa sổ ở mái nhà! sao đẹp quá!”

Nóc phòng này hình bán cầu, từ một tấm thủy tinh lớn trong suốt mà tạo thành. Lơ đãng ngửa đầu nhìn, tiến đến trong tầm mắt là ánh sáng tinh không đẹp như mơ.

Cố Thần đem Hứa Đồng kéo vào trong lòng, cúi đầu nhìn cô nhẹ giọng thì thào: “Thích không?”

Hứa Đồng ngửa đầu, trừng một đôi mắt sáng trong suốt, vui vẻ gật đầu xinh đẹp nói “Thích!”

Cô thần nhiên một bộ dạng nhu thuận, thực sự đáng yêu không nói lên lời. Hần nhìn cô ha ha cười nhẹ. Thân thể lại khuynh khuynh về phía trước, đầu lại thấp xuống phía dưới đi qua – hai má hần đã cách cô rất gần, từng đợt hô hấp hương mật cô khê thổi, cô thậm chí có thể cảm giác được một luồng hơi thở ấm áp.

Hần đưa tay dọc theo mặt cô, nhẹ nhàng xẹt qua, đem vài sợi tóc hỗn độn phía thái dương chậm rãi vén lên sau tai. Một nửa bên mặt cô thể rõ ràng cảm nhận được độ ấm từ đầu ngón tay hần, nhưng hần chỉ dùng một bàn tay lượn lờ khuấy gợi cảm xúc của cô, trêu chọc làm tím cô đập càng trở nên dồn

đập.

Hắn lại thấp giọng hỏi cô: “Thích cái gì?”

Khoảng cách gần như vậy, tuy rằng trong lòng không bật đèn, nhưng dựa vào ánh trăng mờ ảo cô vẫn nhìn thấy rõ ràng khi hắn hỏi cô, hai khóe mắt hơi nheo lại, khóe miệng tỏa ra một chút hứng trí dạt dào cười, tia cười kia mang theo một hương vị tà tà xấu xa.

Cô nhìn hắn, nuốt nước miếng, một bộ ngượng ngùng, nhỏ giọng trả lời hắn: “Thích từ nơi này xem sao ... rất đẹp!” Hắn chăm chú nhìn xuống làm cho cô khấn trương lên.

Hắn ý cười càng đậm, dụ dỗ cô nói cho hắn lời hắn muốn nghe. “Còn có gì? Chỉ là thích sao sao?”

Cô hợp với tình hình càng thêm ngượng ngùng, hai gò má tiem tiem hồng, chân tay dường như cũng thấy thừa thãi, đầu gục xuống dưới, “Đương nhiên ... không chỉ là sao ...”. Cô lại cúi đầu ngập ngừng, càng nói âm thanh càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã nhỏ tới mức không thể nghe rõ được.

Cố Thần không chịu dễ dàng buông tha cho cô. Hắn đưa tay chậm rãi nâng cằm cô, hai mắt chăm chăm mặt cô tỉ mỉ nhìn, “Trừ bỏ sao, còn thích cái gì, ần?”

Một tiếng “Ấn?” làm cho Hứa Đồng trong phút chốc tê dại nửa người. Người đàn ông trước mắt này, thật sự là yêu nghiệt, cô cơ hồ có chút sợ hãi, cứ cùng hắn đối diện thế này, chính mình sẽ đánh mất tâm trí.

Trong lòng nổi lên một tia lo sợ không yên. Cô nhanh hạ mi mắt, giống như bộ dạng thẹn thùng không dám nhìn hắn, đúng lúc chặn lại ánh mắt dụ hoặc kia của tên yêu nghiệt.

Bị hắn làm cho nóng lên, cô rõ ràng xấu hổ, um một tiếng tiến vào trong lòng hắn, đem hai má chôn ở trong ngực hắn, lại yếu đuối nhu nhu nói: “Anh đều biết nha!”

Hắn lập tức cúi đầu cười, lồng ngực hơi phập phồng chấn động, làm cô ở trong ngực hắn cũng nhẹ nhàng rung động theo.

Cô nghe được tiếng tim hắn đập, cũng nghe được chính tiếng tim mình đập

bùm, bùm.....

Cô cảm thấy trái tim hai người bọn họ giống như cùng nhau hợp lại.

Cô khẽ nhắm mắt.

Hai má bị hắn nâng lên. Môi bị một luồng nhiệt năng ướt át bao vây. Một con rắn nhỏ linh động tiến vào trong miệng. Đầu lưỡi của cô bị con rắn nhỏ ma pháp, cuốn vào nhanh, không ngừng truy đuổi.

Không biết rằng ai cùng ai tại đây dưới ánh trăng đêm, vội vàng thờ dốt, tim đập liên hồi?

Trăng tỏa ánh sáng in bóng hai người, đã som duyên hôn quên hết thời gian

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: So chiêu

Lúc Hứa Đồng hoàn hồn, phát hiện mình đã bị Cố Thần áp đảo ở trên thảm. Cô nằm trên mặt đất, hắn nằm trên người cô. Môi hắn theo cảm cô một đường uốn lượn trên cổ, tính tế cần nhẹ. Chiếc áo rộng thùng thình không có chút ngăn cản, tay hắn đã theo vạt áo thoải mái đi vào bên trong. Bàn tay hắn ấm áp xoa từng tắc da thịt, kéo dài tới trước ngực cô, vội vàng lại khát vọng nắm giữ cô, hơi hơi dùng sức vuốt ve xoa nắn. Cảm xúc tốt đẹp làm dục vọng của hắn bị thiêu đốt tới đỉnh điểm, hắn cơ hồ có chút cấp bách, đưa tay từ trong áo cô rút ra, di chuyển đến bên hông ý đồ thoát ra quần dài.

Thời cơ đã đến.

Hứa Đồng cuống quýt giữ lại tay Cố Thần, “Không được!”

Cố Thần dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn cô.

Hai hàng lông mày khẽ nhăn nhăn. Nhu cầu dục vọng cần giải quyết cấp bách, cự tuyệt của cô làm hắn không kiên nhẫn cũng không hờn giận.

“Hôm nay không được! Thật sự không được!” Cô thanh âm run run, bên trong mang theo tiếng khóc, nghe như không thể nói ra yêu đuối vô tội.

“Không được?” Hấn chọn cao mi thô ráp hỏi.

Cô vội vàng thở hổn hển, bộ ngực cao thấp phập phồng, hai luồng mềm mại một chút lại một chút hướng vào trong ngực hấn, làm hấn hận không thể lập tức đem cô ngay tại chỗ từ hình nuốt vào bụng.

“Em ... Em ... đến ngày”. Cô lúng ta lúng túng nói. Gặp đối phương dường như nghe không hiểu, đành phải kiên trì giải thích, “Chính là, chính là ... kinh nguyệt”

Hấn nghe lí do của cô, hai mắt có chút đăm chiêu. Hấn nhìn vào mắt của cô, độ ẩm chợt giảm xuống.

“Em là vì việc ban ngày cùng anh giận dỗi?”

Hứa Đồng mờ mịt lắc đầu, “Vì, vì cái gì anh lại nói như vậy?”

Hấn cong lên một bên khóe miệng, trong giọng nói hàm chứa một tia mỉa mai, “Em nói xem?”

Hứa Đồng cố gắng làm một tảng nước mắt.

Cô dùng sức lắc đầu, mắt lệ lung trùng, ngưng tụ, một giọt lại một giọt lăn qua khuôn mặt.

“Em không giận dỗi! Anh oan uổng em! Anh nếu không tin, liền chính mình kiểm tra xem!” Cô bất cứ giả nào cũng không buông tay, nhắm mắt lại, cắn môi, thẳng tắp nằm trên mặt đất.

Trên hàng lông mi thật dài, vẫn lộ ra một tảng nước mắt, từ bầu trời đầy sao chiếu rọi xuống, phát ra một tia sáng kì ảo.

Tia sáng này làm tim hấn như tan ra.

Hấn cúi xuống hôn ánh mắt của cô, nhẹ nhàng nói: “Tốt lắm, đừng khóc, anh tin em”.

Cô mở hai mắt. Đôi mắt bị nước mắt rửa qua trở nên trong suốt như dòng suối có thể nhìn thấy đáy. Cô nâng cánh tay, sợ hãi ôm hấn cổ, đáng thương nhìn hấn, nũng nịu nói: “Chu kì của em chỉ có 5 ngày!”

Hấn bị cô làm cười rộ lên, một bên cười một bên lại cúi đầu, đem cô hôn thật mạnh.

● ~ ~ ●

Một bên đáp lại nụ hôn của Cố Thần , Hứa Đồng một bên trong lòng hưng phấn mừng thầm

Một ván này, cô thắng!

Nếu hấn thực sự kiểm tra, hấn sẽ lập tức phát hiện, cô đang nói dối.

Chu kì của cô căn bản chưa tới.

Giờ phút này nhìn người đàn ông nằm ở phía trên mình, tựa đầu chôn vùi ở cổ mình, dồn dập thở, Hứa Đồng không tiếng động cười trộm.

Gian kế này có thể thực hiện được, thật khoái trá vô cùng.

Cố Thần hô hấp thật mạnh, mượn tự chủ của hấn đi bình phục dục vọng đang nhảy lên trong thân thể, đã có thể giương cung bạt kiếm dục vọng của bao nhiêu người khác.

Một lúc về sau, hấn rốt cục tỉnh táo lại.

Hấn rời đi người cô, đem cô một bên kéo lên.

Để cô hăm ở trước ngực, hấn hí mắt cúi đầu nhìn, trong thanh âm ẩn một phần dục vọng còn chưa hết, thì thảo mỉm cười: “Người này nha đầu hư hỏng có phải hay không muốn chọc ghẹo anh? Đến chu kì còn mặc quần áo thể này, đem anh dụ hoặc đến toàn thân cháy, em lại một chậu nước lạnh bắt nó tắt ngấm, làm cho anh nhìn thấy mò được mà cuối cùng ăn không được!” Hấn vừa nói, một bên lại đưa tay tiến vào trong áo cô, bừa bãi vuốt ve, cô bị hấn vỗ về chơi đùa cúi đầu ngậm nga e lệ né tránh.

“Nha đầu hư hỏng, xem về sau anh như thế nào phạt em!” Hấn khẽ cắn tai cô, ái muội nói.

Hứa Đồng um một tiếng, trốn vào trong lòng hấn, cúi đầu, dẩu đi hai má, ngượng ngùng giống như không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Cô trốn ở trong ngực hấn, cười trộm rất thích ý.

Cô đã nói, cô một thân quần áo phối hợp thể này, là vô cùng hiệu dụng!

Đễ dàng tiến vào trong áo, vô hạn dụ dỗ, không cần cố ý liền có thể thoải mái khơi mào dục vọng của hắn. Quần bó sát người khó thoát, đó là sau khi dục vọng của hắn bị khơi mào, cô cự tuyệt dùng nó kết hợp hữu lực ngăn cản.

Bản thân cô cũng không giận dữ, cũng không có ý chỉ huy “Dao Dao” đi giận dữ. Đêm nay sờ đi không làm cho hắn ăn đến cô, là vì cô nhớ tới một chân lí như thế này: Cái không chiếm được mới là cái tốt nhất. Cái tốt nhất nhưng đạt được không dễ dàng, đó mới là đáng quý trọng. Thiếu chút nữa có thể đạt được đến cuối cùng nhưng cuối cùng không đạt được, nhất định sẽ cả đời khắc cốt ghi tâm



Người rõ ràng chỉ kém một chút có thể đem ta ăn luôn, ta lại cố tình cho người không ăn được, ta tiến vào miệng người, làm mê mẩn ánh mắt người, nắm bắt tâm tư của người, vì thế người từ nay về sau, chỉ sợ là không thể nào đem ta quên đi.



Cổ Thần chưa bao giờ là một đối thủ bình thường, Hứa Đồng đối với việc này đã ghi nhớ kĩ.

Cô nói cho hắn, chu kì của cô chỉ có năm ngày, chắc chắn đến hai cái năm ngày về sau, hắn sẽ không tìm cô. Hắn tha lâu như vậy, cô hiểu được, là hắn để cho cô biết, hắn cũng không phải vội vàng đến mức không ăn cô thì không thể, không có cô làm hắn no bụng, hắn vẫn dễ chịu mà sống. Hắn như thế nào có thể vì một người phụ nữ nhớ mãi không quên mấy ngày đâu?

Đợi cho đến ba cái năm ngày, chu kì của cô thực sự đến. Một cái năm ngày này cô nom nớp lo sợ. Cô có chút lo lắng Cổ Thần sẽ ở mấy ngày này khâm điểm cô, sau đó cô đổi hắn nói, chu kì của cô như cũ vẫn còn tồn tại, không biết hắn đến lúc đó có thể hay không phần nộ lấy máu đào để tẩy ngân thương?

Vì muốn thoải mái một chút, không muốn lo lắng đề phòng, Hứa Đồng gọi điện thoại cho Dương Dương, hi vọng có thể từ Dương Dương biết được những động thái mới nhất của Cổ Thần.

Dương Dương quả nhiên không phụ lòng cô hi vọng nói: “Đồng Đồng, Cổ Thần dạo này trên sân bóng, bên người lại thay đổi hai cô bạn gái mới, người nào người ấy đều liễu yếu đào tơ, xinh đẹp động lòng người” Báo cáo xong Dương Dương phụ tặng, “Đồng Đồng, nếu không có việc gì người nên ... làm cái gì đắp mặt a? Ồi, da hai cái cô gái kia, vừa trắng lại vừa mịn a....”

Hứa Đồng xem thường cắt đứt điện thoại.

Các cô mìn cứ việc mìn, có cái gì giỏi? Trích dẫn một câu của một đồng chí nữ kiệt nói – bọn họ còn không phải “Mĩ tắc mĩ hĩ, không có linh hồn”(1)?

Bất quá sau đó cô nghĩ lại, không khỏi có chút buồn bã. Cô giờ phút này cũng không lấy tình cảm thật đối với Cổ Thần, vì thế trong mắt hắn, làm sao thường không phải nhất kích cận cung cho tiết thừa bình hoa (2) đâu?

Nghĩ nghĩ, miệng lại giống như có một cổ hương vị ỉ ảm trượt qua.

Dùng sức uống một ngụm to nước sôi, xua đi cái hương vị nhạt nhẽo, Hứa Đồng nói cho chính mình, một cái năm ngày cô có thể yên tâm vượt qua. Không chỉ một cái năm ngày này, mà những năm ngày kế tiếp, lại năm ngày kế tiếp nữa ... rất nhiều cái năm ngày, cô đều có thể một người tùy tâm chi phối.

Người tôi hiểu biết chính mình, có khi không phải là bằng hữu mà chính là đối thủ. Trong quá trình âm thầm đấu trí cùng Cổ Thần, cô đã trở nên ngày càng hiểu biết hắn.

Hắn đã đi tìm cô, cho cô cơ hội, chính là thân thể của cô không chịu thua kém cự tuyệt hắn. Hắn sẽ không cho cô nhiều cơ hội làm cho cô cảm thấy chính mình không giống với người thường. Hắn đối với lần khâm điểm cô tiếp theo, nhất định sẽ ở một đoạn rất dài về sau.

Hứa Đồng âm thầm cảm thán. Nguyên lai nghĩ đến kĩ thuật của chính mình cao một bậc, hiện tại mới biết đúng là tương xứng – cô không cho hắn dễ dàng ăn đến, hắn cũng không cho cô cơ hội thị sùng mà kiêu.



Nhàn rồi có cái hay của nhàn rồi, Hứa Đồng đắc ý lảng lạng tự hỏi một sự việc.

Đối với Cổ Thần mà nói, cô cùng những người phụ nữ khác cũng không phân biệt, mà cái hắn theo đuổi là quá trình chinh phục các cô. Làm cho các cô yêu hắn, hắn lấy yêu tên(3) đi không chê các cô, sẽ không quý trọng, chính là hưởng thụ.

Đối với chính cô mà nói, hắn là đòn sát thủ để cô dùng trừng phạt Chương Thực Đồng. Cô muốn câu dẫn hắn, dù chưa nhất định có thể làm hắn yêu cô, thì ít nhất cũng phải làm cho hắn đối với mình nhớ mãi không quên. Hắn đối với cô có cảm giác, đó là tra tấn lớn nhất đối với Chương Thực Đồng.

Như vậy tự hỏi, cô rốt cục nhớ tới, cô sờ đi tiếp cận Cổ Thần, lúc ban đầu mục đích bất quá là vì trừng phạt Chương Thực Đồng cần quấy. Nhưng theo thời gian tiếp xúc với hắn, nguyên bản một hồi phụ nữ đối với phụ nữ trừng phạt, bất tri bất giác không nghi ngờ dần dần biến hóa thành tâm đầu giữa phụ nữ với đàn ông.

Cô cùng Cố Thần, một cái chờ mong câu dẫn dần ông có thể sung sướng đắc thắng, một hy vọng chinh phục phụ nữ để thỏa mãn hư vinh.

Nhìn ra hấn tự tin quyền rũ được cô, nhưng cô càng tự tin hấn nhất định không làm được.

Bởi vì, cô bảo vệ được trái tim của chính mình không đi lạc, cũng bởi vì, cô cuối cùng cũng sẽ cho hấn một kết cục nỗ tìm.

(1) Ý nói đẹp người đẹp mặt nhưng vô hồn

(2) Một bình hoa đầu chỉ có một bông, ý nói là không chỉ có một mình Dao Dao, còn có nhiều người phụ nữ khác “trong bình”

(3) Mũi tên tình yêu

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thương tiếc

Cái năm ngày thứ ba đảo mắt qua đi, chu kì cuối cùng cũng bị Hứa Đồng bình yên tiến bước. Nghẹn chùng năm ngày không thể chạy không thể chơi thoải mái, Hứa Đồng buồn khổ cơ hồ sắp gục chân, khó khăn khôi phục một thân thoải mái, cô hứng trí hẹn Dương Dương đi bờ biển bơi lội.

Còn không đợi cô đem ý tưởng này đến màn thực tiễn hành động, Chương Thực Đồng thanh âm lại như ma quái vọt vào tai cô.

Đứng ở một phương diện nào đó mà nói, Hứa Đồng thật sự bội phục mẹ con hai người Chương Thực Đồng, rất có nhận tính, quá mức kiên cường, mặc dù liên tiếp bị mắng, cũng vẫn như cũ bất khuất, hôm nay đem bọn họ ném trở về, ngày mai lại giống như con gián bắt diệt bắt từ đi đến trước mặt, không thuận theo, không buông tha người khác, kinh thiên động địa, cố tình gây sự.

Lúc này đây, Chương gia tiểu thư lại đối với Hứa Đồng nói: “Hứa Đồng, cô thực sự là muốn ở trên đường cái ngủ sao? Tôi cho cô thời gian dài như vậy, cô cũng không đến tìm tôi giải thích, tìm tôi làm cam đoan, tôi nói cho cô, cho dù tôi thiện lương mềm lòng, cũng không phải là bị cô bắt nạt xong còn muốn làm thánh mẫu không oán! Nếu bây giờ đây, cô còn cố tình không trả nợ tôi, cố tình không làm cam đoan, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho cô, tôi nhất định sẽ dỡ xuống phòng ở của mấy người!”

Nghe qua lời nói này, Hứa Đồng lạnh lùng cười nhạo: “Chương Thực Đồng, cô không phải là phát sốt đi? Buổi sáng rời giường, cái gáy không bị đập vào đá chứ? Thật là kì quái, cô có ăn thức ăn của loài người, mà không nói tiếng của loài người như vậy, cái gì loạn thất bát tao, giải thích? Nói cái gì trả nợ? Tôi đánh cô là trừ yêu diệt ma thay trời hành đạo! Viết giấy bảo đảm? Làm cái gì cam đoan? Cam đoan ba cô cho tôi tiền tôi sẽ không lấy sao? Cô muốn tôi với cô cam đoan cái chuyện này, là tôi không phải có điểm bị coi thường à? Chương tiểu thư, tôi đã cùng cô nói qua, không có việc gì đừng phiền nhiễu tôi, tôi ngày nào đó không kiên nhẫn sẽ hướng nhà mấy người cho mấy người mấy cái tát!”

Chương Thực Đồng thở hỗn hển. “Hứa Đồng! Cô quá đáng! Tôi ăn nói tử tế, đối xử tử tế với cô, cô liền như vậy không có giáo dưỡng! Tôi không thêm cùng cô dây dưa, như vậy đi, tôi cho cô hai mươi vạn, cô viết cho tôi giấy cam đoan, cam đoan không lấy tiền của ba tôi. Cô cam đoan cho tôi, tôi cũng cam đoan cho cô, phòng ở của cô sẽ không bị giải tỏa!”

Hứa Đồng thực sự nhịn không được, cười ha ha “Chương Thực Đồng, trong đầu cô có cái gì à? Cưng nhiên bỏ ra hai mươi vạn! Cô tưởng cái gì? Hai mươi vạn đã nghĩ bán đứt cho tôi viết giấy cam đoan? Cô là tinh thần không tốt đi! Chắc chắn, số tiền này cũng thật lớn, lớn đến độ dọa người! Đủ khó coi! Như vậy đi, không bằng tôi cho cô năm mươi vạn, cô nhất định phải hủy phòng ở của tôi, trăm ngàn đừng do dự!”

Chương Thực Đồng kêu to: “Hứa Đồng, tôi xem cô thực có bệnh!”

Hứa Đồng lập tức hỏi cô: “Chương Thực Đồng chẳng lẽ cô có thuốc?”

Chương Thực Đồng âm thanh ôn ào: “Cô mới có thuốc!”

Hứa Đồng nhàn nhạt đối cô ta nói: “Àn! Đúng! Tôi có thuốc, cô có bệnh!”

Không cho Chương Thực Đồng cơ hội tiếp tục nổi điên, Hứa Đồng theo sát sau nói: “Chương Thực Đồng, tôi đã cảnh cáo cô, đừng tới trêu chọc tôi. Cô đã không biết tốt xấu như vậy vài ba bận, cũng đừng trách tôi cùng cô chơi độc!” Cô thanh âm ôn nhu vô cùng, lại ở trong đó hàm chứa nồng đậm âm trầm ngoan tuyệt.

Cô cắt đứt điện thoại. Tâm tình vừa hứng trí dậy lên một chút đã bị tắt ngấm. Cô quyết định không cùng Dương Dương đi biển. Việc cô hiện tại muốn làm là một sự kiện khác.

Hứa Đồng lấy hai chiếc thẻ trước đây của Cố Thần, cầm chặt chúng, cô cười rộ lên.

Được rồi, nếu mọi người thấy nhàm chán như vậy, không bằng lúc này đây, đơn giản liền chơi lớn một chút!

● ~ ●

Chu kì đi qua, ngày hôm sau, Hứa Đồng bắt đầu trù tính một việc.

Tất cả làm thỏa đáng về sau, vào lúc ban đêm, cô đến khách sạn ven biển thuê một phòng.

Cô mang theo một bình hồng rượu, trước mặt mình uống một nửa, mặt khác một nửa đặt ở trên thảm. Đến khi mùi rượu xông lên đầu, cô gọi điện thoại cho Cố Thần.

Đây là lần đầu tiên cô gọi điện cho hắn.

Cô đối với hắn mà nói, thủy chung ngoan ngoãn phục tùng nhu thuận nghe lời, khi hắn tìm cô thì tùy ý kêu đến, khi hắn không tìm cô cũng chỉ im lặng một chỗ không đi quấy rầy. Xét thấy cô luôn luôn biết trước biết sau, biểu hiện tốt, lúc này đây, khi cô tìm hắn, cô chắc chắn thật sự, hắn nhất định sẽ đáp lại.

Ngẩn ngừ vài tiếng tút, tút vang qua, điện thoại rất nhanh chuyển được.

Hứa Đồng trong lòng hơi vui vẻ. Hắn tiếp điện thoại của cô càng nhanh, càng chứng tỏ cô ở trong lòng hắn có bao nhiêu phân lượng.

Cô hướng microphone ai ai nức nở: “Cố thiếu!” Cô điềm đậm đáng yêu gọi hắn, “Anh có thể đến ... khách sạn ven biển được không?” từng tiếng từng tiếng nghe bất lực lại bằng hoàng, bị nước mắt nhuộm dần thanh âm giống như dẫn theo sức nặng, một chữ một chữ hạ xuống, nện ở trong lòng người nghe, phát ra vô số thương tiếc.

“Dao Dao, em chậm rãi nói, đã xảy ra chuyện gì?” – Hắn lập tức quan tâm hỏi.

“Cố thiếu!” Nói hai chữ, vẫn ần ần tiếng khóc liền không thể tiếp tục, giống như nước lũ bất ngờ đột ngột tiến đến, càng không thể thu. Cô thê thê nghẹn ngào, “Mẹ em không qua được, đi rồi, bà bỏ lại em một người!”

Rõ ràng đây chính là nói dối, rõ ràng chỉ vì làm hắn đồng tình, mà khi cô nhớ đến mẹ rồi đi, giờ khắc này Hứa Đồng đáy lòng đau thương tràn ngập đi lên. Bị thương kia đã sâu lại trầm trọng, ép cô cơ hồ không thể hô hấp. Còn làm cho người ta trở nên thành thực cùng yếu ớt, cô vốn chính là diễn trò, kết quả không nghĩ lại thực đi vào vai diễn như thế.

Hắn lập tức nói: “Cho anh biết số phòng!”.

Cô nói cho hắn nghe, hắn ghi nhớ xong vội vã cắt đứt điện thoại.

Cô tùy ý ném điện thoại một bên, nhắm mắt lại, nằm ngửa ở trên giường lớn. Nước mắt vẫn như cũ chảy xuôi, theo khóe mắt, ngã nhào đến mang tai, chảy xuống một đường, lại bị một giọt khác lăn qua, làm cho làn da không ngừng run rẩy.

Cô đem cánh tay đặt ở ngực, nơi đó rất đau.

Năm đó mẹ qua đời, cô cũng không thực sự khóc, bởi vì cô hiểu được, theo mẹ rời đi một khắc, cô đã trở thành cô nhi, nếu cô suy sụp, không một ai có thể dìu cô đứng lên. Cho nên cô vẫn nói với chính mình phải kiên cường, phải chống lại những bất công của cuộc sống, không nghĩ làm cho chú Đường cùng Đường Tráng phải bận tâm.

● ~ ●

Cố Thần rất nhanh đuổi đến khách sạn. Mở cửa phòng ra, hắn nhìn thấy một bộ mặt ưu thương đau khổ cơ hồ không thể tự kìm chế.

Tim hắn không khỏi đau đớn

Cau mi tâm, hắn âm thầm tưởng: Một cô gái mảnh mai như vậy, khóc như vậy hoa lệ đáng yêu(1), đáy mắt tàn mẫn đau thương, chỉ cần là một người đàn ông nhìn thấy, chỉ sợ đều phải nhịn không được mà ôm lấy.

Nghĩ như vậy, sau mi tâm dần dần giãn ra.

Hắn nhìn cô chăm chú. Cô nhất định đã uống không ít rượu, bởi vậy mà trên mặt đã có hai đóa hoa hồng vụng, lúc nức nở bay tới thân nhiên mùi rượu.

Cô không giống ngày xưa rụt rè ngượng ngùng, nhìn thấy hắn liền lao vào trong lòng, đem mặt chôn ở trong ngực hắn, rầu rĩ khóc. Mỗi một lần khóc thút thít đều cực lực ần ần, giống như sợ tiến khóc quá lớn sẽ phiền đến hắn.

Tiếng khóc của cô liền như vậy chảy xuôi ở ngực hắn. Trái tim hắn một chút như tan ra.

Hắn đem cô ôm vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vuốt thẳng ở trên lưng cô, một mặt trấn an, một mặt ôn nhu nói: “Đừng khóc, có anh ở đây cùng em,

đừng khóc, đừng khóc ...”



Hứa Đồng ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ mê ly nhìn Cố Thần. Giờ khắc này, hắn giống như đối với cô có vô tận bao dung cùng trù mẫn. Hắn cúi đầu gần gần hỏi cô: “Uống rượu?”

Cô hấp hấp mũi, nhẹ nhàng gật đầu một cái, hai luồng nước mắt lập tức theo trong mắt nhào đi ra.

Cô đặt tay lên ngực mình, nhẹ nhàng nói: “Nơi này đau, bọn họ nói uống rượu sẽ không đau nữa!”

Hắn nâng tay lau nước mắt trên gương mặt cô, “Đứa ngốc, một người uống rượu, chỉ biết càng uống càng đau!” Ngón tay hắn thương tiếc xẹt qua làn da cô, ôn nhu hỏi, “Còn rượu không? Đến đây, anh cùng em uống, hai người cùng nhau uống rượu sẽ không đau!”

Cô gật đầu, nắm tay hắn đi vào bên giường, tựa ở mép giường, cùng nhau ngồi trên thảm. Còn lại nửa bình hồng rượu ở bên cạnh cô, cô rót đầy hai ly, một ly đưa cho hắn, một ly giữ lại cho mình. Sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hắn nhìn cô, hơi hơi nhúm mày.

“Uống như vậy, cho dù tim của em không đau, thì vị cũng sẽ đau!”

Cô mở to đôi mắt, mờ mịt nhìn hắn. Mùi rượu mới cũ cùng nhau xông lên đầu, trong ánh mắt cô dường như có một tầng sương mù dày.

Tay hắn hướng cầm cô, đối với cô thì thảo nói nhỏ: “Rượu uống như thế này mới có thể quên đau lòng!” Hắn uống một ngụm rượu lớn, đem chén rượu đặt một bên, hai tay nâng mặt cô, cúi đầu, môi nhu nhu đặt trên môi cô.

(1) Bạch Cư Di dùng câu này để tả nước mắt của Dương Quý Phi, ý nói người phụ nữ đẹp khóc giống như hạt mưa xuân động trên cành hoa lê.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tiến thoái

Cô nhắm mắt lại, khẽ mở đôi môi, rượu lạnh lạnh cùng lưỡi hắn tiến vào trong miệng cô. Đầu lưỡi của cô cùng hắn giao cuốn, liền nhận nhạo gấn bó giao hồng rượu, dây dưa cùng một chỗ. Ai cũng không bỏ nhanh như vậy, rượu kia lại theo trong miệng cô đàm đàm lẫn đến miệng hắn, lại từ miệng hắn trở lại cô, theo ôn lạnh lạnh hàm cuộn nóng lên, theo vị rượu vị nùng để lại dư hương vị ngọt. Hắn đem cô ôm trước ngực, hai tay theo vạt áo đi vào, hơi hơi dùng sức qua lại nhu nhu tóc, một đường uốn lượn đi đến ngực cô, cách một tầng mỏng nội y, dòn dập vuốt ve ở bên trong nơi mềm mại nhất.

Cô bị hắn vỗ về chơi đùa ưm một tiếng rên rỉ đi ra. Rượu theo khoe môi cô chảy tràn. Hắn đem rượu trong miệng mình nuốt vào, môi truy đuổi một đường rượu kia đi xuống, qua chiếc cằm trắng nõn, qua chiếc cổ tinh tế mê người, qua xinh đẹp tuyệt trần xương quai xanh. Tay hắn sớm đem vạt áo cô cởi bỏ, nội y trắng nõn cũng bị hắn thoát ra một bên, ngực cô mềm mại như hai con thỏ nhỏ, kiều kiều khiếp khiếp run rẩy trong không khí, đợi hắn bao dung cùng âu yếm.

Bờ môi của hắn rốt cục tiến đến trước ngực. Trên người cô mang theo hương vị như của những đứa trẻ sơ sinh, hắn có chút mê muội lưu luyến ở hai con thỏ nhỏ trắng nõn. Hàm trụ, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua, nghe được cô run lên khe khẽ, cúi đầu kêu.

Thanh âm của cô làm hắn trở nên khó kiềm chế. Hắn đem cô áp đảo ở trên thảm. Cô khẩn cầu khẽ gọi: “Không cần ở đây, xin anh”. Hắn như bất đắc dĩ thờ dài, rồi đi trên người cô, một tay kéo, đem thân thể cô mềm mại đặt trên giường lớn. Cô nằm xuống, hướng thẹn thùng nơi khác đi qua, thư thả muốn cách xa hắn một chút. Khi cô dừng lại, hai má đã tiêng sát đến bên tường. Cô đưa tay gãi gao che trước ngực, hai con thỏ nhỏ nhàn lúc cô thờ dốc mà cùng nhau như ẩn như hiện. Hắn không dừng lại, đi lên, bao trùm lấy cô.

Thờ dốc càng phát ra dòn dập, rên rỉ càng phát ra giống như khóc. Quần áo hai người bị hắn tốc tốc thoát ra. Hắn tách hai chân cô ra cùng cô kết hợp một chỗ, nháy mắt, một tia đau đứng lên. Hắn yêu thương hôn cô, ản ản cho cô thời gian thích ứng, đến khi không hề kháng cự mới cùng cô luật động. Nước mắt cô lại dừng mãnh tiến ra. Hắn giống như phát ra một tia thương tiếc, ôn nhu hôn cô, ôn nhu an ủi, ôn nhu va chạm. Cánh tay cô bò lên cổ hắn, nhắm mắt lại tìm kiếm môi hắn, chủ động câu dẫn cùng chính mình triền miên hôn môi nồng nhiệt. Hắn cùng cô toàn thân kích cuồng cùng một chỗ, ở bên tai nhau thì thầm rên rỉ. Hắn động càng lúc càng nhanh làm cô muốn co rút. Mồ hôi đan vào nhau, trước mắt giống như tuôn ra một mảnh phiêu diêu...



Dương Dương hẹn Hứa Đồng đi bơi lội. Tuy rằng rất thích nhưng dường như thân thể lại phát ra tín hiệu phản kháng.

Đêm qua cùng Cố Thần yêu tinh đánh nhau một đêm quá mức nhập vai, buổi sáng đứng lên vừa động liền cảm thấy cả người đau như cơ thể bị thương. Hơn nữa hai chân càng thêm đau đớn. Đừng nói đi bơi, ngay cả đi bình thường đều thực không thoải mái.

Cô từ chối Dương Dương, “Chị hôm nay thân mình khó chịu, không đi, chúc người đi ăn thoải mái, vui chơi sung sướng.

• ~ •

Trời vừa sáng, Hứa Đồng liền tỉnh lại, Cố Thần vẫn như cũ ngủ say. Loại sự tình này chính là như vậy, đàn ông luôn hồi phục chậm hơn bình thường, đó là bởi vì bọn họ phải bỏ thể lực nhiều. Phụ nữ cho dù trên giường kêu đau đến cỡ nào về sau thể lực tinh thần cũng rất mau hồi phục. Vì vậy đàn ông cần nhiều thời gian ngủ say dưỡng thân. Giống như Cố Thần, cô đã tỉnh rồi, trong khi hắn vẫn trong mộng.

Hứa Đồng lặng lẽ đứng dậy, mặc quần áo, cúi đầu nhìn xem Cố Thần, xác định hắn vẫn còn ngủ say, thả lỏng, khoe miệng nhếch lên một tia cười quý dị, rón ra rón rén đi đến trước TV, nhanh nhanh chóng chóng làm vài động tác.

Quay đầu liếc mắt một cái, Cố Thần vẫn như cũ ngủ say, hoàn toàn không biết bên gối đã hoàn toàn trống không. Để tránh hắn một phen tỉnh lại, Hứa Đồng không suy nghĩ nhiều, dùng mũi chân mau chóng rời đi.

• ~ •

Phần lớn phụ nữ sau đêm đầu tiên, ngày hôm sau buổi sáng, đều đã lựa chọn thẹn thùng ướt át ở bên khuỷu tay tình nhân tỉnh lại. Muốn cùng hắn nói chào buổi sáng, chờ hắn hôn môi, sau hoặc là người thể lực còn dư thừa liền trực tiếp một trận kịch liệt, đợi hắn ăn no, thỏa mãn xong, lại ở trong lòng hắn ảo tưởng tương lai ngày sau chính là thiên trường địa cửu, mà hắn lại vào lúc này mặt mặt miệng miệng nói, hắn ban ngày còn có việc, lập tức phải đi, chờ điện thoại của hắn.

Về sau hắn càng ngày trở nên càng bận, bận đến ngày càng lâu không để ý tới mình, mới dần dần trở nên thương tâm muốn chết. Trong một phút tuyệt vọng phát hiện, nguyên lai lúc đầu hắn mơ ước chỉ là thân thể của mình, nguyên lai ngày đó mình cùng hắn chỉ là tình dục. Linh hồn bọn họ cho tới bây giờ đều không chân chính giao qua. Người đàn ông kia, bất quá chỉ làm tham luyến một khối còn chưa nhúng chàm, đêm hôm đó triền miên thực ra không tác động vào linh hồn của hắn, bọn họ trong lúc đó có tạo nên mối quan hệ tình cảm ràng buộc nào đâu?

Ban đêm bị lời ngon tiếng ngọt mê hoặc, vì thế mà mặc hắn ta cần ta cứ lấy, sáng sớm bị hạ đường, chỉ vì hắn đã lấy được những gì hắn muốn lấy. Từ nay về sau, hắn đối với mình chỉ thấy ngày càng thêm dần dộn vô vị.

Đây là bi ai của đại đa số phụ nữ chưa kết hôn mà thất thân.

Bất quá Hứa Đồng cũng không nằm trong đại đa số đó. Cô không có ngốc như vậy, thất thân có hay không về sau vẫn thế. Cô hiểu được muốn đối phó với một người đàn ông sắc bén, phải lấy lui vì tiến.

Cố Thần nhất định chưa từng bị phụ nữ chủ động bỏ lại, hắn nhất định sẽ cảm thấy cô vì mong muốn ở trong ngực hắn mà không nhanh như vậy rời đi, mà cô càng muốn làm cho hắn đoán sai. Làm cho hắn tỉnh dậy, giật mình phát hiện, cô gái đêm qua cùng hắn triền miên kia đã sớm rời đi, lưu cho hắn không phải là một bộ dạng kiều diễm sáng sủa, mà là mất đi cơ thể ấm áp của cô, một mình lạnh lẽo rời giường.

Nói vậy, hắn vuốt nhẹ nơi giường kia tối hôm qua cô đã từng ngủ, đáy lòng cảm giác nhất định thực phức tạp. Ngoài ý muốn, không cam lòng, tức giận, muốn cho cô gái không biết thân phận kia đẹp mặt – người nên rời đi trước rõ ràng là hắn.

Hứa Đồng vừa cười vừa nghĩ, cô không đi dây dưa lưu luyến hắn, ngược lại không nói một tiếng rời đi hắn, cô như vậy là lấy lui vì tiến, lấy thủ vì công, không tin hắn có thể thả cô đi.

• ~ •

Theo khách sạn đi ra, Hứa Đồng lập tức tắt di động. Về nhà, cô oai oai tựa vào trên giường, lười biếng đùa nghịch mấy tính đặt trên đùi. Ánh mắt lóe nhìn màn hình, lỗ tai cẩn thận nghe thanh âm rất nhỏ, khoe miệng sung sướng cong lên.

Đang lúc tự đắc, Dương Dương lại giống như đầu tàu không hề dấu hiệu vọt vào, đem trên vai ba lô du lịch hướng trên giường ném, lớn tiếng nói: “Hứa Đồng, người làm sao không bật điện thoại, gọi điện thoại tìm người, còn điện cả đến số máy bàn, thực giảm thọ! Gọi người bơi lội người không đi, thật vất vả nghỉ ngơi a! Người cũng không chịu theo ta, thanh xuân tốt như vậy liền cứ ở nhà nhìn mấy tính sao? Người không biết là không làm thất vọng chúng sinh cũng làm ta thất vọng sao? Đúng rồi, người đang xem cái gì? Thấy thế nào mà vẻ mặt xuân sắc, chắc chắn, biểu tình dâm đãng, mau cho ta xem rốt cục người đang xem cái gì ...”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Những kẻ

Hứa Đồng tắt đoạn video. Lúc Dương Dương lại thăm dò, nhìn trên màn hình chỉ còn một bộ phim hoạt hình.

“Phát điên đi” Dương Dương không khỏi kêu lên, “Hứa Đồng ngươi cũng xem cái này a! ta còn tưởng ngươi xem cái gì”. Vuốt vuốt tóc ra sau tai, nhíu mày tiếp tục nói: “Không đúng a. Phim hoạt hình này một chút cũng không người lớn, ngươi như thế nào lại có thể làm ra bộ mặt xuân tình nhộn nhạo a?”

Hứa Đồng đem máy tính đặt sang một bên, hai bàn tay chống lên muốn xuống giường. Nhưng giữa hai chân toan đau làm cho cô hét lên một tiếng. Dương Dương lập tức kêu: “Ta đoán không lầm đi! Khăng định ngươi vừa xem xxx!!! Ngươi xem ngươi vừa kêu, thật sự giống như đang “vận động” a!”

Hứa Đồng nhìn khinh bỉ, “cầm miệng, nói hươu nói vượn!”, mắt chuyển động, bắt đầu chuyển hướng. “Ngươi như vậy không nói không rằng phóng đến nhà ta, rốt cuộc là muốn tìm ta, hay vẫn là muốn mượn cơ tìm ta để không cần thận gặp được Đường Tráng đồng chí?” Cô đem chữ “không cần thận” ba chữ cắn hết sức tà ác.

Dương Dương kêu lên: “Nếu ngươi còn muốn làm bạn của ta thì đứng trước mặt ta nói tên người này, nếu nói có nghĩa là muốn làm tổn thương tình cảm đôi ta có biết không hả?”

Hứa Đồng lơ đãng, “Vốn ta cũng không muốn làm bạn của ngươi, ta muốn ngươi làm chị dâu a. Ta cân nhắc ngươi đã lâu lắm không gặp anh trai phá sản của ta, liền chạy đến đây tìm cơ hội ngẫu nhiên.”

Dương Dương tiến đến bóp cổ cô, “Hứa Đồng, ngươi làm sao có thể nói vậy! Ta chính là tới tìm ngươi xem, ngươi nói không thoải mái không muốn đi bơi, ta nhớ ngươi vì thế đến đây tìm ngươi, kết quả ngươi lại chó cắn Lã Động Tân(1)! Ngươi nói xem, lúc này Đường Tráng như thế nào ở nhà!!!”

Dương Dương vừa dứt lời, cửa phòng Hứa Đồng liền “phanh” một tiếng, bị người khác thô bạo mở ra. Hai cô gái bất ngờ giật nảy mình. Định thần cùng nhau quay lại, ngoài cửa vọt vào một người đứng là Đường Tráng.

Dương Dương không khỏi khẽ kêu lên: “Ta đúng là nên đi chết đi! Thật sự là tà môn, ta như thế nào lại thấy đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không sạch!”

Hứa Đồng một bên vỗ ngực an ủi một bên nhìn Đường Tráng quát: “Đường Tráng, anh uống nhầm thuốc à! Vào phòng người khác không thể từ té chút sao? em nói cho anh, anh đem chúng em hù chết rồi”

Đường Tráng trừng mắt về phía cô. Trong tầm mắt đỏ xòa lên cả Dương Dương, nháy mắt cảm thấy sừng sốt, lập tức nghĩ tới chính mình cùng người kia đã chia tay, vì thế lúc này im tiếng, ánh mắt lướt qua Hứa Đồng lên tiếng: “Anh có chuyện hỏi em!”

Dương Dương không chịu nổi bị ai đó vô tình đến nhìn cũng không nhìn, quay đầu nói với Hứa Đồng: “Ta đi trước, có việc gì điện thoại sau!” Đứng lên đi về phía cửa, đối với Đường Tráng đang đứng chắn cửa cả giận nói: “Tránh ra, chó tốt đừng để nói nhiều!”

Đường Tráng đứng sang một bên, một bên lại ác thanh ác khí than thở: “Cô nói ai là chó!”

Dương Dương không chút nào e ngại hẳn, “Anh, anh, anh! Chính là anh! Làm sao! Anh nếu không thừa nhận là nói anh, làm sao còn nghe lời tránh ra, có năng lực thì cứ đứng đó chắn a!” Nói xong liền xoay người đi, không để ý Đường Tráng sắc mặt đã bắt đầu giận dữ như quạ đen.

● ~ ~ ●

Dương Dương đi rồi, Hứa Đồng hỏi Đường Tráng: “Chuyện gì?”

Đường Tráng nhớ tội mục đích đến đây tìm Hứa Đồng, không khỏi lửa giận càng tăng: “Nghe nói có người muốn giải tòa Lão Nhai?”

Hứa Đồng gật gật đầu.

Theo kế hoạch mà nói, việc này đã đến thời điểm nói cho anh biết, sự tình phía sau, còn cần anh hỗ trợ.

Đường Tráng một cước đá vào chiếc ki trà, giận dữ nói: “Dựa vào đâu! Ông sinh trưởng ở đây, tinh thần ở đây, hừ đi Lão Nhai không phải là đoạt đường sinh sống của ông sao? Hứa Đồng, anh hỏi em, em có biết ai là người làm việc thiếu đạo đức này không? anh muốn dẫn người đi san bằng nhà bọn nó!”

Hứa Đồng bĩu môi, dối trá nói lời thăm thía: “Quần dã man, đầu năm nay đã thỉnh thoảng dựa vào tay chân giải quyết vấn đề, anh mang theo một đám tiểu đệ là có thể vớt cả một tập đoàn tài chính sao? Hiện tại là xã hội pháp trị, người ta chỉ cần động một ngón tay, lập tức sẽ có cảnh sát tiếp anh đến sở cảnh sát uống trà” Cô dài dòng xong, bỗng nhiên cười, cố tình giải quyết kiểu ấy chỉ có vào cửa quan thôi, “Đầu năm nay muốn quấy rối phải dùng sách lược mưu trí!” Cô đem máy tính lại, lấy trong ổ cứng ra ảnh nude, đưa tới trước mặt Đường Tráng, lúc ẩn lúc hiện, cười nói, “Chúng ta không cần sử dụng bạo lực đi làm loạn, chúng ta dùng cái này đối phó hẳn cũng đủ!”

“Đối phó ai?” Đường Tráng hỏi.

“Người giải tòa a!” Hứa Đồng tròn mắt.

“Dùng nó? cái này là cái gì? Như thế nào có thể đổi phó tên kia?” Hối xong, Đường Tráng bỗng nhiên vỗ đùi, hưng phấn kêu lên, “Anh đã biết, cái này có thể đổi phó”, tiện đà lại đi xoa xoa chính mình vừa mạnh tay vỗ hỏi, “Nha đầu, ảnh nude này rốt cuộc là của ai?”

Hứa Đồng hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt ngạo mạn nhìn Đường Tráng, Lắc Lắc đắc ý nói: “Ảnh này a, trong đó có hân a! Chúng ta dùng cái này đi để uy hiếp hân!”

Đường Tráng mắt sáng lên, tà tà cười: “Nha đầu chết tiết kia, em không phải là trước hết tìm tên đó mây mưa, sau vùng trộm chụp ảnh này? Sau đó lại dùng người khác cầm đi uy hiếp người ta, nha đầu này, cái kiêu này quen thuộc muốn khóc a! Cái chiều này, không phải em theo anh học sao? Nói nhảm ít thôi, nói mau trong này là ai?”

Hứa Đồng cười to: “Anh bị chứng mất trí nhớ đi! Chính anh đều nói, nam nhân vật chính là kẻ đầu sỏ giải tòa Lão Nhai, nữ nhân vật chính là kẻ lừa gạt, như thế nào không nhìn ra?”

Đường Tráng rống cô: “Không được! Định qua loa cho xong sao? Anh muốn biết hai người bọn họ cụ thể là ai?”

Hứa Đồng nửa thật nửa giả nói: “Nam kê Cỗ Thần, mới từ nước ngoài về không lâu, chủ tịch tập đoàn Cỗ thị, gần nhất nổi như cồn trong giới doanh nhân. Về phần nữ, cô ta không nói tên, chính là một cô gái vì nghệ thuật hi sinh bản thân mà thôi”

Đường Tráng đối với đáp án thực không hài lòng, nhưng biết theo miệng Hứa Đồng không thể lấy được tin tức, trong lòng liền nổi lên mấy điểm nghi ngờ. Anh đột nhiên lao người về phía trước, duỗi mạnh cánh tay ý đồ cướp máy tính ở trong tay Hứa Đồng.

“Đưa đây anh nhìn xem! Anh giúp em đi in”

Hứa Đồng liền nhanh nhẹn lánh, đập một cước, khinh bỉ nói: “Phi! Đường Tráng, người này lưu manh, cư nhiên còn muốn xem nội dung! Thật sự là lợi cho anh! Nghe dễ dàng nhỉ, không!”

Đường Tráng không nghe, không buông tha bỏ lên, “Sao lại cố chấp như thế, trước kia anh hỏi người khác đều cho em nhìn a, em như thế nào xuất sư sau liền vứt bỏ thầy! Mau lấy cho anh xem, nhanh! cũng không phải em chụp a”

Hứa Đồng một bên đẩy anh ra, “Cút, chính là em chụp, không cho xem!”

Sợ Đường Tráng tiếp tục như vậy hỗn độn không yên, Hứa Đồng vội vàng nói, “Đem trong đám tiểu đệ của anh cho em mượn một tên, nên là người tin cậy, thông minh một chút, ứng biến tốt, em cần mượn hân diễn một màn!”

Đường Tráng lập tức tự đề cử, đồng dạng nói: “Làm người đáng tin cậy, thông minh, biết ứng biến, chính là anh đây!”

Hứa Đồng thiếu chút nữa ngắt, “Anh không nói đến, lưu manh, khách sạn, có được vài người không biết đến anh? Em muốn người khác.”

Đường Tráng nghĩ nghĩ, gọi điện thoại, liền chọn được người thích hợp.

“Người này em cũng đã gặp qua, Tiểu Ngũ, rất thông minh. Hồi trước anh đã cứu nó, tuy rằng theo anh không lâu, nhưng cũng tuyệt đối nghĩa khí, là anh em sinh tử, em cứ việc yên tâm mà dùng”

Tìm được người rồi, anh nhin không được lại hỏi Hứa Đồng: “Nha đầu chết tiết kia, em ruốt cuộc trong hồ lô có bán cái gì hả?”

Hứa Đồng mang theo ánh mắt giảo hoạt nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ!”. Vừa nói chuyện, vừa chớp chớp mắt, làm ra bộ hồn nhiên vô hại, nhìn Đường Tráng nói tiếp, “Tráng tử, có chuyện em phải cùng anh nói một tiếng, gần đây có một ông giám đốc, đi sân bóng chơi nhìn trúng Dương Dương, nên thường gọi điện hẹn Dương Dương đi ăn cơm, còn nói với cô ấy, biết một cái khách sạn có bữa sáng hương vị không sai. Không biết anh nghĩ gì, em cảm thấy thật buồn bực, mời một cô gái ăn cơm lại mời bữa sáng? Cái này nghe thật mới mẻ, về sau anh tán gái có thể tham khảo”

Đường Tráng sắc mặt dần trở nên khó coi. Hứa Đồng lại coi như không nhìn thấy, tiếp tục: “Dù sao a, anh không phải đã nói cùng Dương Dương chia tay rồi sao, nếu cô ấy có thể kiếm được cái núi tiền dựa vào, về sau ăn sung mặc sướng cũng là chuyện tốt, dù sao cũng là may mắn. Chỉ sợ a, giám đốc kia không chỉ muốn mời Dương Dương đi nhắm nháp cực phẩm bữa sáng, hay lại là cô gái trẻ xinh đẹp đã làm hân xúc động a. Mà đúng rồi, từ trước Dương Dương đều đã cự tuyệt, hôm nay lão lại muốn hẹn. Vốn lẽ thường là cô ấy sẽ cự tuyệt, nhưng hôm nay thấy anh có vẻ chịu điểm kích thích, cảm xúc có thể nhất thời dao động, có khi lại ác tâm nhận lời a.”

Hứa Đồng nói xong vùng trộm nhìn Đường Tráng, anh cơ hồ đã muốn biến thành Quan Công cùng Bao Công hợp thể.

Một quyền nện ở trên tường, Đường Tráng tức giận bùng bùng nói: “Cô ta nếu dám đi, anh sẽ chặt gãy tay tên kia!” Ngẫm lại thấy thủ đoạn không đủ tàn nhẫn, vì thế sửa miệng nói, “Không! Anh chặt gãy cả hai tay!”

(1) Một điển tích, ý nói chó quay lại cắn chủ.

ta quên mất bộ này có tổng là 69 chương,mai ta về quê nếu ko có gì trở ngại ta sẽ post đúng tiến độ 1,2 ngày như cũ nhưng:panda39:.....(lại chữ "nhưng"ta ghét chữ này lắm ý)nếu ta về ko lên mạng được thì hi vọng mọi người niệm tình ta.....post muộn mấy ngày nha:panda62:

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Thực hiện

Hứa Đồng chậm rãi thở sâu, khôi động điện thoại. Tắt máy vài ngày, không biết hấn có hay không tìm cô.

Lặng lặng trong chốc lát, quả nhiên không có dấu vết gì lưu lại hấn đi tìm, sms hoặc là nhắn lại, toàn bộ không có.

Tự trong lòng kia không phủ nhận có một tia chờ mong, vì thế, “phác” một tiếng, cũng tan biến không ngoài ý muốn.

Không cần lại tiếp tục tắt máy.

Nguyên bản tưởng, nếu hấn muốn tìm cô, cố tình lại làm hấn tìm không thấy, như vậy sẽ làm cho người ta lo lắng, vướng bận. Kết quả hấn lại như thể trầm khí.

Hứa Đồng không khỏi đối Cố Thần nhìn lại với cặp mắt khác xưa. Cô tự tin rằng đêm hôm đó đã làm hấn đối với chính mình có chút mê muội. Nhưng cô đi mà không từ giả, hấn lại có thể bình tĩnh chẳng quan tâm.

Hấn cũng không tìm cô, chẳng lẽ không tò mò cô vì cái gì mà vội vã rời đi, rồi đi sau lại cũng không cùng hấn liên lạc?

Hấn cũng nhất định không phải người đi điều tra cô, bởi hấn phản ứng đối với cô vẫn là đạm mạc bình tĩnh.

Hứa Đồng hơi hơi có chút thất vọng. Như vậy có nghĩa là cô ở trong lòng hấn như cũ không có quá nặng, hấn ngay cả muốn biết cô nhiều một chút cũng không có hứng thú.

Mọi người thường nói, sắc làm trí hôn(1), nhưng hấn lại không như thế. Hấn có thể dùng lí trí chế ngự tất cả thất tình lục dục. Hấn hưởng thụ phụ nữ, nhưng không mê luyện phụ nữ. Bọn họ ở trong lòng hấn, phân lượng cũng không nặng. Hấn tựa hồ đem chuyện nam nữ trong lúc đó coi như đánh cờ, hấn tỉ mỉ tính lợi, hại mỗi nước đi, hấn muốn thắng một cách tuyệt đối, đem tất cả nắm vào trong tay. Hấn có thể cùng phụ nữ phong hoa tuyết nguyệt hưởng thụ lạc thú, nhưng cũng không trả giá bằng cảm tình.

Nếu cô là phụ nữ bình thường, có lẽ đã sớm đầu hàng. Không may, cô cũng có tâm muốn thắng trận này, hơn nữa là ở thời điểm hấn không ngờ tới.

Cho nên, thế cục địch sáng ta tối, ai dám nói thắng lợi của cô so với hấn sẽ không lớn hơn đâu.

● ~ ~ ●

Hứa Đồng hẹn gặp đồng minh Tiểu Ngũ. Cậu ta cùng với cô tuổi không sai biệt nhiều lắm.

Nói chuyện với nhau xong, Hứa Đồng phát hiện Tiểu Ngũ không chỉ cơ trí lanh lợi, càng thêm trượng nghĩa thủ tín. Cô đem kế hoạch nói cho cậu ta nghe, Tiểu Ngũ rất nhanh nhẹn. Bố trí thỏa đáng hết cả, rốt cục không nhịn được, cậu ta thuận miệng hỏi một câu: “Ảnh này có phải là thật là Cố Thần ... còn cô gái trong này ... ách ...”

Hứa Đồng càng thêm bí hiểm, cân nhắc nói cho hấn: “Tiểu Ngũ, tôi hỏi cậu, nếu tôi trong này là tôi tham diễn, cậu tin hay không tin tôi nói thật?”

Tiểu Ngũ bị cô nhiều nửa tin nửa ngờ, nhất thời do dự, ngày càng không dám xác định nữ nhân vật chính có phải hay không vì đại tiểu thư trước mắt.

Hứa Đồng cười một cái, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Tiểu Ngũ a, cậu nếu thật muốn biết, không bằng cảm nhìn thử xem, chẳng phải biết thật hay giả sao, a?”

Nhìn cô vẻ mặt tươi cười, Tiểu Ngũ rốt cục biết, vì cái gì các anh em kêu Hứa Đồng là “hồ li mặt cười” – Cô gái này thật sự là giáo hoạt không lưu thủ.

Nếu thực sự là cô ta tham diễn, nếu hấn nhìn, sau nếu không tự chọc mù hai mắt, cũng bị hai cha con Đường Tráng Đường Hưng Bang chọc mù. Nếu không phải cô ta tham diễn, nói trắng ra là nhìn rồi cũng có cái gì đáng giá mạo hiểm.

Tiểu Ngũ lại nhanh treo lên vẻ mặt tươi cười sáng lạn, đối Hứa Đồng liên tục lắc đầu cười nói: “chị Đồng, chị lại đùa tôi! Cái này có gì hay mà nhìn hay không!”

Hứa Đồng một bên gật đầu một bên cười giả tạo.

Cô đem ảnh in thành hai bản, đưa cho Tiểu Ngũ gửi cho Cố Thần. Còn một bản để cậu ta cầm trực tiếp giao cho Chương Thực Đồng.

Sau đó, sắp xếp hết tất cả.

Cô tới quảng trường Cẩm Tú đang tu sửa. Ở đây chưa làm xong, bởi vì thiếu nguyên vật liệu mà tạm thời ngưng lại. Một quảng trường lớn như vậy chỉ có một mình. Cô nắm di động lẳng lặng chờ đợi. Một hồi hay sắp trình diễn.

● ~ ~ ●

Chờ đến lúc xương sống có chút mỏi, di động lập tức vang lên.

Tinh thần Hứa Đồng rung mạnh, nhanh chóng hưng phấn, đem điện thoại nghe.

“Dao Dao”, thanh âm Cố Thần trầm thấp truyền tới. Hấn không tìm cô, cô như thế nào cũng không đi tìm hấn, hấn giống như đã quên hai người một đêm kiều diễm, chính là bình tĩnh hỏi, “Em có hay không nhận được cái gì?”

Hứa Đồng lập tức nghẹn ngào ra tiếng – giống như luôn lặng lẽ rơi lệ, chính là thủy chung đối với Cố Thần ẩn nhẫn, mới không bị hấn phát hiện.

“Em nhận được ảnh ...”, cô vừa khóc vừa kể lể, “là... là...”. Như muốn nói thật nhiều nhưng câu nói kế tiếp vẫn như cũ không thể nói ra, vì vậy vòng vo nói sang chuyện khác, “...Có phải hay không anh cũng nhận được?”

Thanh âm hấn trở lên mềm mại, bên trong ẩn ẩn lộ ra thương tiếc, “Đúng vậy, anh cũng nhận được. Nha đầu ngốc, chuyện này như thế nào lại không nói cho anh?”

Hứa Đồng khóc: “Người gửi ... nói... nói” Cô nghẹn ngào, “Nếu em nói cho anh biết, hấn liền đem ảnh này phát ra ngoài, làm cho em cả đời không nâng nổi đầu!”

“Hấn dùng ảnh này uy hiếp em làm cái gì?” Cố Thần hỏi.

“Hấn muốn em chuẩn bị 50 vạn” Thanh âm cô trở nên cấp bách lo âu, “Bằng này đối với anh không nhiều, nhưng em chỉ lo được một ít mà thôi, vẫn là ... trước anh cho em... em không biết để cho người đó đến đây nói với hấn thế nào, em không có nhiều tiền như vậy ...” Nói xong lời cuối cùng cô đã muốn khóc thật lớn.

Hấn lập tức đau lòng hỏi: “Dao Dao, em hiện tại ở đâu?”

Hứa Đồng đáp: “Quảng trường Cẩm Tú!”

Hấn không khỏi nói: “Quảng trường Cẩm Tú à? Hôm nay em bị hén tới đó, ngày mai liền đến lượt anh!”

Trầm ngâm sau, hấn lập tức nói, “Dao Dao, nếu người kia đến, em tận lực kéo dài thời gian, nhưng không cần trêu chọc hấn, nếu xem tình hình không ổn lập tức chạy, đừng sợ, bây giờ anh đến ngay!”

Cúp điện thoại, Hứa Đồng trên mặt mang theo nước mắt, khỏe miệng cũng đã lộ ra nụ cười giả tạo.

Màn thứ nhất cô đã diễn thuận lợi xong, màn sau phải xem Tiểu Ngũ rốt cuộc có bao nhiêu thông minh.

● ~ ~ ●

Khi Cố Thần tới, Hứa Đồng đang một mình rơi lệ.

Thấy hấn đến, cô như tìm được cứu tinh, không chút nghĩ ngợi lao vào lòng hấn. Hấn cúi đầu thở dài, khẽ ôm cô, vuốt tóc an ủi nói: “Đừng khóc, chuyện gì để từ từ giải quyết” Lại thở dài, thanh âm liền trở nên từ từ, tiếp tục nói: “Dao Dao, đêm đó ở khách sạn, em chỉ gặp một mình anh sao?”

Hứa Đồng lập tức ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn hấn, vội vàng nói: “Có thiếu! Không phải em!” Thanh âm của cô run run, tràn ngập lo sợ không yên.

Cố Thần cúi đầu xem cô, con mắt nhẹ nhàng chuyển động. Nâng tay lau nước mắt trên mặt cô, hấn bỗng nhiên cười rộ lên, “Nha đầu ngốc, anh chỉ hỏi một chút, cũng không phải nghi ngờ em!”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng nghẹn ngào.

Hấn vỗ nhẹ tóc cô, một bên trấn an, một bên hỏi: “Biết là ai gửi ảnh không?”

Hứa Đồng lắc đầu, “Không biết, phong thư chỉ viết địa chỉ nhận, trong bao có tờ giấy đánh máy, nói em phải chuẩn bị 50 vạn mang đến đây, còn nói rõ nếu em đem chuyện này nói cho anh, hoặc là đến muộn, hấn sẽ đem ảnh này phát tán!” Nói xong lời cuối cùng, không nhận được lại anh anh khóc.

Cố Thần nhíu mày suy ngẫm.

Di động hấn bỗng nhiên vang lên

Hấn tiếp điện thoại. Hứa Đồng gắng sức, muốn nghe xem đầu bên kia nói gì. Liền nghe ra có người thông báo, phục vụ phòng của khách sạn ven biển

hôm đó ngày hôm sau đã từ chức chạy lấy người.

Hứa Đồng cúi đầu, trong con mắt đầy ý đắc thắng. Hắn có khả năng nghĩ đến, cô cũng đã sớm nghĩ đến. Có tiền có thể sai quỹ hành ma, cô làm được chuyện này còn muốn cảm ơn hắn cho cô nàng tiền mới đúng.

Cắt đứt điện thoại xong, Cố Thần nói với Hứa Đồng: “Chuyện này bước đầu xem ra là do phục vụ khách sạn làm, có lẽ là hắn muốn kiếm tiền” Hắn nhẹ nhàng cười, bộ mặt không nói hết thâm trầm “Mặc kệ là ai làm, dám đem chủ ý đánh trên đầu anh, như thế nào đều phải khen hắn một câu có can đảm!”

Trong lòng Hứa Đồng không khỏi cười nhạo. Đàn ông bất luận nhìn qua dù như thế nào hoàn mỹ, cũng khó có thể thoát được tự cao tự đại a.

● ~ ~ ●

Tiếng phanh xe chói tai vang lên. Hai người quay đầu nhìn, Chương Thực Đồng ở trên xe đẩy cửa đi xuống.

Hứa Đồng vùng trộm nhìn về phía Cố Thần, hắn nheo hai mắt, mày nhíu lại, môi khẽ động.

Hắn vốn bình tĩnh, không bao giờ thể hiện hải độ, giờ phút này ngoài ý muốn, có vẻ phi thường tức giận.

Thực giác nói cho hắn biết, cô ta xuất hiện ở nơi này, nhất định không thoát được có quan hệ

Chương Thực Đồng xuống xe, liền nhìn thấy Hứa Đồng ý trong lòng Cố Thần.

“Cố Thần?” Nhìn đến hắn, cô ta có chút kinh ngạc, kinh hô gọi, “Anh như thế nào lại ở đây? Anh rõ ràng vừa rồi nói mở hội nghị thường kì không phải sao?”

Tầm mắt di chuyển đến Hứa Đồng, cô ta liền nhớ đến mấy bức ảnh nhìn được, lập tức trở nên vô cùng tức giận, cơ hồ từng mạch máu đều muốn nổ tung.

(1) Ý nói sắc đẹp, tình dục sẽ làm lý trí mê muội

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dự định

Chương Thực Đồng cùng vài thiên kim tiểu thư đi thăm nữ viện, lúc đi lấy xe bị một thanh niên không quen chặn lại. Cậu ta yêu cầu cô tìm một quán cà phê nói chuyện, cậu ta nói mình biết một chuyện của Cố Thần, cô nhất định đối với chuyện này sẽ hứng thú.

Cô vốn không tin lời người này, cậu ta lại một lần nữa cam đoan, tất cả những gì cậu ta nói là sự thật. Cậu ta bảo cô gọi điện thoại cho Cố Thần thử xem, nếu bây giờ cô có thể hẹn Cố Thần, cậu ta sẽ lập tức đi, nếu không hẹn được, vậy thì xin cô phải nghe lời cậu ta nói. Cậu ta nói rằng, Cố Thần sợ đi không chịu hẹn, đó là bởi vì cậu ta đã nghĩ biện pháp đem chuyện nhiều loạn của Cố Thần mang bán.

Chương Thực Đồng nghe qua hắn nói, không hỏi cười ha ha. Cô cùng Cố Thần đã sớm hẹn buổi tối gặp mặt, vì thế mà hôm nay cô đã dành hẳn một buổi đi thăm nữ.

Không nghĩ đến tiếp tục dây dưa với người lạ, nề hà phiền phức, làm phiền đến mức cô muốn báo công an. Nhưng nhìn người này vẻ mặt chắc chắn, nói không chuyện không rõ ràng, cô bỗng nhiên chột dạ, ngón tay bấm số điện thoại Cố Thần gọi.

Cô đã muốn chuẩn cười nhạo thật to tên này nói hươu nói vượn, kết quả trong điện thoại, Cố Thần nói với cô buổi tối phải tham gia hội nghị, buổi hẹn với cô tạm thời hủy bỏ.

Cắt đứt điện thoại, cô nghi ngờ không thôi.

Hội nghị thường kì của Cố Thần tổ chức thường đều vào buổi chiều ngày cuối tuần, trước giờ vẫn thế, cũng không phải dễ dàng đổi lịch, hôm nay như thế nào lại tổ chức buổi tối?

Lúc này người đàn ông xa lạ kia một bên nói với cô: “Chương tiểu thư, cô chẳng lẽ không muốn biết Cố tiên sinh xảy ra chuyện gì sao?”

Không kim được nghi hoặc, tuy rằng không cam lòng, cô cuối cùng vẫn là thỏa hiệp cùng cậu ta vào quán cà phê.



Cậu ta nói với Chương Thực Đồng thế này: “Chương tiểu thư, tôi nguyên lai là phục vụ phòng ở khách sạn ven biển, tôi thích một cô gái tên gọi là Hứa Đồng, đừng kinh ngạc, tôi biết là cô có biết Hứa Đồng. Có một hôm cô ta nhờ tôi ở khách sạn thuê một phòng, tôi hỏi cô ta định làm gì, cô ta cũng không chịu nói. Tôi lại muốn biết, cô gái mình thích hẹn người khác đến khách sạn làm gì, vì thế tôi ở trong phòng vụng trộm đặt máy quay, thu được một ít này nọ. Chương tiểu thư, chính là mấy ảnh này, tôi đưa để cô nhìn một cái, rốt cục là xảy ra chuyện gì! Tôi có thể trước tiên nói với cô, đêm đó đến gian phòng kia gặp Hứa Đồng, đúng là vị hôn phu của cô, Cố Thần Cố tiên sinh!”

Cậu ta nói tới đây, lấy tay hung hăng đập mặt bàn, biểu tình tức giận, như trong lòng tràn đầy cảm giác phẫn uất.

“Tôi thật không rõ, cô ta có thể thế nào như vậy không có tự ái! Tôi cho cô ta cơ hội, cô ta có thể lựa chọn cùng tôi một chỗ, vậy vì cái gì nhất định phải bức tôi làm thế này! Chương tiểu thư, không gạt cô, tôi đã cầm chỗ ảnh này đi tìm Hứa Đồng, tôi nói cho cô ta nếu muốn cùng tôi một chỗ, tôi nhất định sẽ vì cô ta mà giữ bí mật, hủy bỏ chỗ ảnh kia. Nhưng cô ta không biết thân biết phận, cứ nhiên không chịu đáp ứng tôi!”

Chương Thực Đồng lúc này hai gò má đã tái nhợt, môi run run. Cô kích động cùng cậu ta chửi bậy: “Đồ con gái mất dạy, luôn như vậy không biết thân biết phận!”

Cô ta không nhìn đến, khi cô ta nói vậy, khóe miệng người đối diện hung hăng run rẩy một chút, giống như không thể khống chế được nụ cười, cuối cùng liều mạng cắn răng nhịn xuống.

Không chế tốt chính mình, cậu ta tiếp tục cắn giận nói: “Hừ! Không chỉ có như thế, cô ta còn đối với khách sạn nói bị tôi quấy rầy, hại tôi phải từ chức, tôi hận cô ta! Tôi không nghĩ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ! Tôi đã hẹn Hứa Đồng gặp nhau ở quảng trường Cẩm Tú, tôi nói với cô ta tôi định rời đi nơi này, nếu cô ta đến gặp tôi một lần cuối cùng, tôi sẽ đem ảnh này trả lại cho cô ta. Nếu cô ta không đến, tôi sẽ phát lên trên mạng! Chương tiểu thư, tôi biết cô là vị hôn thê của Cố tiên sinh, cô cam tâm bị Hứa Đồng quyến rũ chồng tương lai của mình hay sao? Hứa Đồng làm người giáo hoạt, tôi tự biết chính mình không đấu nổi cô ta, nhưng là Chương tiểu thư, cô không thể, luận trí tuệ, luận năng lực tài hoa, cô đều hơn cô ta. Tôi hi vọng cô có thể ra mặt giúp tôi cũng chính là giúp cô xả giận! Về phần Cố tiên sinh cô cứ yên tâm, vừa rồi trong điện thoại cô cũng đã nghe được, anh ta quả thật có việc không thể rời đi, nếu Hứa Đồng thấy sự việc không ổn, muốn tìm Cố tiên sinh giúp đỡ, xin cô tin tưởng tôi, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!”

Nghe cậu ta chầm ngời thổi gió lại xua trâu thúc ngựa một phen, Chương Thực Đồng lập tức xúc động nói: “Quảng trường Cẩm Tú phải không? Con tiện nhân Hứa Đồng này, chờ đây cho tôi, tôi không tha cho cô!”

Nói xong hấp tấp rời đi.

Ngồi tại chỗ Tiểu Ngũ nhìn Chương Thực Đồng vội vã đi, không khỏi đại công cáo thành, sung sướng cười tươi.

Trận thứ nhất đại thắng. Nâng cổ tay nhìn thời gian, vừa vặn. Một lúc nữa, sẽ tiếp tục chiến đấu trận thứ hai.



Chương Thực Đồng đứng ở trước xe, ngón tay chỉ Hứa Đồng hô lớn: “Hứa Đồng, con tiện nhân này! Cô muốn gì! Tất cả mọi người đều biết quan hệ tôi với anh ấy, cô còn dụ dỗ anh ấy lên giường với cô, cô có còn liêm sỉ hay không?”

Hứa Đồng càng lui vào trong lòng Cố Thần, thân thể không kiềm được phát run. Cô điềm đậm đáng yêu ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt bất lực vô tội.

Cố Thần đối với việc Chương Thực Đồng kêu gào như không nhìn thấy. Hắn cúi đầu nhìn Hứa Đồng, ánh mắt có chút đăm chiêu, môi khẽ nhúc nhích thì thảo luận lại: “Hứa Đồng?”

Hứa Đồng co rúm lại nhu nhu nói: “Hứa Đồng là tên của em, Dao Dao là nữ danh...” Quay đầu nhìn về phía Chương Thực Đồng, giải thích: “Chương tiểu thư, tôi đã cùng cô nói thật nhiều rồi, tôi không phải không biết vị trí Cố phu nhân là của cô, cô đã thuê thám tử tư, cô cũng biết, phụ nữ bên người Cố thiếu cũng không phải chỉ một mình tôi, những người khác cô đều không để ý, vì cái gì cùng với tôi vài lần không tha? Kỳ thật cô quá lo lắng rồi, cho dù tôi thật sự muốn làm Cố phu nhân, tôi gia thế không có, bản lĩnh không có, lấy cái gì để xứng đáng với Cố thiếu đâu?”

Mắt cô hàm lệ, tầm mắt quay về Cố Thần, nói chuyện như cũ vẫn hướng về phía Chương Thực Đồng, “Tôi tự mình hiểu lấy, tôi biết chính mình không xứng với Cố thiếu, đối với Cố thiếu mà nói, tôi ... chúng tôi, bất quá là có vài phần mới mẻ, sớm muộn gì cũng chán. Tôi như thế nào vọng tưởng những điều không thực tế ấy đâu?” Cô nhìn hắn, rung rung thì thảo, giống như giải thích ngày đó vì sao mà vội đi không từ giả: “Tôi biết đến, không thể vọng tưởng, cũng không thể cho chính mình rơi vào vọng tưởng, cái gì cũng không thể, bởi vì căn bản không có khả năng. Nếu nhất định không có hi vọng, vậy chỉ có thể dứt ra nhanh chóng rồi đi!”

Cố Thần gắt gao nhìn cô, nửa khắc không rời khỏi quỹ đạo. Mi tâm hắn nhăn lại, hai mắt thâm trầm như không thể nhìn thấy đáy, bên trong phát ra ánh sáng khiếp người. Ánh sáng kia giống như mạng theo ma lực, bao phủ ra bên ngoài, giống như làm cho người khác có bí mật khiếp sợ mà không thể nào che giấu.

Dưới đáy lòng Hứa Đồng sâu kín thờ dài. Hắn thực sự rất cao tay, đem tất cả cảm xúc che giấu rất tốt, cô căn bản không nhìn rõ đến giờ phút này hắn là kinh hay giận, hoặc hay là kì thật đã nhìn rõ tất cả mọi chuyện.

Cô đem tầm mắt trên mặt Cố Thần thu hồi, chuyển hướng nhìn về phía Chương Thực Đồng, bí bí thiết thiết nói: “Chương tiểu thư, bởi vì cô là người có tiền, có học thức, tôi nghĩ cô chỉ là mắng chửi, nói có ngiệt ngã một chút, không đến mức làm chuyện quá đáng, nhưng là hôm nay ... Nói vậy hẹn tôi

đến đây là cô sao? Cho nên không cho tôi được nói với Cố thiếu, cô sợ anh ấy...” Cô cố ý không nói tiếp, để trong lòng mỗi người tự nghĩ tiếp đoạn sau.

Chương Thực Đồng giống như bị người khác bức bách, giờ tay mắng to: “Hứa Đồng cô thôi lắm! Cái gì mà thám tử tư, cái gì mà tôi hện cô, cô nói bừa cái gì! Cô! Cô! Cô hãm hại tôi!” Quay đầu nhìn về hướng Cố Thần, vội vàng giải thích với hắn, “Cố Thần anh đừng nghe con chó này điên loạn cắn người! Em vô tội! Em cái gì cũng không làm!”

Cố Thần thanh sắc bất động.

Cô ta không khỏi nóng nảy, chỉ vào Hứa Đồng điên loạn chửi bậy: “Tiện nhân! Cô hại tôi! Nếu oán liền oán chính mình làm trò xằng bậy, tùy tiện cùng đàn ông làm tình, bằng không cũng không bị người khác chụp được! Là cô chính mình không biết xấu hổ, làm sao lại mang theo tôi xuống nước! Có bản lĩnh thì đừng tùy tiện cời quần áo, cô không thoát ai lại chụp được cái loại hạ lưu này!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giao phong

Chương Thực Đồng cố ý nhục nhã Hứa Đồng, lại bởi quá mức phần lộ, nhất thời quên mất nam nhân vật chính trong ảnh kia là Cố Thần. Lời nói vừa ra khỏi miệng, Cố Thần vô tình đã bị cô ta đã động đến.

Hứa Đồng lặng lẽ nhìn, Cố Thần dĩ nhiên mi tâm nhăn lại. Là người bí hiểm, hi giận dù thế nào cũng vô sắc vô hình, một khi đã thể hiện ra mặt, liền làm cho ai cũng không thể nào bình tĩnh.

Cố Thần nhìn Chương Thực Đồng, trên mặt lộ ra phiền chán không kiên nhẫn. Cô ta lúc này giống loại đàn bà chanh chua bình thường, cùng với bộ dạng nhu thuận trước đây thật sự khác nhau một trời một vực. Hắn thực ra vẫn biết, cô ta nhu nhu thuận thuận chẳng qua là giả vờ, nhưng không thể tưởng tượng được, bộ mặt thật lại có thể thô lỗ đến mức này.

Càng ngoài ý muốn là, từ miệng một thiên kim tiểu thư lại nói ra được những lời tục tĩu thô thiển như thế.

Chương Thực Đồng lúc này lại không hề biết trong lòng Cố Thần nghĩ gì, hãy còn toàn lực chửi bậy: “Hứa Đồng, cô thật sự không biết xấu hổ! Cô ...”

Cố Thần phiền toái nổi lên, đối với cô ta gào to một tiếng: “Cô câm miệng!”

Hắn đến giờ không thể tiếp tục chịu đựng được bộ dạng của người đàn bà này. Phụ nữ phải có dáng vẻ của người phụ nữ, phải hiền thực nghe lời, giống như đứa nhỏ cần săn sóc, phàm là loại phụ nữ chống đối đàn ông, lại chanh chua thích chửi đồng, ở trong lòng hắn, là không thể chịu nổi.

Chương Thực Đồng bị hắn dọa lập tức im bật.

Hứa Đồng ở trước ngực Cố Thần cúi đầu, hai vai run run. Nhìn qua như đang khóc thút thít, nhưng thực chất là đang mừng thầm cười trộm.

Nhìn đến một Cố Thần luôn không bao giờ lộ vẻ hi giận, giờ về mặt chán ghét ra lệnh Chương Thực Đồng câm miệng, cô cảm thấy trên đời không có việc gì có thể so với việc này khoái cảm.

Thu vào cảm xúc sung sướng, chuyển sang bộ dạng đau khổ, Hứa Đồng ngẩng đầu, rời khỏi lòng Cố Thần, cùng hắn phân định khoản cách, đem tầm mắt chuyển về phía Chương Thực Đồng, đối với cô ta than thở khóc lóc nói: “Chương tiểu thư, cô là tiểu thư nhà giàu, quyền lớn thế lớn, tội gì nhất định phải bức tôi? Năm mươi vạn đối với cô mà nói căn bản không đáng kể, nhưng đối với tôi mà nói, dù bán hết máu trên người cũng lấy không ra nhiều tiền như vậy! Cô có thể giờ cao đánh kẻ được không? Tôi nơi này chỉ có như vậy!” Cô vừa nói, một bên lấy ra hai chiếc thẻ. Chính là hai chiếc thẻ hồi trước Cố Thần đưa cho cô.

Kỳ thật tiền trong thẻ đã sớm rút hết, hai chiếc thẻ lúc này bất quá chỉ lấy ra làm bộ.

Chương Thực Đồng như điên rồi bắt đầu rít gào: “Hứa Đồng! Cô nói bậy! Tôi muốn khóa miệng cô lại!” Một bên kêu, một bên hướng chỗ Hứa Đồng lao đến.

Hứa Đồng quay đầu nhìn Cố Thần, vẻ mặt đau thương bất lực. Bộ dáng này nếu là đàn ông bình thường nhìn thấy chắc chắn không thể không động tâm. Nhưng Cố Thần lại trước sau như một, thanh sắc không động.

Bỗng nhiên phía sau vụt tới.

Một người đàn ông lao đến bên cạnh Chương Thực Đồng, một phen chặn lại Chương Thực Đồng đang cố gắng lao đến phía Hứa Đồng điên cuồng hận

không thể tự mình ăn sống nuốt tươi người đối diện.

Chương Thực Đồng bị ngăn lại, dưới chân lão đảo.

Đứng vững xong chăm chú nhìn người vừa tới, không khỏi giật mình: “Là anh?! Sao anh lại đến đây? Anh lôi kéo tôi làm cái gì? Bỏ tay ra cho tôi!” Một màn này vào mắt Cố Thần, hai người kia rõ ràng có quen biết nhau.

Người đàn ông kia lôi kéo Chương Thực Đồng lớn tiếng giận dữ nói: “Tôi như thế nào đến đây? Cô thật ra hẹn tôi một giờ sau tại đây gặp, tôi nhàm chán liền đến đây sớm một chút, chặc chặc, không một đến sớm, nếu đúng như cô hẹn lát nữa đến, chỉ sợ bỏ qua một hồi hay!”

Không cho Chương Thực Đồng cơ hội nói chuyện, hắn tiếp tục nói, “Chương tiểu thư, mua bán không nên như vậy, cô lật lọng, có ý tứ gì?” Trong giọng nói hắn dường như chứa rất nhiều oán khí cũng phần hạn.

Hứa Đồng liếc mắt một cái trộm dò xét Cố Thần. Hắn nhìn trước mắt một màn, mặt không chút thay đổi, cô vẫn như cũ không đoán ra hắn lúc này tột cùng là đang nghĩ cái gì.

“Anh như thế nào trong một chốc lát liền lật mặt? Tôi cũng không hiểu anh đang nói hươu nói vượn cái gì?” Chương Thực Đồng vừa giầy dụa vừa kêu lên, lời nói trong miệng liền thốt ra, căn bản không dùng đầu óc, càng thêm ý thức không được chuyện đang xảy ra rốt cuộc là thế nào

● ~ ~ ●

Người đàn ông kia nhìn qua tức giận không thôi, nói gì cũng không chịu buông tay. “Tiện nhân! Rõ ràng trước đã nói, tôi giúp cô làm thỏa đáng chuyện này, cô cho tôi một trăm vạn, cũng đồng ý không để vị hôn phu giải tòa Lão Nhai, hiện tại tôi giúp cô làm tốt tất cả, cô được cái cô muốn, lại nghĩ đến trở mặt, cư nhiên lấy cớ ba cô không chịu cho tiền tiêu vật, nói chỉ có thể trả tôi năm mươi vạn, hơn nữa năm mươi vạn này cũng còn cần thời gian. Phi! Mẹ nó, tôi tin cô mới là lạ! Muốn dùng năm mươi vạn là có thể đuổi ông sao? Không có cửa đâu, cô đã muốn chơi tôi, cũng đừng trách tôi với cô không nhân nhượng!”

Hắn nâng ngón tay hướng Cố Thần, “Cô không phải dặn đi dặn lại không cho hắn biết việc này đúng không? Tôi đã nói cho hắn biết! Cô đã không chịu trả năm mươi vạn kia, vậy để cho hắn trả!” Hắn quay đầu lại nói với Cố Thần: “Tôi cũng không gạt anh, vừa rồi chính là tôi cho người mang ảnh đến, tôi muốn hẹn anh ngày mai đến giao tiền, không nghĩ hôm nay đã gặp được! Nếu mọi người đã có mặt tại đây, liền đơn giản nói thẳng ra là tốt nhất! Là vị hôn thê của anh biết anh có người phụ nữ khác, thuê tôi ở khách sạn đặt máy quay, đem ảnh chụp anh cùng tình nhân đến, cô ta tính dùng cái này buộc anh kết hôn, thuận tiện cũng áp chế cô tình nhân kia, bắt cô ta rời đi. Vấn đề đầu tiên nói nếu mọi việc thành công cho tôi 100 vạn, hơn nữa cùng tôi cam đoan nhất định sẽ làm cho anh hủy bỏ kế hoạch giải tòa Lão Nhai – cha tôi, con tôi ở đó, hủy đi Lão Nhai định làm cho người ta ăn không khí sao! Hừ! Nói thật dễ nghe, kết quả tôi đều làm xong, không những vì thế còn mất việc, nhưng mẹ đàn bà này lại đổi ý nói chỉ cho tôi năm mươi vạn! Phi! Định đùa với tôi sao! Anh bạn, đừng oán tôi nhiều chuyện, xin khuyên anh một câu, loại phụ nữ làm chuyện vô si lại quyết nợ này, tôi xem anh vẫn rất cuộc muốn lấy cô ta sao!

Chương Thực Đồng mở lớn hai mắt, liền thét lên chói tai: “Anh cảm mến cho tôi! Anh vì cái gì ngậm máu phun người! Như thế nào là tôi bảo anh làm! Rõ ràng là chính anh chủ động tìm tôi ...”. Không cho cô ta tiếp tục nói, người kia bỗng dừng đánh gãy: “Tiện nữ, cô còn dám nói! Tôi làm xong việc cho cô, cô liền nói không có tiền định ăn quyết! Nếu tôi không chủ động đi tìm cô, chỉ sợ năm mươi vạn kia cô đều muốn nuốt tất!”

Hứa Đồng đứng lúc chen vào nói: “Chương tiểu thư, nếu tôi đoán không sai, cô là muốn lấy năm mươi vạn từ tôi, một giờ sau sẽ giao cho vị tiên sinh này đi? Ha ha!” Cô cười khò, “Cho cô thất vọng rồi! Tôi làm sao có nhiều tiền như vậy? Cô không phải nghĩ là phụ nữ đi theo kẻ có tiền đều có nhiều tiền hay sao? Tôi chỉ có thể với cô nói một câu thật có lỗi, cô nếu nghĩ như vậy thì cô sai lầm rồi, tôi không phải kẻ nữ, sẽ không biết không cảm thấy thẹn bán thân để đi theo Cố thiếu đòi tiền!”

Chương Thực Đồng thét chói tai: “Hứa Đồng cô điên rồi! Cô uống nhầm thuốc rồi! Cô nói cái gì! Cô...!”

Người kia nghe Hứa Đồng nói xong, chặc chặc miệng nói: “Nguyên lai là như vậy! Chương tiểu thư, người ta nói người ta không có tiền, năm mươi vạn này không thể lấy được! Cũng đừng trách sao tôi đi tìm vị hôn phu của cô!”

Quay đầu nhìn Cố Thần, hắn tiếp tục nói: “Không bằng thừa dịp mọi người đều ở đây, kết thúc rõ ràng đi! Tôi thứ nhất cầu tài, thứ hai cầu nhà. Lúc trước cô nói với tôi là năm mươi vạn là vì cô gái này chỉ đưa cho cô năm mươi vạn, tôi chỉ cần cô thanh toán một nửa tiền mặt là được rồi. Nhưng hiện tại nếu anh cho tình nhân của anh năm mươi vạn, tình nhân của anh lại đưa cho vị hôn thê của anh năm mươi vạn, vị hôn thê này lại đưa năm mươi vạn cho tôi, cái đó, anh đưa cho tôi trực tiếp năm mươi vạn có cái gì khác biệt? Cho nên hiện tại, anh chỉ cần đưa cho tôi một trăm vạn, đồng thời hủy bỏ kế hoạch giải tòa Lão Nhai, cũng viết một giấy cam đoan vĩnh viễn không bao giờ giải tòa Lão Nhai, tôi lập tức sẽ đem toàn bộ ảnh kia tiêu hủy, từ sau chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt. Trừ những thứ đó đã yêu cầu từ trước tôi cũng không yêu cầu gì thêm, được một bước tiến một thước. Nhưng nếu anh không đáp ứng điều kiện của tôi, chúng ta mọi người tất cả lưới rách cá chết, cũng đừng trách tôi đem toàn bộ ảnh tung lên mạng! Đến lúc đó anh cùng tình nhân của anh đều khó mà ngẩng đầu.

Hắn đột nhiên ngừng lại, cẩn thận nhìn Hứa Đồng, trên vẻ mặt lộ rõ vẻ đáng khinh.

“Chặc chặc! Nhìn xem, bao nhiêu thanh thuần, bao nhiêu đáng yêu! Nếu số ảnh này được công khai, về sau thanh thuần này của cô sẽ được bao nhiêu đàn ông chiêm ngưỡng thèm muốn!”

Chương Thực Đồng một bên điên cuồng dấy dụa, ý đồ tránh khỏi bị người kia chế ngự. Cô ta muốn kêu to, lại bị người đàn ông kia giữ một bên bả vai, ngón cái đặt ở yết hầu, làm cho cô ta không thể kêu to, chỉ muốn ho khan.

Cố Thần nhìn người đàn ông kia, nhìn Chương Thực Đồng bị hắn kiềm trụ, lại nhìn xem Hứa Đồng đứng cạnh, tựa tiểu phi tiểu nhếch mép.

Tầm mắt dừng lại trên người Hứa Đồng, một lần nữa quay mặt hướng người đàn ông kia, nhìn hắn, thân nhiên hỏi: “Tôi muốn hỏi một vấn đề, anh kia, anh đã xem qua sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Kết kế

“Tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt, tôi đối với những người lừa gạt tôi luôn luôn tàn nhẫn”

Cố Thần thân nhiên hỏi: “Tôi muốn hỏi một vấn đề, anh kia, anh đã xem qua sao?”

●~~~~●

Ngữ khí mặc dù đậm, trong mắt hắn lại phát ra một tầng sắc lạnh. Tên kia vừa bị hắn hỏi, trong chút bất tri bất giác nói thật: “Không có!” Hắn thực ra rất muốn xem, nhưng lại sợ bên trong có gì không phải hắn nên xem.

Nói xong ý thức được trả lời như vậy tựa hồ không ăn khớp, vì thế vội vàng nói: “Tôi nói, tôi chỉ cầu tài, cầu trạch mà thôi, không phải là hạng háo sắc lưu manh!”

Cố Thần nghe được bắt đầu mỉm cười, ngữ khí vẫn như cũ thân nhiên, lại hỏi hắn: “Anh muốn một trăm vạn, cùng với tôi hủy hợp đồng kia, viết giấy cam đoan phải không?”

Người kia gật đầu: “Đúng!”

“Được!” Cố Thần nhìn hắn nói, “Đều theo ý anh”

Hứa Đồng khẽ động, đáy mắt lưu quang đảo qua.

Sự tình phát triển trôi chảy như thế. Cố Thần lại thực hợp tác, dễ dàng đáp ứng tất cả các điều kiện, nửa phần phân vân đều không có.

Hứa Đồng hạ mi mắt, không để người khác nhìn thấy thần sắc

Cố Thần đã lấy điện thoại ra.

Hắn gọi một cuộc, “Thư kí Trịnh, mang một chi phiếu 100 vạn, tìm hợp đồng giải tòa Lão Nhai, đưa đến quảng trường Cẩm Tú, mau chóng, tôi không muốn chậm trễ ảnh hưởng đến hội nghị thường kì” Trong thanh âm không tìm được một chút hoang hốt, giống như hắn cùng với vị thư kí kia, hai người vừa đàm luận chỉ là chuyện thời tiết hôm nay vậy.

Hắn cắt đứt điện thoại, nhìn Hứa Đồng, mỉm cười, “Đừng lo lắng, thư kí của anh sẽ đến rất nhanh”

Hứa Đồng trong mắt bắt đầu có chút bồn chồn. Người đàn ông này, đạo hạnh tốt cùng là thâm tối bao nhiêu? Trên mặt hắn rất bình tĩnh, làm cô nhìn không được giờ phút này đến tốt cùng trong lòng hắn đang nghĩ gì, là tín hay là nghi?

Người đàn ông kia vẫn như cũ giữ chặt Chương Thực Đồng. Cô ta bị đè nén đến mức nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

Cố Thần cười một cái hỏi: “Anh vẫn giữ cô ta, là không muốn để cô ta nói chuyện?”

Người đàn ông kia lại lưu loát gật đầu một cái, đáp: “Đúng! Loại phụ nữ chết tiệt này rất ồn ào, nói chuyện lại khó nghe, tôi vừa nghe là muốn nổi khùng!”

Hứa Đồng thiếu chút nữa bật cười. Tiểu Ngũ quả thực thông minh, một hắn nói ra được lí do hoàng như thế!

●~~~~●

Rất nhanh thư kí của Cố Thần đã lái xe tới. Giao xong này nọ, Cố Thần bảo cô ta đi trước. Trước mặt bốn người, hắn đem hợp đồng giải tòa Lão Nhai xé bỏ, lại đem chi phiếu 100 vạn cho Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ nhắc nhở hấn: “Còn kèm một giấy cam đoan!”

Cố Thần hơi nhếch mày nhìn hấn, “Được, anh đã thực sự muốn, tôi sẽ viết một bản!” Hấn đột nhiên hỏi Tiểu Ngũ: “Ảnh tổng cộng có mấy bộ?”

Tiểu Ngũ dạo mắt, đáp: “Tôi chỉ rửa ra hai bộ, một bộ gửi cho anh, một bộ cho vị hôn thê của anh. Nếu vị hôn thê của anh không lên rửa thêm, như vậy thì chỉ có hai bộ đó mà thôi. Cố tiên sinh, anh yên tâm, dù cho lúc này tôi làm là hành vi vợ vét tài sản, nhưng tôi cũng có nguyên tắc riêng, chỉ cần anh đáp ứng điều kiện của tôi, tôi cam đoan ảnh này sẽ không lọt ra bên ngoài.”

Cố Thần giống như không có việc gì gât đầu một cái, “Không cần khẩn trương, tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi!”

Hấn tìm giấy bút, cúi đầu viết nhanh. Hứa Đồng ở bên cạnh thấy rõ, hấn cuối cùng kí tên, khoe miệng đột nhiên nhếch lên. Nụ cười kia không phải là bị uy hiếp mà bất đắc dĩ cười khổ, nụ cười đó dường như ả ả vài phần phóng đãng không kim chế được, lại như là nghiền ngẫm có vài phần hững hờ.

Viết xong giấy cam đoan, hấn thu lại bút, ngẩng đầu nhìn Hứa Đồng nhẹ nhàng nói: “Tin tưởng anh, anh làm như vậy không phải vì sợ hấn, cũng không sợ chính mình là nhân vật chính. Anh hôm nay đáp ứng tất cả yêu cầu của người này, Dao Dao” Hấn bỗng dừng dừng thanh âm cực nhẹ kêu cô, nghe như thâm tình bình thường, “Vô sự chân tướng tốt cùng đến thế nào, em rốt cuộc là phụ nữ, ảnh này lộ ra bên ngoài, nửa đời sau của em sẽ bị phá hủy” Hấn nhìn cô một mặt nói nhẹ, một mặt mỉm cười, tới cuối cùng thậm chí còn hạ ánh mắt, nụ cười kia trong phút chốc, thật sự là phong tình lồi lạc, mỉa hoặc vô hạn

Nhưng cô lại chỉ cảm thấy cả người lạnh ngắt. Hấn dường như vẫn có ý khác.

Hấn đem giấy cam đoan giao cho Tiểu Ngũ.

Xử lý mọi việc xong, hấn hướng xe. Mở cửa xe, trước khi bước lên, hấn quay đầu nhìn Chương Thực Đồng, lại nhìn Hứa Đồng cùng Tiểu Ngũ, mỉm cười nói: “Chuyện này thoát nhìn rất thú vị, nhưng tôi có cuộc họp, nên hôm nay cứ như vậy đi, khi nào có thời gian, tôi nhất định sẽ tra ra chân tướng”

Hấn lên xe. Ở trong xe thể thao xa hoa, hấn bỗng nhiên quay đầu, đưa tầm mắt hướng Chương Thực Đồng, cô ta đang muốn thoát khỏi người đàn ông kia, bỏ nhào vào người hấn. Người đàn ông kia lại không chịu buông tay, như muốn cùng với cô ta tính toán tiếp.

Cố Thần đối với bộ dạng của Chương Thực Đồng chỉ thân nhiên cười, ôn nhu nói: “Cô nghe cho rõ, tôi có mấy câu muốn nói cho cô. Thứ nhất, cô phải biết rằng, tôi ghét nhất bên cạnh có người lấy danh Cố phu nhân tự cho mình là, càng ghét người đó can thiệp đến cuộc sống riêng. Tôi đáp ứng ba cô, là có thể suy nghĩ cùng cô đính hôn, không phải nhất định, điểm này cô nên rõ ràng. Thứ hai, hôm nay cô bộ dáng liều mạng thô lỗ, những lời thô tục này chỉ những người phụ nữ chanh chua mới có thể nói ra, thực làm người khác chán ghét. Tôi đối với cô bắt đầu sinh ra nghi ngờ, tiểu thư khuê các làm sao lại có bộ dáng như thế. Thứ ba, tôi sẽ một lần nữa xem xét lại quan hệ của tôi với cô. Nếu về sau tôi không tìm cô, chứng tỏ quan hệ của chúng ta không còn tiếp diễn, nếu như vậy, không cần có ý đồ ngu xuẩn đề văn hỏi, cũng tận lực không cần có việc gì xuất hiện trước mặt tôi. Điều đó chỉ làm tôi đối với cô càng thêm phiền chán”

Hấn nói rất chậm rãi nhã nhặn, nhưng nội dung nghe ra lại rất tàn khốc. Chương Thực Đồng dường như nhất chết gẫy dựa la lên: “Không ... Cố Thần anh tin tưởng em! Khụ khụ! em là bị con tiện nhân này vu oan! Khụ khụ! Anh không biết con tiện nhân này là ai, cô ta kì thật là ...” Không đợi cô ta nói xong, Tiểu Ngũ dùng sức che miệng cô ta lại quát: “Nói cái gì oan! Oan cái đầu cô! Mẹ nó, tôi còn chưa tính sổ với cô đâu, lại bị cô phiền phức muốn chết!”

Cố Thần lúc này một cái chớp mắt liền thay đổi quay đầu. Hấn cài dây an toàn, xe thể thao lập tức bắt đầu khởi động

Trước khi nhả ga, hấn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hứa Đồng, trong mắt như chiếu ra tia sáng chói mắt. Hấn nhìn cô cười rộ lên, vành môi cong thành một hình cung, khoe miệng nhếch lên nghiền ngẫm

“Tôi ghét nhất bị người khác lừa gạt, tôi đối với những người lừa gạt tôi luôn luôn tàn nhẫn” Hấn nhìn cô nhu tình chân thành nói, “Dao Dao, đừng cho tôi phát hiện, em lừa gạt tôi!”

“Em gạt tôi”, ba chữ giống như ở trong không khí lượn lờ, xe cũng đã bắt đầu chuyển bánh.

Hứa Đồng đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe màu bạc một chút, cũng cao cao nhếch khoe miệng âm trầm cười rộ lên: “Như thế nào có khả năng! Sơ hở nhiều vậy, anh lại không ngờ!”

● ~ ~ ●

Cố Thần cũng nói rằng hấn không sợ ảnh này lộ ra bên ngoài. Hứa Đồng tin tưởng hấn nói, cũng không nghĩ hấn dối ý. Hấn xé bỏ hộp đồng, kí giấy cam đoan, thanh toán chi phiếu, tất cả yêu cầu đều làm, trước khi đi lại không từ Chương Thực Đồng lấy ảnh kia. Nhìn ra được thực sự là hấn không thêm quan tâm

Tiểu Ngũ lúc này đem Chương Thực Đồng buông ra. Cô ta một bên kịch liệt ho khan, một bên trừng mắt nhìn Chương Thực Đồng, ánh mắt gần như điên cuồng

Hứa Đồng lạnh lạnh mở miệng: “Nhìn cái gì vậy? Vẫn chưa chơi đủ sao?” Vừa hỏi, vừa cười âm hiểm

Chương Thực Đồng chỉ vào Hứa Đồng, khàn giọng chửi bậy: “Hứa Đồng, tôi không tha cho cô! Tôi muốn cô chết không có chỗ chôn! Cô là đồ tiện ...”

Chữ nhân còn chưa ra khỏi miệng, Hứa Đồng đã hướng lại giờ tay lên.

Chương Thực Đồng trong lòng giận dữ, nhưng sợ Hứa Đồng đánh, đem lời nói nuốt vào. Cô ta nhìn Hứa Đồng, lại nhìn xem Tiểu Ngũ, khóc rống lên, kêu: “Được! Được! Các người giỏi! Hợp lại hãm hại bắt nạt tôi! Các người chờ đấy mà coi! Tôi sẽ cho các người báo ứng!”

Hứa Đồng sửa đứng cô ta: “Chương Thực Đồng, cô nào tàn sao? Cái gì bảo chúng tôi hợp lại hãm hại cô? Hai chúng tôi vốn là một đi, đúng! Còn bắt nạt cô? Thật có lỗi, tôi khi nào thì bắt nạt cô? Cô ở nhà lớn, đi xe thể thao, mặc hàng hiệu, ăn sơn hào hải vị tại nhà hàng xa xỉ, tôi chỉ là một người mồ côi không họ hàng thân thích, đem hai chúng tôi hợp lại với nhau, người sáng suốt sẽ thấy ai bắt nạt ai a?” Giờ phút này cô không kiềm chế được bộ dáng vừa cùng với Cố Thần tỏ ra yêu đuối vô tội, quả không thể tiếp tục. Tiểu Ngũ ở một bên nhìn cô gương mặt đại biến, cả kinh cười toe.

Chương Thực Đồng vừa khóc vừa chạy lên xe. Xe đã khởi động, lại dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên hạ cửa kính xuống, trong tay giữ lại bộ ảnh kia, vẻ mặt âm ngoan đối với Hứa Đồng nói: “Cô sẽ không sợ tôi mang nó phát tán lên trên mạng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tổ kế

này đã được co lại. Bấm vào thanh này để xem với kích cỡ đầy đủ. Ảnh gốc có kích thước 737x463.

Khi còn trẻ, một đoạn khắc cốt ghi tâm kia, không thể tưởng tượng được nhiều năm về sau cô lại có cơ hội đem vết thương trả lại.

Hứa Đồng cười ha hả không ngừng, “Chương Thực Đồng, cô thật đúng là tàn nào! Cô muốn phát tán a, tôi van cầu cô nhất định phải làm, cô không làm được chính là cô không có năng lực!” Cô thu lại nụ cười, lau đi khóe mắt chỗ cười ra lệ, lạnh lùng nhìn phía Chương Thực Đồng, “Tuy nhiên, đừng nói tôi không có tình chị em mà không nhắc nhở cô, trước khi phát nhử tìm cái cao thủ đem mặt vị hôn phu của cô che tốt một chút, hay nói cách khác, chỉ sợ là Cô thiếu nhà cô sẽ không bỏ qua cho cô!”

Chương Thực Đồng bị đè nén không thôi, suy sụp đem cánh tay thu hồi. Cô ta biết, bằng cá tính của Cố Thần, cho dù là dùng cao thủ sửa đi rồi phát tán trên mạng, chắc chắn hẳn cũng không bỏ qua.

Cũng vì hấn tự tin không có người dám làm, nên khi rời đi mới có thể như vậy bình tĩnh, cũng không để ý còn ảnh nào lưu lạc bên ngoài.

Cô ta nhìn Hứa Đồng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hứa Đồng, cô cứ kiêu ngạo đi, nghĩ cách hãm hại tôi? Phi! Cô thực sự là ngu xuẩn, tôi chỉ cần vạch trần thân phận của cô, tất cả những âm mưu quỷ kế cô hại tôi liên tiếp bị lộ, tôi xem cô đến lúc đó còn lấy gì gạt người, lấy cái gì bắt nạt tôi!!” Cô ta vẫn như cũ cố chấp, cảm thấy chính mình là người yếu đuối, nhiều năm qua vẫn bị Hứa Đồng bắt nạt.

Hứa Đồng lạnh lạnh cười cười nói nói: “Tốt! Có bản lĩnh thì cô cứ đi nói a! Bất quá vừa nãy, mời cô nghĩ lại cho, vị hôn phu của cô có nói qua với cô: Hấn nói hấn không nghĩ gặp cô, cô cũng đừng xuất hiện ở trước mặt hấn, Chương tiểu thư, đi đi, đừng cầm đi tìm hấn nói đi! Để tôi nhìn xem cô như thế nào diễn hoàn một vai!” Nói xong kéo Tiểu Ngũ quay người lập tức đi, hình thường không thèm dừng lại nửa khắc, khí phách kiêu ngạo đến cực điểm.

Từ lúc nhìn thấy Hứa Đồng biến đổi sắc mặt đến khi rời đi quảng trường Cẩm Tú, Tiểu Ngũ miệng vẫn há hốc chưa trở về vị trí cũ. Cậu ta nhìn Hứa Đồng về mặt giật mình cùng sùng bái: “Chị Đồng! Em cuối cùng cũng biết, thì ra còn có loại đùa này! Rất kích thích!” Cậu ta khó nén hưng phấn mà hỏi cô: “Chi phiếu này làm sao bây giờ? Không thể tưởng tượng được, Cố Thần dễ lừa như vậy, xem ra cái gọi là khôn khéo bắt quá chỉ là hư danh mà thôi.”

Hứa Đồng nhìn hấn một cái, bĩu môi nói: “Cậu thực sự nghĩ hấn tin tưởng chúng ta?”

“Nhưng nếu hấn không tin, vậy vì sao lại đáp ứng yêu cầu của chúng ta?” Tiểu Ngũ khó hiểu hỏi.

Hứa Đồng hừ một tiếng, thân nhiên cười: “Hấn nghĩ gì làm sao mà dễ đoán như vậy, ai biết được. Chi phiếu cùng giấy cam đoan đưa cho tôi, một trăm vạn kia tôi tạm thời thay Cố đại thiếu gia làm việc thiện.”

Tiểu Ngũ đem tất cả giao cho Hứa Đồng, nhìn cô than thở nói: “Là không biết hay là không muốn nói a? Thật là, chị cùng Cố Thần, tôi thấy hai người chính là hồ li gặp hồ li, xem cuối cùng ai có thể áp đảo ai! A! Tôi là phạm nhân, mấy người là ở thế giới yêu hồ, không thích hợp với tôi a, tôi muốn trở lại bên Tráng ca an phận làm tiểu đệ tri kỉ! Hừ!” Cậu ta làm bộ không cam lòng, lại rút cuộc hỏi không ra đến tận cùng, cuối cùng đành mang theo một bụng đầy cảm khái rời đi

Nghĩ lại, tựa hồ từ lúc bắt đầu, Cố Thần đã hiểu rõ tất cả. Hắn trước khi đi cười, giống như là muốn nói cho cô, hắn đã hiểu rõ tất cả sự tình, làm như vậy chẳng qua là phối hợp cùng cô mà thôi.

Trước khi đi, hắn nói với cô, đừng cho hắn phát hiện cô lừa hắn.

Cô nghĩ, như thế nào có khả năng? Sợ hờ nhiều như vậy.

Không nói đến cái khác, chỉ cần hắn kêu Chương Thực Đồng đến hỏi, sẽ biết cô – Hứa Đồng rốt cục là ai, tất cả nói dối lập tức sẽ không thể che giấu.

Nếu không thì dù hắn không muốn gặp Chương Thực Đồng, hắn chỉ cần phái người đến hỏi Hồ tiểu thư, theo Hồ tiểu thư tìm đến cửa hàng Hưng Bang Ngũ Kim, cũng có thể biết được cô là ai.

Còn có Tiểu Ngũ lại nói, cậu ta không xem qua nội dung mấy bức ảnh. Làm người chủ mưu chụp trộm, như thế nào lại có khả năng không xem qua? Nói như vậy, tính tình cậu ta quân tử cùng với hành vi chụp ảnh trộm đáng khinh có điểm mâu thuẫn

Đối với những sợ hờ đó, không có gì ngoài chuyện của Tiểu Ngũ, những việc khác không phải là đến khi kết thúc mới bị phát hiện. Ở lúc đặt kế hoạch, Hứa Đồng kì thật đã sớm nghĩ qua chúng.

● ~ ~ ●

Cô sợ dĩ có thể đem kế hoạch diễn hoàn hảo từ đầu đến cuối mà không bị Cố Thần vạch trần, đều không phải do vận khí tốt, mà là bởi cô đối với tính cách của Cố Thần rất hiểu biết.

Cô biên soạn kịch bản, tình tiết rõ ràng, ý nghĩ lưu loát, cô cùng Tiểu Ngũ kẻ xướng người họa diễn, mặc dù có chứa nhiều sợ hờ, nhưng nhìn qua vẫn thực sự rất bình thường. Hắn nhìn qua, mặc dù là nghi ngờ, nhưng vẫn giả coi là hợp tình hợp lý, diễn viên cùng nhân vật trở nên mê hoặc khó lường, việc này dường như đã khơi mào hứng thú của hắn.

Hắn càng hoài nghi, lại càng thêm hứng trí, lại càng thêm thanh sắc bất động thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô – làm Chương Thực Đồng kinh ngạc khổ sở, hủy hợp đồng giải tòa Lão Nhai, viết giấy cam đoan, trả 100 vạn tiền mặt, tất cả hắn đều đáp ứng.

Sợ dĩ hắn làm thế, chỉ vì hắn lúc này biểu hiện khảng khái hào phóng, tiêu sái lạnh nhạt, để đợi sau này điều tra rõ tất cả, xác thực minh chứng được là cô lừa hắn, đến lúc đó, hắn có thể đoàng hoàng có lí do, rất công bằng đòi lại gấp bội.

Vì biết rõ tính tình của hắn, vì thế cô trưng kế tựu kế, định ra như vậy toàn bộ kế hoạch, tuy có sợ hờ, nhưng vẫn tin tưởng vững chắc nhất định có thể hoàn thành.

Về phần về sau Cố Thần sẽ như thế nào thanh toán món nợ này, ai để ý. Cô một thân một mình, chỉ có một cái mạng này, có gì để sợ hắn? Hắn muốn tính sổ liền tính, cùng hắn đấu một trận, có lẽ ngược lại sẽ cảm thấy thú vị.

● ~ ~ ●

Hồi tưởng lại những điều Cố Thần nói với Chương Thực Đồng, Hứa Đồng trong lòng sung sướng không thôi.

Năm đó một màn Chương Thực Đồng cùng Bằng Mông ôm nhau, sau này nhớ lại, cô chỉ sợ là do người nào đó tỉ mỉ bố trí. Nhớ rõ khi cô nhìn thấy bạn trai của mình với em gái cùng cha khác mẹ ôm nhau, lòng cô cỡ nào đau đớn.

Từ đó về sau cô tuy rằng buông tay tự tại, lại cũng không chịu dễ dàng tin vào cảm tình của đàn ông.

Khi còn trẻ, một đoạn khác cốt ghi tâm kia, không thể tưởng tượng được nhiều năm về sau cô lại có cơ hội đem vết thương trả lại, cô làm người nào đó tro mắt nhìn người đàn ông của mình cùng với người phụ nữ khác, trong lòng rõ ràng ghen ghét, lại không thể trút giận, không những thế còn bị người mình yêu hạ nhục.

Hứa Đồng tà ác nghĩ đến, để mấy tấm ảnh kia làm bạn với Chương Thực Đồng cả đời cũng tốt lắm, mỗi khi cô ta xem đến nó, nhất định trong lòng sẽ đau như có dao cứa.

Mà cô ta càng khổ sở, Hứa Đồng lại càng cảm thấy đây là điều mà cô ta phải trả giá, không quá phận, rất đáng giá.

● ~ ~ ●

Ngày hôm sau, Hứa Đồng liền thay đổi số điện thoại.

Cô biết Cố Thần, nếu thật sự muốn tìm cô, chỉ bằng đổi số điện thoại không hề có ý nghĩa gì, trừ khi cô cũng đem khuôn mặt mình đổi thì may ra.

Cô chính là muốn tạo cho mình một loại tư thái.

Cố Thần khi tìm đến cô, cô sẽ làm cho hắn biết, tất cả đều không như hắn nghĩ, chính là một màn kịch mà thôi. Đây si mê, đây nồng đậm chẳng qua là diễn trò. Âm mưu chấm dứt, mục đích đạt được, cô trở về nguyên vị trí cũ, sống cuộc sống cũ, đem hắn buông ra, không lưu luyến, không vương bận.

Nhưng làm vậy xong, cô cảm thấy đầy lòng có một chút mê vờ.

Không biết cô tư thái kiên quyết như thế, nhìn theo một góc độ khác, có phải hay không giống như, cô, kì thật không phải là buông, mà là gạ ai đó để ý tới.

● ~ ~ ●

Hứa Đồng dẫn Tiểu Ngưu, nếu Đường Tráng hỏi cô mang cậu ta theo làm việc gì, chỉ cần nói hươu nói vượn một phen cho có lệ, không cần nói thật. Tiểu Ngưu cũng sợ nói thật xong lại gặp nhiều phiền toái, vì thế hai người đem Đường Tráng hù một phen, căn bản cũng không nghi ngờ gì lắm.

Hôm nay, ban ngày Hứa Đồng không có việc gì làm, liền sang bên Đường Tráng giết thời gian. Đường Tráng thấy cô đến, một câu nhờ trông coi cửa hàng, nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu. Hứa Đồng đoán anh nhất định lại mang theo Tiểu Ngưu đi mất xa.

Qua lại vài trò, Hứa Đồng cuối cùng bắt đầu chơi chạt chược. Chính là đại sát tứ phương, nhẹ nhàng vui vẻ, một gã tiểu đệ từ ngoài cửa chạy vào, về mặt hưng phấn, vọt tới bên người Hứa Đồng lớn tiếng nói: “Đồng tỷ, Đồng tỷ, bên ngoài có một anh dễ nhìn, đi một chiếc xe thể thao đặc biệt đẹp, đặc biệt đặc biệt đẹp a!”

Hứa Đồng bị hấn lập đi lập lại miêu tả, nôn nao một chút. Cô xem cũng không thèm liếc mắt hấn một cái, một bên sờ bài đánh, một bên không chút để ý nói: “Nhị Hoa, từ từ nói chuyện, lớn nhỏ thì cũng chỉ là một người đàn ông đẹp trai, khi nào thì ngay cả nói chuyện cũng bắt đầu lấp ba lấp báp?”

Nhị Hoa giống như đã quen bị cô nhục nhã, căn bản lơ đãng, hãy còn hưng phấn nhìn những người khác miêu tả: “Oa! lái xe của xe thể thao kia nhìn không phải đẹp bình thường đâu! Oa! Đẹp mất đã chết!”

Hứa Đồng không nhịn được một cước đá đi: “Nhị Hoa, người ngốc a! Lái chính xe của mình thì không gọi là lái xe, gọi là chủ xe a!” Nói xong lại trở lại bắt bài, chộp về trong tay cũng không nhìn, chỉ dùng ngón cái sờ sờ một chút, liền “ba” một tiếng, đem bài đánh lên trên mặt bàn, “Nhà cái một bộ ám giang minh giang các, trả tiền trả tiền!” Cô một tiếng đắc ý cười, một bên lớn tiếng nói, hai tay đem trước mặt, mười ngón vội vàng câu hỏi, hoa tay múa chân, “Động tác nhanh lên!”

Nhị Hoa ở một bên bỗng nhiên lặng lẽ đá cô một chút. Hứa Đồng chỉ lo lấy tiền, tẩy bài, không thèm để ý, nâng đầu cũng không nâng mi hưng tợn với Nhị Hoa nói: “Đứa nhỏ này, người học ai! Dám cả gan như vậy! Ngay cả đá ta một cước đều dám sao?”

Nhị Hoa lúng ta lúng túng giật nhẹ cánh tay cô, bị cô không kiên nhẫn gạt sang một bên. “Cút đi! Tiểu tử này như vậy làm phiền người khác! Đi chỗ khác! Người không có việc gì làm sao?” Cô vừa nói một tay đưa vào trong túi lấy ra một thỏi son môi, đem nó cực không kiên nhẫn hướng Nhị Hoa nói: “Đi, lấy cái này đem ra ngoài chơi, cho người mang cái xe thể thao siêu đẹp kia về trời xanh mây trắng nắng vàng, mèo nhỏ, cá to cái gì đó, đừng ở chỗ này quấy rối, ngoan!”

Nhị Hoa cầm xong son môi vẫn không chịu rời đi, vẫn như cũ đứng bên cạnh Hứa Đồng, nhỏ giọng kêu: “Đồng tỷ, Đồng tỷ~~~~ Chị ngừng đầu mau! Ngừng đầu mau!”

Hứa Đồng bị hấn làm cho tức giận, lười biếng ngẩng đầu nhìn hấn, cắn răng hung hăng nói: “Người muốn ta xem cái gì! Có nhất định ta phải xem không? Ân?”

Nhị Hoa bị cô hung hãn nhìn đến, không khỏi co rúm lại, nhỏ nhỏ nói: “Không, không phải bảo chị nhìn em! Đồng tỷ, chị ... hướng cửa ... nhìn nơi đó ...”

Hứa Đồng theo hướng ngón tay chỉ, dài cổ, tầm mắt vọng qua.

Một thân ảnh cao to nơi đó, như đã đứng rất lâu.

● ~ ~ ●

Người đó trên người mặc một bộ tây trang, cắt may vừa vặn hoàn mỹ, cùng dáng người đạo mạo phụ trợ vô cùng nhuần nhuyễn

Hắn dương dương tự đắc đứng đó, đuôi lông mày hơi nhếch, hai mắt híp lại, hai vành môi bằng bạc hơi kiêu, hai tay tà tà trong túi quần.

Trên gương mặt tuấn mỹ bày ra một nụ cười thần nhiên, nhìn qua ôn hòa, kì thật là hi giận khó lường.

Trong đáy mắt hắn dường như có nguồn sáng, rạng rỡ mà nguy hiểm mang theo hứng trí dạt dào nhìn cô.

Thấy cô rốt cục phát hiện ra sự xuất hiện của mình, hắn nhẹ nhàng khai bước, định thần nhàn nhã thông thả đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chiến bài

Dịu dàng cũng giống như một lớp son môi, đối với phụ nữ mà nói, chẳng qua chỉ là một lớp trang điểm, chỗ không cần thì có thể tùy ý để một bên, chỗ cần thì có thể tùy ý lấy thoa lên mặt

Hứa Đồng nhìn đến Cổ Thần, tâm có chút co lại, nhưng chỉ trong nháy mắt liền trở nên trầm tĩnh.

Cái gì nên đến thì sớm muộn cũng đến.

Cổ Thần đi đến trước bàn mặt chược, dừng lại, đối với mấy người đối diện Hứa Đồng đáp một đạo ánh mắt, mấy người nọ lập tức thức thòi đứng lên, nhường chỗ Cổ Thần ngồi xuống.

Hứa Đồng mới đầu trong lòng còn có chút bồn chồn, gặp Cổ Thần thủy chung mang một khuôn mặt mỉm cười, trên mặt cũng có vẻ lo lắng hoang mang – tuy biết giờ phút này hẳn bình thần chính là biểu hiện giả dối, cảm xúc chân thực cùng ý đồ vẫn chưa biểu lộ - nhưng cô vẫn lén lút trấn định tâm thần.

Có cái gì, cùng lắm thì gặp chiêu nào đỡ chiêu ấy!

Ngồi ở trên ghế, Cổ Thần chậm rãi quay đầu, tầm mắt chuyển 180 độ, chính thức nhìn về phía đối diện Hứa Đồng, gật gật đầu nói: “Thì ra là thế, khó trách một màn cờ bạc trong tay, còn tưởng là làm việc cực nhọc.” Dừng lại, cười cười, nói thêm, “Nguyên tưởng rằng phúc tinh chuyển thế, chơi bài vận thắng, không nghĩ tới kì thực là phần trư ăn lỗ hỏ(1)”

Hắn vừa nói vừa híp mắt cười, ý cười dần dần qua đi, hắn không chuyển mắt nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, mi tâm u ám, không chịu tiết lộ nửa phần chân tình. Thanh âm sâu kín vang lên: “Cao thủ quân lí ở bàn mặt chược, cùng người thường chơi bài, lại như thế nào có khả năng thất bại đâu, em nói phải không? Dao Dao!”

Hai chữ “Dao Dao” ở trong miệng hắn trôi ra, làm cho người ta nghe tới như có vài phần lượn lờ, hương vị triền miên không đi.

● ~ ~ ●

Hứa Đồng hạ ánh mắt, đối Cổ Thần mỉm cười, “Đâu có đâu có, làm cho Cổ thiếu chê cười rồi! Cổ thiếu, đã lâu không thấy, nếu đã đến đây, không bằng cùng nhau chơi một ván đi!” Cô bên cười bên nói.

Cổ Thần vuốt cằm nghiền ngẫm, “Đang có ý này!”

Hứa Đồng đem dây bài trước mặt đẩy ngã, đem chúng một lần nữa chia lại.

Lúc này nghe được Cổ Thần hỏi: “Khó có cơ hội cùng cao thủ so chiêu, không bằng liền đánh ám bài(2) đi. Tiết kiệm chút thời gian, một ván định thắng thua, đánh cuộc gì tùy người thắng quyết định”

Hứa Đồng cười tủm tỉm gật đầu một cái, sáng khoái đáp: “Được, anh là khách, tự nhiên đều nghe lời anh!” Quay đầu phân phó Nhị Hoa, “Đi tìm đầu gỗ, Quan ca gọi tới, bồi Cổ thiếu soát ám bài.” Quay lại không quên giải thích với Cổ Thần: “Quan ca cùng đầu gỗ là cao thủ ám bài của quán mặt chược chúng tôi. Nếu là bồi Cổ thiếu soát bài, đương nhiên là phải tìm cao thủ mới đúng!”

Chơi nhiều năm như vậy, mặt trượt vốn đã sớm giống như thân nhân của cô, cô tự tin, vô luận chơi như thế nào, chính mình nhất định thắng được Cổ Thần.

Cổ Thần giống như thoải mái cười rộ lên, “Thực vinh hạnh được đặc thù đãi ngộ!”. Hắn hơi hướng về phía trước, hai tay giao nhau đặt trên bàn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hứa Đồng, môi tuy rằng vẫn như cũ cong cong, tươi cười cũng đã có thâm ý khác, “Nơi này quả là địa phương tốt, náo nhiệt, tới nơi này thả lỏng, mọi người giống như thay đổi thành một người khác, em nói phải không, Dao Dao?”

● ~ ~ ●

Hứa Đồng cười đáp: “Cổ thiếu chê cười, nếu thích, cứ việc thường xuyên đến, tùy thời hoan nghênh, nhất định đem ngài thành thượng đế để chiêu đãi!”

Lão quan đầu gỗ đã muốn vào chỗ, Hứa Đồng quay đầu đối với Nhị Hoa đang một bên chờ xem náo nhiệt nói: “Đừng đứng góc ở đây, đi pha một ấm trà để Cổ thiếu nhuận giọng!” Hai gò má đang cười, ánh mắt lại sắc bén, giống như trách cứ người một nhà không có nhãn lực.

Nhị Hoa vẫn như cũ kinh ngạc lẳng lẳng đứng bất động. Hứa Đồng rót cuộc không nhìn được, bắt thanh bất động hướng hắn một cước đá qua.

Nhị Hoa về mặt tội nghiệp mân mê miệng, vô tội hoàn toàn không biết mình vì sao bị đá, Hứa Đồng vô nại thờ dài một hơi, ức chế, quay lại đem tầm mắt trở xuống Cổ Thần. còn chưa kịp mở miệng, cô bỗng dừng phát hiện hắn đang chọn mi chăm chú nhìn mình, về mặt chuyên chú.

Hứa Đồng lập tức nhìn hắn tươi cười sáng lạn: “Đứa nhỏ này phản ứng hơi chậm, có điểm độn, ngẫu nhiên đá nhất định sẽ làm cho hắn nhanh nhanh tiến bộ!” Vừa nói vừa nháy mắt, lão quan bên cạnh lập tức hiểu ý, cũng nhắc chân đá một chút, phụ họa nói: “Cũng phải, tiểu tử này chính là thiếu bị đá! Ta nói người như thế nào còn đứng đây thất thần, không nghe Đồng tỷ bảo người đi pha trà! Đi mau!”

Nhị Hoa ôm một bụng đầy đau khổ tội nghiệp xoay người đi pha trà.

Cố Thần ha ha cười hai tiếng, “Tôi hiện tại ngày càng không hiểu được, phụ nữ ở trong nước, mới nhìn thì khi các điệu múa, ở chung lại phát hiện ra mỗi người đều có biến thân. Hoặc là nói chuyện không có chừng mực, hoặc là ngôn hành thô bỉ, không chịu nổi, hoặc là ...” Hắn dừng lại, đem tầm mắt gắt gao khóa trụ Hứa Đồng, sau mới tiếp tục nói, “Ép người khác tuân lệnh làm người khác nhìn có chút trở mắt!” Hắn thanh âm ngữ điệu mềm nhẹ, khẩu khí lại tràn ngập trêu tức cùng đùa cợt.

Hứa Đồng cười một cái nói: “Cố thiếu cảm thấy có chút bị lừa gạt sao?” Cô học hắn chọn chọn mi, trong phút chốc trên mặt làm biểu tình giống cô gái trẻ cười khê đáng yêu, “Nếu Cố thiếu nghĩ như thế này, đối với phụ nữ bây giờ cùng ngày xưa, điệu múa là bất đồng. Đối với phụ nữ ngày xưa, điệu múa là bản tính. Đối với phụ nữ hiện giờ, điệu múa cũng giống như một lớp son môi, đối với phụ nữ mà nói, chẳng qua chỉ là một lớp trang điểm, chỗ không cần thì có thể tùy ý để một bên, chỗ cần thì có thể tùy ý lấy thoa lên mặt, đem mình giả dạng càng thêm mê người. Thích trưng diện là thiên tính của phụ nữ, một cô gái nghĩ cách để khiến mình trở nên đẹp hơn, tôi thật sự không nghĩ đây là có tội. Nếu suy nghĩ như vậy, không biết Cố thiếu còn có hay không cảm giác bị lừa gạt?”

Cố Thần động mi, đáy mắt giống như hiện lên một tia huỳnh quang, ánh sáng phát ra chói mắt, “Có thể đem đen cải thành trắng, có thể đem một loại đối trá mượn cớ che đậy thành một điều hiển nhiên, Dao Dao, không thể tưởng tượng được em như thế có tài hùng biện!” Mi mắt hắn thoáng hạ, che đi ánh mắt sắc bén, thân nhiên nói: “Nếu tất cả phụ nữ đều biến thành như em nói, chỉ sợ tất cả đàn ông thà xuất gia cũng không nguyện cưới một người vợ trong ngoài không đồng nhất!”

Hứa Đồng cười lên vẻ mặt hồn nhiên vô hại, trong miệng không chút nào có ý phản đối, “Nhưng là Cố thiếu, anh không thấy một người có nhiều bộ mặt rất thú vị sao? Tôi lại cảm thấy không thích những cô gái chỉ có một khuôn mặt đơn độc phổ ra – cùng với người này gặp cũng thế, lại cùng với người khác liên cũng giống như vậy!” Cô thanh thanh nói, biểu tình đùa bỡn. Hắn nhìn cô ngày xưa cùng bây giờ không giống nhau, đủ loại bộ dáng, chỉ cảm thấy giờ phút này cũng là cô nhưng lại như mới gặp, xa lạ.

Miệng hắn bất tri bất giác nhếch lên, bên trong phát ra một tia hứng thú.

Trước bàn bài bốn người bắt đầu đánh, đều thủ pháp thành thực, tay nâng vài quân, trong khoảnh khắc đã chinh tề lập lữ, quá trình quá ngắn, ngón tay linh hoạt, trông hết sức đẹp mắt.

Cố Thần cười tủm tỉm hỏi: “Nơi này đánh ám bài quy định thế nào? Có gì cần chú ý?”

Hứa Đồng đáp: “Không có gì đặc biệt, cũng như những nơi khác. Ám là toàn ám, bắt xong đến đánh, thắng đến kêu hô, mỗi người bốc một cây, ai cũng không được nhắc lên xem. Tráo bài dựa vào sờ, không được xem, chỉ được tự mình nhớ, anh đánh cái gì phải kêu tên, đặt ở trước mặt, tiện sau tra ra có người nhớ nhầm hay không. Kêu hô sau đưa bài kiểm tra, trước khi kiểm tra đem bài đọc lại, khi kiểm tra nếu nhớ không chuẩn thì theo đó phán định, nếu có người nhớ nhầm bài, có thể trả tiền để đổi lại. Không hô nhớ nhầm bài trả thêm một lần nữa, sai một cây một lần, sai hai cây hai lần, theo thứ tự tính thêm. Còn có, Lão Nhai cùng các nơi khác chơi có một điểm bất đồng, là có thể tiết hô”

Cố Thần gật gật đầu, còn nói: “Tôi không có thói quen đánh ám bài cùng với nhiều người, không bằng kêu những người kia ra ngoài.” Khẩu khí thoải mái tùy ý, yêu cầu lại bá đạo.

Bình thường, nếu đổi lại là các khách thường yêu cầu, sớm đã có người đập bàn đập ghế hướng lại. Hôm nay lại không có một người tiến đến. Thứ nhất phạm là Hứa Đồng đối ai như vậy khách khách khí khí, tươi cười đón chào, người đó nhất định không nên động vào. Thứ hai, vị khách hôm nay có vẻ không giống người thường, hắn tuy rằng đối với mọi người ôn hòa tươi cười, trong đó lại giống như lộ ra một khối hồ hững uy nghiêm, dù vậy vẫn làm cho người ta không dám dễ dàng đi bác lại yêu cầu của hắn. Hứa Đồng mơ hồ nghe được bên cạnh có người thì thầm nói: “Đặt hắn ở cổ đại, sợ cũng không gọi là cốt khí Đế Vương đi!”

Hứa Đồng nghe có chút buồn cười. Cô trừng mắt nhìn, gật gật đầu nói: “Được, đều theo Cố thiếu!” Quay đầu lại nhìn Nhị Hoa phân phó, “Người đi Thanh Tràng, cáo lỗi với bọn họ hôm nay không thể đến, nói với bọn họ ngày mai đến chơi, đến lúc đó chúng ta sẽ hoàn toàn miễn phí để bọn họ chơi đủ thì thôi!” Nói xong, không quên trình trọng bổ sung một câu, “Nhị Hoa, nhớ lấy, chính mình đi nói! Không cần sai người khác đi, chính mình lại chạy về, biết không!”

Nhị Hoa nhìn qua có bao nhiêu túi thân, đang muốn lưu lại xem cuộc chiến liền bị Hứa Đồng một cước đá đi.

Vất vả phân phó Nhị Hoa xong, quay đầu lại, Hứa Đồng rõ ràng nhìn lên, đuôi lông mày Cố Thần cao cao nhếch lên.

Cô nhìn hắn ngang ngược, thực tình muốn hỏi hắn một câu: Làm sao phải ngạc nhiên như vậy nhìn người khác? Là chưa thấy qua mỹ nữ, hay vẫn là chưa thấy qua mỹ nữ hung hãn?

(1) Ý nói cao thủ thực sự

(2) Một cách đánh mặt chược, ra quân không ngựa bài, buộc người chơi phải nhớ được đôi phương đã ra những cây gì ăn những cây gì. Giống như đánh cờ vây 1 màu a~~

Chương 20: Che lấp

Ngài đừng hiểu nhầm, kỳ thật vận mệnh của tôi ngay cả giống con chó nhỏ kia cũng không được như vậy đâu!

Ám bài không dễ đánh, không chỉ cần kỹ năng, còn phải có trí nhớ hơn người.

Khi đánh ám bài, bình thường mặt bàn luôn yên tĩnh không tiếng động, mỗi người chỉ lo liều mạng nhớ bài, căn bản không cần phân tâm nói chuyện. Cho dù như vậy, cao thủ bình thường vẫn không tránh được đôi khi nhớ nhầm một hai quân.

Hôm này cùng phân cao thấp bốn người, đều là cao thủ bài kỹ siêu quần. Bốn người này, lão quan cùng đầu gối nhất nhất trầm mặc, toàn tâm toàn ý nhớ bài, tính bài. Cố Thần cùng Hứa Đồng, hai người chưa từng im lặng, bọn họ một hỏi một đáp, ý cười dạt dào, hứng trí nồng đậm, như đang trò chuyện với nhau bình thường. Mà khi nói chuyện, hai người ai cũng không có chậm trễ tốc độ trao bài.

• ~ •

Cố Thần ra bài: “Tam điều” Hấn cũng không nhìn về hướng Hứa Đồng, giống như không hề để ý hỏi: “Dao Dao, em có hay không gạt tôi?”

Hứa Đồng kêu một tiếng: “Bính!”, vurun cánh tay, đến quân bài trước mặt hấn vừa kiểm qua. Ngón tay hon kiêu, ngón giữa rất nhanh động, xác định đúng là cây muốn đánh, chụp trên mặt bàn, chính mình đưa ra khỏi khu lũy bài, giương giọng kêu lên: “Bạch đàn!” Sau đó nhìn về phía Cố Thần lấy hỏi đáp lại: “Tôi nói không có, anh chịu tin?”

Lão quan trao bài, Cố Thần lại chặn đứng hấn, hô một tiếng: “Ta giang!”. Kiểm bài trước mặt Hứa Đồng, hỏi mã, cười nói: “Tôi hỏi em mấy vấn đề, nếu em có thể trả lời được, tôi tin!”. Dừng lại xong, hấn hỏi vấn đề thứ nhất: “Đêm đó, em nói với tôi, mẹ em không thể chữa khỏi, qua đời, đây không phải là gạt tôi?”

Đầu gối không biết hai người đang nói cái gì, nghe không rõ cho nên không nghĩ bị bọn họ nhiễu loạn suy nghĩ, lập tức định thần, tự trao bài, nhớ bài, tìm cây đánh ra.

Đến phiên Hứa Đồng. Cô một bên tay không không ngừng sờ bài, một bên thông dong mỉm cười, giống như mang theo vài phần trêu tức nói: “Tôi đoán, Cố thiếu biết đáp án vấn đề này, còn hướng tôi hỏi, có thể thấy được Cố thiếu chân chính là người khiêm tốn. Tôi cảm thấy vấn đề này, tôi cũng không lừa anh, mẹ tôi xác thực là bởi vì không qua khỏi bệnh mà mất, chẳng qua là không phải gần đây, mà khi khi tôi học trung học. Tôi ngày đó cùng anh nói, mẹ tôi không qua được, đi rồi, bà bỏ lại một mình tôi. Đối với anh cũng chưa từng nói là thời điểm nào – là hiện tại, hay là trước kia, cho nên, đây không phải là tôi lừa anh!” Cô một mạch cười tùm tùm, thanh âm thanh thúy, biểu tình xinh đẹp, ngữ điệu thân nhiên. Giống như nói một chuyện rất bình thường, nhưng tình tế ngầm ra sẽ phát giác, nơi sâu nhất trong mắt cô bao hàm rất nhiều tưởng niệm cô đơn.

Cố Thần nhìn cô, ánh mắt sâu kín mông lung, hi giận không hiện lên dáng vẻ. Sau một lúc lâu, hấn cười một cái, nhưng như không thềm so đo, quyết định chấp nhận đáp án của cô. Tay hấn động tác vẫn không ngừng, trong miệng vẫn đề vẫn tiếp tục: “Em nói Dao Dao là nữ danh, Hứa Đồng là tên thật. Em thực sự có nữ danh Dao Dao này sao?”

Hứa Đồng cân não, chiếu cố cả cục diện ván bài cùng vấn đề này.

“Ồ Lão Nhai mọi người đều biết, khi còn sống mẹ tôi gọi tôi là Lắc Lắc. Bất quá vương tự không phải chữ Dao, nhưng cũng là lay động. Nói như vậy chắc anh không tin, khi tôi khóc, chỉ cần có người ôm lấy không ngừng đưa đưa, tôi sẽ nín. Mẹ tôi vì thế lấy Lắc Lắc tên này làm nữ danh.” Cô nhớ tới khi mẹ kêu Lắc Lắc, vẻ mặt là yêu thương sùng nịnh, đáy lòng bất giác ấm lên, trên mặt cũng tỏa ra tươi cười ngọt lịm. Bất giác lại nhớ tới mẹ sớm không còn, từ sau không còn nhìn thấy bà hòa ái mỉm cười, không khỏi thấy bi thương, mi tâm trong khoảnh khắc căng thẳng, tươi cười mặc dù còn nhưng trở nên miệt cưỡng, vẻ mặt cũng lộ vẻ tự nhiên không vui.

Cố Thần nheo nheo, thu hồi ánh mắt.

Cô gái này quý kể đa đoan, giáo hoạt không giống chỉ mới hai mươi tuổi, nếu nhìn tiếp, hấn chỉ sợ chính mình lại bị cô mê hoặc.

Hấn thanh sắc bất động, hỏi vấn đề kế tiếp: “Em nói em là con một!”

Hứa Đồng không nhìn được cười: “Cáp! Cố thiếu, vấn đề này xem ra tôi không cần trả lời. Tôi không tin anh hiện tại không biết tôi cùng Chương Thực Đồng là quan hệ gì. Nếu anh biết đến, như vậy nên đồng ý với điều tôi nói, tôi là con một, thiên chân vạn xác!”

“Đối với em, nghe nói Chương lão gia Chương Khang Năm cũng không phải không để ý” Hấn ung dung nói.

Hứa Đồng ra bài hơi dùng lực, “Ba!” một tiếng thúi vang. Đối với Chương Khang Năm trong lòng cô giờ đây là nồng đậm khinh thường.

Đầu gối cả kinh co rúm lại, có chút khiêu chiến kêu: “Ta, ta, ta quyết định bính! Đồng ... Đồng tỳ, bài ... đưa cho ta ... được không...”

Hứa Đồng đem bài nhặt lên đưa cho hắn.

Cô cười lạnh nói: “A! Có người nguyên bản nuôi một con chó nhỏ, có một ngày lại đánh bay con chó nhỏ này đi! Vài năm về sau, hắn động kinh, tưởng muốn tìm con chó nhỏ kia, Cố thiếu, anh cảm thấy chuyện này không đáng cười sao? Con chó kia nhiều năm qua vẫn lưu lạc tự sinh tự diệt, lúc bị bệnh, đói bụng, lạnh, khổ sở, sắp chết, người đó đang ở đâu? Nó tốt hay xấu đều là một sinh linh, người đó lại tưởng muốn thế nào liền làm thế đó, chẳng lẽ không nghĩ đến cảm thụ của con chó nhỏ đó sao? Còn làm như mình là thần thánh, quả thực buồn cười!” Cô thấy hắn nhú mi, không khỏi cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói, “Cố thiếu cảm thấy tôi không nên lãng phí bản thân mình, đem chính mình so sánh thành một con chó nhỏ phải không? A! Ngài đừng hiểu nhầm, kỳ thật vận mệnh của tôi ngay cả giống con chó nhỏ kia cũng không được như vậy đâu! Nó ít nhất có thể im lặng lưu lạc, tôi thì lúc nào cũng bị Chương Thực Đồng vớ vẫn quấy rầy!”

Cô nói hàm chứa châm chọc, thanh âm lộ ra hận ý cùng lạnh lùng.

Hai hàng lông mi Cố Thần cùng lúc càng chặt, pha chút giận dữ. Chưa từng có phụ nữ nào dám trước mặt hắn nói như vậy, hắn cảm thấy thực không quen.

Theo biểu tình của hắn, Hứa Đồng nhìn ra được hắn nghĩ gì, khinh xuy một tiếng, từ bài mình rút ra một cây, cánh tay vươn dài đánh xuống trước bài Cố Thần, đối với hắn cười nói: “Thật ngại, tôi nói chuyện không thể làm Cố thiếu cao hứng, quân này tôi biết, Cố thiếu, ngài luôn chờ Bính đã lâu, tôi cũng sẽ không giữ nó, hiểu kính cho ngài, coi như là bồi tội đi!” Cô đưa cánh tay chân thành thu hồi, tươi cười bỗng trở nên càng sáng lạn, nháy mắt nhìn hắn nói: “Kia đưa ra, là Cửu Đồng!” Về mặt chắc chắn đến cực điểm, tin tưởng bài này hắn đã chờ Bính thật lâu.

Cố Thần quả nhiên thu bài, cũng nháy mắt cười với cô nói: “Đến mà không nhận cũng là phí lễ, em hào phóng như vậy, tôi cũng nên đáp lễ mới phải!” Cùng lúc đem bài của mình hé ra chà xát, đưa đến trước mặt Hứa Đồng, nhẹ nhàng cười nói: “tôi cũng đoán em đã chờ nó thật lâu, hiện tại em có thể có Nhất Giang!”

Hứa Đồng kiểm tra bài xong, cao cao đuôi lông mày. Về mặt nhìn qua cùng hắn có vài phần tương tự. cô chọn mi nhìn hắn cười cười nói: “Vậy đa tạ!”

Bên ngoài tươi cười cũng là che dấu trong lòng không khỏi kinh ngạc – cô cần Nhất Giang, hắn đưa một chút cũng không sai!”

Cô ở chỗ Đường Tráng chơi mạt chược đã lâu, luyện qua rất nhiều, tính bài nhớ bài đương nhiên không phải nói chơi, không thể tưởng tượng đến một thương nhân bận rộn như Cố Thần, bài nghệ cùng với cô cũng không hề thua kém, thật làm người khác giật mình.

Đến phiên lão quan ra bài, hắn nói: “Phát tài!”

Hứa Đồng thanh thanh kêu lên: “Hò!”

Ánh mắt hướng Cố Thần, trong đó có vài phần đắc ý.

Cố Thần nhìn cô mỉm cười, chậm rãi, nhẹ nhàng, một chữ một chữ nói: “Theo quy củ của Lão Nhai, tôi tiết của em hò!”

● ~ ~ ●

Hứa Đồng nghe tiếng không khỏi ngẩn ra. cô không thể tưởng tượng được sẽ tại chính nhà mình, bởi chính quy củ của mình lại bại ở trên tay người ngoài.

Cố Thần đem bài xóc lên, Hứa Đồng cẩn thận xem lại, cuối cùng không thể không thừa nhận, từ đầu đến cuối, hắn chưa hề sai.

Cô cho dù không hề cam lòng, giờ phút này cũng không thể không cúi đầu nhận thua.

Cố Thần cười nói: “Tôi còn vấn đề chưa hỏi xong”. Hắn quay đầu nhìn lão quan đầu gối, khách khí hỏi: “Hai vị có thể tiện tránh một chút sao?”

Hai người nhìn về phía Hứa Đồng, Hứa Đồng đối bọn họ gật đầu: “Đi ra ngoài đi, Cố thiếu không ăn thịt được ta!” ánh mắt nhìn lại Cố Thần, nháy mắt linh động, lại giống như khiêu khích nhìn hắn hỏi: “Đúng không, Cố thiếu?”

Cố Thần chọn mi cười, cũng không lên tiếng. Miệng hắn khẽ nhếch làm Hứa Đồng cảm thấy quen thuộc – giống như cô lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đầy đùa đùa mỉa mai. Giống như đang cười cô biết chính mình đã thua, ngoan ngoãn cúi đầu là tốt rồi, biết rõ hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, cần gì phải phí hoài tâm cơ trước mặt để hắn khoe khoang phong độ.

Lão quan cùng đầu gối đứng dậy rồi đi.

Hứa Đồng hào phóng khoát tay: “Mời Cố thiếu tiếp tục!”

Cố Thần thần nhiên mở miệng: “Em nói em là sinh viên!”

Hứa Đồng thông dong mỉm cười đáp lại: “Quả thật đúng vậy, bởi vì chuyện cá nhân nên lễ phát bằng tốt nghiệp ngày đó tôi vắng mặt. Ngày hôm qua mới đến trường lấy giấy tốt nghiệp. Vì thế, từ ngày hôm qua trở về trước, tôi hẳn chỉ tính là sinh viên đại học. Cho nên, Cố thiếu, vấn đề này tôi thực sự

không lừa anh!”

Cố Thần bị cô nói xạo, “Xuy!” cười một cái đi ra, gật gật đầu nói: “Được rồi! Em nói không sai, có trật tự, này cũng coi như là em không có gạt tôi, tốt lắm. Như vậy, vấn đề kế tiếp”. tươi cười trên mặt hần đột nhiên tắt, thần sắc trong khoảnh khắc tức ngưng, quanh người như có một luồng khí vô hình, theo hần mở miệng, áp đảo lại, khiến ngực Hứa Đồng thấy khó chịu, hô hấp giống như muốn ngưng lại.

Hần trầm giọng hỏi; “Chụp ảnh kia, chủ ý là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trừng phạt

Từ nơi nào té ngã, sẽ từ nơi đó bò lên, không phải sao?

Hứa Đồng sắc mặt không đổi, trấn định đáp: “Là tôi!”

Ngón tay Cố Thần khẽ gõ trên mặt bàn, tiết tấu phát ra ngày càng nhanh, như lập tức bắt đến bím tóc(1) của đối thủ, vì thế không tự chủ được, dậy lên hưng phấn.

“Trước kia em nói, là Chương Thực Đồng”. Hần tiếp tục hỏi.

Hứa Đồng ha ha cười, “Được rồi, vấn đề này, thật sự là tôi nói dối – Chương Thực Đồng là em gái tôi, ảnh kia mặc kệ là tôi chụp hay cô ta chụp kì thật giống nhau. A! Nếu con người có thể trở về làm phôi thai, tôi thà chính mình không sinh ra ở trên đời, cũng không muốn có một cô em gái không hay ho như vậy! Vấn đề này tôi nhận tôi thua, là tôi lừa anh!”

Cố Thần lại mỉm cười. Chính là trên mặt tuy có ý cười, ánh mắt lại lạnh băng băng.

“Vì cái gì làm như vậy?” Thanh âm hần mặc dù ôn trọng, quanh thân lại tản mát ra một tia giận dữ. “Muốn trừng phạt ai đó, hần là còn rất nhiều cách, vì cái gì muốn lựa chọn cực đoan như vậy?”

Một cô gái chọn dùng một phương thức cực đoan như vậy đi tra tấn một cô gái khác, kết quả đến tột cùng là ai chịu tổn thương nhiều hơn? Làm như vậy? Đáng giá sao?

Mà bất tri bất giác, cuốn vào trong đó là một người đàn ông hoàn toàn không hay không biết, hần sẽ dễ dàng tha thứ cho cô gái đã lừa hần, lợi dụng hần sao?

Cố Thần ở trong lòng trả lời chính mình: Không, hần sẽ không tha thứ!

Ở trong thế giới của hần, hần là cao cao tại thượng, với hần mà nói, bị phụ nữ lừa gạt là chuyện tuyệt đối không thể tha thứ. Đã có gan lừa hần, cũng phải có gan gánh vác hậu quả.

Hứa Đồng hạ mắt, một bộ thản nhiên, không sao cả hỏi đáp: “Lúc đó không nghĩ nhiều như vậy, chính là cảm thấy mình ăn ảnh, vì thế chọn cách này”

Cố Thần gật đầu một cái, đứng lên, xoay người, lấy điện thoại cầm tay mở ra. Cô nghe được hần hỏi: “Đã đến rồi sao? ... Ân ... Tốt lắm ... nói cho bọn họ bắt đầu chuẩn bị, tôi qua ngay!”

Hần cúp điện, lại quay về, đi đến bên cạnh Hứa Đồng, từ trên cao nhìn xuống nhẹ nhàng hỏi: “Có phải hay không cá cược đã chịu thua?”

Hứa Đồng ngẩng đầu liếc hần một cái, cảm thấy tư thế như vậy đối với mình thật bất lợi, làm suy yếu của cô khí thế, vì vậy đem ánh mắt nhanh chóng thu hồi, gật đầu một cái nói: “Đây là tự nhiên, chỉ cần Cố thiếu yêu cầu không quá đáng!”

“Được!”, hần nói, “Tôi muốn em đi theo tôi một chuyến!”

Hứa Đồng không khỏi nghi hoặc, ngẩng đầu hỏi hần: “Đi nơi nào? Làm cái gì?”

Cố Thần cười đáp: “Đi liền biết!”. Tươi cười giống như tràn ngập nguy hiểm.

Hứa Đồng chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên có một tầng khí lạnh.

Cô nhìn hần lắc đầu: “Anh không nói, tôi không theo anh!”

Cố Thần nhẹ xuy một tiếng: “Dao Dao, chẳng lẽ em cảm thấy, em còn có thể cùng với tôi cò kè mặc cả sao?”

Hứa Đồng cũng cùng hần nhẹ nhàng cười ra: “Cố thiếu, hay anh cho là, anh có thể lấy gì ở nơi này áp chế tôi?” Hần đã viết giấy cam đoan không giải tòa Lão Nhai, cô không nghĩ ra trừ lần đó chính mình còn cái gì bị hần quản chế.

Cố Thần một tay đặt trên ghế tựa dưới lưng Hứa Đồng, một tay đặt trên bàn, cúi xuống, hai gò má cùng cô cách nhau rất gần, anh mắt nhìn thẳng, chớp mũi cơ hồ có thể chạm nhau.

Hần hô hấp thoáng qua mặt cô, chăm chú nhìn, gất gao không chế, gần từng chữ: “Dao Dao, tôi chỉ cam đoan không giải tòa Lão Nhai, đối với em cũng chưa từng nói qua, tôi sẽ không giúp đỡ công ty khác một lần nữa khởi động lại hạng mục này!”

Hứa Đồng trong lòng chấn động.

Nhớ lại lúc ấy khi hần viết giấy cam đoan, khóe miệng trào lên nụ cười quý dị, nguyên lai, là đây!

● ~ ~ ●

Hứa Đồng đi theo Cố Thần ra khỏi quán mặt chược, trước khi lên xe, cô trấn định đối với mọi người nói: “Ta cùng Cố thiếu đi ra ngoài uống hai chén, các người trông cửa hàng, có việc gấp trực tiếp tìm anh trai ta”

Mọi người thấy cô thông dong mỉm cười, liền không nghi ngờ gì, tùy ý để Cố Thần đem cô rời đi Lão Nhai.

● ~ ~ ●

Cố Thần một đường chạy đến khách sạn ven biển. Dừng xe, ý bảo Hứa Đồng xuống xe. Hứa Đồng cười một cái, tháo dây an toàn, xuống xe xong cũng biết Cố Thần muốn đưa cô đi nơi nào, cũng không chờ hần, cũng không hỏi hần, xoay người về phía trước đi đến.

Cố Thần đem xe giao cho phục vụ khách sạn, hai ba bước đã đuổi kịp Hứa Đồng.

Đi đến trước thang máy, hần cùng cô cách nhau một bước, đứng ở phía sau cô. Lúc chờ đợi, hần khẽ cười hỏi: “Chắc chắn như vậy sao?” Cô lên tiếng trả lời, quay đầu nhìn hần, trên mặt hần có chút lạnh lạnh, nhìn kĩ lan theo khóe miệng cười kia là một tia mỉa mai châm chọc.

Hứa Đồng cùng hần cười, “Tất nhiên! Bằng không thì làm sao lại mang tôi đến khách sạn này? từ nơi nào té ngã, sẽ từ nơi đó bò lên, không phải sao? Chính là không biết Cố thiếu ở trong phòng chuẩn bị khổ hình như thế nào đợi tôi!”

Quay đầu lại, cô khẽ cắn môi. Cô biết hần muốn dẫn cô đi, chính là phòng kia, nơi hần đã cùng cô mây mưa. Cô ở nơi nào lừa hần, hần làm đại nam nhân cũng không thể để tôn nghiêm bị hao tổn. Vì thế hần cũng muốn ở nơi đó cho cô một ít giáo huấn, lấy phương thức này làm nhục cô để thu hồi tôn nghiêm.

Cố Thần ha ha cười, tiếng cười thân nhiên dễ nghe, giống như trong lòng vô cùng thoải mái, thích ý, giống như cô là tri âm trong lòng hần bình thường.

Nhưng dù vô luận tiếng cười của hần có bao nhiêu vô tư, thì nụ cười ngoài mặt kia cũng không phải chân thành, cũng không thư sướng. Cô đứng ở phía trước hần, cho nên cũng không nhìn đến, hần mặc dù cười, nhưng khóe miệng vẫn đậm một tia trào phúng, đáy mắt ẩn một tầng băng lạnh, linh hồn cũng cảm thấy trống rỗng lạnh lùng.

Hần bên cười bên nói: “Dao Dao a Dao Dao, lúc trước tôi còn thực tin tưởng, nghĩ đến em ngây thơ ngốc nghếch, nào biết em lại như vậy can đảm?” Hần hơi vươn người ra phía trước, đem thân thể sát vào sau tai cô, giống như hôn, giống như liếm nhẹ, đối với cô ái muội nói nhỏ: “Thông minh lại đa đoan giáo hoạt!”. Nhiệt khí theo miệng hần bắt đầu tỏa ra, hướng đến tai cô, cảm thấy sau gáy chột nóng lên, không tự chủ được rụt cổ.

Hần đứng thẳng lại, cùng cô đi vào, vẫn tươi cười, trong mắt có một tầng sóng ngầm, khi mở miệng thanh âm đã bắt đầu có chút lạnh lạnh: “Dao Dao, trước kia em lừa tôi, em nói, tôi có hay không nên phạt em?”

Hứa Đồng quay đầu nhìn hần. Mí mắt không chút để ý nâng lên, đối với hần mỉm cười, cực nhanh thoáng nhìn, lại nhanh chóng cúi xuống, hạ hai mí, không để lộ ra mình trong lòng lo lắng.

Không kịp trả lời, bên tai nghe được “Đồng” một tiếng, thang máy đến lầu một.

Hứa Đồng đi trước bước vào, Cố Thần theo sau rảo bước tiến lên, đứng bên cạnh cô. Thang máy đóng lại bắt đầu đi lên. Hứa Đồng đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng, đối với vấn đề Cố Thần vừa đề cập lấy hỏi mà đáp: “Nếu tôi nói nên, anh có phạt hay không?”

Cố Thần thân nhiên nói: “Tôi sẽ tôn trọng ý kiến của em!”

Hứa Đồng đối với kết quả này có một chút ngoài ý muốn, lại hỏi: “Vậy nếu tôi nói không phạt? Anh có hay không không phạt?”

Thang máy dừng lại, cửa lại “đồng” một tiết mở ra. Lần này là Cố Thần bước trước.

Hắn đi ra ngoài, sau lưng lưu lại một câu nhẹ nhàng đến làm cho người ta nổi một hồi lạnh.

“Dao Dao, em chỉ có một cơ hội lựa chọn!”

Hứa Đồng đi theo sau hắn, nhún nhún vai bằng quan cười.

A! Buồn cười! Nói giống như là hắn đã cho cô cơ hội, chính là cô không biết nắm lấy.

Nếu cô trước hỏi hắn bằng câu kia, cô không tin hắn sẽ trả lời: “Tôi sẽ tôn trọng ý kiến của em!”. Đến lúc đó, hắn nhất định sẽ sửa miệng nói: “Làm sai sẽ phải gánh lấy hậu quả. Không bị giáo huấn, sẽ không nhớ lâu!”

Cô biết, từ lúc cuộc điện thoại ở quán mặt chược kia bắt đầu, trong lòng hắn cũng đã có quyết định. Giờ phút này, bất luận cô nói nên hay không nên, kết quả cũng không có gì thay đổi.

Hắn như vậy hỏi cô, chẳng qua là thử chơi đùa với cô. Trước hết làm cho cô cảm giác được còn có một tia hi vọng, đến khi cô bám lấy, lại tàn nhẫn nói cho cô biết tất cả chỉ là cô ảo tưởng, cô sớm không thể tránh, không có đường để trốn, vô luận thế nào đều vì từng lừa hắn mà phải trả giá.

Hứa Đồng đem tất cả ý tưởng từ nói ra.

Đứng ở trước cửa phòng, cô cười hỏi Cố Thần: “Tôi nói có đúng không?”

Cố Thần quay đầu nhìn cô.

Hai mắt hắn như thăm thẳm sâu không đáy, mặc dù lạnh lùng, lại hàm chứa một lực hấp dẫn vô hạn. Làm đối phương nhìn, sẽ không tự giác tiến vào đó, không tự chủ được đình trệ trong đó, mong muốn tiến sâu vào bên trong.

Cô nghe được hắn nhẹ nhàng nói: “Phụ nữ lên ngốc một chút, như vậy mới dễ dàng có được hạnh phúc!”

Nghe xong, cô không khỏi ngửa đầu cười to.

“Ngốc một chút càng hạnh phúc? Ha ha! Như thế nào có khả năng! Nếu một người phụ nữ, chồng cô ta có người khác bên ngoài, nhưng cô ta ngốc nghếch không biết, vì thế cái này gọi là hạnh phúc? Cáp! Chẳng lẽ chính là nói chỉ cần chính cô ta không phát hiện, như vậy, sẽ thấy chồng mình coi mình là trung tâm? Cái này gọi là hạnh phúc? Không, không, không, như thế này không gọi là hạnh phúc, cái này gọi là ngu xuẩn, là lừa mình dối người!”

Cửa phòng vẫn chưa khóa, để lại một tia khep hờ. Cô đưa tay đặt lên trên cửa, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt dần dần trở nên mê li, thì thào hỏi: “Anh đoán tôi có dám đi vào hay không?” Hỏi xong một chút, cô cười rộ lên, trên mặt đột nhiên phát ra ánh sáng mê người, làm cô trong phút chốc có hương vị ngọt ngào như thiên sứ.

Hắn nheo nheo hai mắt. Cẩn thận nhìn lại, lại phát hiện hai con ngươi như co rút, giống như bị ánh sáng mạnh chiếu vào, không chịu nổi.

Cô hai tay đưa về phía trước đẩy, cửa phòng mở ra.

Cô hướng phía bên trong nhìn vào. Thấy rõ tình hình, không khỏi ha ha cười lên tiếng.

Trong phòng tổng cộng có 6 người đàn ông, trừ một người ăn mặc chỉnh tề, năm người còn lại đều khoác một chiếc áo choàng tắm. Vạt áo trễ trễ ở bên hông, để lộ ra một phần thân thể. Người đàn ông mặc chỉnh tề duy nhất, trên vai mang một chiếc máy quay, ngoài ra còn một chiếc khác đặt trên một giá ba chân, cũng đã mở sẵn.

Ổng kính hai chiếc máy quay cùng hướng tới giữa phòng, nơi đặt một chiếc giường trắng rất lớn.

Hứa Đồng bước vào trong phòng, mỗi bước chân đều trấn định trầm ổn, không thấy nửa phần khiếp đảm kích động.

Đi tới giữa phòng, cô dừng lại. Quay đầu nhìn Cố Thần đứng ở cửa, lại tươi cười, bộ dáng nói không nên lời xinh đẹp, ngọt ngào. Cô mở miệng, thanh âm ôn nhu, đối với hắn nhẹ nhàng nói: “Cố thiếu là muốn bọn họ cùng tôi chụp ảnh?”

(1) Trong trò chơi đuổi bắt, người chạy bím tóc thường ở lại sau cùng, người đuổi nếu bắt được coi như thắng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tuyệt vọng

Giống như một trận đấu thể thao, ai thể hiện mình lo lắng, liền thua.

Nhìn năm người đàn ông, hai chiếc máy quay cùng một gã quay phim, Hứa Đồng lập tức hiểu được Cố Thần muốn làm gì.

Hắn muốn quay lại cô bị năm người đàn ông này làm nhục.

Cố Thần từ ngoài cửa thông thả bước vào. Hắn đi lại thoải mái, thần thái vui vẻ, cả người thoát nhìn thư sướng.

Đi đến trước sofa, hắn xoay người ngồi xuống, hai chân tao nhã gác lên nhau, hai tay đan xen để cùng một chỗ.

Hắn ngừng đầu, thâm ý cười, nhìn Hứa Đồng nói: “Em không phải nói thấy mình thực ăn ảnh sao? Dao Dao, kì thật tôi cũng hiểu được em thực ăn ảnh, vì thế cố ý từ Nhật Bản mang bọn họ đến đây chụp cùng em!” Hắn nâng tay, chỉ vào sáu người đàn ông trong phòng giới thiệu: “bọn họ đều là do tôi dùng một số tiền lớn từ Nhật Bản mời đến, đạo diễn giỏi nhất cùng nhóm nam ưu(1) tốt nhất. Năm người kia, mỗi người đều năng lực siêu quần, chịu đựng tốt, kĩ thuật bậc nhất. Dao Dao, từ từ hưởng thụ, tin tưởng đạo diễn sẽ đem em chụp thật sự đẹp, tình hình lúc ấy, theo như lời em nói, em nhất định phi thường ăn ảnh!”

Hứa Đồng khanh khách cười rộ lên, tiếng cười giống như dùi trống, một chút một chút gõ trong lòng người khác.

Cô bên cười bên hỏi: “Không bằng tôi cũng hỏi một vấn đề, Cố thiếu anh đoán, tôi hiện tại trong lòng đến tột cùng có sợ hay không?”

Cố Thần cũng cười: “Vô phương, bất luận em sợ hay không sợ, khi chụp lên, tôi tin trong ảnh, biểu tình của em thực mê người!”

Hứa Đồng cười lạnh, “Anh muốn ở tôi nhìn thấy cái gì? Muốn bọn họ bức tôi đến hồng mắt? Sau đó nghe được tôi khóc lóc gầy dựa kêu to không muốn không muốn, vất bỏ tôn nghiêm quỳ xuống dưới chân anh cầu xin tha thứ phải không?”

Cố Thần vuốt cằm cười, “Dao Dao, em thật sự là thông minh! Không sai, như lời em nói, tôi nghĩ muốn, chính là điều đó! Nếu em làm được, em có thể làm cho tôi không cần thực hiện”

Hắn dần dần thu hồi tươi cười, sắc mặt giây lát trở nên đông lạnh, hai mắt hơi hơi nheo, đáy mắt dày đặc hàn ý.

Cô giờ phút này rốt cục nhìn thấy được bộ mặt chân thật của hắn

Cô nghe được hắn nói với mình: “Dao Dao, tin tưởng tôi, chẳng sợ em đối với ta khóc lóc quỳ xuống cầu xin tha thứ, tôi cũng sẽ không làm cho bọn họ dừng lại. tôi nói rồi, đừng cho tôi biết, em gạt tôi. Đã lừa gạt, lợi dụng tôi, nhất định phải bị trừng phạt!”

Hứa Đồng nhìn Cố Thần miễn cưỡng cười, không thêm nhấc lại. Hắn chắc chắn cô không thể làm gì khác, trừ bỏ đối hắn cầu xin tha thứ, cô không còn đường để đi.

Cô giương mắt nhìn phía năm người kia. Bọn họ nhất định đã bị uống thuốc, ánh mắt nhìn cô đáng khinh lại tràn ngập cơ khát. Trong lòng cô nổi lên một tia ghê tởm, có chút buồn nôn, lại sợ bị hắn chê cười, vì thế cố gắng kìm xuống.

Cô tuyệt đối không cầu xin hắn tha thứ, bởi vì cô biết, như vậy tức là mình thua!

Cố Thần quay lại nói một câu tiếng Nhật, thanh âm thần nhiên, ngữ điệu mềm mại, giống như cùng người khác tùy ý đàm luận chuyện hôm nay trời nắng đẹp.

Hứa Đồng đoán câu tiếng Nhật kia là để phân phó đạo diễn cùng những người đàn ông kia bắt đầu “công tác”.

Hắn nói xong, cô liền cảm thấy cả người như say. Người đàn ông thứ nhất khăn cấp đem cô áp đảo trên giường lớn, mãnh liệt mà cơ khát duyệt hôn ở cổ. Bốn người còn lại đồ mắt, nồn nóng chờ một bên.

Cô nằm ở đó, mặc cho một người đàn ông xa lạ ở trên đè nặng hừ hừ gấp gáp thô lỗ đoạt lấy, cô một tiếng cũng không kêu, vẫn không nhúc nhích, im lặng mà chờ đợi, mặt bị chuyển sang một bên, mở to hai mắt nhìn phía Cố Thần, không nháy mắt.

Mặc kệ đôi tay làm người ta buồn nôn kia luống cuống cời của cô áo, thắt lưng, bừa bãi chạy trên thân thể, cô vẫn như cũ bất động, không nói một lời, chỉ nằm nơi đó, nghiêng đầu, dùng hai mắt vô hồn nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, lẳng lặng, không một tiếng động, dường như linh hồn đã bay khỏi thể xác, toàn thân không có một tia sinh khí.

Không có gì ngoài tiếng người đàn ông phía trên nhanh chóng ép hoan, không khí còn lại chỉ là chết lặng tĩnh mịch.

Hắn ngồi trên sofa, tao nhã đậm cười, đáy mắt không có một tia gọn sóng, thông dong chờ đợi, giống như chỉ một giây tiếp theo, cô sẽ không thể chịu đựng được một người đàn ông xa lạ đối với thân thể mình làm đủ mọi xâm phạm.

Cô cùng hắn, tầm mắt giao hội giữa không trung, một đạo mỉm cười lãnh khốc, một đạo trong suốt mông lung, giao nhau ẩn chứa vô biên những ngọn sóng thủy triều hung hãn.

• ~ •

Giống như một trận đấu thể thao, ai thể hiện mình lo lắng, liền thua.

Cô cảm giác người đàn ông trên người đang dùng sức xé rách vạt áo. Cô vẫn như cũ bất động, cũng không tránh né, chỉ cùng hắn lẳng lặng đối diện. Trên mặt không thể hiện một tia yếu đuối, đáy lòng lại bắt đầu tràn lên tuyệt vọng.

Hương vị tuyệt vọng này, cũng không xa lạ, trước kia cô cũng từng hai lần nếm được. Một lần là khi Chương Khang Năm bị người đàn bà họ Tiền cướp đi, từ đó về sau cô mất đi ba. Một lần ra khi mẹ sinh bệnh rồi đi, từ đó về sau cô không còn mẹ.

Nghĩ đến không cha không mẹ, cô đều có thể hăng hái sống đến bây giờ, lúc này đây, không thể phản kháng lại bị người khác xâm phạm, nói thể bất quá cũng chỉ là thất thân thất tiết mà thôi, mà ngay cả đêm đầu tiên của cô cũng không có được bao nhiêu trân trọng, một phen này, làm sao có thể sợ hãi.

Cô cắn răng, nói cho mình không được yếu đuối, không được cầu xin tha thứ, dù cho chuyện tình kế tiếp có thể nào cũng không thể khuất phục, cũng không thể tuyệt vọng đi xuống.

Dần dần cô giống như cảm nhận được linh hồn của mình dần lạnh yên phiêu cách. Cô giống như trở về lúc còn nhỏ, từ nhà trẻ tan học về nhà, nhìn đến ba mẹ hai người đang ở trước cửa đang đứng đón cô. Thấy cô trở về, bọn họ giang hai cánh tay đối cô mỉm cười, chờ cô nhào vào trong lòng họ. Cô vui vẻ chạy đến ôm cổ mẹ, lại gọi một tiếng ba, hạnh phúc tràn đầy.

Cô tưởng niệm, nhớ nhưng khóc. Thật sự đã rất lâu, rất lâu, cô không nhìn đến mẹ. Có thể trở lại những ngày tháng trước đây thật tốt. Khi đó mẹ còn khỏe mạnh, trong nhận thức của cô, vẫn còn một người ba, cô cũng không hề biết rằng kì thật ông còn một đứa con khác, đó là của ông ta cùng với thư kí của mình sinh ra, khi cô chưa tròn một tuổi, gọi là “Thực Đồng”

Đã lâu lắm cô khao khát được mẹ ôm ấp, đưa tay chạm vào hai má bà, thật cẩn thận, chỉ sợ mạnh một chút, mẹ sẽ ở trước mắt biến mất không thể tìm thấy.

Bên tai giống như nghe được mẹ gọi cô Lắc Lắc, một tiếng lại một tiếng, cao thấp, phiêu phiêu, xa xa gần gần.

Thanh âm kia dần dần trở nên rõ ràng.

“Dao Dao! Dao Dao! Tỉnh lại Dao Dao! Dao Dao!”

Hai má giống như bị người khác vỗ nhẹ.

Cô dần dần tiếp nhận ánh sáng. Trước mắt như có sương trắng giăng mịt mờ, mơ hồ chậm rãi trở nên rõ ràng.

Ở trên người cô, không biết khi nào, từ người đàn ông kia đã đổi thành Cố Thần.

(1) Chỉ những người đóng vai nam chính trong AV ==*

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thắng thua

“Hôm nay anh có thể mệnh lệnh những người đó làm, có thể cướp lấy từ tôi như vậy một phen nhục nhã, không phải vì anh có bản lĩnh, cũng không phải vì tôi yếu đuối, mà bởi vì anh có tiền. Anh dựa vào tiền bức người, làm người ta khuất nhục, tôi không phục!”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, đạo diễn cùng nhóm nam ưu kia đã không thấy.

Hắn nằm ở trên người cô, một bàn tay chống đỡ thân thể, tay kia khẽ vỗ mặt cô. Cô từ mơ hồ, dần dần khôi phục tri giác. Nhưng cô lại nhìn chính tay mình đang vuốt ve ở cổ hắn.

Trên người cô, quần áo không chỉnh, hơn phân nửa da thịt lộ trong không khí. Hắn cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng nhủ mảy, ánh mắt thâm thúy không nhìn thấy đáy, cô nhìn vào, từ từ trôi dạt trong đó, muốn cập bờ, căn bản lại không thể - cô không thể chạm vào cảm xúc chân thật của hắn.

Giờ khắc này, cô vẫn không thể đoán ra hắn đang suy nghĩ điều gì.

Hắn giống như biết cô đã hoàn hồn, từ trên người cô chậm rãi rời đi, đứng trước giường.

Cô từ trên giường ngồi dậy, lẳng lặng cúi đầu, sửa sang lại quần áo hỗn độn, cài từng chiếc cúc áo, không nhanh không chậm.

Chỉnh trang xong, cô đứng lên, đến gần hắn, nâng đầu, con ngươi soi trên mặt hắn, nhìn hắn thân nhiên cười, “Hôm nay anh có thể mệnh lệnh những người đó làm, có thể cướp lấy từ tôi như vậy một phen nhục nhã, không phải vì anh có bản lĩnh, cũng không phải vì tôi yêu đuối, mà bởi vì anh có tiền. Anh dựa vào tiền bức người, làm người ta khuất nhục, tôi không phục!”

Đáy mắt hắn rất nhanh hiện lên một tia sáng, nhìn cô miễn cưỡng hỏi: “Nga? Vậy cô muốn thế nào?”

● ~ ●

Vừa dứt lời, Hứa Đồng liền động tay phải, dùng sức hướng má hắn đi đến. Nàng động thủ, lại ở nửa chừng bị hắn một phen xiết lấy cổ ta, ách trụ bàn tay đang hung hăng tiến tới.

Cố Thần xuy cười, “Nghĩ đến cô có chút không giống người thường, kết quả vẫn là cùng những cô gái khác giống nhau ngây thơ, cứ nhiên muốn dùng tay tiếp đón tôi, à! Cô cảm thấy mình có cơ hội thành công sao?”

Hứa Đồng không đáp lời, đột nhiên nâng lên một chân, hướng đến hạ thể Cố Thần. Nhưng vẫn như cũ hành động chưa dứt, chân của cô bị một bàn tay khác của hắn kiềm chế trong không trung.

Thất lung cô lập tức hướng phía trước, một tay giữ cổ tay, một tay chế trụ chân cô, hắn nhất thời không kịp phản ứng, cô không chút do dự nâng lên một cánh tay, hung hăng tát hắn.

“Ba” một tiếng thúi vang, hắn rút cuộc lĩnh trọn một chiếc tát của cô.

Đáy mắt hắn nhanh chóng chiếu ra một tia tức giận.

Cô nhìn hắn, không chút để ý cười, “Không thể tưởng tượng được đi, tôi thuận tay trái, bàn tay này, động tác nhanh hơn, khí lực lớn hơn nhiều!” Cô ở trước mặt hắn phát lên tay trái, đối với hắn dào dạt đắc ý nói: “Anh nhất định đã biết, trước kia tôi là tên côn đồ, mỗi ngày đều đánh nhau. Bình thường tôi đều dùng bàn tay này giáng cho người khác một cái tát, vừa nhanh, vừa dứt khoát cũng chưa bao giờ thất thủ!”

Hắn bỗng nhiên buông hai tay đang kiềm chế cô, cánh tay giơ lên cao, lẳng lặng găng sức, đối với cô chuẩn bị trả lại một cái tát.

Hứa Đồng nâng cằm, cũng không nhìn hắn, mí mắt nửa hạ, con mắt cuộn cuộn, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân. Cô quát cường nói: “Muốn đánh nhanh đánh, đừng lè mề, ở nhà còn có người đợi tôi về ăn cơm!”

Cố Thần nheo mắt lại nhìn cô.

Bỗng nhiên hắn thay đổi chủ ý, đem cánh tay thu hồi, đối với cô nhẹ gật đầu một cái, mỉm cười, “Hứa Đồng, cô vừa rồi mới nằm ở trên giường, biểu hiện hoảng sợ làm tôi thực vừa lòng, tôi quyết định hôm nay vui đùa đến đây, tạm thời thả cô trở về. Về sau này, nếu biểu hiện của cô có thể làm tôi vừa lòng. Lão Nhai kia, tôi che chở nó, tôi không chiếm, tôi cũng không để cho người khác chiếm. Nhưng nếu cô biểu hiện không tốt, làm tôi chơi đùa không vui, như vậy tôi cũng không ngại cùng cô bội bạc!” Hắn dừng lại một chút, nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Cô tiếp tục dùng số điện thoại cũ, tôi không thích số điện thoại đổi tôi đổi lui. Nhớ rõ luôn luôn khởi động máy, tiện tôi tùy thời tìm cô!”

● ~ ●

Một cái tát kia của cô, nóng rát trên mặt hắn, chặn lại ý tưởng một lần cùng cô trả hết ân oán tình thù. Hắn vốn định xem cô chịu không nổi năm người kia cường bức, nhất định sẽ cầu xin hắn tha thứ.

Kết quả hắn muốn, đúng là một bộ đáng sợ hãi.

Nhưng hắn không sự đoán được, cô có thể cắn răng tới một khắc cuối cùng thần trí còn thanh tỉnh. Sau đó, sợ hãi đến làm cho linh hồn trốn vào sâu trong thể xác, làm một con rùa rút đầu, cũng quát cường không chịu mở miệng cầu xin hắn.

Thậm chí còn dám dùng sức cho hắn một bạt tai.

Nếu cô ta như vậy cả gan làm loạn, hắn lập tức quyết định, sẽ cùng cô ta chơi đến cùng, nhất định phải làm cô ta thuận theo, lấy đi của cô ta tất cả mọi thứ, cho cô ta bị giáo huấn xứng đáng.



Hứa Đồng nhìn lại ánh mắt hần, lạnh lùng cười, “Cố tổng, ngài đừng quên, trong thành phố này không phải chỉ mình ngài là kẻ có tiền, tôi có thể tìm Chương Khang Năm giúp tôi!”

Cố Thần cười về mặt thích ý, vươn dài ngón trỏ, ở trước mặt Hứa Đồng điều điều, “không không không, Dao Dao, chúng ta đều biết, sự thật không phải như thế. cô cần bản sẽ không đi tìm ba cô. Nếu cô có thể đối mặt với ông ta, vừa rồi sẽ không tuyệt vọng như vậy kêu ba ba!” Hần cười tủm tỉm nói, “Thực giật mình chính mình vừa nói cái gì phải không? Dao Dao, cô phải tin tưởng, tôi có thể nghe ra, như vậy gọi một người, kì thật là quá tuyệt vọng về hần, nhưng lại không muốn rời xa, muốn xin cầu giúp!” Hần một bên nói, một bên nhè nhẹ cười, khuôn mặt thật sự tuần mĩ, tâm địa cũng chân chính âm ngoan đáng sợ.

Nghe hần nói chính mình vừa kêu ba ba, Hứa Đồng không khỏi có một chút sợ sệt. Hừ một tiếng, cô lạnh lùng cười: “Tôi Hứa Đồng từ nhỏ một cái mệnh tiền, hiện tại không cha không mẹ, không nơi nương tựa, nếu Cố thiếu như vậy có hứng trí, được, tôi nhất định cùng ngài chơi đến cùng, chơi đến khi ngài nói dừng tôi mới dừng!” nói xong lập tức xoay người, bước nhanh chuẩn bị rời đi.

Phía sau truyền đến thanh âm Cố Thần trầm thấp, “A đúng rồi, Dao Dao, cô vừa giờ cũng mới kêu mẹ!”

Hứa Đồng cả lưng cương trực, dưới chân hơi hơi bị kiềm hãm. Rất nhanh lại khôi phục bình thường, bước từng bước từng bước, không hề quay đầu, thẳng tắp đi ra ngoài.



Rời khỏi phòng, đi trên hành lang trống trải, khóe miệng Hứa Đồng hơi nhếch lên.

Một phen này, cô thua? Hần thắng.

Có chắc chắn?

Một phen này, cô thua, cũng không phải hần thắng.

Tuy rằng xem kết quả, cô là người sợ hãi yếu đuối, nhưng hần cũng nhìn thấy cô yếu đuối mà ngoài ý muốn thiện tâm buông tha cho cô, theo cô tưởng, cô hần không coi là thua trận.

Bởi vì cô trước tiên đã hiểu rõ hơn một nửa kết cục.

Ngay từ đầu, cô đã lớn mật đoán, hần mặc dù làm đủ bộ dạng lãnh khốc vô tình, là làm cho cô tưởng rằng hần thực sẽ làm cho mấy người đàn ông kia chạm vào cô.

Nhớ rõ ngày đó hần từng hỏi Tiểu Ngừ: Ảnh kia, anh đã xem qua sao?

Trừ lần đó ra, hần còn nói: Vô luận chân tướng sự việc tốt cùng đến thể nào, em rốt cuộc là phụ nữ, ảnh này lọt ra ngoài, nửa đời về sau sẽ bị phá hủy.

Vì thế cô bạo gan, phỏng đoán, đến lúc quan trọng nhất định hần sẽ kêu dừng.

Vì vậy, mặc dù cô đã sợ hãi đến cực điểm, cũng liều mạng khắc chế chính mình không cần hét to. Chống đỡ, chống đỡ, chống đỡ đến cuối cùng, liền biết được cô quả nhiên không sai.



Chính là cô lại không ngờ.

Tại thời điểm tuyệt vọng kia, cô lại kêu lên ba ba. Cũng không vì mong muốn mà kêu, mà là bởi ông ta và ông ta ở trong vọng tưởng của cô, quá xa nhau.



Hứa Đồng về nhà, còn không kịp ngồi, Đường Tráng đã phá cửa xông vào.

“Hôm nay ở trong cửa hàng sao lại thế này? Bọn họ nói em cùng một kẻ có tiền đi rồi?” Đường Tráng hỏi, ngữ khí cấp bách.

Hứa Đồng khoát tay chặn lại, lười biếng nói: “Ngạc nhiên gì, đàn ông có tiền cùng phụ nữ trẻ tuổi đi với nhau, có thể có chuyện gì?” Cô bỗng nhiên tà tà cười, xấu xa nói, “Chuyện ái muội! Hần thích em!”

Đường Tráng kinh ngạc không hiểu, “Dựa vào đâu, hần không có việc gì đi? Có tiền như vậy làm sao phải lẩn quẩn thế, đại cô nương dịu dàng ngoan ngoan không tìm, lại đi thích loại giáo hoạt cộp mẹ như em?!”

Hứa Đồng một cước踢 trên người anh, rống to: “Cút ra xa một chút! Về sau còn muốn em trông cửa hàng giúp, nói cho anh biết, không có cửa đâu!”



Hứa Đồng thả lỏng nghĩ, cô hẳn là sẽ có một đoạn ngày im lặng.

Cô chắc chắn Cố Thần sẽ không nhanh như vậy tìm cô.

Nếu cô là Cố Thần, cô nhất định sẽ không lập tức xuất thủ. Cô sẽ để mấy ngày, làm cho đối phương trong vài ngày này lúc nào cũng khẩn trương đề phòng, lúc nào cũng sợ hãi, cảnh giác di động bất ngờ vang lên.

Ở những lúc vừa phòng thủ vừa chờ đợi không xác định thời gian bị tấn công, ý chí kiên cường rất nhanh bị tiêu tan, đến lúc đó đối thủ mới bắt đầu cuộc chơi.

Cô cứ thế nghiền ngẫm tâm lý Cố Thần, vốn tưởng sẽ sóng yên bể lặng một trận. Nhưng lần này sự tình không phát triển như cô dự đoán.

Chỉ ngắn ngủi mấy ngày, di động của cô liền vang.



Nếu cô có thể đoán được tâm tư của hắn, kia làm sao hắn lại không nhìn thấy ý nghĩ của cô. Vì thế nói cách khác, dự đoán trước mà hành động, không chừng hắn nắm rõ tâm lý của cô mà bắt đầu.

Lúc đó là lúc chạng vạng, vừa ăn cơm chiều, Hứa Đồng ngã vào trên giường. Điện thoại vang lên, mộng đẹp lập tức bị nhiễu loạn.

Thấy rõ màn hình hiển thị tên, cô vội phần không tình nguyện mà tiếp điện thoại.

“Không biết Cố thiếu tìm tôi có chuyện gì?” Cô ngắn gọn thanh thoát hỏi. Bởi vì mới tỉnh dậy, thanh âm còn hơi có chút khàn khàn, nghe ngốc nghếch miễn cưỡng, dường như còn mang theo hương vị hôn dỗi.

Cố Thần thanh âm bình thường, “Nửa giờ sau, đến Huyền Yêu”

Hắn so với cô càng thêm ngắn gọn thanh thoát.

“Tôi không thoải mái ... đến chu kì, không muốn đi.” cô thuận miệng bịa chuyện qua loa.

Điện thoại chuyển qua một chỗ khác, hắn quan tâm hỏi: “Chu kì của phụ nữ là tầm hai mươi ngày đúng không?”

“Không đúng” Vừa mới tỉnh lại, não dường như có chút độn, Hứa Đồng vẫn chưa nghĩ nhiều, cô tự nhiên mà đáp xuống, “Chu kì ngắn như vậy, phụ nữ cả đời không cần làm gì, chỉ cần ở nhà đổ máu. Bình thường đều là khoảng một tháng!” Nói xong cô có chút cảm giác lạ, cô lại cùng một người đàn ông, hơn nữa lại là người có thù có oán, bây giờ ở hai đầu sóng điện từ thật sự thảo luận về chu kì kinh nguyệt của phụ nữ.

Tình hình này thật lộ ra vài phần quỷ dị.

Cố Thần đột nhiên nhẹ cười, “Nga, một tháng, không phải hai mươi ngày, lại càng không phải bốn mươi ngày. Dao Dao, cô không phải là nên đến bệnh viện kiểm tra một chút?”

Hứa Đồng lúc này mới ý thức được, chính mình trong lúc vô ý đã rơi vào bẫy của Cố Thần.

Lần trước cùng hắn đi biệt thự trên núi ngắm sao, là bốn mươi ngày trước. Đêm đó vì lừa hắn mà cô nói chính mình đang trong chu kì, không cho hắn “thực hiện”.

Không thể tưởng tượng hắn thâm như vậy, thuận miệng vô tình cười gian, liền đem cô làm nhiều.

Cố Thần trong điện thoại cười nhẹ: “Dao Dao, lừa tôi lần thứ nhất chưa qua, em lại định một lần nữa ứng phó tôi, như vậy lừa càng thêm lừa, không sợ tôi cùng em vấn đề ngày càng nhiều sao? Vẫn là” Hắn dừng một chút, lại tiếp tục, thanh âm trở nên ái muội, “Em là nhiệt tình muốn tiếp tục gạt tôi, làm cho tôi và em chơi đùa lâu thêm một ít”

Hứa Đồng hừ lạnh một tiếng: “Cố thiếu, con thỏ làm cho nóng nảy cũng có ngày khiêu tường(1), người làm cho nóng nảy cũng có ngày nhảy lầu. Tôi không ngại ngại hung hăng dùng sức bức tôi, nhưng muốn từ mái nhà một đường đi xuống làm thịt sót cả chua, quả thật cũng cần vài người bên ngoài cổ vũ mới được!”

Cố Thần thanh âm một mạch ôn nhu, “Hứa Đồng, cô có thể không kiên nhẫn để tôi thường thường nhắc đến vấn đề giải tỏa Lão Nhai, tuy nhiên cô hẳn là biết, nếu cô không đến, sáng mai sẽ có một chuỗi máy dài ừ đất đầy toàn bộ nhà ở Lão Nhai. Tin tưởng tôi, năng lực này, tôi có! Tôi cũng tin tưởng, nhẫn nại của của cô còn chưa tiến đến trình độ nhảy lầu, vì báo đáp cha nuôi cô, làm cho hắn vui vẻ, đối với chuyện giải tỏa Lão Nhai này, cô vẫn nên tâm tồn cố kỵ(2)!”

Hứa Đồng không khỏi cười lạnh ra tiếng, “Kia, xin hỏi Cố thiếu, muốn tôi đến Huyền Yêu, có gì phải làm sao?”

Hắn tìm cô đi Huyền Yêu, nhất định có chuyện khác. Nếu chính là hắn muốn tìm cô, có thể tìm một cái phòng khách sạn, lệnh cho cô rửa mình đưa đến trước cửa đi, ngọc thể trên giường lớn, ngoan ngoãn chờ hắn lâm hạnh là tốt rồi!”

Tiếng cười Cố Thần từ trong microphone từ từ truyền đến: “Thông minh!”

(1) Con thỏ nếu bức nó thì nó cũng phải treo tường, dạng như con giun xéo lăm cũng quần hay chị Dậu tức nước vỡ bờ a~~~~ - __ -

(2) Ý là nếu còn nhịn được thì phải nhịn, chung quy là nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cố nhân

Thế giới này quả nhiên cũng đủ điên cuồng. Cô không thể tưởng tượng được, khi còn trẻ hết sức lông bông, người cùng cô đi dạo dưới ánh trăng kia, nhiều năm sau, lại cùng anh dùng phương thức thế này gặp lại.

Tiếng cười Cố Thần từ trong microphone từ từ truyền đến: “Thông minh!”

Hắn không chút keo kiệt tặng cho cô khách lễ.

“Học đệ của tôi từ nước ngoài trở về. Cậu ta, làm người lành ngoạ, tửu sắc không dính” Hắn kiên nhẫn giải thích cho cô, “Rất đơn giản, mọi người cùng nhau cá cược, xem ai có thể tìm được một cô gái, làm cho hắn uống rượu”

“Vì thế, anh nghĩ đến tôi?” Hứa Đồng giương giọng cười hỏi, tiếng cười tràn ngập trào phúng, “A! Kê có tiền tu vi thật sự là thuần khiết lại cao thượng, có thể dùng phụ nữ ra làm đối tượng trên đầu.”

Cố Thần a một tiếng khẽ cười nói: “Dao Dao, cô không phải cũng dùng chính thân thể mình đi đổi lấy gì đó sao? Cho nên, không cần thăm oán, cô cùng tôi cũng giống nhau, đều thuộc loại người “thuần khiết cao thượng!”

● 3 ●

Hứa Đồng cũng không chịu làm việc lỗ vốn, cô hỏi Cố Thần: “Nếu tôi có thể làm cho học đệ của anh uống rượu thì sao?”

Cố Thần thanh lương đáp: “Không có nhiều khả năng”, còn nói, “Chưa có ai có thể làm hắn uống rượu”

Hứa Đồng cũng không buông tha, “Nếu tôi có thể?”

Cố Thần hỏi lại: “Muốn chúng ta cá một chút?”

“Có gì không thể?”

Cố Thần cười khẽ, “Đừng trách tôi không có giải thích trước, từ lúc tôi bắt đầu biết hắn, đến nay hắn không dính một giọt rượu, không gần phụ nữ.”

Hứa Đồng cười, “Cũng nên thử một chút, biết đâu tôi có thể?”

Cố Thần đối với cô có vài phần tán thưởng, “Ý nghĩ sắc bén, dũng khí thượng thừa, ok, vậy cá một chút cũng tốt lắm. Cô muốn đánh cuộc gì?”

Hứa Đồng ngẫm lại nói: “Nếu tôi có thể làm học đệ của anh uống rượu, anh đồng ý với tôi, ít nhất trong một tháng không để ý tới Chương Thực Đồng.”

Cố Thần hình như có chút ngoài ý muốn, “Như thế nào không cược tôi buông tha cho cô?”

“Anh sẽ sao? Anh làm nhiều thứ như vậy, ý định trừng trị tôi, có thể nào dễ dàng buông tay? Anh là muốn đến khi tôi cúi đầu tha thứ mới đành lòng bỏ qua!”

Cố Thần cao giọng cười, “Không thể tưởng tượng được trong rất nhiều người, em mới là người hiểu tôi nhất!” Dừng một chút, hắn hỏi, “Chỉ một tháng không để ý đến cô ta?”

Hứa Đồng nói: “Sáng nay trên báo viết, một tháng sau, anh cùng cô ta đính hôn. Bằng tôi nói một câu anh cả đời không được để ý đến cô ta, sẽ có khả

năng chặn lại đại lễ đính hôn của hai đại thương gia sao?”

Cố Thần ngừng cười, thanh âm lắng đọng, chậm rãi nói: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy, em có chút thông minh quá phận. Phụ nữ quá thông minh, đàn ông cũng không thích. Được rồi, yêu cầu của em, tôi đáp ứng. Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi nghĩ em nhất định đã đoán được – Nếu em không làm được, vậy làm tình nhân của tôi đi!”

Hứa Đồng ha ha cười rộ lên: “Quả nhiên là thế này, thẳng thắn lắm!” Đợi tiếng cười ngừng lại, thanh âm của cô biến đổi, ngọt ngào quyến rũ: “Tôi sợ anh sẽ yêu tôi!”

Cố Thần cũng đi theo cười: “Em cứ việc thử xem!” Hắn chân thành nhẹ nhàng nói, “Nếu em thật có thể làm cho tôi yêu em, rất đơn giản, tôi sẽ cưới em!”

● 3 ●

Chấm dứt chiến đấu điện thoại, Hứa Đồng bò xuống giường, rửa mặt chải đầu gọi xe đến Huyền Yêu.

Đến cửa, xuống xe, một mặt đến phòng trước đó Cố Thần nói, một mặt âm thầm hít sâu lấy khí thế.

Đối phương hoàn toàn là một người đàn ông xa lạ, cùng một người cô không biết nâng chén đến say, lại là một người chưa hề dính tẩu sắc, bản thân cô cũng mười phần không nắm chắc.

Đi tới cửa phòng, cách ván cửa đã nghe đến bên trong dị thường huyền ảo, thanh âm ồn ào, khó thể tưởng tượng bên trong lại có người nào thật sự quá mức lãnh tâm lãnh tính.

Hứa Đồng không khỏi cười nhạo đi ra. Thế giới này thực sự điên cuồng, dâm mĩ sa đọa mới bị coi là bình thường, không dính tẩu sắc lại bị chỉ trích, châm biếm.

Cô thu hồi trào phúng, lấy lệ gõ gõ cửa. Bên trong một mảnh ồn ào, cô không biết đến tột cùng có ai để ý hay không. Cuối cùng tự đẩy cửa bước vào, hai gò má ngượng ngùng mím cười, đi vào bên trong.

Trong phòng, tầm mắt mọi người không hẹn mà gặp cùng đảo qua cô. Cô pha chút thẹn thùng bất an cùng bọn họ cúi đầu chào hỏi.

Ngon đèn mờ ảo, yêu sắc lượn lờ, làm không gian thoát nhìn như ngưng một đám sương. Trong tầng sương khói mỏng manh, từng khuôn mặt nhìn không rõ.

Cô đảo mắt tìm kiếm Cố Thần.

Không có ở bên ngoài, hẳn ngồi ở phía trung tâm. Thấy cô tới đúng lúc, hắn nhìn cô như khen ngợi, vuốt cằm mỉm cười một chút.

Trong nháy mắt, trên người có một loại cảm giác là lạ. Giống như có một tầm mắt đang hướng trên người mình.

Cô theo cảm giác nhìn lại, tầm mắt cuối cùng đứng ở người bên cạnh Cố Thần.

Thấy rõ mặt xong, Hứa Đồng không khỏi ngẩn ra.

Thế giới này quả nhiên cũng đủ điên cuồng. Cô không thể tưởng tượng được, khi còn trẻ hết sức lông bông, người cùng cô đi dạo dưới ánh trăng kia, nhiều năm sau, lại cùng anh dùng phương thức thế này gặp lại.

Cô càng không nghĩ đến, nguyên lai học đệ của Cố Thần, dĩ nhiên là anh.

Ngồi ở bên cạnh Cố Thần, nhìn cô, chẳng phải là Bằng Mông?

● 3 ●

Đề nén cảm xúc kinh ngạc, Hứa Đồng thanh sắc bất động, đối mặt Cố Thần quyến rũ cười, lên tiếng chào hỏi: “Cố thiếu!”

Cố Thần mỉm cười vuốt cằm, dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi bên cạnh Bằng Mông.

Hứa Đồng bước, thông thả đến bên cạnh Bằng Mông. Cô cảm giác được, có một ánh mắt dính trên người mình, nửa khắc cũng chưa từng lệch khỏi quỹ đạo.

Ngồi xuống, chưa kịp mở miệng đã nghe Cố Thần nói: “Bằng Mông, vị này, từng là tiếp viên xuất sắc nhất, Dao Dao tiểu thư!” Hắn ngữ điệu nghe sơ sơ cùng với bình thường không khác, nhưng cẩn thận bình phẩm sẽ phát hiện, nghe như trong đó hỗn loạn vài phần hương vị đùa cợt mỉa mai.

Hắn lại chuyển hướng Hứa Đồng nói: “Dao Dao, đây là người tôi đã từng nói qua, học đệ của tôi Bằng Mông Bằng tiên sinh. Cậu ta là khách quý đêm nay, có thể tiếp đón tốt hay không, là việc của cô!” Khi nói chuyện, ánh mắt hắn phiêu phiêu hướng Hứa Đồng, khóe mắt hơi hơi nheo lại, tỏa ra vài phần khiêu khích.

Hứa Đồng làm bộ không nghe ra trong lời hắn trêu tức, cúi người từ trên bàn lấy lên hai chén rượu, một ly hướng Bằng Mông, bên tự nhiên hào phóng

cười, bên mềm mại uyển chuyển cùng hân chào hỏi: “Bằng tiên sinh hạnh ngộ(1)”

Tuy rằng cô biểu hiện có chút thân thiện, nhưng thần sắc vẫn có cảm giác xa lạ, giống như cô cùng anh vẫn là lần đầu gặp mặt, giống như cô vẫn chưa nhận ra người đàn ông trước mắt chính là cố nhân.

Toàn bộ gian phòng đều lơ đãng nhìn Hứa Đồng. Bọn họ nhìn rượu từ tay cô mang đi, chờ Bằng Mông vươn tay tiếp lấy. Trước khi cô đến, đã có vô số nữ tử thanh thuần xinh đẹp muốn cùng hân uống một ly, lại không có ngoại lệ đều bị hân lạnh giọng cự tuyệt, toàn bộ ảm đạm mà rút quân.

Cô gái trước mắt này, có lẽ so với các cô gái khác hơn một phần thông minh, nhưng mà đối với phụ nữ, sắc đẹp dường như so với thông minh có giá trị hơn rất nhiều lần. Cho nên bọn họ cũng không cho rằng, một người đã cự tuyệt vô số những cô gái đẹp như Bằng Mông, sẽ đi tiếp từ Hứa Đồng đưa qua, một chén rượu kia vẫn còn đứng giữa không trung.

Ngay cả Cố Thần lòng cũng đang lặng lẽ bồn chồn. Vốn tưởng rằng bằng giao hoạt tâm cơ như Hứa Đồng, cô chắc chắn sẽ nghĩ ra một chiêu thần kì cho Bằng Mông hưởng mắt xem. Ai ngờ cô ra chiêu lại cù như thế, cũng chính là tùy tâm sở dục(2), vẫn còn chưa thực sự ứng đối.

Nghĩ đến đây, hân không khỏi hướng Hứa Đồng nhìn lại, ánh mắt chứa thật sâu hàm nghĩa. Cô có cảm giác được hân đang nhìn mình, cực nhanh liếc hân một chút, đọc được nội dung ẩn trong đáy mắt hân.

Hân là nói cho cô, nếu không muốn thua thì nên thực sự dụng tâm một chút.

Cô liềm liềm khoe miệng khẽ nhúc nhích, hiện ra một tia thần nhiên mỉm cười, cẩn thận xem ra, nụ cười kia chính là đùa cợt. Giống như đối với hân nói, dùng quá ngạc nhiên, kết cục còn chưa đến, an tâm một chút mà xem diễn biến.

Hứa Đồng đem nụ cười đùa cợt kia lặng lẽ thu dấu, lại nâng mặt, nhìn Bằng Mông. Lơ đãng trong không gian, tiến đến một ánh mắt nóng rực.

Bằng Mông nháy mắt không nhìn cô, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, đáy mắt cũng đã lướt qua vô số điều.

Anh nhìn cô, trong phút chốc, sóng mắt từ kinh ngạc lưu chuyển đến nghi ngờ bất động, lại từ giận dữ đến thương tiếc ảo não. Giống như không thể tưởng tượng được lại ở chỗ này gặp gỡ cố nhân, càng không thể tưởng tượng được nhiều năm không thấy, cố nhân không ngờ lưu lạc đến bước này.

Cơ hồ có chút đau kịch liệt, Bằng Mông vươn cánh tay, tiếp nhận chén rượu từ tay Hứa Đồng. Hứa Đồng nhìn anh nâng chén, ý cười trong suốt: “Sáng sớm nghe Cố thiếu nhắc, Bằng tiên sinh mới từ nước ngoài trở về, du học lâu như vậy, rốt cuộc về phụng sự tổ quốc, thật sự đáng ăn mừng, Bằng tiên sinh, chén này tôi kính anh!” Vừa dứt lời liền ngừng cổ, không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, cô theo dõi ánh mắt anh, ôn nhu mỉm cười, không nói được một lời, một tay nắm chén không nhẹ nhàng hạ, một tay đưa đến bên môi, dùng ngón tay trái nhẹ nhàng mân qua khóe miệng, lau đi chút rượu còn đọng lại.

Động tác của cô không nhanh chậm, nhẹ nhàng lại quyến rũ. Tuy nhiên dù cô xem ra có phong tình yêu kiều, thì mọi người vẫn như cũ chắc chắn, Bằng Mông sẽ không cùng cô đối ẩm. Bọn họ nghiêm trọng nghi ngờ, cậu ta, căn bản không thích phụ nữ, nói không chừng kì thật là thích đàn ông.

Nhưng mà giây tiếp theo, một màn ly kỳ đột nhiên phát sinh.

Bằng Mông không nói hai lời, giương cổ, cũng đem chén rượu một hơi uống cạn.

Chung quanh, sau nháy mắt im lặng, bắt đầu tuôn ra một tràng âm thanh. Nhiều người không hẹn mà cùng vừa mở miệng nói cười, vừa kêu lên sợ hãi không thôi. Hứa Đồng không chút để ý, hướng Cố Thần nhanh liếc mắt một cái. Hân chính là neho mắt xem cô, thanh sắc không hề giận, mà là miễn nhẫn, không thể tưởng tượng.

Cô không khỏi cười rộ lên, giống như sau một hồi thi đấu thể thao vất vả, cuối cùng ném được một tia thắng lợi.

Thu hồi ánh mắt, đặt trên Bằng Mông. Anh vẫn đang nhìn cô, thâm trầm nhìn.

Có người cảm hai chén rượu đi tới, vui cười nói: “Cố thiếu quả nhiên lợi hại! Anh em chúng tôi đi tìm nhiều mỹ nhân như vậy, cũng không thể làm cho Bằng tiên sinh uống một giọt rượu, Cố thiếu chỉ kêu một người, Bằng tiên sinh liền sáng khoái cụng ly! Tôi hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt! Dao Dao tiểu thư? Đến, tôi kính cô một ly!”

● 3 ●

Hứa Đồng mềm mại mỉm cười, tiếp nhận chén rượu, cụng ly xong, xoay người, đem chén rượu uống cạn.

Những người khác thấy cô tuy bên ngoài nhợt lợt, nhưng uống rượu lại sáng khoái vô cùng, mềm mại đáng yêu cùng dũng cảm phóng túng vốn là mâu thuẫn, ở trên người cô lại dung hợp hoàn mỹ, làm cho cô có một loại quyến rũ phong tình không tìm được trên người những cô gái khác.

Rất nhiều cậu ấm đều không kiềm chế được, mang rượu đi tới trước mặt Hứa Đồng, cùng cô nâng chén.

Hứa Đồng, thứ nhất, có mục đích riêng, lười tốn nhiều khí lực cân não cùng người qua đường chống đẩy từ chối, thứ hai, gặp qua Bằng Mông phản ứng về sau, không khỏi ở trong lòng có tâm tư, vì thế bất luận ai mang rượu đến, toàn bộ không cự tuyệt, giống nhau đem rượu tiếp nhận, cười, uống cạn.

Như vậy, nhìn quả thực giống một cô gái tốt, bởi vì có nỗi khổ bất đắc dĩ mà phải lưu lạc hoan trường, về sau không thể không đối với những người đàn ông, đến mua hoan tìm vui, phải uốn mình miễn cưỡng mà cười.

Cô càng cười càng ngọt, có người nhìn thấy trong lòng lại càng khổ. miệng đầy chua xót, chỉ cảm thấy cô như vật thật yếu đuối, lại thêm đậm đáng yêu.

Hứa Đồng vừa uống xong một ly, chén còn chưa kịp buông, lại một chén rượu đã đưa tới trước mặt. Cô vươn tay tiếp nhận, đang muốn lại ngửa đầu uống cạn, một cánh tay đột nhiên vươn ra trước.

Cô sắc mặt không thay đổi, bất động, trong lòng cũng không từ quát lên một tiếng: được.

Uống thả cửa lâu như vậy, cô cuối cùng cũng là cho anh ra tay.

● 3 ●

Bàng Mông một tay cầm cổ tay Hứa Đồng, một tay kia từ trong tay cô lấy đi ly rượu, tầm mắt xẹt qua hai gò má cô, chuyển hướng người kính rượu, lãnh đạm nói: “Chén này, tôi uống thay cô ấy” Nói xong ngửa cô, màu rượu đỏ tươi bỗng chốc không thấy, toàn bộ bị anh một ngụm uống cạn.

Người đến kính rượu giật mình không thôi, miệng há to nửa ngày không khép lại.

Thanh âm Cổ Thần một bên vang lên: “Được rồi mọi người, nào loạn đủ rồi, tự mình vui chơi đi!”

Mọi người vì thế tất cả đều an phận xuống dưới, không hề tiến lên chúc rượu Hứa Đồng.

Hứa Đồng hạ mí mắt, che đi thần thái, không lộ nửa phần chân tình.

Cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa. Hứa Đồng theo tiếng giương mắt nhìn, từ ngoài quản lý cùng vài cô gái mỹ mạo yêu kiều đẩy cửa bước vào, nhìn Cổ Thần lấy lòng chào hỏi: “Cô thiếu, các cô nương đến đây!” Cổ Thần gật gù đầu, phát tay ý bảo quản lý rời đi.

Các cô gái giống như sớm được phân bố, quản lý rời đi, liền tự phân tán, kiều kiều lạc lạc tìm nơi nương tựa bên cạnh các vị kim chủ.

Trong đó hai người xinh đẹp nhất, một người mềm mại ngồi xuống bên cạnh Cổ Thần, một người thướt tha định tiến đến bên cạnh Bàng Mông.

Nhưng còn chưa kịp ngồi, đã bị Bàng Mông không kiên nhẫn phát tay ngăn cản.

“Cô đi nơi khác”, anh lãnh đạm lên tiếng, “Tôi nơi này không cần”

Cô gái kia giật mình, xấu hổ cùng nghi hoặc, bị cự tuyệt xong cảm thấy không cam lòng. Cô ta quay đầu, nhìn thấy Hứa Đồng ngồi bên cạnh Bàng Mông, lập tức hiểu được lý do mình bị cự tuyệt, sắc mặt không khỏi trầm xuống, giống như thập phần ngạc nhiên khẽ gọi: “Dao Dao? Cô không phải được người khác bao sao? Như thế nào ... Đổi người? Bàng luật sư, quản lý nói, tôi đến chỗ ngài!”

Cô ta có ý nói như vậy, nghĩ rằng người vừa mới cự tuyệt cô vì Hứa Đồng hoa tâm mà sinh ra chán ghét. Nhưng vừa nói xong, lại nhìn thấy Bàng Mông phóng tới chính mình một ánh mắt tàn nhẫn.

Anh ta lạnh giọng nói: “Tránh ra, tôi không muốn thấy cô!” Trong thanh âm tràn ngập phiến toái cùng không kiên nhẫn.

Đối với thái độ của anh, Hứa Đồng vẫn không thấy cảm động. Thậm chí dưới đáy lòng còn phát ra một tia cười nhạo.

Cô cảm thấy có chút châm chọc. Nếu năm đó anh cũng như vậy bảo vệ cô, không vì Chương Thực Đồng nói bậy gì đó mà tin, cô sẽ cùng anh không như bây giờ, gặp lại nhưng như hai người xa lạ.

Bàng Mông nhìn cô gái trước mặt, hai hàng lông mày nhíu lại, tràn ngập tức giận. Hứa Đồng một bên nhìn anh, ánh mắt lạnh lùng, khóe miệng hiện lên một tia khinh thường. Cổ Thần ở một bên, thanh sắc bất động đánh giá Bàng Mông, lại nhìn về phía Hứa Đồng, vô thanh vô tức cười khẽ.

Hắn hai chân vắt lên nhau, một tay nhẹ nhàng lắc chén rượu, một tay đặt trên đùi, ngón tay giống như gậy đàn, chậm chậm mà nhịp nhàng, như đang lộ vẻ trầm ngâm.

Hắn tinh ý nhìn đến, khi Bàng Mông quay đầu không nhìn thấy, Hứa Đồng nhìn phía hắn, trong ánh mắt không che dấu mà dẫn dắt một tia lãnh đạm cùng khinh thường.

Nhưng khi Bàng Mông nhìn về phía cô ta, cô ta lại một mạch cười đến ngọt ngào câu nhân.

Hắn không khỏi nhìn lại cô với cặp mắt khác xưa.

Trên thế giới này, còn có cô gái nào có thể so với cô càng thêm giao hoạt hay thay đổi sao?

(1) Câu chào của những người gặp mặt lần đầu tiên.

(2) Lấy sắc dục để điều tâm

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cố nhân (2)

Vô luận thế nào, cô rõ ràng biết, rất nhiều năm đã qua đi, ai cũng không thể trở về như trước.

Trong phòng mỗi người đều có một giai nhân xinh đẹp làm bạn, mọi người đều cùng nữ yêu kiều tự triển khai cuộc vui của riêng mình.

Hứa Đồng bất động nhìn phía Cố Thần. Hắn đối với cô nhẹ nhàng giương lên chén rượu, sau khi nhấp mắt hạ một tia cười quý dī, liền quay đầu.

Chỉ một cái nhấp mắt, Hứa Đồng đã lĩnh hội được thâm ý của hắn. Cô hơi hơi hướng về phía bàn, lấy bình rượu, châm hai chén, một ly đưa Bàng Mông, một ly giữ cho chính mình, ý cười sáng lạn ôn nhu nói: “Nguyên lai Bàng tiên sinh là luật sư, thực sự là thất kính. Công việc này tiền đồ rộng mở, Bàng luật sư làm rạng rỡ gia môn, thật sự đáng chúc mừng, tôi lại kính anh một ly!” Trong tay chén rượu đưa đến, cùng anh nhẹ nhàng va chạm nhau, đem đến bên miệng một ngụm uống cạn.

Bàng Mông theo sau cô, không chút do dự đem cả chén rượu xử lí.

Mặc dù không dùng mắt nhìn, nhưng Hứa Đồng cảm giác được, có vô số ánh mắt kinh ngạc đang ở trên người cô.

Cô không khỏi hơi hơi cười yếu ớt. Cô biết những người kia kinh ngạc ở điều gì, từ lượng của cô, cùng thái độ của Bàng Mông đối với cô.

Bên tai nghe được thanh âm Bàng Mông, nhỏ ở mức chỉ vừa hai người có thể nghe được, nhẹ nhàng hỏi cô: “Em ở trong này làm cái gì, Đồng Đồng?”

Hứa Đồng đối anh thân nhiên đáp: “Tôi ở trong này làm tiếp viên”

Bàng Mông đáy mắt hiện lên thật sâu thương tiếc: “Vì cái gì?”

Hứa Đồng rút cuộc nhịn không được cười nhạt: “Vì cái gì? vì cuộc sống khó khăn, hay là vì hứng thú?”

Cô lại đổ hai chén rượu, đưa một ly cho anh, khẽ cười: “Sáng nay có rượu sáng nay say, Bàng luật sư, kính anh!”

Bàng Mông vừa nâng chén tiếp nhận, còn không kịp ngăn cản Hứa Đồng, cô đã đem rượu một hơi uống cạn.

Rượu theo yết hầu chảy xuống bụng, chất cồn nóng rực thiêu đốt, vị rượu lại lạnh lạnh đảo quanh.

Hứa Đồng không khỏi nhăn mi. Có chút không thoải mái.

Bộ dáng này Bàng Mông nhìn ra, lại trong lòng một phen tự lý giải. Coi như cô trong lòng rõ ràng có khổ sở, lại không thể không trước mặt người khác làm ra vẻ kiên cường, người vô tâm xem qua chỉ thấy phong vận rất khác biệt, người có tâm nhìn lại đau lòng thương tiếc.

Có lẽ bình thường anh không xúc động như vậy, nhưng đêm nay chất cồn thấm vào, nhìn cô khuôn mặt động lòng bất ngờ, ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người nhìn nhau không hề hay biết, bọn họ hai tay giao nhau, một màn này, người bên ngoài nhìn vào, lại là một phen kinh người đáng nói.

Vốn ngồi ở một góc bên cạnh, thư thái cùng cô gái xinh đẹp uống rượu nói chuyện phiếm, Cố Thần, lúc này bất tri bất giác đã ngồi lại ngay ngắn. Hắn không hề cảm xúc chính mình, bản lĩnh cao tới đâu, cuối cùng cũng không thể không vì một màn trước mắt mà cảm thấy ngạc nhiên.

Thật không hiểu cô gái giáo hoạt này có phải hay không học cái gì cổ thuật của người Miêu, có thể làm một người tự hạn chế bản thân tựa hồ như hòa thượng xuất gia Bàng Mông, trước mặt cô ta động tâm.

Bàng Mông nắm lấy tay kia Hứa Đồng, bỗng dưng rất nhanh nói: “Cùng anh đi ra ngoài!”

Hứa Đồng lại ngần ra, “Để làm chi? Muốn mang tôi ra sân khấu?” Cô chớp mi hỏi.

Bàng Mông nghe được ba chữ “ra sân khấu”, hai hàng lông mày không khỏi căng thẳng, ngừng lại, trầm giọng đáp lời, “Đúng!”

Hứa Đồng một tay bị anh nắm, một tay đem chén không trả lại bàn, tiện đem bình rượu còn lại mang đến. Trong bình còn hơn một nửa rượu. Cô lắc lắc chiếc bình, nhìn Bàng Mông cười khanh khách nói: “Anh uống hết nó, nếu không say, tôi liền đi theo anh!”

● 3 ●

Chén rượu trong tay Cố Thần, đã bị hấn cầm thật lâu. Hấn nhìn Hứa Đồng cùng Bàng Mông cách đó không xa, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm.

Sự tình ngày càng vượt qua hấn dự đoán.

Trong lúc trầm ngâm, bỗng thấy Bàng Mông tiếp nhận bình rượu từ trong tay Hứa Đồng, ngẩng đầu lên uống.

Hấn đem chén rượu cầm trong tay để sang một bên, cả thân thể ngồi thẳng dậy, hai chân dùng lực, giống như ở giây tiếp theo có thể đột nhiên đứng dậy mà bắt đầu chuẩn bị.

Ngồi ở bên người, cô gái nùng trang điểm mặt vẫn kiểu kiểu lác lác nũng nịu “Cố thiếu” làm hấn một cái giật mình.

Thế mới hồi phục lại tinh thần.

Hấn không khỏi tự mỉm cười, nụ cười hàm ý thần nhiên tiêu khiển cùng tự giễu.

Nhặt lên chén rượu, đáp lời cô gái kêu gọi, hấn dựa trở lại sofa.

Một bên thưởng thức rượu ngon, một bên âm thầm trừu chọc chính mình, thật sự có chút quá quan tâm, Bàng Mông làm người như vậy, đối với phụ nữ mặc dù thế nào không có kinh nghiệm, cũng không phải khiến hấn lo lắng.

Lập tức thu hồi tâm sự, hấn quyết định không tiếp tục đem ánh mắt đặt vào hai người kia.

● 3 ●

Bàng Mông một hơi uống hết bình rượu còn thừa. Hứa Đồng không khỏi khẽ thở dài.

Nếu năm đó anh cũng như bây giờ, cô nói cái gì, anh đều tin, đều làm, mà không phải người khác nói cái gì anh đều làm, đều tin, thì giờ này ngày này bọn họ sao có thể trở thành hai người xa lạ.

Bình rượu kia là do Cố Thần tỉ mỉ chọn lựa từ những loại rượu cao cấp nhất, nồng độ còn rất cao, Bàng Mông vừa giờ lại một mạch uống xuống, còn rất nhanh bốc lên đầu. Hứa Đồng nhìn hai mắt anh đỏ đậm, tầm mắt ngày càng tan rã vô hồn, ánh mắt ngày càng mê ly không đáy, liền đoán anh đã bắt đầu say.

Người anh bắt đầu lay động, nhưng tầm mắt vẫn nhìn thẳng Hứa Đồng. Anh dường như rất muốn cố gắng giữ vững mình cùng cô nói chuyện, nhưng cũng không biết hướng phương nào dùng sức, giống như có rất nhiều chiếc bóng chấp chôn nhảy nhót trong đầu làm cho anh không thể ngồi yên.

Cuối cùng anh chọn một nơi, khuynh thân về phía trước hạ xuống.

Hứa Đồng chỉ cảm thấy một đầu vai cô bỗng nhiên trầm xuống, cổ họng căng thẳng, hô hấp bị kiềm hãm, ngực giống như bị nghẽn rất nhiều sợi bông, vô cùng bị đè nén.

Cuối cùng cố gắng mang hô hấp điều hòa, chăm chú nhìn lại, Hứa Đồng phát hiện Bàng Mông đã không còn biết gì, tựa trên vai cô.

Một bàn tay anh vẫn như cũ nắm chặt tay cô không buông.

Hứa Đồng tránh một chút, lại không hề thoát khỏi. Dùng cả tay kia gỡ ra, anh lại càng gắt gao bám vào vai cô, mặc cho cô thế nào dùng sức, anh đều không chút suy chuyển.

Bụng chạy đến cảm giác toan trướng, thân thể không khỏe làm cô càng trở nên phiền toái. Cô quay đầu, tầm mắt hướng qua Bàng Mông, nhìn về phía Cố Thần cách đó không xa. Hấn cùng cô gái bên cạnh uống rượu, cười, đùa, nói chuyện.

Giống như cảm giác được có người nhìn mình, hấn đem ánh mắt chuyển đến bên cô. Nhìn đến cô cùng Bàng Mông tựa vào, cô xem rõ ràng, mi hấn nhướng cao.

Hấn buông cốc rượu, mỉm cười đứng dậy, đi đến bên người cô.

Hứa Đồng ngửa đầu nhìn hấn, mỉa mỉ cười, “Hấn say!” Trong mắt không chút nào che dấu vẻ đắc thắng.

Cố Thần gật gù đầu, nhìn cô mỉm cười, “Tốt lắm!” Cúi đầu muốn dìu Bàng Mông đứng lên, lại bị người nọ xoay người tránh đi.

Bàng Mông từ bả vai Hứa Đồng hơi ngẩng đầu, tầm mắt gắt gao giăng co ở trên mặt Cố Thần. Hai tay anh gắt gao bắt được tay Hứa Đồng, miệng mơ hồ thì thào hỏi: “Đồng Đồng, em không tốt sao? Đồng Đồng, anh ta đối với em không tốt sao? Vì cái gì em lưu lạc đến nơi này? Đường Tráng đâu? Anh

ta mặc kệ em sao?

Tươi cười trên mặt Hứa Đồng bỗng nhiên tắt ngấm, ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Bằng tiền sinh, anh say! Xin anh tự trọng!” Vừa nói một bên gỡ bỏ tay anh.

Bằng Mông cũng không chịu buông, cố chấp nắm tay cô, càng thêm sức buộc chặt, hai mắt thẳng tắp nhìn cô, thanh âm đau kịch liệt hỏi lại một lần: “Đồng Đồng, em không tốt sao?”

Hứa Đồng bắt đầu không kiên nhẫn.

Tuy rằng tình cảm hai người năm đó cũng đã kết thúc, từ đó về sau anh lưu học nước ngoài, nhưng nếu như anh thật tình muốn biết cô sống tốt hay không, chỉ cần lặng lẽ hỏi thăm một chút liền biết được, cũng không phải việc khó khăn. Nhưng cuối cùng lại ở lúc này gặp lại, mượn rượu hỏi cô, rốt cục có ý nghĩa gì?

Vô luận thế nào, cô rõ ràng biết, rất nhiều năm đã qua đi, ai cũng không thể trở về như trước.

Còn trong bụng vội vàng cuộn cuộn toan trướng, Hứa Đồng một lần dùng sức tránh Bằng Mông, đứng lên nói với Cố Thần: “Học đệ của anh uống nhiều, nếu không mang đi, chỉ sợ thất thố!” Nói xong lập tức quay người định rời đi, động tác rõ ràng lưu loát, không nửa điểm giằng co lưu luyến.

Cố Thần nhìn bóng dáng cô, hai mắt lập tức nhú lại, đột nhiên vươn cánh tay, đem cô kéo lại.

Hứa Đồng khởi mi hỏi: “Thế nào? Cố thiếu, tôi không được đi? Chẳng lẽ không tính tôi đã thắng?”

Cố Thần dường như muốn nói gì, lại không kịp nói, thoáng nhìn trên sô pha, Bằng Mông dùng sức đứng dậy, thân thể lập tức lao về phía trước, ngã ra ngoài. Vì vậy, hắn không nói chuyện, tiến lên mấy bước, đỡ lấy Bằng Mông đang té ngã trên mặt đất, hai tay nâng hắn dậy.

Hứa Đồng thừa dịp này xoay người bước đi.

Ra khỏi phòng, bởi âm thanh huyền ảo nhỏ đi, cảm giác càng trở nên rõ ràng. Bụng vừa rồi toan trướng, lúc này đã âm ỉ đau. Theo bước đi, Hứa Đồng cảm giác được bụng dưới bỗng nhiên như có một dòng nhiệt, không hề báo trước ồ ồ chảy xuôi.

Mặt cô không khỏi trắng bệch, xoay người dựa vào vách tường, chậm rãi ngồi xổm xuống. Vụng trộm lấy tay sờ mặt sau quần, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ướt át.

Cô cảm thấy cả người một phen dựng đứng.

● 3 ●

Bụng càng phát ra đau đớn, Hứa Đồng cũng không dám đứng lên. Cô có chút bội phục chính mình miệng quạ đen, rõ ràng chu kì năm ngày sau mới đến, cô tùy tiện một câu nói dối, lại đem nó đến sớm nhiều ngày như vậy. Cô không khỏi yên lặng nghĩ, con người sống trên đời thật sự không thể nói dối, nói rồi cuối cùng sẽ bị quả báo.

Cô ngồi xổm trên đất, cắn răng chịu đau.

Lấy điện thoại ra, đang chuẩn bị gọi, bên cạnh có người dừng lại. Trong đó có người bị người khác nâng, đi lại lảo đảo nghiêng ngả tiến về phía cửa.

Cô lười ngẩng đầu nhìn, chuyên tâm ấn gọi. Màn hình rất nhanh sáng một chút rồi lập tức tắt, âm thanh báo hết pin vang thành một chuỗi dễ nghe. Điện thoại tắt hoàn toàn.

Hứa Đồng kinh ngạc nhìn đi động, há hốc miệng. Cô hoành hành nhiều năm như vậy, giờ phút này rốt cuộc biết được cái gì chân chính gọi là khóc không ra nước mắt.

● 3 ●

Có người dừng lại trước mặt cô. Cô nghĩ có thể là người nào lỡ mồm muốn tròng ghẹo, chỉ cần cô không để ý, người này sẽ lập tức mất mặt tự giác bỏ đi.

Vì thế cô không ngẩng đầu, lẳng lặng ngồi. Nhưng khai chân kia vẫn không rời, trước mặt cô không nhúc nhích.

Cô không khỏi có chút phiền toái, ngẩng đầu nhìn phía trên xem qua, tầm mắt càng lên cao càng giật mình, ánh mắt của cô dừng lại trên một khuôn mặt quen thuộc.

Người nọ thân nhiên mỉm cười, cúi đầu nhìn cô, cũng không chủ động mở miệng.

Hứa Đồng không khỏi nhăn mi, ngửa đầu nhìn hắn hỏi: “Cố thiếu còn có việc?”

Đứng ở trước mặt cô bất động, đúng là Cố Thần.

● 3 ●

Nhìn đến Cố Thần, Hứa Đồng lập tức nghĩ lại, người vừa này bị người khác điều ra bên ngoài kia, nhất định là Bàn Mông.

Đối với vấn đề cô vừa hỏi, Cố Thần mỉm cười không đáp, lại hỏi: “Còn cô? Vì cái gì còn không đi? Ngồi xổm ở chỗ này làm gì?”

Nhìn hần khuôn mặt tươi cười, khoe miệng giật nhẹ, ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Thấy ở đây có tiền rơi, nên ngồi nhặt”

Cố Thần “nga” một tiếng, âm cuối kéo dài không dứt, “Thì ra ở đây có tiền rơi!”

Ngữ điệu hần quái dị, nghe ra thật là người khác không thoải mái. Hứa Đồng cười, “Cố thiếu sao còn không đi? Định cùng tôi nhặt tiền sao? Ngài trong tay đã có bạc triệu, không đến mức thế đi!”

Cố Thần ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang ngang cô.

“Có ai ngại chính mình nhiều tiền đâu?” Hần xem cô, tươi cười bỗng trở nên thâm thúy, ánh mắt liếc phía sau cô, nhẹ nhàng hỏi: “Dao Dao, cô không phải thật sự đến chu kỳ đi?”

Hứa Đồng gắng nhịn đau, nhìn hần cười rộ: “Như thế nào có khả năng? Ngày không đúng nha, Cố thiếu!”

● 3 ●

Cố Thần hơi hơi híp mắt, nhìn cô trầm ngâm: “Nghe người ta nói, phụ nữ nếu cảm xúc dao động lớn, chu kì sẽ trở nên hỗn loạn!” Hần dừng lại một chút, lại mỉm cười chậm rì rì nói: “Cho nên, trải qua ngày hôm đó ở biệt thự, nếu bây giờ cô có, cũng không phải không có khả năng!”

Hứa Đồng tiếp tục lấy bộ dạng tươi cười, nhưng bởi bụng thực sự đau đớn, tươi cười bất tri bất giác trở nên méo mó. “Cố thiếu thật sự là bác học đa tài, bất quá ngài suy nghĩ nhiều rồi, chu kì của tôi chưa tới. Hồi trước lừa anh, kết quả bị anh vạch trần!” Cô nghĩ không muốn bị hần nhìn thấy bộ dáng chật vật, thầm nghĩ mau mau đuổi hần đi, vì thế hỏi hần: “Cố thiếu, bạn bè của anh ở phía trước còn chờ anh sao? Anh còn không mau đi?”

Cố Thần quay đầu nhìn phía trước, lại quay đến, khuynh thân về phía trước, khuôn mặt trở nên cách Hứa Đồng rất gần. Hần tỉnh tể nhìn chăm chăm cô, nhẹ giọng hỏi: “Không tính nhờ tôi hay sao?” Hỏi xong hần cười rộ lên, vẻ mặt tà mị âm nhu, “Cô có biết, chỉ cần cô mở miệng, tôi sẽ không cự tuyệt!”

Hứa Đồng cười đi ra, “Cố thiếu, học đệ của anh còn đang say, anh lên đưa cậu ta đi rồi!”

Cố Thần gật gật đầu, ý vị thâm trường nói: “Cô thật quan tâm cậu ta!” Cười tùm tùm nhìn cô nháy mắt mấy cái liền đứng dậy, hai tay sửa lại áo khoác, từ trên cao nhìn xuống nói: “Vậy được rồi, nếu như vậy, không làm phiền cô tiếp tục ngồi nơi này kiếm tiền!”

Nói xong hần liền rời đi, cước bộ một tiếng lại một tiếng, nhỏ dần nhỏ dần, thẳng đến lúc không còn nghe thấy.

● 3 ●

Hứa Đồng trong lòng có chút cô đơn u oán.

Phía sau hần nói như vậy, cuối cùng lại thật sự rời đi, biết rõ cô quả thật đến ngày, cô lừa hần không có, hần liền thật sự coi như cô không có.

Lúc trước chịu hần uy hiếp uống đến bao nhiêu rượu, chất cồn chảy trong thân thể, giờ phút này làm cô khổ nói không nên lời.

Cô ồ ồ chảy máu, bụng trưởng lên đau đớn, hần lại không thấy có một chút áy náy, thậm chí còn lớn tiếng hàm tiếu bắt cô mở miệng nhờ hần giúp đỡ.

Có lẽ bởi vì sinh lí kì đến ngày, Hứa Đồng trong người bắt đầu nôn nóng, một mặt trách cứ Cố Thần, thấy chết không chịu cứu lại đã quên vừa rồi rõ ràng cô ước gì cho hần đi mau.

Cô dựa vào tường bên tức giận bên lại hối hận, hai chân đã bắt đầu run lên, nhưng bởi vì dấu vết phía sau lại muốn đứng lên mà không dám, chỉ có thể mặc kệ chân tê dại, bụng đau mà vẫn ngồi một chỗ.

Người bắt đầu mềm nhũn, mùi rượu liền xông lên đầu, trong não như có một tầng sương mù, ngày càng trở nên dày đặc, nhất thời trừ bỏ ngồi ở chỗ này, Hứa Đồng không nghĩ ra phương pháp gì để thoát khỏi khổ cảnh. Vì thế trong lòng không khỏi đối với Cố Thần càng thêm thâm oán.

Trong lúc mông lung, cảm giác như có người vỗ nhẹ bả vai. Cô chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang đứng trước mặt, cúi đầu nhìn cô. Ông ta một bên cánh tay cầm một chiếc áo khoác tây trang, thoát nhìn hết sức quen mắt.

Thấy Hứa Đồng bắt đầu tỉnh táo, ông hòa ái cười, đem chiếc áo khoác trên cánh tay lấy xuống, phủ trên vai cô, nhìn cô mỉm cười nói: “Hứa tiểu thư, tôi là lái xe của Cố tổng, Cố tổng giao cho tôi lái xe đưa cô về, xe ngay tại bên ngoài, xin mời tiểu thư!”

Hứa Đồng chớp mắt mấy cái, nhìn người lái xe, trong đầu một mảnh trì độn. Phản ứng một hồi lâu, rốt cục mới hiểu được vị này rốt cục là nói với mình cái gì.

Vị đại thúc đem cô nâng dậy.

Chiếc áo khoác tây trang buông qua thắt lưng cô, chạm đến đùi, vừa vặn che khuất phía sau.

Áo khoác này mặc ở trên người kia, cô cũng không cảm thấy to lắm. Mà khi chuyển đến vai mình, lại giống như rộng thêm vô số lần.

Lên xe, vị đại thúc cũng không hỏi cô địa chỉ, trực tiếp lái xe. Hứa Đồng nghĩ, nhất định Cố Thần đã sớm nói cho ông ta biết.

Có nhiều phụ nữ ái mộ hắn, xem ra không phải là không có lý do, hắn cẩn thận săn sóc, lại thật sự chu đáo, làm sao không làm cho người khác sinh ra ái mộ.

Sau khi ngồi vào xe, áo khoác kia bị cô cởi ra, đem nó đặt ở vách sau. Trên áo có một chút hương vị, cũng có mùi son phấn. Mùi hương kia rất thanh đậm, như có vô số hoa lải ải mùi thơm. Ngửi qua như thấm vào ruột gan, có chút làm người ta nhẹ nhàng khoan khoái, phá lệ thanh tĩnh an thần.

Nhắm mắt lại, Hứa Đồng không khỏi nghĩ, trước kia tiếp cận hắn vì có mục đích khác, một lòng vội vàng tính kế, dường như chưa bao giờ thực sự chú ý qua, nguyên lai hắn dùng hương cổ long thủy.

Không thể không nói, hương vị này thật sự không sai.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mỗi tình đầu

Dài, dài đến mức giấy dựa. Nhưng đây chính là chương khiến mình quyết định edit truyện này. Viết rất hay, rất lạnh, cũng rất đau.

Lúc còn trẻ, ai không kiên cường?

Hứa Đồng thành tích rất được, tốt nghiệp trung học xong, dễ dàng thi vào trường trọng điểm sơ trung.

Cấp ba, một lần sắp xếp lại chỗ ngồi, bạn cùng bàn của cô đổi thành thành tích học tập số một toàn ban, Bàng Mông.

Vị thiếu niên vĩ đại này, bộ dáng lạnh lùng, trông có vẻ lớn trước tuổi, lại luôn không cười không nói.

Khi đó, phim hàn còn chưa thịnh hành, trào lưu nam sinh mất một mí chưa rộ lên, khắp thiên hạ, mẫu nam sinh lạnh lùng rất nổi tiếng.

Giống như kiểu Bàng Mông này, thành tích tốt, bộ dáng cũng tốt, không biết làm bao nhiêu cô gái nửa đêm mang vào trong mộng.

Nhưng ngay từ đầu, Hứa Đồng cũng không thích anh ta. Bình thường, hai người ngồi cùng bàn, gặp vấn đề không biết, có thể cùng nhau tranh luận, nghiên cứu. Cùng Bàng Mông cùng bàn về sau, nam sinh này vấn đề trên trời dưới đất, tựa hồ không gì không biết. Hơn nữa đọc ngoại ngữ hay vô cùng, lại nói đầu lưỡi uốn quả thực chuẩn xác, lưu loát làm người khác ghen tị.

Hứa Đồng đối với khẩu ngữ có chút loạn. Cô luôn phát không tốt âm cuốn lưỡi.

Bên cạnh, thiếu niên kia quá mức vĩ đại, vĩ đại đến cô mặc dù biết mình phát âm không chính xác, cũng không nghĩ dễ dàng hỏi. Có khi vấn đề của cô, trong mắt anh ta, đơn giản cơ hồ cùng cấp nhược trí giống nhau.

Hai người ngồi cạnh nhau, lúc đầu, hoàn toàn không trao đổi, lẫn nhau tương kính như băng.

● 3 ●

Buổi sáng, Hứa Đồng sớm đi vào trường học, chuẩn bị cho cuộc thi khẩu ngữ tháng sau. Đem túi sách đặt ở trong lớp, cô mang theo sách giáo khoa đến vườn cây, tựa vào một gốc cây đại thụ, mở sách ra, đọc từng chữ cái.

Đã luyện tập như thế chừng một tuần, đầu lưỡi mỗi ngày bị cuốn tê, cô cũng không cảm thấy chính mình có chút nào tiến bộ.

Phát âm của cô vẫn như cũ không chuẩn, câu nói phát ra hỗn độn, ngay cả chính cô đều cảm thấy có chút thảm không muốn nghe. Mỗi ngày đều một bên thở dài, một bên kiên trì tiếp tục.

Chính lúc đang thôn thức, bên tai lại truyền đến một tiếng cười nhỏ.

Hứa Đồng ngẩn ra, nghiêng người nhìn phía mặt trái cây.

Thiếu niên vĩ đại kia cùng cô tư thế giống nhau, đang tựa ở thân cây bên kia. Trên đùi hần mở ra, cũng là sách luyện tập khẩu ngữ.

Hứa Đồng không khỏi có chút ngượng ngùng, nhú mày hỏi hần: “Anh làm sao chê cười tôi? Tôi biết mình đọc không tốt, cho nên mới luyện. Anh như vậy chê cười người khác, thực không tốt!”

Thiếu niên kia quay đầu nhìn về phía cô, cũng là vẻ mặt ngơ ngẩn, giống như có chút kì lạ, cảm giác phi thường vô tội.

Hứa Đồng nhìn lên tai hần, chính là tai nghe điện thoại.

Ánh mắt lại quét về phía sách luyện tập, vài mẩu to, cô xem được, là “JOKER”.

Mặt cô hơi nóng lên. Anh ta là đang nghe hài, nên mới cười.

Thiếu niên kia tháo xuống tai nghe điện thoại, nhìn cô nhẹ nhàng hỏi: “Cô vừa rồi nói cái gì?”

Cô lúng túng đáp lại: “Ách ... không có việc gì ... Muốn nhìn một chút xem sách luyện tập khẩu ngữ của anh a!”

Anh ta ý nhìn bình dị gần gũi, khoát tay đem sách luyện tập cho cô, “Nếu muốn tôi cho cô mượn, tất cả tôi đều làm xong!”

Nói đúng là, cả quyển sách, anh ta đều đã xem qua.

Hứa Đồng nhìn anh ta, một chút cười gian bên môi.

Cô giống như là bắt được cái gì vậy.

●~3~●

Chuông reo, hai người cùng nhau trở lại phòng học. Trong lớp, các học sinh cơ bản đã đông đủ, nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau tiến vào, không khỏi hơi hơi giật mình. Thiếu niên tuấn tú, cùng cô gái mảnh khảnh, sóng vai mà đi, thật sự là một đôi bích nhân, hình ảnh hài hòa lại đẹp mắt.

Thiếu niên hôm nay tựa hồ cùng ngày xưa có chút bất đồng. Anh ta không phải vẫn lạnh lùng băng băng? Hôm nay trên mặt, lại hiển nhiên có chút ý cười.

Anh cùng cô trở về chỗ ngồi. Hai người bình thường cũng không nói chuyện, nhiều nhất chỉ một câu: “Xin lỗi, cho tôi ra ngoài một chút, cảm ơn!” Hoặc là “Làm ơn, cho tôi đi vào!”

Nhưng hôm nay, hai người bọn họ lại bắt đầu trò chuyện với nhau.

Từ đó về sau, hai người chuyện trò, trở nên càng ngày càng nhiều, quả thật giống như gặp được tri kỷ, thao thao mà nói.

Thiếu niên kia tuy rằng thành tích vĩ đại, nhưng lại không thích vì người khác giải đáp nghi vấn. Nhưng mọi người đều thấy được, phàm là Hứa Đồng hỏi vấn đề gì, anh ta đều đáp lại tron tru. Chẳng sợ vấn đề như thế nào đơn giản, chẳng sợ chỉ cần một câu nói có thể giải thích được, anh ta đều thực kiên nhẫn theo nguyên lý cơ bản giảng giải. Anh giảng kiên nhẫn, cô một bên nghe vui mừng. Hai người này, quả thực không giống như đang học tập.

Thấy anh như thế, nhiều người cho rằng, anh bề ngoài như băng, nhưng kì thật nội tâm như lửa. Vì thế nữ sinh khác cũng đánh bạo mang theo sách luyện tập đến hỏi, lại chỉ nhận được một câu lạnh như băng: “Xin lỗi, tôi hiện tại không có thời gian” để chối từ.

Từ đó, các học sinh rốt cục hiểu được, thiếu niên kia đều không phải để thiên hạ trong lòng. Anh ta kì thật là âm thầm thích cô gái hoạt bát tên Hứa Đồng kia.

●~3~●

Lần đó trong phong trào chung lớp cần làm báo, giao nhiệm vụ xuống dưới, người chấp bút là Bàn Mông.

Hứa Đồng hơi bất ngờ, không hiểu được anh ngoài thành tích học tập tốt, ngay cả tài nghệ cũng tốt như vậy

Tan học xong, các học sinh lục tục rời đi, phòng học chỉ còn lại hai người Bàn Mông cùng Hứa Đồng.

Cả hai tuần nay, mỗi buổi sáng bọn họ đều đến chỗ cây cỏ thụ kia, không ai có ý hẹn trước, chỉ là đáy lòng có một mầm mống kì diệu ẩn ý.

Hứa Đồng thu thập túi sách làm bộ phải đi. Cô động tác rất chậm, tựa như đang đợi ai giữ lại.

Nhưng người kia chỉ một bên vui đầu múa bút.

Cô không thể cứ ngồi như vậy, không thể không đứng lên.

Vừa rời ghế, lại nghe anh nói: “Tôi dạy cho em viết chữ to!”

Cô lập tức quay đầu, nhìn anh sáng lạn cười, “Hay lắm!”

“Em lại đây”, Anh phát tay đón cô, “Đứng ở chỗ này”, anh đem cô đến trước bàn, chính mình từ phía sau vây quanh cô, tay trái đặt trên bàn, tay phải dạy cô cầm bút lông. “Nắm chặt!” Tay cô tinh tế khéo léo, bút lông thô to giống như chày cán bột. Xem cô cố hết sức nắm, anh đem chính bàn tay mình vây quanh, bao quanh cả bàn tay cô, cùng nhau đem bút lông nắm chặt chẽ.

Cô một chút bỗng thấy cả người nóng lên, bên tai nghe được thật lớn tiếng tim đập, thỉnh thoảng, tiết tấu hỗn loạn, nghĩ đến là của mình, cẩn thận nghe ra, âm thanh lộn xộn này, nguyên là từ của hai người đan vào.

Cô không biết đến tột cùng là chính tay mình di chuyển, hay là anh mang theo tay cô di chuyển. Khi ngòi bút dừng ở trên giấy, một chút một chút rung động.

Anh hơi cúi đầu về phía trước, cô bị anh vây ở trong ngực, đầu đặt trên vai cô, môi tựa hồ liền sát ở bên tai, theo lời nói, từng trận gió nóng hằm hạp lượn lờ thật lâu không tiêu tan.

“Như vậy đặt bút ... như vậy đi lên ... như vậy quai xuống dưới ... như vậy thu hồi ... Tốt, viết lại một lần...” Anh nắm tay cô, mang theo tay cô đặt trên tờ giấy Tuyên Thành thật lớn, bắt đầu chạy, bên tai cô nghe được thanh âm trầm thấp, hô hấp vô duyên vô cớ trở nên dồn dập.

Khi thu bút, trên mặt giấy hai chữ thật to: Tiểu Đồng

Mặt cô hồng thắm, gục đầu xuống.

Tay anh trên bàn, lặng lẽ vòng qua trên lưng cô. Cô nhẹ nhàng run lên, cảm giác cánh tay anh ở bên hông dần dần dùng sức. Anh nắm tay cô thu lại chặt chẽ, cảm tựa trên vai cô, hô hấp để lại một luồng khí nóng.

Anh mang theo tay cô trên giấy tiếp tục viết. Sau đó bên tai cô nhẹ nhàng hỏi: “Có thể chứ?”

Cô ngay cả cổ đều đỏ lên, gật đầu một chút, không thẹn thùng hạ đi xuống.

Ngoài cửa sổ ánh tịch dương màu đỏ tà tà, chiếu vào hai người, giống một bức tranh an bình xinh đẹp.

Trên mặt tờ giấy Tuyên Thành, lặng lặng vài chữ.

Làm bạn gái anh được không?

●—3—●

Buổi sáng hai người ngồi dưới cây đại thụ, cùng nhau cầm sách luyện nghe, Hứa Đồng đọc, Bàng Mông nghe.

Đọc đến âm cuốn lưỡi, Bàng Mông nói: “Chậm một chút, nơi này không đúng, đã nói với em, đem đầu lưỡi cuốn đi lên, không phải bắt động như thế!”

Hứa Đồng nghe lời nỗ lực, đem đầu lưỡi cuốn lên, bất luận thế nào, phát ra bình âm vẫn là tàn phá không chịu nổi.

Anh có chút gấp, vì cô lấy anh làm mẫu, thân thể liền hướng cô khuynh qua, đầu cách cô rất gần, hé miệng ra làm chính cô nhìn rõ đầu lưỡi mình, anh nói một lần, làm cô học nói một lần.

Cô học bộ dáng của anh, cố gắng đem đầu lưỡi nhếch lên, nhưng âm vẫn như cũ, phát ra không đúng.

Anh gấp đến độ, hai tay trụ lại hai má cô, “Làm cho anh xem xem, em rút cuộc đầu lưỡi cuốn thế nào? Như thế nào lại phát âm không đúng?”

Cô bị anh trụ hai hờ má, mở lớn hai mắt thủy tinh trong suốt nhìn anh, nha nha phát ra tiếng cho anh xem.

Bỗng nhiên, hai người đều an tĩnh lại.

Bất tri bất giác, môi hai người, không ngờ cách gần như vậy.

Hô hấp phả vào mặt nhau, hai ánh mắt nhìn nhau, môi cùng môi giống như chỉ cần hơi hơi động, sẽ giao cùng một chỗ.

Anh nhìn cô, không nói lời nào, cô nhìn lại anh, một tiếng cũng không động. Bên tai vọng lại tiếng hít thở ngày càng dồn dập, đầu tiên là hai người, một khoảnh khắc về sau, liền hợp cùng một chỗ, biến thành một đường hô hấp.

Anh giữ hai má cô, nhìn lâu như vậy, càng nhìn càng không kìm chế được, rốt cuộc đem miệng mình khê đặt trên dấu son môi mê người kia.

Trúc trắc khê chạm. Run rẩy tham nhập. Đầu lưỡi nhẹ giao nhau, tim giống như nổ mạnh.

Bên tai có tiếng ù ù, trước mắt nổ tung từng dải hoa.

Sáng sớm dưới tán cây, bọn họ mười bảy tuổi, yêu nhau, đã trao cho người kia nụ hôn đầu đời như thế.

●~3~●

Người khác có lẽ không biết tại sao Chương Thực Đồng nhất định phải từ trường tư nhân chuyển tới trường sơ trung. Nhưng Hứa Đồng biết.

Cô ta muốn đến để đoạt lấy thứ mà cô đang có.

Rõ ràng trong hai người, cô cái gì cũng không có, tiểu thư nhà họ Chương dường như lại không thiếu thứ gì. Nhưng Chương Thực Đồng kia lại suốt đời luôn luôn thấy không đủ, mà cái không đủ đó, luôn luôn vừa vặn là cái mà Hứa Đồng sở hữu.

Hứa Đồng chưa bao giờ chán ghét một người như chán ghét Chương Thực Đồng. Cô biết, Chương Thực Đồng sẽ xuống tay với Bằng Mông.

Cô cũng không cố ý, cẩn thận vây xung quanh Bằng Mông, làm cho anh rời xa Chương Thực Đồng. Trước giờ cô luôn nghĩ, những gì thuộc về cô, vô luận ai muốn lấy cũng không thể lấy đi. Còn nếu nhất định không thuộc về cô, cô cần gì phải khổ tâm giữ lại? Nếu trái tim đã không kiên định, bị tác động nhiều, sớm muộn cũng rời đi.

Cô cảm giác được Bằng Mông rất thích mình. Cô hi vọng tình cảm hai người sẽ giành cho nhau, có thể không bị người khác xen vào.

Nhưng cô đã đánh giá quá cao nghị lực của anh.

Chương Thực Đồng thường xuyên mượn cớ tiếp cận anh, thường xuyên nói cho anh, Hứa Đồng cùng một người ngoài trường tên là Đường Tráng có chuyện ái muội, cô vẫn cảm giác được, anh dường như vẫn kiên định không có chút dao động. Anh nói với cô: “Có người tên Chương Thực Đồng, nói là em gái của em. Nói em ở bên ngoài có bạn trai khác, tên Đường Tráng, hình như là hàng xóm của em, con của chủ thuê nhà, Còn nói ...” Anh muốn nói lại thôi. Cô ha ha cười lạnh “Còn nói cái gì?” Anh nhắm mi, ngẫm lại sau, rốt cục nói: “Không có gì!”

Cô thôi cười, nhìn anh: “Anh không chịu nói, em cũng đoán được. Cô ta nhất định còn nói, em đã sớm không còn là con gái đúng không?”. Kịch xảo này, họ Chương phía trước đã cùng bao nhiêu người bên cạnh cô nói, đầu óc ngu muội kia, đúng là không thể nghĩ ra chiêu gì mới mẻ.

Lần này nói với Bằng Mông, cô ta dùng từ sớm đã đạt trình độ thành thạo đến cực kì chân thật.

Trước kia đối với anh, cô không có cảm giác. Bọn họ nghĩ thế nào, cô cũng không để ý. Nhưng hiện tại, Bằng Mông là người cô thích, cô muốn biết anh là tin hay không tin những lời này.

Cô hỏi: “Anh tin lời cô ta không?”

Anh cũng hỏi: “Cô ta là em gái em?”

Cô cười lạnh, “Em gái? Em không trào cao được đến em gái phú quý như vậy. Cùng cha khác mẹ mà thôi.”

Anh cảm thấy nhắc tới cô gái họ Chương kia, cô trở nên không bình thường, “Kia cũng là em gái của em, em không nên ... quên đi.” Thấy cô vẻ mặt đại biến, anh thu hồi phía sau câu nói.

Hứa Đồng cũng đoán được anh muốn nói cái gì.

Em không nên đối xử như vậy với người thân, kia dù sao cũng là em gái em

Trong lòng cô bắt đầu dâng lên một tầng khí lạnh.

Anh rốt cuộc vẫn là hoài nghi cô.

Khi còn trẻ, ai không kiên cường? Ai không ngông cuồng? Ai chịu dễ dàng mở miệng giải thích? Ai mà không chính mình cố chấp nhận định rằng chỉ cần mình đứng liền không sợ người ta đồn đại quấy nhiễu?

Cô cảm thấy, nếu hai người cùng một chỗ, tín nhiệm là điều tối thiểu cần thiết. Nếu như đã dễ dàng bị người khác xúi giục, đối với một nửa của chính mình sinh hoài nghi, vậy cảm tình giành cho nhau cũng thế, yếu ớt không chịu nổi người khác kích thích.

Cho nên cô cũng không cùng anh giải thích. Cô hi vọng anh có thể đồng thời yêu cô, tín nhiệm cô, cổ vũ cô, cùng cô sóng vai đứng một chỗ.

Nhưng rồi cô cảm thấy, mỗi ngày hai người còn ở cạnh nhau, mà tâm hồn đã dần dần xa cách.

Giữa bọn họ bắt đầu có một bức tường, bức tường đó tên gọi là hoài nghi.

●~3~●

Rốt cuộc có một ngày, Bằng Mông gặp được người trong truyền thuyết, lưu manh Đường Tráng.

Hắn bộ dáng cao to, cường tráng, trên người một chút nhả nhận đều không có. Nhưng không thể phủ nhận, hắn thật sự hào sảng, thật sự có thần thái.

Hồi đó có rất nhiều cô gái thích mẫu nam sinh như vậy.

Dưới đáy lòng, anh bắt đầu có những dự cảm không xác định.

Hứa Đồng cùng người kêu Đường Tráng kia, hai người ở cùng nhau như vậy, gần gũi như vậy, cô có hay không một chút đối với hắn cũng không động lòng?

Thiếu niên kia đứng ở ngoài cửa lớp bọn họ, mặt bình tĩnh, lạnh lùng, nhìn về phía Hứa Đồng trong phòng học. Hứa Đồng đứng lên, chạy ra cửa, thăm thi gì đó, xong cái gì cũng không lưu lại, liền cùng hắn rời đi.

Tìm anh một chút liền treo trên vách đá đen(1).

Trước mặt anh, cô chạy theo một nam sinh khác, không chút do dự cùng nhau đi, không giải thích một câu.

Vài ngày sau, cô vẫn không đến trường.

Lòng anh bắt đầu hoảng loạn. Em gái của cô, Chương Thực Đồng, đáng vẻ ngọt ngào, trong lúc anh bàng hoàng bất an, chủ động đưa hai tay, quan tâm an ủi anh.

“Đừng lo lắng, anh như vậy thích chị em, chị ấy sẽ không thể không biết, nếu chị ấy nhớ anh, sẽ không cùng người tên Đường Tráng kia phát sinh chuyện gì!”

Tuy được an ủi, nhưng giờ phút này anh càng nghe lại càng hoảng hốt. Anh đối cô ấy nói: “Cô đừng nói lung tung, chị của cô, cô ấy là cô gái tốt”

Chương Thực Đồng về mặt tội nghiệp, lẫn cả chực khóc, “Em biết ... em chỉ là muốn nói ... em chỉ muốn an ủi anh, không muốn anh đau khổ!”

Anh không hề cùng cô ấy nói tiếp, tìm được địa chỉ Hứa Đồng, anh quyết định đi xem xét.

● 3 ●

Đứng trong ngõ nhỏ, Bàn Mông nhìn thấy cách đó không xa, dưới đèn đường, có hai người gần bó cùng một chỗ. Bóng bọn họ đan vào nhau kéo dài trên mặt đất. Nhìn hai chiếc bóng giao nhau, lòng anh đau như có người dùng sức xé rách.

Cô gục đầu vào ngực Đường Tráng kia, bả vai run run, khóc.

Tên lưu manh kia ôm cô, bàn tay vỗ nhẹ trên lưng, giống như đang an ủi cô không cần thương tâm, không cần khóc. Trên đường cong kiên cường, tràn ngập đau lòng cùng thương tiếc.

Anh đứng đó không xa, tay nắm chặt thành quyền, lòng tràn đầy phẫn nộ cùng đau đớn.

Từ khi anh tận mắt chứng kiến một màn họ ôm nhau về sau, anh đối với cô đầy thất vọng. Anh không tin, trong lúc đó bọn họ thật sự không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Khi Hứa Đồng quay lại trường học, rõ ràng cảm giác được thái độ của Bàn Mông đối với mình lãnh đạm.

Mẹ cô đột nhiên sinh bệnh hôn mê, bị đưa vào bệnh viện, cô cực nhọc vài đêm chăm sóc, mẹ mới tỉnh lại. Xuất viện về nhà ngày đầu tiên, nghĩ đến mọi việc đã xong, bệnh viện chuẩn đoán lại, bọn họ nói, mẹ cô bị nhâm chứng giai đoạn cuối, thời gian còn không nhiều lắm.

Cô trong lòng lo sợ, cũng không dám khóc trước mặt mẹ. Đường Tráng đem cô vào ngõ nhỏ, mới dám vụng trộm khóc lớn một hồi. Khóc xong, cô buộc chính mình phải làm như không có việc gì, đem mẹ trở lại bệnh viện.

Từ đó về sau, có lẽ mẹ cô sẽ không bao giờ có thể xuất viện.

Ngồi trước bàn, cô không yên lòng, thương tâm nghĩ.

Tuy rằng Bàng Mông tâm tình không tốt, nhưng vì chuyện của mẹ, cô cũng không còn thời gian nói chuyện với anh.

Cô chỉ muốn giữ lại mẹ cô, mặc kệ dù phải trả giá cái gì đi nữa.

Cô trầm mặc, bởi vì cô thương tâm. Bàng Mông lại nghĩ cô chột dạ, không biết như thế nào giải thích.

Chờ thật lâu, không thấy cô mở miệng, cuối cùng anh không thể kiên nhẫn.

Anh lạnh lùng hỏi cô: “Em cùng Đường Tráng, rốt cuộc quan hệ là gì?”

Nghe xong vấn đề của anh, cô vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn ánh mắt anh, trong cô phút chốc hiện lên bao nhiêu thứ.

Khiếp sợ, thương tâm, thất vọng.

A, cô có gì để thất vọng? Nên thất vọng không phải là anh sao? dù sao anh cũng chính mắt nhìn thấy cô cùng Đường Tráng ôm nhau khóc.

Cuối cùng, cô thu hồi tất cả những cảm xúc trong mắt, bình tĩnh hỏi: “Ai lại cùng anh nói gì sao? Là Chương Thực Đồng đi? Anh tin cô ta, hay tin em?”

Anh không khỏi một hồi đứng lên, “Em không cần xa giận lên người em gái em, chúng không phải nói vấn đề này. Em gái em, cô ấy là người đơn thuần, quan hệ trong nhà, cứ việc phức tạp nhưng dù sao cũng chỉ là bị kịch tình cảm của một thế hệ, là vấn đề tình cảm của ba mẹ em, vì cái gì như vậy bài xích cô ấy, không thể khoan dung với cô ấy sao? Hay chẳng lẽ bởi vì cô ấy biết cái gì?”

Anh nói làm cô trở nên phẫn nộ.

Rốt cuộc đối với gia đình cô, đối với việc của cô, đối với em gái đơn thuần của cô, anh hiểu được bao nhiêu? Liền như vậy nghiêm nghị chỉ trích cô! Anh chẳng qua là nghe Chương Thực Đồng nói ở một bên, anh tại sao không đến hỏi cô một chút, xem sự tình ở một mặt khác đến tốt cùng có phải hay không như vậy?

Đối mặt với chất vấn của anh, cô cái gì cũng chưa nói. Cô sợ chỉ cần mở miệng, nhịn không được sẽ nói ra hai chữ chia tay. Cô sợ nói hai chữ này ra về sau, chính mình sẽ hối hận.

Tan học về, cô đi tìm Chương Thực Đồng.

Cô nhất định phải nói cho cô ta biết, quá đủ rồi, không cần tiếp tục, những người trước kia, cô không cần, nhưng Bàng Mông không giống. Nếu cô ta còn tiếp tục mấy chuyện này, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Bởi vì đến đe dọa, cô gần giọng nói: “Cô nghe nói tôi có một tên anh trai còn đồ đi? Nếu cô còn dám nói hươu nói vượn, tôi tha cho cô, thì anh tôi cũng không bỏ qua cho cô. Nhớ quán đầu lưỡi cô cho tốt, đừng để người khác phải cắt đứt!”

Một màn này, không ngờ bị Bàng Mông xem hết.

Cô trước kia suy nghĩ kín đáo, hành động cẩn thận, nhất định sẽ không phạm sai lầm như vậy. Gần đây mẹ sinh bệnh, cô đã sớm tâm ý hoảng loạn, làm sao có tâm tư để ý cẩn thận những việc này.

Vì thế, cô cường bức dọa nạt chính em gái nhu nhược của mình, Bàng Mông đều tận mắt nhìn thấy.

Anh tiến lại, đem Chương Thực Đồng trong tay cô gỡ ra, trừng mắt nhìn cô, vẻ mặt tức giận cùng khiếp sợ: “Không thể tưởng tượng em sẽ làm những chuyện như vậy! Như thế này cùng loại du côn hư hỏng có gì khác nhau!”

Chương Thực Đồng đứng ở đó, sợ hãi khóc, ra bộ rất đáng thương. Vừa nghẹn ngào vừa nói: “Hứa Đồng, chị là chị của em, chị gái người ta rất thương em gái, chị vì cái gì đối với em như vậy? Em làm sai cái gì?”

Đáy lòng Hứa Đồng bốc lên một luồng tức giận. Cô không thể lí giải được tiểu thư họ Chương vì cái gì luôn cho chính mình là một viên thủy tinh thuần khiết vô tội.

Cô nghe thấy thủy tinh cô nương anh anh vừa khóc vừa kể lể: “Chị nêu thích tên anh trai kia, không nên đến trêu chọc Bàng Mông, anh ấy sẽ thương tâm!”

Cô không thể nhịn được cô ta cố tình nói bừa, giờ tay đánh cô ta một bạt tai.

Bình thường cô cũng sẽ không vì thế mà mất bình tĩnh. Nhưng gần đây, mọi việc nhiều phiền muộn, cô mệt mỏi, cũng không muốn tiếp tục nhẫn nại.

Bàng Mông lại ngăn cản cô, đem Chương Thực Đồng kéo đến bên người, quan tâm hỏi: “Cô thế nào, không có việc gì? Thực xin lỗi!”. Quay đầu nhìn cô, anh đã thực sự phẫn nộ, “Hứa Đồng! Cô sao có thể đánh người? Cô ấy là em gái cô!”

Em gái tốt của cô, mượn cơ hội này, tiến vào trong lòng thiếu niên kia, khóc tất đau khổ, rất thương tâm.

Nhìn một màn trước mắt, cô chỉ cảm thấy hoang đường. Rõ ràng trong lòng đau đớn, nhưng cô lại tự nhiên nở nụ cười.

Cô nghe thấy mình nói với anh: Bàng Mông, chúng ta chia tay đi.

● 3 ●

Cô không trở lại sơ trung đi học, rất nhanh chuyển đến trường Đường Tráng.

Làm như vậy, không phải muốn cùng ai phân cao thấp, chỉ là vì tiện chăm sóc mẹ.

Nơi đó cách bệnh viện rất gần.

Bàng Mông lại không nghĩ như vậy. Anh một mặt thương tâm vì Hứa Đồng nói lời chia tay, một mặt vì cô nói đi là lập tức đi làm anh cảm thấy tức giận.

Anh nảy sinh ý tưởng độc ác, được rồi, vậy chia tay đi, quên lẫn nhau đi!

Em gái của cô vẫn ở bên cạnh anh. Anh vốn không hay để ý đến người khác, nhưng đó là em gái của cô, cùng cô huyết thống, có lẽ yêu ai yêu cả đường đi, anh dung túng cô ta ở bên cạnh, cũng không xua đuổi.

Dần dần, anh nghe được mọi người đồn, anh đã thay đổi bạn gái, từ chị gái Hứa Đồng thành em gái Chương Thực Đồng.

Anh cũng không cố tình đi sửa làm gì, bởi anh cảm thấy, Chương Thực Đồng nhất định biết, người anh thích là chị cô, còn cô chỉ là em gái của cô ấy mà thôi.

Chia tay đã lâu, nhưng càng ngày anh càng nhớ cô gái hoạt bát kia, khi cười lộ lên dị thường xinh đẹp.

Cuối cùng có một ngày, anh không nhịn được, đến trường kia tìm cô. Anh nghĩ nói với cô rằng, bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng anh ở đó nhìn thấy cái gì? Anh bỏ cả tự tôn, một lần nữa muốn cùng cô bắt đầu lại, thế nhưng anh nhìn đến, một cô gái từng nhẹ nhàng trong sáng, thế nhưng đang cùng tên lưu manh Đường Tráng kia, hai người sóng vai ngồi bên cửa sổ, một bên cười nói vui vẻ, một bên nhả khói thuốc.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn như vậy, cô đã sa đọa thành bộ dạng này, anh vô cùng đau đớn, đối với cô cực kì thất vọng.

Anh không nhịn được phần nộ ra tiếng: “Hứa Đồng, cô còn hay không nhớ chính mình là con gái? Con gái phải hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ, phải chú ý giữ mình, cô có biết hay không?”

Cô ghé vào cửa sổ, quay đầu nhìn anh, nhưng không giải thích, thậm chí khiêu khích mỉm cười, chậm rãi phun một ngụm khói.

Giờ khắc đó, anh dường như nghe được âm thanh chính cõi lòng mình tan vỡ.

● 3 ●

Trở lại trường học, anh bắt đầu nản lòng. Chương Thực Đồng lại đến tìm anh, anh nói với cô ta: “Tôi và chị gái cô đã hoàn toàn chia tay, cô về sau cũng đừng tới tìm tôi.”

Chương Thực Đồng lập tức chảy nước mắt, cầu xin anh: “Chị của em không biết quý trọng anh, để cho em cùng anh, được không!”

Trong lòng anh không khỏi ngạc nhiên. Cô ta cư nhiên thích anh!

Cô ta biết rõ là anh thích chị gái cô. Anh tưởng, cô ta làm sao ngốc như vậy. Tim anh đã chết, cô xứng đáng để người tốt hơn quý trọng.

Vì thế anh nói: “Cô quên tôi đi, về sau, cô sẽ tìm được người tốt hơn tôi!”

Cô ta khóc rồi đi.

Ngày hôm sau, truyền đến tin cô ta tự sát.

Anh trong lòng không khỏi kinh hãi! Cô ta vì anh tự sát!

Nếu chị của cô, không, không cần cô ấy vì anh tự sát, chỉ cần cô ấy mềm mại nhân nhượng anh một chút, đừng quật cường ương ngạnh như thế, thì tốt biết bao.

Mẹ cô ta đến trường học tìm anh, khóc lóc khẩn cầu anh đáp lại con gái mình.

Anh mất Vu tỷ tỷ, cảm động để muối muối trả giá (2), tuy rằng biết như vậy không ổn, vẫn gật đầu đáp ứng.

Về sau, bên cạnh anh, ngày đêm cận kề một cô gái.

Anh kì thật cũng không thích cô. Anh thích, là chị gái cô ta!

● 3 ●

Ngày đó rời đi xong, từ sau Bàng Mông không còn tìm đến.

Kì thật, cô muốn giải thích cho anh nghe, cô hút thuốc không phải vì cô muốn học thói xấu, chính là cô cảm thấy mẹ sinh bệnh, gây cho cô quá nhiều áp lực, cô phải tìm được một thứ phát tiết, nếu không cô sẽ điên mất.

Nhưng nghĩ tới anh thà giúp Chương Thực Đồng cũng không chịu giúp cô, thà rằng anh tin tưởng người kia, cũng không chịu tin mình, cô liền không thể mở miệng.

Cô có chút hối hận, kì thật, cô rất nhớ anh. Rõ ràng thích anh, hi vọng gặp anh, vậy mà khi nhìn thấy lại không áp chế được chính mình muốn nổi giận. Cô không biết chính mình làm sao nữa.

Cho mãi đến một ngày, mẹ nói cho cô, như vậy bởi yêu sâu sắc nên không thể tha thứ.

Mẹ càng ngày càng suy yếu, tất cả các phương pháp trị liệu đều trải qua nhưng bệnh tình vẫn như cũ không chuyển biến tốt.

Rốt cuộc, một buổi sáng đẹp trời, mẹ gọi cô một tiếng cuối cùng, Lắc Lắc.

● 3 ●

Mẹ rời đi ngày đó, cô giống như đang ở một thế giới khác. Bên tai vẫn vang không ngừng tiếng ong ong, tim đập lộn xộn lại bối rối, trong đầu vẫn là hình ảnh mẹ cười với cô. Có đôi khi, người kia lại biến thành Bàng Mông.

Cô không khóc. Nghẹn nghẹn, rất khó chịu, nhưng cô thật sự khóc không nổi, giống như tất cả cảm xúc đều tắc nghẽn, không tìm được đường ra.

Về sau, cô cảm nhận thấy chưa bao giờ như vậy bằng hoàng bất lực. Cô giống như bị lạc đường, mất phương hướng, trong lòng khủng hoảng, liều mạng kêu tên một người, nghĩ rằng người đó có thể mang mình rời đi, nhưng cố tình không đáp lại.

Giống như một giấc mộng thật dài, lúc tỉnh lại, cô nghe được mình kêu tên Bàng Mông.

Nguyên lai ở thời khắc bất lực nhất, cô hi vọng có anh ở cạnh.

● 3 ●

Bỏ lại cả sân vòng hoa phúng viếng, cô lặng lẽ đi sơ trung. Cô muốn tìm được Bàng Mông, muốn nói với anh, mẹ qua đời, cô đau khổ quá. Nghĩ nói cho anh, anh không ở bên, cô rất nhớ anh, nghĩ xin anh, cùng nhau bắt đầu một lần nữa, bởi vì cô luyến tiếc.

Cô bằng này tuổi, chưa từng nghĩ tới sẽ đối với một người nào đó bỏ qua tự tôn. Bất cô chịu thua, không bằng lấy đi của cô tính mạng.

Cô vẫn không tưởng tượng được, chính mình cũng có thời khắc yếu đuối như thế, cũng có thời khắc vì một người gạt đi tự tôn, muốn cầu anh trở về bên mình, giúp mình vượt qua khó khăn, giúp mình một lần nữa tỉnh lại.

Ngày đó đến vườn trường, các học sinh nhìn cô vô cùng khác lạ.

Trong những ánh mắt này, như giấu một bí mật gì đó, có thể làm cô kinh hồn táng đảm, khẩn trương cùng bất an.

Khi cô tìm được Bàng Mông, cô cuối cùng phát hiện được bí mật trong những ánh mắt ấy là gì.

Thì ra, thì ra, anh đã cùng với em gái thủy tinh kia của cô cùng một chỗ!

● 3 ●

Lần này, cô không quay đầu tránh đi, cô đến trước mặt hai người, nhẹ nhàng hỏi anh: “Các người cùng một chỗ?”

Nghĩ đến anh sẽ phủ nhận, anh lại do dự xong, nhìn cô gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Anh sợ phủ nhận, làm cho cô gái kia lại muốn nghĩ tự sát.

Nhưng hai chữ này, lại làm cho một cô gái khác nếm được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Cô gái này cười rộ lên, tươi cười mang chút bất lực, lại xinh đẹp như vậy, “Cô ta không phải là tự sát? Vì thế các người cùng một chỗ?”

Cái chiêu diễn này, cuối cùng cô ta muốn chơi bao nhiêu lần mới đủ?

Anh lại nhú mày, trách cứ cô nói: “Hứa Đồng! cô thật sự làm cho người ta thất vọng! Mong cô tôn trọng tình cảm cùng sinh mệnh người khác một chút!”

Em gái thủy tinh kia của cô thừa cơ tiến vào trong lòng anh. Mà anh, như sợ cô ta sẽ bị cô làm thương, cẩn thận ôm lấy.

Nhìn trước mắt hai người, lòng cô đau đến mức tê dại.

Cô gật gật đầu, vừa cười, lại nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Anh biết không? Thế giới này có một loại vết thương, vết thương sâu đến vô cùng, về sau, còn lại không hề là đau, mà là chết lặng. Miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không bao giờ liền lại, đau xót này làm cho người ta không thể quay đầu. Anh hiện tại, đã muốn làm cho tôi cảm nhận được một vết thương như thế. Tôi nghĩ chúng ta từ nay về sau, hẳn chính là hai người xa lạ đi.”

Cô cười, cười đến ai oán, trên khuôn mặt có một loại xinh đẹp kinh tâm động phách. Cô nói với anh, “Bàng Mông, tạm biệt, hi vọng về sau, chúng ta có thể không bao giờ gặp mặt”

● 3 ●

“Bàng Mông, tạm biệt, hi vọng về sau, chúng ta có thể không bao giờ gặp mặt”

Không thể tưởng tượng được, đây là lời cuối cùng cô nói với anh.

Rất lâu về sau, khi anh đã không còn thương tâm, lưu học ở nước ngoài, đến lúc này, anh mới biết được, Hứa Đồng tìm anh ngày đó, là ngày mẹ cô qua đời.

Cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, mẹ cô đi rồi, cô nhất định rất đau khổ.

Một cô gái kiêu ngạo như vậy, có một ngày, lại cúi đầu tìm anh, anh lại đối với cô nói: Đúng vậy, tôi cùng em gái cô một chỗ!

Anh nói: Hứa Đồng, cô thực làm tôi thất vọng!

Anh nói: Mong cô tôn trọng tình cảm và sinh mệnh người khác!

Thật châm chọc, anh bảo cô tôn trọng cảm tình và sinh mệnh người khác, chính anh lại không ngần ngại dẫm lên tình cảm cùng sinh mệnh của cô.

Sau này nhớ tới đó, anh như muốn đau triệt tâm can.

Anh nhớ rõ cô vẫn cười với anh, cười như vậy đẹp, dường như chỉ cần động vào sẽ biến mất, nói: “Anh biết không? Thế giới này có một loại vết thương, vết thương sâu đến vô cùng, về sau, còn lại không hề là đau, mà là chết lặng. Miệng vết thương này vĩnh viễn sẽ không bao giờ liền lại, đau xót này làm cho người ta không thể quay đầu. Anh hiện tại, đã muốn làm cho tôi cảm nhận được một vết thương như thế. Tôi nghĩ chúng ta từ nay về sau, hẳn chính là hai người xa lạ đi.”

Cô nói: “Bàng Mông, tạm biệt, hi vọng về sau, chúng ta có thể không bao giờ gặp mặt”

Anh làm cô bị thương, không cho cô cơ hội giải thích, không nghe lý do cô thương tâm, một câu nhận định cô bắt nạt em gái – a! Cô gái đơn thuần kia, thì ra cô ta thích anh, chẳng qua là vì chị gái cô ta thích anh. Chị gái cô ta không cần anh, cô ta lập tức cũng không cần.

Anh thật sự ngốc, đem bùn trở thành thủy tinh, lại đem thủy tinh làm tượng thành bùn.

Cho dù, cô trước khi thật sự cùng Đường Tráng một chỗ thì thế nào? Anh không phải cảm giác được, sau cô thích là chính mình sao? Khó có được người yêu mình, làm sao so đo nhiều như vậy?

Nhưng muốn nói gì đều đã muộn.

Anh chung quy đã làm bị thương cô đến sâu vô cùng, cả đời này, có lẽ rốt cục cũng không được cô tha thứ.

Biết rõ không thể cùng cô, đành phải bức chính mình quên đi.

Từ khi bắt đầu du học, thẳng đến lúc anh có thể quên được cô, anh tự hạn chế chính mình không được uống rượu, không được gần phụ nữ. Uống rượu, lại càng thêm nhớ cô. Quen bạn gái, chỉ sợ mỗi người đều là hình bóng của cô. Như vậy đi xuống, anh sẽ vĩnh viễn không thể giải thoát.

Mỗi khi đêm khuya trong mơ, từ từ tỉnh lại, trong lòng đều hiện ra một cái tên. Anh không dám đem nó gọi ra. Chỉ sợ hai chữ vừa ra khỏi miệng, sẽ làm cho lòng trở nên đau nhức.

Cho đến hôm nay, anh đã không còn vọng tưởng. Chỉ mong người kêu Đường Tráng kia, có thể quý trọng cô, có thể cho cô hạnh phúc.

(1) Vách núi ở bờ biển, phía bên trong thường sáng màu, phía tiếp giáp mặt biển thường bị đen, ý nói nguy hiểm, sợ hãi

(2) Một điển tích, dạng như Thúy Vân thế chân Thúy Kiều a~

Chương 28: Gặp nạn

Vì cái gì ở những lúc cô cần anh nhất, cô luôn không được từ anh một chút quan tâm cổ vũ.

Hứa Đồng ghi nhớ điện thoại của Bàng Mông, tùy tay đem danh thiếp đưa cho Dương Dương, bộ dáng hờ hững, giống như hoàn toàn không thấy được Bàng Mông ánh mắt bị thương.

Cô trước cùng Dương Dương mang Đường Tráng đến bệnh viện. Tuy rằng gân cốt không thương tổn, nhưng trên người lại bị thương khắp nơi.

Băng bó xong, nhìn Đường Tráng không khác gì xác ướp, Hứa Đồng không khỏi nhũn mày nói: “Anh không thể về nhà, chú Đường thấy anh bộ dáng này, nóng ruột mà chết”

Đường Tráng gật đầu, “Anh đi quán mát chược, em nói với ba, có người đến chơi buổi tối, anh không về”

Hứa Đồng cũng nghĩ trước mắt như vậy.

Cô cùng Dương Dương đưa Đường Tráng lại bên đường bắt xe về Lão Nhai. Trên đường Dương Dương một mực yên lặng rơi lệ.

Đường Tráng về mặt lơ đãng, “Khóc, khóc, khóc, có cái gì mà khóc, tôi trước kia đánh nhau, bị thương so với hiện tại còn nhiều hơn. Đây, trước ngực này ba đao, cô cũng không phải không biết, bị thương thế này tính cái gì, không được khóc”

Anh càng nói, Dương Dương khóc càng to, nghẹn ngào, “Anh không thấy được tôi thương anh! Tôi liền khóc, được không!”

Đường Tráng bị cô khóc tâm phiền ý loạn, da đầu run lên, không ngừng kêu lên: “Được, được, được, như thế nào lại không được, nhất định đi, khóc đi, khóc thoải mái đi, khóc chết tôi thì thôi!”

Dương Dương bị anh chọc tức, phỉnh quai hàm nhìn.

Dừng xe, Hứa Đồng trả tiền, đẩy cửa chuẩn bị xuống xe, nhìn bên ngoài lập tức giật mình.

Cô đánh gãy hai người còn đang hung hăng ở ghế sau đầu vô mồm, “Đừng loạn nữa! Mau xuống xe!”

Hai người theo tiếng cô nghe ra một phần xơ xác tiêu điều, không khỏi song song thu nhỏ miệng. Khi đẩy cửa xuống xe, bọn họ mới sợ hãi ngăn người.

Quán mát chược giống như bị bão đảo qua, một đồng hỗn loạn, rách nát không chịu nổi.

Tiểu Ngũ cùng Nhị Hoa ngồi xổm ở cửa, thấy có người trở về ngẩng đầu. Trên mặt hai đứa che kín vết thương xanh bầm.

Hứa Đồng nhìn cảnh trước mắt, căng thẳng, quay đầu nhìn về hướng Đường Tráng, anh đã giận đến đỏ mắt, một bộ muốn liều mạng.

Nhị Hoa chạy lại, nước mắt lưng tròng nói: “Tráng ca, anh như thế nào so với em còn thảm hơn! Đồng tử, vừa rồi có người lại đây, bọn họ phá hết, cái gì cũng không nói liền động thủ, vừa đánh vừa phá. Rất đáng giận! Em cùng Tiểu Ngũ đều không chuẩn bị, trở tay không kịp, đã bị bọn họ đánh thành như vậy! Nhưng người khác đều ở bên trong thu dọn, em cùng Tiểu Ngũ đang đợi mọi người. Bọn người kia nói: Có thể nhanh như vậy đem người từ cục cảnh sát lấy ra, các người có bản lĩnh, cho là ta không làm gì được các người phải không? Đừng nghĩ dễ dàng như thế! không có khả năng! Nếu muốn sống yên ổn, bảo Dương Dương đêm nay đến Huyền Yêu, giám đốc chúng ta chờ cô ta, nếu cô ta không đến, cũng đừng trách chúng ta không khách khí! Hôm nay là quán mát chược, ngày mai là cách vách, tiếp theo là cửa hàng Ngũ Kim, ngày kia đi thiếu phòng ở, dù sao đang nhằm chán, chúng ta liền thay giám đốc sửa chữa lại các người!”

Nhị Hoa nói xong những lời này, Đường Tráng đã giận không thể át, xoay người liền hướng ra phía ngoài, giống như muốn tìm Nghiêm Xương Thạch liều mạng.

Dương Dương vội vàng giữ chặt anh, một bên khóc một bên cầu: “Đường Tráng, anh trở về! Anh vừa bị thương, chẳng lẽ còn muốn đi chịu chết sao!”

Đường Tráng dùng sức thoát tay cô, “Cô buông ra cho tôi! Mẹ nó, tôi bảo cô buông ra cô có nghe thấy hay không?”

Dương Dương vừa khóc vừa lắc đầu.

Hứa Đồng lớn tiếng quát: “Đường Tráng, anh kêu to với ai! Anh bị thương không phải vì cô ấy mà chịu sao? Còn như vậy mắng người ta, anh có bệnh đi!”

Đường Tráng dừng lại, vẻ mặt uể oải không nói lời nào. Dương Dương đứng bên người, khóc thút tha thút thít.

Hứa Đồng nhìn trước mắt cục diện rối rắm, chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Lão Nghiêm kia nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, mà chính mình thân cô thế cô không quyền không thế, căn bản không thể cùng lão chống lại, ngày mai ngày kia, không hiểu làm sao chịu đựng.

Thở dài, cô khuyên Đường Tráng, “Anh hiện tại bị thương, cái gì cũng đừng nghĩ, vào nhà nghỉ ngơi, để cho bọn Nhị Hoa Tiểu Ngũ thu dọn. Dương Dương, người đừng để ý anh ấy lúc này nói hươu nói vượn. Tính khí anh ấy người không phải không biết, người trước cứ chịu đựng, đợi anh ta trị thương xong chúng ta tính sổ!”

Dương Dương gật đầu đáp lại, Đường Tráng không nuốt được uất khí, vẫn giữ vẻ mặt thô bạo, nói cái gì cũng không chịu từ bỏ.

Hứa Đồng lo lắng anh xúc động sẽ đi liều mạng, không khỏi nhẹ nhàng nói: “Anh bình tĩnh một chút, báo thù không phải một sớm một chiều, lão Nghiêm như vậy, sớm muộn cũng có người sửa trị. Trước anh như vậy nóng vội cứu Dương Dương, hiện tại lại muốn đi liều mạng, định để Dương Dương thủ tiết sao? Được được, đừng buồn bực, ăn chút cơm, nghỉ ngơi cho tốt, tức giận qua đi rồi từ từ suy nghĩ!”

Đường Tráng quay đầu nhìn Dương Dương khóc đã thấm mắt, mạnh mẽ: “Ai nói tôi là vì cô ta? Tôi xem họ Nghiêm kia không vừa mắt, nghĩ muốn đánh lão, cô ta có cái gì quan hệ.”

Hứa Đồng biết anh nói như vậy để Dương Dương khỏi áy náy, nhưng anh miệng lưỡi ngu ngốc, đem lời hay làm biến dạng.

Dương Dương nghe anh nói xong, giàn dụa nước mắt, ô ô nức nở quay đầu bỏ chạy.

Hứa Đồng quay sang trách cứ Đường Tráng: “Anh nha, cái nên nói thì không nói! Cái lời gì hay qua miệng anh đều thành nói bậy!”

Đường Tráng nhìn Dương Dương chạy đi về mặt ngược lưng, rõ ràng lo lắng, lại cố tình mạnh mẽ: “Anh nói sai sao? Anh chính là nghĩ như vậy!”

Hứa Đồng không tiếp, cùng Nhị Hoa đưa anh vào nghỉ ngơi, tự mình thu xếp cơm chiều.

Bóng nhớ tới hướng Dương Dương vừa chạy đi, ngược so với đường về nhà cô.

Trong phút chốc, Hứa Đồng cảm thấy trong đầu “phanh” một tiếng, một ý niệm đáng sợ trong đầu dần hình thành.

Ý nghĩ này rất có khả năng thành sự thật. Hứa Đồng không khỏi có chút hết hồn.

Dương Dương cùng Đường Tráng hai người phân phân hợp hợp lâu như vậy, không ai hiểu biết Đường Tráng hơn Dương Dương. Ngay cả cô đều có thể nghe ra ý tứ Đường Tráng, Dương Dương như thế nào lại không nhận ra?

Nếu Đường Tráng có thể vì Dương Dương mà suy nghĩ, kia Dương Dương sao lại không thể?

Cho nên, Hứa Đồng âm thầm kinh hãi đoán rằng, Dương Dương, cô ấy không phải là sẽ tới Huyền Yêu?

● 3 ●

Càng nghĩ càng khẩn trương bất an, Hứa Đồng cuối cùng nghĩ cũng không kịp nghỉ ngơi nhiều, vội vội vàng vàng bắt xe thẳng đến Huyền Yêu.

Trên đường gặp vài cái đèn đỏ, lúc chờ đợi Hứa Đồng trở nên vô cùng lo lắng.

Nếu bởi vì chính mình sơ sẩy, vì chờ đợi đèn đỏ, làm cho Dương Dương bị họ Nghiêm kia động vào, cô sợ cả đời đều hối hận.

Tới nơi, Hứa Đồng trả tiền xe, đến thời gian lấy tiền thừa cũng không có, tốc tốc đẩy cửa xuống xe.

Vào Huyền Yêu, kéo qua một người quen, Hứa Đồng vừa thờ vừa hỏi: “Nghiêm Xương Thạch đêm nay có đến không?”

Đối phương ngạc nhiên gật đầu, nhìn cô hỏi: “Dao Dao, cô sao lại trở lại?”

Hứa Đồng không rành buôn chuyện, chỉ hỏi: “Hắn ở phòng nào?”

Đối phương trên mặt càng thêm kì quái, trả lời cô: “Hôm nay làm sao vậy, liên tục có hai cô tìm giám đốc Nghiêm! Dao Dao, cô cũng không phải ở đây làm, còn như vậy muốn kiểm soát, cô làm cho các chị em lấy gì sống a!”

Nghe được đối phương nói “Liên tục hai cô”, Hứa Đồng lại lo lắng không thôi, không để ý đối phương vô nghĩa, cô một chút phần bách, trừng mắt về

mặt hung hãn hỏi: “Tôi hỏi cô Nghiêm Xương Thạch ở phòng nào?”

● 3 ●

Lúc Hứa Đồng phá cửa vào, nhìn thấy Nghiêm Xương Thạch vẻ mặt sắc tướng nắm cả người Dương Dương. Dương Dương ngồi bên cạnh lão, cả người cứng ngắc, ần ần giãy dụa. Nghiêm Xương Thạch trên một tay khác, cầm theo một bình rượu.

Nghe được cửa phòng bị phá, bọn họ nhất tề ngẩng đầu nhìn lại.

Dương Dương thấy rõ người đến, không khỏi kêu lên, “Hứa Đồng!”. Trong thanh âm vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, nhìn thấy có người tới làm giảm đi rất nhiều sợ hãi, lại nghĩ tới cảnh ngộ trước mắt, lòng chợt vắng xuống “Sao người lại tới đây!”

Hứa Đồng âm thầm hít sâu, làm cho mình tỉnh táo lại. Cô nhìn Dương Dương, ý bảo cô an tâm, quay đầu nhìn hướng Nghiêm Xương Thạch, mang theo vẻ mặt mỉm cười cùng lão chào hỏi: “giám đốc Nghiêm, đã lâu nghe thấy đại danh!” Đi vào, đến bên cạnh hắn kéo ra Dương Dương, làm cho Dương Dương đứng ở phía sau mình, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói: “thật ngại giám đốc Nghiêm, Dương Dương là chị dâu tôi, là người đã có chồng, làm cho cô ấy tiếp ngại chỉ sợ không tốt lắm, sẽ hạ thấp danh dự của ngài!”

Nghiêm Xương Thạch từ trên xuống dưới đánh giá Hứa Đồng, hơn nửa ngày sau ha một tiếng, mê đắm nói: “Nếu cô ta không tiện, kia, không bằng cô tới tiếp ta được không?”

● 3 ●

Hứa Đồng áp chế lửa giận trong người, tươi cười đáp lại: “Nếu giám đốc Nghiêm nâng đỡ như vậy, tôi liền lưu lại tiếp gdv uống vài chén! Chính là chị dâu tôi không thể uống rượu, không bằng đề chị ấy đi trước!” Có thể chạy trước một người thì phải chạy, còn lại một mình cô có cơ hành động cũng dễ dàng hơn.

Nghiêm Xương Thạch nhìn Hứa Đồng đối với mình cười tươi như hoa, không khỏi nheo lại hai mắt.

Hứa Đồng nhất thời buồn nôn.

Cùng một động tác nheo mắt, người kia làm, cô coi bình thường, nhưng đối thành họ Nghiêm này làm, cô chỉ cảm thấy ghê tởm.

Nghiêm Xương Thạch từ sofa đứng lên, đi đến bên người Hứa Đồng, kéo cô lại gần, hít thật sâu, ngửi hương vị trên người cô, đối với cô lắc bên tay bình rượu, mê đắm cười nói: “Tốt lắm! Hương vị này ta thích!”

Dương Dương thấy lão lộ vẻ hám sắc, không khỏi bối rối, đi về phía trước nói: “giám đốc Nghiêm, ông không phải muốn tôi cùng ông sao? Ông đề cho cô ấy đi, tôi ở lại!”

Hứa Đồng không nói lời nào, chỉ dùng lực đem Dương Dương kéo lại phía sau.

Nghiêm Xương Thạch lại tiến đến trước mặt Hứa Đồng, đưa tay nắm lấy cằm cô, chắc chắn nói: “Không thể tưởng tượng được, hai người còn nghĩa cử tình thâm! Cú ý tứ, ta thích!”

Hứa Đồng cau mày, cô nén ý tưởng tránh lão. Bên tai nghe được lão nói với mình: “Các cô đều muốn làm thay cho người kia? Như thế nào? Là tranh nhau ở lại tiếp ta, hay vẫn là ta làm nhị vị cảm thấy đây là một loại dày vò, vì thế định quên mình vì nghĩa?”

Nhìn lão vẻ mặt âm ngoan cười, Hứa Đồng cảm thấy sau lưng rét run. Cô vội vàng cười nói: “giám đốc Nghiêm sao lại nói thế, chị dâu tôi không biết uống rượu, ở lại cũng làm mất hứng, không bằng đề chị ấy về nhà nấu cơm cho anh tôi!”

Nghiêm Xương Thạch lui từng bước, “Được, muốn chò cô ta đi, cũng được” Lão lấy rượu trên bàn, lại nâng tay cầm một lọ khác, đem hai lọ rượu giơ lên, nhìn Hứa Đồng nói: “Đừng nói ta ép buộc, hai người các cô, ai đem bình rượu này uống hết, còn có thể đi ra đến cửa, ta sẽ để người đó đi, nhưng nếu không đi được, phải ở lại theo ta tiếp rượu!”

Hứa Đồng không khỏi âm thầm kinh hãi. Rượu này trước khi cô ở Huyền Yêu đã gặp qua. Bản thân cũng là rượu cực mạnh, về sau làm cho khách càng uống càng kích thích, ở bên trong lại pha thêm một loại thuốc gì đó. Người làm ăn bình thường đến nơi này, chẳng qua là tiêu khiển một chút, cũng không dùng loại rượu này. Chỉ có loại như Nghiêm Xương Thạch vừa khoác áo giám đốc vừa khoác áo lưu manh mới có thể gọi nó.

Hứa Đồng chấp tay về đằng sau, lặng lẽ ấn bàn phím điện thoại trong túi quần. Trong di động của cô chỉ có năm số điện thoại: Đường Hưng Bang, Đường Tráng, Dương Dương, Bàn Mông cùng Cố Thân. Ấn tới danh bạ, trong đầu nghĩ tới trình tự chữ cái, bấm người thứ hai, ấn gọi.

Điện thoại đi qua, lập tức cắt. Cứ như thế lặp lại.

Vốn nghĩ đến sau khi Bàn Mông nhìn thấy cô nháy máy, sẽ lập tức gọi lại, kết quả đợi đã lâu, di động vẫn không có động tĩnh.

Cô không khỏi thấy đáy lòng lạnh ngắt

Vì cái gì ở những lúc cô cần anh nhất, cô luôn không được từ anh một chút quan tâm cổ vũ.

Gặp Nghiêm Xương Thạch thấy tư thế cô đứng mà hoài nghi, cô vội vàng buông tay, dường như không có việc gì, mỉm cười nói: “Rượu này thực đắt tiền, chỉ dẫu tôi lại không biết thưởng thức, để chị ấy uống cùng là làm hỏng rượu ngon, không bằng để cho cô ấy đi, hai bình này tôi đều uống, nếu hai bình về sau tôi không ngã, giám đốc Nghiêm để tôi đi, nếu tôi không thể đi, liền ở lại bồi ngài cả đêm cuồng hoan, ngài cảm thấy chủ ý của tôi được không?”

Dương Dương một bên kéo cánh tay cô gọi: “Hứa Đồng, người điên rồi!”

Nghiêm Xương Thạch vẻ mặt hứng trí bùng bùng, “Tốt! Có dũng khí khiêu chiến hai bình! Nếu đã như vậy, ta làm sao có thể phản đối!” Lão quay đầu nhìn Dương Dương mê đắm nói, “Dương Dương tiểu thư, như vậy hôm nay cô cứ về trước, ta cùng em cô ở ra ngoài cửa, nửa khắc không dám chậm trễ. lúc tới cửa, Dương Dương đây dựa không đi, Hứa Đồng gấp gáp, nhìn cô nói: “Người choáng váng sao! Chạy được một người thì phải chạy! Người đi rồi ta có thể tùy cơ ứng biến! Chẳng lẽ người thấy so với ta người thông minh hơn sao? Đi mau, tìm Bằng Mông, gọi anh ta nghĩ biện pháp, mau!”

Dương Dương rút cuộc bị cô thuyết phục, rung rung nhìn cô, khẽ cắn môi, đẩy cửa chạy ra!

Cửa phòng nhất thời chưa kịp đóng. Hứa Đồng đứng ở cửa, nhìn Dương Dương chạy, thân nhiên cười. Trong phòng mặc dù ngọn đèn mờ nhạt, lại làm mặt cô trong suốt như ngọc. Trên khuôn mặt hiện lên một tia cô đơn âm đạm, giống như biết rõ sẽ không thoát được, vô lực xoay chuyển căn khôn, vì thế đành phải nhận lấy tất cả.

Lòng cô dậy lên một tia chua xót

Cửa phòng kia vẫn như cũ khép chưa kín. Cô theo khe hở hướng phía ngoài nhìn, ánh mắt trống rỗng, tại một giây, mi tâm bỗng dưng buộc chặt.

Cô nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc, ở trước cửa bước qua

● 3 ●

Người đó cũng có thể nhìn thấy cô, hơn nữa cô dám xác định, hẳn không chỉ nhìn thấy cô, mà ngay cả tình cảnh cô bây giờ, hẳn cũng nhất định xem rõ ràng.

Nhưng hẳn cũng không động thanh sắc, giống như đang đợi cô mở miệng cầu xin hẳn.

Ánh mắt cô đảo qua người hẳn, trong khuỷu tay hẳn đang ôm một cô gái xinh đẹp động lòng người. Cô gái kia cao gầy tuổi tác thoát nhìn cùng cô xấp xỉ trên mặt dịu dàng ngoan ngoãn, cùng cô cũng có vài phần tương tự.

Không thể tưởng tượng được hẳn thực sự kiên trì bền bỉ

Giờ phút này giai nhân ở bên, cho dù cô mở miệng cầu xin hẳn, chắc gì hẳn giúp đỡ.

Một lúc sau, hẳn đã dắt cô gái xinh đẹp kia thông thả đi qua. Cửa phòng chậm rãi đóng lại.

Không gian kia bị một tiếng phanh cửa ngăn ra. Hứa Đồng hạ mắt, mỉm cười, đàm đàm mê mẩn

Một mặt cười một mặt âm thầm cân nhắc, cô rút cuộc, còn gì chưa thử qua.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thương tiếc

Dường như người sau đại nạn không chết, tình cảm sẽ trở nên rất yếu ớt.

Khi Hứa Đồng quay người, nhìn đến Nghiêm Xương Thạch đã khai nắp rượu, trên mặt mang theo ý cười nói không hết lời đáng khinh. Thấy cô xoay người, liền xua tay nói: “Xin mời, Hứa tiểu thư!”

Hứa Đồng bước từng bước đến bàn trà, lặng lẽ thở sâu, không nghĩ bị họ Nghiêm chê cười, trên mặt dấu điểm ý sợ hãi, nhắc bình rượu, giương cổ, rầm rầm, một mạch đem rượu uống đến đáy.

Buông chiếc bình rỗng, chỉ nghe Nghiêm Xương Thạch nói: “Hứa tiểu thư, rất hào sảng! Tiếp tục tiếp tục!”

Cô đã âm thầm sợ hãi.

Nhìn chăm chăm trên bàn bình rượu thứ hai, trong đầu Hứa Đồng vụng vụng.

Chỉ sợ uống xong bình này, cơ hội có thể đi thẳng ra cửa rất nhỏ, nhưng nếu không uống, họ Nghiêm kia cũng nhất định không tha cho mình. Bằng lẽ giờ phút này về mặt hao sắc, cô nhất định khó thoát khỏi bị hấn đặt ở dưới thân chà đạp.

Nên làm gì bây giờ? Cô tuy rằng không xem việc trình tiết quan trọng hơn sống chết. Nhưng nếu bị loại đàn ông dễ tiện đáng khinh này lợi dụng, cô chỉ cần nghĩ đến, cũng đã nhịn không được muốn phun.

Trong nháy mắt, cô đã suy nghĩ trăm phương ngàn kế. Ngẩng đầu nhìn ánh mắt Nghiêm Xương Thạch, đối diện cô, phát ra một sáng xanh mượt.

Ánh sáng kia làm cô buồn nôn, khẽ cắn môi, trong lòng quyết định.

● 3 ●

Hứa Đồng đưa tay chấp phía sau, cười tủm tỉm nhìn Nghiêm Xương Thạch nói: “Này quả thật là rượu ngon, bị tôi hai ba ngụm uống đi một bình, thật sự có điểm ‘ngưu ăn mẩu đơn giậm chân gặm dũ’(1), rượu ngon phải chậm rãi thưởng thức mới phải!” Vừa nói, vừa đưa tay vào túi quần, lặng lẽ bấm vài cái. Bằng cảm giác, cô tìm được số thứ nhất trong danh bạ, dùng sức bấm gọi.

Nghiêm Xương Thạch không chút để ý cười: “Đừng lo! Nếu Hứa tiểu thư thích uống, cứ việc uống thỏa thích, cô muốn uống, ta cầu còn không được!” Quay đầu phân phó thủ hạ, “Ra bên ngoài mang thêm hai bình đến, hôm nay cho Hứa tiểu thư uống đủ thì thôi!”

Hứa Đồng ở một bên nói: “giám đốc Nghiêm, không cần vội vã lấy, ngại quên sao? Uống xong bình thứ hai, tôi phải về nhà!”

Nghiêm Xương Thạch làm bộ bừng tỉnh nhớ ra, “Đứng đứng, nghĩ lại, hình như có nói như vậy. Nhưng ta còn nhớ đến, nếu cô không đi được, liền ở lại theo ta uống rượu!”

Hứa Đồng không muốn xem nhiều họ Nghiêm, thu hồi tầm mắt, thân nhiên đáp: “Đương nhiên!”

Cô chưa từng cảm thấy một người nào khi hao sắc lên, lại có thể so với người trước mặt này làm người khác buồn nôn như vậy.

Cô cúi đầu cầm bình rượu thứ hai, nhắm mắt lại, thở sâu, quyết đoán ngẩng đầu, tung ngụm từng ngụm nuốt xuống.

Khi bình rượu thấy đáy, một ngụm cuối cùng nganh trong cổ Hứa Đồng, làm thế nào đều nuốt không xuống.

Cô lẳng lẳng ngâm hàm trong chốc lát, tâm càng vững, quyết đem tất cả nuốt vào bụng

Một ngụm rượu này giống như chất dẫn, nếu bị cô nhổ ra, tất cả rượu vừa uống cũng bị cho ra hết. Cho nên mặc kệ như thế nào, mặc kệ nước mắt giàn dụa, cô cũng kiên trì mang khẩu rượu nuốt vào trong.

Buồng bình rượu, cô không nói lời nào. Cô sờ chỉ cần mở miệng, sẽ không thể nào ngăn cản được dịch rượu theo nhau tuôn ra ngoài. Xoay người hướng cửa, cô đem một chút tỉnh táo còn sót lại, dùng ý chí mệnh lệnh chính mình nhắc chân.

Nhưng chỉ đi được hai bước, cô đã thấy điên đảo, chân như nhũn ra, không có lực chống đỡ chính mình, ngã xuống đất.

Cúi đầu thờ hồn hện, cật lực làm cho mình giữ lại một chút lý trí. Cô gầy dựa suy yếu đứng lên, không để ý chân tay đều không còn chút sức lực.

Đúng đang chật vật, cả thân thể bị người khác đột nhiên dùng sức nhắc lên.

● 3 ●

Nghiêm Xương Thạch đem Hứa Đồng nửa kéo nửa ôm lên sofa. Thủ hạ của lão lập tức rời đi, Hứa Đồng kinh hồn táng đảm.

“Kỳ thật”, không chờ lão động thủ, cô liền vội vàng mở miệng, “Chắc giám đốc Nghiêm không biết, tôi trước từng làm ở Huyền Yêu, sau gặp được Cố Thần, hấn đã bao trọn tôi. Toàn bộ mọi người ở Huyền Yêu đều biết, tôi là người của Cố Thần.”

Nghiêm Xương Thạch kì quái cười phá lên, “Dem Cố Thần ra đây, cô cảm thấy, ta sẽ sợ hấn sao?”

Hứa Đồng cố định lại thần trí, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Đâu có, giám đốc Nghiêm bản lĩnh như thế nào sợ ai! Chính là cho dù không sợ, vì chuyện đàn bà mà thôi, hai người lại gặp cái gì đó không thoải mái, như vậy không đáng, ngại xem đúng không?”

Nghe xong Hứa Đồng nói, Nghiêm Xương Thạch cười ha ha, coi như nghe được chuyện gì thú vị lắm, “Cô nói đúng! Chuyện phụ nữ mà thôi, mọi người không đáng vì cái này tìm phiền toái. Tuy nhiên...” Lão dừng một chút, âm hiểm cười, híp mắt nói: “Ta nói cho cô, cô trước kia có phải là người của Cố Thần hay không ta không biết, ta chỉ biết ta ở đây mấy ngày, đàn bà bên người Cố Thần cũng không phải là cô!” Lão cười đến vẻ mặt gian nịnh, trên đời này chỉ sợ không còn người nào so với lão giống lưu manh, “Theo ta thấy, Hứa tiểu thư, Cố Thần đã có niềm vui mới, cô, đã bị hạ đường rồi!”

Hứa Đồng sợ sệt, đầu óc choáng váng, nhưng vẫn cố tìm một tia lý trí nghĩ ra mình lộ sơ hở chỗ nào.

Đúng rồi, nếu Cố Thần còn quyến luyến cô, đêm nay cô cần gì phải một mình đến tìm lão họ Nghiêm này? Chỉ cần kính nhờ Cố Thần lại đến cùng lão

can thiệp là tốt rồi.

Bên tai nghe được tiếng Nghiêm Xương Thạch tiếp tục nói: “Cố Thần vốn xưa nay có tiếng hiểu người, dám chơi, chơi cũng hào phóng. Cô nói, hẳn như thế nào vì một chuyện còn con con này đến cùng ta gây sự? Cho nên” Lão nói đến đây, tay đã không dè dặt giữ lấy hai má Hứa Đồng, chậm rãi vuốt ve da thịt cô, động tác bao hàm vô số sắc dục, “Cô cái gì cũng đừng nghĩ, chuyên tâm theo giúp ta đi!”

Hứa Đồng nhắm mắt lại, quay đầu né tránh tay lão. Tuyệt vọng liên tiếp dâng lên, trong lòng một tắc biến lạnh.

Khó trách vừa rồi hẳn đi qua, nhìn cô về mặt đậm mạc, thì ra hẳn đã có người mới.

Xem ra, cô đã hi vọng sai lầm rồi.

Việc đã đến nước này, không phải do cô chưa từ bỏ ý định.

Không cần ảo tưởng nhiều, cô tựa vào sườn, đem tay lạnh lẽ tìm được trong túi quần, dùng sức tắt điện thoại.

Trong lòng không khỏi cười khổ.

Cỗ lễ bên kia đã sớm cúp máy, cô lần này, chính là làm điều thừa.

● 3 ●

Hứa Đồng cảm thấy thân thể cực nóng, ngực như bị thiêu, cổ họng ngứa ngáy, muốn cúi đầu rên rỉ một chút, nhưng cơn tác dụng làm hai chân không còn sức nâng lên, giờ phút này lại giống như không chịu sự khống chế của cô, vô luận thế nào đều muốn áp lại chặt chẽ, ra sức cọ xát.

Cảm giác kì quái làm Hứa Đồng kinh hãi. Trong nháy mắt hiện lên một hình ảnh. Lúc xoay người vừa rồi, bình rượu đã bị Nghiêm Xương Thạch khai nắp. Cận thận hồi tưởng, mặt cười khi đó trên mặt họ Nghiêm, dường như phi thường gian xảo tà nịnh, giống như đang đặt cược bầy đợi người khác đi vào.

Thân thể cô ngày càng háo.

Cường chế cảm giác muốn rên rỉ, Hứa Đồng trong lòng nghĩ, lão cầm thú này, nhất định nhân lúc đó đã hạ xuân dược trong rượu.

Cô hơi xóc lên mí mắt, nhìn thấy Nghiêm Xương Thạch đang nói lung cà vạt, tay cầm nút thắt dùng sức kéo qua lại, cổ họng phối hợp khe khẽ, vẻ mặt đáng khinh đến cực điểm, lưu manh sắc dục trào ra ngoài như hận không thể lập tức nuốt luôn cô.

Hứa Đồng đau lòng nghĩ, cô cuối cùng không tránh được.

Cô khép lại ánh mắt, bắt đầu chuẩn bị thừa nhận.

Cô cảm giác được ngón tay Nghiêm Xương Thạch trên cổ mình trượt xuống. Lão vừa sờ vừa kêu: “Trẻ tuổi tốt thật, xem làn da cô này, quả thực là mịn như nước!”

Lão nói xong cúi người áp xuống.

Cô cảm thấy ngực dậy lên rầu rĩ.

Giờ phút này, cô vô cùng nhớ mẹ.

● 3 ●

Nghiêm Xương Thạch vừa vươn tay cởi cúc áo cô, cửa phòng lập tức bị người đẩy ra.

Lão không khỏi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên, nhận rõ người tới, mi tâm nhíu lại, ngồi thẳng dậy, ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng: “Ngọn gió nào đem ngài tới đây, Cố tổng!”

Hứa Đồng nghe tiếng trả lời mở mắt quay đầu nhìn.

Người từ ngoài cửa đi vào, là Cố Thần.

● 3 ●

Cố Thần đẩy cửa bước vào, đi đến trước sô pha, đưa tay nâng Hứa Đồng dậy, cúi người ngồi giữa Nghiêm Xương Thạch và cô, lại giang tay đưa cô đến bên sườn, làm cho cô ý trước ngực.

Sau đó quay đầu với Nghiêm Xương Thạch từ từ cười, lạnh lạnh nói: “Làm cho giám đốc Nghiêm chê cười! Nha đầu này trước kia làm trong này, bị tôi nhìn trúng, liền theo tôi, kỳ thật toàn bộ Huyền Yêu đều biết cô ấy là người của tôi. Nha đầu này mấy ngày nay đang cùng tôi giận dỗi, không chịu gặp, gọi điện cũng không chịu tiếp, tôi đành một mình tìm vui. Đang nghĩ không biết như thế nào đem cô ấy gọi tới, phục vụ lại nói cho tôi biết cô ấy ở trong

phòng giám đốc Nghiêm, mới đầu tôi còn không tin, lại tiện đi qua phòng ngài, nên tôi nghĩ thuận tiện xem qua cũng không phiền toái, giám đốc Nghiêm lại là người hào phóng sáng khoái, làm việc rộng rãi không câu nệ tiểu tiết, nhất định sẽ không trách tôi đường đột! Vì thế tôi liền mở cửa, không nghĩ thật trùng hợp, nha đầu này thật sự ở trong!” Nói đến đây, hần quay đầu nhìn Hứa Đồng trong lòng, giống như sừng nịnh vô hạn, điểm điểm mũi cô nói: “Thật là bướng bỉnh, làm sao lại chạy đến quấy rối giám đốc Nghiêm?”

Hứa Đồng rõ ràng nghe hần nói trong lòng cảm thấy buồn cười, nhưng giờ phút này, tựa vào bên người hần, nhìn ánh mắt hần, nghe giọng nói hần, cô lại thầm muốn khóc.

Dường như người sau đại nạn không chết, tình cảm sẽ trở nên rất yếu ớt.

Cô thờ dài, thuận thế càng tiến vào lòng hần, đem mặt chôn ở trước ngực hần, không muốn nhìn đến Nghiêm Xương Thạch.

Chỉ cảm thấy giờ phút này, trong lòng vô cùng kiên định.

Cố Thần lại nhìn Nghiêm Xương Thạch, mỉm cười nói: “Không biết cô ấy có hay không làm giám đốc Nghiêm phiền toái? Nếu có, tôi thay cô ấy nói một tiếng xin lỗi!”

Nghiêm Xương Thạch nhìn Cố Thần, neho mắt lại tựa tiểu phi tiểu nói: “Cố tổng, một cô gái mà thôi, không ngại nói thẳng với anh, tôi đối với cô gái này thực sự cảm thấy hứng thú”

Hứa Đồng không biết nghe thấy những lời của Nghiêm Xương Thạch này xong, có hay không co rúm lại một chút. Cô chỉ cảm thấy cánh tay Cố Thần như an ủi bình thường, dùng lực thu chặt lại.

Cô nghe được hần nói: “giám đốc Nghiêm nói không sai, một cô gái mà thôi, có chuyện gì to tát? Không nên ảnh hưởng đến hòa khí. Lại nói tiếp, sớm đã muốn gặp gỡ giám đốc Nghiêm, đáng tiếc vẫn không có cơ hội, hôm nay thật là “vô tâm cảm liễu liễu thành rừng”(1)! Đêm nay chúng ta khó có cơ hội ngồi cùng nhau, không bằng bỏ qua chuyện phụ nữ, nói chuyện làm ăn. Nếu chúng ta có thể hợp tác thành công, lợi nhuận đạt được so sánh với chuyện phụ nữ này có vẻ sẽ thực tế hơn!”

Cố Thần nói làm Nghiêm Xương Thạch nổi lên hứng thú, lão cao giọng hỏi: “Không biết Cố tổng có dự án làm ăn gì với ta?”

Cố Thần ha ha cười, “Đột vừa rồi không phải có dự án kiến thiết quảng trường Cẩm Tú thành quảng trường lớn nhất toàn quốc? Đáng tiếc công trình chỉ làm đến một nửa, bởi vì thiếu nguyên vật liệu mà dừng. Nguyên lai công ti phụ trách hạng mục này gặp khó khăn về vấn đề tài chính, đành đem công trình này gác lại. Vì thế đột vừa rồi quyết định thu hồi lại hạng mục này một lần nữa tìm công ty mới. Tôi nghĩ, dù sao cũng không có việc gì, liền đem hạng mục này tiếp nhận. Nghe nói giám đốc Nghiêm đang có một số lượng thép còn chưa bán ra ngoài, nếu chúng ta không ngại hợp tác, tôi có thể mua lại của ngài, đem công trình quảng trường Cẩm Tú gấp rút hoàn thành, ngài xem thế nào?”

Cố Thần nhìn được Nghiêm Xương Thạch đối với đề nghị của mình đã bắt đầu lung lay, tiếp tục rèn sắt khi còn nóng(3) nói: “Kỳ thật đã sớm có ý định muốn hợp tác cùng giám đốc Nghiêm, chính là gần đây công việc nhiều, chưa kịp gặp gỡ ngài, khó có duyên được như hôm nay, gặp lại không bằng xảo ngộ(4), tôi thấy chúng ta không bằng thừa dịp đem chuyện này quyết định đi!” Hần nói xong dừng lại, ý hỏi Nghiêm Xương Thạch vừa lòng hay không.

Nghiêm Xương Thạch không khỏi mặt mày hơn hờ, “Cố tổng lần này thật vì Hứa tiểu thư chịu thiệt! Người anh em thật phóng khoáng, làm cho tôi kiểm nhiều như vậy, chính mình lại phải làm ăn lỗ vốn đâu!”

Cố Thần cười, “giám đốc Nghiêm đừng khách khí! Trước lạ sau quen, đầu tiên tôi chịu thiệt một chút, lần sau giám đốc Nghiêm không phải sẽ dễ dàng cho tôi kiểm tra lại hay sao!”

Nghiêm Xương Thạch cười nhìn về phía Cố Thần, một bên sờ cằm, một bên có chút đắm chiêu, “Vẫn nói người đứng đầu Cố thị, thật sự tinh anh, làm ăn cũng không chịu lỗ vốn, xem ra lần này nhờ Hứa tiểu thư mà ta được tận mắt chứng kiến rồi!”

Cố Thần thần sắc không đổi, ha ha cười nói: “Đầu có đầu có! Đồn đại sai lệch, tôi xem ra ít nhiều cũng chịu thiệt, nhất là đối với phụ nữ!” Nói xong lời cuối cùng, hần cúi đầu nhìn Hứa Đồng trong lòng, lắc lắc bà vai làm cô ngẩng đầu nhìn mình, cười hỏi cô: “Em nói có phải hay không, Dao Dao?”

● 3 ●

Vất vả một hồi, Cố Thần cuối cùng cũng giải quyết xong Nghiêm Xương Thạch.

Đưa Hứa Đồng ra khỏi phòng, nhìn mặt cô hồng ửng thường, hần không khỏi tối sầm lại, cúi đầu hỏi cô: “Không thoải mái sao?”

Hứa Đồng giương mắt nhìn hần, tầm mắt không còn tiêu cự, ánh mắt một mảnh mê ly, lung tung đáp: “Nóng quá! Mệt quá! Khó chịu!” Thân thể cô mềm ra giống như không có xương cốt, cả người như tan ra trong lòng hần.

Hần nhủ mảy, lập tức biết được cô bị Nghiêm Xương Thạch hạ thuốc, lập tức ôm lấy cô rời khỏi Huyền Yêu.

● 3 ●

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Khi Hứa Đồng thoáng khôi phục được một chút thần trí, đã thấy mình nằm trong xe Cổ Thần. Xe dường như đang chạy. Cả người cô khô nóng, không nhận được thì thảo rên rỉ.

“Cổ Thần! Cổ Thần!” Cô nhỏ giọng vội vàng kêu, “Điện thoại! Gọi điện thoại, nói cho Dương Dương, tôi không sao!”

Cổ Thần nghe được, quay đầu nhìn cô. Cô gái ở đằng sau, giờ phút này không còn tìm ra kiêu ngạo ngày trước, ánh mắt giảo hoạt cũng bị mùi rượu bao phủ không thấy tung tích, những quạt cường cổ chấp dường như cũng không còn, toàn thân chỉ còn một bộ dạng chật vật. Nhưng bộ dáng chật vật này cũng không làm người khác thấy cô thực không chịu nổi, ngược lại có chút câu lòng người.

Hắn dừng xe lại. Lấy di động trên người cô, tìm được dãy số của Dương Dương, nhấn tin báo đã bình an.

Nghĩ đến đối phương sẽ gọi điện trả lời, không muốn giải thích nhiều, Cổ Thần gửi xong tin nhắn liền tắt máy.

Hắn khởi động xe.

Hứa Đồng nằm ở phía sau xe cúi đầu kêu: “Không cần đưa tôi về nhà ... Không cần ... đừng làm cho mọi người lo lắng ... sẽ loạn trong nhà sẽ loạn lên, mang tôi đến, mang tôi đến ... Chóng mặt quá, khát, tôi muốn uống nước, tôi muốn ngủ!” Nói đến phía sau, nghiêng nhiên từ dạn dò biến thành vô ý hồn dỗi.

Nghe cô lộn xộn rên rỉ, trong lòng Cổ Thần không khỏi mềm nhũn, hai tay đảo vô lăng, đem xe quay đầu hướng khác chạy.

● 3 ●

Cổ Thần đem Hứa Đồng đến một khách sạn gần đó. Thuê phòng, không để ý những người khác âm thầm đánh giá, hắn ôm lấy Hứa Đồng bước nhanh đi vào thang máy.

Hứa Đồng ý trong lòng Cổ Thần, hơi hơi ngược mắt ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên cười, nhẹ nhàng hỏi: “Anh có hay không cảm thấy tôi đang quyến rũ anh?”

Cổ Thần cúi đầu nhìn cô, bất tri bất giác nheo lại hai mắt, cũng cười, đáp: “Bộ dáng cô hiện tại, một thân mùi rượu, chật vật giống con ma men, như thế nào quyến rũ được tôi?”

Hứa Đồng cười khanh khách, nhắm mắt, lại ý vào lòng hắn.

Vào phòng, Hứa Đồng nói: “Để tôi xuống dưới, tôi muốn nôn!”

Cổ Thần đem cô ôm vào phòng tắm, Hứa Đồng xua tay phát hắn, “Anh đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Cô không muốn làm cho người khác nhìn thấy mình bộ dáng nôn mửa chật vật.

Cổ Thần đi ra đến cửa, nhìn thấy Hứa Đồng đem vòi nước mở, vịn đến cỡ lớn nhất, dòng nước ào ào kêu lên.

Đóng cửa lại, trong tiếng nước, hắn nghe ra được âm thanh nôn ọe.

Trong lòng hắn không khỏi hơi động. Đây là cô gái kiêu ngạo nhất mà hắn từng gặp. Đến nôn mửa cũng không muốn bị người khác nghe thấy.

Hắn ngồi trên ghế sofa, lẳng lặng chờ. Một lúc lâu, vẫn không thấy cô đi ra.

Lại chờ, bắt đầu có chút lo lắng

Rốt cục hắn đi đến ngoài phòng tắm, gõ cửa, hỏi: “Hứa Đồng, xong chưa?”

Hắn chỉ nghe thấy ào ào tiếng nước chảy, không nghe thấy cô trả lời. Không biết có phải là cảm giác, hắn thấy âm thanh nước chảy so với vừa rồi lớn hơn rất nhiều.

Lại hỏi lần thứ hai, vẫn như cũ không có tiếng trả lời

Mi tâm nhíu lại, hắn tự mở cửa đi vào

Tình cảnh bên trong đập vào mắt hắn, hình ảnh đó làm hắn giật mình.

Cả người Hứa Đồng nghiêng nghiêng trong bồn tắm, nhắm mắt lại, cắn chặt ngón tay mình, toàn thân lạnh run.

Vòi hoa sen trên đỉnh đầu bị cô mở mức lớn nhất, để dòng nước phun trên người. Bồn tắm lớn chứa đầy nước, bao phủ cả người cô, không ngừng chảy ra ngoài.

Cố Thần quay đầu nhìn gương, trên mặt không hề có chút hơi nước.

Mi tâm hần nhú càng chặt, bước nhanh đến trước bồn tắm, đưa tay vào kiểm tra, nước bên trong quả nhiên lạnh băng.

Lại nhìn Hứa Đồng, đáy mắt hần không tự chủ được dâng lên một tầng thương tiếc.

Cô gái này thà một mình yên lặng tự hành hạ chính mình, cũng không chịu yếu đuối khóc lóc xin người khác giúp đỡ.

Hần đưa tay đem cô từ trong bồn tắm ôm lên. Da thịt dưới tay đã bị nước thấm lạnh lẽo. Cô chậm rãi nâng mi, mở ra đôi mắt đầy sương mù, cố gắng nhìn mặt hần “Nóng quá ... lại lạnh nữa ...”

Thanh âm nhu nhược, giống như làm nũng, giống như tui thân, thì thầm một tiếng, làm cho tim người khác nhuyến theo.

Nhìn cô hai má ửng hồng, mắt mờ ảo mê li, môi đỏ mọng hơi hé, yết hầu hần không khỏi bắt đầu cao thấp, giống như đang đè nén xúc động.

Cô bỗng nhiên giang hai cánh tay ôm lấy cổ hần, tựa đầu ý trên vai, miệng cách rất gần tai hần. Cô lại yêu kiều thì thào một tiếng: “Cố Thần, nóng quá! Khó chịu quá!” Ngữ khí yếu ớt, như khóc than, như mơ hồ, giống một con thú nhỏ bị nhốt không tìm được đường chạy trốn, khiến người khác không khỏi thương tâm.

Yết hầu hần lại mạnh mẽ dao động, cánh tay đột nhiên ôm chặt cô, một tay đem cô tiến sát vào ngực.

Hần cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi cô đỏ mọng đang dòn dập thờ.

Cô chỉ kịp ưm một chút, lưỡi hần đã tiến quân thần tốc. Hần linh động thăm dò dẫn dụ cô cuồng loạn truy đuổi.

Hần đưa một bàn tay giữ gáy, đem đầu cô vững vàng trụ lại, không cho né tránh, dùng sức dục hôn, cảm giác gắn bó nói không nên lời, làm hần một khắc cơ hồ quên hết mọi thứ, đầu óc cùng thân thể chỉ còn đọng lại cảm xúc say mê.

Cuồng hôn trong chốc lát, hần ngừng đầu nhìn cô. Cô nhìn hần, đáy mắt phủ dày hơi nước, ẩm ướt mê muội. Chiếc miệng nhỏ đỏ sẫm vội vàng thở, bộ ngực một chút lại một chút cao thấp phập phồng. Quần áo mỏng manh trên người bị nước làm trong suốt, đường cong mê người ẩn hiện trong mắt hần.

Hần hô hấp như bị kim đâm, yết hầu lại ra sức quay cuồng. Hần một tay đưa cô ôm vào vào ngực, sai bước đi ra phòng tắm.

Đến trước giường, hần cúi đầu nhìn cô, giống như mê hoặc nhẹ nhàng hỏi: “Muốn tự mình ngủ, hay muốn tôi cùng em?” Thanh âm hần trầm ấm khàn khàn, trong đó ẩn nhẫn vô số tình dục.

Cô nhắm mắt lại không nói lời nào, chỉ dùng tay quấn chặt cổ hần, khoanh khắc hần bụng cô, cô dùng sức kéo, mang theo hần cùng nhau ngã xuống giường lớn mềm mại.

(1) Ý nói đồ quý mà không biết thương thức, như Bát giới ăn nhân sâm

(2) Có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu thành rừng: Ý là không mất sức mà vẫn được việc

(3) Có đà tiện thể tiến tới

(4) Tôi sớm không bằng tôi xảo: Ý nói ngẫu nhiên gặp nhau còn có ý nghĩa hơn là cố ý gặp lại.

Hãy chờ em đánh răng xong nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Anh Phó tổng về nước

“Hứa Đồng, cô đến tột cùng muốn cái gì?”

Về nhà, Hứa Đồng ngã quỵ ở trên giường, đem đầu chôn trong gối, vẫn không nhúc nhích, chính tưởng có thể như vậy nặng nề ngủ đi, cái gì cũng không

muốn nghỉ.

Nhưng mà không như mong muốn.

Rõ ràng thân thể đã mệt mỏi đến cực hạn, trong đầu lại cố tình hưng phấn, giống như Mĩ Hầu Vương đại náo thiên cung.

Tuy rằng mắt gao khép kín, lại luôn hiện lên một cảnh tượng không thể gạt đi. Hình ảnh một cái hộp với một cái làm cô không thể ngủ yên.

Trong hình ảnh đó, cô cùng Cố Thần triển miên dây dưa. Cái cảm giác hoan du như lọt vào sương mù này, đến giờ vẫn giống như cũ rõ ràng, nó xoay vòng trong đầu cô, một vòng lại một vòng, lượn lờ thật lâu không chịu tản đi.

Hứa Đồng không khỏi có chút ảo não. Đột nhiên bên tai như vang lên tiếng người kia cùng thanh âm kiều diễm gọi cô “Dao Dao!”. Cô dùng hai tay hết sức bịt lỗ tai, nhưng thanh âm đó vẫn không chịu biến mất.

Cô thất bại buông hai tay.

Mở to mắt, cô đối với chính mình nhẹ nhàng hỏi một câu: “Hứa Đồng, cô đến tột cùng muốn cái gì?”

Đồng thời, ở một nơi khác, cũng có một người hỏi câu hỏi ấy.

Cố Thần đến công ty sớm, mặt bình tĩnh đi vào văn phòng, toàn bộ buổi sáng đều ngồi ở trên ghế, mặt hướng ngoài cửa sổ, mi tâm nhíu lại, nhìn phía xa xa, không nói một câu.

Trợ lí gõ cửa tiến vào thông báo lịch họp, thấy hần bộ mặt lạnh lùng, ám khí vờn quanh thân như chờ lập tức phát động, thức thối lui ra bên ngoài.

Trong không gian yên tĩnh, một tiếng “cộp cộp” bỗng nhiên vang lên. Thư kí ở bên ngoài đẩy cửa.

Cố Thần thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ.

Nâng tay day day mi tâm, giống như mệt mỏi vô hạn. Thì thào thở dài, đáy lòng nhẹ nhàng thốt ra nghi hoặc.

“Hứa Đồng, cô đến tột cùng muốn cái gì?”

● 3 ●

Vật vờ nằm một buổi sáng, đến giữa trưa, Hứa Đồng cắn răng rời giường xem Đường Tráng.

Lúc tới nơi, Đường Tráng vừa ăn xong cơm trưa đang nằm ở phòng ngủ.

Dương Dương xin nghỉ không đi làm, ở lại quán mặt chược. Nhìn thấy Hứa Đồng, vội vàng chạy lại hấp tấp nói: “Ngươi sao vẫn tắt máy! Còn hạn ta chạy về nhà một chuyến!”

Hứa Đồng có chút nghi hoặc, “Ngươi đi về nhà tìm ta? Lúc nào?”

Dương Dương nói: “Sáng nay, từ ngoài cửa sổ nhìn thấy ngươi đang ngủ, nên không đánh thức ngươi” Bỗng nhiên vẻ mặt hề hề, kéo lấy tay hứa đồng, Dương Dương tà tà ánh mắt hỏi: “Ngày hôm qua, lúc sau rốt cuộc như thế nào thoát được?”

Hứa Đồng nhìn người kia vô tâm vì vết thương đã lành sẹo mà quên đau, không khỏi thất bại thở dài, “Không thể nào, ta uống rượu, sau đó không ngủ, sau đó rời đi, sau đó không muốn bị chú Đường nhìn thấy bộ dạng say khướt, sau đó đi ra ven đường tìm một cái khách sạn thuê phòng ngủ cả đêm, sau đó lạ giường không ngủ được, sau đó buổi sáng về nhà ngủ như ngươi đã thấy. Cứ như vậy”

Dương Dương bỏ tay cô ra, dùng sức liếc xéo một cái, “Tuồng ta là đứa trẻ lên ba sao? Đừng cho là ta không biết là tối hôm qua ngươi đi cùng ai!”

Thật tình Hứa Đồng muốn nói: Không không, ngươi không phải là đứa trẻ ba tuổi! Chỉ số thông minh của ngươi chỉ bằng đứa trẻ trong bụng mẹ!

Nhu nhu thái dương, cô bắt thanh sắc bất động chuyển hướng câu chuyện, hỏi lại Dương Dương: “Ngày hôm qua sau khi rời đi Huyền Yêu ngươi làm gì?”

Dương Dương nhìn Hứa Đồng xem thường: “Đừng nói nữa, ngày hôm qua, sau khi rời khỏi Huyền Yêu, ta theo lời ngươi gọi điện thoại tìm Bảng Mông, như thế nào cũng là tắt máy! Ta liền bắt xe tìm theo địa chỉ ghi trên danh thiếp, kết quả có người nói cho ta biết đó là nơi làm việc, còn về phần nhà riêng của nhân viên, người đó nói cũng không biết! Ta lúc ấy liền tròn tròn mắt, cũng không biết lúc nào Bảng Mông mới bắt máy, liền nhắn tin cho anh ta, nói ngươi gặp nạn. Kết quả vừa nhắn tin xong thì nhận được tin nhắn của ngươi, nói không có việc gì. Ta lo lắng nhanh chóng điện lại, kết quả ngươi quá thần tốc, cũng đã tắt luôn điện thoại!! Nghĩ tới nghĩ lui, ta lại bắt xe trở về Huyền Yêu, kết quả mấy người ở đó nói ngươi đi cùng Cố Thần! Ta nghe thấy ngươi cùng Cố Thần đi, vì thế an tâm! Lại nhắn tin trở lại cho Bảng Mông nói ngươi không có việc gì, sau về nhà đi ngủ”

Hứa Đồng nhìn Dương Dương chọn mi hỏi: “Vì cái gì ta bị Cố Thần đưa đi, ngươi lập tức an tâm? Hẳn chẳng phải đàn ông sao? Hơn nữa ngươi dám chắc hẳn không hao sắc?”

Dương Dương tròng lớn mắt: “Ây, người không làm đi! Cố Thần bộ dạng siêu đẹp trai a! Tuy bên người phần hồng không ít, nhưng tốt xấu người ta hoa tâm không hoa thân, tính nết không cần kiểm điểm a! Nếu người thật sự được hân hạnh mắt, đó là thiên phúc của người a! Ngắm lại xem, bao nhiêu cô gái muốn cầu đến hân còn chưa có điểm phúc đâu!”

Giờ phút này Hứa Đồng chỉ cảm thấy bên tai ù ù, mắt hoa đầu váng.

Dương Dương hai tay ôm trước ngực, nhìn cô gian trá cười: “Đồng Đồng, nói thực đi, ngày hôm qua, người một mình thuê phòng ở khách sạn sao?”

Hứa Đồng giật mình, một lúc lâu sau không trả lời. Dương Dương chờ không kiên nhẫn đẩy cô một cái. Cô hoàn hồn, quay đầu nhìn Dương Dương đàm nói: “Dương Dương, giúp ta ngắm lại, ngày hôm qua ta nhận tin xong cho người, đi động để chỗ nào? Từ sáng đến giờ ta không thấy nó!”

Dương Dương không khỏi gio chân, “Người hỏi ta ta biết hỏi ai! Thật sự bội phục người”

Hứa Đồng lấy cớ đi tìm đi động về mặt mờ mờ đi ra khỏi quán mặt chực.

Đi về xong, mờ mờ tìm cũng không thấy.

Kỳ thật, muốn đánh lạc hướng Dương Dương là chuyện phi thường dễ dàng. Mà chuyện chân chính không dễ dàng là, cô thực sự không nghĩ ra đi động rốt cuộc quên ở đâu.

Đi đến buồng điện thoại công cộng ven đường, gọi đến số mình, giọng nữ máy móc thông dong nói cho Hứa Đồng đang tắt máy.

Hứa Đồng vì thế nghĩ, xem ra tám phần là đã đánh mất.

Đánh mất rồi cũng tốt, đồ đi được không ít phiền toái. Nếu không, cô thật sự không biết sau khi khởi động lại máy, rốt cuộc có hay không nên đối với người kia cảm ơn một chút.

Nhớ tới người đó, Hứa Đồng không khỏi thở dài.

Trước giờ vẫn luôn tự chủ, nhưng trải qua tối hôm qua, hoàn chỉnh một đêm lưu luyến triền miên cùng nhau, trong lòng cô nhất thời có một tia hỗn loạn.

Cho tới bây giờ, trên người cô giống như còn lưu lại hương vị của hân, thân nhiên, bình thường, giống như là đã tiêu tán hầu như không còn, nhưng lúc lơ đãng lại phát hiện, kì thật nó vẫn ở đó.

● 3 ●

Vài ngày sau, vết thương của Đường Tráng đỡ dần, tháo băng, bắt đầu về nhà ở.

Nghiêm Xương Thạch bởi vô duyên vô cớ ở đó cùng Cố Thần có được mối làm ăn, từ đó về sau cũng không đến Lão Nhai làm càn.

Cuối cùng mọi chuyện lại bình thường trở lại.

Hôm nay thời tiết tốt, buổi chiều không có việc gì, Hứa Đồng nghĩ nghĩ, quyết định đi ra ngoài mua một chiếc đi động mới.

Đi ra cửa, vừa nhấc đầu không khỏi lấp bắp kinh hãi

Ở ven đường, dựng một chiếc limousine cực kì chói mắt. Lái xe đứng ở bên cạnh, giống như đang chờ người nào.

Nhìn thấy Hứa Đồng xuất hiện, ông ta vội vàng mỉm cười tiến đến chào hỏi: “Xin chào Hứa tiểu thư!”

Hứa Đồng nhìn ông ta vài lần xong nhận ra đây chính là vị đại thúc lái xe của Cố Thần hôm ấy đưa cô về.

“Chào chú!” Cô chần chờ một hồi, “Chú đây ... là đang đợi cháu sao? Chú tìm cháu ... có chuyện gì sao?”

Vị đại thúc hòa ái mỉm cười, “Hứa tiểu thư, cô cứ gọi tôi là chú Hoàng! Là thế này, thiếu gia nói tôi mang đến cho cô vài thứ!” Một mặt lấy từ trong xe ra vài cái hòm túi giấy linh tinh, giao cho Hứa Đồng.

Hứa Đồng nhủ mảy, nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Chú Hoàng mỉm cười đáp: “Cái này tôi cũng không rõ! Đúng rồi, Hứa tiểu thư, còn có cái này trả lại cho cô” Nói xong đưa tay vào túi áo, lấy ra cho cô một chiếc đi động.

“Đây là điện thoại của cô, thiếu gia nói cô để quên ở chỗ cậu ấy!”

Hứa Đồng đưa tay nhận lấy, vừa ấn khởi động máy vừa nói: “Thì ra là ở chỗ hân, còn tưởng bị mất, đang định đi mua bộ mới đâu!”

Dứt lời, đi động vừa báo nhạc khởi động, liền biến thành âm thanh đinh vang.

Thấy rõ đây số hiển thị, Hứa Đồng không khỏi xuy cười. “Nhân tình!” Hắn thật có thể đem thời gian tính vừa lúc.

Hứa Đồng ấn tiếp nhận, tận lực đem thanh âm ngữ điệu của mình chỉnh lại bình thường, đối với người kia hỏi: “Không biết Cố thiếu có chỉ thị gì?”

●~3~●

Nghe câu hỏi của Hứa Đồng, Cố Thần không khỏi sùng sốt.

Câu đầu tiên nói, chính là hỏi hắn có chỉ thị gì?

“Dao Dao! Câu đầu tiên nói, chẳng lẽ ... “Hắn nhu nhu kéo dài, “Không phải là nên cảm ơn tôi trước sao?” Trong thanh âm như mang theo ý cười vô hạn, nghe ra vô cùng đa tình, “Tôi không chỉ giúp em giữ di động, đêm hôm đó còn phần đầu quên mình làm thuốc giải cho em!”

Hứa Đồng đoán rằng giờ phút này mắt mình nhất định hồng thấu.

Chật vật xoay người, né tránh tầm mắt của chú Hoàng, thanh thanh cổ giọng, cô tự mình kiệt lực trấn định, đối với Cố Thần hỏi: “Anh làm cho chú Hoàng đưa cho tôi cái gì?”

Cố Thần cười nói: “Là quần áo cùng giày. Em thử một chút, không thích hợp thì đưa chú Hoàng đi đổi. Chuẩn bị tốt xong, chú Hoàng sẽ lái xe đưa em đi” Thanh âm hắn ái muội khăn khăn, mềm mại ôn nhu, tuy rằng cách hai đầu điện thoại nhưng nghe giống như chỉ gần sát bên cạnh tai cô nỉ non: “Dao Dao, tôi ở chỗ này đợi em!”

Hứa Đồng trong lòng không khỏi hơi hơi nhảy dựng. Hít một hơi sâu hỏi hắn: “Muốn làm cái gì?”

Hắn cũng không trả lời thẳng, chỉ thăm thì nói: “Chờ em đến đây sẽ biết!”

Thanh âm mềm mại, ngữ điệu uyển chuyển.

Bỗng nhiên mí mắt cũng nhảy dựng theo. Hứa Đồng lại thở sâu, trầm giọng hỏi: “Có thể không đi hay không?”

Đối phương im lặng, sau nhẹ nhàng hỏi: “Dao Dao, khi em tìm tôi, tôi có hay không từ chối em?”

Hứa Đồng đành phải thờ dài, “Được rồi”, vô luận thế nào, hắn cũng coi như đã cứu cô, “Để tôi đi cùng chú Hoàng qua đó!”

Cố Thần ở bên kia cười khê, “Trang điểm xinh đẹp một chút!”

Mí mắt Hứa Đồng không khỏi lại nhảy dựng.

Cố Thần hôm nay, dường như làm cô có chút không biết phản ứng như thế nào.

Nhưng lại như có việc vui vẻ, trong lòng không hiểu nhảy nhót hưng phấn.

Hắn hẹn cô, bảo cô trang điểm đẹp một chút, cố ý vì cô chuẩn bị quần áo, giày, nói cho cô hắn ở nơi đó chờ cô.

Hứa Đồng đem các thứ trở lại phòng.

Ôm các thứ trong lòng, cô không khỏi tò mò nghĩ: Hắn rốt cuộc, muốn cùng cô làm cái gì?

Bởi vì không biết, tim cũng nhảy nhót đập mạnh hơn bình thường.

Mở gói cùng hộp, lặng thinh nhìn váy áo bên trong, trên mặt Hứa Đồng bỗng dung tươi cười sáng lạn.

Chỉ liếc mắt một cái thôi, cô đã thấy thật thích.

Đem nó cẩn thận trong hộp lấy ra, cảm giác đầu ngón tay xoa xoa lớp vải nhẵn mịn đẹp cơ hồ làm người ta say mê

Cô không khỏi tán thưởng tự đáy lòng, “Sườn xám này, thật đẹp mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Trò chơi

Nếu cuối cùng kết quả là đây, buổi tối hôm đó hẳn cần gì phải làm điều thừa, đem cô từ Nghiêm Xương Thạch cứu ra? Trong lòng hẳn, đến tột cùng là suy nghĩ cái gì?

Hứa Đồng mặc sườn xám lên người, cư nhiên vừa vặn, giống như theo số đo của cô may ra vậy.

Đứng ở trước gương, cảm thấy chính mình giống như hội tụ lại phần hoa của những năm ba mươi, nghĩ thế cô không khỏi mỉm cười.

Phân vân một lúc, cô đem tóc dài ở sau vấn thành búi. Bên mang tai thả vài sợi mềm ôm lại, tùy ý trong không khí uyển chuyển phiêu duệ, sợi tóc tự nhiên phát qua khuôn mặt, trong lúc vô tình lại càng thêm vài phần quyến rũ.

Hứa Đồng nhớ mẹ để lại cho mình một đôi khuyên tai mã não, đó là di vật quý nhất mẹ để lại cho cô, cô chưa bao giờ đeo qua. Đeo hay không đeo? Đáy lòng cô có một tia do dự.

Trước đây, dù là ngày sinh nhật, cô cũng chưa bao giờ lấy nó ra, lúc này đây, Cố Thần chỉ một câu với cô nói: “Trang điểm xinh đẹp chút!” Cô liền tìm ra đeo vào, có phải hay không cô xem hẳn quá mức quan trọng?

Phân vân một hồi, Hứa Đồng giương mắt nhìn mình trong gương. Trong đầu “đinh” lên một tiếng, giống như một người bế tắc đột nhiên tìm được đường ra.

Cô cười nhạo chính mình suy nghĩ nhiều. Đôi vòng tai kia, đeo, cũng là vì hợp với bộ sườn xám này, cùng với Cố Thần có quan hệ gì? Cô thật đúng là lo sợ không đâu.

Nghĩ thông suốt xong, không chần chờ, cô đem đôi vòng tay tinh xảo kia đeo lên vàng tai. Mang xong, không khỏi đối với mình trong gương mỉm cười tươi sáng.

Không thể tưởng tượng, một lúc chuẩn bị xong, cô xem ra cũng có vài phần khí chất thực nữ. Nếu mẹ có thể nhìn thấy cô lúc này, không biết sẽ có bao nhiêu vui mừng.

● 3 ●

Khi Hứa Đồng ra cửa, chú Hoàng vẫn như cũ đứng thẳng tắp ở cửa xe đợi cô.

Thấy cô đi ra, trên mặt ông trong phút chốc biểu hiện tựa như rất ngạc nhiên.

Hứa Đồng giọng tràn ngập xin lỗi nói: “Chú Hoàng, có phải hay không làm cho chú đợi lâu lắm? Thật có lỗi!”

Chú Hoàng nhanh chóng xua tay, “Nào có, cô gái, cô chuẩn bị rất nhanh! Cô không gặp các vị tiểu thư khác, kia mới chính thức là làm cho người ta đợi lâu, hơn nữa, làm cho người khác chờ, bọn họ cũng hoàn toàn không cảm thấy có lỗi! Hứa tiểu thư, cô quá khách khí!”

Ông nói làm Hứa Đồng cười rộ lên.

Nhìn cô tươi cười, chú Hoàng cũng cười theo hơn hớ, “Tôi nhìn bộ dáng này, kỳ thật cảm thấy, Hứa tiểu thư thoát nhìn rất xinh đẹp, so với nhiều ngôi sao điện ảnh còn xinh đẹp hơn!”

Hứa Đồng có chút ngượng ngùng. Không phải không từng có người nào khen cô, chính là giống như vậy, không hề chuẩn bị, được người khác trực tiếp khen ngợi, nhất thời làm cho cô có cảm giác ngượng ngùng trở tay không kịp.

Cô đối với chú Hoàng thẹn thùng cười, “Chú Hoàng, chúng ta đi thôi.”

Chú Hoàng thay cô mở cửa xe.

Đang muốn lên xe, đột nhiên nghe được có người rao bán khoai nướng.

Hứa Đồng giữa trưa không ăn nhiều lắm, nghe thấy tiếng rao, cô lúc này thấy mình hơi có chút đói bụng.

Nói với chú Hoàng, cô chạy nhanh đến bên xe hàng, chọn hai củ to, chạy về vui vẻ ngồi vào xe.

Xe vững vàng lăn bánh.

Hứa Đồng ngồi ở ghế sau, một bên phù phù thổi, một bên bùng bùng ăn, rất khí thế.

Bên tai tựa hồ nghe đến một tiếng cười. Cô ngẩng đầu nhìn, từ gương chiếu hậu nhìn đến chú Hoàng mân môi.

Sau hai giây sững sờ, cô rốt cục nhận ra chú Hoàng đang cười cái gì.

Có con gái nhà ai có thể giống như cô, mặc sườn xám thanh lịch, tóc vấn cao ung dung quyến rũ, ngồi trong xe hơi xa hoa, hai tay lại cầm một củ khoai nóng, hết sức chuyên chú vừa thổi vừa ăn.

Khó trách chú Hoàng cười cô. Đừng nói chú Hoàng, lúc này lấy lại tinh thần, ngay cả cô đều cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Còn một củ khoai lang chưa kịp ăn. Qua gương, ánh mắt của cô và chú Hoàng chạm nhau.

Hứa Đồng ngượng ngùng cười một chút, một mặt đem củ khoai còn lại nhét vào túi.

Túi này cũng là Cố Thần đưa tới, kiểu dáng màu sắc phối hợp với sườn xám trên người.

Bỏ xong vào túi, Hứa Đồng vẫn có cảm giác ngượng ngùng. Cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đối với chú Hoàng ha ha cười vài cái, đánh trống lảng nói, “Đem túi này để đựng khoai lang nướng, thật có chút hơi lãng phí!”

Chú Hoàng rút cuộc buồn cười, phốc một tiếng khế đi ra, “Hứa tiểu thư thật sự không làm ra vẻ, có thể nói, cô là cô gái thẳng thắn đáng yêu nhất tôi từng biết!”

Hứa Đồng bị vị đại thúc khen ngợi làm đỏ mặt.

Trong lòng không khỏi thầm than, tập đoàn Cố thị có thể tới trình độ hô phong hoán vũ như ngày hôn nay không phải không có lý do. Xem xem, ngay cả một lái xe bình thường cũng như vậy hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, có thể làm cho Hứa Đồng nổi tiếng mặt dày ở Lão Nhai trong lòng cảm thấy ngượng ngùng, thật làm người khác cảm thán!

Dọc đường đi Hứa Đồng có chút buồn bực nghĩ, chính mình hôm nay dường như có chút không bình thường, da mặt thực sự mỏng, người khác chỉ cần thoáng khen một câu, đã vội đỏ mặt xúc động.

Cô sao lại biến thành như vậy? Giống như cô gái nhỏ trong lòng mang xuân mộng a!

Nghe người khác khích lệ mình, cô cảm thấy ngượng ngùng, đáy lòng cũng có chút không yên, người kia, hẳn không phải cũng giống những người khác, cảm thấy cô xinh đẹp?

Có lẽ bởi trong lòng chờ đợi có người nào đó khen ngợi tán thưởng, mới làm cho một người luôn luôn hào sảng rộng rãi trở nên dễ dàng đỏ mặt ngượng ngùng như thế.

Cô từ khi nào thì biến thành như vậy? Mà biến hóa này là vì ai mà nên?

Nghĩ nghĩ, Hứa Đồng cảm thấy có chút bất an.

Chẳng lẽ nói, bất tri bất giác, trong lòng cô đã lặng lẽ nảy sinh một chút chờ đợi? Mà chờ đợi này rốt cuộc là cái gì?

Nhìn từng dãy nhà hai bên đường lùi dần về phía sau, trong phút chốc Hứa Đồng lại có cảm giác choáng váng. Nhắm mắt lại, cô nghe được chính lòng mình đang nói chuyện.

Cô nghe được nó nói, cô chờ đợi, bất quá là hi vọng phản ứng ồ lên ngạc nhiên cảm thán của người kia.

Hứa Đồng không khỏi lặng lẽ thờ dài.

Nếu chính mình mong muốn điều này, đây thật sự không phải là chuyện tốt.

●~3~●

Chú Hoàng dừng xe. Xuyên qua cửa kính, Hứa Đồng nhìn thấy Cố Thần ở cửa chính chờ.

Phục vụ đi tới, giúp cô mở cửa xe.

Cô cúi đầu trong xe đi ra.

Trong người có chút nâng nắn, giống như tim đang bị treo ở trên vách núi đen, giữa không trung, không thể lên cũng không thể xuống, ngậm một hơi, không dám thở ra, cũng không dám nuốt vào, chỉ sợ hơi hơi động liền rơi xuống, không báo trước đã tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục.

Sau khi đứng thẳng, cô chậm rãi ngẩng đầu, giương mi mắt, đem tầm mắt hướng khuôn mặt Cố Thần.

Cô nhìn thấy, một chớp mắt hẳn nhìn cô, hai con ngươi chột sáng lên, theo đáy mắt phát ra nhiều tia tán thưởng.

Ngực truyền đến một chút cảm giác phiêu đảng băng khuâng.

Nhưng ngay sau đó, lại tự điều, bất đắc dĩ than một tiếng nhẹ.

Điều cô mới trên xe lo lắng, đến giờ khắc này, đã không có cách trốn tránh.

Chúng hiển nhiên thành sự thật.

● 3 ●

Cố Thần cảm thán một tiếng, không chút tiếc rẻ ca ngợi Hứa Đồng, “Dao Dao! em đêm nay thực sự thần kì xinh đẹp!”

Cảm giác ngưng đọng lại lập tức tràn lên trên hai má Hứa Đồng.

Kiệt lực đem chúng áp chế trở về, cô làm chính mình thông dong mỉm cười, “Thần kì xinh đẹp không dám nhận, có thể vào được mắt Cố thiếu là tốt rồi!” Tuy thanh âm vững vàng, ngữ khí thản nhiên, hai má vẫn là không chịu được chế ngự hồng lên.

Cố Thần nhìn cô, ánh mắt đột nhiên nheo lại, tựa tiểu phi tiểu ôn nhu trêu ghẹo, “Tôi không phải nhìn lầm? Dao Dao! hình như em đỏ mặt!” thanh âm hân nhuan nhuyễn, kéo dài luyến lờ, không biết theo khe hở nào tiến vào trong cơ thể cô, lộng hành, làm cả người cô như có chút ngứa, trong lòng bất giác lại tản mạn một tia tri giác.

Hứa Đồng không muốn bị hân xem thường, cất lực trấn định. Giương mắt nhìn lại Cố Thần, lông mi khinh động, sóng mắt lưu chuyển đưa tình, cô nhìn hân thản nhiên cười, ngọt ngào nói: “Cố thiếu nếu thích xem tôi đỏ mặt, tôi liền tận lực chính mình đỏ mặt vài lần cũng tốt!”

Cố Thần nghe tiếng, nụ cười bắt đầu lạnh đi.

● 3 ●

Đang nhìn hai má Hứa Đồng nổi lên hai mặt hồng, trong lòng hân hơi hơi vừa động.

Cô gái trước mắt này giáo hoạt khôn ngoan, không phải bình thường lãnh cảm cứng rắn, cô từ trước đến nay ngưng đọng ôn nhu, đều là vì lừa hân mà làm bộ ra. Từ khi cô khôi phục nguyên hình về sau, hân chưa bao giờ gặp qua, cũng không cảm thấy cô sẽ vì hân mà chân chính đỏ mặt ngưng đọng.

Đêm nay hân không ngờ nhìn thấy cô bộ dáng giống như cô gái nhỏ.

Nhưng là nghe xong lời của cô, nghĩ lại, hân không khỏi cảm thấy đáy lòng lạnh lùng.

Đúng rồi, nếu trước đây cô là giả trang, như vậy hiện tại, ai lại dám nói cô không phải là đồ trò cũ đâu?

● 3 ●

Trong lòng Cố Thần ý lạnh càng tăng, trên mặt tươi cười ngược lại càng thêm sáng lạn.

Đưa tay ôm lấy eo Hứa Đồng, đột nhiên dùng sức, hân đem cô ôm đến trước ngực, cúi đầu dán bên tai cô mê hoặc nói: “Dao Dao! biết không, lúc em toàn thân đều hồng, mới thật sự là xinh đẹp nhất! Không bằng em hồng toàn thân cho tôi xem, thế nào?”

Hứa Đồng cảm giác được trong lòng nổ lộp độp.

Không khỏi có chút miệng khô lưỡi khô.

Lặng lẽ nuốt nước miếng, cô rốt cuộc có chút phản ứng.

Từ từ có chút rụt rè tránh hân, Hứa Đồng tà nghệ ánh mắt liếc hân một cái, như thực như giả giống hờn dỗi đối với hân nói, “Đừng như vậy ...”

Ánh mắt Cố Thần trở nên u ám thâm trầm.

Vừa muốn mở miệng nói điều gì, bên tai đã nghe được phía sau có người gọi hân: “Cố thiếu?”

Hân hơi dừng lại, tay vẫn như cũ đặt trên lưng Hứa Đồng, xoay người thấy rõ ai tới, lập tức treo lên mỉm cười cùng hân chào hỏi, “Liễu thiếu, đã lâu không thấy!”

Hứa Đồng nhìn theo, một người bề ngoài tuy rằng tuấn tú, nhưng nhìn qua có chút lẻo lét, mỉm cười hướng bên này đi tới.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh hân, thoạt nhìn hết sức quen mắt.

Người nọ đi đến bên cạnh, nhìn Cố Thần trêu ghẹo, “Cố thiếu, tôi nhớ rõ anh không đến đây chơi, hôm nay gió nào nhằm hướng, lại đem anh thổi đến chỗ này!”

Cố Thần cười một cái nói: “Đương nhiên là vì cô nhân!”

● 3 ●

Nghe được hai chữ “Cố nhân”, trong lòng Hứa Đồng dâng lên một cảm giác lạ. Lại cẩn thận nhìn vị mỹ nhân bên cạnh Liễu thiếu, trong đầu cô chợt lóe lên.

Rốt cuộc cô biết vì cái gì cảm thấy cô ta thật phần quen mắt.

Thì ra mỹ nhân này là người bên cạnh Cố Thần vào ngày cô đi Huyền Yêu tìm Nghiêm Xương Thạch.

Thời gian ngắn ngủi, không nghĩ tới mỹ nhân đã từ tay này chuyển sang tay khác.

Nhìn ánh mắt vị mỹ nhân này đối với Cố Thần, sâu kín đi dạo, vừa oán lại vừa da diết, cảm giác lạ trong lòng Hứa Đồng trở nên càng sâu.

Bên tai nghe được vị Liễu thiếu kia kinh diễm với Cố Thần cảm thán: “Thật sự là không phục không được, Cố Thần anh thật sự là, không chỉ con mắt tốt, ngay cả vận khí cũng tốt làm cho người ta ghen tị, luôn gặp được những cô gái xinh đẹp mê người!”

Hứa Đồng một lúc sau, phản ứng trở lại, giờ phút này mới nhận ra người kia đang nói chính mình!

Nhưng cô ngay cả một chút cảm giác mặt hồng tim đập đều không có.

Cố Thần chỉ cúi đầu cười, “Đâu có, Liễu thiếu coi được là tốt rồi!”

Hứa Đồng nghe được Liễu thiếu kia vẫn như cũ chắc chắn cảm thán, “Tôi muốn nói là Cố thiếu rất khiêm tốn! Tôi đã nói đầy thôi, tôi vì sao lại sáng tỏ được chuyện này? Nguyên lai là bên người Cố thiếu có một vị cô nương xinh đẹp như nước thế kia!” Ánh mắt hân hoan dán trên người Hứa Đồng, một mặt nói chuyện, một mặt không kiêng nể gì trần trọc lưu luyến.

Hứa Đồng không khỏi hơi nhăn nhó lại mi. Cố Thần lại cười cười nói: “Đâu có! Đại ý thất Kinh Châu(1), mấy ngày nay buồn rầu nên muốn bù lại thôi!” khi nói chuyện ngữ khí mềm nhẹ lượn lờ, vài câu ngắn ngủi, nhưng ý tại ngôn ngoại, dẫn dắt người khác đi xa hơn, ý tứ hàm xúc vô cùng.

Trong giây lát, Hứa Đồng chỉ cảm thấy lòng mình giống như chôn vùi trong hầm băng, nơi nơi là sương trắng mịn mờ một mảnh lạnh lẽo.

Cô gái tên Minh Nguyệt kia lại nhìn hướng Cố Thần, trong ánh mắt mơ hồ giống như dòng nước, mềm mại đáng yêu vô tận.

Liễu thiếu hơi có chút khoa trương vỗ cảm thán, “Cố thiếu không cần nói cho tôi biết, trong tay một tiểu mỹ nhân như vậy, anh còn đối với Minh Nguyệt chưa hết tình, vì thế ...”

Cố Thần mỉm cười đánh gãy hân, “Vị thế, hôm nay mới có thể tới nơi này, vừa nhìn thấy, anh có phải có hứng thú?”

Khi Hứa Đồng nghe được Cố Thần đang hỏi Liễu thiếu hay không có hứng thú, trong lòng đột nhiên chặt chẽ thu vào.

Trong lòng cô yên lặng cầu nguyện, hi vọng cái gọi là có hứng thú kia, cũng không phải sự tình xấu xa như cô nghĩ.

Nhưng hi vọng đó rất nhanh bị dập tắt.

Hứa Đồng nhìn đến, vị Liễu thiếu kia ánh mắt hàm xuân, bừa bãi chạy trên gương mặt cô, bộ dáng hưng phấn dạt dào.

Hắn cười ha ha với Cố Thần trả lời: “Thật khó cho Cố thiếu đối với Minh Nguyệt có tâm như vậy!”

Quay đầu nhìn Minh Nguyệt bên cạnh, đối với cô tùm tùm trên đầu, “Chắc chắn! Minh Nguyệt, nhìn xem Cố thiếu đối với em phiến tâm ý, ngay cả cô gái mê người như thế đều bỏ qua được!” Ánh mắt cuối cùng trở về Cố Thần, mặt cười mặt nói, “Anh trai a anh trai, xem như anh lợi hại, tìm thế nào được loại cô gái có thể đã động tôi! Vị này ...”

Hắn dừng lại một chút, Cố Thần kịp thời ra tiếng: “Dao Dao!”

“Dao Dao!! Tên thực dễ nghe!”. chờ một chút, nhìn Hứa Đồng liếc mắt một cái, tiếp tục nói: “Chính là Cố thiếu, xem như tính cách của anh, trước giờ chưa bao giờ đến đây cùng chúng tôi chơi, hôm nay làm sao có hứng thú? Thật sự muốn chơi?”

Cố Thần thanh sắc bất động, lấy hỏi đáp hỏi: “Anh đối với Dao Dao thực cảm thấy hứng thú, không phải sao?”

Liễu thiếu ha ha cười, tiếp tục nói: “Mà anh lại đối với Minh Nguyệt tình cũ không quên, cho nên hôm nay, hai chúng ta coi như ăn nhậu với nhau! Nếu đã quyết định, không bằng chúng ta vào đi thôi. Tuy nhiên, Cố thiếu, trước đây anh không tới nơi này chơi, biết quy định chơi ở đây sao?”

Hứa Đồng nghe thấy Cố Thần nói: “Chúng ta bốn người chơi tám ván, cuối cùng nếu anh cùng Minh Nguyệt thắng tôi cùng Dao Dao, như vậy đêm nay Dao Dao theo anh, ngược lại, Minh Nguyệt lưu lại giúp tôi!”

Thanh âm hân một mạch hòa hoãn khoan thai, ngữ điệu cũng vô cùng thoải mái thích ý, nhưng nội dung lập tức làm Hứa Đồng ngây ra như phỗng.

Liễu thiếu một bên cười một bên gật đầu, “Cố Thần, đừng nói tôi không nhắc trước, Minh Nguyệt là cao thủ mặt chược bậc nhất, nếu đêm nay cô ấy giúp tôi đem Dao Dao của anh thắng lại, anh cũng không nên luyến tiếc!” Quay đầu nhìn Minh Nguyệt nói: “Minh Nguyệt, có cơ hội trở về bên người Cố

thiếu, em nhìn xem!” Minh Nguyệt dường như cũng không để ý chính mình bị coi như hàng hóa bị hai người đàn ông trao đi đổi lại, chỉ nghe được lời Liễu thiếu nói, dường như vô hạn sung sướng, đối với Cố Thần từ đầu đến giờ đắm đuối đưa tình.

Hứa Đồng trong lòng đau xót. Nhìn ra được bản thân Minh Nguyệt, hẳn là loại phụ nữ bằng dung mạo chạy ở bên người các công tử thiếu gia, là loại gái hồng lâu dựa vào bọn họ tung tiền nuôi dưỡng.

Mà cô, nay đã bị Cố Thần xem cùng Minh Nguyệt giống nhau. Hắn không ngờ nhìn cô dễ tiện như vậy.

Cô chậm rãi quay đầu, giương mắt nhìn Cố Thần, trên mặt hắn biểu tình bình thản không thể chệch vào đâu, nhìn cô thoáng mỉm cười, giống như tràn ngập quan tâm, nhẹ nhàng mà hỏi: “Dao Dao, anh trai em có khỏe không? Gần nhất có gì không phiền toái?”

Hứa Đồng kinh ngạc nhìn hắn, bên tai vang lên vô số thanh âm, lách cách lách cách, rầm rầm ù ù, đầu óc cơ hồ như bị đình chỉ. Trái tim treo ở hàm băng kia, như hoàn toàn mất lực, rơi nhanh xuống, chỉ một cái nháy mắt bị sương lạnh bao quanh, mai một dần.

Thì ra, hẳn bảo cô chuẩn bị xinh đẹp một chút, cũng không phải vì hắn mà trang, chỉ là vì lợi dụng cô đi hấp dẫn ánh mắt người đàn ông khác, để đổi lấy một phần ôn nhu không cần thận bị mất đi.

Nói vậy hôm đó vì cứu cô, cho nên bị mất Minh Nguyệt. Sau Minh Nguyệt theo người khác, hẳn đối với cô ta nhớ mãi không quên, khó có thể dứt bỏ, vì thế đến tìm cô, dùng một Dao Dao này hắn không để ý đến, đi đổi lấy một Minh Nguyệt kia làm hắn bận tâm.

Nếu cuối cùng kết quả là đây, buổi tối hôm đó hắn cần gì phải làm điều thừa, đem cô từ Nghiêm Xương Thạch cứu ra? Trong lòng hắn, đến tận cùng là suy nghĩ cái gì?

Hắn không phải đang trách cô, đều bởi vì cứu cô, hắn mới mất Minh Nguyệt. Nếu là vì cô mới mất đi, liền cũng từ cô một lần nữa tìm về.

Cho nên hắn không tiếc lợi dụng cô, hi vọng có thể tìm lại tình cũ?

Hứa Đồng bỗng nhiên cười rộ lên. Tươi cười trên mặt cô, tựa như hoa xuân, tràn ngập nắng.

Nhìn Cố Thần, cô cười trả lời hắn: “Cố thiếu có tâm! Anh tôi có ngài hỗ trợ bao che, như thế nào lại có thể có phiền toái?” Quay đầu nhìn Liễu thiếu, tươi cười càng đậm.

Hứa Đồng đối với hắn nhẹ nói: “Xem ra đêm nay, phải xin Liễu thiếu chiếu cố nhiều hơn!”

Liễu thiếu bị cô cười thâm cả ruột gan, cũng cười tủm tỉm mang theo vài phần vội vàng đáp lại: “Đâu có! Đâu có!”

Hai mắt Cố Thần không tự giác nheo lại, cánh tay đặt bên hông Hứa Đồng dùng lực, mang cô quay đầu nhìn về phía mình.

“Đi thôi, chúng ta vào!” Hắn đối với cô nhẹ nhàng mỉm cười mà nói.

Hứa Đồng cũng đối hắn ngọt ngào cười, “Đúng rồi, đã đứng đây lâu như vậy, nên đi vào!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Yên sắc

“Nhìn xem, thật thú vị, mình thử ra khói để bao vây chính mình, đây không phải gọi là, tự tìm khổ ăn?”

Liễu thiếu mang theo Minh Nguyệt tiến vào.

Cố ý để ra một khoảng cách đi ở sau, Hứa Đồng giống như không chút để ý nói với Cố Thần: “Cố thiếu vì Minh Nguyệt, thật sự có tâm tư, không từ mà biệt, lại đặt trên người tôi một bộ trang phục cùng phụ kiện này, cũng phí không ít tiền đâu!” Đầu thoáng chuyển, hơi hơi giương, khóe môi, đuôi lông mày đều thần nhiên nhếch lên, tựa tiểu phi tiêu, ánh mắt sâu kín, tầm mắt dừng trên mặt hắn, lại giống như cũng không dừng ở đó, mà là xuyên thấu đi qua, giao hội ở một nơi không xác định.

Giọng nói bỗng như cô hồn phiêu cách, cô hỏi: “Không biết vị Liễu thiếu này cùng Nghiêm Xương Thạch so sánh, ai là tám lạng, ai là nửa cân?”

Cố Thần trên mặt chưa biến, Hứa Đồng đã ha ha cười, cười chua chát, “Đối với tôi mà nói, vô luận là Nghiêm Xương Thạch, hay là Liễu công tử, kì thật có cái gì phân biệt đâu?”

Quay đầu nhìn lại phía trước, khóe môi nhếch lên một chút tự giễu, Hứa Đồng thật nhẹ thờ dài, “Cố thiếu, ngày đó anh cứu tôi, còn không cảm ơn anh, Cảm ơn! Chính là, nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, tôi mong thà rằng ngày đó anh cũng không xuất hiện.”

Kết quả cuối cùng, chẳng qua là từ một tên háo sắc này chuyển thành một tên háo sắc khác. Tốt xấu trước là cô chủ động chui đầu vào lưới. Sau là khi cô không hề đề phòng, bị “ân nhân” đưa đến trước mặt hắn, bất ngờ không kịp chống đỡ, không thể nào phản kháng.

Một tiếng nhẹ nhàng thờ dài của cô, không biết thế nào rơi vào tai Cố Thần, lại nặng tựa ngàn cân, thẳng tắp tiến lên ngực, làm cho người ta không phòng bị, hô hấp cũng đình trệ theo.

Cố Thần chọn mi cười hỏi: “Em cảm thấy tôi miễn cưỡng em?” Bỗng nhiên thanh âm trở nên ôn nhu, dường như có chút tà mị, “Dao Dao, nếu em không muốn chơi trò này, có thể nói cho tôi biết!”

Hứa Đồng cũng không thêm liếc mắt một cái, nhìn phía trước cười nhẹ, “Nói cho anh, tôi có thể đi sao? Nhà tôi, anh trai tôi, đều đang chờ anh ân cần thăm hỏi có hay không rắc rối, giám đốc Nghiêm kia có hay không còn tìm chúng tôi phiền toái. Ha ha, Cố thiếu, tôi như thế nào có thể không chơi? Tôi không muốn chơi, cũng phải chơi, có phải hay không?” nói xong lời cuối cùng, cô quay đầu nhìn về phía Cố Thần.

● 3 ●

Cô quay đầu nhìn hắn, hai má trắng bệch tựa ánh trăng, khóe miệng đậm cười, ánh mắt trong suốt.

Búi tóc tao nhã, dáng người yếu đuối, khuôn mặt thiên chân, đan vào cùng một chỗ.

Cố Thần chau mày, từ trên mặt Hứa Đồng thu hồi ánh mắt.

Cô lại dùng một bộ yếu đuối vô tội dụ hắn mềm lòng. cô gái giao hoạt này, thật sự hiểu được việc dùng chính mình làm vũ khí, biết làm bộ mặt như thế nào có thể đã động đàn ông, vì thế làm không biết mệt, đem người khác đùa bỡn trong tay, thật sự mười phần đáng giận.

Hắn “xuy!” một tiếng cười ra, trả lời cô: “Tôi hiện tại cảm thấy phụ nữ thông minh một chút cũng không phải chuyện không tốt, ít nhất có việc cần dùng đến, một chút thông minh cũng làm người khác rất hứng trí!”

Lực dưới chân càng mạnh, hắn kéo Hứa Đồng cùng nhau đi nhanh vào bên trong.

Hứa Đồng cúi đầu, nhích khóe môi đối với chính mình thâm cười.

Khiếp sợ, thất vọng, nản lòng thoái chí, bị thương tổn cùng lợi dụng. Những cảm giác đó dừng mãnh tiến vào cơ thể, làm người ta khô sở đòi mạng.

Nhưng mà việc đã đến nước này, cái gì đều là vô dụng, đơn giản trước mắt phải đem cửa phiền não này vượt qua.

● 3 ●

Bốn người ngồi quanh bàn bài, vẻ mặt cùng tâm tư đều không giống nhau.

Liễu thiếu nhìn Hứa Đồng nụ cười thanh lệ xuất trần, một lòng muốn thắng.

Ban đầu hắn còn cảm thấy Minh Nguyệt cùng cô gái này thoát nhìn có vài phần tương tự. Nhưng càng cẩn thận nhìn, lại càng cảm thấy, Minh Nguyệt xinh đẹp bề mặt, Dao Dao này lịch sự tao nhã mới chính thức là thoát tục.

Hắn nói tiếng ăn chơi trác táng, vô luận nóng bỏng hay nhu yếu cô gái, các loại người đẹp đều đã dính qua. Trước đây oanh oanh yến yến nhưng không có người nào giống như Hứa Đồng, càng xem càng thấy ngon miệng, cơ hồ gây cho hắn một loại thực tâm dụ hoặc trước nay chưa từng có.

Nguyên bản hắn thích những cô gái thời trang, cũng không cảm thấy xã hội hiện đại, phụ nữ có thể mặc sườn xám ra ngoài, thậm chí còn cảm thấy, kia giống như là thứ lỗi thời làm trò cười cho người khác. Nhưng mà nhìn thấy cô gái Dao Dao này, cảm quan của hắn hoàn toàn bị đảo điên.

Thì ra phụ nữ xinh đẹp, gọi cảm nhất không phải chỉ dùng quần áo thiếu vải che lên người tại những nơi quan trọng, làm bộ mị nhãn phiêu phiêu dụ dỗ, mà chỉ cần một bộ sườn xám mềm mại ôn hòa bao quanh thân thể cũng đủ.

Sườn xám trên người cô gái kia, đem thân thể tiềm tú cẩn thận buộc vòng quanh những đường cong hoàn mỹ. Đường cong kia từ chiếc cổ mịn màng, lưu chuyển đến bờ vai mượt mà khoan thai, lại tiếp tục xuống phía dưới, uốn lượn tới bộ ngực cao mẽ người, xuống tiếp long trụ vòng eo nhu nhược tinh tế, lại chảy tiếp xuống dưới, cuối cùng như ẩn như hiện vây quanh đôi chân dài trắng nõn.

Cô ngồi đó, trên người mặc sườn xám xinh đẹp tuyệt trần, búi tóc trên đầu tao nhã, mang theo một cặp vòng mã não tinh tế, vành tai trắng như ngọc lẳng lặng điểm một chút nâu đỏ, thần thái ung dung, thật sự nói không nên lời tuyệt mỹ, giống như một cô gái xinh đẹp từ Cẩm Đại phồn hoa xuyên không đến, bộ dáng không màng thế sự, thiên chân vô tội, yếu đuối làm người thương tiếc. Miệng cô chứa một chút cười nhạt nhẽo, tươi cười đó tuy đậm tựa như không có, cũng đủ làm tan chảy ánh mắt hắn.

Đây mới chính là vu vật.

Hắn lặng lẽ nhìn Cố Thần.

Người đàn ông này thần sắc luôn bình thản tự đắc, không nhìn ra cảm xúc gì.

Thật sự làm người ta khó hiểu. Hắn chẳng lẽ lại thật sự bỏ được một cô gái mê người như vậy, đi đổi lấy một Minh Nguyệt này sao?

● 3 ●

Minh Nguyệt bên trong đang phân vân.

Làm nghề này là phải biết tấn công, giống như thời cổ đại nữ tử thanh lâu tinh thông cầm kì thi họa, ở đây, cô bài kĩ siêu quần, khó có được mấy người cùng cô tương xứng. Vô luận muốn thắng muốn thua, đều nhất định phải có đường sống.

Lúc đầu cô nghĩ tới vụng trộm buông tay thúc đẩy Cố Thần thắng, như vậy chính mình có thể thỏa mãn, quay về vòng tay hắn. Nhưng trước khi khai bài, Liễu thiếu bởi vì lo lắng cô làm vậy, cố ý cười dận dò cô: “Bọn họ thắng, không bằng chúng ta thắng. Minh Nguyệt, em ngẫm lại, nếu chúng ta thắng, anh mang Dao Dao kia đi, Cố Thần cũng không thể không để ý em. Nhưng nếu bọn họ thắng, em thật sự có thể đi theo Cố Thần, nhưng Dao Dao kia không chắc sẽ cùng anh sung sướng đêm nay! Vì vậy, Minh Nguyệt, em phải biết, nếu bọn họ thắng, cho dù em cùng Cố Thần một chỗ, cô gái kia đối với em mà nói vẫn là ngáng đường. Mà nếu quả là chúng ta thắng, anh mang cô ta đi, em cùng Cố Thần sẽ không còn trở ngại!”

Cuối cùng, hắn còn không quên tha thiết dặn lại một câu đầy uy hiếp, “Minh Nguyệt, em hẳn là biết, em theo anh mấy ngày nay, anh đối với em như vậy. Hiện tại anh nghĩ em nhất định đã rõ ràng chính mình đến tột cùng nên cố gắng đánh thắng hay nên vụng trộm buông tay!”

Mặc dù Liễu thiếu nói thế nhưng trong lòng cô vẫn không ngừng phân vân. Tuy nhiên đến mấy ván sau, cô phát hiện bài kĩ của Hứa Đồng quả thực quá mức bình thường, đánh bài hỗn độn, từ lúc đầu đến giờ luôn thua. Muốn buông tay làm cho cô ta cùng Cố Thần thắng mình cùng Liễu thiếu, quả thực khó như lên trời.

Đến tận đây cuối cùng Minh Nguyệt quyết định. Cô không hề do dự, hoàn toàn dụng tâm đi đánh, nếu không còn ý nghĩ buông tay, đành đánh hết sức chuyên chú tìm cách có thể cùng Liễu thiếu hợp lực thắng hai người này.

● 3 ●

Cố Thần ngồi trước bàn bài, tuy rằng vẻ mặt lãnh đạm vô tư, nhưng đối mặt với Liễu thiếu vẻ mặt háo sắc, Minh Nguyệt toàn lực chuyên chú, cùng với Hứa Đồng chậm chạp bất động, dần dần trong đáy mắt rốt cục tiết ra vài tia tức giận cùng không kiên nhẫn.

Không phải không biết thực lực của cô, tuy rằng ở đây, Minh Nguyệt bài kĩ đã được cho là nhân tài kiệt xuất, nhưng hẳn biết, cô ta cùng Hứa Đồng thực lực chênh lệch, không chỉ kém một hai phần, mà kém chừng chục phần.

Không chuyên tâm đánh bài, cô ngồi yên một chỗ, giống như linh hồn đã lạc đi đâu, lung tung đánh, không hề có kết cấu, luôn thua cuộc, cam chịu. Nếu không có hắn ở một bên gỡ lại, kết cục thảm bại sớm đã quyết định là hai người từ ngay lúc đó.

Nghĩ đến bọn họ sẽ thua đối phương, Cố Thần không khỏi nhíu chặt mi tâm.

Trò chơi đêm nay, hắn dùng để trừng phạt cô.

Bởi vì tức giận cô dùng Bàn Mông chúc say trên trọc hắn, cho nên muốn cho cô một chút giáo huấn, đã kích tự trọng của cô, đánh bại ngông nghênh của cô.

Nếu cô không để ý đến hắn, hắn cũng muốn làm cho cô hiểu được, hắn cũng như vậy không đem cô để trong lòng. Cứu cô chẳng qua là vì hứng trí cho phép, chờ hứng trí trôi qua, hắn có thể dùng cô đi trao đổi lấy cô gái khác. Cô cùng phụ nữ bên người hắn so sánh với, cũng không có gì đặc biệt. Cho nên không cần có cảm giác tự kiêu, nghĩ có thể làm hắn quay xung quanh cô. Cũng không cần mang thông minh cùng dung mạo của cô cho rằng có thể trên đùa lợi dụng đàn ông, những thứ đó của cô, hắn cũng không để ý. Phải biết rằng cho tới bây giờ, người khổng chế cuộc chơi, chỉ có thể là hắn.

Hắn cố ý lựa chọn phương thức như vậy để đàn áp kiêu ngạo cùng tự tôn của cô.

Cô bài kĩ siêu quần, cũng có đủ năng lực chỉ thắng không thua. Cho nên trò chơi này chỉ có thể đánh bại của cô ngông nghênh, nhưng vẫn để cô có thể bảo toàn chính mình không bị người khác trên đùa, mua vui.

Nhưng hắn hình như xem nhẹ quật cường trong cô.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, xem phản ứng của cô, tựa hồ đã muốn hạ quyết tâm buông tay, sẽ chờ kéo dài đến khi cuộc chơi chấm dứt, ngoan ngoãn lấy thân phận người thất bại theo người nào đó dường như đã muốn chảy nước miếng kia rồi đi.

Cô muốn thế nào? Muốn lấy tiêu cực để chống đối? Muốn nhìn một chút nếu bọn họ thua trận, hẳn có thật sự bỏ được đem cô chấp tay dâng cho người ta? Vì thế thậm trí không tiếc lấy chính mình trả giá cố ý thua trận?

Hắn không phải chưa từng gặp qua phụ nữ ngoan tuyệt, nhưng là giống cô như vậy từ trước đến giờ hắn quả thực chưa thấy bao giờ.

Ngan của cô, không phải tuyệt đối với người khác, mà là tuyệt đối với chính mình.

Vì trừng phạt người khác, tra tấn người khác, mặc kệ đáng giá hay không, không tiếc lấy chính bản thân để trả giá.

Hiển nhiên, cô không hề biết một đạo lý: Nếu muốn có người yêu mình, đầu tiên phải tự mình học cách yêu thương bản thân.

Cô như vậy, ngay cả bản thân cũng không biết quý trọng, thì ai sẽ chân chính quý trọng cô.

● 3 ●

Lại đánh qua vài ván, tình hình vẫn như trước. Cố Thần kiên nhẫn đã muốn đến cực điểm. Đang định mở miệng ám chỉ Hứa Đồng còn như vậy buông tay, hần sẽ rút về kế hoạch hợp tác cùng Nghiêm Xương Thạch. Lại bỗng nhiên nghe được Hứa Đồng mở miệng: “Một mỗi quá! Phân định thua thắng những tám ván, thật sự không có ý nghĩa, không bằng, chúng ta chơi một ván cuối cùng, sau một ván này, vô luận thắng thua, mọi người đều chấp nhận, thế nào?”

Theo tình thế trước mắt, nếu không có kỳ tích phát sinh, Liễu thiếu cùng Minh Nguyệt tin tưởng, thắng lợi đã nắm chắc trong tay. Nhìn Hứa Đồng yêu cầu, Liễu thiếu chỉ cảm thấy tâm can ngứa ngáy, không thể không gật đầu hưởng ứng đề nghị của cô.

Hần đồng ý, tự xưng Minh Nguyệt không có ý kiến.

Hứa Đồng giương mắt nhìn về phía Cố Thần, hần nhìn cô mỉm cười, tươi cười không tiếng động tạc ở khóe môi, nói không nên lời quý dị.

Hứa Đồng lập tức đối với hần cười tươi, “Cố thiếu, dù sao hiện tại chúng ta đã như vậy, thôi thì chúng ta đập nổi chìm thuyền lại một lần, nói không chừng sẽ có kì tích phát sinh!”

Cố Thần nhìn cô, khóe miệng tươi cười dần dần rộng mở, chậm rãi hạ mắt, cố ý như vô tình nhẹ nhàng nói: “Nếu hai người bọn họ đã đồng ý, tôi tự nhiên thiếu số phục tùng đa số. Không sai, thế cục đã như thế, tôi chỉ mong em có thể tạo ra kì tích, có thể một ván liền thắng”

Hứa Đồng không muốn tiếp xúc với ánh mắt quý dị của hần, liền tránh đi, nhìn Liễu thiếu mỉm cười, nói với hần: “Đánh lâu như vậy, một mỗi quá, có thể hay không nghỉ ngơi một chút?”

Thanh âm của cô mềm mại kiều diễm, Liễu thiếu nghe được không ngừng gật đầu nói với cô có thể.

Hứa Đồng lại đối với hần cười một cái, đứng dậy nói: “Tôi đi đến cửa sổ hít thở không khí, lúc nữa trở về chúng ta quyết định thắng bại!”

● 3 ●

Hứa Đồng đi đến trước một cửa sổ cách bàn rất xa liền dừng lại. Đêm nay bóng đêm mờ mịt, bầu trời không có một ngôi sao. Từ trong hướng ra ngoài xem, qua cánh cửa thủy tinh rất lớn, chỉ có đèn đường mờ nhạt miễn cưỡng lại tịch mịch phôi ra trên mặt đường.

Quả nhiên là một đêm không đẹp.

Tối om như vậy, không có một tia sáng, giống như sinh mệnh của cô, u ám không một chút ánh sáng le lói, không thể hi vọng vào điều gì, những thứ tốt đẹp cô cũng không thể nào có được, hạnh phúc cũng chưa bao giờ tiến vào lòng bàn tay.

Cô không khỏi có chút hoảng hốt. Sự tình như thế nào lại có thể phát sinh đến bước này? Cô như thế nào có thể cho hần cơ hội dẫm lên tự tôn của cô?

Trong lòng nổi lên một trận đau đớn, ngực rầu rĩ, vô số bi ai bị tắc nghẹn, bức bách thúc dục cô mau mau trở lại kiên cường. Cô phải tự vì chính mình đi khai thông chúng.

Không phải chính cô đi khai thông, còn có thể dựa vào ai? Trên thế giới này, cô sớm đã không còn người thân.

Cô đối với chính mình tự giễu, từ giờ trở về sau, nhớ rõ, đừng bao giờ dễ dàng giao động, đừng bao giờ như thế này một lần nữa.

Trước đây cô không phải không bị thương, giáo huấn không phải không sâu sắc, ngày thường cũng không phải không cảnh cáo chính mình, tình yêu chính là chiến tranh, đàn ông cùng phụ nữ, ai là người động tâm trước, ai là người nói yêu trước, liền ở thế hạ phong, từ đó về sau nhất định chỉ thua không thắng.

Nhưng ngày hôm nay tất cả rốt cuộc là thế nào phát sinh? Chút bất tri bất giác, cô lại đối với hần buông lỏng phòng bị.

Cô cảm thấy chính mình thật khờ, thật buồn cười, nghĩ rằng hần tìm cô đến, sẽ có chuyện thật tốt, thậm chí lãng lãng nhảnh nhảnh, âm thầm ngượng ngùng, nhưng kết quả là hần muốn dùng cô đi trao đổi lấy một cô gái khác.

Một màn khuất phục ngày hôm nay, cô biết cô nên hận nhất không phải Cố Thần, mà kì thực là chính cô. Là chính cô đã cho hần cơ hội, cho hần làm nhục cô, giẫm lên cô, thương tổn cô.

Hứa Đồng trong lòng dâng lên một trận chua xót cùng đau thương.

Nhìn ngoài cửa sổ một mảnh tối đen mông lung, cô nói cho chính mình, không bao giờ nữa sẽ đối với tình yêu của đàn ông có ảo tưởng, tự bảo vệ lấy trái tim của mình, không cần tiếp tục như vậy, dễ dàng rung động, trở thành một người đầy thương tích.

● 3 ●

Hứa Đồng đứng ở phía trước cửa sổ, chờ Cổ Thần xuất hiện.

Cô tin tưởng, bởi vì lúc trước cô biểu hiện uể oải trên bàn bài, hẳn nhất định sẽ đến tìm cô.

Quả nhiên không bao lâu sau, trên cánh cửa thủy tinh liền di động một bóng người.

Cổ Thần đứng phía sau cô, sâu kín mở miệng, “Đừng nói cho tôi, em kì thật muốn thua.”

Hứa Đồng không quay đầu, nhẹ nhàng hỏi lại, “Thua, đối với tôi có gì tốt?”

Cổ Thần ha ha cười nhẹ, đi đến bên cạnh cô, cùng cô sóng vai chạm nhau, “Dao Dao, em không phải là muốn lấy thua đến thử tôi, xem tôi có hay không luyện tiếc em?” Dừng một chút, hắn thu hồi ý cười, ngữ khí thân nhiên nói: “Tôi khuyên em vẫn là không cần mạo hiểm, để đêm nay bị Liễu công tử ép buộc”

Dừng lại, thấy Hứa Đồng không nói lời nào, lại tiếp thêm một câu, “Còn có, Dao Dao, nếu đêm nay tôi không có được thứ tôi muốn, tôi lo lắng anh trai em về sau sẽ tiếp tục bị phiền toái cuốn thân.”

Hứa Đồng nhắm mắt, hít sâu một hơi. Thông thả thở ra.

Khi mở mắt, đáy mắt đã có ảm ảm chút mệt mỏi. Cô quay đầu nhìn Cổ Thần, mỉm cười hỏi hắn: “Anh trên người có thuốc hay không? Cho tôi một liều!”

● 3 ●

Cô đã không còn nhớ rõ, lần cuối cùng mình hút thuốc, là cách đây bao lâu.

Đứng ở trước cửa sổ, đem liều thuốc tới bên môi, từ từ thật dài hít sâu một ngụm, nheo lại mắt, thoáng giương cằm, miệng hơi hơi mở, chậm rãi chậm rãi đem sương khói nhẹ nhàng phun ra.

Trước mắt một mảnh sương mù.

Sương khói không ngừng từ từ phun ra, Hứa Đồng rất nhanh bị khói thuốc bao phủ.

Cô hít mát, vẻ mặt giống như say. Hút một ngụm, bỗng nhiên quay đầu về phía Cổ Thần, khoe miệng khẽ cười. Cô dùng hai ngón tay giữ liều thuốc, ngón giữa chậm rãi lướt qua môi dưới. Đầu ngón tay lại chậm rãi nhu qua, sương khói như tơ theo đôi môi hồng nhuận từng đợt từng đợt phiêu phiêu đi ra. Cô hít mát, nhìn Cổ Thần cười hỏi: “Nhìn xem, thật thú vị, mình thử ra khói để bao vây chính mình, đây không phải gọi là, tự tìm khổ ăn?”

Cổ Thần nhìn cô, nháy mắt mi tâm trở nên căng thẳng.

● 3 ●

Cô gái này đến tột cùng có bao nhiêu diện mạo bất đồng làm cho người ta sợ hãi?

Hắn vốn không thích phụ nữ hút thuốc, cảm thấy phụ nữ làm vậy thật xấu vô cùng, không có nửa điểm khí chất đáng nói.

Nhưng chỉ trong khoảng khắc cô gái trước mắt này quay đầu nhìn hắn, liền hoàn toàn làm hắn đảo điên.

Thì ra, có thể có người đem việc hút thuốc lúc này, suy diễn quyền rũ kinh tâm động phách như thế.

Cô mặc sườn xám, đường cong lưng linh ẩn hiện. Búi tóc tao nhã, vài sợi tóc vương trên thái dương làm cô có vẻ thoát tục phiêu linh. Hai ngón tay cầm liều thuốc, hít mát cùng hắn mỉm cười nói chuyện, hai phiến môi hồng nhuận, như vẽ về đừng đợt khói thuốc nhẹ nhẹ tán xung quanh. Rất thần bí, xinh đẹp mà hư ảo.

Nhìn đầu ngón tay cô nhẹ lướt qua môi, không hiểu một cổ khô nóng từ thất lưng vội vàng nhảy lên trên, cảm giác này tới vội vàng lại mạnh mẽ, không báo trước, bỗng dừng một khắc liền nảy sinh, ngay chính hắn đều cảm thấy khiếp sợ.

Hắn không hề biết rằng, đối với việc Hứa Đồng hút thuốc, còn một cái điện cố.

● 3 ●

Đường Tráng từng hờn hển nói với cô: “Hứa Đồng, mẹ nó, em còn dám ở trước đám lưu manh kia hút thuốc, anh sẽ lấy ngón tay cầm thuốc của em đem chém!”

Anh nói khi cô hút thuốc, bộ dáng thực sự rất mỉ, rất dễ dàng làm cho đàn ông sinh ra xúc động. Anh sở dĩ đối với cô miễn dịch, bởi vì anh đối với cô là huynh trưởng tình thâm.

Cô từng ở quán mạt chược của Đường Tráng hút thuốc hai lần, hai lần kia, đều không có ngoại lệ, mấy tên lưu manh ở trong quán đối với cô sinh ra xúc động gây tai họa rồi tỉnh rồi ngủ. Hình như đồng thời có hai tên cùng là lão đại, đều cùng thích cô, ai cũng không chịu bỏ cuộc, vì thế xông vào đánh nhau.

Cuối cùng cả hai bị Đường Tráng nổi giận tiêu diệt.

Sau nhìn cả cửa hàng bàn bị gãy chân, Đường Tráng vô cùng đau đớn, kêu to cô là hồng nhan tai họa, cảnh cáo cô từ sau không được trước mặt đàn ông hút thuốc.

● 3 ●

Bất động thanh sắc cô gắng áp chế xúc động, hần nhìn cô, thần nhiên nói: “Không thể tưởng tượng được em như vậy hút thuốc”

Cô khanh khách cười rộ lên, “Cố thiếu, anh không cảm thấy là, chúng ta đang nói chuyện là ông nói gà bà nói vịt sao?” Cô quay đầu lại, đem tầm mắt lại hướng ngoài cửa sổ, một mặt âm thầm hút thuốc, một mặt đem thanh âm trở nên nhẹ nhàng mềm mại, giống như lời vô nghĩa, đôi hần chậm rãi mở miệng: “Năm ấy bảy tuổi, mẹ tôi đồng ý ly hôn ba tôi, bởi vì thống hận ba tôi ở bên ngoài phản bội. Trừ bỏ những gì mình có, mẹ tôi không lấy của ông ta một phân tiền. Mẹ mang tôi rời đi khỏi ngôi nhà đã có nữ chủ nhân mới kia, đưa tôi vào Lão Nhai, thẻ phòng của chú Đường, ở mười mấy năm. Thuê, chẳng qua chỉ là nói thế, cùng với ở không, có gì khác nhau đâu? Sau mẹ tôi qua đời, tôi còn chưa tốt nghiệp trung học, nghĩ đến từ nay về sau chỉ còn cách lưu lạc ngoài đường, kết quả chú Đường nói với tôi: “Đồng Đồng, mẹ cháu tuy là đi rồi, nhưng còn có chú, còn có Đường Tráng, còn có nhà. Từ sau nơi này sẽ là nhà của cháu, chú chính là ba cháu, Đường Tráng chính là anh trai cháu, về sau ba người chúng ta chính là người một nhà. Tuy rằng cháu họ Hứa, nhưng là con gái nhà họ Đường chúng ta.”

Trong khói thuốc mờ mịt, Hứa Đồng nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh mắt càng trở nên mơ hồ. Cố Thần đứng một bên nhìn cô, sườn mặt cô ẩn trong khói thuốc cùng bóng đêm, nói không nên lời tịch liêu cô đơn.

“Nếu nói, trên đời này, còn có người tôi để ý, không tiếc sinh mệnh cùng tự trọng muốn bảo vệ, cũng chỉ có chú Đường cùng Đường Tráng hai cha con họ. Với tôi mà nói, họ không chỉ là thân nhân, càng thêm là ân nhân. Trên thế giới này có nhiều người như vậy, nhưng thật tình vì tôi mà suy nghĩ, bất quá chỉ có hai người này mà thôi. Người khác có lẽ cũng rất tốt với tôi, nhưng luôn luôn muốn tôi phải trả giá. Chỉ có bọn họ đối với tôi tình chân ý hảo, chưa bao giờ đòi lấy hồi báo!”

Cô dùng sức hít sâu một ngụm, quay đầu nhìn hần, chậm rãi phun ra. Cách sườn khói, cô nhìn hần mê ly cười, thì thầm: “Lần này, anh giữ của tôi từ huyết!”

● 3 ●

Cô nhìn hần mỉm cười, cười sờ sờ động lòng, mông lung xinh đẹp, “Cố thiếu” Cô nhẹ nhàng gọi hần, “Anh yên tâm, vì hai người nhà của tôi, tôi nhất định sẽ làm anh thắng nữ nhân mạng về!”

Nói xong lời muốn nói, cô đem nụ cười thu lại, quay bước, từ bên cạnh hần nhẹ nhàng thoáng qua.

● 3 ●

Nhìn bóng dáng Hứa Đồng, ánh mắt Cố Thần trở nên u ám.

Một khoảnh khắc thoáng qua, hần giống như có một cảm giác đặc biệt. Cảm giác này làm hần trở nên có chút sợ sệt

Cô bên cạnh hần đi qua, hần xem rõ ràng, tuy rằng cô má núm đồng tiền sáng lạn như hoa xuân, nhưng hần lại cảm thấy, cô kỳ thật cũng không phải đang cười, cô kì thật, là đang khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kinh diễm

“Tôi làm tốt lắm đúng không?”

Hứa Đồng dập thuốc, trở về bàn bài ngồi, đối diện với Liễu thiếu thần nhiên cười: “Liễu thiếu, ván cuối cùng này phải nhờ anh nương tay rồi!”

Liễu thiếu giống nghe được chuyện gì trọng đại lắm, vui vẻ vô cùng, cười đến mặt mày sáng lạn, “Đâu có! Đâu có!”

Lúc này Cố Thần cũng trở về.

Minh Nguyệt ánh mắt tung bay nhìn Liễu thiếu lại nhìn Cố Thần, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên mặt Hứa Đồng, thiên thần cười, nũng nịu mở miệng: “Dao Dao tiểu thư hình như quên, chỉ cần một mình Liễu thiếu buông tay cho cô cũng vô dụng. Bên này còn có tôi đây! Nên chăng cô cũng cầu tôi?”

Câu hỏi cuối cùng kia, cực kì khinh miệt khiêu khích, giống như đang cười nhạo cô là loại bao cở bình hoa không có bản lĩnh, chỉ biết đối với đàn ông làm nũng.

Hứa Đồng hơi nghiêng người về phía trước, khuỷu tay trụ ở trên bàn, tàn tay vừa lúc ghé vào cạnh thái dương, ngón tay chậm rãi cuốn những lọn tóc nhỏ, đầu thoáng nghiêng, hai mắt mở to, một mặt nhìn Minh Nguyệt, một mặt bộ dáng chớp động, thoát nhìn thuần thực lại thiên chân, vô cùng trong sáng.

Cố Thần ở một bên thanh sắc bất động khẽ nheo mắt. Hắn biết, Minh Nguyệt yêu cầu có phần quá đáng.

Hắn rất hiểu biết cô gái giáo hoạt này, càng biểu hiện thiên chân vô tội bao nhiêu, chứng tỏ càng hận đối phương bấy nhiêu, hận không thể làm hắn tan xương nát thịt.

Liễu thiếu không biết đây là sở trường làm bộ của Hứa Đồng, lập tức bị đáng về ngốc ngốc thuần thuần khiến cho tâm can căng thẳng, ở trong lòng không khỏi thầm oán Minh Nguyệt thực sự quá phận, như thế nào đối với một cô gái điềm đạm đáng yêu như vậy chằm chọc khiêu khích.

Hứa Đồng nhất phái thiên chân nhìn Minh Nguyệt, cười tủm tỉm nói: “Minh Nguyệt tiểu thư, tôi không cần phải xin cô! Bởi vì cô muốn đánh bài gì, muốn ăn bài gì, muốn hồ bài gì tôi toàn bộ đều biết!”

Minh Nguyệt nghe cô nói xong, không khỏi xuy cười, về mặt kì dị, nghĩ cô đến cô thua bài mà còn lớn miệng, “Dao Dao tiểu thư, cô ở đây ...” Cô chỉ chỉ chính mình đầu óc, “Không có vấn đề gì đi?”

Hứa Đồng một đường di chuyển đến Cố Thần, “Cố thiếu, cô ấy không tin tưởng lời tôi nói, làm sao bây giờ?” Cô thanh âm như thì thầm, nũng nịu, hàm chứa tui thân vô hạn, bộ dáng ngày thơ đáng yêu. Hắn biết rõ cô đang diễn trò, nhưng lại không nhẫn tâm lập tức vạch trần.

Hắn hơi nhếch mi, không nói gì.

Hứa Đồng u oán chuyển hướng nhìn Liễu thiếu, nhẹ nhàng hỏi: “Còn anh, anh tin hay không tôi có thể đoán được?” Trên mặt mang theo đầy kì vọng, làm cho người ta không đành lòng từ chối.

Liễu thiếu cười, “Này ... kì thật ... Cũng không phải không có khả năng!”

Hiển nhiên trong lòng hắn cũng không tin tưởng, đây chỉ là không đành lòng cự tuyệt cô mà thôi.

Minh Nguyệt lại xuy cười, tiếng cười tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

Cố Thần khẽ buông mi mắt, mi tâm hơi hơi nhú, hàng lông mi đen không tiếng động khẽ run lên.

Hứa Đồng lấy tay nâng cằm, giống như phiền muộn thở dài, “Mọi người cũng không tin tôi.” Bỗng nhiên nâng mắt nhìn Minh Nguyệt, khẽ nhếch cằm, thực ngốc thực vô tội nói với cô ta: “Minh Nguyệt tiểu thư, tôi rất tức giận vì cô không tin tôi đoán được bài của cô, không bằng như vậy, chúng ta đánh cược thêm đi. Dù sao một ván cuối cùng, chúng ta chơi lớn một chút”

Vừa nói vừa đem ánh mắt hướng Liễu thiếu, bộ dáng giống như thật thà ngây thơ nói: “Hai người không tin tưởng tôi có thể đoán bài, tôi không phục! Không bằng như vậy có được không? Sau khi tôi bắt đầu, tôi sẽ đoán bài của hai người, nếu như cuối cùng hai người thắng, rất cả những cây tôi ăn được đều giả lại, nếu hai người thua, ngược lại, như thế nào?”

Liễu thiếu không muốn làm cô mất hứng, nhưng lại cảm thấy theo như lời cô nói lại quá mức không thể tưởng tượng được, trong lúc nhất thời giao động không thể đưa ra quyết định

Minh Nguyệt lại ha ha cười, nũng nịu nói: “Tốt! Khó có được Dao Dao tiểu thư hứng trí như vậy, cô đã thích, mọi người đều y như vậy chơi! Tuy nhiên tôi nói trước, nếu cuối cùng thua thực thà, không cho cô khóc nhè nha!” Ánh mắt liếc nhìn về Cố Thần, trên mặt tràn ngập hiểu biết cùng đồng tình. Thì ra cô gái này mặt mũi không có vấn đề gì, đầu óc lại không bình thường, cũng khó trách Cố thiếu dùng cô ta đến trao đổi chính mình. Đối mặt cùng một cái bao cở bình hoa như vậy, đàn ông không chừng vài ngày sẽ thấy chán ngấy.

Gặp Minh Nguyệt đồng ý, Liễu thiếu mượn lúc cười phụ họa nói không có ý kiến.

Cố Thần đuôi lông mày hơi nhích, vẫn như cũ không nói chuyện.

Hứa Đồng nhìn Minh Nguyệt cùng Liễu thiếu, trên mặt cười ngọt lịm, “Phải cẩn thận nha! Tôi chuẩn bị đại sát tứ phương đây!”

Liễu thiếu bởi không biết nên cười hay nên khóc, biểu tình vụn vặt gãy dựa.

Minh Nguyệt thần sắc đậm đậm, nhìn Hứa Đồng cười nhạt.

Hứa Đồng nhẹ nhàng nắm hai tay, dùng một tay này nắm tay kia nghe kêu ra mấy tiếng. Khuôn mặt bỗng dưng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Cô nhẹ nhàng thở ra miệng, âm thanh thản nhiên, ngữ điệu thường thường, “Bắt đầu đi!” chỉ một khoảnh khắc mà thôi, cô lại làm Minh Nguyệt cùng Liễu thiếu có một loại ảo giác – cô tựa hồ như biến thành một người khác

● 3 ●

Từ lúc bài bắt đầu, Minh Nguyệt cùng Liễu thiếu không ngừng âm thầm giật mình. Những ván bài trước, cô gái này luôn luôn đứng cuối cùng trong bốn người, động tác chậm lại không thuần thực, nhìn thế nào đều là một người bình thường. Nhưng trước mắt, cô lại đột nhiên không giống như vậy, mười ngón tay linh động tung bay, động tác tinh thực tao nhã, làm người ta hoa mắt, không kịp nhìn.

Cô quả thực giống như người đã từng được huấn luyện trong sông bạc, mỗi lần ngón tay di chuyển, giống như đang xướng đàn, đẹp mắt làm người ta muốn thờ dài.

● 3 ●

Hứa Đồng nhanh tay lập bài, nhanh đến mức không nhìn rõ động tác, chính là đem ngón giữa nhẹ đặt, ngón cái khoát lên bên, cổ tay khoáng nâng, bên tai nghe được “đát!” một tiếng thúy vang, chỉ nháy mắt bàn tay tiêm tú nồn nà đã từ quân bài này chuyển đến một quân bài khác. Nguyên hơi có chút so le lộn xộn, chỉ trong nháy mắt trở nên thẳng tắp dị thường, giống như dùng thước đo cẩn thận xếp chúng với nhau.

Chiêu thức này của Hứa Đồng, ngay cả Cố Thần cũng chưa gặp qua. Ngón tay thoăn thoắt linh hoạt, chỉ trong nháy mắt làm người ta kinh diễm.

Liễu thiếu không khỏi chặc chặc sợ hãi than: “Dao Dao, em vừa rồi làm thế nào? cư nhiên có tay nghề tốt như vậy!”

Hứa Đồng cười nhẹ, “Chẳng may mà thôi, chút tài mọn, so sánh với kỹ thuật đánh bài của tôi, thật sự không đáng nhắc đến!” Cô tươi cười, thiên chân ngốc nghếch vốn đã không còn, giờ phút này, hòa tan ở khe khẽ lông mày cô, là hàm súc kiêu ngạo cùng tự tin.

Minh Nguyệt trong lòng không phục. Nếu cô gái kia làm được, chứng tỏ việc này chẳng khó khăn gì, chính mình không chừng cũng có thể. Vì thế tưởng y chang cô học một lần, nhanh chóng một tiếng “Đát” dễ nghe vang lên, đem toàn bộ dãy bài làm đổ hết. Bất đắc dĩ có thể vì là nói như rồng leo, làm như mèo mửa, nghĩ thì có thể thấy kĩ thuật không đến nỗi khó, nhưng chỉ thử lướt qua hai quân mà thôi, ngón tay đã bị khe hở giữa những quân bài buộc ngừng lại.

Minh Nguyệt lập tức thanh sắc bất động dùng hai ngón tay giáp bài bình thường sửa sai, vừa sửa lại vừa thấy xấu hổ

Hứa Đồng lười nhân cơ hội chế nhạo cô ta, giống như thật sự không biết cô ta vừa bị xấu mặt, ánh mắt liễm liễm tiếp tục trao bài.

Cũng không phải cô tốt đẹp gì. Nhưng tất cả những người đã ngồi đây ai không phải nhân tính? Một màn vừa rồi ai chẳng để trong mắt. Dù sao mọi người trong lòng tự biết rõ ràng, thời điểm này, cô càng im lặng, ngược lại càng khiến cho Minh Nguyệt trở nên ngu ngốc.

Khóe miệng hơi cười, mặt cười mang theo một tia trào phúng.

Hứa Đồng bốc bài xong, cũng không lật lên xem, chỉ rất nhanh sờ qua một chút, liền đặt trước mặt, lập trình tự chỉnh tề.

Minh Nguyệt cùng Liễu thiếu không khỏi giật mình, xem cô, đúng là tư thế đánh ám bài.

Bài cục lúc đầu, Hứa Đồng bình tĩnh bất động, mọi người lật ra, cô đi theo lật ra. Người ta đánh mình bài, chính cô lại chà sát ám bài, nhưng từ đầu tới cuối, cũng không hề nhớ lầm.

Qua nửa ván, Hứa Đồng cười một cái nói: “Hiện tại bắt đầu, tôi muốn đoán bài!”

Cô xinh đẹp hàm tiếu, không biết đến tốt cùng là may mắn hay thật sự dựa vào thực lực, tóm lại liên tục đã đoán đúng bài của Liễu thiếu.

Vừa chạm qua bài hần mới đánh, Hứa Đồng cười cười nói: “Anh ở đây đã cố gắng bốn lần, cũng đủ tôi dùng, tôi quyết định bỏ mục tiêu”, cô quay đầu nhìn về phía Minh Nguyệt, “Minh Nguyệt tiểu thư, nhìn đây! Bây giờ, tôi muốn đoán bài cô!”

Tiếng nói vừa dứt, lấy ở bài mình Liệt Lý đẩy ra, đưa đến trước mặt Minh Nguyệt cười khê: “Đưa ra Cửu Vạn này, cô nhất định lấy, nó là bộ Giang cô chờ đợi đã lâu – đây là tôi đoán bài thứ nhất của cô!”

Nói xong đầu ngón tay khẽ động, bài bị cô nhẹ nhàng đẩy qua.

Minh Nguyệt trên mặt giật mình, thần sắc bối rối

Hứa Đồng đoán một chút cũng không sai, kia là bộ giang cô đợi đã lâu. Muốn mặt lạnh cự tuyệt nói không cần, nhưng trong lòng lại không thể tránh được bị hấp dẫn, trầm ngâm xong, chẳng qua là một phen mà thôi, liền cho cô ta đoán đúng một lần vậy.

Vì thế không cam lòng, kiểm lại bài, đối với Hứa Đồng bài trừ một nụ cười mắt tự nhiên nói: “Đa tạ!”

Hứa Đồng nhẹ nhàng cười: “Không cần khách khí! Tôi đã đưa cho cô, có đi có lại, hiện tại đến phiên cô đưa cho tôi. Minh Nguyệt tiểu thư, nhìn tiếp, tôi muốn đoán bài thứ hai của cô! Cô tin hay không tin, cô đem đánh ra bất kì cây nào, tôi sẽ ăn luôn nó?”

Minh Nguyệt cười lạnh, “Tôi còn không tin cô có thể như vậy ma quỷ!” Nói xong hé ra Bát Vạn.

Hứa Đồng tươi cười đối với cô ta nói: “Chuyện trên đời, đôi khi chính là ma quỷ như vậy đấy! Bát Vạn này, tôi thực sự ăn!” Một mặt nói, một mặt chà xát bài, ném lại, đưa ra Lục Vạn, Thất Vạn, cùng quân bài Minh Nguyệt đánh ra hợp cùng một chỗ, vừa lúc là một bộ sáu bảy tám chín tề.

Minh Nguyệt xanh mặt.

Hứa Đồng nháy mắt, kiên nhẫn cười tìm kiếm giải thích: “Minh Nguyệt tiểu thư, phải biết rằng, tôi đưa cho cô Nhất Giang, vì bức cô đem Vạn Tử đánh ra. Vốn là ngũ lục thất bát, có thể đánh Ngũ Vạn hoặc Bát Vạn. Ngũ vạn hiện giờ còn chưa có người đánh, bát vạn vừa rồi Liễu thiếu cũng đã đánh ra. Bởi vì trong tay cô có bộ ngũ lục thất bát, nên tôi lớn mật đoán, nếu đánh không nên đánh ngũ vạn chưa ai đánh qua, không bằng đem bát vạn đánh đến. Cũng không thể ngờ tôi vận khí tốt như vậy, có thể hợp lại thành một bộ sáu bảy tám, phải không? Ha ha, này cũng không thể trách cô, chính tôi cũng không thể nghĩ mình may mắn vậy, không chỉ có ba cây ngũ vạn ở trong tay không nói, mặt khác lại có một bộ sáu bảy tám kia! Kì thật, cô bất luận là đánh ngũ vạn hay bát vạn, tôi đều ăn.

Minh Nguyệt thần sắc đại biến, quay người trái phải nhìn quanh. Hứa Đồng nhìn cô, cười không thể áp chế, “Minh Nguyệt tiểu thư, cô không phải hoài nghi, xung quanh cô có cái gì phản chiếu, có thể để tôi nhìn được bài cô? Ha ha, trời ạ, cô thực sự thật hài hước!”

Minh Nguyệt gương mặt trầm xuống, nhấn lại hai hàng lông mày.

Cô thực sự là ngớ như vậy.

Hứa Đồng nâng tay lau đi khóe mắt cười ra lệ, sau lấy tay chia chia đầu mình, nhẹ nhàng nói: “Thứ có thể phản chiếu bài của cô, ở trong này, cô không nhìn được nó!”

Cô bộ dáng nhẹ nhàng băng qua, làm Minh Nguyệt không khỏi sợ hãi, “Cô có thể biết được tôi ra bài gì?”

Hứa Đồng lắc đầu, “Không!”

Minh Nguyệt thờ nhẹ một hơi. Thế mới đúng, ngay cả cô đều không tính được như vậy, cô gái đầu óc có vấn đề này dựa vào cái gì có thể?

Vừa nghĩ xong, lại nghe Hứa Đồng nói: “Không, tôi không chỉ có thể tính được cô ra bài gì mà cả, anh, cùng anh...” Cô nâng ngón tay chỉ hướng Liễu thiếu cùng Cố Thần, “Còn có đây”, lần này là chỉ những quân bài còn chưa rút ở giữa bàn, “Tôi đều biết!”

Cô vừa nói dứt, Minh Nguyệt lập tức khiếp sợ ngẩn ra.

Hứa Đồng nhìn cô vài giây, biểu tình ẩn nhẫn, rốt cuộc không nhìn được, ngẩng cổ ha ha cười.

“Ha ha ha! Minh Nguyệt tiểu thư, cô không phải là tin lời của tôi đi? Ha ha ha, Như thế nào có khả năng! Tôi cũng không phải là quỷ thần! Ha ha ha...” Tiếng cười của cô giống như cuốn hút cả hai người khác, bọn họ tự nhiên cũng không kìm lòng được cười đi theo.

Minh Nguyệt mặt trắng bệch, bắt đầu nhăn nhó.

Vấn bài tiếp tục.

Đến phiên Hứa Đồng sờ bài, cô trao bài rồi đưa ra, nhẹ nhàng một chút, đặt trên mặt bàn, chậm rãi nhắm mắt, sáu chín thờ dài, giống như có chuyện dày vò đã lâu, giờ phút này rốt cục chấm dứt, bất luận kết cục thế nào, là tốt hay xấu, tất cả chung quy cũng là dừng lại.

Nâng mi mắt, thu hồi biểu tình trên mặt, cô quay đầu, thật sự nhìn Minh Nguyệt, biểu tình nghiêm túc cơ hồ quỷ dị, đối với cô ta nhẹ nhàng nói: “Tôi thắng!” Thanh âm chắc như bần thạch, làm người ta nghe xong không tự chủ được trở nên hoảng hốt.

Hứa Đồng quay đầu nhìn về phía Liễu thiếu, mỉm cười nói: “Thật sự có lỗi, phụ lòng Liễu thiếu ưu ái!”

Lại chuyển hướng Cố Thần, khi đối mặt hắn, trong phút chốc đem nụ cười nở rộ thật to, ôn nhu gọi: “Cố thiếu!”, thanh âm nhẹ tựa lông hồng, không có chút sức nặng, từ từ phiêu đảng giữa không trung, chỉ sợ một cơn gió nhẹ, cũng đủ đem nó thổi mất vô tung vô ảnh.

“Cố thiếu”, cô một bên cười một bên dịu dàng gọi hắn, “Tôi làm tốt lắm đúng không?” Cô hỏi giống như đứa trẻ chờ mong được khen ngợi, bộ dáng ngốc nghếch vô tội làm người ta đau lòng.

“Anh đã được đền bù cái anh mong muốn!” Cô hạ mi mắt, hàng lông mi thật dài khẽ động, dấu đi đôi mắt sáng sủa mơ hồ. Một cái chớp mắt sau, lại phục hồi bộ dáng, nhìn phía hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Tôi hiện tại có phải hay không được về nhà?”

●—3—●

Cô hỏi như vậy nhu thuận cần tụng, trong một khoảnh khắc, Cố Thần cảm giác như chính mình đã làm một chuyện vô cùng xấu xa.

Hắn không nói gì, trên mặt cũng không có biểu tình, chỉ đối với cô hơi gật đầu một cái.

Minh Nguyệt hét lớn, tựa như muốn nói, thắng thua còn không có xác định, làm sao có thể để cho cô đi. Cố Thần thần nhiên lạnh mắt hướng cô, cô lập

tức bị hấn làm cảm khẫu. Muốn gọi lại Hứa Đồng không cho cô đi, những lời này lập tức ngạnh trong cổ họng, rốt cuộc không nói nên lời.

Một cái liếc mắt kia, giống như lơ đãng, lại bí mật mang teo rất nhiều áp lực vô hình, bao phủ lại đây, khiến cho người ta không tự chủ được nín thở không dám lên tiếng.

Hứa Đồng chậm rãi đứng lên, rồi đi, xoay người hướng phía cửa.

Sau lưng cô thẳng tắp, dường như có chút cứng ngắc.

Cố Thần nhìn bóng cô, bất tri bất giác nhăn lại mi tâm.

Minh Nguyệt nâng tay lật lên bài Hứa Đồng.

Một hồi về sau không khỏi “A!” lên một tiếng sợ hãi.

Liều thiếu quay lại liếc mắt một cái, không khỏi cũng giật mình, sợ hãi không thôi, “Nguyên lai, bài của cô ấy, đã sớm hồ! Chính là không phải hồ bình thường, lợi thế của bên đó đã vượt quá chúng ta. Nhưng là trừ bỏ bình thường, cô ấy đoán bài ở chỗ ta còn đưa đi bốn cây, lại từ Minh Nguyệt thêm hai cây, nếu đêm này đó không đưa đi ... Có thiếu, bên hai người ... “Hắn thở dài, “Dao Dao này, rốt cuộc là người thế nào? Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cô gái thế này! Cô ấy quả thực là kì tích! Thật sự làm cho người ta kinh ngạc!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đảo lưu

Có thể đúng lúc dứt ra, sớm hồi tâm, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Hứa Đồng đi đến, phục vụ giúp cô đẩy cửa ra.

Khi sắp bước ra ngoài, lại đột nhiên dừng lại.

Quay đầu, cô tươi cười hỏi nhân viên phục vụ, “Có thể không phiền toái anh giúp tôi một việc?”

● 3 ●

Trong tay cầm khoai lang nóng, Hứa Đồng nhìn nhân viên phục vụ liên tục nói cảm ơn.

Đi ra ngoài, chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, là số chết ở căn huyền, lúc không có người nhìn đến, rốt cuộc “phanh” một tiếng thở ra.

Toàn bộ buổi tối, từ khiếp sợ đến khó khăn, từ thất vọng đến toàn tâm ứng chiến, cho đến thời khắc cuối cùng, ra về một bộ thần thái sáng khoái hoàn mỹ đến lóe ra, chống đỡ này đã làm cô hết tất cả năng lượng, không có gì ngoài củ khoai cô ăn trước khi tới.

Một củ khoai, nhưng lại có thể cho cô kiên trì đến tận bây giờ.

Thực sự mệt mỏi, Hứa Đồng không muốn đi nhiều, ở một góc nhỏ, cô tìm được một bậc thang ngồi, từ trong túi lấy ra di động, gọi điện thoại cho Đường Tráng.

“Tráng tử, anh hiện tại có bận hay không? Nếu không, đến trung tâm xx đường xx, quận xx đón em về nhà được không?”

Đường Tráng giật mình mang theo thanh âm tức giận, từ microphone truyền tới. “trung tâm xx?! Hứa Đồng, em nói rõ ràng cho anh, em làm sao ở nơi đó! Em có biết hay không, nơi đó toàn những dạng phụ nữ thế nào! Em a! Anh nói em ăn không lo ăn mặc không lo mặc, em đi nơi đó làm gì! Nhảm chán phải không? Nhưng cũng không phải chạy đến đây tìm vui đi!!”

Nghe Đường Tráng quở trách, Hứa Đồng chỉ cảm thấy trong lòng như có một dòng nước ấm chạy qua, làm bóng đêm thê lương bỗng trở nên bớt đi lạnh lẽo.

Nhắm mắt, cô khẽ cười ra tiếng, “Trước đừng nói nhiều như vậy, em thiếu chút nữa bị người ta lừa bán đi mất, thật vất vả mới tìm được đường sống trong chỗ chết. Hiện tại ngay cả đi đều không đủ sức. Anh rốt cuộc có đến đón em về nhà hay không?”

Đường Tráng cúi đầu mắng, “Em lại dùng cái chiêu kẻ khổ này hả! chờ đấy, đừng đi đâu, có người cho em cái ăn cũng không được đi theo, biết không! Anh đến ngay!”

Hứa Đồng không tiếng động mỉm cười.

Đây mới là chân chính tốt với cô, trên miệng nói như thế nào hung ác, trong lòng lại luôn ầm áp, vô luận thế nào cũng không để cô chịu khổ.

Không giống một người nào đó, luôn cười với cô, cười đến đẹp mắt, nhưng dưới bề ngoài tuấn mĩ kia, lại vĩnh viễn làm cho người ta không thể đoán ra. Sau đó xuất hiện, rốt cuộc không phải là thương cũng là kiếm, là đầu mâu. Đến tận cùng đối với cô, vẫn chỉ là lợi dụng để ứng phó với người khác.

Bụng bắt đầu reo lên.

Hứa Đồng thờ dài, cầm khoai lang nóng tiến đến miệng, hùng hồ ăn.

Người dù sao phải đầy bụng mới có thể có sức suy nghĩ, có sức hành động, có sự cảm thụ, có sức vui vẻ cùng đau thương. Đói khát ở trước mặt, thương tâm, khổ sở, uể oải, tuyệt vọng, tất cả cảm xúc đều không hề ý nghĩa.

Khoai lang thực nóng. Ngón tay Hứa Đồng bị bỏng một chút.

Vừa rồi cô nhờ nhân viên phục vụ kia nghĩ cách giúp cô hâm nóng khoai lang, không thể tưởng được anh ta lại thật sự giúp. Trong thời gian ngắn ngủi đã làm nó nóng hổi.

Hứa Đồng lại cười.

Xem ra thế giới này không phải quá bất công, không phải sao? Mặc dù có người có thể bừa bãi giẫm lên cô, nhưng cũng có những người khác, thậm chí là người xa lạ vươn hai tay vô tư giúp đỡ.

● 3 ●

Tay Hứa Đồng lại bị khoai lang làm bỏng. Cô nhanh chóng giơ tay chạm vào vành tai.

Khi sờ đến đôi vòng mã nào kia, cả người lại không tự chủ được khẽ run lên

A, cô thực sự rất ngốc rất ngốc. Cưng nhiên đem vòng tai mẹ lưu lại lấy ra, trân trọng đeo vào, tìm lí do đoàng hoàng, nói cho chính mình, chẳng qua là vì phối hợp với sườn xám, cùng người kia không quan hệ.

Nhưng là, nếu không phải vì hấn, vì cái gì một khắc phát hiện sự thật, như vậy một phen đau lòng?

May mắn là, cô tuy rằng để ý hấn, nhưng cuối cùng vẫn chưa sâu.

Có thể đúng lúc dứt ra, sớm hồi tâm, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Từ nay về sau, nhất định phải tự nói với bản thân mình, không bao giờ cho người khác cơ hội, để hấn làm thương tổn chính mình.

Chậm rãi cắn một miếng khoai to, Hứa Đồng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Vẫn như cũ không có một ngôi sao, chỉ có nửa vầng trăng cô linh treo ở giữa không trung, sâu kín lạnh lùng, cô đơn.

Cô nhin không được tự giấu.

Đêm âm đạm này, là dùng để làm cho người ta đau thương đi.

● 3 ●

Cố Thần bung chén rượu, dừng lại bên góc cửa sổ, một mặt hướng ra ngoài nhìn, một mặt chậm rãi uống.

Sự tình phát triển rõ ràng vẫn như hấn sớm dự định, cũng không có gì ngoài ý muốn. Nhưng không biết vì cái gì, trong lòng hấn không có một chút cảm giác vui sướng thỏa mãn, ngược lại có chút bối rối. Giống như có điều gì đó nắm lấy tâm can, lực tuy rằng không lớn, cảm giác lại một chút cũng không thể bỏ qua, một chút lại một chút, chậm rãi tác động, thúc dục khiến cho hấn đứng ngồi không yên.

Minh Nguyệt không tiếng động tiến lại gần, đưa tay ôm thắt lưng, tựa bên người hấn.

Cố Thần nhăn mặt, liếc nhìn cô ta một cái, thần sắc không kiên nhẫn.

Hấn cúi đầu nói: “Minh Nguyệt, đi nơi khác, tôi muốn yên tĩnh một chút”

Minh Nguyệt lập tức giật mình.

Vừa rồi còn gắt gao muốn thắng như vậy để tìm cô về, giờ phút này thật sự thắng rồi, hấn tại sao lại trở nên lãnh đạm như vậy?

Cô không nghĩ ra.

Cố Thần càng lười không cho cô đáp án.

Thấy cô giật mình đứng ở bên nhưng không nhúc nhích, mi tâm hấn không khỏi càng chặt, ngữ khí càng trở nên không kiên nhẫn, “Tôi nói, tôi muốn một mình yên tĩnh!”

Thanh âm hấn nặng nề lại lạnh lùng phiến toái.

Minh Nguyệt lập tức buông cánh tay đang đặt bên hông hấn, trừng lớn hai mắt, về mặt kinh ngạc.

Người trước mắt này không phải là Cố Thần mà cô từng biết. Cố Thần mà cô biết, tích cách thâm trầm, thủ đoạn khéo đưa đẩy, vô luận là trong lòng hi hay giận, trên mặt vẫn luôn tỏ vẻ mỉm cười. Hấn chưa từng giống như bây giờ, đem lạnh lùng xa cách không chút nào che dấu thể hiện ra hết, lạnh lùng làm cho người ta không yên, làm cho người ta trở nên khủng hoảng.

● 3 ●

Hấn không thèm nhìn Minh Nguyệt liếc mắt một cái, quay đầu nhìn ra phía cửa sổ.

Minh Nguyệt lặng lẽ nhìn theo hấn.

Trong lúc vô tình bắt giữ được trong mắt hấn một tia rung động.

Theo tầm mắt hấn, hướng ra phía ngoài nhìn lại, một góc tối trên bậc thang, cô gái tên Dao Dao kia đang ngồi đó.

Cô ta ngồi dưới ngọn đèn đường yếu ớt, ngửa đầu nhìn trời. Rõ ràng không có sao, lại cố tình nhìn thực sự chuyên chú, giống như trời có đổ xuống cũng không thể làm cô ta nhắm mắt.

Mà hấn đứng ở cửa sổ, trong tay cầm chén rượu, mi tâm nhíu chặt, không chuyển mắt nhìn chằm chằm cô gái ngoài kia.

Trên mặt hấn, lạnh lùng không thanh sắc.

Hấn đặt chén rượu một bên, đưa tay nhẹ nhàng mở cửa sổ.

● 3 ●

Minh Nguyệt thấy rõ ràng, khi Cố Thần buông xuống, chiếc chén thủy tinh vốn trong suốt kia, một phút ngắn ngủi trở nên mờ lung mơ hồ.

Lòng cô trầm xuống.

Đêm hôm nay, rốt cuộc ai mới là kẻ ngu ngốc.

Xoay người sang chỗ khác, không một lời, chỉ yên lặng rời đi.

Bóng dáng của cô bước đi, cũng như cô gái kia cô đơn tịch liêu. Nhưng ở phía sau cô không có một người, giống như Cố Thần, trong tay cầm chén rượu, lòng khản trương. Dấu vết mơ hồ trên chén rượu kia, cô nhận ra, đó là mồ hôi từ lòng bàn tay Cố Thần. Nguyên lai một người thật sự lo lắng hay không, không thể hiện ở trên khuôn mặt, cũng không phải thừa nhận ở trong lòng, có khi chỉ là một ly rượu nho nhỏ, đã bán đứng cảm xúc chân thật trong lòng hấn.

● 3 ●

Cố Thần đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Hấn nhìn thấy Hứa Đồng, cô ngửa đầu, một miếng lại một miếng ăn khoai nướng trong tay, bộ dáng ngon miệng, làm cho hấn cũng thấy nhớ nhung hương vị thân nhiên trong veo đó.

Ăn rất nhanh xong, cô lung tung chùi tay, lại lặng lẽ ngẩng đầu, rất chuyên chú tiếp tục nhìn trời.

Cô lặng lặng ngồi ở đó, vẫn không nhúc nhích, trên mặt tựa hồ có chút đau thương.

Tay hấn nắm chén rượu, không biết tại sao, bỗng trở nên căng thẳng.

Ngọn đèn bên trong phản chiếu trên cửa sổ, hấn không thấy rõ cô rốt cuộc có hay không khóc.

Đặt ly rượu sang một bên, lặng lẽ mở cửa sổ, nhìn kĩ xuống dưới.

Nguyên lai cô cũng không khóc, chính là im lặng nhìn trời mà thôi, thỉnh thoảng nhăn nhó mũi.

Ban đêm có chút lạnh, cô chỉ mặc một thân sườn xám mỏng manh, vẫn không nhúc nhích ngồi trên thềm đá lạnh băng, nhăn nhó cái mũi để cảm thấy bớt lạnh.

Cả bầu trời không có một ngôi sao, chỉ có vầng trăng âm đạm treo lừng lờ.

Chưa từng thấy, thì ra màn đêm cũng có những thời khắc keo kiệt như thế.

Nhưng cô vẫn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn như vậy chăm chú.

Giống như trên thế giới này, chỉ có một mình cô. Đối với một vầng trăng tàn, trong một màn đêm cô đơn.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, bóng đêm dày đặc mà tịch liêu.

Cô ngồi đó, trên mặt có chút vắng vẻ đau thương, có chút bàng hoàng bất lực, có chút giống ngày đó hấn bức cô ở khách sạn ven biển, ngơ ngác, kinh ngạc, hồn phách phiêu du, đáy mắt trống rỗng vô hồn.

Hắn nhìn rất rõ ràng, cô thực sự không khóc.

Mong muốn nhìn sườn mặt cô, ngực lại không dấu hiệu bị kim đâm mạnh mẽ.

Rầu rĩ, giống như bị người nào đó dùng chùy đánh.

Trong lúc sợ hãi, cố gắng suy nghĩ cú đánh ở ngực này đến tột cùng là do ai, bên tai đột nhiên vang lên tiếng xe mô tô.

Là anh trai cô tới đón.

Cô nhảy lên, trên mặt biểu tình liền thay đổi.

Nguyên bản bàng hoàng cô đơn, nháy mắt liền biến mất, bày ra giờ này là một bộ dáng nhảy nhót hân hoan, giống dĩ vãng mỗi lần nhìn thấy bộ dáng của cô, kiên cường, tự lập.

Hắn cơ hồ hoài nghi chính mình từng nhìn lầm.

Cô độc yếu đuối này, rốt cuộc có hay không từng xuất hiện trên mặt cô.

● 3 ●

Anh trai cô nhìn cô hung hăng nói chuyện. Ngữ khí ác liệt, thần sắc căm ghét, nhưng cô lại hoàn toàn không sợ, cười hi hi lấy đi áo khoác trên người hắn.

Trên mặt hấn vẽ mặt tức giận, nhưng tứ chi lại vô cùng phối hợp, thậm chí sau còn tự đem áo khoác của mình phủ lên chân cô, để cô ngồi sau xe máy.

Tiếng xe mô tô lại kêu lên, chiếc xe chở bọn họ dần dần đi xa.

Cố Thần lẳng lặng đứng trước cửa sổ, đến thật lâu về sau, vẫn như cũ không hề di chuyển.

Trong lòng dường như có điều gì không bỏ xuống được, làm hắn không thể bước đi. Cảm giác này loáng thoáng, như một chút là có thể bắt lấy, đến lúc tay có thể gần chạm vào lại trở nên vô cùng xa xôi mơ hồ. Trong cùng một lúc lặp đi lặp lại, dần dần làm người ta cảm thấy khó chịu phiền toái.

Cảm giác này thực sự không tốt.

Cố Thần mạnh mẽ cảnh cáo chính mình, không cần bộ dáng điềm đặn đáng yêu của cô gái giao hoạt kia mê hoặc. Cô ta chính là chỉ ngẩng đầu nhìn trời mà thôi, hắn không nên bởi vậy mà bị cô ta đảo loạn nỗi lòng.

Cô ta chẳng qua lấy vẻ đẹp buồn bã hút hồn đi làm người khác phiền tâm loạn ý. Đây chẳng phải sở trường của cô ta hay sao?

Nếu hắn đã biết, cô ta là cố ý bày ra bộ dáng như thế, càng không nên bị cô ta mê hoặc, bắt tri bất giác lại đi vì cô ta mà rung động.

● 3 ●

Một cái chớp mắt, cảm giác mệt mỏi lại dâng lên, bao vây lấy Cố Thần.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Hắn đưa tay lên xoa xoa thái dương.

Đáy lòng có chút do dự.

Đã chơi lâu như vậy, không phải đã đến lúc quyết đoán thu tay lại? Cứ cùng cô dây dưa, hắn chỉ sợ chưa chinh phục được cô, chính mình trước đã bị cô

mê hoặc.

● 3 ●

Di động đột nhiên vang lên.

Lấy ra, tiếp điện.

Trong thanh âm quần gia, bao hàm cả kích động nóng vội ngày thường không hề có.

“Thiếu gia, lão gia đã trở lại!”

● 3 ●

Hứa Đồng cầm điện thoại, không nhúc nhích ngồi bên cửa sổ.

Một bên Dương Dương sôi nổi tán gẫu mấy tin tức mới với Đường Tráng.

“Ma quý, ma quý, anh mau nhìn đây này! Tổng giám đốc tiền nhiệm tập đoàn Cổ thị Cổ Nhân Duyên nhận trả lời phỏng vấn báo chí. Ông Cổ nói lần này ông ta về nước mục đích chính là tham gia hôn lễ của con trai ... Cổ Thần cùng Chương thị thiên kim tiểu thư vào cuối tháng này ... Ông Cổ giải thích nghi vấn của phóng viên, nguyên nhân hai nhà Cổ - Chương trở thành thông gia ... Nguyên lai ông Cổ phát hiện mình có dấu hiệu bị bệnh tim, liền ra nước ngoài điều trị, một lần không cẩn thận ngã ở nơi không có người, may mắn được Chương thị thiên kim tiểu thư phát hiện, cứu giúp đúng lúc, rốt cuộc giữ được một mạng ... Sau được tổng giám đốc Chương giới thiệu một số bác sĩ, bệnh tình từ từ có chuyển biến tốt... Từ đó về sau hai người qua lại thường xuyên, Cổ thị đại thiếu gia và Chương thị thiên kim tiểu thư đính hôn quả là nước chảy thành sông ... Hai người, thật là lương duyên trời ban ... Ông Cổ còn nói với phóng viên, ông trước mắt vẫn định cư ở nước ngoài để tiếp tục điều trị, tất cả công việc trong nước đều đã chuyển giao cho con trai Cổ Thần, sau khi tham gia nghi thức đính hôn xong, ông lại lập tức xuất ngoại... Lần này hai đại thương gia cùng liên thủ, có thể nói là một bước hợp tác lớn ... có thể đoán được, Cổ Thần sau này sẽ trở thành nhân vật thống lĩnh giới thương mại A thị, điều này đã từ từ được thể hiện rõ ràng, mục tiêu sắp tới ...”

Dương Dương một bên liên miên đọc báo. Đường Tráng chỉ nghe một đoạn ngắn ngủn đã trở nên cực kỳ không kiên nhẫn.

Anh phát tay giật tờ báo từ Dương Dương, giơ lên nhìn, bỗng nhiên thét lớn: “Dương Dương, em là đầu heo sao! Báo này đã ra một tuần rồi! Anh thấy em bị bệnh rồi!”

Dương Dương dùng sức lườm, Đường Tráng lại coi như không thấy, một mạch coi thường cô không có đầu óc.

Dương Dương rốt cuộc không kiên nhẫn, tức giận đứng lên, “Đường Tráng anh ngậm miệng heo của anh lại cho tôi! Tôi còn không biết báo này đã ra một tuần hay sao? tôi chỉ muốn đọc cho cô ấy biết!” Vừa nói một bên giơ tay chỉ Hứa Đồng.

Đường Tráng vẻ mặt ngạc nhiên, hỏi: “Vì, vì cái gì muốn cho Hứa Đồng biết? Hứa Đồng chẳng nhẽ không biết sao?” dừng một chút, ngày càng cảm thấy kì quái, nhìn Dương Dương lớn tiếng hỏi: “Dương Dương, em nói rõ ràng, rốt cuộc là thế nào?”

Hứa Đồng bỏ điện thoại xuống, xoay thắt lưng, mở miệng, thanh âm có chút dọa nạt, “Hai người âm ỉ cái gì? Ngươi!” Cô chỉ tay vào Dương Dương nói, “cho rằng tôi và Cổ Thần kia có cái gì phải không? Nhưng hẳn lại cùng Chương Thực Đồng đính hôn phải không? Vì thế ngươi nghĩ rằng ta trong lòng thông khổ phải không? Ngươi rõ ràng là thiếu tiền thiếu tình lại càng thiếu mất! Nghĩ cái gì? Bà cô này lại là cái loại người khổ vì tình sao? Chị mấy ngày nay không muốn nói chuyện, không phải là vì đàn ông mà hao tổn tinh thần, cảm ơn! Chị là lo lắng, có phải hay không nên đi ra ngoài tìm việc làm!” Xoay qua, lại chỉ Đường Tráng nói, “Anh, xem lại vợ mình đi, đừng làm cho cô ta mỗi ngày suy nghĩ lung tung, biến thành bà tám, đối với anh không tốt! Đến lúc đó anh chính là chồng bà tám!”

Nói xong nhấc chân ra khỏi phòng.

Hứa Đồng nhẹ nhàng thở dài.

Dương Dương suy nghĩ quá nhiều rồi, người nọ cùng chính mình, không có nửa điểm quan hệ. Hẳn định đính hôn, cô sống cuộc sống của cô, hoàn toàn không liên quan đến nhau.

Lúc đầu muốn trả thù Chương Thực Đồng cho nên trong đầu có ý định muốn tiếp cận hắn. Bây giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy ấu trĩ buồn cười.

Một giọt nước làm gọn lên một ngọn sóng nhỏ, ngăn ngui qua đi, luôn quay trở về yên tĩnh.

● 3 ●

Vừa đến công ty thị sát công tác xong, Cổ Thần lái xe trở về.

Đối với việc vị trí thay đổi, hắn không có một chút cảm giác khác thường nào.

Cứ việc đã đính hôn, nhưng không biết cuộc sống có gì thay đổi.

Hắn vẫn như cũ, muốn làm thế nào liền tùy ý thế đó, hoàn toàn không có gì ràng buộc.

Hôn nhân với hắn mà nói, chẳng qua là một loại nghĩa vụ với cha hắn, là việc tất yếu để kéo dài hương khói, trừ đó ra, không có ý nghĩ gì.

Về phần chọn Chương Thực Đồng, hắn cũng không có ý kiến. Dù sao cũng có gia thế, môn đăng hộ đối, bề trên vui vẻ, như thế là tốt rồi, có gì không nên? Hơn nữa cưới cô ta, cuộc sống sau này mới có thể thoải mái tự nhiên, cô ta suy nghĩ đơn giản như thế, không chế thật sự quá mức dễ dàng.

Không giống chị gái cô ta.

Cô gái giáo hoạt kia, quý kẻ đẩy mình, ai cưới cô ta, có thể đoán được, tương lai nhất định thảm hại.

Không biết lúc đó chồng của cô ta có hay không dạy dỗ được cô ta.

Nghĩ vậy trong lòng hơi hơi động.

Trước kia chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, cô cũng phải kết hôn, giống như hắn cưới em gái cô, làm đám cưới, có một gia đình.

Dưới chân đột nhiên dùng sức.

Xe đột ngột dừng lại.

Bánh xe ma sát với mặt đường, phát ra một tiếng “Két!”. Âm thanh kia đột ngột lại chói tai.

● 3 ●

Ngồi trong xe, Cố Thần tháo mắt kính, tầm mắt bắn khoả hướng bốn phía.

Vừa rồi hắn dường như nghe thấy có tiếng rao bán khoai nướng. Nghe thấy âm thanh này, hình ảnh cô gái kia hung hăng cắn khoai ngày đó đột nhiên hiện ra trước mắt.

Hắn cũng rất muốn ném thử.

Tầm mắt cuối cùng dừng ở cách đó không xa. Hắn đẩy cửa xuống xe.

Đi đến sạp bán khoai nướng, mua hai củ.

Trả tiền, một bên đem khoai nóng đảo qua lại hai tay, một bên hướng phía xe trở về.

Đi qua một cửa hàng đồ điện gia dụng, ti vi trong cửa hàng đang phát DVD phim dài tập, nghe thanh âm như là phim thần tượng giới trẻ đang thịnh hành.

Chung quanh có rất nhiều cô gái đi học qua, cùng đứng lại, tranh nhau chỗ xem màn hình.

Cố Thần bất tri bất giác nở một nụ cười.

Đúng là tuổi trẻ, có thể mê mẩn với những thứ phim ảnh không có trong thực tế này.

Chính lúc đang thấy buồn cười, lại nghe thấy một đoạn đối đáp.

“.... Mỗi lần em muốn khóc, nếu sợ người khác nhìn thấy, chỉ cần ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, như vậy nước mắt sẽ không chảy xuống!”

“Nhưng như vậy, nước mắt sẽ chảy vào trong lòng. Tuy rằng không ai nhìn thấy em khóc, không ai chê cười em, nhưng là, trái tim sẽ không đau?”

● 3 ●

Cố Thần dừng bước, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Thật lâu về sau, tim đột nhiên nhói lên.

● 3 ●

“Mỗi lần em muốn khóc, nếu sợ người khác nhìn thấy, chỉ cần ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời, như vậy nước mắt sẽ không chảy xuống!”

Buổi tối hôm đó, cô gái kia chăm chú nhìn lên bầu trời ... là đem nước mắt đổ vào trong lòng sao?

● 3 ●

“Nhưng là, trái tim sẽ không đau?”

Cô gái giao hoạt kia, khi đó, trong lòng có đau không?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Là hấn.

Thì ra là hấn!

Tại sao là hấn?

Như thế nào, là hấn...

Thời tiết đẹp, thừa dịp được nghỉ, Dương Dương bắt Hứa Đồng cùng cô đi bơi.

Cô nói với Hứa Đồng: “Vé vào cửa rất vất vả với mua được, rất quý. Đường Tráng muốn cùng ta uyên ương đùa nước, ta cũng không cho. Ta nói, Hứa Đồng, người đừng nói với chị người không muốn đi!”

Hứa Đồng xem vé vào cửa, có chút động tâm.

Đó là bãi tắm xa hoa nhất A thị, ra vào đều là người có tiền, bình dân khó có được cơ hội vào trong .

“Người mang bộ áo tắm mới của người cho ta, ta mới đi!” Cô thản nhiên nói.

Dương Dương kêu lên: “Này! Người đừng quá đáng! Hứa Đồng, ta thành khẩn nói với người, người đáng người như đậu cove vậy, không thích hợp mặc hai mảnh!”

Hứa Đồng kiên trì, “Không cho ta mặc ta sẽ không đi. Ta là đầu cove, vậy người chính là phao cứu!”

Dương Dương hung hăng thở mấy hơi, sau một phen đầu khổ dây dưa, cuối cùng thỏa hiệp, “Được, được, được! cho người, cho người, cho người!” Một mặt đem bộ bikini mới tinh trong túi tức giận đưa cho Hứa Đồng, một mặt nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, “Đường Tráng, anh trăm ngàn đừng để tôi thấy anh dính hôn với người khác, bằng không đến lúc đó, tôi ức chế lên, ngay cả quần lót của em gái anh tôi cũng sẽ lột sạch! Đáng giận!”

● 3 ●

Hứa Đồng mặc bikini màu xanh nước biển, ngồi bên cạnh hồ bơi, ngâm chân trong nước, cặp đùi trắng nõn qua lại rung động. Mặt hồ tung lên những giọt nước nho nhỏ, cô một thân da thịt trắng nõn động vài hạt nước lại càng thêm xinh đẹp hoạt bát. Bao quanh ngực một mảnh áo bơi nhỏ, mặc dù không phải cao ngất nóng bỏng, nhưng lại thanh tú đáng yêu.

Cô ngồi ở chỗ kia, nghiêng đầu, giống như đang thất thần. Bàn tay nhẹ chống cạnh đùi, bàn chân một chút lại một chút chậm rãi đá nước. Từ xa nhìn lại, bộ dáng hồn nhiên ngây thơ như trẻ con, vừa khờ khạo xong cũng thật kiều diễm, thản nhiên vô lo, hoàn toàn không thấy chính mình lúc này đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt đang vụng trộm đánh giá, nóng bỏng lưu luyến không muốn rời.

● 3 ●

Vốn tưởng rằng bãi tắm cao cấp so với nơi khác phải thế nào, nhưng sau khi vào, Hứa Đồng phát hiện, ngoài việc tiêu càng nhiều tiền, phục vụ càng khiếm tốn, nước nơi này với các nơi khác giống nhau như đúc, cũng không có tác dụng thần kì gì, cũng không thấy xuống nước xong làn da sẽ trở nên trắng nõn hay trơn mịn.

Hứa Đồng mất hứng, cũng không thích thú xuống nước.

Ngồi cạnh hồ, cô miễn cưỡng phóng tầm mắt hướng xung quanh đảo một vòng.

Khi nhìn qua bờ bên kia, Hứa Đồng bỗng dừng ngắn ra. Cô nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Đem tầm mắt lặng lẽ nhìn lại.

Quả nhiên không nhìn lầm, thật là người quen. Hơn nữa không chỉ có một người.

Đối diện hồ, có hai người đang nằm phơi nắng, một là Cố Thần, một là Chương Thực Đồng.

Nhìn đến hai người, Hứa Đồng không khỏi cười “Xuy” một tiếng.

Dương Dương trăm phượng nghìn kế muốn cho cô thoát ly khỏi bóng ma của bọn họ, không tưởng tượng cô cùng Cố Thần lại có thể chó ngáp phải ruồi mà gặp nhau ngay ở đây.

Hứa Đồng cười tưởng tượng, nếu Dương Dương nhìn thấy Cố Thần cùng Chương Thực Đồng ở nơi này, không biết có thể hay không kêu lên thảm thiết.

Cười sau, suy nghĩ lại, hiểu ra một vấn đề.

Ở nơi này gặp được bọn họ, kì thật cũng không phải ngạc nhiên. Đây vốn chính là nơi các đại gia tiêu tiền, hai vị kia nói không chừng là thường xuyên đến, không như cô cùng Dương Dương xuất hiện ở trong này, mới chính thức gọi là chó ngáp phải ruồi.

Không xác định được hai người kia có hay không nhìn thấy mình. Hứa Đồng lặng lẽ quan sát lại.

Cũng không tính như vậy rồi đi.

Gặp được thì gặp được chứ sao, có cái gì? Ngược lại đột ngột rời đi, mới có vẻ trong lòng để ý.

Bỏ qua hai người kia, Hứa Đồng nhìn cách nơi đó không xa. Góc cô nương Dương Dương kia, phao bơi trên người, hai tay đẩy nước, vẫn đang vui vẻ chơi đùa, không hề biết chơi đùa như vậy, động tác tuyệt đẹp, tư thái kiều diễm, đây thực sự cũng không phải tự bản thân cô ấy cố ý bày ra.

Đột nhiên, Hứa Đồng cười rộ lên.

Ưu sầu trên người góc cô nương kia, giống như không thể dừng lại lâu lắm. Cô ấy rõ ràng một phút trước còn than thở, ngay sau đó đã hồi phục lại bình thường.

Không giống mình, ngược lại. Trên mặt cứ cười đến hân hoan nhảy nhót, trong lòng lại có một loại thần nhiên cô độc, thậm chí có khi lại là đau khổ bàng hoàng.

Cứ như vậy một mặt mỉm cười, một mặt ưu tư. Hứa Đồng cũng không biết, bộ dáng buồn bã này, đến tột cùng có bao nhiêu quyến rũ làm mê vòng lòng người.

● 3 ●

Ở đối diện hồ, Cố Thần không tiếng động nheo lại hai mắt.

Sớm đã nhìn đến cô gái kia.

Thực sự là hành vi phóng đảng, cư nhiên ăn mặc loại quần áo thiếu vải như vậy vào bãi tắm rêu rao.

Da thịt cô trắng nõn từng mảng từng mảng lộ ra. Hắn biết chúng đến tột cùng có bao nhiêu mềm mại. Mỗi tắc mỗi tắc kia đã ở trong lòng bàn tay hắn thiêu đốt qua.

Chúng đã từng là hắn độc hường, hiện nay lại bị cô mang ra cho cả thiên hạ nhìn. Không rõ nguyên nhân gì, nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng nổi lên tức giận.

Cô hồn nhiên, ngồi ở chỗ kia đá nước, nhìn qua thật ngây thơ đáng yêu, nhưng hắn lại cảm thấy cô kì thật là đang trêu hoa ghẹo nguyệt.

Quả nhiên, không bao lâu sau đã có vài gã đàn ông đến gần cô.

Thoáng một chút, hắn không rõ trên mặt hắn bây giờ rốt cuộc là mỉm cười hưởng thụ hay vẫn là phiền nhiễu không kiên nhẫn.

Nhú nhú mày xong, Cố Thần cố gắng đem mi tâm giãn ra, trở lại tư thái tự tại thần nhiên, đem ánh mắt thu hồi, chuyển qua nơi khác.

Đối với cô đến tột cùng là thích hay vẫn là không kiên nhẫn? Tùy cô ta đi tắm, đó là chuyện của cô ta, cùng hắn có cái gì quan hệ?

Nhưng bờ bên kia không hiểu có lực từ kì lạ gì đó, luôn lơ đãng hút tầm mắt người khác về phía đó.

Làm hai mắt Cố Thần lại một lần nữa vô tình đảo qua bờ bên kia, khi hắn vừa nhìn đến, Hứa Đồng ngồi ở bên cạnh, “phù phù” một chút rơi vào trong mắt hồ.

● 3 ●

Muốn yên tĩnh ngồi một mình trong chốc lát, nhưng một đám nam sĩ ruồi bọ nhảm chán cứ bỏ nhào đến bên người.

Lần thứ sáu cảm nhận được lại có tầm mắt nóng rực làm cản cao thấp đảo trên người mình, rốt cuộc Hứa Đồng trở nên không thể bình tĩnh.

Nhìn người đàn ông bên cạnh nói muốn dạy cô bơi lội, Hứa Đồng chỉ cảm thấy trong lòng đều là không kiên nhẫn.

Cô chỉ là ngồi ở bên cạnh hồ không muốn vận động mà thôi, hẳn dựa vào cái gì võ đoán kết luận cô không biết bơi lội?

Nhìn đối phương vẻ mặt mong chờ, Hứa Đồng miễn cưỡng bỏ qua hẳn, không nói một tiếng, đưa tay chống lên, không dấu hiệu nhảy vào trong nước.

Cảm giác mát lạnh vây lấy cô.

Hứa Đồng nhắm mắt lại hướng đáy hồ chậm rãi lặn xuống.

Cô có thể lặn xuống nước trong một thời gian rất lâu. Đây là sau khi mẹ qua đời cô vô ý luyện được.

Khi đó cô nhớ mẹ, trong lòng khổ sở lại không biết làm gì để giải thoát, Đường Tráng liền dạy cô học bơi. Từ đó về sau chỉ cần trong lòng phiền muộn, sẽ nhảy vào bể bơi, lặn xuống dưới nước, để dòng nước mát lạnh vây quanh mình, giúp cô tẩy đi cảm giác phiền muộn.

● 3 ●

Hứa Đồng lặng lẽ lặn xuống.

Bỗng nhiên cô mở hai mắt, đáy mắt hiện lên một tia đau đớn.

Đùi tự dưng bỗng trở nên đau nhức.

Đã rất lâu không xuống nước, không thể tưởng tượng lúc này đột nhiên lặn xuống lại bị rút gân.

Cô cố gắng di động. Tay chân vung, muốn bơi lên. Nhưng đùi thực sự đau, chỉ có thể rơi xuống, trong im lặng thống khổ rên rỉ.

Thời gian lặn xuống đã vượt quá mức bình thường, cảm giác muốn được hô hấp chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Giấy dựa một hồi, Hứa Đồng bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Một bãi tắm lớn như vậy, thế nhưng không ai biết, giờ khắc này ở dưới đáy hồ, đang có một cao thủ lặn sắp sửa chết đuối.

Cô cứ như vậy, đi rồi, lưu lại sau này chỉ sợ chính là một cái chê cười.

Ý thức bắt đầu rã rời.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Ngắn ngủi hai mươi mấy năm, cuộc sống của người khác như vậy hạnh phúc vui vẻ, chính mình lại ném đủ mọi loại nhân sinh đắng cay chua xót.

Nếu ra đi như vậy, cũng không phải chuyện không tốt.

Hứa Đồng thôi giấy dựa, chậm rãi nhắm hai mắt.

Dưới đáy nước, hai gò má cô trong sáng, lặng lẽ chấp nhận.

● 3 ●

Ý thức đang飄 tán, bỗng bên hông cảm thấy căng thẳng.

Trên đôi môi truyền đến một cảm giác mềm mại.

Nơi đó tựa như có một cơn gió nhẹ thổi qua, mang đến cho cô không khí.

Cô bỗng trở nên tham lam, từng ngậm từng ngậm hút vào, cùng với đối phương không tự giác giao cuốn một chỗ.

Trong đầu còn không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cả người dao động, cô bị một lực lớn mang theo bơi về phía trước.

Bên tai vang lên một tiếng “Rầm!”, cô và người kia, cùng nhau nhô lên khỏi mặt nước.

Rất cục ý thức mình đã được cứu!

Hứa Đồng lòng mang cảm kích mở mắt.

Nhưng trong ánh mắt lại là một gương mặt, làm cho cô trong nháy mắt trở nên giật mình.

Thì ra là hấn!

Tại sao là hấn?

Như thế nào, là hấn....

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tính sao?

“Bằng không, tìm cơ hội mua một liều thuốc chuột đầu độc chết hấn đi? Cùng lắm thì bào ngòi tù, mỗi ngày đều bị quản chế cũng đáng!”

Hứa Đồng từng đột từng đột thở dồn dập, thỉnh thoảng trong lúc thở dốc hỗn loạn từng trận ho khan kịch liệt.

Rốt cuộc hô hấp cũng dần dần bình phục.

Ý thức mình đã được cứu, cô chậm rãi mở mắt ra.

Vừa rồi

xuống nước không kịp mang theo mũ bơi, lúc này tóc cô từng lọn từng lọn dính ở trên mặt.

Tầm mắt xuyên qua từng khe hở, cô chợt nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Cô giật mình sững sờ.

Thì ra người cứu cô là hấn – Vị hôn phu em gái tốt của cô.

Tại sao là hấn? Mà không phải là người khác.

Nhiều người như vậy, lại là hấn lặn xuống nước cứu cô.

Nhưng, như thế nào lại là hấn?

Ngay cả Dương Dương cũng không chú ý cô lặn xuống nước, hấn lại đúng lúc có thể ở dưới này cứu cô. Chẳng lẽ ngay từ đầu, lúc cô nhảy vào trong nước, hoặc thậm chí là trước đó, hấn cũng đã chú ý đến cô, có khả năng này sao?

Vì cái gì, hấn lại chú ý đến cô đâu

Hứa Đồng kinh ngạc nhìn người trước mắt.

● ~ 3 ~ ●

Cố Thần không biết đã là lần thứ mấy đem ánh mắt “trong lúc vô tình” quét về phía bờ bên kia. Khi nhìn đến người kia, vốn định đem tầm mắt xẹt qua cô mau mau rồi đi, lại đột nhiên thấy được một cảnh tượng ngạc nhiên. Hấn nhìn thấy cô thẳng tắp nhảy vào trong nước, động tác tinh tế lại nhẹ nhàng, giống như một mỹ nhân ngư tú lệ vậy.

Người đàn ông đứng bên cạnh hồ nhún vai tựa hồ không vui nhưng cũng chỉ có thể phẫn nộ xoay người rồi đi.

Cố Thần nhìn mặt nước, thần nhiên nhếch môi.

Trong chốc lát, hấn chần chờ rồi rốt cục lại nhìn về phía kia, tại sao cô còn không trở lên.

Tính thời gian, hấn không khỏi thấy có chút kì lạ.

Đã đủ lâu, hướng hồ cô lại là phụ nữ.

Trong lòng bỗng cảm thấy bất an, làm cho người ta phút chốc trở nên mạnh mẽ.

Hấn lặng lẽ nhìn chăm chú. Thời gian lại qua đi một phút đồng hồ, mặt nước kia vẫn im lặng như cũ vẫn không có ai ngoi lên.

Cuối cùng không thể ngồi yên. Hấn từ ghế nằm rớt cuộc đứng lên.

●~3~●

Chương Thực Đồng một bên dường như đã sắp ngủ, nhìn thấy Cố Thần đứng lên, không khỏi mở hai mắt tha thiết hỏi: “Xuống nước sao? Muốn em đi cùng anh hay không?”

Mặt nước kia vẫn như cũ lặng lẽ.

Cố Thần bước nhanh về phía trước, cũng không quay đầu lại đáp: “Không cần, tôi đi một mình được rồi, em ngủ đi!”

Hấn ngửi khí hòa hoãn, bình tĩnh như không có một tia dao động pháp phồng, lại làm cho người khác cảm giác được một phần lãnh đạm xa cách.

Chương Thực Đồng không khỏi suy sụp hạ mắt, bị người khác lạnh nhạt đánh cắp mọi dũng sức đánh vào ghế nằm bên dưới, vụng trộm trút giận.

Cố Thần nói xong chữ cuối cùng, giống như mũi tên lao vào trong nước, thẳng tắp lặn xuống đáy hồ.

●~3~●

Cố Thần một tay ôm Hứa Đồng, đem cô giữ chặt trước ngực mình, một tay khác đem từng lọn tóc cô vén về đằng sau.

Hấn có chút khó thở, động tác rất nhanh.

Khuôn mặt cô tái nhợt liền lộ ra.

Ngón tay hấn xẹt qua mặt cô, đầu ngón tay dường như có chút lưu luyến, chăm chú nhìn cô thấp giọng hỏi: “Em thế nào?”

Thanh âm hấn nặng nề, có chút khàn khàn, hơi hơi dồn dập, như là tràn ngập quan tâm.

Quan tâm.....

Bỗng dưng cô nhủ lại hai hàng lông mày, một tiếng than nhẹ trong cổ họng đi ra.

Đùi vẫn bị rút gân, từ lúc biết được cứu sống về sau, đau đớn so với trước càng thêm kịch liệt.

Nhìn cô rên rỉ, mi tâm Cố Thần chặt lại. Không hề hỏi cô, cánh tay đem cô ôm chặt, dưới chân dùng sức mang theo cô bơi vào.

Bơi đến bên cạnh hồ, hấn đem cô ngồi lên trên bờ, rồi nhanh nhẹn nhảy lên theo.

Hứa Đồng mím môi, hai tay nắm chặt lấy đùi, trên chán lấm tấm đã không biết được là nước hay là mồ hôi.

Cố Thần hạ mắt chăm chú nhìn cô. Mi tâm không khỏi càng thêm căng thẳng.

Góc độ này của hấn đứng nhìn cô, vừa tầm có thể nhìn thấy khe ngực như ẩn như hiện. Hấn cảm thấy, bộ bikini trên người cô lúc này, thật sự là hở hang đến mức không thể hở hang hơn.

Xem mặt cô ần ần đau, trong lòng hấn hơi co lại. Đang muốn ngồi xổm xuống xem, bỗng nhiên nhìn thấy trong mặt hồ, có một người trên người quần phao bơi, cánh tay cất lực đẩy nước ra sức bơi đến bên này. Chờ cô ta bơi tới gần, Cố Thần chăm chú nhìn, cảm thấy cô gái này thật phần quen mắt. Cô gắng lực lội trong ốc, rất nhanh trong ấn tượng tìm ra khuôn mặt này. Cô gái đó chính là nhân viên ở sân golf hấn vẫn đến.

Theo sắc mặt cô ta lo lắng không thôi, có thể phán đoán ra, hai người này giao tình cũng không phải ngày một ngày hai.

Đem tầm mắt di chuyển về trên người Hứa Đồng, đáy mắt hấn không khỏi nặng nề tối sầm lại.

Hấn từng mang cô đến sân golf kia nhưng không phát hiện cô cùng nhân viên ở đó kì thực đã sớm quen biết.

Cô gái này, không biết có phải hay không đã thành tình? Giao hoạt của cô ta cứ thế có thể dùng được ở mọi nơi.

Bỗng nhiên bên tai nghe được một tiếng quát to vội vàng, “Hứa Đồng, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt sao khó coi như vậy? Ngươi sắc nước?? Không thể nào! Trời ạ! Ngươi không phải là quên cách bơi lội?!! Mới cách bao lâu không đi a!”

●~3~●

Hứa Đồng thấp giọng đe cô một câu: “Im lặng!” Một mặt nói xong một mặt đem ánh mắt bay nhanh đến bên cạnh, ám chỉ Dương Dương bên cạnh còn có người khác.

Dương Dương thuận theo mắt cô ngẩng đầu nhìn, biểu tình lập tức trở nên sợ sệt, “Cố ... Tiên sinh, thật trùng hợp, ngài ở đây a!” Động tác lập tức trở

nên nhanh nhẹn, cời nhanh phao boi, “Không phải là quấy rầy Cố tiên sinh đi, xin lỗi! Đúng rồi, cảm ơn ngài!” Vừa nói một bên xoay người nâng Hứa Đồng dậy, muốn đưa cô rời đi. Vội vàng làm cho dưới chân bị trượt, làm cho hai người đồng loạt ngã quỵ.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông đó, Cố Thần cực nhanh vươn cánh tay, giữ chặt cánh tay Hứa Đồng, làm cô đứng vững lại. Đáng thương Dương Dương không có người nâng, đang đà trượt không thể dừng lại, cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, thật mạnh ngòi bịch xuống mặt đất. Lúc rơi xuống, hai tay cô quơ quơ, vừa lúc chộp vào chân Hứa Đồng đang bị rút gân. Hứa Đồng bị cô nắm thật sự không nhịn được, rớt cuộc “A!” lên một tiếng.

Dương Dương nhất thời buông tay.

Giây tiếp theo, Hứa Đồng chỉ cảm thấy trời đất đảo điên.

Sau khi định thần lại mới nhận ra, nguyên lai chính mình bị Cố Thần ôm vào trong ngực.

Cô không khỏi lại trở nên sợ sệt.

● 3 ●

Cố Thần không xác định được chính mình vừa rồi đầu óc có bình thường hay không.

Nghe được cô kêu lên, không chút suy nghĩ, liền vươn tay ra. Chờ khi hoàn hồn mới phát hiện, không ngờ chính mình lại ôm cô vào ngực.

Biết cô đang nhìn mình, mặc kệ giờ phút này ngay cả bản thân hắn đều giải thích không rõ cảm giác thương hương tiếc ngọc này từ đâu mà đến, vì để tránh thoát ánh mắt cô, hắn nhìn Dương Dương đang chật vật đứng lên hỏi: “Phòng thay quần áo số mấy?”

Dương Dương không đợi đầu óc linh ngộ vấn đề, miệng đã theo bản năng ngớ ngác đáp lại: “Hai!”

Dương Dương vừa dứt lời, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái.

Cố Thần đã bắt đầu bước đi, ôm Hứa Đồng lướt qua, thẳng tắp hướng phía phòng thay quần áo.

● 3 ●

Hứa Đồng nhẹ nhàng nhú mảy, hỏi ra đáy lòng nghi hoặc: “Cứu tôi để làm chi?”

Kỳ thật chân chính muốn hỏi là : “Làm sao anh biết tôi ở dưới nước, hơn nữa biết tình trạng tôi lúc đó.”

Cố Thần thần nhiên, “Tôi nghĩ đến, cô nên nói là câu cảm ơn!”

Hứa Đồng hạ ánh mắt, sâu kín thờ dãi: “Như vậy là tôi lại thiếu anh một lần? Nếu vậy, về sau anh muốn tôi giúp anh đi thắng về cái gì?”, cô dừng lại một chút, ngẩng lên nhìn hắn, mỉm cười một chút, thanh âm chậm rãi mềm mại nói với hắn: “Cố thiếu, tôi thề rằng ngay từ đầu cũng không bị anh cứu!”

Ngực Cố Thần khẽ nhói.

Cô nói một câu cuối cùng, tim hắn cũng bắt giác lạc một nhịp.

● 3 ●

Đi đến cửa phòng thay đồ nữ số hai, hắn buông cô xuống, quay lại dặn dò Dương Dương đang theo sát sau: “Đưa cô ấy đi vào”. Quay đầu lại nhìn Hứa Đồng liếc mắt một cái, không khỏi nhú lại hàng lông mày, thần sắc như có điều muốn nói lại thôi.

Hứa Đồng đợi một chút, không thấy hắn lên tiếng, hỏi: “Cố thiếu có cái gì muốn phân phó sao?”

Bỗng nhiên ha ha cười, nhẹ nhàng nói, “Khó có được thời điểm Cố thiếu cũng không thể mở miệng, việc lần này cần tôi làm, lại là chuyện kinh tế hải tặc gì sao?”

Mi tâm Cố Thần nhăn lại càng nhanh.

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này thật không biết phân biệt. Hắn rõ ràng cứu cô, cô chẳng những không nói một tiếng cảm ơn, ngược lại còn nói những câu hàm chứa đùa cợt chế nhạo.

Đáy lòng không khỏi bốc lên một tia mỏng manh tức giận, giống như bị điều gì không nên làm cho uất ức.

Dương Dương cảm giác được không khí kì lạ, vội vàng đối với Cố Thần nhanh chóng bỏ lại hai chữ “Cảm ơn!”, một mặt đưa tay giúp Hứa Đồng, một mặt quay lại hướng Cố Thần ở phía sau nói, “Cố thiếu, không quấy rầy ngài, vị hôn thê của ngài đã đứng chờ ngài đã lâu!”

Nghe được Dương Dương nói, thân thể Hứa Đồng hơi hơi cứng.

Nếu trước đây gặp được cảnh tượng thế này, cô vô luận như thế nào cũng muốn cười tươi như hoa với Cố Thần cho họ Chương kia xem. Nhưng hiện tại, giết mình thấy tất cả giống như đã thay đổi, tranh đấu đây đưa đối với cô mà nói, bỗng nhiên trở nên chán nản không còn thú vị, chúng chỉ làm cô cảm thấy nhàm chán đáng ghét, rốt cuộc không kích thích nổi nhiệt huyết, ý chí chiến đấu của cô.

Không thèm nhìn Chương Thực Đồng lấy một chút, Hứa Đồng đối với Dương Dương nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi vào thôi!” Thanh âm bình thản mà làm Dương Dương cảm thấy giết mình.

Nghiêng ngả đi về phía trước hai bước, trước khi đẩy ra phòng thay quần áo, Hứa Đồng quay đầu lại, nhìn về phía Cố Thần hỏi: “Lúc này đây, có tính hay không tôi thiếu của anh?”

Cố Thần đang định bước đi liền dừng lại, chăm chú nhìn cô, “Nếu tôi nói ‘tính’ thì sao?”

Hứa Đồng mỉm cười, “Tôi lập tức nhảy vào trong nước, cho dù chết chìm, mặc dù ai kéo tôi, tôi cũng không đi lên!”

Cố Thần hừ một tiếng cười nói, “Em như vậy, có tính không là không biết phân biệt?”

Hứa Đồng cũng chăm chú nhìn hắn “Nếu tôi cũng nói ‘tính’ thì sao?”

Cố Thần xoay người, trước khi đi bỏ lại một câu.

“Nhớ kỹ, Dao Dao, trong tay em không có gì cả, cho nên em không có tư cách cùng tôi nói ‘tính’ hay ‘không tính’. Đến tột cùng ‘tính’ hay là ‘không tính’ đều do tôi quyết định!”

Nói xong hắn bước đi, lướt qua Chương Thực Đồng cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, trực tiếp nhảy vào trong nước.

Hứa Đồng cười với Dương Dương một cái, hỏi: “Bằng không, tìm cơ hội mua một liều thuốc chuột đầu độc chết hẳn đi? Cùng lắm thì bào ngòi tù, mỗi ngày đều bị quản chế cũng đáng!”

Dương Dương thét chói tai: “Không được!”

Hứa Đồng nhú mi: “Người bệnh hẳn?”

Dương Dương giúp đỡ cô bước vào, “Phi! Ta thế nào có thể bệnh hẳn! Bây giờ nghe nói thuốc chuột chẳng khác gì bánh quy đường, một chút được tính đều không có, căn bản ăn cũng không chết người. Ý của ta là, nếu ra tay, nhất định phải chuẩn xác và độc ác! Ta đề nghị dùng hạc đỉnh hồng!”

Dưới chân Hứa Đồng lao đảo một cái, chỉ cảm thấy một chân khác cũng bắt đầu run rẩy.

Hai người vừa nói vừa tiến vào phòng quần áo, từ đầu đến đuôi ai cũng không đem ánh mắt bỏ thí trên người Chương Thực Đồng.

Bởi vậy không nhìn thấy, họ Chương đứng ở phía sau hai người, ánh mắt nhìn Hứa Đồng, đến tột cùng hàm chứa bao nhiêu ghen ghét cùng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Không thấy

Từ nhỏ đến lớn, cô tự bảo vệ được mình, nhưng những mũi nhọn đó cũng đã biến cô thành một kẻ cô độc.

Trải qua suốt một buổi phỏng vấn, Hứa Đồng cảm thấy mệt đến mất nước. Như vậy mới biết, để tiến vào giới tài chính có biết bao nhiêu khó khăn

Từ công ty đi ra, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn. Nhìn phía đối diện vừa lúc có một quán cà phê, mặc kệ địa điểm sầm uất bao nhiêu, giá cả đắt đỏ bao nhiêu, Hứa Đồng thẳng tắp bước qua.

Lúc này cô chỉ muốn nghỉ ngơi một chút

Hôm đo bị rút gân quả thật nghiêm trọng, cuối cùng không thể không đến bệnh viện. Bác sĩ nói với cô, bệnh này hoàn toàn là do bị cảm lạnh, dặn dò cô uống nhiều sữa và chú ý không để bị cảm lạnh.

Trên đời này, cô đã không có người thân. Trừ bỏ sức khỏe, cô còn cái gì đâu? Cô quyết định nghe theo lời dặn của bác sĩ, tự chăm sóc tốt thân thể mình.

Tay cầm chiếc cốc ấm áp, Hứa Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nơi này là trung tâm thành phố, nhà lầu cao vút san sát nối tiếp nhau, sầm uất nhộn nhịp. Hứa Đồng nhìn vào phía trong một tòa nhà rộng lớn, mỗi mấp máy, nhẹ nhàng đọc ra vài chữ to trước cửa.

Đọc xong không khỏi ngăn người ra

Kia rõ ràng là tập đoàn kinh doanh lớn nhất A thị - cũng là tập đoàn của người kia – Tập đoàn Cố thị.

Thu hồi ánh mắt, nhìn cốc sữa nóng màu trắng ngà, Hứa Đồng chu môi thối thối

Trong lòng có chút cảm thán.

Đa phần mọi người đều vì cuộc sống phải bôn ba, rất ít người tốt số như Cố Thần, sinh ra đã đắc mệnh, không cần mất gì cũng có thể du học nước ngoài, về nước xong lập tức tiếp nhận tập đoàn của gia tộc, hưởng vinh hoa phú quý, cả đời cũng không biết cái gì là khổ cực đau thương

Cũng vì hoàn cảnh ưu việt như vậy, mới nuôi hấn thành một bộ kiêu ngạo tật xấu đầy mình.

Vừa nghĩ Hứa Đồng không khỏi cười rộ lên.

Kỳ thật chính cô tính tình sắc sảo, cũng chính là từ hoàn cảnh mà tạo lên.

Gia đình tan vỡ, bởi vì sợ hãi bị khinh thường, bị làm tổn thương nên trước hết đem chính mình vũ trang, trên người luôn chĩa ra những mũi nhọn, làm những kẻ muốn bắt nạt mình phải lùi bước.

Từ nhỏ đến lớn, cô tự bảo vệ được mình, nhưng những mũi nhọn đó cũng đã biến cô thành một kẻ cô độc.

Chưa từng có người nào dám trêu chọc làm cô không thoải mái. Cẩn thận ngẫm lại, hình như đã có rất nhiều năm không có người nào dám cùng cô đối chọi gay gắt.

Lâu như vậy, Cố Thần là đối thủ duy nhất của cô.

Vậy cho nên đối với hấn mới có một cảm giác kì lạ nhớ mãi không quên?

Nghĩ đến đây, Hứa Đồng hoàn toàn cười ra ngoài. Những thứ không rõ ràng tích tụ trong ngực nhảy mắt biến mất, tâm tình trở nên thoải mái.

Cô thầm nghĩ, loại cảm giác này nhất định không phải tình yêu nam nữ, chẳng qua là một loại tương tác giữa đối thủ cùng đối thủ mà thôi.

● 3 ●

Gần đến thời gian nghỉ trưa, lúc này trong quán cà phê vẫn còn vắng vẻ.

Chuông gió ngoài cửa lại đột nhiên kêu vang lên.

Hứa Đồng bất giác ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy gương mặt kia, hận không thể tự bịt lại hai mắt.

Người vào cửa chính là Chương Thực Đồng.

Chương nữ dường như đã biết cô ở bên trong, sau khi tiến vào thẳng tắp đến đòi diện cô.

Hứa Đồng nhú mày, trong lòng phát ra một tia phiến toái.

Chỉ muốn lẳng lặng ngồi một chút mà thôi, không nghĩ tới một việc đơn giản như vậy, thế nhưng lại biến thành một hi vọng xa vời.

Chương nữ vừa xuất hiện, có nghĩ là sắp tới nhất định sẽ có chiến tranh.

Quả nhiên, cô ta tự động kéo ghế ngồi xuống, lập tức mở miệng: “Hứa Đồng, tôi hôm nay tới tìm cô, cũng không muốn cùng cô tranh cãi, chính là muốn từ từ nói chuyện, hi vọng cô có thể khống chế cảm xúc, cố gắng giữ tâm bình khí hòa cho tôi nói hết lời, được không?”

Thái độ cô ta rất chân thành, làm Hứa Đồng muốn bật cười.

“Cô nói như vậy, mỗi lần không có việc gì cũng tìm đến cửa gây sự là ai, là tôi?”

Chương Thực Đồng đáng vẻ đau đầu sợ hãi, liên tục lấy tay làm động tác ngăn cản, “Được, được! Dừng lại Hứa Đồng, xin cô dừng lại! Tôi nói rồi, tôi hôm nay đến không phải tìm cô để cãi nhau, chỉ muốn chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện, được rồi, được rồi, trước kia coi như là tôi sai, tôi gây sự,

được không?”

Cô ta ra vẻ nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm Hứa Đồng buồn cười, “Chương Thực Đồng, thật sự, cô tồn tại trên thế giới này quả là kì tích! Tôi quả thực hoài nghi mẹ cô trước đây có phải là người ở hòa bình hay không, hai người các tự duy thật quý dị, có thể đem tai họa đổ lên người khác xong lại có thể làm như chính mình là người bị hại, lợi hại! Bội phục! Đúng rồi, móng vuốt kia của cô, đừng ở trước mặt tôi lúc ẩn lúc hiện làm đầu tôi choáng váng, trở nên khó tính, tôi chỉ sợ không nhịn được sẽ trừng trị cô!”

Khi cô nói những lời này, ngữ khí rất bình tĩnh, thanh âm mềm mại như thường mà Chương Thực Đồng nghe xong, lại giống như có khí nganh ở yết hầu, nghẹn đến mặt hồng tai đỏ, Muốn trở mặt đáp trả, nghĩ lại những lời ban đầu, liền cố gắng thở sâu, đem ức khí ở ngực đè xuống.

Cô ta nhìn Hứa Đồng, trên mặt bắt đầu xuất hiện đau thương, “Hứa Đồng, coi như là tôi xin cô, cô không cần dây dưa với Cố Thần, được không? Trước kia cho dù hai người đã phát sinh quan hệ, nhưng chính là gặp dịp thì chơi mà thôi, cũng không thể nghĩ ngợi xa xôi. Hướng hồ hiện tại anh ấy đã cùng tôi đính hôn! Tuy rằng chuyện trước kia là cô có lỗi với tôi, nhưng tôi đã quyết định không so đo, dù sao so với phía trước thì sau này mới là quan trọng hơn không phải sao? Vì vậy, xin cô, đừng tiếp tục với anh ấy, được không? Chúng tôi không lâu sau sẽ kết hôn, cô cũng không cần luẩn quẩn trong lòng, đem thời gian sức lực lãng phí ở anh ấy, hai người thực sự không có khả năng, cô cũng không thể cướp được anh ấy từ tay tôi! Cô nhất định không có cơ hội, tôi cùng Cố Thần môn đăng hộ đối. Cho nên, tôi xin cô, buông tay đi, đừng quẩn lấy anh ấy, có thể chứ?”

Cô ta một phen kể lễ không lóc, Hứa Đồng thiếu chút nữa lại muốn nhả ra.

Cô nhìn Chương Thực Đồng, nghiêm túc hỏi: “Cô không biết là nào mình thật tàn sao?”

Chương Thực Đồng một tay đỡ trán ra vẻ đau đầu, một tay khác lại xua tới xua lui, “Dừng! Dừng lại! Đã nói chúng ta không cần cãi nhau, bình tĩnh nói chuyện, không phải sao?”

Hứa Đồng cười lạnh một tiếng, “Tôi nói, cô lại giờ móng vuốt ra tôi sẽ trừng trị cô! Xem lại trong phim truyền hình xem, ai là kẻ xấu, nói chuyện không coi ai ra gì, giương nanh múa vuốt, cảm thấy chính mình hơn người lắm phải không?”

Chương Thực Đồng bị cô lạnh lùng làm kinh sợ, lập tức lại xua tay ý muốn dừng lại, trừng lớn ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

Hứa Đồng hướng ánh mắt như nhìn về phía sau cô ta, bỗng nhiên lại cười rộ lên, tươi cười sáng khoải đến mức quý dị, “Vây, cô muốn tôi làm thế nào?”

Chương Thực Đồng hướng về phía trước, tha thiết nhìn Hứa Đồng, “Muốn cô cam đoan, không gặp lại Cố Thần.”

Hứa Đồng mỉm cười, hạ mí mắt, nhìn chén sữa trong tay, bỗng nhiên chuyển đề tài hỏi: “Chương Thực Đồng, cô tại sao lại biết tôi ở đây?” Ngữ khí bình thản không có chút ý tứ.

Chương Thực Đồng không lên tiếng đáp lại.

Hứa Đồng lại cười một cái, “Cô nói thật cho tôi biết, tôi đáp ứng yêu cầu của cô, thế nào?”

Chương Thực Đồng có chút do dự, cuối cùng không cưỡng lại được, trả lời: “Phó tổng giám đốc công ty mà cô phỏng vấn kia, cũng chính là con trai tổng giám đốc, Tiết Kính Phong, anh ta ... Thực ra rất thích tôi, lên núi đao hạ nồi chảo cái gì cũng làm cho tôi. Anh ta vẫn biết tôi ... quan tâm đến cô, trong lúc vô tình từ phòng nhân sự biết được cô gửi hồ sơ tuyển dụng, liền gọi điện, để lại cách liên lạc với phòng quản lí nhân sự cho tôi. Tôi vừa gọi điện hỏi, họ nói cô đã phỏng vấn xong, đến quán cà phê đối diện”

Hứa Đồng vốn định đem sữa còn lại uống nốt, nghe đến Chương Thực Đồng nói ai ai đó thích cô ta cùng với cô ta vẫn “quan tâm” chính mình, tốt cuộc không thể chống cự, đem sữa phun ra hết.

Không thể không bội phục khí chất của cô ta, phải nói là tự ki đến cực điểm.

Con trai của tập đoàn Tiết thị Tiết Kính Phong, cũng giống như Cố Thần, là khách tiện tâm nổi danh A thị. Nếu nói hai người này có gì đó không giống nhau thì đó là Cố Thần tốt xấu còn giữ mình trong sạch một chút, mà Tiết Kính Phong so sánh với Cố Thần, quả thực rất tùy tiện.

Kì thật trong thành phố A này, phàm là các thiên kim diện mạo không đến nỗi, có mấy người không bị hán theo đuổi? Nếu nói thích, chỉ sợ chỉ là chung chung mà thôi, quyết không thể đến mức vượt lửa qua sông được. Chương nữ có thể ra bộ như vậy, không chừng ở sau lưng cũng phải phí rất nhiều tâm cơ.

Lại còn có thể nói ra miệng, cô ta luôn luôn “quan tâm” cô, thật sự buồn cười.

Cô ta đích thực vẫn chú ý đến cô, nhưng không phải quan tâm, mà là hận không thể làm cho cô mỗi ngày đều trở thành người bất hạnh nhất thế giới.

● 3 ●

Chương Thực Đồng nhìn Hứa Đồng, vội vàng nói: “Chính cô vừa rồi nói, tôi nói thật cho cô biết, cô đáp ứng yêu cầu của tôi! Cô không thể nói mà không giữ lời!”

Ánh mắt Hứa Đồng lưu chuyển, giống như lơ đãng mở miệng: “Được! Cô muốn tôi đáp ứng cô chuyện này không thành vấn đề. Nhưng nếu là vị hôn phu của cô chủ động đến trước mặt tôi, đến lúc đó cô cũng không thể trách tôi được!”

Chương Thực Đồng lập tức nói: “Sẽ không! Anh ấy không thật lòng với cô, chỉ cần cô đừng dụ dỗ anh ấy, anh ấy nhất định sẽ sớm quên cô!”

Hứa Đồng nhẹ giọng, mở miệng hỏi: “Tôi nhớ rõ, năm đó cô không phải thích Bằng Mông? Anh ta hình như là học đệ của vị hôn phu cô. Cô trước đi theo cậu em, sau lại quăng cậu em chạy tới theo đuổi ông anh, cô nói xem cô làm như vậy có tính không là ...?”

Chương Thực Đồng trên mặt khăn trương, “Cô đừng nói lung tung! Tôi không có! Tôi cho đến nay chỉ xem Bằng Mông là anh trai! Cố Thần chắc chắn biết, tôi chỉ yêu mình anh ấy!”

Cánh tay Hứa Đồng không chịu được nổi da gà, “Àn, thì ra là anh trai.” Thanh âm kéo dài làm cho người ta nghĩ xa.

Chương Thực Đồng kiệt lực biện bạch: “Hứa Đồng, thật ra Bằng Mông thích cô! Cô tin tôi! Tôi chỉ xem anh ta là anh trai. Đúng rồi, không phải anh ta mới về nước sao? Không bằng cô quay về với anh ta, năm đó không phải cô rất thích anh ta sao? Nếu hai người có thể bắt đầu lại, nhất định sẽ hạnh phúc! Xin cô, bỏ qua cho Cố Thần đi, cô về sau không cần gặp lại anh ấy, được không?”

Hứa Đồng thoáng nhìn về phía sau cô ta, quỷ quyết cười, nhẹ nhàng hỏi: “Nói xem, cô coi anh ta là anh trai, vậy năm đó như thế nào lại vì anh ta tự sát? Tôi còn chưa bao giờ nghe nói qua có em gái vì anh trai tự sát, trừ khi là em gái yêu anh trai!”

Chương Thực Đồng vội vàng giải thích, giống như không có từ nào diễn giải ý, “Không có! Đó là hiểu lầm, thật sự, thật sự! Tôi không tự sát vì anh ta, cô phải tin tôi!”

Hứa Đồng lập tức bắt lấy lỗ hổng, hỏi: “Vậy, cô kì thật là dọa anh ta?”

Chương Thực Đồng không kịp nghe cẩn thận vội vàng gật đầu, “Đúng, đúng!”

Hứa Đồng lại nhẹ nhàng, “Nói cho đúng là, năm đó cô tự sát, là giả. Chẳng qua chỉ để tách hai chúng tôi ra, đúng không? Chương Thực Đồng, cô không nói thật, tôi sẽ không đáp ứng yêu cầu của cô!”

Chương Thực Đồng nhú mày phân vân một chút, cuối cùng gật đầu thừa nhận, “Đúng!”

Dù sao nơi này chỉ có hai người, Cố Thần cũng không có mặt, gật đầu thừa nhận một chút thì có làm sao.

Hứa Đồng ha ha cười, tiếng cười giòn tan, đột nhiên gợn ngón tay chỉ về phía sau Chương Thực Đồng, cười tủm tỉm nhìn cô ta nói: “Chương Thực Đồng, vì hôn phu của cô kia! Anh ta đứng ở phía sau cô đã lâu!” Lại ngẩng đầu, tươi cười ngọt lịm, “Cố thiếu!”, cô nhẹ nhàng gọi, “Như thế nào không ngồi? Đứng lâu như vậy, không mệt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Không ngừng

“Vậy, không bằng, tôi bỏ cô ta?”

Chương Thực Đồng giật mình quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Cố Thần đứng sau mình. Cô ta lập tức sắc mặt đại biến. Muốn giải thích, nhìn Cố Thần lại cảm giác không nói lên lời. Tất cả đều là chính mình chủ động xác nhận, không ai bức, tổng lúc nhất thời không thể nghĩ được làm thế nào có thể phủ định lại những gì chính mình vừa nói. Những lời đó chỉ sơ đã sớm lọt vào tai Cố Thần không thiếu một từ

Môi mấp máy nửa ngày, một chữ lại cũng không thể nói ra. Cô ta đành hờn hển quay mặt lại, trốn mắt hướng Hứa Đồng, “Cô thật ti bi! Cô bắt tôi, cố ý hãm hại tôi! Tôi thật khờ, cô không hại hại tôi một lần hai lần, đối với cô còn có tình chân thành, tin tưởng cô còn có một phần lương thiện. Tôi như vậy muốn cùng cô thành thật nói chuyện với nhau, không ngờ cô lại đào hố chờ tôi nhảy vào, Hứa Đồng, cô rốt cuộc sắp tâm làm gì?”

Hứa Đồng chớp mi, cảm thấy mí mắt mình không chịu nổi chế co rúm lại. Cô bị Chương nữ hiền ngang lăm liệt một phen kích thích đến dờ khóc dờ cười.

“Chương địa tiểu thư, cô thật sự rất ngốc rất lương thiện, cũng khó trách người khác độc ác đối với cô. Cô thực buồn cười. Còn nói là rơi vào bẫy, những việc này cô đã làm, chính cô vừa mới thừa nhận, như vậy là thiên chân vạn xác, cô nói sự việc như thế, sao có thể gọi là cạm bẫy? Rõ ràng nó là sự thật. Tiếp theo, tôi dùng một chút lương cuối cùng để nói cho cô, thật sự, cô có thể nói ra “Nói chuyện tử tế, thành thành khẩn khẩn, thành thật

với nhau”, ba cái này, thực sự làm tôi ngoài ý muốn, thật ngu xuẩn!”

Chương Thực Đồng khuôn mặt tức giận, cả người run run, hung tợn nhìn thẳng Hứa Đồng, đe dọa, “Tôi nói cho cô, Hứa Đồng, lần này cô thật sự chọc giận tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô! Tôi nhất định sẽ không để yên! Tôi sẽ cho cô trả giá!”

Hứa Đồng nhấn lại mi tâm, biểu tình không chịu nổi, một bên đưa tay day day lỗ tai, một bên nhìn Cố Thần hỏi: “Cố thiếu, hiện tại là thời gian nghỉ trưa, người tới đây càng lúc càng nhiều, các người đều là những người có có mặt mũi, vị hôn thê của ngài hô to gọi nhỏ như vậy, có vẻ hơi mất thể diện đi?” Quay đầu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Chương Thực Đồng không chút quan tâm, “Nói thật, da mặt cô thật dày, nếu tôi là cô, lúc này tôi nhất định sẽ sớm chủ động rời đi. Đến lúc để cho người khác phải lên tiếng đuổi, thật mất mặt!”.

Chương Thực Đồng tức giận không chịu được, đứng dậy tùy tay cầm lấy chiếc cốc trước mặt, trong cốc còn hơn một nửa nước đá.

Cô làm bộ hất về phía Hứa Đồng, Hứa Đồng mở trừng hai mắt nhìn cô ta, lớn tiếng nói: “Cô dám!”

Chương Thực Đồng bị cô làm cho sợ, cả người run lên, động tác chậm lại. Một khắc phân vân, lại cắn răng quyết định tiếp tục. Hôm nay vô luận thế nào cũng không muốn để yên cho loại phụ nữ đáng giận kia.

Hít sâu vào, cổ ta một lần nữa giờ cánh tay lên.

Nhưng cánh tay vừa đưa lên một chút đã bị một lực rất lớn bắt lại, mặc kệ giấy dựa thế nào đều không thể nhúc nhích.

Chương Thực Đồng giật mình, quay đầu về nhìn Cố Thần đang giữ chặt cổ tay mình, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi hỏi: “Cố Thần? Anh ... Anh giúp đỡ cô ta? Em mới là vị hôn thê của anh!” Thanh âm dường như đầy tủi thân uất ức, hàm chứa một tia không thể tin.

Người không ngừng đi vào quán cà phê. Máy người này, người nào không phải là thành phần tri thức của các công ty lớn? Chưa nghĩ tới tại nơi tĩnh tại tao nhã này, lại có một màn tranh giành tình nhân diễn ra? Huống hồ nam nhân vật chính kia lại nhân vật hồ vong hoán vũ giới tài chính, tổng giám đốc tập đoàn Cố thị.

Mỗi người đều mang ánh mắt tò mò kích thích, vụng trộm đoán xem ở góc bên kia rốt cuộc sự tình như thế nào.

Cố Thần trên mặt hiện lên một tia không kiên nhẫn, hơi nhăn nhó, đem chén nước trên tay Chương Thực Đồng để lại trên bàn. Động tác nhẹ nhàng, tư thái thong dong, nhếch đuôi lông mày nói với Chương Thực Đồng, “Còn cảm thấy chưa đủ dọa người sao?”. Thanh âm hần nhẹ nhàng như đang đi cùng tình nhân ở bờ cát vàng trên bãi biển, nhưng một câu đơn giản, từng chữ một nói ra xong lại làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Chương Thực Đồng giật mình.

Có thể có chuyện gì bí ẩn hơn thế này? Cô đang bị chính vị hôn phu của mình ghét bỏ, hơn nữa là trước mặt người phụ nữ mà cô căm ghét nhất.

“Cô đi về trước.” Cố Thần một mặt ngắn gọn chỉ thị, một mặt kéo ghế ngồi bên cạnh Hứa Đồng.

Chương Thực Đồng kinh ngạc, “Vì cái gì muốn em đi trước? Còn anh? Anh không đi cùng em sao? Anh ở lại cùng cô ta sao? Cố Thần, em mới là ...”

Cô ta còn chưa nói xong, Hứa Đồng nhìn không được cười lạnh một tiếng, “Tinh lại đi tiểu thư, không cần lặp lại như thế. Tất cả những người ở đây đã biết, cô mới là vị hôn thê của Cố tiên sinh, cô không cần yếu phải lặp đi lặp lại như vậy tuyên cáo với mọi người, vừa đính hôn xong chẳng nhẽ đã sợ bị hạ đường sao?” Thán một tiếng, Hứa Đồng buông chén tông tay, không muốn dây dưa, khom người đứng lên, lui ghế về đằng sau, định rời khỏi quán cà phê.

“Cô ở lại” Cố Thần đột nhiên lên tiếng ngăn, “Ngồi xuống”. Hần ngữ khí thần nhiên, nội dung cũng là một loại mệnh lệnh. Hần quay đầu lại nói với Chương Thực Đồng, “Cô đi trước”

Hứa Đồng không khỏi nhấn lại hai hàng lông mày, vẻ mặt tức giận, “Cố thiếu, tôi không phải là không có quan hệ gì với ngài? Ngài quyết định vị hôn thê của ngài đi hay ở cũng được. Nhưng ngài có tư cách gì mà không cho tôi đi?”

Cố Thần nhếch miệng, cười khểnh nhắc nhở cô: “Dao Dao, đừng quên vài ngày trước tôi vừa mới cứu cô, không phải cô nợ tôi sao?”

Hứa Đồng nheo mắt, chậm rãi ngồi trở lại, khách khí nói với hắn: “Được rồi, nếu Cố thiếu nói như vậy, tôi ở lại, coi như là báo đáp ân cứu mạng của ngài đi!”

Cố Thần nhìn phía Chương Thực Đồng, thần nhiên hỏi: “Còn không đi?”

Chương Thực Đồng mím môi, cố nén trụ không làm nước mắt trào ra, sau khi đứng lên đập mạnh hai tay xuống bàn, rướn người về phía trước, trừng mắt nhìn Hứa Đồng nghiêng răng nói: “Hứa Đồng, cô nhớ kĩ cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”

Hứa Đồng cũng không thèm nhìn cô ta liếc mắt một cái, chỉ đối với Cố Thần nhún nhún vai ai cười, “Chắc chắn, xem xem, vợ tốt của Cố thiếu! Tình tình nóng nảy thế này, tương lai ngài cũng mệt đấy!”

Cố Thần hạ giọng, nặng nề nói với Chương Thực Đồng: “Cô đi về trước. Đừng làm cho tôi nói đến lần thứ ba!”

Chương Thực Đồng không cam lòng, lại sợ làm Cố Thần tức giận, phân vân một chút, cuối cùng hung hăng giậm chân xoay người chạy ra ngoài.

Hứa Đồng nhìn bóng dáng cô ta cười giòn, “Có vị hôn thê như vậy, cuộc sống của Cố thiếu đúng thật là có thêm rất nhiều thú vị a!”

●~3~●

Cố Thần thanh sắc bất động, “Nếu tôi nói, tôi cũng không để ý vị hôn thê của tôi trước sau không có nhân cách, không biết cô có thể hay không cảm thấy thật vọng?” Hắn dừng một chút, đột nhiên mỉm cười, “Dao Dao, như cô biết, cô ta suy nghĩ đơn giản, gia thế hùng hậu, tôi nói một cô ta không dám nghĩ hai, tôi tức giận cô ta không dám một mình vui vẻ, cô nói phụ nữ dễ dàng không chế như vậy nếu không cười, chẳng lẽ tôi muốn lấy dạng quý kẻ đa đoan về nhà, làm cô ta mỗi ngày lấy việc tính kế với tôi làm vui sao, àn?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, bộ dáng băng quơ, ánh mắt lại vô cùng sắc bén, trên mặt Hứa Đồng biểu tình thế nào cũng không buông tha.

“Dao Dao, em cảm thấy, tôi nên vì cô ta biểu hiện vừa rồi cảm thấy ảo não sao? A! Em như thế nào biết tôi không tán thành? Vợ tôi càng không làm, tôi ở bên ngoài ăn chơi chẳng phải càng không hay sao? Dao Dao, em thật không hiểu biết tâm lý đàn ông!”

Hứa Đồng ngọt ngào cười với hắn, “Tôi chỉ cảm thấy, không phải tôi không hiểu tâm lý đàn ông, mà là có người không hiểu cái gì gọi là chân tình. Chương Thực Đồng thực không được tốt lắm, nhưng cô ta đối với anh có phần chân tình, so sánh với những gì anh nói...” Hứa Đồng dừng lại, thu hồi ý cười trên mặt, liếc mắt qua Cố Thần một cái, đậm đậm nói: “Cô ta có như thế nào giả dối, nhưng cũng không bằng anh!”

Nói xong lời này, cô bình tĩnh nhìn Cố Thần, tầm mắt một chút cũng không lệch khỏi quỹ đạo, cho dù rõ ràng nhìn rõ đáy mắt hắn ngưng tụ một tia tức giận, cũng không có một chút khiếp đảm sợ hãi.

“Thật không thích nghe phải không? Nhưng có cách nào? Thế giới này có rất nhiều thứ anh cũng không nguyện ý nhận, nhưng người khác lại cứ giáng trên đầu anh. Không thích? Không thích cũng phải chịu!” Hứa Đồng lại mỉm cười, trong mắt cười có một tia chua xót, “Từ nhỏ đến lớn, rõ ràng cô ta cái gì đều có, rõ ràng tôi cái gì đều không, nhưng mỗi lần đều là cô ta chạy tới nói với tôi: cái này nên là của tôi, cô mau trả lại cho tôi!” Thật vô vãn, nhưng là cô ta cố tình suy diễn trở nên to tát! Còn tôi, luôn luôn ác độc, cô ta? Luôn luôn nhu nhược, như vậy từ trước đến giờ, luôn là tôi bắt nạt cô ta!”

Không hiểu vì sao, Cố Thần vốn trong lòng đang có một con tức giận, nhưng nghe xong những lời này câu Hứa Đồng, lửa giận kia lại lặng yên không một tiếng động lắng xuống dưới.

Nhủ lại mi tâm, không khỏi có chút hoài nghi, chính mình có phải hay không bắt tri bắt giác lại đang nghe đối phương cố tình kẻ khổ.

Lúc này lại nghe được Hứa Đồng đối với chính mình nhẹ nhàng mà nói: “Không biết Cố Thần giữ tôi ở lại, rốt cuộc là có gì giao phó?”

Cố Thần tối sầm lại, liếc mắt nhìn cô một cái, thần nhiên cảnh cáo: “Hứa Đồng, đừng quá đánh giá chính mình quá cao, không có người có thể làm càn ở trước mặt tôi!”

Hứa Đồng không khỏi cười nhạo, “Cố đại thiếu gia, lại nói tiếp, ngài cũng đừng tra tấn chính mình, như ngài nói, ngài chú ý đến tôi như vậy, có phải là hơi nhiều a? Không phải là, ngài yêu tôi?” Cô dương đuôi lông mày, ngữ điệu ngả ngớn, thái thái phóng khoáng không thể kiềm chế.

Cố Thần đột nhiên mỉm cười, khi mở miệng đã hoàn toàn không thấy tức giận, thanh âm nhẹ nhàng mà rồi tỉnh rồi mù, “Dao Dao, vốn tôi đã muốn cùng em kết thúc. Bất qua hiện tại, tôi lại thay đổi chủ ý, em làm cho tôi nóng ruột nóng gan như vậy, tôi thấy tiếc nếu cùng em cắt đứt liên quan!”

Hứa Đồng cảm thấy ngực mình có gì đó chặn lại, có chút bồn chồn rầu rĩ.

Bên cạnh có vài người đi đến, đều là giấy da tây trang, những người khác đều đứng ở bên ngoài, chỉ có trợ lý của Cố Thần đi lên phía trước, nom nóp lo sợ nhỏ giọng nhắc nhở hắn, “Cố tổng, cái kia ... Đã đến giờ, nếu ngài muốn uống cà phê chúng ta sẽ mang theo, ngài có thể uống ở trên đường... Chỉ sợ chậm trễ chúng ta cùng đối tác kí kết hợp đồng!”

Cố Thần thần nhiên trả lời: “Đã biết, lên xe trước chờ tôi!”

●~3~●

Trợ lý kia lẳng lẽ quay đầu cùng những người khác rời đi.

Giám đốc của cô vừa mới vô cùng tức giận cùng cô gái kia nói chuyện lại bị cô chen vào.

May mắn tức giận bị anh ta thu lại, cũng không có thể hiện ra ngoài làm cô ở trước mặt mọi người khó xử.

Nháy mắt, trong lòng hiện nên ý niệm muốn từ chức. Nếu cứ cùng vị cấp trên gần đây hay vô duyên vô cớ tức giận này một thời gian nữa, cô thực sợ chính mình bởi vì quá mức lo sợ đến nỗi già nhanh mất.

●~3~●

Cố Thần giương mắt quét qua Hứa Đồng, “Dao Dao, nhớ kĩ lời tôi nói, chúng ta, còn chưa chấm dứt!”

Hứa Đồng nhìn hắn cười lạnh, “Cố thiếu, ngài không phải muốn tôi làm tình nhân của chồng Chương Thực Đồng?” Ngài cảm thấy, vì chính vị hôn thê

không đầu óc kia của ngài, tôi sẽ làm những chuyện như vậy sao?”

Cố Thần cũng cười, cười đến quý dị ngoạn tuyệt, “Vây, không bằng, tôi bỏ cô ta?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Từ cũ

Về sau hồi tưởng lại Cố Thần nói câu kia, “Vây, không bằng, tôi bỏ cô ta?”, Hứa Đồng chỉ cảm thấy hần chỉ là châm chọc mình mà thôi.

Bỏ Chương Thực Đồng thì sao? Vị trí Cố phu nhân thực ra là cần một người có gia thế hiển hách để đặt vào, rốt cuộc thỏa hiệp chẳng qua là hần muốn thuyết phục để cô làm tình nhân của hần.

Nghĩ đến hai chữ “tình nhân”, Hứa Đồng không khỏi cười nhạo.

Đến tốt cùng là hần quái dị, hay bởi vì cô không chịu hạ mình nên hần càng muốn đi chinh phục?

Muốn cô trở thành đồ chơi của người khác, dù có chết cũng không có khả năng.

● 3 ●

Buổi tối, Đường Hưng Bang nói cho Hứa Đồng một chuyện.

“Trước nghe tin tháng sau cử hành lễ kỉ niệm thành lập trường đúng không? Nhưng nghe ông Kiều nói có người tài trợ cho trường học cũ xây dựng lại thư viện và sân vận động, lễ khởi công sẽ vào cuối tuần, vì thế cũng quyết định tổ chức lễ thành lập trường sớm hơn dự kiến. Buổi chiều, ông Kiều gọi điện đến cửa hàng, nhờ chú chuyển lời cho cháu, bảo ngày kỉ niệm thành lập trường lần này cháu qua đó, ông ấy muốn nói với cháu một số chuyện”

Hứa Đồng vui vẻ nhận lời.

Về sau, không khỏi có chút ngạc nhiên. Lễ kỉ niệm thành lập trường là một sự kiện rất lớn, vậy mà bởi vì một người nào đó mà đột nhiên đổi ngày. Thế mới biết người đời có câu cực kì chính xác: Có tiền có thể sai ma khiến quỷ.

● 3 ●

Cuối tuần, Hứa Đồng thức dậy rất sớm.

Mái tóc dài cột đuôi ngựa, mặc áo sơ mi quần bò giản dị, Hứa Đồng vui vẻ ra ngoài.

Trường mời về rất nhiều học sinh cũ, bởi vì cũng không sắp xếp riêng từng khóa tốt nghiệp, cái chính là rất đông người qua lại, vì vậy không cần trang điểm gì đó cầu kì. Cũng không muốn nhân dịp này thu hút ánh mắt người khác, cô đến trường chẳng qua là vì ông Kiều muốn gặp mà thôi.

Nhưng vừa bước vào vườn trường, lại gặp phải ánh mắt của Bàn Mông.

Nhìn thấy anh, Hứa Đồng có chút giật mình, nghĩ lại, cũng là quen biết, liền dừng lại: “Chào, cũng đến sao?”

Bàn Mông bước nhanh đến vội vàng đáp lại: “Ừ, thầy giáo bên ban tuyên truyền nhờ qua đây hỗ trợ viết bút lông.” Anh hơi dừng lại, thực ra muốn giữ hình ảnh bình tĩnh, thành thực nhưng cuối cùng lại không kiềm chế được niềm vui đang trào lên. Anh nhìn Hứa Đồng nhẹ nhàng: “Không nghĩ sẽ gặp em ở đây!”

Hứa Đồng bước về phía trước, “Ha ha, đúng vậy, tới tham gia lễ kỉ niệm này không phải người có thành tích thì cũng là người có quyền có thế, giống tôi chỉ học được nửa học kì liền bỏ chạy giờ xuất hiện ở đây, thật là ngoài ý muốn, chẳng qua là thầy giáo của mẹ tôi nhắn tới gặp.” Thực ra chỉ đơn giản muốn nói lí do cho anh, nhưng nghe ra lại giống như phủ nhận quá khứ cùng anh ở nơi này.

Bàn Mông cũng bước đi, hai mắt sáng lên, trong giọng nói có ẩn chứa một tia cầu xin: “còn sớm, không bằng qua xem viết chữ đi?”

Hứa Đồng giương mắt nhìn anh, bỗng nhiên bị những tia chờ mong trong mắt anh làm cho kinh sợ.

Bước đi ở chốn cũ, bên cạnh là người yêu cũ, khuôn mặt quen thuộc, xa xôi nhớ lại, tất cả trong khoảnh khắc hiện ra, làm cho người ta sinh ra ảo giác –

giống như hai người chưa bao giờ rời đi, cứ như vậy dừng lại, mặc cho thời gian bên người vội vàng đến rồi vội vàng trôi qua, lạnh lùng mang theo tất cả những gì tốt đẹp nhất.

Những kỉ niệm đó, là tuổi trẻ của hai người, đẹp như vậy, lại mang theo đau xót. Mỗi khi nhớ lại không khỏi khiến người ta thở dài, khóe mắt cay cay, trong lòng cũng chua xót.

Hơi trầm ngâm, dường như có chút thấy Bàn Mông đáng thương, Hứa Đồng gật đầu, “Đúng là còn sớm, có việc để giết thời gian, cũng tốt!”

● 3 ●

Bàn Mông cởi áo khoác, vắt lên lưng ghé dựa, trên người chỉ mặc sơ mi màu trắng. Anh đem cúc áo hai tay cởi ra, xắn lên, chuẩn bị cầm bút.

Hứa Đồng hơi ngạc nhiên. Anh lại như vậy đem hai tay áo sơ mi phẳng phiu vén lên như nhưng bông súp lơ nhỏ, tầng tầng lớp lớp những vết nhăn. Cũng không biết thế nào, cổ tay áo kia vẫn buồng binh, cổ tình muốn cùng anh đối nghịch, anh càng vén lên cao, càng không ngừng tuột xuống, nhất định không chịu yên phận.

Hứa Đồng thấy không được, nhẹ nhàng tiến đến vươn tay giúp: “Để em!”

Hai, ba động tác liền dễ dàng đem cổ tay áo xắn cao.

Lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy Bàn Mông khuôn mặt ngạc nhiên mừng rỡ.

Hứa Đồng khẽ thở dài.

Anh như cũ vẫn hi vọng, không hề biết rằng có những thứ qua rồi thì không thể trở lại được.

Anh như cũ vẫn cố chấp, vẫn kiên trì, vẫn nghĩ đến tương lai, kết quả chỉ làm thất vọng chính bản thân mình.

Làm thế nào để cho anh biết, hai người đã không thể quay về được?

● 3 ●

Bàn Mông cầm bút lông viết vài nét, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt âm áp nhìn Hứa Đồng, thanh âm hơi nặng, có chút khàn khàn, như không thể dấu được trong lòng vội vàng khẩn trương, “Để anh dạy em viết chữ to!”

Từng từ, từng từ nói ra, dường như đều run rẩy.

Người cũ, việc cũ, cảnh cũ, giống như nhiều năm trước, làm cho Hứa Đồng thấy thời gian như quay ngược trở về.

Thoáng chút hoảng hốt, cô lập tức trấn định.

Lặng lẽ suy nghĩ, lặng lẽ quyết định.

Có thể mượn lúc này cho anh hiểu được, hai người, sẽ không còn cách nào trở lại như trước.

“Được!” Cô nhẹ nhàng đáp.

Bàn Mông không biết rằng có phải chính mình ảo giác hay không, anh lại cảm thấy như trong lời đáp của Hứa Đồng có một tia vui vẻ, âm thanh đó như quá khứ dội về, mang theo vết dấu năm tháng.

Đơn giản một từ đã làm cho đáy mắt Bàn Mông thoáng ướt át.

Anh cẩn thận giữ chặt tay Hứa Đồng, nhẹ nhàng như cầm trong tay bảo vật vô giá, nhẹ nhàng kéo đến lồng trong ngực mình.

Cầm bàn tay nhỏ bé của cô, trong phút chốc da thịt chạm nhau, trong mắt anh như có một giọt lệ muốn trào mi.

Anh chưa bao giờ dám hi vọng xa vời, sự việc trước mắt, đã nghĩ từ nay về sau chỉ có thể nhớ lại trong mơ, không ngờ nhân sinh còn có đến lần thứ hai.

Ngoan ngoãn đứng trước ngực anh, để anh cầm tay, nhẹ kéo cây bút, không phải là hồi hộp lo sợ mà là thoải mái nhẹ nhàng, hai cánh tay nhẹ đưa, chạy trên mặt giấy, lưu lại hai chữ.

“Tiểu Đồng”

Khi thu bút, tiếng tim đập dường như đã nhanh hơn rất nhiều.

Năm tháng nhẹ nhàng qua, lau đi những dấu vết cũ, anh lại cố chấp đem nó khắc trong lòng, ôm lấy người trước ngực, anh chỉ hi vọng có cơ hội quay trở lại như trước, đem mỗi chân tình kia bù đắp lại những thương đau, cùng cô đi về phía trước.

Anh nhắm mắt lại, môi hơi run dán bên tai cô, giống như hôn, thậm chí gọi: “Tiểu Đồng!”

Cô hơi run lên, nhưng run rẩy đó chẳng qua là bị người xa lạ tiếp cận mà thôi, hoàn toàn không phải tâm hồn rung động.

Rất nhanh trầm tĩnh lại.

Anh buông tay, khẽ nắm vai cô, nhẹ nhàng xoay lại trước mặt mình.

Cô im lặng mặc anh, cũng không hề cự tuyệt.

Anh đưa tay, cẩn thận nâng cằm cô, nhìn thật sâu.

Anh giống như mê muội, đắm đắm nhìn, rồi cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi mềm mại kia.

Thử chuyển động môi, nhưng cô cũng không né tránh.

Trong lòng anh không khỏi mừng rỡ, can đảm tiến sâu hơn.

Như thế này, về sau chẳng sợ làm anh lập tức chết đi anh cũng sẽ vui vẻ chịu đựng, không hề oán thán.

Cũng không dám hi vọng xa vời, trong cuộc đời anh sẽ có một thời khắc nào say lòng người đến thế.

● 3 ●

Khi Bằng Mông hôn, Hứa Đồng cũng không hề né tránh.

Mặc anh bừa bãi hôn.

Vốn không muốn cự tuyệt, để thừa dịp này cho anh hiểu được, chuyện hai người đã qua, dù có thân mật như trước thì năm tháng đã khắc trong nhau những khoảng cách xa xôi, cho dù thế nào cũng không thể xóa bỏ.

Vì vậy để mặc anh, cô không phản ứng, chờ cho anh hiểu rằng anh chỉ đang một mình độc diễn. Nhưng lúc ánh mắt khẽ chuyển động, lại nhìn đến một hình ảnh quen thuộc ở một bên từ từ tiến tới.

Trong lòng như có một tiếng nổ lớn, không biết đến tột cùng là kinh ngạc hay tức giận, suy nghĩ bị gián đoạn, môi không ngờ vô ý thức nhẹ nhàng mở ra.

Anh giao động lưỡi, lập tức không do dự tiến vào trong.

Dường như có chút hỗn độn, trong đầu trống rỗng, toàn thân như bị đóng băng.

Càng cố gắng suy nghĩ lại càng loạn.

Vì thế đơn giản là nhắm mắt lại.

Tùy nó đến thế nào thì đến, không muốn suy nghĩ, chỉ mong có thể lo cho mình, lấy bất biến ứng vạn biến.

● 3 ●

Bởi vì vị tân tổng giám đốc tập đoàn Cố thị - Cố Thần – đồng ý bỏ vốn xây dựng thư viện và sân vận động cho trường học cũ, hiệu trưởng đối với vị kim chủ này nhiệt tình đến mức hận không thể đem chính mình đốt cháy thành hóa diệm son.

Ông ta hào hứng đưa Cố Thần đi dạo các nơi, cẩn thận giới thiệu từng chỗ. Khóe miệng hần thân nhiên mỉm cười, lẳng lặng nghe. Tư thái tĩnh tại, tao nhã như không để ý đến việc gì xung quanh, hiệu trưởng nếu như đoán mình nhìn không lầm, biểu tình đó của hần lúc này trở nên có chút không bình thường, cũng có thể nói là ... dữ dằn.

Ông nhìn xem người trước mắt, vốn thâm trầm lạnh lẽ, trong một giây ngắn ngủi, đáy mắt hiện lên một tia sắc lạnh.

Một phản ứng thật thú vị!

Mà phản ứng thú vị đó, chẳng lẽ là bởi ngay gần đó có hai người trẻ tuổi kia đang hôn môi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đối chọi

Không khí kì lạ pha lẫn xấu hổ, hiệu trưởng nhin không được ho nhẹ hai tiếng. Bàn Mông mới ý thức được bên cạnh có người, vội vàng buông Hứa Đồng, để ra chút khoảng cách, trong lòng không ngừng cảm thán.

Từ trước tới giờ, anh luôn là người lạnh lùng biết kìm chế, đừng nói là chỉ một câu tình cảm, đến một ánh mắt thân thiện với người khác cũng không từng có. Nhưng mà giờ, khi anh gặp được Hứa Đồng, lí trí dường như bốc hơi, lại ở nơi công cộng làm chuyện như vậy.

Quay đầu, anh nhìn thấy Cố Thần khoe miệng hơi cười, khoe mắt nheo nheo đang nhìn bên này, bộ dáng đó không hiểu vì sao làm người ta có một cảm giác kì lạ.

Hiệu trưởng đứng cạnh hắn, sắc mặt không tốt, đang cố gắng cười gượng.

Không biết làm cách nào chào hỏi, lại nghe Cố Thần mở miệng phá tan bầu không khí.

Hắn nhìn hiệu trưởng cười tủm tỉm: “Thật là trùng hợp, ở đây lại gặp được người quen. Hiệu trưởng, còn một lúc nữa mới đến lễ khởi công, vậy không bằng ngài về văn phòng nghỉ ngơi trước, để chúng tôi tán gẫu vài câu, sau sẽ cùng ngài cắt băng khánh thành, có được không?”

Hiệu trưởng lập tức đáp ứng yêu cầu, xoay người rời đi, đem không gian trả lại cho ba người trẻ tuổi, mặc cho bọn họ “Tán gẫu vài câu”

Cố Thần nhìn Bàn Mông, hơi cười, “Đã lâu không thấy, học đệ!” Ngữ khí bỗng trở nên thân mật, trêu ghẹo Bàn Mông, “Còn tưởng rằng bằng nghìn năm, không biết tới thất tình lục dục, lại cũng có hồng trần phàm tâm. Chính là ...”. Hắn kéo dài giọng, ánh mắt cố tình đảo qua Hứa Đồng, nheo lại, giống như cười khê: “Muốn tìm ý chung nhân, vẫn nên tìm người thành thật có vẻ tốt hơn, tìm người giáo hoạt đa đoan, chỉ sợ không kiểm soát được, nếu như trước đây có cùng với những người khác, khi lấy về, lại có thể cùng với những người trước “đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng” thì thật bất an!”

Sắc mặt Bàn Mông trắng bệch, đáy lòng có cảm giác lạnh lẽo.

Không đơn giản chỉ vì người hắn ám chỉ là Hứa Đồng. Đau là ở chỗ, anh cảm thấy Cố Thần muốn ám chỉ với chính mình rằng, hắn cùng với người trong lòng anh, quan hệ không phải là ít.

Anh lặng lẽ nhìn Hứa Đồng.

Cô vốn bình tĩnh, giờ phút này trên mặt đã nổi lên tức giận, cố gắng áp xuống lấy giọng nhẹ nhàng cười nhạo: “Cố thiếu nói quả không sai! Nhưng mà tôi thấy, người làm vợ tốt không chỉ có đủ nghĩ thất nghĩ gia, ngoài đó, còn phải tự biết quý trọng sinh mạng của mình, không phải cứ động một cái đã nghĩ vì người khác tự tử, nhưng mỗi lần như vậy lại vẫn có cơ hội sống sót. Đem người như vậy lấy về, không chỉ làm cho cả nhà về vãng mà còn có thể làm cho người làm chồng mở mắt a!”

Cố Thần ha ha cười, “Có lý! Quý trọng sinh mạng là điều trọng yếu!”

Hắn vừa nói, trong đầu lại hiện lên cảnh vừa rồi cùng Bàn Mông hôn môi.

Nói đến đây, đã muốn dừng lại, nhưng lại nhìn thấy hai cánh môi kia vừa bị người khác hôn qua, trong lòng hắn trào lên một cơn tức giận, không muốn bỏ qua như vậy, tiếp tục nói: “Dao Dao, để tôi nói cho em một việc: em gái em đúng là rất phù hợp với điều kiện đó, có thể cùng với Cố gia sống chết, cho nên tôi mới cùng cô ta đính hôn!”

Hứa Đồng cười duyên trào phúng đáp trả hắn: “Cố thiếu thật có tình! Ngài không biết nghĩa cử cao đẹp này của ngài, nhận lấy em gái tốt của tôi, không biết đã cứu vớt được bao nhiêu đàn ông không chịu được kích thích của hành vi tự sát đâu!”

Cố Thần đem ánh mắt dừng lại trên mặt Hứa Đồng, lông mày đột nhiên nhíu lại, nhưng tươi cười trên mặt lại càng đậm, “Dao Dao, chúng ta cũng thật có duyên, thường không hẹn mà gặp!”. Hắn thông thả tiến đến gần Hứa Đồng cùng Bàn Mông, nhìn chậm rãi giống như dặn dò: “Dao Dao, vị học đệ này đối với người khác phải không có kinh nghiệm, không giống như tôi, vì vậy không cần làm cậu ta đau lòng!”

Hắn lại tiến thêm hai bước, khoảng cách càng gần, hơi cúi đầu, cười đến vui vẻ, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe rõ, thì thầm, “Thật không ngoan, một lần nữa để cho gặp được cùng người khác như vậy, tôi mất hứng cũng sẽ có người gặp rắc rối không nhỏ đâu!”

Hắn nhỏ nhẹ thể hiện tức giận cùng uy hiếp, trên mặt ý cười đậm đà, nhưng đi vào mắt Hứa Đồng, lại có một tia sắc lạnh cảnh cáo.

Hứa Đồng lập tức nhận ra, hắn không phải là nhất thời mới nói vậy. Cảnh cáo uy hiếp này hắn nói ra, rất thật.

Thật buồn cười, chính hắn đã có vị hôn thê, dựa vào cái gì yêu cầu người khác vì hắn thù thân như ngọc?

Vốn định mở miệng phản bác lại, hắn đã quay đầu nhìn về phía Bàn Mông.

Vỗ bả vai Bàn Mông, ân cần chu đáo giống như học trưởng, lại như cũng không để ý quan hệ của hắn với Hứa Đồng, thân thiết nói: “Học đệ, phải để tâm một chút! Dao Dao cũng không phải ngây thơ, mà giáo hoạt đến làm cho người khác phải đau đầu, quả thực là tiêu hồ ly, làm người ta vừa yêu lại vừa hận!”

Hắn giống như tự nhiên nói ra, nhưng lại vô hình thể hiện quan hệ hần và cô thực ra không phải là bình thường.

Bàng Mông nhìn Cố Thần, chậm rãi nhấn lại mi tâm, dường như có dao ở bên trong, ản ản đau đớn, “Học trưởng, mặc kệ trước đây thế nào, sau này, chỉ mong có cơ hội để tôi có thể yêu thương cô ấy!”

Anh nói, ánh mắt từ trên người Cố Thần chuyển về phía Hứa Đồng. Hứa Đồng hơi giật mình, hình như nháy mắt có cảm động, nhưng trong tức khắc lại không phục tư thái bình tĩnh lạnh lùng.

Mà Cố Thần, tươi cười bỗng dưng cứng lại. Tuy rằng hắn rất nhanh làm cho mình trở về bộ dáng giễu cợt thông dong, nhưng trong tươi cười lúc này, cũng phát ra tức giận cùng lạnh lùng.

“Học đệ”, hắn lại từ từ tha thiết dặn dò, “Tin tưởng anh, Dao Dao không thích hợp với cậu, cậu tốt nhất nên tìm người ngoan ngoãn nghe lời mới đúng!”

Bàng Mông vẫn kiên định, “Tôi chỉ yêu cô ấy!”

Nghe anh nói vậy, hai tròng mắt Cố Thần tối lại.

Miệng hắn tuy rằng vẫn uốn thành một đường vòng cung, nhưng cho dù ai nhìn thấy bây giờ đều rõ ràng, mỉm cười trên mặt hắn lúc này không còn tự nhiên như trước.

“Cứ nghe đi!”, hắn vỗ vai Bàng Mông, lại nhẹ nhàng vuốt lại cravat trên áo, nhẹ giọng: “Tôi sẽ giúp cậu giới thiệu một cô gái thích hợp!”

Không cho Bàng Mông có cơ hội nói tiếp, Cố Thần đã lướt qua người anh, đi về phòng hiệu trưởng.

Trước khi rời đi không quên liếc qua Hứa Đồng, cô ta thân nhiên cười nhạt, đuôi lông mày khẽ giương tràn ngập giễu cợt.

Bộ dáng không coi ai ra gì này thật làm cho người khác phát điên. Nếu không phải đang có chuyện quan trọng, hắn thật muốn tiến lên bắt cô ta vắt cái biểu tình đó xuống, thật làm người khác tức giận.

● 3 ●

Đến phòng hiệu trưởng, trong lòng Cố Thần không nhịn được vẫn nghĩ đến cảnh vừa rồi Hứa Đồng cùng Bàng Mông hôn nhau. Trong lòng vẫn không khỏi tức giận.

Không thể tưởng tượng được, hắn lại nhiều lần như vậy nhìn lầm, cứ tưởng là dịu dàng đáng yêu, lại không ngờ kì thật là tâm cơ tính toán. Mới cùng nhau một phen dây dưa, bị hắn phát hiện lại chạy tới cùng Bàng Mông tro tàn lại cháy.

Ngẫm lại thấy thật buồn cười, hắn cùng Bàng Mông ở nước ngoài, là hai người tuyệt đối phong độ, lại hoàn toàn lạnh lùng, có thể nói là không thể bị người khác tiếp cận chân tình, nay lại bị cô gái giao hoạt kia đùa giỡn. Thật là đáng buồn.

Hắn từ trước đến nay, làm việc quyết đoán, xuống tay không lưu tình. Nay có phải hay không quá mức nhân từ? Luôn nghĩ sẽ dạy dỗ cô ta, lại luôn ở thời điểm cuối cùng vì bộ dáng đáng thương kia tác động mà lung lay, vì thế liền dừng lại, làm chính mình thất bại, để cô ta đùa bỡn.

Có phải hay không hắn rốt cuộc phải xuống tay?

Cố Thần lấy di động ra, lúc này đã tức giận đến mức nghiền răng nghiền lợi.

Lúc bắt đầu gọi, trong lòng vẫn oán hận suy nghĩ, nhất định phải dạy dỗ cô một lần, để cô biết, hắn đối với cô không phải là không giống những người khác.

Điện thoại rất nhanh có người nhắc máy. Từ microphone truyền đến giọng nói nhẹ nhàng, “Cố tổng, ngài có chỉ thị gì sao? Nghi thức đặt móng sắp bắt đầu, ngài nên mau chóng đến phòng hiệu trưởng.”

Cố Thần day day mi tâm, thân nhiên nói: “Đợt tới tôi nói tôi phải đi công tác làm cho Chương gia đổi lịch, tổ chức tiệc sinh nhật vào hai ngày tới, gọi điện thoại tới đó, nói cho họ, hai ngày sau, tôi sẽ đến dự tiệc!”

Trợ lí kia nhanh chóng đáp ứng.

Trong nháy mắt, lúc cúp máy, chính hắn lại bắt đầu hồi hận, quyết định vừa rồi đưa ra có chút vội vã.

Như vậy, chẳng lẽ hắn là cùng ai đó so đo sao? Vì một người nào đó cùng người khác hôn môi, hắn liền quyết định tham dự tiệc sinh nhật của vị hôn thê này sao? Hắn là người luôn biết tự kìm chế, nhưng gặp phải người mà hắn ghét nhất kia, không biết vì sao lại trở thành như vậy.

Khẽ than nhẹ, chính mình cũng cảm thấy buồn cười. Bắt đầu từ bao giờ, hắn lại trở nên ngây thơ như vậy. Hắn lại dùng tay day day mi tâm, hắn nói cho chính mình: Chẳng qua là muốn chinh phục thôi, từ giờ về sau dù thế nào cũng nhất quyết không thể so đo.

● 3 ●

Ánh mắt Bàn Mông nhanh chóng hướng mặt Hứa Đồng.

Từ lúc hai người thân mật, anh lặng lẽ nhìn biểu tình của cô.

Khi anh buông ra, anh hi vọng có thể nhìn thấy cô thẹn thùng hai má ửng đỏ. Nhưng mà không có, trừ bình tĩnh lạnh nhạt, trên mặt cô cái gì cũng không xuất hiện. Chỉ là im lặng, sắc mặt không hề thay đổi.

Sau đó cùng Cố Thần nói chuyện, lại bắt đầu biến chuyển.

Có lẽ ngay chính cô cũng không phát hiện, lúc cùng Cố Thần đối chọi gay gắt, trên mặt biểu tình không thể kiềm chế được, nhưng cảm xúc này, lại sáng lạn đầy sức sống.

Trong lòng anh dậy lên một tia chua xót.

Anh cùng Cố Thần đều là những người trầm tĩnh lạnh lùng, ở trước mặt người khác, không dễ dàng gì bộc lộ cảm xúc thật. Nhưng hôm nay, cả hai người giỏi không chế chính mình này lại cùng đối chọi gay gắt, nhất định không chịu lùi bước. Tuy rằng trong lúc đó bọn họ đều duy trì vẻ mặt tươi cười thoải mái, nhưng trừ bọn họ ra, những người bên ngoài đều có thể thấy rõ ràng, trong lúc đó, hai người đã sớm đánh mất bình tĩnh.

Bàn Mông trong lòng đau đớn.

Như vậy nghĩa là sao?

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Phần nộ

Bàn Mông nhìn Hứa Đồng, thật lâu sau hỏi, “Tiểu Đồng, chúng ta ... có thể bắt đầu lại không?”

Tuy rằng trong lòng đã đoán được, khả năng cực kì nhỏ, cũng không phải không nhận thấy, vừa rồi trong lúc hôn kia, cô một tia xúc động cũng không có, nhưng anh không nghĩ như vậy lặng lẽ buông tay, chẳng sợ biết rõ sẽ bị cự tuyệt nhưng cũng muốn toàn tâm thử cố gắng đến cùng.

Hứa Đồng nhẹ nhàng thờ dài, “Bàn Mông”, kêu tên anh, giọng nói bình tĩnh lạnh lùng, “Qua rồi chính là qua rồi, chúng ta không thể bắt đầu, ai cũng không thể trở lại giống như trước. Vài năm qua đi, mọi thứ đã thay đổi, chúng ta cũng đã thay đổi. Có lẽ ...” Cô nhẹ nhàng nhún mày, có chút dăm chiêu, “Nên chấp nhận những gì đã qua, nhiều năm không gặp, thế non hẹn biển sớm đã tan biến không còn dấu vết. Mọi người đều thay đổi, cái không thể thay đổi không phải chính là hiện tại sao?”

Nghe xong, sắc mặt Bàn Mông đã trở nên tái nhợt.

“Thực ra đã sớm đoán được câu trả lời như vậy, nhưng vẫn không có ý định từ bỏ, trong lòng vẫn còn một tia ảo tưởng, ảo tưởng còn một khoảnh khắc nào đó, em sẽ nguyện ý cùng anh trở lại như trước, một lần nữa bắt đầu.” Anh mỉm cười, nụ cười còn đọng trên môi nhưng lại vô cùng đau đớn. “Hiện tại, rốt cuộc đã có thể hoàn toàn hết hi vọng. Nhưng không phải là một loại giải thoát. Hứa Đồng”, anh bỗng nhiên gọi tên cô, “Thực ra đã sớm cảm giác được, tình cảm của em đã không còn như trước, nhưng lại không muốn thừa nhận, vì thế tự lừa mình dối người. Nhưng về sau sẽ không, ha ha, bởi vì cố chấp như thế nào đi nữa cũng đã không còn khả năng.” Anh buồn bã cười khổ, giọng chua xót.

Hứa Đồng trầm mặc không nói. Không phải cô không nhận ra đau đớn trong mắt anh, nhưng cô đã từng đau gấp ngàn vạn lần như vậy, cũng có thể chính mình kiên cường đứng lên? Lúc này an ủi anh, ngược lại càng làm anh không thể quyết đoán mà buông tay.

Bàn Mông đi đến bên ghế dựa, lấy áo khoác, chưa kịp mặc bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Đồng, phân vân một lúc, rốt cuộc vẫn nói: “Hứa Đồng, Cố Thần anh ta ... đã đính hôn cùng Chương Thực Đồng!”

Cứ áp ứng mãi, cuối cùng vẫn quyết định nói ra.

Hứa Đồng kinh ngạc, “em biết, báo chí đăng nhiều như vậy, không nhìn thấy mới là lạ. Anh là cảm thấy, muốn đối với việc Chương Thực Đồng làm năm đó đem trả lại, đem vị hôn phu của cô ta đoạt lấy, làm cho cô ta bị người đời đàm tiếu vì bị chồng ruồng bỏ? A! Nghĩ nhiều quá rồi, em không có nhân rồi đến mức như vậy, hai người xấu xa đó, cột vào với nhau cũng là vì dân trừ hại rồi, làm sao còn cần em ra tay?”

Bàn Mông khẽ nhún mày, có chút dăm chiêu, những lời này Hứa Đồng nói cũng không làm anh tin tưởng.

Theo như tính cách của cô ấy, chuyện này chính là muốn dùng kế gây ông đập lưng ông trả thù mới đúng.

Đi làm hỏng mọi việc, sau lại cười thầm phỉ tay chạy lấy người, sự việc không phải như vậy sao?

Nhưng cô ấy lại nói, cũng không nhân rồi đến mức như vậy, Bàng Mông trong lòng lại thấy đau đớn. Dù không muốn quan tâm, nhưng kì thật trong lòng lại rất để ý. Chính cô cũng không nhận thấy được, đường hoàng giải thích như thế có bao nhiêu gượng ép, có bao nhiêu không phù hợp cá tính của mình.

Cười buồn, anh hỏi: “Chúng ta về sau vẫn có thể là bạn bè chứ?”

Nhớ rõ ngày trước, ngay cả làm bạn với anh cũng không muốn.

Hứa Đồng nhẹ nhàng cười, gật đầu đồng ý: “Tất nhiên!”

Bàng Mông nhắm mắt lại.

Tất nhiên.

Giờ phút này anh thực sự đã không thể hi vọng gì hơn nữa.

● 3 ●

Đã từng với anh làm bạn cũng không thể, nay lại là “Tất nhiên!”

Đã không còn hận anh, nhưng anh lại cảm thấy đau lòng mất mát.

Giờ phút này, anh muốn nghe, thức ra là câu “Không thể là bạn bè”. Nói như vậy không phải là trong lòng còn chút bóng dáng của anh sao? Cho dù bóng dáng kia đến tận cùng chỉ vì oán hận.

Nhưng bây giờ, ngay cả oán hận đối với anh cô cũng bỏ qua, chỉ sợ là đã đem anh hoàn toàn buông ra.

Kì thật có thể bị người khác oán hận cũng là một loại hạnh phúc – bởi không yêu làm sao có hận?

Giờ đây, trong lòng anh chỉ còn lại bất đắc dĩ cũng đau thương. Cuối cùng cũng hiểu được, trong tình yêu không có chỗ cho do dự, những thứ dù chỉ là thoáng qua thôi cũng không thể nào đem trở về. Những gì đã qua, chính là đã qua.

● 3 ●

Đưa tay vuốt lại tóc, Bàng Mông nhìn về phía Hứa Đồng, cười, “Trước đây anh đã quyết định, nếu còn có thể bắt đầu lại, anh sẽ ở A thì dù thế nào cũng không rời đi. Nếu không thể, liền tiếp tục xuất ngoại tu nghiệp.”

Hứa Đồng giương mắt, “Như vậy, sau này anh muốn xuất ngoại?”

Bàng Mông gật đầu, “Ừ. Hi vọng lần này, có thể điều chỉnh bản thân, hoàn toàn buông tay.”

Nhìn dáng anh cô đơn, trong lòng Hứa Đồng cũng cảm thấy rầu rĩ.

Thời gian đã vội vàng trôi qua, dù cho ai đã từng đau khổ, ai đã từng hối hận, ai cũng cứng không phải là người chiến thắng. Ai mà không già đi? Không ai có thể từ thời gian đoạt lại những giây phút quý giá đã qua.

Bây giờ, trong lòng dường như đã nhận ra.

“Chúng ta đều buông tay đi, quý trọng hiện tại! Bàng Mông, chúc may mắn!”

● 3 ●

Không kịp lưu lại cho nhau những thương cảm, di động Hứa Đồng đột nhiên vang lên.

Nhận điện, đơn giản nói một hai câu rồi tắt máy.

Quay đầu nhìn Bàng Mông tạm biệt: “Thấy giáo của mẹ em kêu lên tìm ông ấy. Bàng Mông, bảo trọng!”

Xoay người rời đi, bước chân nhẹ nhàng, không lưu luyến.

Dù khó có thể dứt bỏ, nhưng cũng có thời khắc nhất định phải buông tay.

● 3 ●

Cả buổi tối, Hứa Đồng ngẩn ngơ không nói.

Đường Hưng Bang thấy nhất định có chuyện gì, vì thế hỏi: “Tiểu Đồng, có chuyện gì không vui sao?”

Hứa Đồng miễn cưỡng cười, lắc đầu, “không có gì, chú không cần lo lắng”. Thờ dài xong, lại nói, “Hôm nay cháu gặp ông Kiều, nói chuyện rất vui vẻ, nhưng ông đột nhiên hỏi, có muốn dựng lại mộ cho mẹ không. Cháu cảm thấy rất kì lạ, đương nhiên là không muốn, ở lưng chừng núi đó chính là nơi mẹ chọn, ở kia có thể nhìn thẳng ra đó. Ông Kiều lại nói, có thể hỗ trợ đem mộ của mẹ cháu đến một nơi tốt hơn. Cháu cảm thấy có gì đó không đúng, liền hỏi ông làm thế nào hỗ trợ, chỗ đó tốt như thế nào, kết quả ông ấy liền nói ra, kì thật là Chương Khang Năm muốn chuyển mộ của mẹ cháu!”

Nói đến đây, giọng Hứa Đồng bỗng trở nên tức giận, “Thật là buồn cười! Ông ta dựa vào cái gì muốn động vào mộ mẹ cháu! Ông ta có tư cách gì! So với nơi này phong thủy tốt hơn? Thật lạ! Lúc người còn sống bị ông ta cô phụ, qua đời nhiều năm sau mới muốn làm chút gì đó, không phải là đã quá muộn sao? Huống hồ còn muốn làm chuyện thế này, ông ta làm sao biết được mẹ cháu có hay không thích cái nơi ông ta chọn? Có tiền liền nghĩ người khác cũng bị hơi tiền chi phối sao, thực buồn cười!”

Đường Hưng Bang nhẹ vỗ bả vai Hứa Đồng, trấn an “tình tào lại đã, nếu không thích thì trực tiếp từ chối bọn họ cũng được, đừng làm chính mình tức giận thành bộ dạng này thật không đáng.”

Hứa Đồng chậm rãi an tĩnh lại.

Đúng, chính mình không cần vì những người như vậy mà nổi giận.

Quyết định không để ý đến việc này nữa. Nhưng khi đã muốn đem chuyện này quên đi, buổi tối ba hôm sau ngồi ở trong nhà, vui vẻ đợi những người khác đến chơi, đợi bọn họ nâng chén cùng say vô tình nhận được trên bàn tờ báo buổi sáng, tâm mất lướt qua mặt báo, thấy rõ một mẫu tin tức, tức giận trong lòng lại ngùn ngụt dâng lên.

Hai mắt Hứa Đồng gắt gao nhìn thẳng tờ báo, đọc nội dung trên kia: “... Có - Chương hai xí nghiệp lần đầu bắt tay hợp tác, chuẩn bị liên hiệp khai phá lưng chừng núi, kế hoạch trong hai năm đem nơi đó trở thành khu vui chơi lớn nhất A thị. Tổng giám đốc tập đoàn Chương thị Chương Khang Năm, muốn kiến thiết khu vui chơi này là bởi lời hứa với con gái, Chương Thực Đồng, nay trước khi con gái kết hôn liền thực hiện lời hứa trước kia, cũng dùng sự kiện này làm của hồi môn cho ái nữ, hi vọng về sau có thể vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc. Lần này dự án xây dựng khu vui chơi có một ý nghĩa quan trọng, không chỉ là tình cảm của cha dành cho con gái, cũng là của chủ tịch tập đoàn Có thị dành cho vợ tương lai của mình. Chương tiểu thư thật may mắn, hạnh phúc. Hôm nay đúng là sinh nhật của Chương tiểu thư, nhân ngày này, Chương tổng quyết định tại tư gia tổ chức tiệc tối long trọng. Trong buổi tiệc đó không chỉ có vị hôn phu của Chương tiểu thư xuất hiện, các nhân vật nổi tiếng trong giới cũng sẽ tề tựu đông đủ, cùng nâng chén chúc mừng Chương tiểu thư sinh nhật hạnh phúc...”

● 3 ●

Hứa Đồng đem tờ báo hung hăng ném trên mặt đất.

Tức giận đến cực điểm, biểu tình trên mặt dường như biến dạng, hai tay gắt gao nắm thành quyền..

Thì ra Chương Khang Năm muốn dời mộ của mẹ, không phải cái gì gọi là muốn đưa đến một nơi phong thủy tốt hơn để yên nghỉ, mà là vì muốn xây dựng khu vui chơi cho con gái yêu của ông ta!

Ông ta có hay không nghĩ đến, bởi vì xây dựng khu vui chơi cho con gái ông ta, đã xúc phạm tới một người con khác của ông ta?

Hứa Đồng đập mạnh lên bàn, tay đau đến run lên, cũng không thể giảm đi sự tức giận.

Thật sự, trong khoảnh khắc nào đó đã tin tưởng người gọi là cha kia muốn bù đắp lại cho mẹ cô. Ai ngờ chân tướng sự việc thực ra là như thế này.

Còn có, Có Thần!

Trong đầu hiện lên tên hắc, Hứa Đồng hận, neho mắt lại.

Hắn cùng Chương Khang Năm khởi công dự án này đúng không?

Không biết hắn có biết được, hắn khởi công dự án đó, trên mảnh đất kia, có mộ của mẹ cô?

Tiệc sinh nhật phải không?

Ở đây, lúc cô tức giận, nhưng người đó, nhưng người vừa dầy vò vừa làm đau người khác đó, lại đang vui vẻ tổ chức tiệc tùng phải không?

Bất chấp đêm nay trong nhà có bao nhiêu người đến, bất chấp khi bọn họ đến mình không có nhà sẽ như thế nào sốt ruột, cũng không muốn nhấn lại cho mọi người không cần chờ mình, lúc này, trong lòng Hứa Đồng chỉ còn phần uất cùng hận thù, rột cuộc bất chấp chuyện gì xảy ra.

Liền lao ra ngoài, nhà họ Chương phải không? Tiệc sinh nhật phải không? Vui vẻ đêm nay phải không?

Được rồi, vậy làm cho người ta một đêm khó quên đi!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Trò hay

Không muốn làm cho mình thua kém những người khác, Hứa Đồng vào cửa hàng bên đường, mua trang phục và phụ kiện. Thay chiếc váy dài xinh đẹp, tóc vén cao, đi giày cao gót, từng bước từng bước ra ngoài, dưới chân nện từng tiếng “cộp, cộp!”, Hứa Đồng điềm nhiên tiến vào nhà họ Chương.

Bảo vệ ngăn Hứa Đồng lại hỏi thiệp mời, Hứa Đồng cười chỉ hỏi một câu, “Có nghe không Chương lão gia nói qua tên Chương Đồng?” Đối phương mở hôi chảy ròng ròng, cho cô qua.

Chương Đồng. Hai chữ kia nói ra, trong lòng Hứa Đồng chỉ có phần nộ và khinh thường, cảm thấy thật buồn nôn.

Đó là tên khi cô chưa cùng mẹ rời đi. Từ khi ba mẹ li hôn, đã đem nó vứt bỏ, từ đó về sau sửa theo họ mẹ.

Đại sảnh nhà họ Chương tràn ngập trong vàng son xa hoa lộng lẫy. Chỉ đảo mắt một vòng, Hứa Đồng liền phát hiện những người kia đều là những nhân vật tầm cỡ quen thuộc thường xuất hiện trên báo chí.

Cô không khỏi cười lạnh. Tiệc tùng quả như báo chí nói, rất nhiều nhân vật nổi tiếng.

Thướt tha khoan khoái tiến vào, trong phòng vang lên một khúc nhạc. Chương Thực Đồng đang đứng trước bánh ngọt nhiều tầng, xem ra tiếp theo là nghi lễ cắt bánh.

Chương Khang Năm cùng Tiền Như Vân đứng ở phía sau, vẻ mặt âu yếm nhìn con gái yêu cười.

Hai mắt Chương Thực Đồng si mê nhìn nơi nào đó. Hứa Đồng theo tầm mắt nhìn qua, cuối cùng dừng lại trên người Cố Thần.

Hắn đang dựa bên cửa sổ, trong tay cầm li rượu, coi như những việc xung quanh không liên quan gì đến mình, thảnh thơi thưởng thức rượu trong tay.

Hứa Đồng xuất hiện, làm hắn ngạc nhiên. Nhìn thấy cô đi lại phía mình, hắn khẽ nheo mắt, lặng lẽ đứng thẳng dậy.

●~3~●

Hứa Đồng chớp mắt, trên mặt cười rộ, từng bước từng bước đi đến bên Cố Thần.

Hắn đang dựa bên cửa sổ, nhìn vậy liền nhẹ nhàng đứng thẳng lên.

Dừng lại trước mặt hắn, cách rất gần, nhẹ cười đem li rượu trong tay hắn để sang một bên cửa sổ. Âm nhạc trong phòng vang vang bên tai, kiễng gót chân, ngẩng đầu, nghiêm mặt, đem hai gò má kề sát vào hắn, gần đến chạm vào, đôi môi như quyến rũ mê hoặc đến bên tai hắn, kiều diễm hỏi: “Rất nhàm chán, không bằng nhảy một điệu đi?”

Nói xong liền lùi về chớp mắt nhìn hắn, ánh mắt quyến rũ mà khiêu khích.

Cố Thần nhẹ giọng cười, giương mắt hỏi: “Muốn làm cái gì?” Rồi cúi sát đầu hỏi, “Đột nhiên như vậy, muốn đùa giỡn gì? Muốn dùng tôi làm vũ khí trong tay, đi trêu chọc những người đó sao?”

Hứa Đồng thản nhiên cười, “Vị hôn thê kia đang nhìn chúng ta sao? Chắc hẳn là đang hướng về phía này đi tới!” Đem hai tay đặt lên vai hắn, gót chân nhẹ nhàng xoay, hai tay từ đầu vai hắn nhẹ nhàng vuốt đến sau ngực, kiều diễm chớp mắt, khoe miệng hơi hé mở, thì thầm làm nũng hỏi hắn: “Không phải là bị vợ quản nghiêm! Chẳng lẽ sợ, cho nên không dám khiêu vũ?”

Ngon đèn ở bên trong chiếu rọi rõ rệt, ánh sáng trên mặt cô lúc sáng ngời lúc lại u mê, nhưng lời nói đó, trong lúc ngọn đèn chuyển động, hắn lại cảm thấy chính mình không cường được có một chút hưởng thụ.

Cố Thần đảo mắt nhìn phía sau, lại thu ánh mắt trở lại Hứa Đồng, môi hơi động, nhẹ cười, “Khiêu tướng sao? Cũ rồi! Dao Dao hẳn là biết, muốn thắng nhất định không được để lộ chiêu sao?”

Nghe giọng hắn, giống như bị cự tuyệt, nụ cười trên mặt Hứa Đồng hơi đánh lại. Sắp không kịp nữa, Chương Thực Đồng cách chỗ này chỉ còn vài bước chân.

Bỗng nhiên bên hông vụt qua, sau khi kinh ngạc nhận ra, là cánh tay hắn đột nhiên vụt đến, đem cô tiến vào trong lòng.

“Nhưng mà ...” Hấn lại mở miệng, tiếp tục lời nói phía trước, thanh âm trầm thấp có pha chút hương vị xấu xa, “Rất đúng, quả thật là nhầm lẫn. Không bằng nhảy với em một điệu, nói không chừng khi dừng lại, sẽ có trò hay, khi đó sẽ không cảm thấy buồn. Có phải hay không, Dao Dao?”

Hấn dường như khẽ hôn tai cô khi thì thầm kêu ra hai chữ Dao Dao.

● 3 ●

Nói xong, tay Cố Thần đã nhanh chóng ôm gọn vòng eo thon thả của cô, theo âm nhạc tiến nhanh ra giữa sàn nhảy.

Chương Thực Đồng chạy không kịp đến bên cửa sổ, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người bọn họ giống một đôi bướm song song lượn vòng tiến khỏi tầm mắt.

● 3 ●

Vừa nghe Cố Thần nói, bị nhiệt khí từ hấn tỏa vào, bên tai Hứa Đồng không chịu được khổng chế trở nên tê dại.

Còn nói người khác là quý kẻ đa đoan, chính hấn không phải là đầy những ý nghĩ đen tối xấu xa hay sao, lại có quyền chế cười người khác?

Hứa Đồng bắt đầu linh động phối hợp cùng Cố Thần, nhẹ xoay hai vòng eo, ánh mắt quyến rũ nhìn Cố Thần yêu kiều cười, “Thật là xấu, trước mặt nhạc phụ tương lai cũng không chịu để mặt mũi cho vị hôn thê, trước mặt bao nhiêu người như vậy lại cùng với người khác khiêu vũ!”

Cố Thần nhẹ nhàng đem Hứa Đồng thả ra khẽ xoay người lại nhẹ nhàng đem cô trở lại, tiến vào trong lòng mình, khóa ở trước ngực, tiến thật gần, mỗi lần chuyển động đều cọ sát vào nhau, chỉ cách một lớp quần áo mỏng manh. Không biết có phải cố ý hay không, ngực cô luôn cọ qua hấn, làm tâm can hấn ngứa ngáy, hấn không thể đem cô ôm chặt trong lòng.

Hấn dán bên tai cô, âm thanh thâm trầm như mê hoặc, nhẹ giọng: “Nhạc phụ tương lai? Là ba của ai a? Dao Dao?”

Một câu đơn giản lại bao hàm rất nhiều ý nghĩa, làm cho người ta suy nghĩ quẩn quanh.

Nhưng Hứa Đồng không hề bị hấn mê hoặc. Nghĩ đến chuyện di chuyển mộ mẹ, trong lòng chỉ có một nỗi oán hận.

Mỉm cười với Cố Thần, cô nói, “Cố thiếu muốn xem không phải là không có chuyện vui để diễn, có thể làm cho Cố thiếu thỏa nguyện. Nhưng có một yêu cầu, nếu muốn xem náo nhiệt, chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, đừng tham dự vào!”

Cánh tay Cố Thần ở bên hông cô, đột nhiên dùng sức kéo lại, cơ thể bị hấn nhanh chóng ôm gọn trong lòng.

Hấn cúi đầu cách rất gần, gần như đã chạm đến môi cô. Hấn nheo mắt lại nhìn, thì thầm hỏi: “Dao Dao, quyến rũ, khiêu vũ cùng tôi, từ đầu tới đuôi mục đích muốn đạt tới chính là câu nói kia sao?”

Hứa Đồng vô tội chớp mắt, còn chưa kịp lên tiếng, âm nhạc liền dừng lại.

Cố Thần buông cô ra, khẽ cười, “Dao Dao! không bằng đoán xem, tôi có hay không tham gia vào màn này?”

● 3 ●

Cố Thần hỏi xong, không đợi Hứa Đồng trả lời liền rời đi. Hứa Đồng nhìn hấn cười lạnh. Hấn nghĩ chính mình là mèo, lại đem cô thành chuột để chơi đùa, để hấn áp chế trong tay hay? Dễ dàng vậy sao? Thực buồn cười.

Nếu chuyện di chuyển mộ của mẹ cô, hấn biết mà vẫn làm, thì đêm nay nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn!

● 3 ●

Trước mắt bỗng sáng lên. Hai tròng mắt Hứa Đồng cảm thấy đau đớn.

Người dẫn chương trình sai người mở đèn. Anh ta đứng ở nơi sáng nhất, tay cầm microphone lớn tiếng tuyên bố, kế tiếp sẽ là nghi thức cắt bánh.

Hứa Đồng chăm chú nhìn qua. Chương Thực Đồng mặc váy lụa mỏng nhiều tầng, đứng ở trước chiếc bánh sinh nhật rất lớn. Không biết có phải ngọn đèn quá chói mắt hay không, nhìn qua sắc mặt cô ta dường như tái nhợt. Nâng dao lên, chậm chạp không hạ xuống. Tầm mắt bỗng nhiên đảo một vòng bên trong, giống như tìm ai đó, ánh mắt bắn khoắn.

Khi ánh mắt dừng lại, trên gương mặt lúc này đã hiện lên kinh ngạc. Hai tay dường như không chịu khổng chế, chiếc dao cắt bánh lập tức rơi trên mặt đất.

● 3 ●

Hứa Đồng đón nhận ánh mắt Chương Thực Đồng chăm chăm trên mặt mình, ánh mắt kinh sợ, ý cười đậm đà, thản nhiên từng bước đi ra khỏi đám người, đến gần bánh ngọt, trước mặt Chương Thực Đồng.

Nhìn thấy cô xuất hiện, Tiền Như Vân lập tức tiến đến phía trước, đứng bên cạnh con gái, tư thế đề phòng như chuẩn bị cùng đối phương một trận sống chết.

Chương Khang Năm đứng một chỗ, không hề di chuyển. Ánh mắt nhìn Hứa Đồng, có kinh ngạc, có vui mừng, có chờ mong.

Ông nhớ qua mình đã bao lâu không gặp con gái, thì ra bây giờ đã trở nên xinh đẹp như vậy. Không thể tưởng tượng được hôm nay lại xuất hiện ở đây, có phải hay không đến gọi ông một tiếng “ba”?

Hứa Đồng lướt ánh mắt qua Tiền Như Vân, thẳng tắp nhìn về phía Chương Khang Năm.

Nhìn ông, cô bỗng nhiên mỉm cười rạn rở, mềm mại uyển chuyển mở lời: “Mẹ cũng đã sớm yên nghỉ, vì sao lại có thể tùy tiện động đến mộ địa người đã khuất? Tôi tới đề hỏi một câu: Chủ ý muốn động đến khối đất kia, trước đó có phải hay không nên hỏi người đã khuất đến tột cùng có muốn chuyển nhà hay không? Khi còn sống đã không hề tôn trọng, chẳng lẽ sau khi qua đời còn muốn dấn đạp lên sao? A! Tất nhiên là không muốn! Nên biết, mẹ tôi ghét nhất là phải chuyển nhà, cho nên, nếu tùy tiện động vào mộ địa, chuyện gì xấu cũng làm được, từ sau gia đình các người cũng đừng nghĩ đến có ngày yên ổn!”

Giọng nói cay động cùng bộ dáng dịu dàng xinh đẹp thật cách nhau một trời một vực. Mọi người đều phải kinh ngạc theo dõi, muốn hiểu được không biết chuyện gì xảy ra.

Chỉ ngoại trừ Cố Thần.

Hắn sớm đã quen thuộc cô gái có hàng ngàn bộ mặt kia, trong ngoài bất đồng thể này, hắn đã rất lâu chưa gặp, thật làm cho người khác không người tránh khỏi cảm giác nhớ nhung.

Chương Khang Năm biến sắc, Chương Thực Đồng đứng ở phía trước quát lớn: “Hứa Đồng, cô giữ chút mặt mũi được không? Nơi này nhiều người như vậy, lại vào quấy rối, cũng không cảm thấy dọa người sao? Còn nữa, sao có thể ăn nói với ba như vậy! Ba dù sao cũng là bề trên có biết hay không? Tại sao có thể ăn nói thiếu giáo dục như thế? Mẹ cô cũng không dạy cô lễ phép sao ... A! Hứa Đồng, có phải hay không cô điên rồi?”

Lúc bắt đầu, Hứa Đồng còn mặc Chương Thực Đồng lại nhai. Về sau, nghe đến cô ta nhắc đến mẹ mình, kiên nhẫn hoàn toàn biến mất, rất nhanh vươn tay cầm ly rượu, không do dự hất lên mặt Chương Thực Đồng.

Chương Thực Đồng hét chói tai, cái gọi là khí chất lễ độ trong khoảnh khắc biến thành hư không. Thoạt nhìn rất thâm trầm, chất lỏng màu đỏ động trên mặt, không hề giống một cô công chúa kiêu ngạo, đài các.

Hứa Đồng lại cười, “Chương Thực Đồng, tôi nói cho cô biết, đêm nay, ai dọa người ai không dọa người trong lòng mỗi người sẽ có nhận xét riêng. Trong lòng không có uy, sợ gì người khác nhìn thấy?” Ngừ điệu bỗng nhiên biến đổi, trở nên lạnh lùng, sắc bén cảnh cáo Chương Thực Đồng: “Đã nhắc không được động chạm đến mẹ tôi, nhưng cô lại không nhớ kĩ! Đừng trách, cái này cô đáng phải nhận! Nói cho cô biết, mẹ tôi dạy tôi rất tốt! Dạy cho tôi biết cái gì là lễ nghĩa lễ mễ, cho tôi hiểu được luật nhân quả, làm người không thể hẹp hòi! Không giống như ai đó, tâm lòng quảng đại, có thể dùng hai mươi vạn đã nghĩ bỏ chị gái mình, uy hiếp không được gặp ba, không được động đến tiền câu ba! Ha ha, Chương Thực Đồng, mọi người ở đây chắc chắn sẽ vì con số “không lồ” như vậy mà cảm thấy khó coi!”

Chương Thực Đồng tay chân luống cuống, sợ hãi vuốt tóc bên gò má, trộm liếc Chương Khang Năm.

Tiền Như Vân vốn đang tức giận, giờ phút này cũng cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng trở lại bên cạnh Chương Khang Năm, giống như muốn giải thích điều gì đó.

Chương Khang Năm nhìn Hứa Đồng, trên mặt hiện lên một tia đau xót.

Nhìn thấy ba không hề có ý trách móc mình, Chương Thực Đồng lập tức lại trở nên kiêu ngạo, kêu to: “Hứa Đồng, cô thật làm mất mặt nhà họ Chương! Quá là đồ lưu manh!”

Hứa Đồng gơ tay, cầm chiếc li trên bàn, không chú ý cười khanh khách: “Đúng nói cái gì mà nhà họ Chương mất mặt hay không, tôi họ Hứa, không phải họ Chương, mặt cái gì chỉ liên quan đến họ Hứa. Nếu nói đến chuyện mất mặt, e rằng cô am hiểu hơn tôi. Ha ha! Mất mặt? Cô có tư cách gì nói tôi? Lưu manh thì sao? Cho dù là lưu manh, cũng là có cha sinh mà không có cha dưỡng, không có người dạy dỗ a!”

Nghe Hứa Đồng nói, đau xót trên mặt Chương Khang Năm dường như tăng lên rất nhiều.

Chương Thực Đồng tức giận đến cả người run run, vung tay la to: “Người đâu, tới đây! Nhanh lên! Đem loại lưu manh này lôi ra ngoài! Mau! Chúng ta không chào đón loại người hạ đẳng này!”

Hai mắt Hứa Đồng khề đảo, nhỏ nhẹ mở miệng: “Thật muốn nhìn xem, người nào dám. Chương Thực Đồng, cô nhớ cho rõ. Tôi có rất nhiều anh em lưu manh đầu gấu. Trừ khi về sau cô đứng ra khỏi cửa, nếu không ta sẽ bảo họ cho cô một trận, vài lần thành hoa tàn liễu bại, đây cũng là sở trường của lưu manh đấy! Đúng, ba cô có tiền tuê vệ sĩ đứng không? Tôi nói cho cô biết, bọn họ ở chỗ sáng, chúng tôi ở chỗ tối, cho nên trăm ngàn phải đề phòng a!”

Giọng nói bình thản, đều đều, trên mặt dù cười, nhưng ý cười lại cạnh lẽo, khí thế bức người làm cho Chương Thực Đồng nhìn không được khề rùng mình.

“Hứa Đồng, cô thật ti bi!” Cô ta thê lương kêu lên, đầy tủi nhục, “Chúng tôi làm gì cô? Vì sao không để yên cho chúng tôi? Chúng tôi còn gì liên quan

đến mẹ cô? Vì sao lại không thể cho qua được?”

Hứa Đồng nhanh chóng giơ tay, một chiếc bạt tai vừa nhanh vừa mạnh giáng trên mặt Chương Thực Đồng.

“Cô không nhớ sao?” Hứa Đồng lạnh mặt uy hiếp Chương Thực Đồng, “Lời tôi cảnh cáo cô để lọt từ tai này sang tai kia phải không? Nghe cho rõ, còn dám động đến mẹ tôi” Tiến lại gấp híp mặt, nhỏ giọng, gần từng chữ, tàn nhẫn nói với Chương Thực Đồng hai chữ: “Tôi giết!”

● 3 ●

Chương Thực Đồng sau khi kinh ngạc, cảm thấy nhục nhã. Ở trước mặt nhiều người như vậy, lại bị nhận lấy một chiếc bạt tai. cô ta hồn hên giơ tay, định đánh trả lại bị Hứa Đồng tóm lấy. Hứa Đồng xiết chặt cổ tay Chương Thực Đồng, đột nhiên dùng sức làm Chương Thực Đồng đau đớn thét lên.

Hứa Đồng khinh thường cười, “Sao? Muốn đánh? Nằm mơ!”. Đem cánh tay Chương Thực Đồng buông mạnh, hai bàn tay cô vỗ nhẹ giống như trên ta đánh bản, muốn đem chúng phủi sạch sẽ.

Chương Thực Đồng cúi đầu nhìn Cổ Thần, “Cổ Thần, cô ta đánh em!” Nhìn hấn vừa khóc lóc vừa kể lể.

Hứa Đồng cảm thấy Chương Thực Đồng bộ dạng thật mất mặt, bộ dáng uất ức này, nếu là vị hôn phu nhìn thấy chắc chắn chỉ có thể hận không thể hủy hôn.

Cô giương mắt nhìn Cổ Thần, hấn ý bên cửa sổ, tay khẽ mân môi, giống như có chút dăm chiêu.

Hứa Đồng hơi chột dạ. Lo lắng hấn sẽ can thiệp, không đợi hấn mở miệng liền nói: “Hôm nay là chuyện trong nhà, Cổ tiên sinh, ngài mới chỉ đính hôn, cũng chưa được xem là con rể nhà họ Chương, nên sự việc này ngài cũng không nên nhúng tay vào!”

Đáp lại lời nói, Cổ Thần khẽ cười, nhấc chén rượu, “Ân, đúng! Là chuyện trong nhà, cho nên ...” Hấn quay đầu nhìn Chương Khang Năm, “Chương lão gia, xem ra tôi không can thiệp vào có lẽ sẽ tốt hơn!”

Chương Khang Năm nghiêm mặt gật đầu với hấn. Hứa Đồng cuối cùng cũng có thể thở ra.

Tiền Như Vân thấy con gái mình bị chồng tương lai từ chối, không khỏi có chút đau lòng đi đến bên người Chương Thực Đồng, thương xót ôm lấy, hung tợn nhìn chăm chăm Hứa Đồng, “Thật sự nói không sai! Hứa Đồng, cô chính là loại người không có giáo dục!”

Hứa Đồng cười rộ lên, vỗ tay: “Không sai không sai! Thật là không có giáo dục, bởi vì ba tôi bị tình nhân câu kéo, bỏ vợ con, không thăm không hỏi. Từ nhỏ không có ba dạy dỗ, Tiền thư kí, làm sao có thể có giáo dục? tôi chân thành muốn nói một câu: Tiền thư kí, năm đó khi câu kéo Chương tổng, có nghĩ tới hay không đó là người đã có vợ có con?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Trò hay 2

Hơn mười năm trước, chuyện mẹ Hứa Đồng, Hứa Yến, bị chồng đi hải ngoại nhiều năm, cuối cùng phụ bạc cũng là chuyện không nhiều người biết. Hôm nay, việc này lại bị Hứa Đồng trước mặt mọi người không có kị gì công khai, làm cho hai người kia thẹn quá hóa giận.

Có người khe khẽ nói nhỏ, có người chắc chắn lấy làm hiếu kì, có người lặng lẽ đánh giá, không thể ngờ được Chương phu nhân dung dung quý phái kia, sau lưng lại che dấu một sự thật dơ bẩn như vậy.

Rất nhiều ánh mắt bắt đầu dò xét đánh giá.

Tiền Như Vân bắt đầu thấy xấu hổ, giận dữ, mất đi lí trí. Ngón tay dùng sức chỉ Hứa Đồng hét âm lên, “Hứa Đồng, loại không có giáo dục, cô nói bậy cái gì! Thật là không biết điều, tuổi còn nhỏ, có hiểu cái gì, lại muốn nhân ngày sinh nhật em gái gây sự! Cái gì là tình nhân? Tôi cùng ba cô thật lòng yêu nhau! Chẳng lẽ yêu là có tội sao? Dựa vào cái gì mà hai người chúng tôi yêu nhau lại không thể ở cạnh nhau? ...”

Tiền Như Vân gay gắt giải thích. Hứa Đồng nghe thấy chỉ cảm giác cánh tay nổi một tảng da gà. Trước mắt mọi người, bà ta chỉ là một người ngu xuẩn. Năm đó không phải mẹ cô thua, chỉ là không muốn chấp nhận một người chồng đã thay lòng đổi dạ mà từ bỏ, nếu không chỉ bằng tư chất của Tiền Như Vân, làm sao có khả năng từng bước trở thành bà chủ của nhà họ Chương.

Giờ phút này, chỉ thấy thương hại cho Chương Khang Năm.

Xem ra, ông ta năm đó vì dạng người này mà bỏ vợ bỏ con, làm người khác phỉ nhổ. Thật không hiểu có phải hay không là ác giả ác báo?

●~3~●

Tiền Như Vân hoàn toàn không ý thức được bộ dạng mình lúc này, tiếp tục phân bua.

Cuối cùng vẫn là thấy càng nhiều ánh mắt xoi mói, Chương Khang Năm liền gào to “Câm miệng! Còn muốn gì? Còn chưa đủ sao?”

Tiền Như Vân liền ngậm miệng co rúm lại.

Hứa Đồng cười, “Tiền thư kí, hẳn là biết: Mặt, lúc người khác cho, thì ngoan ngoãn mà nhận lấy, thì mọi người cùng vui vẻ. Mà nếu người khác cho, lại không cần, đem vứt đi, thì đúng là loại không biết xấu hổ!”

Chương Khang Năm cuối cùng không thể kiên nhẫn, đối với Hứa Đồng quát lên, “Cũng câm miệng lại!”

●~3~●

Chương Khang Năm lớn tiếng, cả hội trường rơi vào yên tĩnh. Trong nháy mắt, không hề có tiếng động, dội lại chỉ có tiếng cười khê của Hứa Đồng.

Tay khẽ phết một cánh hóa hồng đang nở rộ trên bánh ngọt, đưa lên miệng, liếm ngon stay đầy bơ xong, giương mắt nhìn Chương Khang Năm, nhẹ nhàng nói: “Còn nhớ không? Hồi trước, mỗi sinh nhật đều mua bánh ngọt” Hoi dừng, đầu lưỡi lướt qua môi, giống như lưu luyến hương vị ngọt ngào, “Nhưng cho tới bây giờ không còn như vậy, có nhớ hay không, hôm nay cũng là sinh nhật tôi?”

●~3~●

Hứa Đồng đem ánh mắt chuyển qua Chương Thực Đồng, cười “Hàng năm đều tổ chức lịch âm, thế nào năm nay lại chuyển qua lịch dương? Tôi biết, chẳng qua năm nay dương lịch sinh nhật trùng với âm lịch sinh nhật của tôi hay sao! Ha ha! thật là chăm học!”

Ý định bị vạch trần, hai gò má Chương Thực Đồng đỏ lên xấu hổ.

Hứa Đồng biết giờ phút này cô ta chỉ hận không thể bịt miệng mình lại, vì thế càng cười lớn. Tiếp tục nói, thanh âm càng trở nên thanh thoát, “Chương Thực Đồng, chúng ta không phải không có điểm giống nhau. Ví dụ như từ nhỏ, chúng ta đã ghét lẫn nhau. Đương nhiên cũng có điểm rất khác biệt. Ví dụ như ghét của tôi, là hận không thể càng cách xa cô càng tốt, chỉ mong suốt đời không phải gặp mặt. Còn ghét của cô là hận không thể lấy đi tất cả những gì tôi có, ba, tên, bạn bè, từ nhỏ đến lớn, tất cả đều muốn, không tiếc trả giá, không cần biết đến hậu quả, cũng không cảm thấy xấu hổ, chẳng qua cũng vì muốn tôi trắng tay. Nay, tôi muốn hỏi một câu, làm những việc như vậy cô cảm thấy có ý nghĩa sao? Chương Thực Đồng tôi muốn nói cho cô một câu, ba mẹ cô có thể làm vợ chồng hợp pháp, cũng không xóa bỏ được quá khứ. Những hành vi ti tiện kia của mẹ cô, ban đầu sinh cô ra cũng chỉ là đứa trẻ không cha, cho dù có thể cướp đi thứ này thứ khác, cũng không phải là đường đường chính chính, quang minh chính đại.”

Nhìn thấy Chương Thực Đồng run rẩy phần uất, Hứa Đồng khinh thường cười nhạo. Đưa tay cầm ly rượu trên mặt bàn, ngừng cổ uống cạn, sau đem chiếc ly trở về, tầm mắt hướng phía Chương Khang Năm, ngón tay bỗng nhiên buông lỏng, ly rượu “ba” một tiếng rơi trên sàn nhà, chỉ trong khoảng khắc vỡ toang.

Hứa Đồng cảm giác chân mình hơi đau đớn. Cũng không cúi đầu nhìn mình có hay không bị thương, chỉ nhìn thẳng Chương Khang Năm mỉm cười, “Ông Kiều nói, nhớ? ha ha, nhớ không?” nụ cười đột nhiên ngưng lại, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, “Thật đúng là buồn cười! Về nước lâu như vậy có đi tìm tôi sao? Ngay cả muốn nói cũng đều phải nhờ người khác chuyển lời, chính mình đã làm cái gì để phải như vậy? Thật là thú vị, tiền sao? Nghĩ đến đem cho tôi một phần tài sản, tôi sẽ nhanh chóng nhận lấy, cung kính cảm ơn, kêu một tiếng “ba”? Vì tiền mà ôm chân nịnh nọt? Định mang tình phụ tử giả dối để che dấu sự thật ti tiện kia sao? A! Thật vỡ vụn! Không sai, tiền rất hấp dẫn, nhưng đáng tiếc, tiền kia nếu không mang theo tình cảm, thì chỉ là một mớ giấy lộn mà thôi!”

Không thèm nhìn đến vẻ mặt Chương Khang Năm giờ đây đã trắng bệch, Hứa Đồng lạnh lùng tiếp tục: “Một không nuôi, hai không dạy, ba giả dối che đậy, thực ra ở trong lòng có bao giờ thực sự để ý tới tôi? Chỉ biết vì con gái tự trọng tổ chức sinh nhật, cũng không hề nhớ đến sinh nhật của của một đứa con khác. Không có trách nhiệm làm cha, vì vậy không có tư cách! Câu vừa rồi “Cũng câm miệng lại!”, hiện tại nên đem thu lại cho!”

Hứa Đồng dừng lại một chút, lớn tiếng nói: “Chương tổng, xin “cũng câm miệng lại”, nghe cho rõ, cả đời này ông nợ mẹ tôi, mộ của bà, ông không có tư cách động vào!” Tầm mắt như dao vạch trên mặt Chương Thực Đồng, “cô muốn xây khu vui chơi của cô nơi nào không được? Phải nhắm vào một khối mộ ở lưng chừng núi sao? Đừng tưởng tôi không đoán được trong lòng cô tính toán cái gì! Muốn nhắm vào tôi, còn dám hao tâm tổn sức tính kế động đến mẹ tôi hay sao?”

Chương Thực Đồng vẻ mặt vô tội, che ngực thờ dốt, bộ dáng đáng thương. Tiền Như Vân ra tiếng lên án, “Hứa Đồng, cô dám nói càn sao. Cô xem nơi này là nơi nao? Muốn tới thì tới, muốn mắng thì mắng, ba, gi, em gái, từ đầu đến cuối, trong mắt cô còn có quy củ gì nữa không?”

Bà ta còn muốn nói tiếp, nhưng Hứa Đồng không thể kiên nhẫn cất ngang, “Chồng bà vừa không phải bảo bà câm miệng hay sao? Tôi làm càn, với bà có quan hệ gì? Chủ nhân nhà này, họ Chương, không phải là họ Tiền. Chương tổng còn không bảo tôi làm càn, sao có thể đến phiên bà trách móc tôi? Bà có tư cách sao? Chính con gái mình cũng không quản giáo được, còn có hơi sức đi quản giáo người khác sao? – Nhìn con gái bà xem, trừ bỏ giống bà suốt ngày đi đoạt người yêu của người khác, cộng thêm tự sát thành quen, còn có thể làm gì?”

Cười lạnh hai tiếng, Hứa Đồng thương hại nhìn Tiền Như Vân, “Tiền thư kí, chồng bà cũng chưa nói tôi điều gì, nhiều lắm là một câu “Cũng câm miệng lại” bà dựa vào cái gì lên mặt với tôi! Thật đáng thương, ngu ngốc cũng không tự nhận thức. Biết chồng bà vì cái gì không thể ngăn tôi “làm càn” hay sao? Bởi vì trong lòng ông ta có quý! Bởi vì ông ta biết hôm nay nếu không để tôi nói hết, ngày mai tôi sẽ gọi rất nhiều phóng viên đổ tới đây! Khi đó,

chuyện của các người không chỉ đơn giản là những người trước mặt này biết, nói không chừng toàn bộ thần Châu đều lưu truyền a! Sau đó, chồng bà gặp mỗi người đều phải giải thích, con gái lớn của ông ta thừa nhỏ tính cách bất thường, tư tưởng cực đoan, nhận thức đã không còn tỉnh táo! Chắc chắc!”

Tâm mắt cô đảo lại phía Chương Khang Năm, ông ta không biết tội cùng là bị cô nói trúng tim đen, hay là không thể tưởng tượng được con gái mình đã hư hỏng đến mức này, sắc mặt đã không còn chút máu.

Trong lòng Hứa Đồng đau xót. Chờ mong ông ta phản bác lại một câu: “Ba ở trong lòng con chẳng lẽ là như thế sao?” Nhưng thật lâu không hề có.

Một hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng tan biến.

Cô nhìn Chương Khang Năm, trên mặt vài tia đau thương, trong lòng lại vô vàn oán hận. Khi mở miệng, cô đem tất cả oán hận này trút lên người Tiền Như Vân, “Tiền thư kí, chồng bà có địa vị hôm nay, khởi đầu chẳng phải là trắng tay hay sao? Ông ta không hề rằng, khi nào thì đến phiên bà làm miệng? Không sợ chọc giận tôi xong, tôi sẽ đem việc này làm lớn sao? Tôi nói cho bà, trước kia tôi không muốn cùng bà so đo, là do mẹ tôi nhớ một phần tình cũ, không muốn cùng các người dây dưa, các người đã làm nhiều chuyện có lỗi với mẹ tôi như vậy đã quá đủ rồi. Nếu các người không biết tốt xấu, nga cả một chút lương tâm cuối cùng cũng không còn...” Nói tới đây, cô thoáng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén, xẹt qua mặt cả ba người đối diện, “... Còn lấy danh nghĩa gì động vào mẹ tôi, làm tôi biết được, từ sau đừng hi vọng có ngày lành!” Cô cười lạnh, “Tôi sẽ kéo các người cùng nhau xuống địa ngục!”

Hứa Đồng nói xong xoay người bước đi. Lưng thẳng tắp, bước chân nhịp nhàng. Trên mặt là cương nghị mà xinh đẹp, hấp dẫn mọi người xung quanh cho đến khi thân hình cô biến mất ở cửa cũng âm thầm tán thưởng, không nóng lòng thu lại tầm mắt.

● 3 ●

Ở trong phòng đi ra, Hứa Đồng không vội vã rời đi. Phòng ở nhà họ Chương ở chỗ cao, sát tường có một bồn hoa nhỏ chung quanh là lan can.

Hứa Đồng đi qua, ý trước lan can, ngẩng đầu lẳng lặng ngắm sao.

Bóng dáng mảnh mai bị bóng đêm bao phủ, vô cùng yếu đuối, giống như một mảnh mơ hồ, chỉ cần một trận gió nhẹ cũng có thể làm cô tan biến.

Phía sau có người đi tới. Hứa Đồng không quay đầu, cô đoán được là ai.

Khi vừa mới bước ra, trong vô số ánh mắt đang đổ dồn trên người mình, tuy rằng vội vã, nhưng thoáng nhìn qua cũng đã rõ ràng, có hai người cô biết – trong đó có một người cô quen biết thật sự, một người, cô biết, nhờ hấn mà cô nhanh chóng có thể thực hiện được màn kịch tối nay.

Người đó tới gần, đứng phía sau cô. Cô không quay đầu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ đến anh cũng ở đây. Có phải hay không sắp đi rồi? Thật ngại ngùng, không thể lưu lại cho anh một hình ảnh đẹp, lại làm cho anh thấy một màn đáng cười như vậy!”

Người kia lập tức đáp: “Anh sao có thể cười. Anh chỉ cảm thấy em thật...” Em thật làm người khác đau lòng.

Nhưng anh không thể nói ra. Sự quan tâm như vậy, cô đã nói rõ ràng, cô không thích, cho nên anh cũng không muốn nói.

Chuyển giọng, anh nhẹ nhàng nói: “Anh cũng không phải tham gia sinh nhật mà đến. Anh tới là để tạm biệt một người thầy, ông ấy là bạn của Chương lão gia, đêm nay được mời đến. Hứa Đồng” Anh nhẹ nhàng gọi tên cô, “Ba ngày sau anh sẽ đi!”

Hứa Đồng xoay người, nhìn Bằng Mông, vươn tay, chờ anh bắt lấy, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Chúc anh một khởi đầu mới”

Dưới ánh trăng, nhìn cô vừa mới lẻ loi một mình đấu tranh như vậy, anh lại khẽ thờ dài. Giờ phút này, tuy là cô cười với anh, dịu dàng mà cứng cỏi, nhưng anh chỉ muốn cô có thể tháo ra lớp vỏ kiên cường đó, có thể ở trước ngực anh khóc lóc giải bày.

Suy nghĩ trong lòng ngưng tụ bao nhiêu thương tiếc, hàng lông mày khe khẽ chau lại, cuối cùng không thể dừng được, khẽ nói, “Có thể hay không, cho anh ôm em một chút? Một lần cuối!”

● 3 ●

Hứa Đồng hơi chần chừ, nghĩ đến trước kia dù thế nào, sau này cũng là xa xôi cách biệt, trong lòng cũng khẽ trùng xuống, nhìn anh gật đầu.

Bằng Mông tiến đến, cần thân ôm lấy cô, cánh tay dần dần thu lại đến khi cô cảm thấy có chút đau.

Anh dán lại bên tai cô nhẹ nhàng, “Thật xin lỗi!”

Hứa Đồng giật mình ngẩng ra, lập tức hiểu được vấn đề.

“Không trách anh. Từ trước anh cũng chỉ biết ngày sinh dương lịch. Mọi người không phải cũng dùng sinh nhật là ngày dương lịch hay sao? Bởi vì em không giải thích, cho nên thật sự không thể trách anh!”

Anh chỉ vì không biết hôm nay là sinh nhật cô mà tự trách.

Một lúc sau, Bằng Mông buông cô ra.

“Cho dù luyến tiếc, cuối cùng cũng phải buông tay.” Anh tự giễu, nhìn cô, “Hứa Đồng, tạm biệt. Dù thế nào, em nhất định phải hạnh phúc, nếu không anh sẽ lại trở về làm phiền em!”

Hứa Đồng mỉm cười gật đầu, chân thành trả lời anh: “Âm ơn anh, Bằng Mông! Thuận buồn xuôi gió! Tạm biệt!”

Có thể như vậy bình tĩnh nói cảm ơn cùng tạm biệt, từ nay về sau với anh, cuối cùng yêu hận tiêu tan.

● 3 ●

Sau khi Bằng Mông rời đi, Hứa Đồng tiếp tục một mình dựa vào lan can, ngẩng đầu ngắm sao. Bóng dáng mảnh mai cô tịch. Phía sau lại có tiếng bước chân vang lên, âm thanh lớn dần rồi dừng lại, tiến tới bên cạnh cùng cô sóng vai.

Hắn khẽ cười, thanh âm khó kiềm chế, nghiền ngẫm: “Thật không thể tưởng tượng được cậu ta vẫn không thể quên được em!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Trò hay 3

Hứa Đồng quay đầu, cười lạnh: “Cố thiếu, nghe lén người khác nói chuyện không phải là thói quen tốt đâu, chuyện này tôi làm không sao, nếu là ngài làm chỉ sợ có chút mất mặt!”

Cố Thần không cho là đúng, mỉm cười, “Trên trời dưới đất, hai người không che không chống, quang minh chính đại ôm nhau như vậy, chẳng lẽ còn sợ bị người khác nhìn thấy sao?” Hắn tươi cười càng có chút thâm ý, “Mối tình đầu khó quên như vậy sao?”

Hứa Đồng thân nhiên đáp: “Chỉ sợ anh ta khó quên cũng không phải là tôi mà chỉ là một người muốn mà không có được thôi. Ai bảo những cái gì không có được mới là tốt nhất? Nếu thật sự có được anh ta sẽ nhận ra tôi thực tại và tôi trong ấn tượng của anh ta là hai người hoàn toàn khác biệt, đến lúc đó thì làm gì còn chuyện nhớ mãi không quên. Ngược lại, có khi anh ta lại mệt mỏi vì không có cách nào giải thoát khỏi người đàn bà ác độc như thế.”

Cô thờ dãi, thâm thúy nói. Hắn nghe xong có chút suy nghĩ, liền dừng lại, không muốn tiếp tục bông đùa.

Bỗng nhiên hắn lại mở miệng nhẹ giọng nói: “Còn tưởng rằng em trốn ở chỗ này khóc nhè.”

Hứa Đồng nhìn hắn cười khanh khách, “Làm sao có thể? Khóc thì có lợi ích gì, chỉ càng buồn khổ thêm thôi, tôi không khóc. Trước kia anh bắt tôi quay AV, khi đó tôi cũng không ôm chân anh kêu khóc đúng không?”

Cố Thần trầm ngâm một lúc lâu, trong cổ họng như nuốt một tiếng thờ dãi, “Em khi đó không khóc, tôi đoán chẳng qua không phải không đau lòng, mà là sợ hãi không thể thừa nhận sự đau lòng này, cho nên đã trốn tránh, khiến mình trở thành người vô hồn...”

Làm mình trở nên chết lạng như vậy, sẽ không cảm thấy đau lòng, thất vọng.

“... Bây giờ em vẫn không khóc, thực ra là đem nước mắt nuốt vào bên trong mà thôi.”

Nếu không tại sao lại chăm chú ngẩng đầu ngắm sao như vậy.

Hứa Đồng kinh ngạc, trừng lớn hai mắt nhìn Cố Thần.

Những lời hắn nói hoàn toàn đúng. Cô khi đó, chính là đem mình trốn tránh, chết lạng, để rũ bỏ tất cả những thương tâm, những đau khổ. Cô hiện tại, cũng chính là đem nước mắt bức chúng chảy ngược vào trong.

Không thể tưởng tượng được, đến cuối cùng, có thể hiểu được lòng cô lại là người trước mắt này.

● 3 ●

Hứa Đồng nhìn Cố Thần thân nhiên cười, “Vừa rồi Bằng Mông ôm tôi, anh không phải là thấy ghen tị? Muốn xông lên đánh anh ta?”

Cố Thần a một tiếng, cười vang, giống như nghe được chuyện gì thú vị, “Ghen tị? Đánh cậu ta? Làm sao có khả năng a, Dao Dao, cậu ta là anh em của

tôi!”

Hứa Đồng mỉm cười ngọt ngào, rướn đến gần, đưa ngón tay khẽ xoa ngực hấn, chăm chú đảo quanh chiếc cúc áo, ngáy thơ nhìn hấn nũng nịu: “Vậy sao ngủ với bạn gái của anh em, thật không tốt!”

Cố Thần nheo mắt nhìn cô, khoe môi khẽ nhếch, giọng nói khàn khàn đáp lại: “Tôi cảm thấy, chấp nhận em chính là cứu giúp anh em của tôi!”

Hứa Đồng khẽ giương mi, “Đáng tiếc, không có người chấp nhận tôi, chỉ có tôi chấp nhận người khác!”

Cố Thần vuốt cằm, “Không sai, suy nghĩ của tôi cũng giống em!” Hấn dừng lại một chút, về mặt xấu xa, cúi đầu hỏi cô: “Dao Dao, em nói xem, chúng ta ruốt cuộc là ai chấp nhận ai?”

●—3—●

Tay Hứa Đồng rời khỏi ngực hấn, rất nhanh lui về phía sau, “Muộn rồi, tôi muốn về nhà, ở nhà còn có người đang đợi tôi!”

Nói xong lập tức rời bước.

Cố Thần ở phía sau, nhìn bóng dáng cô, bỗng nhiên mở miệng, “Sinh nhật vui vẻ!”

Hứa Đồng dừng lại một chút, quay đầu lại, nhìn người phía sau tươi cười, “Cám ơn!”

Khẽ cúi đầu, lại ngẩng lên, trên mặt đã trở nên dịu dàng điềm đạm, “Hình như mỗi lần chúng ta gặp nhau đều như đánh trận, sống chết cùng phân cao thấp? Không bằng hôm nay chúng ta đình chiến đi! Anh ... có hay không muốn đến nhà tôi, cùng uống một chén?”

Hứa Đồng đưa Cố Thần về nhà. Cô nói hấn chờ ở trước sân, một mình đi vào. Rất nhiều người đang ở phía trong, lo lắng chờ đợi nhân vật chính xuất hiện.

Cuối cùng nhìn thấy Hứa Đồng từ ngoài cửa tiến vào, không khí trong nhà bỗng nhiên tăng vọt, đồng loạt hoan hô.

Hứa Đồng lướt qua những người khác, nhanh chóng đi đến bên Đường Hưng Bang, về mặt có lỗi, “Chú Đường, cháu không nói gì đi ra ngoài, muộn như vậy mới về, làm mọi người chờ lâu như vậy, cháu”

Kinh qua nửa đời mưa gió, dường như đã biết tất cả sự tình, không đợi Hứa Đồng giải thích, ông đã xua tay mỉm cười, “Đừng lo! Hôm nay chuyện gì cũng không quan trọng, quan trọng là cháu có thể vui vẻ ở đây cùng mọi người chúc mừng sinh nhật!” Ông vừa nói vừa lấy bên người một chiếc hộp, “Tiểu Đồng, điện thoại di động mới này là quà sinh nhật tặng cho cháu, chú có linh cảm, cháu sẽ được tuyển vào công ty, nên dùng thử tốt một chút! Tiểu Đồng, chúc cháu sinh nhật vui vẻ!” Ông đưa chiếc di động cho Hứa Đồng, “Được rồi! Quà đã tặng rồi, chú nên về thôi, để không gian cho thanh niên vui vẻ! Chú đi chơi cờ với ông Vĩ, đêm nay không về, sáng mai đến cửa hàng luôn. Mọi người cứ vui vẻ, đừng sợ bữa bãi trong nhà, quan trọng là phải chơi hết mình!”

Hứa Đồng khẽ kêu một tiếng, “Chú Đường!”, trong lòng tràn ngập ấm áp cùng cảm động, sống mũi hơi cay cay, trong mắt đã long lanh nước.

Đường Hưng Bang vỗ vỗ đầu cô, cười ha ha đi ra ngoài. Ở cửa đột nhiên dừng lại, rồi tiếp tục cười vang, như đang chào đón ai đó, lại tiếp tục đi ra ngoài cổng.

“Đồ ngốc!” Đường Tráng đi đến, đánh nhẹ vào sau gáy Hứa Đồng, “Lớn rồi còn lệ nóng quanh tròng, định dọa người khác sao?”

Hứa Đồng tròn mắt trừng anh, “Cút đi!”

Lúc này Dương Dương giống như đầu tàu từ phía sau Đường Tráng vọt lên, không cho Hứa Đồng cơ hội nói chuyện, liên thanh mở miệng hỏi: “Hứa Đồng, người chạy đi đâu? Ta chờ người sắp chết đói! Đến nỗi bụng hồng mắt, ai ngờ được ta vừa vào WC có thể đem người lôi về!! Biết thế này ta đi WC sớm một chút có phải tốt không. Chẳng lẽ người quên hôm nay cùng mọi người chúc mừng sinh nhật sao? Người này, hư đồn, những lúc quan trọng lại mất mặt, thật là ...”

Cô còn chưa lời nhai xong, bỗng nhiên quay đầu nhìn thấy Cố Thần từ cửa đi vào, không khỏi lấp bắp kinh hãi, “Hấn... hấn... Hứa Đồng, người... người...” Cô nhìn Cố Thần, lại nhìn Hứa Đồng, lại chỉ vào Cố Thần lấp bắp hỏi Hứa Đồng, “Sao hấn lại xuất hiện trong này? Là người mang đến sao?”

Hứa Đồng quay đầu nhìn hấn, xùy một tiếng: “Hả? Không phải bảo anh chờ đến khi tôi gọi mới vào? Không sợ anh uy phong凛冽 thể này sẽ dọa đến các anh em vô tội của tôi hay sao?”

Chính cô thật cũng không ngờ đến hấn có thể đi vào nhà mình ung dung bình thản như vậy.

Cố Thần đối với cô cười, “Tôi sợ cô tán gẫu vui vẻ liền quên còn có người vẫn đứng ngoài cửa, như vậy sẽ dọa những người đi ngang qua!”

Hứa Đồng khẽ nhún vai. Trong giọng nói của hấn dường như có một chút không cam lòng, giống như trách cứ cô nhẫn tâm gạt hấn sang một bên vậy.

Hứa Đồng làm như không có việc gì cười với Dương Dương, kéo Cố Thần đến bên người, chỉ vào hấn nói: “Ta vừa rồi không cẩn thận gặp phải anh ta, anh ta nói buổi tối còn chưa được ăn cơm, ta đêm nay tâm trạng rất tốt, liền nói cho anh ta biết chúng ta có mở đại tiệc, hỏi có muốn đến hay không, anh

ta bảo có, ta liền dẫn đến đây. Đơn giản vậy thôi, không có gì to tát đâu, mọi người cứ thoải mái, đêm nay không kiêng kị gì, có thể không cần để ý đến anh ta, cũng có thể đơn giản xem anh ta như người qua đường vào xin cơm!”

Rất nhiều người nhìn Cố Thần, mặt chờ đợi. Người này ở A thị, chỉ sợ không ai không biết được danh phận của hắn.

Dương Dương cùng Đường Tráng về mặt trầm tư. Cố Thần tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn Hứa Đồng, lại quay về phía mọi người phóng khoáng nói, “Đêm nay chủ nhân bữa tiệc là lớn nhất, cô ấy nói không kiêng kị gì thì mọi người cứ y vậy mà làm đi. Mọi người không nhìn tôi hoặc coi tôi như người qua đường là được, không cần câu nệ!”

Không khí vận như cũ có chút gượng ép. Lúc này Nhị Hoa lao ra khỏi đám người, phi đến bên cạnh Hứa Đồng, lắc lắc cánh tay cô, cười đến hai mắt tít lại, “Đồng tỷ, Đồng tỷ, chị hôm nay thật đẹp a! Thật sự thật sự đẹp, chúc chị sinh nhật vui vẻ!”

Hứa Đồng làm bộ không chịu được Nhị Hoa làm nũng, bàn tay chỉ chỉ trên mặt nó, đẩy ra tức giận nói: “Muốn cho ta vui vẻ thì đừng dùng miệng nói, nhanh lên, quả đâu? Đưa đến đây!”

Cố Thần ở bên âm thầm buồn cười.

Bộ dạng cô độc đoàn bá đạo cùng với dngs người yếu điệu xinh đẹp thật không hợp nhau chút nào.

Nhị Hoa lạnh run lui về một bên, giống như rất sợ hãi, với ngón tay lí nhí: “Em không đi tay không a! Em mang theo một con gà nướng đến a!”

Hứa Đồng nhắc chân đá đá, “Để lúc ăn cơm, gà nướng kia trừ bỏ cái phao câu cuối cùng đều vào bụng ngươi a? Ai chẳng biết ngươi thích nhất thịt gà! Còn nói là mang cho ta sao!”

Mọi người đều cười ầm lên. Tiểu Ngũ cầm đầu cũng các anh em của Đường Tráng nhanh như chớp vây quanh Nhị Hoa vừa cười vừa trêu ồn ào cả một góc. Hứa Đồng vùng trộm nhìn Cố Thần đang đứng một bên

Cố Thần vừa lúc ấy cũng giương mắt nhìn cô. Thấy cô trộm dò xét mình, không khỏi chớp mi, ra chiều nghi vấn.

Hứa Đồng cười một cái, “Có hay không cảm thấy, bọn họ vui đùa có chút đáng khinh?”

Cố Thần cười khẽ một tiếng, “Không thể tưởng tượng được trong ấn tượng của em tôi lại là người như vậy?”

Hứa Đồng vô tội nghiêng đầu nháy mắt, “Cũng đúng! Tiết mục đôi bạn gái của các anh, so sánh với màn này còn xấu xa hơn nhiều!”

Cô đơn thuần nhìn hắn, tầm mắt giống như một bàn tay vươn ra, bỏ nhào vào ngực hắn, làm hắn có chút đau đớn. Có lẽ bởi không khí thực sự náo nhiệt, ánh trăng trong sáng dịu dàng, làm cho màn đêm trở nên dễ chịu, người ta cũng dễ dàng buông lỏng tâm trí phòng bị. Trong lúc còn không kịp suy nghĩ cẩn thận hành vi của mình, Cố Thần phát hiện tay hắn đã nhẹ nhàng ở trên mặt Hứa Đồng.

Hắn vừa cẩn thận vuốt má cô, vừa cười trêu, “Em ghen sao, Dao Dao?”

Hứa Đồng thuận thế quay đầu dùng miệng cắn tay hắn. Hắn vội vàng trốn, cũng không nhanh bằng cô. Răng cô hung hăng in trên da hắn một dấu nhỏ đáng yêu. Một loạt các hành động đều tự nhiên vô cùng. Nhìn qua, hai người tựa như một cặp tình nhân đang chơi đùa thân thiết.

Dương Dương ở một bên kêu lên sợ hãi: “Hứa Đồng! Ngươi tại sao lại có thể cùng anh ta quan hệ xác thịt!!! Anh ta là trai đã có vợ a!!!”

● 3 ●

Dương Dương nói một tiếng “Trai đã có vợ”, làm Hứa Đồng sực tỉnh. Thiếu chút nữa thì quên đêm nay vì sao gọi hắn đến. Diễn nhập vai quá mức làm cho ngay cả chính mình cũng bị lừa, chính mình suýt nữa tưởng rằng thật lòng tối nay muốn cùng hắn vui vẻ.

Âm thầm nhắc nhở chính mình một câu, “Bình tĩnh, việc cần làm là quan trọng nhất!”, Hứa Đồng liếc mắt nhìn Cố Thần, thần nhiên cười, “Ai nó ta cùng anh ta có quan hệ gì? Ta hận không thể cắn đứt đầu ngón tay anh ta thì có!” Cô quay đầu nhìn về phía Dương Dương, chuyển hướng đề tài, hỏi cô: “Đêm nay chuẩn bị bao nhiêu rượu? Có đủ uống không?”

Dương Dương nhe răng, “Tuyệt đối đủ, đừng nói ngươi một con sâu rượu, mà có đến mười tám cái ngươi cũng uống không hết!”

Hứa Đồng không chút nghĩ ngợi lập tức kéo Dương Dương, Đường Tráng, “Thế còn chờ gì nữa? Không mâu đi uống rượu!”

Đi hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại kêu Cố Thần, “Này! Người qua đường, còn đứng đấy để làm gì? Lại đây uống một chén đi!”

● 3 ●

Rượu quá ba tuần, trừ Hứa Đồng cùng Cố Thần, tất cả những người khác đã túy lúy.

Dương Dương cũng xem như tỉnh táo, nhưng vì Đường Tráng bị ép rượu quá nhiều, liền đứng ra làm lá chắn cho anh, cuối cùng một hơi làm hai chén, cũng trở nên mơ mơ màng màng.

Dựa hơi rượu, Dương Dương quay sang cảnh cáo rắn rỏi Đường Tráng, sau này không được lẳng nhăng, không được háo sắc, không được nhìn gái đẹp. Cô bắt Đường Tráng phải đáp lại, Đường Tráng say khướt, miệng lâu bàu: “Cam đoan cái quý gì! Dựa vào đâu a! Này, bây giờ chúng ta hôn đi!” Nói xong lập tức hung hăng giữ lấy Dương Dương, hai người lượn một đường nghiêng ngả lao đảo vọt vào trong phòng.

Cửa phòng “Két” một tiếng đóng sập lại.

Kẻ ngốc cũng biết được bên trong sẽ trình diễn một màn thế nào.

Có lẽ do có hơi men, Hứa Đồng cảm thấy trong người rất háo. Quay đầu nhìn Cố Thần, hán cũng đang nheo mắt nhìncoo, một đôi con ngươi giống như được nước rửa qua, phát ra những tia sáng ngời.

Cô vội vàng vuốt vuốt tóc, lại nhìn xuống phía dưới, thật sợ trên người phát hỏa. Cả một sân bừa bộn, góc tường có một đồng hồ hỗn độn ai đó nôn ra, vài con gió nhẹ thổi đến, mùi quả thực không thể ngửi nổi.

Hứa Đồng không khỏi nhăn mặt, “Khó ngủ quá! Máy tên đầu heo này uống xong rồi lại nhỏ ra, thật lằng phí!”

Cố Thần khẽ cười.

Hứa Đồng liếc hán một cái, “Anh đang chê cười chúng tôi phạm dân đen thô tục sao?”

Cố Thần lắc đầu, khó được cái miệng xảo quyết của hán nói ra được vài câu dễ nghe, “Không! Những người bạn của em thực đơn thuần, đêm nay, cùng uống với bọn họ, tôi rất thoải mái, cũng thấy thật vui vẻ!”

Những người này, ngay thẳng lại đơn giản, bọn họ muốn nói là nói, muốn kêu là kêu, muốn lớn tiếng liền lớn tiếng, uống rượu trực tiếp dùng bát, không nhịn được liền tìm góc tường nôn ra, nôn xong còn có thể tiếp tục hăng hái đánh nhau, trên người không có một chút dôi trá, trên mặt không có một phần che đậy, mỗi lời nói ra đều tràn ngập chân thành.

Một đêm này, cũng những con người này, những cảnh tượng này, tất cả đều làm hán cảm thấy vui vẻ thư thái.

Tác dụng lớn nhất của tiền đây là cho mỗi người một bộ mặt đối trá. Những gì ở đây đơn giản chân thành lại làm hán cảm động lưu luyến không thôi.

Hứa Đồng nghiêng đầu giống như đang suy nghĩ, quay sang hỏi Cố Thần: “Tôi còn chơi chưa đủ, anh thì sao?”

Cố Thần khẽ nhếch đuôi lông mày hưởng ứng, “Đổi nơi khác tiếp tục?”

Hứa Đồng tỉnh ngịch ngẩng mặt, cười rạng rỡ, vô cùng vui vẻ gật đầu: “Được lắm!”

“Muốn đi đâu?” Trong giọng nói hán dường như có chút chiều chuộng.

“Ngắm sao!”

● 3 ●

Cố Thần lái xe đưa Hứa Đồng đến một nơi, Hứa Đồng dựa ở trên lan can tầng cao nhất, nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, bộ dáng yêu kiều.

Cố Thần tựa ở bên cạnh cô, hút một điếu thuốc. Hứa Đồng bỗng nhiên quay đầu, “Cho tôi một điếu!”

Cố Thần nheo mắt.

Lấy túp thuốc rút một điếu cho cô.

Muốn tìm bật lửa giúp cô châm, đột nhiên lại bị cô ôm lấy cổ.

Cô tiến lại gần, ôm cổ, hai mắt nhìn hán sáng ngời, miệng ngậm thuốc khẽ cọ vào điếu thuốc trên miệng hán.

Cố Thần lại nheo mắt.

Ngay sau đó, hai tay bất giác đặt lên eo cô, giữ lấy thân thể cô đang hơi lay động, miệng hít một hơi, khói lửa đầu điếu thuốc lại rực hồng, đem điếu thuốc của cô bén lửa.

Cô buông hán ra, lại tựa ở lan can.

Vòng eo mượt mà trên tay hán tuột đi, bàn tay rất nhanh nắm thành quyền, lòng bàn tay vẫn lưu một hương vị buồn bã.

Hứa Đồng hí mắt hút thuốc trong làn khói mỏng manh.

Khi Cố Thần nhìn cô, cảm giác xúc động không hiểu nổi trước đây lại dội lên.

Yết hầu hần chao đảo mảnh mẽ, khề nuốt nước miếng.

Hần nhìn cô trên tức nói: “Đánh nhau, chơi bài, hút thuốc, em cũng sắp ngủ độc câu toàn(1)”! Hần nhìn cô, giọng nói ám muội, “Dao Dao, thật độc đáo a!”

Hứa Đồng nhìn hần tươi cười, “Tôi có độc đến mức nào cũng không độc bằng một người đàn ông thay lòng đổi dạ!” Cô hừ lạnh một tiếng, “Cả mộ địa của vợ đều muốn quật lên, anh nói xem đàn ông như vậy tâm địa có độc hay không?” Khề nhả một ngụm khói, cách một tầng mông lung cô bỗng nhiên nhẹ nhàng hỏi hần: “Anh về sau có thể hay không tùy tiện động đến mộ vợ mình!”

Hần khề cười: “Tùy tiện động đến, đương nhiên sẽ không. Có kế hoạch động đến, có lẽ có khả năng.”

Sương khói tan đi, Hứa Đồng mới thấy rõ vẻ mặt hần.

Thanh sắc không động.

Cô nhìn hần, ánh mắt khề rung, bộ dáng vô tội hỏi: “Mẹ của mẹ tôi ở khu đất anh muốn khai phá!”

Ánh mắt cô trong suốt, Cố Thần khề động lòng.

Hút thuốc, cười, nhìn hần mà như không nhìn.

Cô lại dù giỡn quyền rũ hần!

Không thể nhận ra hần nhăn mặt, cười khề trả lời cô: “Àn, tôi biết!”

Hứa Đồng đối với hần nhếch môi, như không để ý hỏi: “Là sáng nay mới biết sao?”

● 3 ●

Sáng nay, Cố Thần cũng không hề biết mộ của mẹ Hứa Đồng ở trên lưng chừng núi kia. Chương Khang Năm nói muốn cùng hần khai phá lô đất đó xây dựng khu vui chơi, sờ dĩ hần gật đầu đáp ứng cũng không phải là bởi vì vị hôn. Chẳng qua là lấy góc độ của người làm ăn nhìn, thấy thực hiện hạng mục này, một vốn bốn lời, như vậy có sao không làm?

Nhưng nghe được Hứa Đồng hỏi hần, có phải hay không sáng nay mới biết tin, hần lại không muốn nói ra sự thật.

Cô gái giao hoạt này lại kiêu ngạo, hần vẫn muốn làm một việc để gạt đi sự ngông nghênh đáng giận của cô, làm cô phải khom mình cúi đầu trước hần.

Nếu hần trả lời cô “Không biết”, về sau, cô sẽ đắc ý cười, cho rằng nếu hần biết sẽ không đồng ý thực hiện hạng mục kia. Nghĩ vậy, làm hần cảm thấy không được thoải mái.

● 3 ●

Cố Thần ha ha cười, vẻ mặt gian xảo, “Dao Dao, em không phải nghĩ là, tôi yêu em? Cho nên vì em, sẽ không động vào lô đất kia?”

Về mặt hần phủ nhận, nhìn cô trên tức, “Đừng tôi không yêu em, cho dù yêu, tôi cũng sẽ thực hiện. Tôi là người làm ăn, có cách nghĩ của người làm ăn, một ngôi mộ nằm ở khối đất kia thực lãng phí. Nếu có một nơi phong thủy tốt hơn, mẹ của em đến nơi đó chẳng phải tốt hơn sao. Lô đất kia sau khi được khai phá cũng sẽ tăng giá trị, như vậy không phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Cố Thần ha ha cười nhẹ, mặt mày gian trần ngập gian xảo thần sắc, “Dao Dao, người không phải nghĩ đến, ta yêu thượng người đi? Cho nên vì người, sẽ không đi động kia khối?”

Hần vẻ mặt không cho là đúng, đối nàng trên tức câu thần đàm cười, “Đừng nói ta không có yêu thượng người, cho dù yêu, ta cũng sẽ kiên trì chính mình thực hiện. Ta là thương nhân, ở thương ngôn thương, lưng chừng núi kia khối làm mộ địa xác thực lãng phí, nếu có phong thủy rất tốt địa phương, mẫu thân người bàn đi vào trong đó hội càng vui vẻ, kia khối bị khai phá sau cũng sẽ thật to tăng giá trị tài sản, này chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

● 3 ●

Cố Thần không hề biết một điều, chỉ trong nháy mắt này, lòng Hứa Đồng đã trở nên lạnh lẽo.

Cô đối với hần bắt đầu cảm hận dâng trào.

Cô trách cứ chính mình ngu xuẩn, không nên kì vọng gì ở hần. Vì cái gì nhiều lần bị hần xúc phạm như vậy, còn có thể thật lòng chờ mong, chờ mong kì thật hần cũng không phải không động lòng.

Cô cảm thấy buồn cười, mình giống như thánh mẫu cao cao tại thượng, luôn nghĩ rằng dù là ác ma có lẽ cũng có thể có một góc lương thiện.

Thì ra hần đối với cô trước đến giờ, trừ bỏ chinh phục làm sao thật sự có tình cảm?

Lúc này, cô thầm đưa ra một quyết định. Thù cũ cộng với hận mới, dù như thế nào, cô cũng phải bắt hắn trả giá.

Cô dùng toàn bộ sức lực, thản nhiên cười với Cố Thần. Nụ cười xinh đẹp quyến rũ, mắt hắn nhìn cô nở nụ cười nhanh chóng nheo lại.

Cô nhìn hắn nói: “Đúng vậy, kì thật trong lòng tôi cũng hiểu được, anh nói đúng. Nếu là người khác đến khai phá lô đất này, có lẽ tôi có thể chấp nhận. Nhưng là Chương Khang Năm, tuyệt đối không được! Ông ta cả đời phụ bạc mẹ tôi! Ông ta không có tư cách động vào mộ của bà! Cho dù chuyển đến một nơi rất tốt, cũng không tới lượt ông ta giả nhân giả nghĩa! Huống hồ chưa nói đến, ông ta làm tất cả chỉ vì lợi ích của mình. Ông ta đối với mẹ tôi bạc nghĩa phụ tình, làm cho bà buồn bực mà chết, cả đời này ông ta nợ mẹ tôi, tôi tuyệt đối không cho phép ông ta giành lấy nơi yên nghỉ của bà để phục vụ lợi ích của mình!”

Cô nhìn thấy hắn nghe xong nhưng lời này, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Thời cơ vừa lúc, thấy hắn biểu hiện như vậy, cô tiếp tục nói

“Anh cảm thấy tôi rất cực đoan hay sao?” Cô hỏi, “Có muốn hay không nghe tôi kể một câu chuyện cũ?” Cô mỉm cười, phun một hơi thuốc. Làn khói mong manh làm nụ cười của cô càng thêm diễm lệ, “Chờ anh nghe xong chuyện của tôi...” Cách một làn khói thuốc sắp sửa tan hết, cô nhìn hắn, chăm chú mà dịu dàng, trên mặt mỉm cười, mê hoặc lòng người, “... có thể là anh cũng sẽ giống tôi trở nên cực đoan như vậy!”

(1) Ngũ độc câu toàn: Có 5 tật xấu: uống rượu, đánh nhau, hút thuốc, bài bạc, háo sắc.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Cao thấp

Hứa Đồng đem ghế dựa một bên kéo lại, nhẹ nhàng ngồi xuống. Cố Thần vẫn bất động đứng cách cô hai bước, mặt đối mặt, dựa lưng vào lan can, chờ đợi câu chuyện.

Hứa Đồng nghiêm mặt, hít một hơi thuốc, nheo mắt, lại từ từ nhả ra, chậm rãi mở miệng.

“Mẹ của tôi cùng Chương Khang Năm là bạn học thời trung học. Khi học cấp hai, ông bà ngoại tôi bị tai nạn qua đời, mẹ tôi từ đó trở thành trẻ mồ côi, chỉ nhận được từ người gây ra tai nạn một khoản bồi thường. Khoản bồi thường đó đổi với chút tiền tiêu vặt trước đây bà có mà nói, có lẽ được cho là một khoản tiền lớn, nhưng thật ra cũng chỉ vừa đủ để bà học xong đại học mà thôi.

Chương Khang Năm là con nuôi trong một gia đình, tuy rằng cha mẹ nuôi không có con đẻ, nhưng đối với ông ta cũng không được tốt lắm, bởi vì bọn họ thực sự rất nghèo, ngoài việc lo lắng làm thế nào có thể no bụng qua ngày, đã không còn sức lực để quan tâm đến chuyện vun đắp tình cảm gia đình. Mà cha mẹ đẻ của ông ta sớm đã không biết lưu lạc nơi nào, còn sống hay đã chết.

Tuy rằng cuộc sống nghèo khó nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Chương Khang Năm trưởng thành trở thành một người giỏi giang. Mẹ tôi cùng ông ta lúc đấy là bạn học người ngồi trước người ngồi sau, đều không có được tình yêu thương của cha mẹ. Chính vì cùng hoàn cảnh làm cho hai người trở nên đồng cảm, ngày càng gần gũi. Không biết bắt đầu từ khi nào, bọn họ lặng lẽ từ bạn bè trở thành người yêu.

Có một ngày, Chương Khang Năm nói với mẹ tôi, ông ta định bỏ học, bởi trong nhà không có tiền, phải ra ngoài đi làm, không thể tiếp tục đến trường. Mẹ tôi cảm thấy đáng tiếc, thành tích của ông ta rất tốt, ít nhất so với bà trội hơn nhiều, bỏ dở giữa chừng thực sự rất đáng tiếc. Nếu nhất định có một người phải bỏ học, không bằng người đó chính là bà. À, phụ nữa khi yêu, vĩnh viễn ngốc nghếch như vậy đấy. Mẹ tôi học hết trung học thì nghỉ, đem số tiền mình dự định học đại học, số tiền đổi bằng cả mạng sống của ông bà ngoại, giao cho Chương Khang Năm tiếp tục đến trường.

Người kia lúc đó cứ coi là người tốt đi, lúc học đại học cũng không xằng bậy, sau khi tốt nghiệp trở về A thị kết hôn cùng mẹ tôi. Ông ta rất thông minh, lĩnh hội cũng tốt, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Sau vài năm phấn đấu, cũng kiếm được chút tiền. Sau đó, mẹ tôi cùng ông ta muốn có một đứa con. Vì thế mẹ mang thai tôi. A đứng rồi, biết tên của tôi vì cái gì kêu là “Đồng” không?”

Nói đến đây, Hứa Đồng thoáng dừng lại, hít sâu một hơi thuốc, lại chậm rãi thở ra. Trong làn khói, bóng dáng cô mảnh mai cô đơn.

“Mẹ nói cho tôi biết, lúc tôi mới sinh ra, người kia rất vui mừng. Trừ bỏ việc làm ăn bên ngoài, ông ta hận không thể cả ngày ôm tôi, ai cũng không cho chạm vào. Ông ta suy nghĩ thật lâu, chọn rất nhiều chữ, tra từ điển lại hỏi người khác, rất mất công mới tìm được cho tôi một tên, kêu là “Đồng”. Ông ta nói con gái với mình, giống như con mắt quý giá! Ha ha, rất nhiều người thấy đó mà cảm động! Ai ngờ rằng, đó chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước (1), đẹp để đến thế, nhưng cũng yếu ớt đến thế, chỉ cần khẽ chạm, đẹp để giả dối đó lập tức vỡ tan!” Nói tới đây, Hứa Đồng lại dừng lại, đưa tay cầm

thuốc ôm trước ngực, tay kia ôm lấy mình, cả người nhẹ nhẽo run lên.

“Thực ra có đôi khi tôi nghĩ, làm người không nên quá tốt, như mẹ tôi, lúc Tiền Như Vân gặp tui ro, vì thương hại bà ta mà đưa bà ta vào công ty của người kia làm thư kí. Kết quả ai có thể nghĩ đến, Tiền Như Vân lại lấy oán trả ơn, dùng bản thân đi quyến rũ người đó. Mẹ tôi nhất thời lương thiện, cuối cùng lại tạo cơ hội cho hai người đó cùng nhau.”

Cô quay đầu nhìn Cố Thần, đáy mắt có một tia đau thương, âm thanh trở nên mềm mại, giống như nỉ non, “Tôi đã từng nghĩ rằng tôi là bảo vật duy nhất, là đứa con gái ông ta quý như đôi mắt của mình, cẩn thận che chở trong lòng bàn tay, nhưng ai có thể nghĩ như vậy đâu? Ông ta ở bên ngoài còn có một đứa con gái nữa! Tôi đã từng nghĩ mình là cô công chúa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới, nhưng năm tôi bảy tuổi ấy, tôi mới phát hiện rằng đó chỉ là lời nói dối tàn nhẫn. Tôi chẳng phải là cái gì duy nhất, thì ra tôi còn có một cô em gái, hơn nữa, so với mình nhỏ hơn không đến một tuổi! A! Thật là kì lạ, tôi sao lại nói với anh chuyện này? Em gái kia của tôi là vị hôn thê của anh cơ mà!

Tôi đã từng tự hào khoe với bạn bè rằng, mình chính là bảo vật của cha, là đứa con gái mà ông ta quý như đôi mắt của mình vậy. Nhưng khi tôi biết “em gái” kia tên gọi là gì, tôi hoàn toàn sụp đổ, anh có tin không? Tuy rằng bảy tuổi vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhưng khi đó đã đủ để tôi cảm nhận được, cái gì gọi là tan nát cõi lòng. Đứa bé kia được mẹ nó dắt tới, xuất hiện trước mắt tôi, nó nói cho tôi biết, nó tên là “Thực Đồng”, Chương Thực Đồng. Nó nói nó mới chính là con gái mà ba quý như con mắt, nó nói nó mới chính là con gái ngoan của ba, nó nói ba không yêu thương tôi, tên của tôi thực ra không phải là Chương Đồng, là Chương Giả Đồng mới đúng.

Sau này ngẫm lại, một đứa bé nhỏ hơn tôi nửa tuổi, làm sao có thể nói những câu tàn nhẫn như vậy. Sau này tôi mới hiểu, nhưng lời này là do mẹ nó dạy cho, bởi vì muốn mặt sát tôi mà chuẩn bị.

Tôi nhớ rõ lúc ấy tôi rất tức giận, dùng sức đẩy Chương Thực Đồng một cú. Lại nói tiếp, tôi quả thật là người kém may mắn. Lúc làm chuyện xấu, lại bị người khác nhìn thấy. Chương Khang Năm nghe nói vợ cả cùng tình nhân gặp mặt, vội vàng chạy về nhà. Vừa lúc vào cửa nhìn thấy Chương Thực Đồng ngồi dưới đất khóc, trên mặt không biết có bao nhiêu đau lòng!

Tôi xông lên hỏi ông ta, con bé kia là ai? Có phải hay không tên là Chương Thực Đồng? Nó nói tôi nên gọi là Chương Giả Đồng, nói tôi không phải là con gái yêu của ba. Tôi cũng không muốn gì nhiều, chỉ mong ông ta an ủi một câu “Không phải như vậy, Tiểu Đồng là con gái yêu của ba” là tốt rồi. Nhưng ông ta lại tức giận nói với tôi, tại sao có thể hung hãn với em gái như vậy, tuổi còn nhỏ mà đã hư đốn, lần đầu tiên gặp mặt đã biết cách bắt nạt em gái, về sau lớn lên còn đến thế nào.

Ha ha! Thật buồn cười, người làm sai chẳng lẽ không phải là ông ta sao? Ông ta đối với vợ bội bạc, lại trách cứ con gái mình đối xử không đúng với con riêng! Vớ vẩn. Lúc ấy, tôi quá đau lòng, lớn tiếng khóc. Cảm giác bị vứt bỏ này, đến giờ tôi vẫn không dám nhớ lại, bởi bị nó thực sự quá mức đau đớn. Mỗi khi nghĩ lại, ban đêm nhất định sẽ gặp ác mộng mà tỉnh lại trong nước mắt. Ha ha, không thể tưởng tượng được đi? Kì thật tôi cũng khóc như vậy, chẳng qua là không ở trước mặt người khác, nhưng ngay cả đối diện với chính mình trong mơ lại không thể cưỡng lại mà rơi nước mắt.

Tôi đau lòng, gào khóc, nhưng tiếng khóc ấy chỉ làm ông ta cảm thấy phiền toái. Ông ta cau mày không để ý đến tôi, chỉ cố gắng che chở cho em gái kia. Nhìn hai mẹ con họ đắc chí đạt được mục đích, tôi hận không thể xông lên sống chết một phen. Lúc này mẹ đi tới ôm tôi. Nhìn thấy thái độ của ông ta đối đãi với tôi, bà đã nản lòng thoái chí. Bà nói cho hai người kia, người làm có trời thấy. Chuyện gì mình làm thì lương tâm hãy nhớ rõ, để xem nửa đời sau có cảm thấy hối hận hay không. Nếu con người đã không có lễ nghĩa liêm sỉ, làm chuyện xấu cũng chỉ cảm thấy là bình thường, người như vậy sống trên đời, với rác rưởi có khác gì nhau!

Những lời này là những lời độc ác nhất cả đời mẹ tôi nói. Bà là một người dịu dàng lại hiền lành, từ trước tới giờ đều ôn hòa, chưa bao giờ nói với người khác một câu ngoan tuyệt, tôi cũng chưa từng gặp qua bà tức giận với bất kì người nào. Nhưng một người hoàn mĩ như vậy, lại bị Chương Khang Năm nói rằng “Không có chính kiến, ngày ngày lãnh đạm, đã sớm không còn tình yêu, ở cùng nhau chẳng khác gì tra tấn, không bằng chia tay để giải thoát cho nhau”.

Bà không chút do dự kí giấy li hôn, mang theo tôi rời khỏi ngôi nhà làm người khác thương tâm kia. Bà chỉ lấy đúng số tiền năm đó mình vì Chương Khang Năm giao học phí, không nhiều hơn một đồng. Bà nói, người đã thay đổi, sao còn có thể cầm những đồng tiền nhơ nhuốc này? Hơn nữa còn nói, Chương Khang Năm chẳng qua là muốn dùng tiền để đổi lấy thanh thân, bà thà rằng kham khổ, cũng không cho ông ta có một cuộc sống thoải mái như vậy.”

Hứa Đồng hỏi Cố Thần: “Mẹ tôi có phải thực ngốc hay không? Tôi cảm thấy bà rất ngốc. Nhưng bà ngốc như vậy, thực ra là vì trong lòng vẫn như cũ đối với người kia còn tình cảm ... tuy rằng tình yêu đó là tuyệt vọng, vẫn muốn lấy sự khổ cực của mình đi trừng phạt ông ta. Nhưng kì thật một người đã thay lòng đổi dạ, bà thế nào ông ta cũng đâu để vào trong mắt?”

Thờ dài một hơi, Hứa Đồng kết lại, “Đây là chuyện mà tôi muốn kể cho anh. Chuyện này, tôi chưa từng kể cho người khác, ngay cả Bằng Mông cũng không hề biết. Thế nào? Nghe xong có cảm thấy tức giận của tôi còn quá đáng hay không?”

Không đợi hắn trả lời, cô ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm.

Cố Thần đứng đối diện lặng lẽ nhìn cô.

Nghe cô kể chuyện mình xong, hắn chỉ cảm thấy trong lòng chấn động.

Cho đến bây giờ, những khi cô gái này xuất hiện trước mặt hắn đều là giả hoạt, mạnh mẽ, cô kiêu ngạo lại quật cường kích thích hắn chinh phục. Cũng chưa từng nghĩ tới, thì ra kiên cường đó chỉ là bề ngoài, bên trong là một tâm hồn đã bị chính cha mình thương tổn, mất cảm, yếu đuối cũng tự ti.

Cô ấy chắc hẳn phải khao khát được người khác yêu thương rất nhiều

Trong nháy mắt, hấn cảm thấy cô như vậy khiến người khác thật đau lòng. Ngực giống như bị gì đó thắt lại, rất khó chấp nhận.

Cô đập thuốc, hai tay ôm lấy chính mình, vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Bả vai nhẹ nhàng run, hai gò má phủ kín đau thương.

Cô đem hai mắt trừng thật to, không chớp nhưng lông mi lại không ngừng run lên ... Đường như đang hết sức ngăn mình nháy mắt. Có lẽ chỉ cần khẽ động, nước mắt trào ra.

Trong một khoảnh khắc, lòng hấn trùng xuống.

Hấn đi đến bên cạnh, cởi áo khoác, cánh tay vung lên, áo đã phủ trên bả vai cô.

“Cô mặc như vậy” Hấn dừng lại như không có việc gì, “Khoác vào, nếu không sẽ bị lạnh!”

Cô mím môi không nói lời nào, sóng mắt lưu chuyển, chăm chú nhìn hấn.

Hai vạt áo khác bị hấn kéo vào, phủ kín người cô khỏi màn đêm lạnh lẽo. Hấn nhìn cô, chậm rãi ngồi xuống. Tay hấn từ hai vạt áo buông ra, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, đã nhanh chóng nắm lấy cổ chân trái cô.

Cô “A” một tiếng, cả người không tự chủ được co rúm lại.

Hấn nhẹ cười, “Còn tưởng em là người thép, thì ra cũng biết đau! Con gái không phải sợ nhất trên người có sẹo sao? Em lại có thể bỏ mặc vết thương của mình cả buổi tối như vậy!”

Đáy mắt Hứa Đồng hiện lên một tia sáng nhạt.

Cô nhìn hấn chớp mắt, “Cũng không phải bị thương ở trên mặt, quan trọng gì?”

“Vậy vì cái gì vừa mới kể chuyện, vẫn không ngừng đề ý đến chân như vậy?”

Nghe Cố Thần hỏi, Hứa Đồng nhìn hấn, nháy mắt mỉm cười.

“Vết thương nhỏ như vậy, với tôi mà nói, không tính là cái gì hết!”

Cô nhìn thấy rõ ràng, nghe lời cô nói, mi tâm hấn tỏa ra một tia thương tiếc.

Miệng vết thương kia thật sự không tính là cái gì, cũng không hề làm cô đau đến mức không thể chịu được.

Nhưng nếu cô không làm như vậy, sao có thể làm cho hấn lay động?

Nhưng cô không thể tưởng tượng được, hấn lại nâng chân trái cô lên, nhẹ nhàng cởi bỏ giày để lộ một vết máu đã thâm tím, khê thối một hơi. Luồng khí ẩm áp phả vào chân cô, cứ việc tự ra lệnh cho mình phải thật lí trí, nhưng vẫn không ngăn được cảm giác như điện giật, một đường tê dại từ chân chạy thẳng lên tim. Cô run rẩy một chút. Hấn phản xạ có điều kiện, nắm chặt lấy chân cô.

Lần này, giống như động đến miệng vết thương, làm cô hơi đau, vì thế khẽ “A” một tiếng. Hấn lập tức buông lỏng, đem chân cô đặt trên đầu gối mình, ngẩng đầu nhìn cô, khẽ cười một cái, “Băng lại một chút là hơn, phòng uốn ván, không lại oán tôi, nói tôi mang cô đi hóng gió.” Hấn vươn tay vào túi áo khoác trên người cô lấy ra một chiếc khăn, cúi đầu vây quanh miệng vết thương.

Cô ngơ ngác. Sau một lúc mở miệng hỏi hấn, thanh âm khó kiềm chế, “Tại sao đột nhiên đối với tôi tốt như vậy? Thương hại tôi?”

Đem miệng vết thương băng lại xong, giống như ma xui quỷ khiến, hấn cũng không hề buông ra, ngược lại lấy tay nhẹ nhàng cầm. Da thịt cô trắng mịn, làm người khác chạm qua liền không kìm lòng được mà mê muội.

Chân cô rất lạnh, bàn tay hấn ấm áp. Hơi ấm của hấn ngấm vào da cô, khí lạnh của cô xuyên vào trong từng mạch máu hấn. Trong bóng đêm, nhiệt độ hai cơ thể khẽ giao hòa.

Hấn ngẩng đầu nhìn mắt cô, thanh âm trầm ấm, “Tôi cảm thấy em như thế này ... tôi là đang thương hương tiếc ngọc!”

Cô hơi giật mình, trong nhất thời không nghe ra hấn đến tột cùng là hấn chân tình mà nói hay vẫn là đang mỉa mai giễu cợt.

Sắc mặt hấn điềm tĩnh, bỗng nhiên hiu cô: “Em còn thương ba hay không?”

Hứa Đồng hừ lạnh một tiếng lắc đầu, “Thương ông ta? Làm gì có khả năng! Tôi hận ông ta còn không hết!”

Cố Thần giương mi, đối với câu trả lời của cô từ chối cho ý kiến, “Nói không thương, vậy làm sao có thể hận. Có nhớ hay không ngày đó tôi bắt em quay AV, tôi đã từng nói cho em, khi đó em đã gọi ba” Nếu không còn đề ý, sao có thể trong vô thức còn nhớ đến ông ấy.

Hứa Đồng nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ, trả lời hắn: “Có lẽ khi không tỉnh táo, tôi còn thương ông ấy, nhưng thương cũng chỉ là cái biểu hiện giả dối trước năm tôi bảy tuổi kia mà thôi. Khi thanh tỉnh, tôi đối với ông ta nhất định chỉ có hận!”

Cả hai cùng im lặng.

Cách một lúc lâu sau, cô nhẹ nhàng nhìn hắn hỏi: “Anh có sợ một lúc nào đó, người yêu thương anh đột nhiên không còn để ý đến anh? Tôi sợ! Cảm giác ấy thực sự đáng sợ, chỉ trong nháy mắt yêu thương bị người khác vứt bỏ, toàn bộ thế giới chao đảo. Cho nên từ năm bảy tuổi đó trở đi, tôi đã nói với chính mình: Nếu không muốn làm cho người khác xúc phạm đến mình, rất đơn giản, vậy phải khóa chặt trái tim mình làm, đem những người đó đặt ở bên ngoài. Nếu người đó không tiến vào trái tim tôi, thì sẽ không khiến tôi phải thương tâm!”

Cô nhìn hắn, đáy mắt giống như có một đám sương mờ, lạnh giá mà diễm lệ.

Cô đối với hắn nói nhẹ nhàng: “Tôi không cho anh cơ hội làm tổn thương tôi! Cho nên Cố Thần, anh không cần có ý đồ đối tốt để cảm hóa tôi, tôi sẽ không mắc mưu. Tôi biết, anh chỉ muốn chinh phục tôi mà thôi, tôi sẽ không cho anh cơ hội! Tôi sẽ không cho phép anh đi vào lòng tôi!”

Hứa Đồng biết, chính mình vừa dùng một chiêu kinh điển, tên là lật mềm buộc chặt.

Cô xem Cố Thần nghe xong những lời này, bỗng nhiên cười rộ lên.

Hắn nhìn cô, vươn tay ra, lòng bàn tay dừng trên mặt cô, chậm rãi vuốt, “Dao Dao, em thật sự rất đáng thương.”

Hứa Đồng nghiêng đầu tránh lòng bàn tay hắn, cũng tươi cười quyến rũ, “Anh thật sự là không biết tốt xấu! Vừa mới chạm vào chân xong bây giờ lại sờ mặt người ta!”

Hắn nghĩ nghĩ, thấy cô nói đúng, cũng không khỏi bật cười. “Dù sao cũng đều là của em, em sợ cái gì chứ?” Hắn trêu tức cô.

Hứa Đồng chăm chú nhìn, nhẹ nhàng kêu ra tên hắn, “Cố Thần!”, giọng nói quyến rũ. Cô đem hai cánh tay bò lên cổ, mười ngón tay đan vào nhau ở sau gáy hắn, đem hai gò má mình tiến đến gần.

Nhìn cô kẻ sát, yết hầu hắn lại lặn lội.

Ánh mắt cô thẳng tắp một đường nhìn sâu vào đáy mắt hắn, đôi môi dường như đã chạm vào nhau, giọng rất thấp: “Chúng ta làm tình đi!”

Lời nói còn lơ lửng trong không gian, cô đã áp chặt môi mình vào môi hắn. Bên tai còn nghe được một tiếng thở dài. Sau đó, môi của cô đã bị hắn điên cuồng chiếm cứ.

Hắn một bên cuồng hôn, một bên mang cô đứng lên. Lòng bàn chân cô như nhũn ra, tiến sâu vào trong lòng hắn. Hắn đưa hai tay ôm lấy eo cô, đỡ cô đứng dậy, dùng sức áp sát vào mình, liên tục cọ xát. Cuồng hôn dừng lại, môi hơi tách ra, đáy mắt hắn như có lửa, lấy hơi hỏi: “Ồ trong này sao?”

Cuốn lấy nhau quá mức điên đảo, đến khi Hứa Đồng hoàn hồn phát hiện mình đã ở trong phòng tổng thống xa hoa.

Cô bị Cố Thần gắt gao áp vào vách tường, hai người không ngừng va chạm. Cảm giác khô nóng quen thuộc rất nhanh lan đến toàn thân, cổ họng không tự giác trào ra vài tiếng rên rỉ.

Không muốn mình còn chưa thực sự khai chiến đã bị kĩ xảo của đối phương làm cho mê muội, Hứa Đồng kiệt lực trấn định thần chí, muốn đoạt lại thế chủ động. Cô cùng Cố Thần môi hôn nồng nhiệt, một mặt lại đưa tay tháo cravat. Sau đó lại vội vàng cài từng nút áo sơ mi. Chưa bao giờ cô cảm thấy cài những nút áo này lại khó khăn đến vậy, từng chiếc cúc nhỏ nhỏ, vậy mà rất lâu cài không ra. Cài đến phía dưới, cô đem vạt áo sơ mi trong quần hắn thô bạo túm ra, không biết cuối cùng còn một chiếc hay vẫn là hai chiếc nút, cô bắt chặt hai tay vội vàng mở vạt áo hắn đi vào. Lòng bàn tay uốn lượn vuốt ve sau lưng hắn.

Tay hắn một giây cũng không hề rời rảnh, nhanh chóng đem áo khoác của mình trên người cô cởi ra, tùy nó thê thảm rơi xuống mặt đất, đem từng đường cong mềm mại của cô áp sát trên người mình.

Đôi môi cô ngọt ngào lại mềm mại, trong miệng hắn như muốn tan ra, làm đầu lưỡi hắn lưu luyến vô cùng, hết lần này đến lần khác thưởng thức.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy chiếc váy trên người cô cực kì vướng víu, liền không kiên nhẫn tháo hai chiếc quai nhỏ xinh trên vai cô, làm chúng theo hai đầu vai trượt mà trượt xuống. Cả thân trên của cô giờ này chỉ còn một tầng nội y mỏng manh. Hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, lập tức lại đưa tay cài bỏ đai áo ngực. Ngực cô mềm mại thẹn thùng lộ ra, bị bàn tay hắn ráo riết bao vây, vuốt ve.

Trong người có một dòng khô nóng khó chịu chảy xuôi, không thể chịu được dòng nhiệt này ăn mòn, Hứa Đồng anh anh rên rỉ. Tiếng kêu kia như vui sướng lại như khổ sở, giống như chờ mong lại giống như ảo não, làm Cố Thần khó nhịn, hận không thể nuốt cô vào trong. Hắn đem cô áp chặt ở vách tường, miệng một đường trượt xuống, qua đôi vai tiêm tử, tới xương quai xanh, lưu luyến để lại vài dấu hôn đỏ sẫm, sau đó chôn trước ngực cô.

Cô rốt cục cũng đem toàn bộ nút áo sơ mi của hắn cài bỏ. Hai thân thể gắt gao giao nhau. Hắn cài bỏ mảnh vải cuối cùng trên người cô, cô cũng không cam lòng yếu thế nhanh chóng tháo ra thất lưng của hắn.

Cô rốt cục bị hắn cài bỏ cả người không còn một mảnh, mà mình chỉ tháo thất lưng của hắn cùng khóa kéo mãi cũng không dám xuống tay. Dù có ngóng

cuồng đến thế nào, cũng chỉ là một cô gái trẻ tuổi chưa từng nếm trải tình trường. Từ đầu đến giờ, trò chơi ái tình này cô chỉ có hấn là người duy nhất, không thể trách được ở thời điểm mấu chốt sự rụt rè lại nhảy ra cùng cô đối nghịch.

Không dám tiếp tục đi xuống, chỉ dám trong lúc nồng nhiệt hôn môi này có thể làm cho hấn ý loạn tình mê. Cả nghìn cuộc anh đào coi như cũng là có tác dụng. Cô dường như đã thành công làm cho hấn mê muội.

Nhận thấy được cô có ý khiêu khích, hấn cũng không hề cam lòng yếu thế, dùng đầu lưỡi nhanh chậm tiến đến từng ngóc ngách, chơi đùa chờ cô truy đuổi.

Hai tay hấn đem cô ôm chặt lại. Nghe được tiếng cô, hấn dường như có chút đắc ý. Môi thoảng rời đi, hai mắt nóng bỏng, mặc cho mình vẫn đang thờ dôn dập, cũng không bỏ qua cơ hội trêu chọc: “Yêu tinh! Hôn môi như vậy, đã luyện cùng bao nhiêu đàn ông?” Một mặt nói, một mặt như trừng phạt ngón tay càng thêm dùng sức ôm chặt eo cô.

Cô hừ một tiếng, nhìn hấn tức tối, đáy mắt lại vẫn ngạo nghễ, “Đàn ông trong thiên hạ tôi đều kinh qua! Thế nào?”

Hấn cười nhẹ một tiếng, bàn tay giữ eo, đem cô nâng khỏi mặt đất. Hấn cười, vẻ mặt xấu xa, liếm nhẹ môi cô, lại hỏi: “Tôi cùng Bàng Mông, ai hơn, ả?”

Cô mím môi không nói lời nào, chặn lại tiếng rên rỉ khó chịu trong cổ. Hấn bắt mắt nhìn cô ương bướng, không cam lòng tiếp tục khiêu khích khiến toàn thân cô không chịu được run lên. Cô oán hận chính mình vì cái gì không thể chống lại được sự khiêu khích của hấn, trong lòng tức giận, đối với hấn thấp giọng: “Anh làm sao so được? Anh dù hôn tài tình thế nào cũng không phải nụ hôn đầu tiên của tôi. Anh ta dù hôn ngây ngô thế nào cũng là lần đầu tiên.”

Cổ Thần nghe xong nheo mắt lại, không cho cô cơ hội phản ứng tiến vào. Cô than nhẹ một tiếng, toàn thân tê dại, vô lực ghé vào vai hấn. Hấn hung hăng cao thấp, bên tai cô xấu xa lên tiếng: “Không sao. Tuy rằng, môi em, lần đầu là của cậu ta, nhưng...” Vừa nói vừa ra sức tiến vào thật sâu “... phía dưới này, lần đầu, là của tôi!”

(1) Hoa trong gương, trăng trong nước: chỉ những thứ đẹp để nhưng không có thật.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Tính kế

Hứa Đồng bị xuyên qua làm cho hồn tan phách tán, trước mắt một mảng sương mù, thần chí hỗn độn, toàn thân đồ mồ hôi đầm đìa, môi hơi hé như hờn dỗi, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Cô ở trong vòng tay hấn, không còn chút sức lực. Cổ Thần vẫn chưa thỏa mãn, hấn ôm Hứa Đồng lại cẩn thận đặt lên giường. Trong lúc đó vẫn chôn sâu, không thả cô dù chỉ một chút.

Hấn phủ trên người cô, khẽ vén mấy sợi tóc hỗn loạn vương trên trán, môi dọc từ trên theo chớp mũi hôn xuống, cuối cùng dừng ở đôi môi hồng nhuận của cô, mãnh liệt chà xát.

Cô không cam lòng ở thế bị động, đôi mắt đã muốn nhắm lại hơi hơi mở ra, yêu kiều nhìn, hai tay chạm vào ngực hấn, vuốt ve, cùng lúc đó thân mình khẽ rướn lên đón hấn, nhất chét giữ chặt thân dưới.

Hấn không chịu nổi, lập tức nhú mày hét lên một tiếng. Hấn nhìn cô, ánh mắt ái muội, “Yêu tinh! Còn có sức làm mấy chuyện xấu này sao? Xem ra anh làm còn chưa đủ!” Hấn nâng người một chút, dùng tay khẽ mang eo cô lên, đột nhiên hung hăng tiến về phía trước, mỗi lần vừa mạnh mẽ lại dứt khoát, kịch liệt va chạm, đến khi cô liên tiếp phát ra tiếng rên rỉ.

Một lúc sau, hấn mồ hôi đầm đìa, đạt đến cực hạn, bỗng rồi muốn từ trong cơ thể của cô đi ra, chỉ sợ chậm một giây không thể tự chủ sẽ mau chóng đầu hàng. Cô lại bỗng nhiên dùng hai chân gắt gao cuốn chặt lấy thắt lưng hấn, không cho hấn rời đi. Hấn vội vàng kêu: “Dao Dao! Mau buông ra! Anh không nhịn được!” Cô lại ngoảnh mặt làm ngơ, cánh tay giống như con rắn nhỏ quấn trên cổ hấn, đem cặp môi mềm nuốt những lời hấn nói vào trong.

Hấn gầy dựa một hồi, cuối cùng thực sự không kháng cự lại được cảm giác bức bách, đưa thắt lưng về phía trước ở trong cơ thể cô phóng thích chính mình.

Trong phút chốc toàn thân như có một dòng điện chạy qua, tác động mạnh vào chân tay, eo hấn khẽ run lên, như lọt vào một đám sương mù phù du. Thực là một cảm giác tuyệt vời mà hấn từ trước đến giờ chưa từng trải qua.

Sau khi chấm dứt, hấn ôm lấy cô cùng ngã vào trên giường. Một cánh tay để cô gối lên, một cánh tay đưa đến phía sau lưng, nhẹ nhàng vuốt ve. Hai hàng lông mày hơi cau lại, giống như có việc đang suy nghĩ.

Cô vốn im lặng, bỗng nhiên ngẩng đầu, hai cặp mắt trong suốt nhìn hấn, có chút nghịch ngợm hỏi: “Còn sức sao?”

Hấn hơi giương mi, “Chẳng lẽ ăn còn chưa no?”

Cô nũng nịu kêu lên: “Đúng nha! Rất đói! Rất đói! Rất đói.....”

Hấn lập tức xoay người đặt cô xuống phía dưới, trêu chọc chuẩn bị tiến vào, “Không biết xấu hổ, thật là cô gái hư!”

Cô lập tức ngồi dậy, tức giận kéo hấn, đem hấn ấn ngã xuống giường, nhanh chóng ở bên trên, bàn tay đặt trước ngực hấn, chậm rãi đi xuống, nhẹ nhàng lại chậm chạp, hôn đối với hấn: “Cô gái hư sẽ không biết nói xấu hổ, xem anh làm sao bây giờ!”

Cô càng áp sát chặt chẽ, cảm giác tê dại từ bên hông vọt thẳng lên não làm hấn run rẩy. Ép buộc một hồi lâu, cảm giác chính mình không còn khống chế được, hấn vội vàng đỡ lấy thắt lưng, giữ chặt không cho cô tiếp tục chơi đùa, “Mau đi xuống! Anh nhịn không được!”

Cô ngọt ngào một chút, lại đẩy tay hấn ra, cũng không chịu nghe lời, bừa bãi trêu chọc.

Hấn chau mày, nhẹ kêu một tiếng: “Yêu tinh!” hấn hấn giữ lấy cô. Cô lại cố tình làm trái hấn, tiếp tục khiêu khích. Làm thế nào cũng không thoát khỏi, hấn liền đơn giản xoay người đặt cô xuống phía dưới, dùng sức giống như trừng phạt, tuyệt đối không tha cho cô vừa giờ trêu chọc mình.

Sau khi chấm dứt, Hứa Đồng mệt mỏi dường như đã bắt đầu ngủ.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn gối trên cánh tay mình, trong lòng Cố Thần thương tiếc. Dùng tay vén những sợi tóc xòa trên mặt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt cô, trong lòng hấn dường như có khối băng lạnh đang dần dần tan ra, thành một vùng nước ấm mềm mại, chậm rãi chảy tràn trong cơ thể, trở thành một tiếng thở dài thỏa mãn.

Nhìn cô ngủ say, hấn không thể kìm lòng được, vươn đến khẽ hôn lên trán, sau đó ôm chặt cô, khẽ nhắm mắt lại. Trên môi còn mang theo vết cười ôm lấy cô cùng nhau rơi vào trong mộng.

Ban đêm, nửa mơ nửa tỉnh, Hứa Đồng hình như nghe được tiếng Cố Thần đứng dậy. Nghĩ hấn đi vệ sinh nên cô lại mơ hồ ngủ tiếp. Đến khi hơi tỉnh, cô cảm giác được hấn đang ôm mình, hô hấp đều đặn vững vàng, hấn là đang ngủ say. Nghĩ đến chuyện mình cần làm, không thêm đề ý đến việc hấn còn chưa tỉnh, cô nhẹ nhàng dùng chân vờ như vô tình chạm nhẹ. Hấn rút cuộc bị cô khiêu khích tỉnh lại, yết hầu lại dao động, khẽ hỏi: “Lại muốn rồi sao, nha đầu xấu!”, âm thanh mềm mại kêu gọi giống như âu yếm lại giống như trêu chọc.

Cô mở to mắt, cánh tay xoa xoa trước ngực hấn, miệng nhỏ hơi hé mở, vươn đầu lưỡi khẽ liếm.

Hấn run lên, mạnh mẽ xoay người chặn lại, tách hai chân ra một lần nữa công thành đoạt đất. Lần này Hứa Đồng vẫn như cũ không cho Cố Thần lui ra ngoài, cô quần quýt hấn đến khi hấn phóng thích trong cơ thể mình xong mới bằng lòng làm cho hấn đi ra.

Khi tất cả chấm dứt, Hứa Đồng xương cốt rã rời, cả người không còn một chút sức. Năng lượng đã tiêu hao hết, yết hầu khô cháy. Đang gầy dựa muốn đứng dậy, Cố Thần săn sóc ôm lấy cô nhẹ hỏi “Muốn làm gì?” Giọng nói quan tâm lại âu yếm. Cô không khỏi giật mình, sững sờ nói: “Rất khát!”. Hấn tức khắc đứng dậy, “Đừng nhúc nhích, anh lấy nước giúp em!” nhưng cũng không quên trêu chọc cô một chút, “Có phải hay không vừa rồi kêu rất mất sức, à?”

Cô lườm hấn một cái, bộ dáng lại quyến rũ không nói nên lời. Nhận chiếc cốc từ tay hấn, cô ngẩng đầu một hơi uống sạch, rồi lại ngã vào trên giường đợi hấn trở về, tiến vào trong lòng hấn, gối lên cánh tay hấn, cuộn tròn lại nhắm mắt nặng nề ngủ.

Nhìn cô say sưa ngủ, hấn không tự chủ được khẽ mỉm cười. Ôm lấy tấm thân cô mềm mại, trái tim hấn cũng trở nên ấm áp. Cô gái này thiên biến vạn hóa bao nhiêu bộ dáng, giờ khắc này lại ngây thơ dịu dàng, trong lòng hấn bỗng dậy lên một niềm vui nhỏ nhỏ, trong ngực như có một hương vị ngọt ngào chạy qua, cảm giác này khiến người ta thoải mái. Ôm cô tiến sâu vào lòng mình một chút, hấn cũng nhắm mắt lại. Nụ cười trên môi thật lâu không biến mất. Nụ cười ấy cùng hấn nhẹ nhàng tiến vào trong mộng.

● ~ 3 ~ ●

Sáng sớm tỉnh lại, còn chưa kịp mở mắt, Cố Thần khẽ động cánh tay, kinh ngạc phát hiện bên cạnh trống trải, không hề có người bên cạnh, cũng không còn một hơi ấm áp. Lòng bỗng nhiên trùng xuống. Hấn cau mày chậm rãi mở mắt ra, lại nhìn thấy Hứa Đồng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường, tươi cười nhìn mình.

Không biết vì sao Cố Thần lặng lẽ thở phào một hơi. Thì ra cô cũng không bỏ đi. Cô tuy rằng không giống như lần trước một đêm nồng nàn xong, không đợi hấn tỉnh lại liền rời đi. Nhưng ăn mặc chỉnh tề như vậy ngồi ở một bên, nhìn hấn không chớp mắt mỉm cười, hoàn cảnh này, hình như có gì đó không bình thường cho lắm.

Mang trong lòng rất nhiều nghi ngờ, hấn nhẹ nhàng mở miệng: “Dậy sớm như vậy, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Cô tủm tỉm cười nhìn hấn, tâm trạng hình như rất tốt, “Việc muốn làm cuối cùng cũng làm được, hưng phấn nên không ngủ được!” xong lại vô tội nhìn hấn, “Cố Thần!”, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, “Tôi muốn nói cho anh một việc: Trên đời này, ai động vào mẹ tôi đều không được! Bất luận là ai, tôi cũng không tha thứ! Nghe nói Cố gia người có vẻ rất ít. Đừng lo, tôi có thể giúp sinh thêm một cậu con trai. Thật sự là trùng hợp, hôm qua là ngày không an toàn của tôi, ha ha. Không biết Cố thiếu anh có thể hay không để ý con mình lưu lạc bên ngoài?”

Nghe cô nói xong, sắc mặt Cố Thần bỗng dưng trầm xuống. Trong lòng giống như bị chùy mạnh mẽ đánh vào, một cảm giác đau đớn thất vọng trào lên. Thì ra cô muốn tính kế với hắn!

Thì ra cô tới hôm qua dùng mọi cách dụ dỗ quyến rũ hắn đều là có mục đích riêng! Trách không được cô không cho hắn ở bên ngoài, trách không được cô một lần lại thêm một lần khiêu khích hắn! Thì ra cô muốn lợi dụng hắn để có con!

Còn nghĩ rằng trong lúc đó hai người còn có một chút chân tình, không thể tưởng tượng được cô lại dùng thân thể và tình dục để lợi dụng hắn.

Trong chớp mắt, Cố Thần có bao nhiêu suy nghĩ. Chưa bao giờ hắn bị một người phụ nữ lặp đi lặp lại lợi dụng, thậm chí là sau khi hắn đã có chút động lòng. Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được mùi vị mà người ta vẫn nói, chua xót.

Hắn chậm rãi trấn định, lại mở miệng, giọng nói lạnh giá như băng tuyết. Những gì ngọt ngào ấm áp đêm qua đã biến mất không dấu vết, “Hứa Đồng”, hắn không hề gọi cô là Dao Dao, lại trực tiếp kêu tên cô, “Tôi không tiếc một lần lại một lần buông tha cô! Cô lần này lại tính toán làm cái gì? Muốn tôi đừng lấy Chương Thực Đồng, đổi thành lấy cô sao?”, hắn cười lạnh, “Cô nên biết, tôi không bao giờ bị phụ nữ uy hiếp!”

Hứa Đồng vội vàng dựng thẳng ngón tay trước mặt hắn, nghễ nhằng điều điều, không chút sợ hãi những lời nói lạnh nhạt của hắn, “Không không không! Cố thiếu ngài hiểu lầm! Tôi nghĩ chờ khi tôi sinh ra đứa nhỏ này, ngài có thể hay không đem nó bỏ mặc? Tôi cũng biết, ngài bên này vương bận con của tôi, bên kia Chương Thực Đồng có hay không chịu làm mẹ kế đứa bé, hoặc là Chương Khang Năm có chịu được không cha của đứa bé đi lấy em gái của mẹ nó! Nếu hai người đó đồng ý, ha ha, bọn họ không đến mức nội thương mới là lạ a! Cố thiếu, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối không muốn lấy ngài, bởi vì ...” Giọng nói của cô trầm xuống, cũng trở nên lạnh lùng, “Tôi sẽ dẫn con của ngài đi lấy người đàn ông khác, làm cho nó kêu người đàn ông đó là ba! Nhất định!”

Cố Thần bị cô làm cho giận dữ, gờ tay lên giữ chặt mặt cô, ngoan tuyệt nhìn thẳng, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Vì cái gì làm như vậy?”

Hứa Đồng không chút hoảng hốt, trấn định tâm thần nhìn thẳng hắn, “Bởi vì không muốn chỉ một mình tôi khổ sở! Bởi vì muốn mọi người cũng nhau đau khổ! Tôi nói rồi, tôi muốn kéo tất cả các người cùng nhau xuống địa ngục!”

Giọng nói Cố Thần càng trở nên lạnh lẽo, “Cô cho cô là ai? Thiên sứ báo thù sao? Muốn mọi người cùng đau khổ? Vì cái gì nhất định phải liên lụy đến đứa nhỏ?” Hắn đột nhiên buông cô ra, ánh mắt tức giận khinh thường, “Cô thật làm cho người khác thất vọng! Trên đời còn có người mẹ muốn lợi dụng chính đứa con của mình, thật sự là bi đát!”

Hứa Đồng nghe tiếng giật mình. Hoàn hồn xong không khỏi cười lạnh, “Người mẹ như tôi? Ha ha! Người mẹ như tôi không phải một tay các người tạo ra hay sao? Không cần chỉ lo trách cứ kết quả ai đúng ai sai, tại sao không nhìn kĩ xem, quá trình này ai mới là người tạo nên tội ác?”

Cố Thần không nhìn cô, đứng dậy mặc quần áo.

Hứa Đồng xoay người bước đi.

Cố Thần ở phía sau nặng nề mở miệng, trong giọng nói tràn ngập đùa cợt, “Hứa Đồng, cô luôn đem thân thể của mình làm vũ khí đến lợi dụng tôi, cuối cùng là cô xem mình rất hèn hạ hay cô kì thật là muốn cùng tôi trên giường?”

Hứa Đồng dừng lại. Bên tai giống như có tiếng nổ vang. Vì cái gì lại đem chính mình thành vũ khí đối phó với hắn? Là thực sự không trân trọng bản thân mình hay giống như hắn nói, cô thực ra là muốn cùng với hắn?

Không muốn làm cho người phía sau nhìn thấy mình do dự, Hứa Đồng trấn định xoay người, trên mặt mỉm cười thong dong, “Cố thiếu coi như cả hai chúng ta đều thế đi! Không phải là tiện anh tiện tôi sao? Nhưng mà nói thật, Cố Thần, kĩ thật của ngài quả thực không tầm thường!” Cô nháy mắt, khẽ cười một tiếng, ngả ngón nói, “Nếu có cơ hội, hi vọng mười tháng về sau chúng ta cùng nói chuyện, đôi bên vui vẻ!”

Cô xoay người, tay đặt lên cửa. Cố Thần bỗng nhiên ở phía sau cười rộ lên, “Dao Dao!” Hắn lại gọi cô là Dao Dao, giọng nói khó lường khiến người nghe không rét mà run, “Hi vọng em có thể được như mong muốn! Nếu em thực sự có đứa nhỏ như đã nói, tôi nhất định sẽ không động vào em. Nhưng nếu không, vậy lúc này đây hãy nhớ rõ, tôi sẽ không bỏ qua cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tự đầu

Sau hôm đó, Hứa Đồng luôn luôn nghĩ nếu cô không có đứa nhỏ, Cố Thần rốt cuộc sẽ như thế nào không buông tha mình. Cô thật sự muốn biết. Nhưng thật đáng tiếc, cô cảm thấy chính mình không có cơ hội.

Ngày hôm đó là chu kì rụng trứng của cô, một đêm đó lại không biết cùng hắn bao nhiêu lần. Trừ khi cô cùng Cố Thần, một trong hai người có vấn đề

sinh lí. Nếu không điều kiện thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, cô không mang thai, thực sự không có khả năng.

Một bên suy tính từng ngày phôi thai trong bụng trưởng thành, một bên cô lại nảy sinh một suy nghĩ, dường như cùng với tính toán ban đầu lệch hướng. Trước kia nghe nói Cổ Thần đối với mộ địa mẹ cô có chủ tâm, trong nháy mắt cô mất hết lí trí, trong lòng chỉ còn oán hận. Khi đó cô chỉ muốn làm một việc – trong thời gian ngắn nhất, dùng phương pháp tàn khốc nhất, làm cho đối phương phải hối hận. Vì vậy mới có một đêm kia, từ thiên đường hoan lạc rơi xuống địa ngục âm mưu toan tính. Cô đã thành công khi nhìn thấy gương mặt tức giận đau đớn của hắn. Nhưng sau này cẩn thận nghĩ lại, cô giống như thực sự xem nhẹ chính mình.

Làm như vậy sau này, rốt cuộc cô cùng hắn, ai đáng giận hơn? Ai chịu thiệt thòi hơn?

Nhớ lại hắn đã nói: “Trên đời còn có người mẹ muốn lợi dụng chính đứa con của mình, thật sự là bi đát!”, lúc ấy không phải là cô không suy nghĩ. Chính cô bởi vì không có tình thương của cha mà khổ sở lớn lên, chẳng lẽ con của cô cũng bởi vì cô nhất thời xúc động mà lại đi vào vết xe ấy, trở thành một đứa trẻ vừa sinh ra đã không có tình yêu thương của cha sao? Như vậy, cả đời sẽ là bi kịch và hối tiếc.

Cô khuyết thiếu tình yêu thương của ba, là vì ba cô không nghĩ cho cô. Nhưng đứa bé này không có tình yêu thương của ba, lại là tự tay cô mà nên. Nghĩ lại, Hứa Đồng cảm thấy hối hận. Có phải hay không nên kết thúc sai lầm này?

Hứa Đồng cũng không phiền não lâu lắm, việc làm cho cô khiếp sợ cuối cùng đã xảy ra. Cô lại có kinh nguyệt, hơn nữa đến có chút sớm hơn bình thường.

Thì ra cô không hề có thai.

Nhìn vệt máu đỏ tươi một giây, Hứa Đồng giật mình đến nỗi trở nên ngơ ngác.

Rõ ràng là đã tính toán tất cả, dường như đã làm đến mức hoàn mĩ nhất, vì cái gì kết quả lại thế này? Cô đã có ý định bỏ đi đứa nhỏ, nhưng cuối cùng không thể thực hiện, bởi thực sự cô không hề mang thai. Trong lòng bỗng có một chút thất vọng. Thất vọng này cũng không phải là kế hoạch báo thù thất bại. Mất mát buồn bực này tựa như cô đang mong chờ một thứ bảo vật, ở trước mắt có thể với lấy dễ như trở bàn tay, đột nhiên lại nhận ra rằng mình vĩnh viễn cũng không thể chạm đến nó.

Cảm giác mất mát này, không hiểu sao làm cho người ta uể oải, thậm chí còn thấy đau lòng.

Muốn biết vấn đề tốt cùng ở chỗ nào, Hứa Đồng tìm thời gian rồi đến bệnh viện kiểm tra. Kết quả bác sĩ nói cơ thể của cô bình thường, hoàn toàn không có trở ngại gì trong việc thụ thai. Thậm chí bác sĩ còn nói, tử cung của cô so sánh với người bình thường thụ thai dễ dàng hơn nhiều, nếu ở thời kì rụng trứng muốn mang thai, xác suất thành công là rất lớn. Như vậy xem ra, ngay cả điều kiện sinh lí của cô đều lí tưởng như vậy, nhưng cùng Cổ Thần cố tình tạo ra kì tích lại thất bại. Nghĩ vậy Hứa Đồng đành phải đưa ra một kết luận, có khi nên đề nghị Cổ Thần đi kiểm tra lại một chút, vấn đề hình như nằm ở phía hắn. Khó trách gia đình ít người, thì ra ghen của Cổ gia lại yếu ớt như vậy.

Mang theo sự đồng tình đầy trào phúng, Hứa Đồng thầm nghĩ, nếu hắn gọi điện thoại đến để chuẩn bị hành động “không buông tha cô”, cô quyết định chân thành đem việc có lẽ hắn không có khả năng có con chân thành nói cho hắn biết, thành khẩn khuyên hắn nên đi bệnh viện kiểm tra. Lúc trước kia hắn làm cho cô “đẹp mặt”, giờ sẽ trả lại hắn một đòn nặng. Chuyện như thế này không cần chờ người bên ngoài chế nhạo, chính bản thân mình đã cảm thấy thật mất mặt rồi.

Trong lúc hắn bối rối về bản thân mình như vậy, cô cảm thấy nhất định hắn sẽ không còn sức lực để “không buông tha cô” nữa.

Nhưng sau đó Cổ Thần thực sự không tìm cô. Mỗi ngày của cô đều trong trạng thái đề phòng, qua một ngày lại một ngày. Cô rất muốn biết, hắn đến cuối cùng là có chủ ý gì.

Đã rất nhiều ngày trôi qua.

Mới đầu, Hứa Đồng còn đối với Cổ Thần đề phòng, đề phòng một ngày hắn xuất hiện trước mắt giết mình, làm mình trở tay không kịp. Nhưng sau đó mỗi ngày lại đều bình yên vô sự, đề phòng của cô bắt đầu buông lỏng, cuối cùng cũng trở lại như trước, hoàn toàn không thêm đề ý, thần nhiên như không.

Đôi khi trong lòng cô cảm thấy, có lẽ chuyện cứ như vậy không thể giải quyết cũng không chừng. Nhưng như vậy cũng tốt, cùng hắn ràng buộc đã quá sâu, nếu có thể không rõ ràng như thế này cắt đứt, không hề tính toán lẫn nhau, cũng không phải là một cách giải thoát không viên mãn.

Mấy ngày này, Hứa Đồng đúng như mong muốn nhận được thông báo tuyển dụng.

Người tuyển dụng của cô không ngoài dự đoán, chính là Tiết Kính Phong.

Anh ta xếp Hứa Đồng vào bộ phận mình quản lí. Tuy rằng không phải chức vụ thư kí, nhưng mỗi khi ra vào văn phòng cũng có thể nhìn thấy một bóng dáng yếu đuối mê người. Lúc đầu còn có thể kiềm chế xao động trong lòng, nhưng cũng không quá vài ngày, Tiết Kính Phong trở nên không thể kiên nhẫn. Hắn đối Hứa Đồng không biết đã cảm bao nhiêu mũi tên của thần scupid trong tay. Với những yêu cầu này, Hứa Đồng ung dung cười hỏi hắn: “Tiết tổng, không phải tổng giám đốc quy định không được nói chuyện riêng tư trong giờ làm việc hay sao?”

Tiết Kính Phong nghe thế cười càn rỡ, “Vậy sao, không bằng em theo anh về nhà làm Tiết phu nhân đi, được chứ?”

Với những lời này, Hứa Đồng không cho là thật. Các công tử có tiền ngày nào không nói mấy câu này với vài cô. Nhưng những lời này sau khi những

đồng nghiệp khác nghe được lại ngạc nhiên thốt lên, “Tiểu Hứa, em so với mấy cô oanh oanh yến yến trước đây quả là lợi hại hơn nhiều! Mọi người đều biết Tiết tổng chơi bởi không phải là ít, nhưng chưa từng thật lòng, càng không bao giờ mở miệng nói muốn lấy ai về nhà làm Tiết phu nhân. Câu này cho đến bây giờ anh ta cũng chưa từng nói với ai! Tiểu Hứa a, chờ sau này phát lên, cũng đừng quên chiếu cố bọn này nha!”

Hứa Đồng trước mặt những người này giả bộ ha ha cười, nhưng trong lòng cũng phải thờ dài một tiếng. Từ hồi trêu chọc Cố Thần, bên cạnh cô không ngừng xuất hiện mấy vị công tử phong lưu. Bọn họ ở bên thể này, làm sao cô có thể tìm được một người đàn ông tốt đây?

Lại thờ dài một tiếng.

Rõ ràng đã nói phải thoát khỏi âm hồn của tên họ Cố kia, trở về cuộc sống trước đây, lại trong khi lơ đãng nghĩ đến hần. Đối với hiện tượng không bình thường này, Hứa Đồng nghĩ nhất định là bởi hần trước kia từng nói rằng “không buông tha cô”, nhưng về sau lại cố tình chậm chạp không có hành động gì. Lời nói việc làm không đồng nhất như vậy thật kì lạ, vì thế cô mới đứng ngồi không yên.

Tình cảm của Tiết Kính Phong đối với Hứa Đồng từ dòng suối nhỏ róc rách rất nhanh phát triển thành đại dương phong ba. Hứa Đồng uyển chuyển tỏ thái độ cự tuyệt, Tiết Kính Phong lại càng mãnh liệt, không hề nổi giận, nhất mực ân cần, vạn lần săn sóc. Hứa Đồng cảm thấy buồn cười. Con người quả là kì lạ, nếu cô sớm đi theo Tiết Kính Phong, chỉ sợ lúc này hần đối với cô đã qua cầu rút ván. Mà cô không mở miệng, đối phương hàng ngày lại luôn bất chấp kiên nghị.

Dù không thoát khỏi vị thiếu gia này, Hứa Đồng chỉ đơn giản lơ hần đi, chính mình đứng mực, không đắc tội với hần, giữ lại công việc này, tin tưởng sau một thời gian nữa, hần sẽ nản chí mà từ bỏ mục tiêu.

Hôm nay là cuối tháng, Tiết Kính Phong vì muốn đưa Hứa Đồng ra ngoài chơi, buổi chiều liền cho mọi người về sớm. Anh ta nhấn Hứa Đồng ở lại, sau khi mọi người rời đi, liền từ văn phòng chui ra, lên đến trước mặt Hứa Đồng nói với cô: “Tiểu Đồng, mỗi ngày cuối tháng, giới tài chính có một ngày tụ họp rất náo nhiệt, đưa em đi chơi có được không? Nơi đó nếu không phải hội viên đều không thể tham gia đâu!”

Hứa Đồng ngẫm lại về nhà cũng chỉ có một người, rất nhàm chán, buổi tụ họp này cô cũng từng nghe nói. Đi vào đó tiêu khiển đều là đại gia trong giới tài chính, thu nhập cao ngất, chắc chắn bên trong nhất định thập phần xa hoa, là một nơi rất khó tưởng tượng.

Nghĩ nghĩ, Hứa Đồng thấy hứng thú, cười tủm tỉm gật đầu với Tiết Kính Phong, làm hần phấn chấn đem cô đến buổi tụ tập.

Lúc ở cửa, Hứa Đồng cúi đầu nhìn mình, hỏi Tiết Kính Phong, “Tôi còn mặc đồng phục công sở lại đến nơi này, có phải không hợp không? Có nên đổi quần áo một chút?”

Hai mắt Tiết Kính Phong một lượt đảo qua người Hứa Đồng. Chiếc váy bao quanh dáng người yếu điệu làm sâu trong cơ thể hần có chút xúc động. “Làm sao lại không hợp? Đồ công sở này, đặc điểm lớn nhất chính là mặt người dạ thú (1), rất nhiều người đều là tan sỡ trực tiếp đến đây, mặc như vậy chỗ nào cũng có, em thế này có gì không hợp!” Hần dừng lại, giọng nói trở nên có chút nịnh nọt, không còn giữ được phong thái của cấp trên, “Lại nói, dáng người Tiểu Đồng của chúng ta, mặc cái gì không quan trọng, mặc kệ em mặc gì, ở trong mắt anh, đều xinh đẹp đến rơi lệ!”

Khỏe miệng Hứa Đồng không khỏi nhếch lên. Miếng lưỡi đàn ông bây giờ vùng môi múa mép ngày càng động lòng người. Cô cười, “Nếu không cần thay quần áo, vậy chúng ta đi vào thôi!”

Tiết Kính Phong nhìn cô cười ngọt ngào xinh đẹp, đáy lòng không kiềm chế được, mặc kệ thể nào đưa cánh tay khẽ bò lên thắt lưng cô. Hứa Đồng giương mắt nhìn hần, giống như hỏi chuyện gì đang xảy ra, Tiết Kính Phong cười mĩa nói: “Đây là lễ tiết, em không phải bạn đồng hành của anh hay sao?”

Hứa Đồng nghe hần nói như vậy, không để ý cười một cái, cùng hần đi vào trong.

Đập vào mắt là khung cảnh ngợp trong vàng son, nơi này không ngoài dự đoán tràn ngập màu sắc xa hoa trụy lạc.

Trong lúc giương mắt đánh giá trần nhà được trang hoàng lộng lẫy, bỗng nhiên toàn thân Hứa Đồng khẽ run lên. Giác gian thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, có người đang nhìn mình.

Người đó làm cô có cảm giác rất mãnh liệt, theo cảm giác đó nhìn qua, Hứa Đồng không khỏi thờ dài trong lòng. Có thể gây cho cô cảm giác mạnh mẽ như vậy, không phải là Cố Thần thì là ai?

Khi tầm mắt chạm nhau, Hứa Đồng cảm thấy trong đầu có một sợi dây căng lên, thậm chí có thể nghe thấy những âm thanh boong boong phát ra từ đó. Cố Thần miêng cường ngồi ở ghế sofa đối diện cách đó mấy thước, bên cạnh là một cô gái cực kì xinh đẹp đang cười nói với hần điều gì đó.

Cô gái xinh đẹp kia Hứa Đồng đã gặp qua, cô ta được cho là gương mặt quen thuộc trong giới tài chính, xinh đẹp khéo léo chạy ở bên người những kẻ có tiền, lợi dụng sắc đẹp phụ nữ để đục khoét túi tiền bọn họ.

Cố Thần hai chân gác lên nhau, một tay đặt trên thành ghế, một tay đặt trên đầu gối, ngón tay nhẹ nhàng gõ, trên mặt không có biểu hiện gì, tầm mắt nhìn hướng đó.

Hần giống như nghe cô gái bên cạnh nói chuyện, lại giống như hoàn toàn không để tâm.

Hứa Đồng cảm thấy hai mắt hần hình như nhìn bụng mình đã lâu. Nơi đó bị bộ váy ôm sát, phẳng nhẵn, không hề có một điểm nhô lên. Hần giống như nói với cô, hần biết cô không hề mang thai.

Cô nhẹ nhàng nhũm mày.

Nếu biết, tại sao không tìm đến cô tính sổ. Hứa Đồng nhìn cô gái bên người hắn, âm thầm tán thưởng, có lẽ bên người lại có một bông hoa đào mới, vì thế đã không rảnh đi để ý đến hoa xưa bướm cũ.

Bất tri bất giác, Hứa Đồng cười khẽ một tiếng. Tiết Kính Phong ở bên cạnh vội vàng hỏi cô: “Tiểu Đồng, em sao vậy? Ai chọc giận em mất hứng?”

Hứa Đồng giật mình ngẩn ra, “Tôi vừa rồi ... không hề cao hứng sao?”

Tiết Kính Phong gật đầu, “Em vừa xùy một tiếng, giống như có người chọc đến em! Nói cho anh biết là ai, anh giúp em đi dạy dỗ hắn, cho em hết giận!”

Hứa Đồng cười nhẹ lắc đầu, “Nào có! Là anh nghe nhầm, em không hề không cao hứng, em là cảm thấy nơi này trang hoàng thật xa hoa!”

Tiết Kính Phong hứng trí bưng bưng giới thiệu nơi này với cô. Chính lúc đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên lại dừng lại. Hứa Đồng cảm thấy một cảm giác áp bức quen thuộc tiến gần đến bên người. Ngay sau đó cô nghe được Tiết Kính Phong chào hỏi: “Cố tổng! Đã lâu không thấy anh đến nơi này, gần đây có khỏe không? A, đây không phải là Lệ Tát sao? Chắc chắn, thật là, càng ngày càng đẹp!” Đùa cợt xong, cũng không quên giới thiệu người bên cạnh, “Đây là Hứa Đồng, tôi nhớ ra rồi, Cố tổng hai người hình như đã gặp qua, tôi nhớ rõ buổi tối hôm sinh nhật vị hôn thê của Cố tổng đêm đó, hai người cùng nhau khiêu vũ! Có lẽ hai người không biết là điệu nhảy đó thật làm kinh động tất cả mọi người”, nói đến đây hắn quay mặt về phía Hứa Đồng hỏi, “Tiểu Đồng, khi nào chúng ta cùng khiêu vũ đi?”

Hứa Đồng cười một cái nói “Được”, thong dong hào phóng chào hỏi người đối diện

“Chào Cố tổng, chào cô, Lệ Tát!”

Lệ Tát héch càm đánh giá Hứa Đồng xong, đối với Tiết Kính Phong thân nhiên cười, “Em còn cảm thấy lạ, trước đây không lâu Tiết thiếu còn triền miên ở bên cạnh em, như thế nào đột nhiên không có động tĩnh gì, thì ra đã đổi khẩu vị, không muốn ăn mỹ vị, lại muốn ăn dưa muối cháo thanh!”

Tiết Kính Phong có chút không được tự nhiên, liếc mắt nhìn Hứa Đồng, thấy cô cũng không để ý, cũng không phật lòng, không khỏi có chút không cam tâm, vì thế quay lại cùng Lệ Tát trêu đùa, muốn lấy việc này kích thích Hứa Đồng, “Sao lại nói thế, mặc dù anh trước kia như thế nào ân cần săn đón, Lệ Tát em vẫn đối với anh ôn hòa xa cách, anh cho là chúng ta không có duyên phận, hôm nay vừa thấy mới biết được, thì ra là em đã để ý Cố tổng, trong mắt làm gì còn người khác!”

Lời nói của Tiết Kính Phong cũng không hề làm Hứa Đồng giận dữ, ngược lại những lời của Lệ Tát lại làm cô chú ý. Nghe lời cô ta nói, Hứa Đồng ngửi được hương vị ghen tuông trong đó. Cô cảm thấy rất thú vị, vừa này Tiết Kính Phong rõ ràng nói, theo đuổi cô ta, thái độ của cô ta lãnh đạm hờ hững. Hiện tại đối sang theo đuổi cô gái khác, lại làm cô nàng mất hứng. Phụ nữ quả là loại động vật kì quái. Có thể không yêu người này, nhưng cũng không muốn người này đi yêu một người khác không phải mình.

Hứa Đồng thân nhiên liếc mắt nhìn cô nàng tự xưng là mỹ vị, trong nháy mắt cảm thấy vẻ đẹp của cô ta trở nên tục tằn khó chịu.

Tiết Kính Phong cùng Lệ Tát cuối cùng kết lại, “Nói đùa! Tiểu Đồng như thế nào lại là dưa muối cháo thanh? Lệ Tát, là em không nhìn thấy Tiểu Đồng khiêu vũ đêm đó ...”

Hứa Đồng bàng quan cười lạnh, cảm thấy chẳng có gì thú vị. Bỗng dừng lại một chút, tiến vào một ánh mắt khó hiểu. Hắn đang chăm chăm nhìn cô, đem bộ dạng thân nhiên cùng với cánh tay đặt ở bên hông của cô kia thu hết vào trong mắt.

“Hứa Đồng” hắn bỗng nhiên mỉm cười gọi tên cô, âm thanh hơi nặng nề, những tiếng ồn ào bên cạnh vẫn vang lên nhưng không thể lấn át được nó, “Nhìn đến em, tôi lại nghĩ đến bốn chữ”, hắn dùng ngón tay chỉ chỉ thái dương mình, cười tủm tỉm nhẹ nhàng nói, “Chui đầu vào lười!”

(1) Ý nói đồ công sở tuy kín đáo nhưng rất kêu gọi ==

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trang bị

Ánh mắt Hứa Đồng nhìn theo ngón tay Cố Thần, hình như nhìn thấy trên mu bàn tay hắn một mảng lớn màu đỏ sẫm, giống như bị bỏng, nhìn thấy ghê người. Cô không khỏi sùng sốt một chút, mới mỉm cười trả lời Cố Thần: “Chỉ sợ Cố tổng óc còn không mang nổi mình óc!”, dừng lại, thanh âm có chút chậm, khẽ hỏi một câu, “Cố tổng thân thể thế nào? Có khỏe hay không?”

Ý cô muốn nói, là một phương diện khác, Cố Thần lại cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, híp mắt trầm thấp nói: “Này sao? Yên tâm, không có trở ngại gì. Tôi rất khỏe, có đủ tinh lực cùng thể lực làm việc tôi muốn làm!”

Tiết Kính Phong cùng Lê Tát bên cạnh đã chấm dứt đấu võ mồm, hần quay đầu hỏi Hứa Đồng, “Đang nói chuyện gì vậy?” Giống như cảm nhận được hai người bọn họ không bình thường, chỉ sợ hãi cô bị người đàn ông tuần tú đối diện mê hoặc vội vàng cân não, muốn tìm biện pháp dẫn Hứa Đồng rời đi, “Tiểu Đồng, bên kia có bàn bi-a, anh dạy em chơi bi-a nhé!”

Hứa Đồng đồng ý. Cùng Cố Thần tạm biệt, Tiết Kính Phong mang cô đi đến bên bàn bi-a

● 3 ●

Lê Tát nhìn Tiết Kính Phong bên kia cầm tay Hứa Đồng dạy cô đánh bi-a, hai người thân mật cùng một chỗ, khoe miệng không được tự nhiên co rúm lại.

Cô gái kia thật ngu ngốc, tay phải một chút lực cũng không có, cho dù có người giúp đỡ cô ta đem gậy đẩy về phía trước, đánh vào bóng vẫn vô ích, quả bóng chậm chạp lăn về phía trước, quả thực giống như một lão già cao tuổi, lão đảo lăn một đoạn ngắn liền dừng lại.

Trên mặt cô nàng không khỏi hiện ra một tia khinh thường.

Lại liếc mắt một cái nhìn Tiết Kính Phong, khinh thường lại chuyển thành không cam lòng. Trước đây một đợt hần còn vì cô sống chết, sau đó lại đột nhiên vô tâm vô tích. Vốn cô đối với hần ta cũng không có tình cảm, trong lòng sớm đã có đối tượng, chính là Cố Thần. Cô đối với Cố Thần mê muội, người đàn ông này phong lưu, lại có một khí chất lãnh đạm ngạo mạn, làm cho người ta không lại gần được nhưng lại càng muốn chinh phục. Đợt này hần thường xuyên tới đây. Trước kia hần phong lưu phóng khoáng, bên người gái đẹp không thiếu, cô không có cơ hội lại gần hần. Nhưng gần đây không thấy hần mang theo bất kì cô gái nào, cô không khỏi động lòng, muốn dùng hết tài lực đi mê hoặc hần.

Rõ ràng là đối với họ Tiết kia dùng dụng, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy bên người hần xuất hiện một cô gái, hơn nữa Tiết Kính Phong đối với cô ta che chở săn sóc, so với lúc trước theo đuổi mình càng thêm ân cần cung nựng, cô lại cảm thấy không thoải mái.

Hần ta phải đối với cô mê muội lâu hơn mới đúng, rõ ràng cô so với cô gái mặc bộ váy cứng nhắc kia lạnh lợi quyến rũ hơn biết bao nhiêu lần. Càng nghĩ càng không cam lòng, cuối cùng Lê Tát quay đầu nhìn về phía Cố Thần. Vốn định nói với hần không bằng sang bàn bi-a kia chơi một ván, nhưng lời đã đến miệng lại nhìn thấy vẻ mặt Cố Thần lạnh lùng liền nuốt vào trong.

Người đàn ông bên cạnh lúc này so với cô dường như còn mất hứng hơn gấp mấy lần.

● 3 ●

Nhận thấy Lê Tát đang nhìn mình, Cố Thần đem ánh mắt thu hồi, “Có việc?” Tận lực dấu đi vẻ bức dọc trong lòng, hần đối với Lê Tát nhẹ giọng hỏi.

Lê Tát khoát tay, tươi cười ngọt ngào, “Không có gì, chỉ là nhìn thấy bọn họ chơi bi-a, cảm thấy ngứa tay, muốn đi chơi một ván, nếu Cố tổng có hứng thú chúng ta cùng nhau qua đó? Hoặc là ...” Cô nhìn hần, thanh âm kéo dài, hơi ái muội, “Chúng ta có thể cùng họ chơi “Nâng cao tinh thần”!”

Nghe được bốn chữ “nâng cao tinh thần”, Cố Thần không khỏi cong cong khoe miệng, “Nếu em đã muốn thì không có vấn đề gì!”

● 3 ●

Tiết Kính Phong thừa dịp dạy Hứa Đồng chơi bóng, tạo cơ hội để gần sát cô. Đang hứng trí, Lê Tát đã chạy tới quấy rối. Mà phía sau cô ta còn dẫn theo Cố Thần.

“Tiết tổng”, Lê Tát cười đến vô cùng xinh đẹp gọi hần, “Chơi nhàm chán như vậy thật chẳng có ý nghĩa gì! Không bằng đặt cược một chút, độ một ván đi, như vậy mới kích thích phải không?”

Tiết Kính Phong buông Hứa Đồng ra, cười ha ha trêu ghẹo cô nàng, “Hôm nay gió nào thổi vậy? Danh thủ đẳng cấp quốc gia Lê Tát tiểu thư lại chủ động yêu cầu chúng ta cùng đấu. Nhớ lại trước kia, chẳng sợ anh rất cổ bồng hòng, em đều không muốn theo anh chơi một ván! Biểu hiện của em hôm nay thực không bình thường a!” Trêu ghẹo xong, hần quay đầu hỏi Hứa Đồng, “Tiểu Đồng, có muốn chơi hay không?”

Một câu cuối cùng của hần làm Lê Tát không phục khề nhằn mũi. Cùng cô đấu hay không, cuối cùng lại do đứa con gái ngu xuẩn kia quyết định!

Hứa Đồng cười đến ngọt ngào, “Trước xem xem Lê Tát tiểu thư định cược cái gì đã!”

Tiết Kính Phong nghe xong vội vàng quay sang hỏi Lê Tát, “Đánh cược cái gì?”

Lê Tát cười hơi mất tự nhiên, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu đã cược, không bằng chơi theo cái “nâng cao tinh thần” kia. Nghe nói các vị thiếu gia có trò trao đổi bạn gái, rất kích thích. Không bằng chúng ta hôm nay chơi như vậy đi!” Dừng lại một chút, ngấm ngấm Hứa Đồng xong, Lê Tát tiếp tục nói với Tiết Kính Phong, “Hai chúng ta, nếu hôm nay anh thua, trước mười hai giờ đêm nay để cho Hứa tiểu thư theo Cố tổng của chúng ta. Nếu em thua, như vậy em sẽ đi theo Tiết tổng!” Cô vừa dứt lời, còn không kịp thở, chợt nghe thấy Tiết Kính Phong quyết đoán cự tuyệt, “Không được! Tiểu Đồng hôm nay theo anh! Lần này không thể đâu!”

Lệ Tắt bị người khác thắng từng từ chối, xấu hổ không để đầu cho hết, sắc mặt tái nhợt, trong lòng tức giận, hung hăng nhìn Hứa Đồng, hận không thể dùng ánh mắt nghiền cô thành bột. Cố Thần vẫn trầm mặc bỗng nhiên ở bên cạnh đậm cười mở miệng: “Vẫn nghe nói Tiết tổng là người hào phóng, không thể nghĩ được có những lúc chắc chắn như vậy!”

Tiết Kính Phong cười không nói gì, quay đầu lại tiếp tục dạy Hứa Đồng chơi bóng. Hứa Đồng cảm thấy lướt qua Cố Thần liếc mắt một cái.

Cô nhìn thấy hán chau mày lại, vẻ mặt rất không thoải mái. Thu lại ánh mắt, không nói không rằng, cô mấp máy khóe miệng, quay về phía hán khẽ nhếch lên.

● 3 ●

Tiết Kính Phong đem bàn tay Hứa Đồng chỉnh lại theo ý mình, cẩn thận làm mẫu cách cầm gậy chính xác để khi đánh đi mới có lực. Hứa Đồng một bên để mặc hán đùa nghịch tay mình, một bên cười tủm tỉm hỏi: “Tôi suy nghĩ một vấn đề, anh cùng Cố Thần, rốt cuộc ai phong lưu hơn?”

Tiết Kính Phong nghĩ nghĩ đáp: “Nên nói như thế này, chúng ta là hai kiểu người khác nhau. Anh là kiểu chu đáo sẵn sàng, cho dù chia tay cũng có thể làm bạn. Không giống với Cố Thần, anh ta là kiểu không nhớ gì tình cũ, chia tay có nghĩa là kết thúc, không bao giờ ràng buộc dây dưa, rất tuyệt tình, thật làm cho phụ nữ đau lòng! Cho nên Tiểu Đồng, em đừng dính đến anh ta, coi chừng bị thương!” Lo lắng dần dò xòng, hán tiếp tục “Nhưng mà, anh bây giờ, em xem biểu hiện như vậy, em vẫn không chịu theo anh. Anh ta lạnh lùng như vậy ngược lại rất nổi tiếng, phụ nữ xua như xua vịt ... nhìn Lệ Tắt là biết! Em để ý cô ta thì biết, hiện tại trong mắt chỉ có Cố Thần, với hán rào trước đón sau a!”

Nói xong, giọng nói đột nhiên chua xót, “Còn em, Tiểu Đồng, em không ngoan, em nhìn lên anh ta!”

Hứa Đồng bị hán chọc cười, Bên cạnh tuôn ra một chuỗi tiếng động, Hứa Đồng theo đó nhìn qua, bên cạnh Lệ Tắt đang cùng đấu với một người đàn ông, rất nhiều người vây quanh làm khán giả.

Tiết Kính Phong nói cho Hứa Đồng, “Nếu không có gì bất ngờ, nhất định Lệ Tắt thắng, mọi người ở đây không ai là đối thủ của cô ta!”

Hứa Đồng không nói gì.

Người đàn ông kia, nhìn ra cũng đúng là một cao thủ, nhưng đến phiên Lệ Tắt, cô nàng vừa ra tay, Hứa Đồng liền biết đúng như lời Tiết Kính Phong nói, người đàn ông kia nhất định thua không còn nghi ngờ gì.

Chẳng trách Tiết Kính Phong nói Lệ Tắt là danh thủ cấp bậc quốc gia, kỹ thuật của cô nàng quả nhiên không phải là bình thường.

Hứa Đồng bắt đầu có hứng thú, đuôi lông mày khẽ nhếch lên. Không ngờ được mỹ nữ tục tằn kia còn có ngón nghề này. Cuối cùng Lệ Tắt ra một động tác phóng khoáng, “Đông” một tiếng đem quả cầu lăn vào giỏ, chiến thắng trận đấu.

Những người đàn ông vây xung quanh nhìn thấy cô nàng thắng trận, động tác lại dứt khoát tự tin, không khỏi hét chói tai, không khí xung quanh bắt đầu nóng lên.

Lệ Tắt đứng trong đám người thưởng thức những lời khen ngợi, xong khoan thai bước về phía Hứa Đồng. Những người xung quanh thấy vậy cũng đem tầm mắt chuyển đến phía cô.

Lệ Tắt đứng đối diện Hứa Đồng cùng Tiết Kính Phong, vẻ mặt tươi cười đắc ý, một lần nữa khiêu khích Tiết Kính Phong, “Tiết tổng, thế nào, vẫn không có hứng thú cuộc một ván sao?”

Tiết Kính Phong cười to, “Ồ đây mọi người đều biết, em là nữ hoàng bi-a, anh đấu với em, nhất định sẽ thua, anh nghĩ hay là thôi đi!”

Lệ Tắt lập tức đáp lại, “Tiết tổng hôm nay có chút mất mặt a! Nhiều người như vậy nhìn anh! Em lại mời anh những hai lần. nếu là đàn ông ... đã sẵn sàng đấu, sao lại có thể làm cho người ngoài xem nhẹ!”

Nhóm người vây xung quanh lập tức hưởng ứng lời Lệ Tắt, kích cho Tiết Kính Phong đồng ý. Trong đám người huyên náo, có một người vẫn im lặng, không nói một câu. Hứa Đồng liếc mắt nhìn người đó một cái. Hán chỉ vất chéo chân ngồi một bên, thái độ không chút thay đổi, ung dung chờ xem màn diễn.

● 3 ●

Tiết Kính Phong có chút do dự.

Nhiều người như vậy nhìn hán, câu “Không muốn đấu” ngách ở trong cổ họng không thể nói ra. Thắng thua là một chuyện, nhận đấu hay không đấu lại là một chuyện khác. Bị thua là không thể nghi ngờ gì nữa, nhưng bị người khác xem thường hán ngay cả nhận lời thách đấu cũng không dám làm cho Tiết Kính Phong cảm thấy ở trước Hứa Đồng thật mất mặt. Nhưng Lệ Tắt cũng không nên cuộc như vậy. Rất vất vả mới có thể mang theo Hứa Đồng ra ngoài chơi, thật không muốn đem cô đi trao đổi.

Hán hỏi ý kiến cô, “Có muốn cá cược với cô ta hay không?”

Hứa Đồng cười rộ lên, “Muốn a, đương nhiên muốn! Nhiều người nhìn như vậy, chẳng lẽ lại làm rùa đen rút đầu? Nhận lời thách đấu đi, có khi kì tích lại phát sinh a, anh chưa chắc đã thất bại. cho dù thật sự thất bại cũng còn có tôi! Tôi sẽ báo thù cho anh!” Cô ngay thơ cười khẽ, vừa nói vừa chớp mắt,

lâm tâm can Tiết Kính Phong mềm nhũn, hận không thể đem cô gái ngon miệng này ôm vào trong ngực cùng nhau một phen cho thỏa.

Có Hứa Đồng cổ vũ, Tiết Kính Phong giống như được tiếp máu, vui vẻ hướng Lệ Tát đồng ý quyết đấu.

Hứa Đồng như không chút để ý đem ánh mắt đảo qua Cố Thần. Hắn vẫn như cũ mặt không hề thay đổi, bình tĩnh tự nhiên ngồi đó, trầm tĩnh cùng với không khí ồn ào xung quanh dường như tách biệt nhau. Tuy rằng chỉ một giây thoáng qua nhưng Hứa Đồng vẫn nhìn thấy, có một điều thuốc lá bị bẻ gãy lẳng lẳng nằm bên chân hắn.

● 3 ●

Tiết Kính Phong bị thua đậm, Lệ Tát lại một lần nữa nhận được phần thưởng.

Nhận lời ca ngợi của những người xung quanh xong, cô nàng như con khổng tước kiêu ngạo đi đến trước mặt Hứa Đồng, giương cằm hỏi: “cô vừa nói cái gì? Anh ta thua, cô muốn thay anh ta báo thù có phải hay không?”

Hứa Đồng nâng mi mắt, khẽ nghiêng đầu, vô tội nhìn cô nàng, không đáp hồi lại, “Chúng ta cược cái gì đây?”

Lệ Tát không thể tưởng tượng được đối phương nhận lời đấu, không khỏi sửng sốt. Cô nàng đem ánh mắt nhìn Hứa Đồng từ trên xuống dưới, trong ánh mắt là khinh thường, như thể nghe được truyện cười trớ trêu chim muông đi chơi với tảng đá. Cô ta xùy một tiếng đáp, “tùy cô!”

Hứa Đồng ra bộ lưỡng lự nói: “Như vậy đi, cược ai thua, liền” Nói đến đây có thể dừng lại, nhìn trái phải một chút, xong đi đến bên bàn cầm một cây gậy bi-a, dựng đứng lên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Lệ Tát tùm tùm cười, “Liền đem cây gậy này trở thành ống tụy, cho mọi người xem một đoạn múa cột, thế nào?”

Đám người vây quanh liền tiếp phát ta tiếng cười.

Lệ Tát chau mày lại. Cô nàng không khỏi hoài nghi cô gái trước mặt đầu óc có hay không bình thường? Có thể mở miệng cược lớn như vậy.

Cẩn thận nhớ lại vừa rồi Tiết Kính Phong dạy cô ta chơi bi-a, động tác cứng nhắc, khi đánh bóng tay vô lực, tư thế ngốc nghếch kia nhìn thế nào cũng không giống như trà vờ, chắc chắn không phải là cao thủ.

Trầm ngâm một lúc sau, loại trừ tất cả những khả năng thất bại, Lệ Tát gật đầu cười nhạo một tiếng, “OK! Cứ theo ý cô đi! Nhưng mà nói thật, tôi thực sự sợ cô sau này sẽ hối hận, tại sao lúc trước lại đào cho mình một cái hố lớn như vậy!” Nếu đối phương muốn trước mặt người khác làm xấu mình, thì cô cũng chỉ biết đồng ý mà thôi.

Hứa Đồng ngọt ngào cười, xinh đẹp đáp: “Tôi là như vậy, không bao giờ hối hận!”

Là một người phụ nữ khéo léo, không biết vì sao hôm nay đối mặt với cô gái trẻ tuổi này, luôn cảm thấy mất bình tĩnh. Lệ Tát hừ một tiếng, “Đừng chỉ lo đầu vồ mồm, đến lúc thua trận cô sẽ hối hận vì sự kiêu ngạo của mình mình!”

Hứa Đồng thu lại nụ cười, nhìn Lệ Tát chậm rãi nói: “Tôi chưa bao giờ tự nguyện kiêu ngạo. Kiêu ngạo của tôi, bình thường đều là bị đám người ăn no không có việc gì làm bức mà ra!”

Vừa nói vừa chọn một cây gậy đưa trước mặt ngắm nghía, khoa tay múa chân, cười nói: “Lấy cây này đi!” Ngẩng cầu hỏi Lệ Tát, “Ai khai bóng?”

Lệ Tát tỏ vẻ khinh thường, “Để cho cô khai trước đi! Đừng nói tôi bắt nạt cô!”. Nhìn thấy Hứa Đồng tư thế cầm gậy thực sự rất quái dị, không nhìn được cười vang, “Hứa tiểu thư, tôi có lòng nhắc nhở cô một chút, tư thế của cô hình như không đúng a! Tiết tổng vừa rồi dạy cô dùng tay phải cầm gậy. Cô như vậy, thật làm cho người khác nhìn vào thấy dù là thắng cô cũng chỉ là bắt nạt thường dân, chẳng khác gì được mà không mất sức a!” Lại nhìn chân váy trên người Hứa Đồng, trên mặt lại tỏ ra đùa cợt, “Thật đúng là lo lắng thay cho cô! Váy này, đừng nói là khiêu vũ cũng không thể bước, chỉ để cho cô chơi bóng, tôi thấy cũng không có tí khả năng nào đâu!”

Hứa Đồng cười đến vẻ mặt ngây thơ, “Tôi khác người thường, có lẽ có thể bắt ngờ thắng cũng không chừng đâu!”

Mặt một nói, một mặt buông gậy, cởi áo khoác lên sofa. Áo sơ mi trắng nõn bao quanh đường cong trước ngực, cổ áo buông hai nút, lộ ra bộ ngực lấp ló cùng xương quai xanh mảnh khảnh. Rõ ràng là quần áo đoan trang chính thống, lại làm cho người ta nhìn vào cảm thấy tim đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập hơn. Chiếc áo somi trắng mỏng manh kia trên người cô, tỏa ra một cảm giác gợi cảm yêu kiều khó cưỡng.

Cố Thần an vị ở sofa, từ đầu đến giờ không nói một lời, thờ ơ lạnh nhạt nhìn xung quanh. Hứa Đồng buông áo khoác xong lại hướng đến hắn, cảm thấy thái độ này có chút kì lạ, đã nói muốn cho cô đẹp mặt nhưng không hề hành động. Miệng tuy nói rằng cô chui đầu vào lưới nhưng cũng không ra tay với cô. Điều này làm cho cô cảm thấy tâm thần hơi loạn, không nhìn được hắn cuối cùng là có chủ ý gì.

Dù sao đến đâu hay đến đó, cô từ trước đến giờ không thiếu nhiều lần nhạ hắn tức giận, còn không phải vẫn sống tốt đến bây giờ. Nghĩ vậy, Hứa Đồng không yên, liền bạo gan, quyết định đi đến thăm dò thái độ của hắn.

● 3 ●

Cô dừng ở trước mặt, cúi đầu nhìn hắn nhẹ nhàng cười, “Cố tổng, muốn mượn ngài một thứ, có thể không?”

Cố Thần giương mắt, nhìn cô, yên lặng một hồi lâu mới “Àn” một tiếng.

Hứa Đồng cười tủm tỉm cúi xuống, nhìn Cố Thần nói “Cám ơn”, một tay đưa đến trước ngực hấn, rút từ trong túi áo khoác một chiếc bút kim. Sau đó đứng thẳng dậy, hai mắt vẫn chăm chú nhìn hấn, tươi cười vẫn đượm, hai tay hướng sau đầu, cố định mái tóc, ngón tay linh động uyển chuyển, chỉ trong nháy mắt, ánh sáng màu vàng chợt lóe đã đem cây bút làm trâm cài vẫn mái tóc dài búi lại đằng sau.

Hai tay buông ra, Hứa Đồng đối với Cố Thần cười quỵn rũ, thấp giọng nói: “Sao vậy? Tiếc sao? Yên tâm, cũng không thể hỏng được, dùng xong lập tức trả lại cho anh!” Về mặt cô sáng giống như thủy tinh lấp lánh. Cô quay lưng về phía mọi người, họ chỉ biết cô cùng Cố Thần nói chuyện, lại không nghe rõ hai người đang nói gì. Chính là từ góc độ đó nhìn vào, không hẹn mà mọi người cùng nhìn Cố Thần ngồi ở trên sofa chút chốc neho lại hai mắt.

● 3 ●

Hứa Đồng trở về trước bàn.

Chỉ xoay người một cái, phong thái đã hoàn toàn thay đổi. Mái tóc vén cao, cô lúc này nhìn qua vô cùng tự tin. Cầm lấy gậy, cúi người khởi động. Hứa Đồng giương mắt nhìn Lê Tát mỉm cười, “Đúng như cô nói, mặc như vậy đánh bi-a, quả nhiên không thể khai bước lấy đà!”

Lê Tát hừ nhẹ một tiếng, cũng không trả lời, biểu tình như muốn nói, “Để xem cô làm sao bây giờ” kiêu căng hướng về phía Hứa Đồng.

Hứa Đồng cười một cái, nhẹ nhàng nói: “Thực ra tôi muốn nói, Lê Tát tiểu thư lo lắng thật là đúng, nhưng như vậy cũng là dư thừa, người ta nói cao nhân ắt có diệu kế, chớ ngại nhỏ nhen ấy, tính là cái gì?”

Hứa Đồng nói xong buông gậy, trước sự chăm chú của mọi người cúi xuống, đưa tay đến đường xé bên hông váy. Trong không gian vang lên một tiếng xé vải gọn gàng thanh thúy. Hứa Đồng đem tà váy xé một đường, ước chừng hai mấy xentimet, theo khe hở kia, cặp đùi thon dài kiều diễm như ẩn như hiện.

Cô cầm gậy trở về, khai bước, tiếp tục mỉm cười: “Bây giờ được rồi!”

Cô lại ngừng đầu cười hồn nhiên hỏi Lê Tát: “Cô có sợ không? Nếu tôi đánh một lượt, cô đã thua thì sao!”

Lê Tát giống như nghe được truyện cười.

Một lượt? Cô ta?

Cô nàng nhin không được ha ha cười vang, “Nếu cô có bản lĩnh một lượt liền thắng, hôm nay tôi sẽ mặc bikini đến bàn đánh bóng bên kia mùa cọt!”

Hứa Đồng cười thâm, ngọt ngào nói: “Được! Một lời đã định a!”

Những người chung quanh cười rộ lên, chỉ có Cố Thần ngồi một bên nhận thấy. Cô gái giáo hoạt này, ép buộc nửa ngày, chớ chẳng qua chính là những lời này.

Hứa Đồng đứng thẳng dậy, đem gậy từ tay phải chuyển sang tay trái, nhìn Lê Tát chậm rãi nói: “Quên nói cho cô, kì thật tôi dùng tay trái để chơi bóng!”

Lê Tát kinh ngạc.

Hứa Đồng thấp người, song song hướng mặt bàn. Động tác của cô lúc này chuẩn mực, cùng với những động tác góc ghech vừa nãy, dường như là của hai người khác nhau.

● 3 ●

Hứa Đồng nghiêng người trên bàn, về mặt phút chốc biến đổi. Về mặt ngây thơ trong nháy mắt trở nên chăm chú nghiêm túc. Phong thái trầm ồm cuốn hút những người xung quanh. Hai mắt cô sáng ngời, tư thế quyết đẹp, động tác tự tin dứt khoát. Hai chân thon thả trước sau lấy đà, xuyên qua đường xé hở, gọi cảm khiêu khích.

Chính lúc ánh mắt mọi người bị mê hoặc, bên tai bỗng nghe được “đông” một tiếng vang lên. Hứa Đồng quyết đoán chọc gậy, quả cầu trắng lăn về phía trước, “đông” tiếp một tiếng xong, rất nhiều quả cầu bị tác động tán ra, không chút do dự nhào về tứ phía. Sau khoảnh khắc đó là tiếng những quả cầu không ngừng toì xuống giò.

Đám đông xung quanh không khỏi sợ hãi than lớn.

Thật sự xem người không thể xem bề ngoài, chẳng qua là khai bóng mà thôi, cô gái này đã có thể ăn vài quả.

Hứa Đồng thẳng người chuyên tâm quan sát bàn cầu, tránh hai bước lại phục xuống, neho mắt nhắm, trong lúc mọi người còn chưa kịp nhìn thấy đường cầu, cô đã xuống tay, “đông” một tiếng ngắn ngủi vang lên xong, một quả cầu trên bàn nhanh chóng lăn vào trong giò.

Kế tiếp, trước sự ngạc nhiên nối tiếp ngạc nhiên của mọi người, Hứa Đồng đem từng quả cầu xử lí gọn nhẹ. Từng động tác lưu loát, tư thế gọi cảm kinh diễm, khi nhắm bóng sóng mắt lưu chuyển, khi xoay người cúi xuống áo somi càng thêm chặt chẽ bó sát ẩn hiện những đường cong tiềm tú mượt mà, mỗi bước chân theo khe váy xé mở hé ra cặp đùi trắng nõn cơ hồ làm người khác mê muội.

Cả người cô như có lực từ, hấp thụ tất cả những ánh mắt xung quanh, làm cả đám đông không thể rời đi. Toàn thân cô cũng không có ý hờ hang da thịt, nhưng là một chút như ẩn như hiện đó lại làm cho người ta càng cảm thấy khêu gợi khiêu khích.

Khí chất vẫn tĩnh, bóng dáng động lòng người, cầu kỳ hoàn hảo bày ra trước mắt mọi người, mặc cho ai cũng đều cảm thấy thật sự là một vẻ đẹp không thể cưỡng lại.

Hứa Đồng cứ như vậy, trước những ánh mắt ngây dại, rốt cuộc chỉ một lượt, đem trận cầu toàn thắng.

● 3 ●

Cố Thần ngồi trên sofa, thanh sắc bất động nhìn Hứa Đồng không nháy mắt.

Lần đầu tiên hắn đi quán mát chược ở Lão Nhai, nhìn bốn phía sau mới biết bàn tay trái Hứa Đồng những ngón tay tại sao lại dài như vậy. Mới đầu còn tưởng rằng cô thực sự làm việc cực nhọc, nhưng thực ra không phải. Anh trai cô có một quán mát chược, cách vách là một phòng bi-a, hiển nhiên là phòng kinh doanh. Tuy không gặp qua Hứa Đồng chơi bóng, hắn vẫn biết được cầu kỳ của cô thực sự rất tốt. Chính là hôm nay nhìn thấy một trận như vậy, hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Cô gái này có vô số khuôn mặt cũng có vô số sở trường, từ mỗi loại sở trường lại có một khuôn mặt khác nhau, nhưng tất cả đều làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc.

Mát chược, bi a, hút thuốc... Cô như một cây hoa anh túc, bề ngoài yếu đuối xinh đẹp, nhưng ẩn sâu lại độc thấu xương. Cô giống cây thuốc phiện đó, làm cho người ta dễ dàng nghiện, biết rõ có độc lại muốn ngừng mà không thể, bất tri bất giác liền đánh mất tâm trí hồn phách.

Thật là một cô gái xấu xa.

Nhưng chính một cô gái xấu xa như vậy lại vô duyên cớ làm hắn đối với cô ràng buộc dây dưa không dứt, không thể cưỡng lại mà động lòng.

● 3 ●

Trong tiếng kêu sợ hãi, một cây cuối cùng, Hứa Đồng kết thúc ván chơi.

Cô chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn Lệ Tát mặt trắng bệch thán nhiên cười.

Cô đưa cây gậy trong tay hướng Lệ Tát, ngọt ngào nói: “Như vậy, Lệ Tát tiểu thư, phiền cô thay bikini mang theo cây gậy này đến bên kia vì mọi người hiển vũ đi”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Duyên cớ

Hứa Đồng đưa cây gậy trong tay hướng Lệ Tát, ngọt ngào nói: “Như vậy, Lệ Tát tiểu thư, phiền cô thay bikini mang theo cây gậy này đến bên kia vì mọi người hiển vũ đi”

Xung quanh tuôn ra nhiều tiếng hét chói tai.

Tiết Kính Phong giống như phát hiện ra bảo vật, đi đến bên người Hứa Đồng, vẻ mặt kinh ngạc, mắt sáng lên, hận không thể đem người trước mắt độc chiếm trong lòng bàn tay.

“Không thể nghĩ được, Tiểu Đồng, em lại lợi hại như vậy!”. Hắn kích động, hình như có bao nhiêu điều muốn tán thưởng, cuối cùng mở miệng lại chỉ nghĩ được đến một câu này.

Hứa Đồng mỉm cười, đem gậy bi-a hướng phía Lệ Tát.

Lệ Tát oán hận đỡ lấy, nhìn Hứa Đồng cắn răng thấp giọng: “Thì ra cô là cao thủ!”

Trên mặt Hứa Đồng tươi cười không thay đổi, bình tĩnh đáp lại, “Tôi sao lại cảm thấy, rõ ràng trước đó có người xem thường người khác? Tôi có nói chính mình chưa chơi bao giờ đâu?”

Lệ Tát trừng mắt nhìn Hứa Đồng không nói.

Hứa Đồng tươi cười càng đượm, “Lệ Tát tiểu thư, xin hãy nhanh chuẩn bị đi, mọi người đều đang nóng lòng muốn thưởng thức kỹ thuật nhảy của cô đây!”

Trong đám người reo hò, Lệ Tát không cam lòng đi ra.

Hứa Đồng quay đầu lại nhìn Tiết Kính Phong bên người, “Sao không đi góp vui! Anh cũng đi xem đi!”

Tiết Kính Phong liên tục lắc đầu, “Không! Hiện tại anh đối với em còn hứng thú hơn! Tiểu Đồng, em thực sự quá lợi hại! Mau nói cho anh biết ngoài khiêu vũ, bi-a, em rốt cuộc còn tinh thông gì nữa? Mau nói cho anh biết, về sau còn chấn động thế này, anh sẽ đau tim mất!”

Hứa Đồng nhẹ nhàng cười, “Tôi đâu giỏi như vậy? Chẳng qua là gặp may thôi. Anh đi xem đi, đáng người như Lệ Tát, mặc bikini nhảy, được xem cơ hội không phải nhiều, nếu bây giờ không xem sợ sau này không còn dịp!”

Tiết Kính Phong suy nghĩ một chút, bắt đầu động lòng, đích thực đáng người như Lệ Tát, múa cột nhất định mê người. Hứa Đồng tiếp tục rèn sắt khi còn nóng tiếp tục khuyến khích: “Anh đi xem đi, tôi hơi mệt, muốn nghỉ một lát. Chờ anh xem xong về kể lại cho tôi nghe!”

Tiết Kính Phong nghe cô nói vậy, không còn do dự, gạt mạnh đầu nói “Được!” Liền xoay người đi về phía đám đông đang ồn ào kia.

Cố Thần không tiếng động tiến lại gần, Hứa Đồng vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hắn, kinh ngạc một chút, “A? Là anh!”

Cố Thần nhìn cô khẽ vỗ nhẹ bàn tay, “Kỹ thuật tốt lắm!”, Giọng nói hắn bình thản, không một chút rung động, làm cho người ta nghe lời khen ngợi này không biết tận cùng là thật lòng hay mỉa mai.

Tầm mắt hắn đảo đến bên hông cô, thân nhiên nói: “Lúc chơi bóng tư thế rất đẹp. Eo của em phải thực sự mềm dẻo mới có thể cúi người ở góc độ như vậy!”

Hứa Đồng hiểu ý. Hắn chẳng qua đang ám chỉ rằng cô không hề mang thai.

Cô khẽ cười một cái đáp lại hắn, “Ai bảo tôi tư chất trời sinh, chẳng biết làm thế nào!”

Cố Thần phì cười, “Bây giờ lại ở đây sắm vai gì để gạt người? Nhân rồi làm sao? Thế nào lại đòi bụng ăn quà như vậy, dạng lăng nhăng đây cũng muốn trêu chọc!” Hắn nói giống như băng quơ, nhưng lại đề cập đến vấn đề một cách rất sắc bén. Hứa Đồng cũng vậy, trả lời không chút để ý đáp: “Chỉ có anh ta lăng nhăng sao? Ở đây hình như có đồn đại, hai người các anh cũng sản sản như nhau không phải sao? Ngẫm lại xem, kì thật anh ta lăng nhăng cũng không phải không tốt. Hôm nay thích tôi thì cùng tôi, ngày mai thích người khác thì tìm người khác. Cả hai không dính dáng gì đến nhau, như vậy rất thoải mái!”

Cố Thần nghe vậy không khỏi nheo nheo hai mắt.

Rõ ràng mặt không chút thay đổi, nhưng lại toát ra một tia tức giận.

● 3 ●

Hứa Đồng nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Không phải nói không buông tha cho tôi?”

Cố Thần xùy cười, “Xem ra tôi không làm gì, dường như làm cho em thất vọng. Chẳng lẽ, em luôn luôn nhớ tôi, muốn tôi không buông tha cho em sao?”
Hắn cao giọng, thanh âm nghe ra có vài phần ám muội.

Hứa Đồng cười một tiếng, “Đừng hiểu nhầm! Tôi tò mò không biết Cố tổng lần này ngoan tuyệt đến mức nào, sẽ làm ra việc gì để trả lại tôi, thật làm cho người khác môi mất trông chờ!”

Cố Thần mặt không đổi, “Đừng có gấp, sẽ không làm em thất vọng. Tôi chưa hành động, chẳng qua là vì còn tính toán nên dùng cách nào có thể để em cả đời không thoát được!”, giọng nói hắn âm u nặng nề, làm cho Hứa Đồng không khỏi giật mình.

“A! Anh làm sao có thể chắc chắn tôi không mang thai như vậy? Nhờ đâu trong bụng tôi bây giờ đã có một phôi thai nho nhỏ cũng không chừng!”

Cố Thần thân nhiên mỉm cười, “Làm sao có khả năng? Dao Dao, nếu tôi biết sinh lí kì của em, như vậy ngày hôm đó là ngày không an toàn của em tôi tất nhiên cũng biết!”

Hứa Đồng trong lòng không khỏi nhảy dựng.

Bỗng nhiên nhớ tới đêm đó nửa mơ nửa tỉnh, hình như hắn có ra ngoài một lần. Lúc ấy lơ mơ nghĩ rằng hắn đi WC, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, dường như còn thoáng nghe được tiếng hắn nói chuyện.

Hắn tự lẩm bầm một mình? Không thể. Hắn là nói chuyện điện thoại với ai đó.

Trong đầu Hứa Đồng khẽ lóe lên, “Chén nước đó!”, cô nhìn Cố Thần không khỏi giật mình thấp giọng kêu: “Chén nước đó, có thuốc sao?”

Cố Thần tươi cười đắc ý, không nói một lời, lấy im lặng làm câu trả lời khẳng định.

Hứa Đồng trừng mắt không biết nên nói cái gì. Trong khoảnh khắc, đầu óc như quay cuồng. Thì ra dù tính toán thế nào, kết quả đã bị định sẵn từ trước. Trong lúc trầm ngâm, bên tai nghe được có người kêu Cố Thần: “Cố tổng, ngài đến giờ uống thuốc rồi! Tôi đem thuốc đến!”

Hứa Đồng theo giọng nói quay lại. Không biết từ khi nào, trợ lý của Cố Thần đã đứng bên người hai bọn họ.

● 3 ●

Cố Thần từ trong tay trợ lý nhận lấy thuốc cùng chén nước, ngửa đầu uống. Sau đó nhanh chóng trả lại chén, thần nhiên nói: “Cô về trước đi.” Nói xong cũng không chào Hứa Đồng, chỉ liếc nhìn cô một cái, xoay người hướng phía Lệ Tát khiêu vũ đi đến.

Hứa Đồng nhìn hẩn trong lòng không khỏi cười một tiếng.

Là đàn ông ai không hảo sắc.

Nghĩ xong, lại bắt đầu nghi hoặc. Hẩn không biết bị bệnh gì? Nghiêm trọng đến mức trợ lý phải đưa thuốc đúng giờ sao?

Tò mò thì tò mò, nhưng cô cũng không nghĩ đi hỏi trợ lý của hẩn. Làm như vậy, như thể cô rất quan tâm đến hẩn vậy.

Hứa Đồng xoay người sang chỗ khác, định tránh đi, lại bị trợ lý của Cố Thần theo sau gọi lại.

“Hứa tiểu thư, có thể hay không chờ một chút!”

Hứa Đồng dừng lại, quay đầu nhìn cô ta, “Tìm tôi có việc?”

Cô ta gật đầu, “Hứa tiểu thư, xin cô chờ một chút, tôi có mấy câu muốn nói với cô, được không?”

Hứa Đồng giương mắt, thấy hơi kì lạ, “Cô có chuyện”, cô chỉ chỉ mình, “Muốn cùng tôi nói, phải không?”

● 3 ●

Đến bên quầy bar tìm chỗ ngồi, Hứa Đồng cùng trợ lý của Cố Thần mỗi người gọi một ly quất thủy. Uống hai ngụm, Hứa Đồng hỏi: “Không biết thư kí Trịnh tìm tôi muốn nói gì?”

Vị trợ lý vẻ mặt ngạc nhiên: “Hứa tiểu thư, vì sao biết tôi họ Trịnh?”

Hứa Đồng mỉm cười: “Trước kia chúng ta gặp qua một lần, không nhớ sao?” Ở Cẩm Tú quảng trường kia, tôi còn nhớ lúc đó Cố Thần gọi điện thoại gọi là “thư kí Trịnh”!

Thư kí Trịnh cười rộ lên, nhiệt tình khen ngợi: “Hứa tiểu thư quả là có trí nhớ tốt” Dừng một chút bắt đầu đi vào vấn đề chính: “Không nói dối cô, tôi nhờ quan hệ mà vào công ty, tôi là là bà con xa của nhà họ Cố, chúng tôi chịu ân huệ của Cố lão gia, nên sau khi tốt nghiệp đã được an bài vào Cố thị làm việc. Có ân thì sẽ báo đáp, nếu không có quan hệ này, cô lẽ hôm nay tôi sẽ không tới đây cùng cô làm chuyện.”

Hứa Đồng nhanh chóng đáp lại: “Thư kí Trịnh, có chuyện gì cứ nói thẳng là được rồi, không cần khách khí như vậy”

Thư kí Trịnh gật đầu, “Không sai, Hứa tiểu thư, tôi có lời muốn nói với cô. Tôi nghĩ có một số việc có liên quan đến cô. Tôi muốn nói cho cô biết vài chuyện hình như cô đã hiểu lầm. Về phần Cố tổng, tôi nghĩ anh ta muốn cho cô biết nhưng lại cố tình làm bộ không quan tâm! Cho nên tôi cảm thấy ... hai người thật vẫn còn có nhiều việc chưa thông suốt!”

Cô ta dừng lại một chút, lấy hơi, nhìn Hứa Đồng nói tiếp: “Hứa tiểu thư. Trước đây một thời gian, có ngày nửa đêm tôi ở công ty tăng ca, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Cố tổng, anh ta muốn tôi giúp mua thuốc tránh thai khẩn cấp, mua xong lập tức mang đến khách sạn. Trong điện thoại còn có ý dận tôi hai lần, nhất định phải chọn mua loại gây tổn hại ít nhất đến sức khỏe. Tôi nói cho Cố tổng, loại thuốc này đối với phụ nữ chắc chắn có ảnh hưởng, nếu có thể thì không nên dùng cách này để tránh thai. Cố Thần vì thế mà trầm mặc trong chốc lát.

Trước đêm hôm đó, Cố tổng đi thị sát một công trình trở về cả người có triệu chứng đau mỏi, qua vài ngày cũng không chuyển biến, phải đi bệnh viện. Bác sĩ nói nguyên nhân là do dị ứng, nhưng dị ứng với chất gì vẫn chưa thể phát hiện ra. Bác sĩ kê đơn cho Cố tổng vài loại thuốc, Cố tổng vẫn dùng, bệnh tình cũng dần dần có biến chuyển.

Buổi tối hôm đó, Cố tổng nghe tôi nói xong, trầm mặc trong chốc lát. Lại mở miệng hỏi tôi một vấn đề: “Thuốc trị dị ứng của tôi đối với đứa trẻ có thể có ảnh hưởng gì hay không? Nếu có thì cùng với tác dụng phụ của thuốc tránh thai, cái nào nghiêm trọng hơn?

Tôi cũng nói không rõ loại nào nghiêm trọng hơn, nên vội vàng lên mạng kiểm tra, lại gọi điện thoại cho bác sĩ, kết quả là lựa chọn cách thứ hai có vẻ tốt hơn. Dù sao cũng không thể xem nhẹ việc này, vì Cố tổng dị ứng đối với chất gì vẫn chưa tìm ra, thật sự không nên có con trong thời điểm này!

Vì vậy, tôi đem thuốc đến khách sạn, sau đó rời đi!”

Thư kí Trịnh nói đến đây, dừng lại.

Hứa Đồng ngậy ra, không nói nên lời. Trong lòng trào lên những đợt sóng thần.

Thì ra lúc đó, lúc cô mệt mỏi ngủ, hẳn đã làm một việc như vậy, còn có một phen cân nhắc lựa chọn, mà lựa chọn này là vì sự an toàn của cô.

Nhất thời, trong lòng Hứa Đồng như có một đợt chấn động mạnh.

Bên tai lại nghe được thư kí Trịnh tiếp tục: “Hai ngày sau đêm hôm đó, tâm trạng Cố tổng rất kém, hay tức giận, rất đáng sợ! Đến ngày thứ ba, bệnh tình đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Đến bệnh viện, bác sĩ nói bệnh tình có chiều hướng đi xuống có khả năng là vì cảm xúc không ổn định làm điều tiết trong cơ thể trở nên hỗn loạn. Sau đợt kiểm tra đó, dù không muốn nhưng Cố tổng phải lập tức nhập viện.

Cứ như vậy Cố tổng phải nằm viện hơn nửa tháng. Không nói đến việc căn bệnh không có chuyển biến tốt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, cả người bắt đầu phát ban. Đứng rồi, cô hẳn là nhìn đến trên tay Cố tổng có một vết đỏ. Ngoài phát ban trên người, anh ta có khi còn choáng váng đau đầu cùng nôn mửa. Trước đây Cố tổng thường xuyên tập thể hình, cơ thể được rèn luyện tốt nên có thể sớm xuất viện. Nếu như là người khác, như tôi với cô, thật đến bây giờ chắc vẫn nằm trên giường bệnh rên rĩ!

Bởi vì lúc đó bệnh tình của Cố tổng như vậy, tôi cảm thấy sự việc nghiêm trọng, liền báo chuyện này cho Cố lão gia đang tình dưỡng ở nước ngoài. Cố lão gia nghe được tin này xong, lập tức trở về đem theo hai chuyên gia, trải qua kiểm tra, rốt cục chuẩn đoán được nguyên nhân căn bệnh của Cố tổng. Anh ta bị dị ứng với một kim loại hiếm. Ít nhiều phát hiện coi như là kịp thời, nếu không chỉ cần thêm vài ngày, bệnh thâm nhập sâu thêm, thì không thể có biện pháp chữa trị.”

Nghe đến đó Hứa Đồng không khỏi sợ hãi. Thì ra hẳn thực sự có vấn đề, nhưng không phải như cô dự đoán, có liên quan đến sinh lí mà là nhiễm độc. Khó trách hẳn không đi làm cô “đẹp mặt”.

Vị trợ lí kia như đọc được suy nghĩ của cô, tiếp tục: “Hứa tiểu thư biết tại sao trong khoảng thời gian này Cố tổng vì sao không đi tìm cô sao? Tôi nghĩ cô nhất định không biết.

Trong lúc Cố tổng nằm viện, có một lần tôi mang giấy tờ đến Cố tổng kí tên, sau khi kí xong ngồi một bên để sửa sang lại biên lai, đúng lúc Cố lão gia đến, hai cha con hàn huyên vài câu xong, tôi nghe thấy Cố tổng bỗng nhiên mở miệng hỏi Cố lão gia: ‘Trong lúc này con rất muốn gặp một người, trước đây con muốn mạnh tay dạy dỗ người đó một trận, nhưng sau đó lại lúc nào muốn gặp người đó, rốt cuộc cũng không hiểu bản thân mình nghĩ cái gì. Ba nói xem rốt cuộc là vì sao?’

Cố lão gia liền đáp: ‘Còn vì cái gì nữa? Mặc kệ người nọ là đàn ông hay phụ nữ, ta đều khẳng định là con đã yêu người ta! Tiểu tử, ta cho con biết, ta còn sống một ngày, Cố gia nhất định không cho phép con kết hôn đồng tính!’

Cố tổng dường như không để ý đến tiếp tục hỏi, ‘Ba, vậy ba nói xem, trong tình huống nào một người phụ nữ sẽ vì một người đàn ông muốn sinh con?’ Cố lão gia lại trả lời: “Thời bây giờ, một người phụ nữ nếu vì một người đàn ông mà muốn sinh con, chỉ có hai khả năng, hoặc là cô ta yêu tiền của người kia, hoặc cô ta yêu người kia!” Cố tổng vội vàng hỏi: ‘chỉ có hai khả năng này sao? Có thể có khả năng thứ ba hay không? Ví dụ như bởi vì oán hận, muốn dùng đứa bé để báo thù chẳng hạn!’

Nghe được câu này của Cố tổng, lão gia cười như nghe được chuyện gì thú vị lắm. Ông ấy nói cho Cố tổng: ‘Muốn trả thù, dùng thủ đoạn gì chẳng được? Nhất định phải dùng đứa bé sao? Từ xưa đến nay, thương con nhất chẳng phải là người mẹ sao? Nếu là loại phụ nữ không có đầu óc thì thôi, nhưng nếu là người phụ nữ thông minh lại chọn cách ngu xuẩn như vậy, chỉ có thể khẳng định là cô ta bối rối, căn bản không rõ bản thân mình đang làm cái gì, bởi vì cô ta yêu người nào đó mà không hề biết, sớm đã tâm ý phiền loạn.’

Cố lão gia nói xong, tôi thấy Cố tổng vẻ mặt kinh ngạc bất động, nửa ngày cũng chưa nói thêm gì. Lão gia nhìn anh ta thất hồn lạc phách liền nhủ mảy, cảnh cáo: ‘Hôm nay con hỏi ta mấy vấn đề kì quái như vậy, tiểu tử ta hỏi con, trả lời thành thật cho ta, không phải là con có con riêng bên ngoài đấy chứ? Đừng cho là ta ở nước ngoài không biết gì, tai mắt ta còn rất tinh đấy. Ta đã nghe được tin đồn của con và chị gái của Chương Thực Đồng có chuyện! Con nghe cần thận cho ta, nếu con là con ta, phải nhớ kĩ hai chuyện. Một, Cố gia chúng ta tuyệt đối không được có con riêng bên ngoài, con là người đã có vị hôn thê, bình thường chơi bời như thế nào ta không quan tâm, nhưng là chuyện con cái nhất quyết không được xằng bậy. Thứ hai, con cái Cố gia chỉ có thể là do Cố phu nhân dưỡng dục, tuyệt đối không cho phép chuyện mẹ đẻ đẻ lại là chị của vợ ba nó! Tiểu tử, ta nói cho con, nếu con để chuyện này xảy ra, đừng nói ta không tha cho con!’

●—3—●

Nghe đến đó, Hứa Đồng trong lòng khê thờ dài. Trong những người cô tiếp xúc, Cố Thần đã được cho là loại cơ trí giảo hoạt, thật không nghĩ đến ba hẳn so với hẳn còn đa mưu trí hơn gấp nhiều lần. Hơn nữa ông ta còn không ở trong nước, vậy mà đối với chuyện của hai người rõ như lòng bàn tay. Ông ta đối với Cố Thần mỗi câu đều như lơ đãng, nhưng thực tế lại ẩn chứa đầy thâm ý.

Ngoài ra cô cũng cảm nhận được, ba của Cố Thần thực chất đang bài xích mình. Còn Cố Thần? Thái độ của hẳn thế nào?

●—3—●

Vị trợ lí còn chưa nói xong, chỉ tạm dừng một chút, cô ta tiếp tục nói với Hứa Đồng.

“Hứa tiểu thư, tôi thật sự đã nhẫn nhịn đủ, không thể tiếp tục chứng kiến như vậy. Hôm nay cho dù Cố tổng không cho phép tôi cũng nhất định phải nói toàn bộ với cô!

Sau khi Cố tổng có chuyển biến tốt, lão gia lại tiếp tục ra nước ngoài. Cố tổng vẫn quyết tâm xuất viện, bác sĩ bắt buộc phải đồng ý, nhưng dặn dò phải uống thuốc đầy đủ, hơn nữa trong thời gian uống thuốc tuyệt đối không được uống rượu, không được quan hệ cùng phụ nữ!

Hôm nay vốn Cố tổng vẫn ở công ty làm việc, nhưng buổi chiều tôi nhận được điện thoại của Chương tiểu thư, cô ta từ lão gia biết được Cố tổng sinh bệnh, nhất quyết đòi đến công ty gặp anh ta. Trước đó Cố tổng đã dặn dò chúng tôi không được đem chuyện anh ta nằm viện nói cho Chương tiểu thư. Tôi biết, Cố tổng làm như vậy vì người anh ta thực sự muốn gặp không phải Chương tiểu thư. Tôi tin nếu Hứa tiểu thư chỉ cần suy nghĩ một chút nhất định có thể đoán được người thực sự anh ta muốn gặp là ai.

Cố tổng không muốn gặp mặt Chương tiểu thư nên đã dặn tôi nói với cô ta mình đã đi ra ngoài thị sát công trình, hơn nữa tắt điện thoại nên không thể liên hệ, không biết đến lúc nào mới trở về. Nếu Chương tiểu thư muốn chờ, cứ kệ cô ta. Cố tổng nói đi tới nơi này, chờ Chương tiểu thư đi sẽ trở về. Hứa tiểu thư, Chương tiểu thư bây giờ vẫn còn ngồi ở công ty đợi Cố tổng trở về! Cô ta không đi Cố tổng sẽ không thể trở về uống thuốc, tôi xem thời gian không kịp liền đem thuốc chạy đến đây.

Thật sự tôi sớm chiều làm việc cạnh Cố tổng, càng ngày càng cảm thấy sợ hãi, nhất là dạo gần đây! Tôi đã từng chịu ơn của Cố lão gia, cho nên mới có thể ở lại đến bây giờ, nếu không gần đây anh ta khủng bố như vậy, tôi sớm đã mặc kệ mà từ chức.

Nói những lời này, lại cảm thấy oan ức! Tôi mỗi ngày đúng là như ở dưới địa ngục vậy! Hứa tiểu thư, cô không thể tưởng tượng được đâu, từ lúc Cố tổng xuất viện đến nay đã một thời gian, mỗi ngày nhân viên chúng tôi bị tra tấn bao nhiêu, khổ sở bao nhiêu! Đột nhiên một cấp trên phong độ như vậy trở nên hi giận thất thường, thật làm người khác sợ hãi!

Anh ta một phút trước còn nói cho mọi người nghỉ, làm cho mọi người đều vui sướng, sau đó lại ngay lập tức nói vài ngày sau có case, tất cả mọi người đều phải tăng ca ba ngày đến 12 giờ! Cái kiểu trước làm cho người ta bay lên thiên đường, sau đó lại làm cho người ta rơi xuống địa ngục, dầy vò như vậy chúng tôi quả thực đã chịu đủ!

Cái này gọi là ‘trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’, ‘ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê’. Tôi là người ngoài đứng xem nên cảm thấy rõ ràng, Cố tổng bởi vì trong lòng không thoải mái, một hồi lạnh một hồi lại nóng, một hồi yêu một hồi lại mâu thuẫn, vì thế liền trút giận lên những người bên cạnh! Chúng tôi làm gì nên tội chứ?

Hứa tiểu thư, như Cố lão gia đã nói, tôi nghĩ tâm trạng Cố tổng xấu như vậy chắc chắn cùng cô có liên quan. Nếu cô cùng Cố tổng còn tiếp tục phân cao thấp, tôi thay mặt cho toàn bộ nhân viên công ty xin cô đại nhân đại lượng giờ cao đánh khẽ, đừng cùng Cố tổng tranh chấp nữa được không? Xin cô giảng hòa với anh ta đi! Nếu không toàn bộ nhân viên chúng tôi chết không yên mất.

Trịnh thư kí khẩn thiết cầu xin hết lời, cũng thấy được lời nói của mình làm Hứa Đồng động lòng, giờ cô ấy cần một mình suy nghĩ lại trước sau, vì thế định lặng lẽ rời đi. Lúc quay người lại nhớ đến một việc. Vì thế vội vàng dừng lại, nói với Hứa Đồng: “Còn nữa Hứa tiểu thư, tôi vẫn lấy làm lạ một chuyện, Cố tổng trong khoảng thời gian này một không thể uống rượu, hai không thể cùng phụ nữ, tại sao lại đến nơi này. Hôm nay cuối cùng tôi cũng tìm được câu trả lời! Hứa tiểu thư không biết có để ý không, cô gái tên Lê Tát kia khi cười lộ lên, với cô thật có chút giống nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Yêu cầu

Thư kí Trịnh rời đi, Hứa Đồng ngẩn ra một chút cũng đứng dậy đi về phía sofa tìm áo khoác. Tuy rằng chân tay cử động bình thường đầu óc lại giống như bị oanh tạc. Cô chưa bao giờ biết, sự thật lại là như vậy. Cùng hẳn tranh qua đấu lại đã lâu như thế, vẫn nghĩ đến quan hệ giữa hai người chỉ là chinh phục và bị chinh phục, giảng bầy và bị sập bầy, lợi dụng và bị lợi dụng, thương tổn và bị thương tổn. Trong thời gian đó cũng đã có những lúc vô tình dao động, nhưng vì vấp ngã mà quyết định sau này phải đề phòng, tự bảo vệ trái tim mình, không bao giờ đi khiêu khích thứ tình cảm nguy hiểm kia. Nghĩ rằng từ đó về sau phải giữ bình tĩnh, nhưng bây giờ, nghe được thư kí kia nói một câu, cô lại một lần nữa không thể khống chế được tình cảm của mình.

Trên đời này, có hay không một người như vậy, rõ ràng ở trong lòng luôn tự nói với chính mình phải quên hẳn đi nhưng ở trong đầu luôn nghĩ đến hẳn. Một mặt hận đến tận cùng, một mặt lại khắc cốt ghi tâm. Bên tai lại vọng đến lời Cố lão gia, ‘nếu là người phụ nữ thông minh lại chọn cách ngu xuẩn như vậy, chỉ có thể khẳng định là cô ta bối rối, căn bản không rõ bản thân mình đang làm cái gì, bởi vì cô ta yêu người nào đó mà không hề biết, sớm đã rối tâm ý phiền loạn’, những lời này bất giác làm lòng Hứa Đồng lung tung phiền muộn.

Quả thật như vậy sao?

Càng cố gắng nghĩ lại càng không thể hiểu được, trong đầu hỗn độn ồn ào mà trống rỗng. Bản năng nói cho cô biết, lúc này cô muốn nhìn thấy Cố Thần. Vì thế không vội đi tìm áo khoác mà lập tức xoay người. Nhưng không biết từ khi nào đã có một người lặng lẽ xuất hiện trước mặt cô.

Hứa Đồng dừng lại một chút, nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn xem người chặn trước mặt mình là ai. Vừa nhìn thấy một gương mặt quen thuộc xong, chỉ cảm thấy kinh ngạc, giật mình, hai gò má không chịu kiềm chế ửng hồng.

Hứa Đồng dừng lại, trừng lớn hai mắt nhìn người đó. Hấn lại tự nhiên cười, xem cô khi nhìn thấy mình bộ dáng ngạc nhiên còn chưa kịp định thần lại, không khỏi trêu tức: “Sao nhìn thấy tôi lại bị dọa thành thế này? Vội vã chạy đi như vậy, người em muốn tìm ... chính là tôi sao?”

Cô như hấn hiểu biết, chắc chắn sẽ phủ nhận, nhưng lại không thể tưởng tượng được cô lại mỉm cười rạng rỡ, gạt đầu đồng ý.

“Cố tổng, bút kia tôi còn cầm, không phải sao?”

Cố Thần nghe vậy không khỏi hơi nhăn mặt. Lý do này hiển nhiên không phải sự thật, nhưng lại đoàng hoàng không chê vào đâu được.

Hứa Đồng vừa nói vừa đưa tay rút bút kim từ phía sau đầu trả lại cho Cố Thần, “Không hư hại gì, Châu về Hợp Phố! Còn nữa ... cảm ơn!” Mái tóc dài trong phút chốc bung ra, xòa xuống bả vai.

Cố Thần đứng đối diện, trong mắt là hình ảnh mái tóc mây đỏ dài như thác nước, mi tâm co rút lại. Một tay hấn để trong túi quần, một tay cầm chén nước, chỉ giương mắt đảo qua hai gò má cô, hơi cười như không chút để ý, nhìn cô cúi đầu nói: “Hình như để nó làm trăm cái tóc so với làm một chiếc bút càng có ý nghĩa hơn. Chỉ là một chiếc bút đã dùng rồi mà thôi, em giữ lại làm trăm cái tóc đi, không cần trả lại.”

Hứa Đồng nháy mắt mấy cái, cười tươi lộ ra hàm răng đều trắng muốt, thu tay, cũng không từ chối, “Tôi không khách khí!”

Cố Thần cười: “Thật là tự nhiên, một câu từ chối cũng không có!”

Hứa Đồng đưa tay ra sau đầu, một lần nữa vắn tóc lên dùng bút kim làm trăm cái, một mặt cười tủm tỉm đáp: “Anh đã tặng, tôi sẽ lấy, cần gì phải làm bộ làm tịch xấu hổ chối từ?” Nói xong, trong lòng không khỏi nao nao. Lời nói trong phút vô tình nhưng lại có vài ý nghĩa hàm xúc không bình thường

“... Có khi sau này không phải dùng làm bút, cũng chẳng dùng làm trăm, lại đổi được thành nhân dân tệ cũng nên! Đã có người hào phóng, tôi cũng tự nhiên mà nhận lấy thôi!”

Cố Thần “À” một tiếng, trong giọng nói có vài phần ý tứ, neho mắt lại hỏi: “Như vậy là yêu tiền của tôi sao?”

Hứa Đồng ngọt ngào đáp: “Vậy chẳng nhẽ anh tưởng tôi yêu anh sao?”

Chăm chú nhìn cô một lúc lâu, Cố Thần bỗng nhiên cười vang. “Có đôi khi thật sự muốn biết, cô làm sao có đủ dũng khí dám cùng tôi đối kháng!”

Hứa Đồng dương dương tự đắc, không đáp hồi lại, “Màn nhảy bên kia còn chưa chấm dứt, anh sao lại không xem hết?”

Cố Thần vẫn tiếp tục cười, giọng nói ái muội, giống như tán tỉnh: “Nếu là em nhảy, không chừng tôi sẽ xem hết!”

Hứa Đồng nghe vậy không thể không cảm thấy tức giận nói: “Muốn tôi mặc bikini nhảy sao? Cố tổng chẳng lẽ chỉ uống nước cũng say?”

Cố Thần neho mắt, “Đừng chặc chấn như vậy, nói không chừng một ngày nào đó sẽ xảy ra thì sao?”

Hứa Đồng không khỏi cười vang, “Không thể, anh định lấy cách này “cho tôi đẹp mặt”?”

Cố Thần nhún vai, “Cũng không phải không có khả năng”

Hứa Đồng tiếp tục truy hỏi: “tôi thật muốn biết, Cố tổng cuối cùng muốn đến lúc nào cho tôi đẹp mặt?”

Cố Thần đưa chén nước lên miệng, uống một ngụm, nhìn cô, khẽ cười, “Vội gì chứ? Sau này không phải còn cả đời sao?”

Hứa Đồng cũng nhìn hấn, chớp hai mắt, ần ý đáp lại: “A! Không phải đến mức anh muốn cùng tôi dây dưa cả đời sao?”

Cố Thần lại đem chén nước đến bên miệng, từng ngụm từng ngụm liên tục uống, giống như rất khát. Uống xong, đem chén nước đặt sang một bên, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng Hứa Đồng, giọng nói ngả ngớn, “Nếu tôi muốn, có cái gì không được đâu?”

●[3]●

Hứa Đồng cười rộ lên, gạt gạt đầu, trào phúng nói: “Cũng đúng! Phàm là chuyện Cố tổng muốn làm, làm bao lâu, làm như thế nào, ai có thể ngăn được? Nhưng ngài đừng quên, tôi là chị gái vị hôn thê của ngài! Đừng tìm tôi dây dưa nhiều, bị người ngoài gièm pha, e là không tốt!” Lời này nói với hấn, nhất thời lại cảm thấy như đang tự nhắc nhở chính mình. Tiện tay cầm lấy một cây gậy bi-a trên bàn, mặt cười vô tội, nghiêng đầu nháy mắt nhẹ nhàng hỏi Cố Thần: “Hay chúng ta cùng chơi một ván, thế nào?”

Cố Thần cũng cười, khẽ nhếch đuôi lông mày, “Em sẽ không cho là tôi không nhìn ra quán mặt chược của anh trai em, cách vạch có mở quán bi-a? Tưởng tôi cũng mắc mưu em? Không có khả năng!”

Hứa Đồng lẩn lẩn cây gậy trong lòng bàn tay, bộ dáng suy tư, “Chẳng lẽ anh chơi rất kém? Sợ thua trận nên không dám cùng chơi với tôi sao?”

Cố Thần lại ra giọng đùa cợt, “Chẳng lẽ em muốn tự cho mình cơ hội mặc bikini hiến vũ trước mặt tôi sao?”

Hứa Đồng bắt đầu hứng thú, nhìn hấn nói: “Vấn đề này, chúng ta chơi thật sự. Cuộc thế này, ai thắng có thể đưa ra một yêu cầu với đối phương, thế

nào?”

Cố Thần neho mắt nhìn cô, trầm ngâm không nói, trong chớp lại lại nhẹ nhàng gạt đầu, “Được! Cuộc như vậy đi!”

●[3]●

Hứa Đồng nói: “Thế này đi, chúng ta không chơi theo cách bình thường, càng nhanh càng kích thích. Tôi với anh cùng nhau khai cầu, ai nhanh đánh được cầu chủ thì được một điểm, mỗi lần đánh được cầu vào cũng được một điểm, sau ai có được cầu chủ người ấy thắng!”

Cố Thần tỏ vẻ bình thường, gạt đầu đồng ý.

Lúc này màn nhảy đã chấm dứt, Lệ Tất trốn vào trong thay quần áo, người vây xung quanh đã bắt đầu tản ra, nhiều người quay trở lại bàn bi-a, phát hiện Hứa Đồng cùng Cố Thần sắp độ sức không khỏi so với màn vừa rồi càng thêm kích động. Có người một bên lên tiếng: “Ván này nhìn thật náo nhiệt! Hai người duy nhất từ trước đến nay thắng Lệ Tất sắp sửa quyết đấu, hai người một nhất một nhì, thật kích thích a!”

Hứa Đồng nghe vậy không khỏi nhìn về phía Cố Thần liếc một cái. Hắn đánh mặt chược đã xuất quỷ nhập thần, không thể tưởng tượng được bi-a cũng là cao thủ.

Chỉ ngần ngừ trong giây lát, quanh bàn cầu đã vây đầy người. Hứa Đồng cùng Cố Thần hai mặt đối diện trong đám đông. Một người điềm tĩnh, một người hồn nhiên, rõ ràng hai loại khí thế không giống nhau, nhưng giao hợp một chỗ lại làm cho người ta thấy một sự kết hợp hài hòa.

Tiết Kính Phong từ trong đám người chạy lại gần, tiến đến bên người Hứa Đồng, khẩn trương hỏi: “Tiểu Đồng, em cùng với Cố tổng đấu sao?”

Hứa Đồng cười gạt đầu với hắn.

Tiết Kính Phong sụp mặt, thấp giọng hỏi: “Em không cuộc với anh ta nếu thua cuộc sẽ mặc bikini nhảy đi? Vạn lần không cần! Tiểu Đồng, anh biết em rất lợi hại, nhưng thật sự cùng đấu với anh ta, anh chỉ sợ em dữ nhiều lành ít!”

Hứa Đồng nũng nịu đáp lại: “Còn chưa bắt đầu chơi đã làm mất ý chí chiến đấu của tôi sao, thật là nói hươu nói vượn!” Cô khẽ nhếch đuôi mắt, liếc Cố Thần một cái, cười tủm tỉm nói với Tiết Kính Phong, “An tâm, tôi không cuộc như vậy đâu. Tôi chỉ nhảy cho người tôi yêu xem thôi!” Ánh mắt chuyển động mang theo phong tình quyến rũ lại ngọt ngào đáng yêu.

Trong không gian dường như có tiếng thở dài của ai đó lặng lẽ bị chôn vùi.

“Trừ người đó, bất luận ai muốn nhìn cũng nhất định không có cơ hội!” Cô một mặt nhẹ nhàng nói, một mặt khiêu khích nhìn Cố Thần.

Cố Thần không đáp lại, hơi neho hai mắt, khoe miệng cong lên.

●[3]●

Cố Thần cũng cởi áo khoác vắt lên sofa, chuẩn bị khai cầu.

Hứa Đồng thu lại nụ cười, vẻ mặt chuyên chú. Cô tiến một bước, thu hồi tầm mắt, cúi đầu kêu một tiếng: “bắt đầu!”

Giọng nói vừa dứt, trong không gian đồng thời vang lên tiếng những trái bóng đập vào nhau. Hai người không quan tâm đến những người xung quanh, chỉ chú tâm chuyển động quanh mặt bàn, tính toán góc độ, nhìn không chớp mắt, ra tay mạnh mẽ, dứt khoát.

Hai cao thủ quyết đấu làm những người xem vây quanh ngây người, tất cả đều mở lớn miệng sợ hãi khen cầu kĩ hoàn hảo, tiếng bóng đập vào nhau dường như chưa bao giờ kích động lòng người như lúc này.

Trước khi chấm dứt, tốc độ đánh của Cố Thần bất ngờ chậm lại so với Hứa Đồng. Điểm số rất nhanh đã tính được, Hứa Đồng vì một màn sơ suất cuối cùng của Cố Thần mà chiến thắng.

Chỉ trong một buổi chiều, Hứa Đồng thắng cả hai vị cao thủ bi-a đã trở thành một kì tích được nhiều người bàn tán.

Biết được mình thắng cuộc, Hứa Đồng cười vô cùng vui vẻ, giống như cô gái nhỏ làm được chuyện gì đó rất thỏa mãn, nháy mắt nhìn Cố Thần. Cố Thần buông gậy, xoa xoa hai bàn tay, cũng vui mừng nói, “Em thắng, vậy nói đi, có yêu cầu gì!”

Hứa Đồng vẫn như cũ cười ngọt lịm, đến gần nhìn thẳng vào mắt hắn, “Yêu cầu của tôi rất đơn giản” Cô nhìn hắn chậm rãi nói: “Lần sau chơi không cần cố ý nhường tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nghe nói

Cố Thần chỉ nhọt nhọt mỉm cười, nghe Hứa Đồng nói xong lập tức cười vang. Qua một lúc sau, lại mang vẻ mặt ảm đạm thu lại, hai mắt sáng ngời nhìn Hứa Đồng, dường như có ý tứ sâu kín, làm người ta nhìn vào không khỏi chột dạ. Hắn thấp giọng hỏi: “Hứa Đồng, em lại quyến rũ tôi phải không? Dưới khuôn mặt vô hại này của em cuối cùng giấu bao nhiêu âm mưu? Đến tận cùng có ý đồ gì?”

Giọng nói hần hơi khàn, như thể mất tiếng, từng từ từng từ nghe qua rất nặng, cẩn thận đánh giá còn mang theo vài phần mỉa mai. Tuy rằng vẻ mặt hần thản nhiên nhưng mỗi câu lại chứa đầy phiền muộn.

Hứa Đồng nhìn lại Cố Thần, đôi mắt tinh anh sáng ngời, trong nháy mắt lại như phủ một tầng sương khói. Cô mơ hồ, nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không biết”, cặp lông mày khẽ rướn lên, đôi mắt lại càng thêm mờ mịt, “Là tôi đang quyến rũ anh sao? Nhưng vì cái gì, tôi lại cảm thấy hiện giờ là anh đang dụ dỗ tôi?”

Tiết Kính Phong nhìn thấy không khí giữa hai người thay đổi làm hần cũng bắt đầu không bình tĩnh. Không rõ tại sao, hai người đó không chạm vào nhau, nhưng vẫn làm hần cảm thấy thân mật gần bó thực không bình thường. Nhìn thế, trong lòng hần trào lên sự ghen tỵ, hần đi tới giữ chặt tay Hứa Đồng, tha thiết hỏi: “Tiểu Đồng, đói bụng không? Đi, chúng ta đi ăn tối!” Hứa Đồng ngoan ngoãn cười đồng ý, kéo hần chuẩn bị rời đi.

Nụ cười kia thoát nhìn tự nhiên, cẩn thận quan sát lại phát hiện trong đó có một tia giật mình

Tiết Kính Phong mỉm cười cáo từ: “Cố tổng, tôi đưa Tiểu Đồng đi trước. À đúng rồi, cho tôi gửi lời hỏi thăm vị hôn thê của anh!”. Hần cố ý đề cập ba chữ “vị hôn thê” có ý nhắc nhở người đàn ông kia hãy xem lại vị trí của mình – rõ ràng không còn là người đàn ông độc thân, không thể lại đi lãng nhãng cướp người yêu của người khác.

Nghe được một câu cuối cùng của Tiết Kính Phong, Hứa Đồng giống như được người khác cảnh tỉnh, cả người bỗng nhiên cứng đờ, cảm thấy như có người nào đó tát một cái thật mạnh trên mặt mình.

Đúng vậy? Sao có thể quên hần là người đã có vị hôn thê? Dù vị hôn thê của hần có phải loại phụ nữ đáng ghét kia hay không, thì trong mắt người khác hần cũng là người đàn ông đã có gia đình, nhưng cô lại vẫn cùng hần qua lại mập mờ. Cô làm như vậy cùng với việc phá hoại gia đình người khác – cái hành vi mà cô căm ghét đến tận xương tủy ấy, có gì khác biệt?

Mới đầu vì chuyện gì mà cô cùng với hần liên quan đến nhau, mà dần dần cục diện lại thay đổi đến ngày hôm nay? Đáy lòng bắt đầu trở nên hỗn loạn, rất nhiều cảm xúc không tên ập đến, trong ngực như có thứ gì đó vỡ vụn, hoảng loạn, quần bách lại đau đớn. Cô ngờ ngác đề Tiết Kính Phong đưa mình ra khỏi hội quán, không nhìn qua Cố Thần dù chỉ một chút.

Từ nay về sau dù một lần cũng không muốn gặp lại hần. Hần ta chính là chồng của người phụ nữ khác.

●[3]●

Chưa bao giờ Cố Thần cảm thấy Tiết Kính Phong đáng ghét như ngày hôm nay. Nghe hần nói ba chữ “vị hôn thê” kia làm Cố Thần cảm thấy vô cùng mệt mỏi, phiền toái.

Hần thấy rõ, trong giây phút ấy, khuôn mặt Hứa Đồng bỗng trở nên dờ dẩn. Cô một cái liếc mắt cũng không nhìn hần, đi theo người đàn ông khác bước ra ngoài, quay đầu lại nhìn hần một chút cũng không muốn, chỉ còn lại đối với hần là khoảng cách lạnh lùng.

Trước đây cũng không cảm thấy kết hôn cùng ai đối với cuộc sống của mình có bất cứ ảnh hưởng gì. Trong mắt hần chẳng qua giống như bị bệnh thì cần uống thuốc, đến tuổi tự nhiên muốn lập gia đình để nối dõi tông đường. Cùng với người phụ nữ nào cũng không quan trọng, chỉ cần có thể sinh con. Nhưng lúc này, hần bắt đầu cảm thấy cảm hận chính mình lại bị một người phụ nữ mình không hề yêu thương ràng buộc.

Nếu không vì sợi dây này, lúc đó hần đã có thể xông lên giữ lấy cô, đối với cô cười, hoặc mỉa mai, hoặc tức giận, hoặc trừng phạt, toàn bộ đều có tư cách. Nhưng bây giờ, hần là vị hôn phu của người khác, hần dựa vào cái gì để giữ lấy cô, nói với cô: “Tôi muốn cho em đẹp mặt?”

Nhìn bóng dáng hai người, khuôn mặt Cố Thần càng ngày càng lạnh, hai mắt nheo lại, đồng tử co rút, mong như vậy có thể xóa đi bóng dáng mảnh mai nhu nhược kia trong mắt, trong tâm trí, trong tim.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng “rắc”.

Chưa kịp định thần lại, đã nghe thấy bên cạnh có người kích động, sợ hãi than lên: “Oa! Cố tổng ngài thật sự khỏe! Không cần nhắm mắt cũng có thể bẻ gãy cây gậy bi-a này!”

Cố Thần cúi đầu nhìn, thì ra tiếng gậy kia là do hần gây ra. Hần vát cây gậy sang một bên, cười nhẹ với người bên cạnh, “Không có gì, từ khi chơi đến nay đây là lần đầu tiên tôi bại dưới tay người khác, cây gậy ghi lại sự sỉ nhục này, tất nhiên phải bẻ gãy. Nếu không chấm dứt bàn thua này, làm sao có thể tiếp tục chơi tiếp, không phải sao?”

Cây gậy này đã làm cho hần nhận ra một điều.

Sau hôm đó, Hứa Đồng luôn tự hỏi rất nhiều điều, vát và mảy ngày qua đi lại bắt đầu có cảm giác nhớ nhung.

Quan hệ của cô cùng Cố Thần là do cô nhất thời nóng nảy mà bắt đầu. Cũng bởi hấn hiếu thắng không chịu để bị người khác lợi dụng mà quay lại cùng cô phân cao thấp. Không ai có thể dự đoán được, cứ đầu đá như vậy, cô cùng hấn đều này sinh tình cảm. Nhưng mà dù là chân tình thì sao? Hấn là người đã có chủ, nếu cô tiếp tục cùng một người như vậy quan hệ, sau này làm sao còn mặt mũi đi gặp mẹ.

Cùng một người đàn ông đã có vợ quan hệ, có thể nói, là hấn lãng nhãng, cũng là cô hư hỏng.

Cho nên cô nghĩ, không nên để ý thêm đến hấn nữa, cứ chậm rãi như vậy mà kết thúc.

●[3]●

Một tuần sau, Tiết Kính Phong bị ba điều đi nước ngoài công tác, từ đó bên cạnh Hứa Đồng trở nên yên tĩnh.

Tiết Kính Phong chuyển đi một cách không tình nguyện, về mặt khổ sở giữ lấy Hứa Đồng nói cho cô biết: “Tiểu Đồng, cùng anh đi! Chúng ta xuất ngoại bắt đầu một cuộc sống mới được không?”

Hứa Đồng từ chối không chút nghĩ ngợi, “Không được, tôi sẽ nhớ anh trai và chú tôi, tôi ở lại, dù gì cũng không đi!”. Công tử phong lưu si tình, nói lời liệu giữ được bao lâu? Cô theo hấn đi, dâng hiến tuổi thanh xuân cho hấn, đến lúc già, thử hỏi còn có thể lạnh lùng ở trước mặt hấn hỏi còn nhớ những gì đã từng hứa với cô gái Hứa Đồng năm ấy không?

Cô không làm được.

Cho nên không hiếm những người đàn ông có tiền, chỉ biết dùng tiền để phục vụ cho thói trăng hoa của họ. Cô chỉ cần một người đàn ông vĩnh viễn yêu cô là đủ.

Tiết Kính Phong đối với cô chẳng qua là một vật muốn mà không có được, cô cam đoan, sau một thời gian xuất ngoại, hấn nhất định sẽ quên cô không còn một dấu vết.

●[3]●

Tiết Kính Phong cứ không cam lòng như vậy bị ba tổng ra nước ngoài.

Mới đầu mỗi ngày còn gọi vài cuộc điện thoại về. Dần dần thành mỗi ngày một cuộc, rồi vài ngày một cuộc, và cuối cùng là mất hút. Toàn bộ quá trình tính ra còn không đến một tháng.

Hứa Đồng nghe đồng nghiệp nói, Tiết Kính Phong đã bị một cô gái tóc vàng xinh đẹp mê hoặc, hai người rất hợp nhau, chỉ vài ngày ngắn ngủi đã không thể tách ra được.

Cô không khỏi cảm thấy buồn cười. Sự việc quả nhiên đúng như cô đã đoán, hấn quên cô rất nhanh. Bởi vậy cũng thấy, đàn ông thay đổi, thì ra nhanh như thế.

Ngoài buồn cười, cô cũng cảm thấy có chút phiền muộn. Cô còn trẻ như vậy đã nhìn rõ bản chất của đàn ông. Hơn hai mươi tuổi đầu mà như đã trải qua nửa đời người, đối với người khác phải chỉ cảm thấy chán nản thất vọng. Dù gặp được người đàn ông tốt đến mức nào cũng cảm thấy trong lòng không có một chút dao động. Nghĩ đến việc sau này phải kết hôn sinh con, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nếu không vì muốn làm cho chú Đường không phải lo lắng, cô thật cứ muốn một mình như thế này mãi.

Lúc Tiết Kính Phong còn trong nước, Hứa Đồng bị hấn quán quýt không rời nên cùng đồng nghiệp quan hệ rất ít. Tiết Kính Phong vừa đi, cô liền dành nhiều thời gian qua lại cùng với mọi người hơn. Sau khi tan tâm, cùng đồng nghiệp đi nhà hàng Nhật liên hoan, cùng uống vài chén rượu xong, không khí bị hơi cồn kích thích náo nhiệt hấn lên. Mọi người đi đứng nói cười, vui đùa trêu chọc không kiêng kị gì.

Có người bỗng nhiên nói đến Hứa Đồng, “Tiểu Hứa, nói thật, trước kia cô cùng đi với Tiết thiếu, tôi còn nghĩ cô là bình hoa tiêu chuẩn nữa cơ, chỉ có vỏ, không có ruột. Nhưng Tiết thiếu vừa đi, tôi mới có cơ hội phát hiện, chắc chắn, thì ra cô vỏ là bình hoa nhưng ruột cũng là cánh cam (1). Không chỉ có bề ngoài như tôi vẫn nghĩ. Đến đây! Chén rượu này tôi kính cô, coi như là tạ lỗi cho mọi thành kiến trước đây, nhân cơ hội hôm nay tôi muốn ... tôi muốn ... thổ lộ với cô!”

Người đó chưa nói xong lời cuối cùng đã ấp a ấp úng, trong giọng nói pha lẫn ngượng ngùng. Trong hơi rượu, không ai dám khẳng định những lời anh ta nói là thật hay là say.

Hứa Đồng vội vàng đứng dậy, “Anh là tiền bối, tôi nên kính anh mới đúng!” Cũng không trả lời câu hỏi cuối kia của anh ta, mà dùng hai chữ “Tiền bối” đem câu nói thật thật giả giả đó kín đáo trả lời.

Có người nhìn thấy “tiền bối” kia về mặt bắt đầu trở nên bối rối ngượng ngùng, lập tức lảng sang chuyện khác để giải vây, “Đúng rồi, đúng rồi, nói cho cô biết một chuyện. Tôi tuy chẳng là gì nhưng có một người anh em họ làm nhân viên cao cấp ở đây. Mọi người có biết ta nghe được tin gì không? Ha ha” Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, lại bị rượu kích thích, người đó đem luôn tên của người anh em họ kia nói ra.

Hứa Đồng âm thầm tặc lưỡi, làm việc trong một công ty lớn như vậy, không biết vị đồng nghiệp này sau khi tỉnh rượu xong, sẽ vì việc mình lỡ miệng hôm nay mà hối hận đến mức nào?

Người đó vẫn cao hứng, “Mọi người có biết không, thực ra việc Tiết tổng bị điều ra nước ngoài là có nguyên do khác!”

Một câu của anh ta đã thành công khiến mọi người chú ý, “Nguyên do gì? Anh đừng có nói nhăng nói quạ, không phải là Tiết lão gia không muốn nhìn thấy Tiết thiếu ở trong nước sống an nhàn sung sướng nên điều anh ta đi nước ngoài để học hỏi kinh nghiệm sao?”

Người kia lập tức nói: “Nào có đơn giản như vậy! Thực ra là thế này, Tiết lão gia gần đây cùng với công ty khác hợp tác triển khai một hạng mục, hạng mục này lại có công trình ở nước ngoài. Phía đối tác nói công trình này đầu tư không nhỏ, không thể để xảy ra sai sót nào, tốt nhất để người trong nhà phụ trách giám thị, đề nghị Tiết lão gia cử Tiết thiếu đi là thích hợp nhất. Vì vậy, Tiết lão gia mặc kệ Tiết thiếu không tình nguyện bức anh ta xuất ngoại làm việc!”

Những người khác chăm chú nghe, chỉ mình Hứa Đồng không thấy có hứng thú. Cô ngồi trong đám người, không nói không rằng tự rót rượu uống.

Không hiểu vì sao, gần đây không có bất cứ điều gì làm cô có cảm giác, cười không muốn cười, nói không muốn nói, muốn vui cùng không thể vui nổi, muốn tức giận cũng không có sức. Mặc kệ bên cạnh có người hay không, chỉ muốn chìm đắm ở trong thế giới riêng, lẳng lặng thờ ơ.

Bên cạnh cô có một cô gái đối với chuyện người kia nói nghi ngờ, “Như vậy là hợp tình hợp lý. Quản lý gia nghiệp thì phải dựa vào người nhà, việc này có cái gì không đúng?”

Người kia lập tức tỏ vẻ hài lòng, “Tôi chính là đang chờ câu này”, ra vẻ bí mật nói, “Xem xét một sự việc không thể chỉ nhìn phía bên ngoài, phải nhìn vào bản chất mới được! Mọi người cố nghe tôi nói hết! Tiết thiếu sau khi xuất ngoại xong, không bao lâu sau Tiết lão gia cùng với phía đối tác cũng đi sang thị sát một lần. Người anh em kia của tôi cũng đi theo, bằng không làm sao tôi lại biết rõ ràng như vậy được? Chính là cậu ta nói cho tôi biết! Cứ tin đi, toàn bộ sự việc tôi nói đều là thật! Đúng rồi, tôi nói với mọi người, chúng ta chỉ biết với nhau thôi, không được truyền ra ngoài, nếu không cậu ta sẽ giết tôi mất!”

Hứa Đồng bật cười. Một câu dẫn dò dư thừa. Chính anh ta cũng không thể giữ được bí mật của mình thì ai có thể vì anh ta giữ được miệng? Những người này tuy rằng biết mình không thể giữ lời được, nhưng trăm miệng một lời đều đáp: “Tất nhiên! Nhất định giữ kín! Nói mau lên, đừng úp úp mở mở nữa!”

Người kia tiếp tục chậm rãi nói: “Trong lúc Tiết lão gia cùng phía đối tác ra nước ngoài thị sát, nghe nói ngay từ đầu Tiết thiếu đối với phía đối tác kia thái độ rất khó chịu, giống như có khúc mắc gì vậy. Đây là vì cái gì? Nghe nói hình như là Tiết thiếu trước đây theo đuổi người yêu của vị đối tác kia, nên vị đó mới ép Tiết lão gia chuyển công tác của Tiết thiếu ra nước ngoài, chắc là muốn trả đũa. Quan hệ hai người bọn họ lúc đầu rất căng thẳng. Nhưng sau đó vị đối tác kia giới thiệu cho Tiết thiếu một người bạn, nghe nói người bạn đó là một cô gái rất xinh đẹp, chẳng bao lâu đã quyến rũ được Tiết thiếu, vì vậy mới bình thường quan hệ với bên đối tác kia! Có người đẹp mới bên người, quả là có mới nới cũ!”

Mọi người nghe câu cuối cùng kia, không khí ồn ào bỗng trở nên có chút xấu hổ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Hứa Đồng.

Hứa Đồng đang rót đầy một chén rượu, đưa lên miệng lại phát hiện mọi người đều nhìn mình. Chén rượu ngừng lại giữa chừng, cô nhìn lại mọi người lạnh lùng cười: “Nhanh! Mọi người nâng chén chúc mừng tôi thoát khỏi vị Tiết thiếu có mới nới cũ, từ nay có thể bắt đầu cuộc sống mới!”

Mọi người đều đồng ý, không khí xấu hổ bị Hứa Đồng khéo léo đẩy qua một bên.

Buồng chén rượu, Hứa Đồng đã nghe được cô gái bên cạnh lại hỏi: “Đúng rồi, anh họ của anh không nói vị đối tác bí mật kia là ai sao?”

Người kia rung đùi đắc chí, “Vừa rồi tôi không nói vị đối tác kia là ai sao? Tôi cứ tưởng ngay từ đầu đã nói rồi! Đối tác của Tiết lão gia chính là người nổi tiếng nhất trong giới tài chính hiện giờ Tổng giám đốc tập đoàn Cổ thị, Cổ Thần!”

Tay Hứa Đồng rót rượu lập tức run lên. Rượu từ trong chai đổ ra bàn, cô đang muốn đứng lên tránh lại nghe cô gái bên cạnh mở miệng kinh ngạc, “Cổ Thần sao? Nhắc tới anh ta, tôi mới nhớ vừa nghe được một chuyện! Cổ Thần cùng với vị hôn thê của anh ta, đã hủy bỏ hôn ước rồi!”

Dòng rượu kia đã từ trên bàn một đường chảy xuống đùi Hứa Đồng, cô lại giống như không hề có cảm giác, bất động ngồi một chỗ, lẳng lặng nghe cô gái bên cạnh tiếp tục nói.

“... chuyện này là tôi nghe một người quen nói, cô ta cũng là từ một người khác nghe được, dù sao cũng là đồn qua đồn lại, một người nghe được rồi lại truyền đi, cũng không biết có thật hay không. Nhưng tôi thấy không có lừa làm sao có khối? Chắc chắn! Nói đến mấy kẻ có tiền, thật là đem hôn nhân ra làm trò đùa, vừa mới đính hôn chưa được bao lâu đã lập tức hủy bỏ”

(1) Ý nói bên ngoài xinh đẹp, bên trong cũng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bầy

Đã là tin đồn thì giống như có cánh, một truyền mười, mười truyền trăm. Chuyện Cổ Thần hủy bỏ hôn ước, sau một đêm vui vẻ huyền não kia đã trở thành việc ai ai cũng biết, nhưng dù sao đó cũng chỉ là tin vĩa hè, thực hư thế nào, không ai dám chắc!

Lúc đầu nghe chuyện này, trong lòng Hứa Đồng chấn động rất mạnh, cô tự cảnh cáo chính mình, chuyện này với cô không hề có quan hệ, không cần nghe, cũng không cần để trong đầu. Cô ước gì bên tai mình có thể thanh tịnh, không muốn nghe được hai chữ Cổ Thần.

Nhưng mà Chương Thực Đồng không cho cô được như ý.

Một buổi sáng, Hứa Đồng đi làm, trước mặt bỗng bị một người chặn lại. Chương Thực Đồng giống như hung thần trước mặt cô, hùng lực lửa giận, “Hứa Đồng, tôi có chuyện muốn nói với cô!”

Hứa Đồng không để ý tới cô ta, tiếp tục bước. Những gì cô ta muốn nói không phải là điều cô buộc phải nghe.

Chương Thực Đồng lại hỗn hển chạy đến trước mặt Hứa Đồng nói, “Cô không nghe được sao! Tôi nói có lời muốn nói với cô! Sao cô có thể không lịch sự như vậy?”

Hứa Đồng bật cười, “Chương Thực Đồng, cô điên rồi sao? Sáng sớm đến trước mặt người khác giương oai, là cô không biết xấu hổ hay cô vốn không có mặt mũi? Đừng quên cô là danh môn tiểu thư, cổ mà giữ lấy hình tượng của mình. Trên đường nhiều người qua lại, không phù hợp để cô khóc lóc om sòm đâu!” Nói xong lại tiếp tục bước đi, hoàn toàn không để ý đến đối phương đã tức giận đến nổi gương mặt phừng phừng.

Chương Thực Đồng giữ cánh tay Hứa Đồng quát, “Cô đứng lại!”

Hứa Đồng giương mắt nhìn cô ta, thần nhiên nói: “Buông ra!”

Chương Thực Đồng tròn mắt, “Tôi đã bảo có chuyện cần nói, nói xong khắc sẽ buông! Hứa Đồng, cô hãy nghe cho kĩ, đừng cho rằng có thể bắt nạt tôi, mãi nhắm vào tôi, áp chế tôi, đã kích tôi, lấy việc tra tấn tôi tìm vui! Chuyện từ trước đến giờ tôi có thể không so đo với cô, nhưng việc này, nếu cô không chịu nghe, tôi cảnh cáo cô, đừng nói tôi nặng tay! Cô nghe đây cho tôi, đừng có tìm cách phá hoại tình cảm giữa tôi cùng Cổ Thần!!!”

Hứa Đồng bật cười, đợi khi tiếng cười chấm dứt, khuôn mặt bỗng trở nên lạnh lùng, cánh tay hất mạnh thoát khỏi Chương Thực Đồng, “Đồ điên! Những lời này, nếu là tôi nói với cô còn có lý một chút, nhưng ở miệng cô nói ra, làm cho người ta thấy mọi việc trên đời này thật điên rồ!” Cô nhìn Chương Thực Đồng, khinh thường cười nhạo, “Chương Thực Đồng, về sau nói chuyện với tôi, cái kiểu “cô nghe đây cho tôi” cảnh cáo uy hiếp, không đến lượt cô nói với tôi! Về phần phá hoại tình cảm của người khác, tôi nghĩ là chuyện mẹ con cô đã làm mới đúng!”

Không thèm nhìn Chương Thực Đồng mắt đã đỏ lên hận không thể giết người, Hứa Đồng mỉm cười, “còn nữa, vị hôn phu của cô có cần cô hay không, đó là chuyện của hắn, cô có thể giữ lại hắn hay không đó là chuyện của cô. Mặc kệ hai người rốt cuộc là thế nào, cũng không liên quan gì đến tôi. Cô nên lí trí một chút, không cần đem những việc này đổ lên đầu người khác, chính mình lại vô tội như hoa sen trắng như thế, khó coi lắm!”

Hứa Đồng nói xong bất chấp sự cản trở của Chương Thực Đồng, lập tức bước đi. Chương Thực Đồng đứng ở phía sau, nhìn bóng dáng Hứa Đồng lòng tràn đầy căm hận. Không quản lúc này nhiều người trên đường, làm như vậy có mắt mặt hay không, dùng toàn bộ sức lực gào lên: “Hứa Đồng, cô khinh người quá đáng! Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!”

●]3]●

Lời nói của Chương Thực Đồng nhanh chóng bị Hứa Đồng bỏ qua. Cuộc đời ngắn ngủi, không cần vị người khác mà hao tổn sức lực tình cảm.

Vài ngày lẳng lặng trôi qua, không chút gọn sóng. Mỗi ngày Hứa Đồng hết đi làm lại về nhà, trong đầu hư hư thực thực, cái gì cũng không muốn suy nghĩ, mọi việc cứ trôi tuột qua trước mắt, vừa nhanh lại vừa hỗn độn, làm cho người ta muốn níu giữ cũng không được, vô duyên vô cớ lại làm mình cảm thấy buồn phiền.

Hôm nay, cô nhận được một cuộc gọi từ một dãy số lạ. Ngần ngừ nhận điện, là điện thoại từ một người bạn cũ cùng trường đã lâu không gặp, Diêu Thiến. Đó là bạn cùng lớp của cô năm cô chuyển từ trường trọng điểm về trường cao trung. Tuy rằng quan hệ không thân thiết, nhưng người này năm đó đã giúp cô một chuyện.

Vì vậy, trong điện thoại, giọng nói của Hứa Đồng nhiệt tình chu đáo, “Diêu Thiến! Đã lâu không thấy, phát tài ở chỗ nào vậy? Đúng rồi, cậu làm sao mà biết số điện thoại của tôi?”

Tiếng cười của Diêu Thiến từ đầu kia điện thoại vọng lại, “Tôi ở thị trấn công tác, mọi người trong nhà cũng chuyển về đây, tiện cho việc ba tôi chữa bệnh. Hôm nay vào nội thành có việc, vẫn nhớ tới cậu nên hỏi được người nhà của cậu số. Hứa Đồng, tan tầm có thể cùng tôi đi uống nước không?”

Hứa Đồng lập tức đồng ý. Cô cảm thấy mình không thể từ chối yêu cầu của cô ấy.

Đã lâu rồi không liên hệ, hôm nay lại gọi điện hẹn gặp cô, Hứa Đồng đoán nhất định Diêu Thiến có chuyện khó xử. Việc này chắc chắn cùng với việc tiền trị bệnh cho cha cô ấy có liên quan, nếu không cô ấy sẽ không đường đột như vậy tìm lại mối quan hệ cũ này.

Hứa Đồng nghĩ, cô ấy năm đó đã giúp đỡ mình, nếu hiện giờ cô có thể giúp đỡ Diêu Thiến cái gì, cô nhất định sẽ cố gắng.

Buổi tối tan tầm Hứa Đồng bắt xe đến quán bar đã hẹn, vừa đến nơi lập tức vào phòng đã đặt trước. Vừa vào, liền nhìn thấy Điều Thiên đang ngồi trên sofa đợi mình.

Hai người thấy nhau liền tay bắt mặt mừng, hỏi han lẫn nhau. Điều Thiên đã gọi đồ uống cho Hứa Đồng, hai người ngồi xuống hàn huyên ôn chuyện.

Hứa Đồng hỏi: “Ba cậu bệnh tình dạo này thế nào?”

Khuôn mặt Điều Thiên hơi buồn bã, “Cuối cùng cũng tìm được người hiến thận, nhưng chi phí giải phẫu rất lớn, tôi đang cố lo cho đủ số này. Ai, mặc kệ thế nào ...” Khuôn mặt cô bỗng trở nên kiên định “... dù phải trả giá gì đi chăng nữa, tôi cũng phải mau chóng kiếm đủ số tiền này!”

Hứa Đồng vỗ vỗ cô, “Nhất định có thể! Điều Thiên, tôi vừa mới đi làm, số tiền tiết kiệm được thực sự rất ít, có thể giúp cậu cũng chỉ có một chút này, cậu đừng từ chối!”

Hứa Đồng vừa nói vừa lấy trong túi ra một phong bì đưa cho Điều Thiên.

Trên mặt Điều Thiên hiện lên một tia phân vân, khẽ cắn môi xong cự tuyệt Hứa Đồng.

Cô khẽ kéo khóa túi Hứa Đồng ra, vội vàng đem số tiền cất trở lại, “Không cần, không cần, cậu giữ lại số tiền này đi. Nói thật số này không thấm vào đâu, cậu có lòng như vậy tôi đã cảm tạ lắm rồi!”. Dừng lại một chút, cô nhìn Hứa Đồng, ánh mắt lại có vài phần áy náy, “Hứa Đồng, tôi ... “ Cô muốn nói lại thôi.

Hứa Đồng lấy làm lạ về phản ứng của cô, vừa muốn hỏi, cửa phòng đột nhiên bị người khác thật mạnh mở ra.

●]3]●

Rất nhiều người nối đuôi nhau đi vào.

Một người trung niên đi đầu, không biết vì cái gì, Hứa Đồng thoạt nhìn cảm thấy hắn rất quen mắt.

Những người đi tới đều mặc cảnh phục, vừa đi vào liền lớn tiếng quát, “Chúng tôi nhận được mật báo, ở đây có người tàng ‘thuốc’, bây giờ các cô đứng lên, chúng tôi kiểm tra một chút xem có hay không mang theo hàng cấm!”

Hứa Đồng liếc nhìn người vừa tới, lại liếc nhìn Điều Thiên, ánh mắt cô ta né tránh Hứa Đồng, sắc mặt trắng bệch giống như mất máu. Đầu Hứa Đồng quay cuồng, trong lòng dậy lên một cảm giác mất mát.

Cô hỏi cô ta, làm sao biết được số điện thoại của mình. Cô ta nói, từ “người nhà” của cô biết được.

Người nhà này là để chỉ ai?

Thật hồ đồ, không cần thận lại đi nhận lời.

Tại sao không sớm phát hiện được mọi chuyện xảy ra không hợp lý. Đã bật vô âm tín lâu như vậy, vì sao hôm nay lại đột nhiên muốn gặp mặt? Cho dù vay tiền thì cũng đâu cần tìm đến kẻ chẳng có gì như cô?

Bên tai nghe được tiếng người đàn ông trung niên kia kêu lên: “Túi này của ai?”

Hứa Đồng giương mắt nhìn, người đó một tay cầm túi của cô, một tay khác cầm một chiếc túi nhỏ trong suốt, bên trong có nhiều viên thuốc đủ mọi màu sắc cùng một túi bột nhỏ màu trắng. Vị cảnh sát kia trên mặt giữ tọng như nói “Cuối cùng tôi cũng bắt được cô!”

Viên cảnh sát bên cạnh hỏi ông ta: “Cảnh sát Tiền, có mang mấy người này về sở cảnh sát để điều tra hay không?”

Nghe được họ của hắn, tim Hứa Đồng nhảy dựng lên. Cô nhìn về phía Điều Thiên, Điều Thiên lại mím môi cúi đầu không nhìn cô – hoặc có thể là không dám nhìn.

Hứa Đồng cuối cùng cũng hiểu ra. Tất cả những việc này, từ đầu đến đuôi, thì ra đã được sắp đặt từ trước.

●]3]●

Vị cảnh sát Tiền kia phân phó cấp dưới đưa Hứa Đồng cùng Điều Thiên và những người khác đưa về sở cảnh sát, tịch thu túi và di động.

Trên đường đi, Hứa Đồng chỉ cảm thấy văng đầu hoa mắt, Điều Thiên lại như không có việc gì.

Cô đã đoán được nguyên nhân.

Đến sở cảnh sát, chờ kết quả xét nghiệm, Hứa Đồng cũng đã biết được, đúng vậy – trong đồ uống của cô phát hiện thuốc cấm.

Quả nhiên cô bị chuốc thuốc.

Đồ uống của Diêu Thiên lại sạch sẽ, ngay cả vi khuẩn đều không có. Cô vô tội mà không có đường để chạy.

Khi Diêu Thiên đứng lên, Hứa Đồng ngồi dựa vào ghế, bên cạnh có người bởi vì cô là “kẻ khả nghi tàng trữ thuốc” mà còng lại tay.

Hai tay Hứa Đồng bị khóa, trước mắt mờ mờ. Nhìn Diêu Thiên bước đi, cô cố gắng ngẩng đầu, nhẹ nhàng gọi lại một tiếng: “Diêu Thiên!”, lờ mờ nhìn thấy người kia quay lại nhìn mình, cô cười một cái, tiếp tục nói: “Năm ấy tôi và anh trai đánh nhau cùng bọn côn đồ trong ngõ nhỏ đó, đối phương có nhiều người, căn bản chúng tôi đánh không lại. Nếu không phải lúc đó cô đi qua lạng lẹ báo cảnh sát, tôi cùng anh trai tôi lúc đó đã bị bọn chúng chém chết, sao có thể sống đến bây giờ? Cho nên tôi vẫn nợ cô một chuyện. Tôi biết ba cô bị bệnh cần tiền chữa trị, tôi cũng biết một màn hôm nay là “người nhà” nào của tôi đứng sau đạo diễn, chắc chắn cô ta cùng hứa hẹn cho cô đủ tiền. Cô không cần cảm thấy xấu hổ, cô có sự khó xử của cô. Chuyện này, coi như là sự báo đáp của tôi. Tôi không hề trách cô, trở về chuẩn bị tốt chữa bệnh cho ba đi!” Nói xong cúi đầu, nhắm mắt, cật lực chống lại cảm giác quay cuồng.

Bên tai mờ mờ nghe được tiếng nghẹn ngào, sau đó là tiếng bước chân dần dập chạy xa. Hứa Đồng thờ dãi trong lòng. Xem ra, cô “người nhà” kia thật sự hận không thể giết chết cô, chơi một màn xiếc thâm độc đến như vậy. Chính mình bây giờ nằm gọn trong tay người khác, không biết có thể an toàn đi ra hay không.

Nói ra những lời như vậy với Diêu Thiên, không biết có thể chạm đến lương tâm của cô ta hay không. Đợi cô ta rời khỏi nơi này, không biết được cô ta sẽ trực tiếp đến tìm Chương Thực Đồng nhận thù lao, hay vẫn còn một chút lương tâm chạy đến Lão Nhai báo lại cho Đường Tráng?

Hứa Đồng trong lòng không yên, từ đầu mọi chuyện đều được tính toán kỹ càng như vậy, không biết cô còn có đường thoát hay không.

Tất cả đều nhìn Diêu Thiên, cô ta chạy ra ngoài, dường như đang khóc.

Trong lúc mơ màng, Hứa Đồng nghe thấy có người gọi “cảnh sát Tiền”.

“A, cảnh sát Tiền!” Trong lòng Hứa Đồng cười nhạo.

Giờ cô đã biết vị cảnh sát Tiền này sao lại quen mắt như vậy. Tiền Như Vân vừa qua lại với họ Chương kia, không lâu về sau liền vội vàng vàng đem người anh em họ Tiền kia từ nông thôn ra A thị, lại lợi dụng thế lực của họ Chương đem tên lưu manh này trở thành cảnh sát.

Mười mấy năm qua, không ngờ cũng có ngày ngóc đầu lên được ở cái ngành này. Cô lờ mờ nghe được Tiền Như Hải nói với mấy viên cảnh sát dưới quyền: “Vụ này tính chất cấp bách, cần thẩm vấn luôn, mọi người trực ban bận việc từ chiều đến giờ rồi, có thể về nhà nghỉ ngơi, ở đây có một mình tôi là được rồi. Chỉ có một nữ tội phạm thế này, một mình tôi thẩm tra cũng đủ!”

Sau một màn “Cảnh sát Tiền tặng ca vát vã”, “Cảnh sát Tiền vĩ đại”, trong phòng chỉ còn lại cô cùng Tiền Như Hải.

●[3]●

Tiếng cửa mở!

Chiếc ghế dựa bị một người kéo trên mặt đất, tiếng rê kêu lên chói tai.

Hứa Đồng nghe thấy tiếng Tiền Như Hải hắt hàm hỏi mình: “Tên là Hứa Đồng? Tôi nói cho cô biết, tôi hỏi cái gì thì thành thật trả lời, không được nói hươu nói vượn! Vừa mới tìm thấy trong túi của cô rất nhiều thuốc cấm đủ loại, mặt khác cô cũng phát hiện dùng thuốc. Chắc chắn, tôi khuyên cô thành thật khai báo sẽ được khoan hồng. Ngoan cố có thể bị ngồi tù hai năm, nếu dám nói hươu nói vượn tôi cho cô cả đời ăn cơm tù! Bây giờ tôi bắt đầu hỏi, nhớ kĩ không được nói hươu nói vượn. Nói, là ai bảo cô tàng trữ thuốc?”

Hứa Đồng bật cười. Không thể tưởng tượng được đối phương một chút kiên nhẫn cũng không có, đi thẳng vào vấn đề, vừa há mồm đã đề cập đến tội lớn như vậy, chẳng khác gì muốn nhanh chóng tống cô vào tù mới thỏa.

Cô lắc lắc đầu, nhìn Tiền Như Hải cười đáp lại: “Tôi xin thành thật khai báo, là Tiền Như Vân sai tôi làm như vậy! Chú cảnh sát, chú mau nhanh nhanh bắt bà ta về đồn đi!”

Sắc mặt Tiền Như Hải trầm xuống, quát to một tiếng: “Hứa Đồng, cô dám làm càn sao? Cô nói đầy đủ rõ ràng cho tôi, cấm nói hươu nói vượn!”

Hứa Đồng lại cười vang, “Chú cảnh sát, tại sao chú biết không phải là bà ta? Ha ha, ông khẳng định là không phải, như vậy có nghĩa là ông biết ai là người sai khiến? A, ông có lẽ còn đáng bị tình nghi hơn tôi đấy! Tôi thấy ... không nhầm thì chính ông là người đứng sau màn này phải không? À, từ từ, để tôi nghĩ xem đã! Việc này nói như vậy vẫn chưa hợp tình hợp lý. Thực ra tôi có thuốc là do Tiền Như Vân, nhưng thao túng Tiền Như Vân chính là ông! Vừa vặn, ông chính là anh họ của bà ta a, cảnh sát Tiền! Bình thường những người mua bán thuốc phiện đều có người trong cục cảnh sát làm nội ứng. Một chuỗi như vậy ... ày, quả là hợp tình hợp lý, tôi thấy việc này, chủ mưu chính là ông!”

Hai mắt Hứa Đồng mờ mờ, một bên cố gắng tìm tiêu điểm để giữ tỉnh táo, một bên cố gắng xâu chuỗi những câu nói lại với nhau. Tiền Như Hải lập tức bị cô chọc giận, “họ Hứa kia, mày còn dám liều mạng nói hươu nói vượn, đừng nói tao mạnh tay với mày!”

Hứa Đồng không hề sợ bị ông ta đánh, ngữ khí vẫn như cũ mỉa mai, vừa cười vừa kích hấn: “Ây da! Bình tĩnh một chút! Ông biết cái này gọi là gì không? Gọi là bị người khác lật tẩy xong then quá hóa giận muốn đem người đó vu oan giá họa đấy!”. Nói đến đây, cô dừng lại một chút, lấy hơi xong tiếp tục trêu chọc Tiền Như Hải, “Đúng rồi, tôi phải nói cho ông một chuyện, nên học lại thành ngữ Trung Quốc đi, không phải chỉ có mỗi câu ‘nói hươu

nói vượn’ đâu, ông xem xem, vừa mới rồi vài câu tôi nói, chẳng một nhọc gì cũng dùng đến ba bốn cái thành ngữ. Còn ông, từ khi tôi bước vào cửa đến giờ chỉ nhắc đi nhắc lại một cái câu ‘nói hươu nói vượn’. Cảnh sát Tiền, tôi đang nghĩ xem có phải ông dùng tiền để đi cửa sau vào cục cảnh sát phải không. Ông xem ông văn hóa cơ bản đã quá kém. Chẳng lẽ hỏi đó cục cảnh sát nhu cầu cấp bách nên một từ ‘nói hươu nói vượn’ liền cho rằng nhân tài kiệt xuất?”

Cô vừa dứt lời, liền cảm thấy một bên má nóng ran, bên tai vang lên tiếng gầm rú nhưng đầu óc lại càng thêm tỉnh táo.

“Tao nói là mày nói hươu nói vượn!” Tiền Như Hải giơ tay cho Hứa Đồng một cái bạt tai rất mạnh.

Ông ta nghe Hứa Đồng mỉa mai trào phúng đã tức giận đến nghiến răng. Hơn nữa lại được đứa cháu cưng tha thiết dặn dò, yêu cầu ông ta nhất định phải vì nó mà cho Hứa Đồng vài cái tát, vì thế, thừa dịp trước mặt bốn bề vắng lặng, bản tính lưu manh của ông ta bắt đầu lộ ra, giơ tay quật về phía Hứa Đồng.

Hứa Đồng nghe một bên lỗ tai ong ong vang lên. Đôi phương rõ ràng dùng hết sức. Ông ta vừa đánh xong, cô đã cảm thấy mặt mình nhanh chóng sưng lên.

Một cái tát này đã làm dậy lên sự quật cường trong lòng Hứa Đồng, cô không khóc cũng không than đau, ngược lại khanh khách cười, “Cảnh sát Tiền, tôi nói cho ông, ông thật ngu ngốc! Ông định hôm này không cho tôi thoát đúng không? Nhưng chỉ cần ông đánh tôi thế này, ai thấy cũng có thể biết ông động thủ đối với tôi! Một người đàn ông lại có thể đánh một cô gái trẻ, ông xem nếu chuyện này đồn ra ngoài, chị họ ông có cần thận biểu cục trưởng bao nhiêu nhân dân tệ liệu có thể dập tắt được lời người ngoài không? Còn nữa, báo cáo cảnh sát Tiền, tôi đây, ưu điểm khác không có, trừ bỏ việc thông thạo thành ngữ, ngoài ra còn là người đặc biệt có nghị lực”, nói đến đây, Hứa Đồng thu lại bộ dáng bông đùa, ngữ khí trở nên ngoan tuyệt, “Hôm nay, một là ông đánh tôi chết ở đây, nếu không chỉ cần tôi có thể sống đi ra ngoài, tất cả những gì hôm nay tôi phải chịu, tôi quyết trả lại các người gấp trăm lần!”

Tiền Như Hải cười lạnh lùng, “Mày còn muốn nói với tao những lời này à! Ông mày còn không trị được mày sao? Nói cho mày biết tao xuất thân lưu manh, lúc tao cầm dao xăm mình, mày còn đang bú sữa! Muốn chơi với tao, mày còn chưa đủ trình! Nhanh nhanh khai thật cho tao, người nhà trên có ai, dưới có ai? Nói ra, nếu không nói bậy còn có thể ngồi tù một hai năm. Nếu mày tiếp tục ngoan cố chống đối lại, chuẩn bị nửa đời sau ăn cơm bằng tiền thuê (1) đi!”

Hứa Đồng phì cười, “Cảnh sát Tiền, thành ngữ kia lại dùng sai rồi, không thì ông vẫn là nên tiếp tục sử dụng cái ‘nói hươu nói vượn’ của ông đi! Chúng ta tốt xấu cũng có quen biết, tôi cũng chả thèm chê cười ông, nhưng nếu đi ra ngoài ở trước mặt người khác loạn dùng thành ngữ như vậy, người ta nhất định sẽ chê cười ông vô học còn cổ tình nói hươu nói vượn, không biết đến lúc đó nét mặt già nua này của ngài sẽ như thế nào đây?”

Đầu óc đã bắt đầu tây tây, cô cố ý nói những lời này kích thích. Bàn tay ông ta rơi xuống, tuy rằng đau, nhưng lại có thể làm giảm đi hiệu dụng của thuốc, làm cô thoáng tỉnh táo hơn. Cô không muốn mình bị ngất trong này, bởi không biết trong lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì. Tình cảnh không an toàn này làm cô vô cùng hoang mang, mâu thuẫn.

Không làm cô thất vọng, một chiếc bạt tai lại giáng xuống.

Ông ta tức giận, nhà từng chữ, “Muốn ăn đòn à. Được! Tao chiều theo ý mày! Đừng nói những thứ vô nghĩa, khai mau, ai sai mày làm! Nếu không khai ra, mày sẽ một mình gánh tội này!”

Hứa Đồng bị đánh nghiêng mặt đi, quay lại nhìn Tiền Như Hải, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Được! Tôi thành thật khai! Thật ra là Chương Thực Đồng bảo tôi làm! Là như thế này, cô ta có trong tay ảnh nude của tôi, cô ta uy hiếp tôi, nếu không đồng ý, sẽ đem ảnh đó phát tán ra ngoài!”

Tiền Như Hải nghe được Hứa Đồng nhắc đến tên cháu gái, đem chiếc bút ghi chép trong tay vất mạnh trên mặt đất, lớn tiếng rít: “Mẹ mày, mày đùa ông có phải hay không!”

Hứa Đồng nghe được hai chữ “Mẹ mày”, sắc mặt trầm xuống. Cô nhìn Tiền Như Hải cười lạnh nói: “Cảnh sát Tiền, miệng ông có hổ phân hay sao, mẹ nó lại nói thôi như vậy? Tôi khai báo chuyện của tôi, mẹ nó ông tức giận cái gì? Tôi nói một người, ông bảo không phải cô ta, mẹ nó rốt cuộc tôi là nghi phạm hay ông là nghi phạm? Mẹ nó rốt cuộc là tôi khai hay là ông khai? Việc này chính là Chương Thực Đồng chủ mưu!”

Quyển sổ trên tay Tiền Như Hải cũng văng xuống mặt đất, ông ta đứng lên, đá văng ghé dựa, đi đến bên cửa sổ đem chiếc rèm kéo xuống, trở lại, không nói không rằng quăng một bạt tai trên mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng bị đánh nghiêng mặt đi. Đầu lưỡi có chút sồn, theo cảm giác ở liếm khóe miệng thấy có vị mặn mặn tanh tanh. Có lẽ do tác dụng của thuốc, dù khóe miệng bị đánh rách ra, nhưng cũng không cảm thấy đau.

Nhìn qua hướng Tiền Như Hải, thì ra hắn đang coi quần. Hứa Đồng sợ đến mức run lên. Còn chưa kịp sợ hãi, lại nghe thấy tiếng Tiền Như Hải mà nhẹ lòng.

Ông ta cảm thấy da nói: “Mẹ nó, miệng mày không sạch sẽ, hôm nay ông sẽ cho mày biết!”

Hứa Đồng thở phào nhẹ nhõm. Còn tưởng hắn định xằng bậy.

Cô lạnh lùng nhìn Tiền Như Hải tháo dây da, sắc mặt không đổi, không những không chịu mở miệng xin tha, thậm chí còn khiêu khích nhìn thẳng đối phương.

Tiền Như Hải bị cô làm cho tức giận, thất lưng còn chưa tháo xong, giờ tay tiếp tục cho Hứa Đồng một cái tát.

Hứa Đồng không né không tránh, quật cường chống đỡ. Bàn tay còn chưa kịp hạ xuống, cửa bị người khác tông mạnh bật ra.

Tiền Như Hải dừng động tác lại, giật mình quay đầu nhìn phía cửa.

Tuy nhiên chưa kịp nhìn thấy người ở cửa là ai, người đó đã nhanh chóng vọt đến trước mặt ông ta, hai tay túm cổ áo ném về một bên. Trong lúc ông ta lao vào một cú đánh mạnh đã nện thẳng trên mặt. Một cú đấm đó như chưa cả một sự phẫn nộ cực lớn, vừa nhanh lại vừa dứt khoát, không thể chống đỡ, làm ông ta bật sang một bên. Trong lúc đó, ngoài ôm đầu rên rỉ, không thể làm gì khác.

Ngoài cửa lại có vài người vọt đến trước mặt Hứa Đồng.

Hứa Đồng ngẩng đầu cố gắng nhìn bọn họ cười một chút, lại cúi đầu nhắm mắt lại thì thào: “Còn có thể nhìn thấy mọi người, thật vui mừng không nói nên lời!”

Người đến là Đường Tráng, Dương Dương cùng trợ lý của Cố Thần – thư kí Trịnh.

Khi Hứa Đồng biết người vừa tới lúc trước là ai, không khỏi giật mình.

Người đó trước vọt vào đánh Tiền Như Hải một cú xong, vội vàng đi đến trước mặt Hứa Đồng, ngồi xuống. Hứa Đồng cảm giác được có người dùng sức nắm bả vai mình.

Cô ngẩng đầu muốn nhìn xem người đó là ai, vừa mở mắt chỉ thấy một đôi mắt tràn ngập đau xót cùng thương tiếc.

Cô nhẹ nhàng cười, không cẩn thận lại động đến vết thương ở khóe môi, vừa lấy hơi vừa gọi tên hắn, “Cố Thần!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhà của anh

Mặt Cố Thần lạnh lùng bình tĩnh, mi tâm nhăn lại, khẽ cắn môi, hơi thở gấp rút, yết hầu mạnh mẽ dao động, ngực phập phồng, tròng mắt không chớp nhìn thẳng hai gò má sưng tấy của Hứa Đồng, ánh mắt thương tiếc cùng tức giận.

Trên mặt hắn tuy rằng hờ hững không để lộ biểu tình gì, nhưng ai cũng có thể cảm giác được, giờ phút này hắn đã phẫn nộ đến mức nào.

Hắn cúi đầu nắm hai tay Hứa Đồng, lại nhìn thấy cổ tay cô bị còng tay sát vào đến xước da. Hắn nhắm mắt lại, không nói một câu, hít một hơi, quắc mắt đứng dậy trở lại bên người Tiền Như Hải.

●]3]●

Đường Tráng thấy Cố Thần ở bên người Hứa Đồng, liền đi qua phía Tiền Như Hải.

Nhìn lão ta nằm trên mặt đất rên rỉ, vừa rồi còn đối với Hứa Đồng làm những chuyện như vậy, trong lúc nhất thời không khỏi giận dữ, nhấc chân lên đạp cho hắn hai cú.

Vốn cảm thấy như vậy đã là hung ác, cũng không nghĩ đến bên cạnh đột nhiên có một người tiến lại, đối với tên Tiền Như Hải đó liên tục đấm đá. Sự phẫn nộ hung hãn đó làm Đường Tráng ngây người. Bây giờ anh cảm thấy người trước mắt này không phải là người đàn ông có tiền có gia thế không bao giờ để lộ cảm xúc trước mặt người khác mà là một người đã mất hết lí trí.

Anh lú lờ, sợ hãi không thôi, nhìn Cố Thần lúc này như người điên, không còn kiểm soát được bản thân mình nữa.

Thấy thế thư kí Trịnh chạy tới, vội vàng kêu Đường Tráng: “Anh Đường, anh còn đứng đó xem sao! Mau kéo Cố tổng ra! Nhanh! Anh ta đã không tự khống chế được nữa, còn đánh tiếp như vậy, chúng ta sẽ gặp rắc rối! Bây giờ chỉ có anh mới có thể ngăn Cố tổng lại!”

Đường Tráng bị cô ta làm giật mình, lập tức tiến đến ngăn Cố Thần. Cố Thần lại vùng ra, không chịu dừng lại, tiếp tục điên cuồng đánh Tiền Như Hải.

Tên cảnh sát xấu xa kia giờ phút này giống như một chiếc ruột gỏi rách nằm trên mặt đất rên rỉ. Nhưng bộ dáng hắn không hề làm cho người khác cảm thấy đáng thương mà chỉ làm cho người ta thêm tức giận.

Cố Thần vẫn không chịu dừng lại.

Đường Tráng không thể ngờ được hấn lại khỏe đến như vậy, ngay cả anh cũng không thể giữ được hấn. Thư kí Trịnh sợ hãi không yên, chạy tới chạy lui, rất muốn xông lên ngăn Cổ Thần lại, nhưng lại cân nhắc mình không đủ năng lực, có xông lên cũng chỉ phí công, lại làm chính mình bị thương đành phải dừng lại, liên tục thở dài lo lắng.

Hứa Đồng đột nhiên mở miệng,

“Cổ Thần!” Cô nhẹ nhàng gọi hấn.

Chỉ một giây thôi, lập tức có tác dụng.

Cổ Thần dừng lại!

Hấn xoay người nhìn, Hứa Đồng vội vàng lắc lắc cổ tay mình với hấn, “Trước hết đừng đánh, em còn bị còng! Chia khóa ở trên người ông ta, anh mau giúp em đem chia khóa lại mở, em bị còng rất khó chịu!”

Cổ Thần không nói lời nào quay đầu đi.

Thư kí Trịnh hít một hơi thật sâu.

Cô chưa bao giờ gặp người anh họ này nổi giận như thế, giận đến mất hết lí trí. Hấn từ đầu đến đuôi một câu cũng không nói, thật làm cho người ta không ngờ được giây tiếp theo hấn sẽ làm gì, chỉ sợ hấn không dừng lại tiếp tục tra tấn tên cảnh sát họ Tiền kia.

Lão ta quả thật xứng đáng bị đánh, nhưng là ngộ nhờ đánh chết hoặc bị tàn phế cũng thật không ổn – Như vậy ngược lại bọn họ sẽ gặp phải rắc rối.

Cô trừng lớn mắt cẩn thận nhìn Cổ Thần thăm dò xem tiếp theo anh ta định làm gì.

●[3]●

Cổ Thần xoay người về phía sau, nhưng không tiếp tục đánh Tiền Như Hải. Hấn thở sâu như để đè nén chính cảm xúc của mình, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, động tác thô bạo tìm kiếm chia khóa trên người lão ta.

Thư kí Trịnh lúc này mới dám thở ra.

Đường Tráng cùng Dương Dương không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, khẽ nhún vai.

Hai người trong mắt giống như than: con bé chết tiệt kia chỉ nói một câu, vậy mà có thể làm hấn dừng lại, quả là kì lạ.

●[3]●

Cổ Thần trở về bên người Hứa Đồng, giúp cô mở còng.

Làn da vốn trắng muốt giờ đã đặc kín dấu đỏ và những vết xước.

Hấn nhẹ nhàng xoa cổ tay cô, đầu ngón tay như thương tiếc vô hạn. Cho đến khi bị hấn chạm vào, Hứa Đồng mới có cảm giác đau. Cô không khỏi co rúm lại. Thấy được cổ tay cô run lên, Cổ Thần lập tức ngừng đầu. Hấn lấy tay phủ lên hai gò má sưng đỏ của cô. Cổ theo bản năng sợ đau nhẹ nhàng tránh về một bên. Tay hấn dừng ở trong không trung, lặng lẽ nắm thành quyền.

Mi tâm rất nhanh lại nhẩn.

Bỗng dưng hấn đứng thẳng dậy, mặt bình tĩnh, không có chút biểu tình. Sự điên cuồng vừa rồi đã biến mất không chút dấu vết, giờ phút này chỉ còn sự lạnh lùng.

Hấn nói với thư kí Trịnh: “Đi làm thủ tục cho Hứa Đồng, tôi muốn đưa cô ấy đi. Mấy ngày sau cô không cần đến công ty, chỉ cần chuyên tâm làm một việc là được rồi!”. Về mặt hấn không kiên nhẫn chỉ về phía trước, “Khởi tố lão ta cho tôi! Tôi sẽ lấy giấy xét nghiệm thương tích ở bệnh viện cho Hứa Đồng. Tố cáo lão ta lén lút thăm vấn, lạm dụng bạo lực, đánh người bị thương, quấy rối... Văn văn, cô nghĩ xem, nghĩ được cái gì thêm cái đó, tội danh càng nhiều càng tốt! Nhất định phải làm cho lão ta vừa bồi thường vừa ngồi tù! Lão ta không có tiền, chị lão ta có, bắt chị của lão thay mặt bồi thường! Có thể lấy được càng nhiều càng tốt! Còn hấn, nếu dưới mười năm tù cô cũng khỏi cần đến công ty làm nữa!”

Thư kí Trịnh yên lặng nuốt nước miếng.

Tốt xấu gì cô cũng là người ở bên cạnh hấn, tốt xấu gì cô cũng từng là tâm phúc nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cô cũng là em họ của hấn, hôm nay chỉ vì một cô gái hấn yêu mà không dám thừa nhận, vậy mà lại nói đến chuyện làm mất bát cơm manh áo của cô! Thật làm cho người ta xúc động rơi lệ!

Mang theo chút căm giận cùng không cam lòng, cô đi đến bên cạnh Tiền Như Hải, cố ý giờ chân đạp hấn hai cái.

“Đều là người này tự tìm phiền toái! Chết cũng xứng đáng!”

●]3]●

Giao nhiệm vụ cho thư kí Trịnh xong, Cố Thần quay đầu nhìn về phía Đường Tráng, “Mọi người về trước đi, chuyện sau này không cần quan tâm, giao cho thư kí của tôi làm là được rồi. Cô ấy là người trong nhà, xin cứ an tâm, cô ấy sẽ đem mọi việc xử lí tốt!”

Trong lúc mơ hồ, Hứa Đồng hồn nhiên cười. So sánh với hắn, đạo hạnh của mình xem ra còn quá nhỏ bé. Cũng mềm hơn thua vẫn không thể sử dụng được linh hoạt như hắn.

Cô đang cúi đầu thất thần, bỗng nhiên cảm giác đầu càng nặng, chân lại nhẹ bằng, trời đất đảo điên. Định thần lại mới phát hiện mình bị Cố Thần ôm vào trong ngực. Bên tai nghe được hắn nói với Đường Tráng, Dương Dương: “Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước.”

Nói xong, nhẹ nhàng xoay bước.

Hứa Đồng nhìn Đường Tráng, Dương Dương ở phía sau há miệng ngốc nghếch, bốn mắt nhìn nhau kinh ngạc không nói được gì.

Hứa Đồng giật mình xong, cuối cùng cũng trở nên ngốc nghếch.

Đúng rồi, nên đưa mình đi, là bọn họ mới đúng a.....

●]3]●

Cố Thần lái xe rất nhanh. Hứa Đồng nằm ở trên ghế, bỗng nhiên mở miệng: “Em không đi bệnh viện!”

“Mặt của em rất sưng”

Hứa Đồng vẫn cố chấp, kêu to: “Không đi bệnh viện!”

Cố Thần giảm tốc độ, “Lí do, nếu có lí do chính đáng anh sẽ không đưa em đến bệnh viện!”, hắn bắt đầu không kiên nhẫn.

Giọng nói Hứa Đồng giống như thì thầm. “Ghét nơi đó ... mẹ bỏ đi ở đó ... em không đi ...” Cô giống như đang làm nũng, giọng nói mềm yếu, như thể tủi thân, làm cho người khác không thể không để ý.

Cố Thần quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Cô nhắm mắt giống như con mèo con sợ lạnh, cuộn mình lại, nhìn qua yếu đuối vô cùng, rất đáng thương.

Phút chốc trong lòng hắn như có bàn tay vô hình bóp nghẹt. Hai tay xoay vô lăng, Cố Thần quay đầu xe, chạy về hướng ngược lại.

●]3]●

Đến khi xe dừng, Cố Thần ôm Hứa Đồng xuống xe. Cô chậm rãi mở mắt, nhìn ngôi nhà lạ xa hoa trước mắt, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Cố Thần cúi đầu nhìn cô, giọng nói mềm mại: “Nhà của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Dao Dao

Cố Thần ôm Hứa Đồng lên lầu. Hứa Đồng nhẹ giọng hỏi: “Tại sao anh lại đến?”

Cố Thần biết cô hỏi hắn làm sao biết cô ở sở cảnh sát. “Anh nghĩ sự việc là thế này. Anh trai của em biết em xảy ra chuyện, nói cho chị dâu tương lai của em, cô ấy liền liên lạc với anh.”

Hứa Đồng thờ dài một tiếng. Chắc người nói cho Đường Tráng cô gặp chuyện không may chính là Diêu Thiên. Cô cuối cùng cũng thành công. Điều Thiên quả nhiên không chịu được lương tâm giằng xé.

Vào phòng Cố Thần ôm Hứa Đồng đến sofa. Hứa Đồng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, tự đáy lòng không khỏi khóc than nức nở: “Ba nhà của chúng tôi gộp lại cũng không rộng bằng một cái phòng khách nhà anh! Thế giới này thật không phân rõ phải trái, kẻ giàu ngày càng giàu, dân đen thì cố ngoi lên cũng không có ngày mờ mặt!”

Cố Thần cời áo khoác nói: “Em có thù oán gì nên không muốn trở thành người giàu sao?”

Hứa Đồng cười một tiếng, “Em muốn giàu hay không lại là một chuyện khác! Đối với ông Chương kia cười một cái, kêu một tiếng ba, làm ông ta vui vẻ, tiền tự nhiên sẽ giống như có cánh mà bay vào túi em, không phải sao?”

Cô cố cười một tiếng nhưng vẻ mặt không khỏi rầu rĩ, “Đáng tiếc ông ta không phải ba em, ông ta là ba của Chương Thực Đồng.”

Chương Thực Đồng làm tất cả những chuyện này với cô, ông ta không biết, hay căn bản là biết nhưng không thèm để ý? Hay cảm thấy đêm tiệc hôm đó cô làm nhà họ Chương mất mặt nên lần này con gái thay mặt ông ta dạy dỗ một chút cũng tốt! Hứa Đồng hạ mí mắt, không dám nghĩ tiếp. Chỉ sợ đáp án kia lại một lần nữa làm mình đau lòng.

Cố Thần tháo cravat đem để trên bàn trà, đưa tay cởi cúc cổ áo soni. Mặt hắn vẫn bình tĩnh, nhưng hành động hơi mạnh lại nói lên hắn đang vội vàng. Hai mắt hắn nhìn Hứa Đồng đang tựa vào thành sofa, xoay người đi ra khỏi phòng khách. Trong chốc lát quay trở lại cầm trong tay một túi chườm lạnh cùng khăn mặt. Hắn đi đến ngồi trên ghế, làm Hứa Đồng quay mặt nhìn mình, dùng khăn mặt khẽ xoa hai má cô, lại đem túi chườm đá cẩn thận đặt lên.

Hứa Đồng bỗng dưng cảm thấy vết sưng trên mặt trở nên mát lạnh, thoải mái không nói nên lời, liền mở to mắt. Cô nhìn thấy Cố Thần đang nhú mày này chườm lạnh cho cô.

“Có đau hay không?” Thấy cô mở mắt, hắn lên tiếng hỏi, tay di chuyển lại cố gắng nhẹ hơn, cẩn thận hơn.

Hứa Đồng mỉm cười với hắn, khẽ lắc đầu, một lúc sau lại nói: “Cám ơn!”, giọng nói cô chân thành, là lời cảm tạ từ đáy lòng với hắn, “Em đã từng bao giờ nói cảm ơn với anh chưa? Có thể trước kia đã nói, nhưng cũng không phải là lời nói chân thành. Nhưng mà lúc này, em thật tình muốn nói một câu, cảm ơn anh!”

Tay Cố Thần khẽ run lên, túi chườm đá bị hắn làm rơi xuống đất. Giấy tiếp theo Hứa Đồng cảm thấy hoa mắt, cô bị Cố Thần kéo qua, ôm vào trong ngực. Cô nghe được hắn thì thầm nói nhỏ: “Đừng cảm ơn anh, em nên oán anh mới đúng! Là anh không tốt ... là anh đến trễ!”

Đầu óc Hứa Đồng hỗn loạn, đối với những điều hắn nói vừa hiểu lại vừa như không hiểu, “A! Với anh có quan hệ gì? Khi nào thì Cố thiếu lãnh ngạo biến thành người lương thiện đa sầu đa cảm thế này?”

Cô không thể tưởng tượng được mình còn có sức đi chế nhạo hắn. Hứa Đồng từ hôm vai hắn ngăn đầu nhìn thẳng, bỗng nhiên hơi chớp mắt, giọng nói khó kiềm chế, hỏi hắn: “Anh không phải là yêu em đấy chứ?”. Cô cách môi hắn gần như vậy, hương thơm trời sinh của phụ nữ phả vào mũi hắn. Hắn giống như bị mê hoặc, khẽ cúi đầu, hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Thật lâu sau, nghe cô lấy hơi, biết đã chạm đến vết thương của cô mới chịu dừng lại.

Hắn nheo mắt nhìn cô, khẽ nhếch đuôi lông mày, chậm chậm nói, “Em dám nói em không hề yêu anh sao?”

Hứa Đồng hì hì cười với hắn, tà tà tiến gần, “Em không yêu người khác trước!”

Cố Thần ép Hứa Đồng như bóng với hình ở trên sofa. Hắn kề sát vào miệng cô, lại một lần nữa hôn. Rất lâu về sau mới chịu buông. Hắn cười yếu ớt hỏi: “Nếu anh muốn em yêu anh trước thì sao?”

Hứa Đồng nhìn hắn lập tức trả lời: “Không có khả năng, anh không làm được!”, giọng nói cô quả quyết như chém đinh chặt sắt, không hề do dự.

Cố Thần nhăn mặt, một lúc sau gật gật đầu, “Được, vậy cá xem ai nói yêu trước! Nếu anh thắng, em là của anh!”. Hắn khẽ nhếch đuôi lông mày nói rất nghiêm túc, không phát hiện ra rằng hành động này thật là ngây thơ. Nghe hắn nói xong, Hứa Đồng mở miệng, mỉm cười: “Anh có vị hôn thê rồi còn muốn em là của anh! Không có đạo đức!” Cô trách móc nhưng lại giống như làm nũng, hắn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy. “Em không dám cá?” Hắn kích cô.

Hứa Đồng phì cười, “Em cũng sẽ không thua, sao lại không dám cá? Nếu em thắng, anh chia tay với Chương Thực Đồng, nói cho cô ta biết, chị gái cô ta đáng yêu hơn!” Không biết có phải do tác dụng của thuốc không cô lại cá cược như vậy. Bình thường lúc tỉnh táo, dù cho lí trí khinh thường đến mức nào nhưng kì thật ở sâu trong đáy lòng cũng không cam lòng như vậy. Không cam lòng Chương Thực Đồng kia cướp đi tất cả hạnh phúc. Bị cô ta lấy đi nhiều thứ như vậy, lúc này cô muốn chấp nhận chính mình tùy hứng một chút, nói ra việc cá cược này. Cô nghe được hắn dường như cúi đầu cười một tiếng, “Được, anh chấp nhận!” xong lại hỏi, “Thời gian hạn định là bao lâu?”

Hứa Đồng suy nghĩ một chút, trừng mắt nhìn hắn, miễn cưỡng đáp: “Một tháng đi!”

Cố Thần không phản đối, gật gật đầu. Đột nhiên lại hỏi: “Em có muốn đặt cược lại hay không?”

Hứa Đồng tròn to mắt, như thể muốn nhìn xem đối phương có chủ ý gì, “Không cần!” Cô quyết đoán cự tuyệt.

Cố Thần bỗng nhiên mỉm cười, “Cho em một cơ hội nữa, có muốn đặt cược lại không?”

Hứa Đồng nhìn hắn không chớp mắt, cố định tiêu cự, cật lực nói, “Anh luyến tiếc cô ta vậy hay sao? Em không đổi!”

Cố Thần lại gật gật đầu, “Được rồi, đây chính là em quyết định nhé, đừng hối hận mình chịu thiệt thòi” Dừng lại một chút, trên mặt hiện lên một chút xảo quyết gian trá, “Có chuyện anh muốn nói với em, kì thật Chương Thực Đồng đã sớm không còn là vị hôn thê của anh. Anh đã hủy bỏ hôn ước với cô ta, nhưng ngại dư luận ồn ào ảnh hưởng đến danh dự hai nhà, cho nên không hề công khai. Vì vậy ván bài này, Dao Dao, em chịu thiệt!” Khi hắn gọi cô “Dao Dao”, giọng nói giống như thờ dài, làm bên tai cô đột nhiên nóng lên.

Bỗng nhiên hân thu lòng bàn tay lại, toàn thân hơi run lên. “Còn nói em không yêu anh?” Cổ Thần nheo mắt, bỗng nhiên rời bàn tay nhỏ bé của cô, nhanh chóng cời đai lưng. Hứa Đồng giật mình. Chẳng lẽ hân không thể khống chế được, vì phạm lỗi dận của bác sĩ muốn cùng cô điên loạn đảo phượng?

Một hồi về sau, hân cầm lấy chiếc khăn lông ướt trên bàn trà, khẽ lau tay cho cô. Cô kinh ngạc nhìn, mặc hân đùa nghịch. Hân bỗng bỏ khăn mặt, kéo tay cô hướng phía dưới của mình. Lần này lòng bàn tay cô cùng hân đã không còn gì ngăn cách. Cô búng tỉnh, mở to hai mắt nhìn hân, “Em còn đang bị thương, anh lại ngược đãi em!” Trong giọng nói tuy tỏ ra bất đắc dĩ lại giống như đang làm nũng.

Hân dạy cô cách thao tác, “Em bị thương ở mắt, để anh tiếp tục chườm lạnh giúp em! Hiện tại người bị ngược đãi là anh mới đúng! Vậy mà anh chỉ ngược đãi tay em một chút!” Giọng nói hân nhẹ nhàng trầm ấm.

Sự ngưng ngừng nhảy lên làm hai má nóng bỏng, Hứa Đồng nhắm mắt lại. Trong đầu lúc này hiện lên rất nhiều hình ảnh, tất cả những gì cô đã từng cùng người này trải qua. Trong lòng có ấm áp cũng có một chút chua xót, hân hoan và buồn đau, tất cả đan cùng một chỗ. Cảm giác mâu thuẫn lại bất an này không phải gọi là yêu sao? Cùng hân đi đến ngày hôm nay, cũng không biết là duyên phận hay là ý trời?

Hân bỗng đứng nắm lấy cổ tay cô, giọng nói tỏ vẻ bất mãn, “Chuyên tâm!”

Thì ra là trách cứ cô. Hứa Đồng nhắm mắt lại cười rộ lên, làm theo hân giúp hân giải thoát dục vọng. Hân ôm chặt lấy cô, hai cánh tay mạnh mẽ, cả người dường như hơi run rẩy, cổ họng trào ra tiếng kêu khe khẽ. Về sau, toàn thân đột nhiên cứng đờ, phóng thích ở trong bàn tay cô. Cô nghe thấy hân thở dài một hơi, dường như là thỏa mãn, ôm chặt, tựa đầu ở bả vai, môi khẽ cọ vào da thịt cô, thấp giọng ní non: “Dao Dao!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Phụ ai

Vì Hứa Đồng vẫn còn mệt, Cổ Thần tự mình đi pha nước nóng cho cô tắm rửa. Một lúc lâu sau, túi chườm đá bắt đầu có tác dụng, Hứa Đồng đã tỉnh táo hơn một chút, lại nhìn thấy Cổ Thần tận tình chăm sóc mình, tâm trạng trở nên rất tốt, liền lên tiếng reu chọc. Thể hiện vẻ khoa trương, lại kinh ngạc Hứa Đồng dài giọng nói: “Không thể tưởng tượng được, chỉ là ‘Nhắc tay chỉ lao (1) thôi, vậy mà được đại thiếu gia tôn sùng, không biết nên tạ ơn thế nào a!” Vừa nói vừa nhìn một vòng quanh phòng, giọng thắc mắc: “Còn nữa, nhà lớn như vậy, tại sao một người giúp việc cũng không có, lại phiền đại thiếu gia tự mình động tay?”

Quay đầu nhìn Cổ Thần, hân đang dùng tay kiểm tra nước nóng. Hứa Đồng giật mình phát hiện, tuy rằng mặt hân vẫn thản nhiên nhưng hai tai đã bắt đầu đỏ lên. Hình như biểu hiện này gọi là xấu hổ.

“Có người giúp việc theo giờ.” Hân thản nhiên mở miệng, “Anh không thích người khác ở trong nhà mình.”

Hứa Đồng nghe vậy không nói gì, lập tức xoay người bước đi. Cổ Thần thấy thế không hiểu, đuổi theo giữ cô lại ở cửa phòng tắm. “Muốn làm gì? Nhanh tắm rửa, để cho nước lạnh anh sẽ không pha đâu, đến lúc đó tự em làm đi.”

Hứa Đồng giương mắt nhìn hân, ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Anh không phải là có ý đuổi khách sao? Anh nói anh không thích người khác ở trong nhà mình!”

Cổ Thần khẽ nhăn mi. Người thông minh quả nhạy cảm, hân chỉ buột miệng nói một câu, lại khiến cô hiểu lầm, thật phiền toái. Bỗng nhiên nhìn thấy mắt cô hiện lên một tia buồn bực, không khỏi giật mình nhận ra. Không ngờ mình lại một lần nữa bị cô gái giáo hoạt kia trêu đùa. Có một thời gian dài hân tự hỏi, vì sao hân ở trước mặt người khác thành thực tình anh, nhưng khi đối mặt với cô gái này lại luôn bị mắc mưu, bị trêu chọc. Về sau rốt cuộc hiểu ra, bởi vì trong lòng thực sự yêu thương cô ấy, cho nên mặc kệ những gì cô nói là thật hay giả, hân đều theo bản năng mà nguyện ý tin tưởng. Hoặc đây gọi là vì yêu mà muốn dung túng.

Nhìn về mặt Hứa Đồng đắc ý vì thực hiện được gian kế, trong lòng hân cười thầm, cánh tay vung lên, không nói một lời đem cô ôm lấy đi đến bồn tắm, thô bạo thả vào bên trong. Quần áo trên người cô còn không kịp cởi, bất ngờ không đề phòng, kêu lên một tiếng sợ hãi: “Cổ Thần, anh điên rồi! Anh bắt nạt người khác! Quần áo của em còn chưa cởi đâu!”

Cổ Thần cũng nhắc chân bước vào trong bồn tắm, lúc nói chuyện hai tay cũng không hề dừng lại, nhanh tay cởi nút áo Hứa Đồng, “Đối với những người không nghe lời, chỉ có thể dùng cách như thế này. Nói anh bắt nạt em không cho em cởi quần áo đúng không? Không sao, để anh giúp em!” Ngực Hứa Đồng trắng ngần dần dần lộ ra, nội y cũng bị hân rất nhanh cởi bỏ, thoát khỏi trói buộc ngấm trong dòng nước ấm, mê người giống như hai đóa hoa anh túc, làm tâm mất người ta si mê lưu luyến, không đành lòng rời đi. Hứa Đồng giờ tay ôm ngực, cúi đầu kêu: “Luuu mạnh!”

Mí mắt Cổ Thần nhảy dựng. Từ khi nào hân không còn hình tượng công tử phong độ nữa, lại cũng bị cô xưng hô “rất khác biệt” như vậy? Hân quyết định không phụ lòng cô, đơn giản đem hai chữ “Luuu mạnh” kia làm thật. Hân đem hai tay cô gỡ ra, thoải mái giống như nói chuyện thời tiết, “Đừng chống đỡ, để anh xem chúng có bị thương hay không.”

Bàn tay hân không buông tha khẽ vuốt ve, run rẩy, hai đóa hoa anh túc cũng cũng theo đó cương lên. Cô không thể khống chế phát ra một tiếng rên khẽ.

Hắn giống như bị điện giật vội rút tay, từ trong bồn tắm đứng bật dậy, không quay đầu lại đi thẳng ra cửa, “Mau tắm đi!” Tiếng cửa đóng sầm lại, ngăn cách chính mình với cảnh xuân sắc mỹ nhân làm hắn không thể khống chế được ở trong kia.

Hứa Đồng giật mình trong bồn tắm. Khóe miệng nhếch lên không vui. Khoi mào dục vọng của cô xong hắn lại phải tay bước đi, còn làm ra vẻ hần học nữa, ai chọc giận hắn chứ?

Rửa mặt qua loa, Hứa Đồng nhìn áo somi và quần đùi Cố Thần chuẩn bị cho mình. Cô không ngờ lại rộng như vậy, áo somi mặc trên người cô giống như váy liền áo, rộng thùng thình. Không thể không than một tiếng, nam nữ có khác. Hắn thoát nhìn nhả nhận cao gầy như vậy, nhưng so sánh với cô, khung xương vẫn lớn hơn rất nhiều.

Xem ra chỉ cần áo somi cũng đủ, cô liền cởi bỏ quần đùi không thoải mái kia, hai chân trần đi vào phòng ngủ. Cố Thần so với cô còn mát mẻ hơn. Hắn cởi trần, phía dưới vây khăn tắm, lúc này đang lấy khăn lau đầu.

Hắn quay đầu nhìn Hứa Đồng, ánh mắt buồn bã nhũn mảy lại, “Quần đùi đâu? Tại sao không mặc?”, cẩn thận nghe ra trong giọng nói có phần trách móc.

Hứa Đồng cả người một mồi chỉ muốn mau chóng ngã lưng, vì thế không để ý đến hắn chất vấn, chui vào chăn.

Nhìn khuôn mặt cô nhỏ bé, dáng người mảnh mai chìm trong chiếc giường lớn làm người khác thương tiếc, hắn không nói được một lời. Để khăn mặt một bên, hắn cũng bước lên giường.

Hứa Đồng mở mắt nhìn hắn a một tiếng, “Anh chẳng lẽ không đi ngủ ở phòng khách sao?”

Cố Thần không biết nên khóc hay nên cười, “Đây là nhà của anh!”

Hứa Đồng hoang mang nháy mắt mấy cái, hừ một tiếng. “Được, đây là nhà của anh. Em đi ngủ phòng khách. Này, phòng khách ở đâu?” Vừa ngồi dậy lại bị Cố Thần kéo trở lại, lao vào trong ngực hắn. Giọng nói hắn bỗng trở nên dịu dàng, “Mau ngủ đi, đừng ép anh!” Hứa Đồng vì thế nằm xuống, ngoan ngoãn nghe lời.

Đôi má đã bớt sưng kia dán trước ngực hắn, trong lúc hắn không nhìn thấy lộ ra nụ cười đắc chí. Cô lại một lần nữa chọc ghẹo hắn. Hai má bỗng dưng thấy lạnh lạnh, cô ngẩn ra xong ngẩng đầu hỏi hắn: Mỗi phòng ở đây đều có phòng tắm đúng không?”

Cố Thần “Ân” một tiếng mơ hồ đáp lại. Hứa Đồng không buông tha, tiếp tục hỏi: “Anh vừa chạy đến phòng khác tắm có phải không?”

Cố Thần đột nhiên nâng cô dậy, trừng mắt hỏi cô: “Ép anh cả buổi tối, em không mệt sao? Còn nhiều sức vậy à?” Hắn lại ấn đầu cô vào trước ngực, đôi má kia rất nhanh lại bị ép vào hắn, làm cô không thể tiếp tục mở miệng, ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Hắn lại nói: “Ngủ ngoan! Nếu không muốn, anh cũng không ngại tiếp tục ra tay đâu!”

Hứa Đồng nắm tay đẩy trước ngực hắn, “Mặt đau quá! Bị anh làm nghẹt thở muốn chết!”, tách ra một chút khe thở dốc, “Luuu mạnh!”. Bên tai nghe như có tiếng cười, bỗng nhiên một nụ hôn nhẹ nhàng đặt trên trán. Sau đó cô nghe thấy hắn nói với mình: “Ngủ đi!”

Hai chữ này như mang theo ma lực, làm cho cô tĩnh tâm. Cô khẽ nhắm hai mắt, cuộn tròn lại, ở trong lòng hắn rất nhanh đi vào giấc mộng.

●]3]●

Cố Thần ôm Hứa Đồng, một phút cũng không rời.

Buổi sáng Hứa Đồng miễn cưỡng mở mắt, phát hiện Cố Thần còn đang ngủ say. Cô khẽ dờ mình rời khỏi vòng tay của hắn lặng lẽ đứng dậy. Lúc sắp rời khỏi giường, bỗng nhiên lại bị hắn kéo, cô lập tức ngã nhào vào lòng hắn.

Cô kêu lên một tiếng, ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt tinh anh sáng ngời. Đôi mắt này đâu giống một người vừa tỉnh ngủ? Rõ ràng hắn đã sớm tỉnh, lại giả bộ như người vẫn ngủ say gục người khác.

Hứa Đồng chu miệng: “Này, tại sao anh không cho em đứng lên!”, giọng không hài lòng.

Cố Thần khẽ giương mắt, sáng sớm, giọng nói hắn khàn khàn mang theo chút gợi cảm, “Đề làm gì? Muốn giống như trước đây, cả đêm ăn no xong, buổi sáng tỉnh dậy không chào một tiếng mặc quần áo đi luôn?”

Hứa Đồng cười mĩa. Nhớ lại, cô quả thật như vậy, cũng khó trách lúc này hắn trêu chọc mình. cô cười lớn: “Anh buông nhanh, em không bỏ đi, em muốn đi vệ sinh thôi! Nếu anh không buông, em sẽ cho chiếc giường này thom ngào ngạt luôn!”

Cố Thần nghe xong không khỏi ngẩn ra, hoàn hồn thì đã thấy Hứa Đồng như con chim non hồn nhiên từ trong lòng hắn nhảy khỏi giường. Trong vòng tay, trong cội lòng phút chốc trở nên mất mát, cảm giác đó làm hắn phiền muộn. Hắn bắt tri bất giác mặc đồ xong cũng rời giường, theo cô đến cửa nhà vệ sinh. Tiếng bồn cầu tự hoại xả nước vang lên làm hắn giật mình. Hắn khoanh tay trước ngực tựa vào tường, không khỏi trầm tư giễu. Từ khi sinh ra đến giờ hắn đã bao giờ làm việc ngốc nghếch như vậy? Không chỉ mang một cô gái trở về nhà, để cho cô ấy ngủ ở giường của hắn, chiếc giường mà cả ba hắn cũng không thể động vào, thậm chí càng kì quái hơn là sáng sớm sau khi tỉnh dậy, ngốc nghếch đi theo cô ấy đến tận ngoài nhà vệ sinh, lẳng lặng chờ.

Càng nghĩ càng thấy nhục cười, nhưng từ tận đáy lòng hấn không hề có cảm giác hối hận này sinh. Hấn sẽ không bao giờ như trước đây, để cô ra đi mà không nói một lời. Từ khi nào hấn lại thay đổi đến mức này, thay đổi nhiều đến mức hấn cũng phải giật mình. Nhưng thật kì lạ, bản thân hấn cũng không hề bài xích kết quả ngày hôm nay.

●[3]●

Hứa Đồng từ nhà vệ sinh đi ra, vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Cổ Thần tựa ngoài cửa mà hoảng sợ.

“Oa!”, cô kêu lên, “Anh làm sao lại ở chỗ này!”, vừa vỗ ngực vừa tức giận, “Thật đáng ghét! Làm em sợ muốn chết!” Bỗng dừng nghĩ nghĩ, lại cười rộ lên, “Em biết rồi! Anh cũng muốn giải quyết sao? Được, em xong rồi, anh có thể vào!”, vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ chỉ phía trong. Nói xong cất bước định trở lại giường. Sự việc hôm qua xảy ra như vậy, mặt cô tuy rằng không còn sưng, nhưng lúc này cả người đều mệt mỏi, đi vệ sinh xong, chỉ muốn nhanh chóng trở lại giường, ngủ tiếp một giấc.

Cô vừa cất bước, Cổ Thần liền đuổi tay ra, hơi kéo một chút, đem cô lại trước mặt.. Hấn nhìn kĩ mặt cô, đưa tay lên nhẹ nhàng xoa, “Còn đau hay không?” Ở trong mắt hấn, hai má Hứa Đồng vẫn còn hơi sưng. Đã qua một đêm, lại vẫn không đỡ. Ánh mắt hấn không khỏi thương tiếc. Hứa Đồng vô tư cười, an ủi lại hấn: “An tâm! như vậy tính cái gì? Nhưng vết thương trước đây em bị, so với thể này đều đáng sợ hơn nhiều! Không cần quan trọng hóa như vậy!” Nói xong muốn quay người đi về giường, lại bị Cổ Thần một lần nữa giữ chặt.

Cô không khỏi giương mi trừng hấn, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Làm gì vậy? Sáng sớm muốn nhảy Tango? Tha em đi! Mặt em còn sưng đây này! Anh lại chẳng để em yên, đầu em sẽ choáng váng mất!” Nhớ lại bộ dáng hấn giống như oán thán lúc vừa tỉnh dậy khi này, cô dường như giật mình nhận ra: “Anh buông tay! Em không phải vội vã trở về mặc đồ rồi đi, em muốn về nằm tiếp, mình mấy đều đau, này! Đứng ở đây một chết được, anh mau để em về, em muốn về giường!” Lúc nói chuyện ngay cả cô cũng không nhận ra, cô thể này không phải là làm nũng hấn thì là cái gì?

Mặt Cổ Thần vẫn lạnh băng, không hề thay đổi, nhưng đáy mắt dịu dàng lại hiện lên ý cười. Hấn khẽ thờ dài, giống như không còn cánh nào khác, hấn vung tay, lúc cô kêu lên sợ hãi, trước mắt xoay đảo hấn đã đem cô ôm trước ngực, đưa cô trở lại trên giường, giống như đùa nghịch với trẻ em, đặt cô xuống, cho cô gối đầu, đắp cho cô chăn, đặt hai tay cô vào trong, cả người chỉ còn đầu ở bên ngoài. Đôi mắt cô mờ to khẽ đảo, bộ dáng đáng như trẻ sơ sinh, cắn nhẹ vào ngực hấn, phớt chốc hấn đã rõ ràng cảm giác như thế nào gọi là tê dại. Hấn không kim lòng được, khước miệng khẽ giương lên, đưa tay vuốt má cô, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

“Anh đến công ty, sẽ bảo người xin phép cho em, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, không cần đi làm!”

Hứa Đồng nhắm mắt lại, ngoan ngoãn gật đầu. Bỗng nhiên mở một mắt, khép một mắt tình nghịch nói với Cổ Thần: “Em chỉ ở đây một lúc thôi, khỏe hơn chút em phải về nhà. Tan tâm anh trở về không thấy em cũng không cần đi tìm! Anh với em đâu đó cũng đủ, em không muốn lại lừa anh!”

Cổ Thần im lặng, chỉ đưa tay khẽ vuốt mắt cô, làm cô nhắm mắt lại. Lúc biết cô không còn thấy, hấn mới cười rộ lên. Cô gái xấu xa này, cho đến bây giờ vẫn bướng bỉnh ngang ngạnh, ngay cả chờ hấn tan tâm trở về gặp lại một lần cũng không chịu. Mà chính hấn đối với sự bướng bỉnh ngang ngạnh của cô lại rung động, nhớ nhưng không thể ngừng.

●[3]●

Cổ Thần đến công ty vẫn ngồi trên ghế nhủ mày trăm tư. Nghĩ đến cô gái giao hoạt kia lúc này vẫn nằm ở trên giường mình, mi tâm dần dần giãn ra. Không thể không thừa nhận hấn đối với cô đã thực sự dao động. Tối hôm qua cùng với cô, bây giờ nghĩ lại quả thật toàn những hành động trẻ con. Nhưng trẻ con không có nghĩa là không có giá trị, từ trong thâm tâm, hấn thực sự hi vọng vào lần đánh cược này cùng cô. Chẳng qua hấn muốn nghe chính cô nói ra tâm ý của hấn.

Trong tình yêu có ai là người thắng cuộc? Hấn từng nghĩ là chính mình, nhưng hiện tại đã hiểu được, nghĩ như vậy chẳng qua là còn chưa thực sự yêu. Nếu thật sự rung động, chẳng sợ người thép cũng có thể vì tình yêu mà mất tự tin. Cô gái kia quỷ kế đa đoan, thiên biến vạn hóa, lại đem chân tình của hấn trói buộc lại. Có lẽ cô đã từng có thời khắc muốn tin tưởng hấn, nhưng hấn vì những ý nghĩ sai lầm mà đem cô đẩy ra xa. Khi muốn đến gần, lại phải trải qua một chặng đường trời đèo lội suối vất vả.

Muốn có được tình yêu của cô, muốn cô từ nay chỉ yêu mình hấn, lại là một việc nói dễ làm khó. Cô thông minh như vậy, nhạy cảm như vậy, lại bướng bỉnh ngang ngạnh, không khiến cho cô thực sự yêu thì ai có thể bắt buộc được cô nói ra ba chữ ấy? Cho nên hấn phải khiến cho cô nói ra câu đó, nếu không làm sao hấn có thể yên tâm.

Nghĩ đến việc xảy ra với cô hôm qua, hấn lập tức một lần nữa chau mày lại, trong lòng cuộn cuộn tức giận. Hấn nói với cô, phải trách hấn vì hấn không xử lí tốt việc này, không phải là an ủi cô, để cô bớt nghĩ ngợi, mà là hấn cảm thấy hấn không giải quyết tốt một việc, nên cô mới trở thành nạn nhân. Mà việc kia, chính là việc hấn hủy hôn với Chương Thực Đồng.

●[3]●

Hôm đó trở mắt nhìn cô bị Tiết Kính Phong đưa đi trước mắt mình, trong lòng Cổ Thần ghen tức điên đảo, quả thật không dùng từ nào có thể diễn tả. Hấn liền hạ quyết định, không hề do dự đi tìm Chương Thực Đồng nói với cô ta chuyện hủy hôn. Hấn giải thích với cô ta giống như giải thích với chính mình, “Trước kia cảm thấy hôn nhân chỉ là một công việc nối dõi tông đường mà thôi, cho nên cùng ai kết hôn cũng không có vấn đề gì. Bởi vậy đáp ứng yêu cầu của ba tôi, cùng cô qua loa đính hôn. Nhưng hiện tại tôi cũng đã hiểu được, ý nghĩ này chỉ vì trong lòng còn chưa có người đó. Bây giờ tôi đã xác định được một việc, được ở cạnh người đó là cảm giác như thế nào. Cho nên tôi hi vọng chúng ta có thể bình thân hủy bỏ hôn ước này!”

Hấn chưa từng cúi đầu dưới bất kì kẻ nào, nhưng vì cô gái kia, hấn lại cúi đầu giải thích với Chương Thực Đồng: “Nếu cô cảm thấy bị tổn thương, chân thành xin lỗi.” Tuy có xin lỗi nhưng thái độ hấn lại kiêu ngạo, không hề siểm nịnh, “Trừ lời đó ra tôi không có gì để nói với cô!”

Chương Thực Đồng không thể chấp nhận những điều hắn nói, cô ta bật khóc chất vấn: “Có phải bởi vì Hứa Đồng hay không? Có phải hay không?”

Cố Thần bất động, thần nhiên đáp: “Cho dù tôi nói không phải, cô cũng không tin. Mà nếu tôi nói phải, cô sẽ nói cô đã biết chính là cô ấy. Như vậy, vấn đề này để cô tự trả lời là được rồi, xem ra tôi không cần đáp lại.”

Chương Thực Đồng điên cuồng than khóc: “Cố Thần, sao anh có thể làm như vậy, em yêu anh! Em không thể không có anh! Anh không thể bởi vì loại con gái không biết xấu hổ, loại hồ li tinh chuyên đi dụ dỗ người yêu của người khác như cô ta mà vứt bỏ em!”

Nghe cô ta nói như vậy, Cố Thần không khỏi nhủ mảy, ánh mắt trào ra một tia tức giận, không kiên nhẫn nói, “Tôi và cô hủy hôn ước, đây là chuyện của hai chúng ta, không nên đổ mọi chuyện lên đầu người khác. Làm phụ nữ nên biết ý tứ, không phải hơi một tí đã nói người khác không biết xấu hổ, là hồ li tinh!”

Cô ta bắt đầu xịu xuống, “Anh không yêu em, lúc trước vì sao còn đồng ý đính hôn với em?”

Vấn đề này hắn đã giải thích rõ ràng, không muốn lặp đi lặp lại, chỉ hỏi cô ta: “Cô biết rõ tôi không yêu cô, vậy tại sao hi vọng tôi sẽ đính hôn với cô?”

Cô ta lớn tiếng khóc, kể lể: “Nhưng anh không thể đối với em như vậy! Chẳng lẽ anh không biết chính mình là người vô trách nhiệm sao? Anh không thể đều cáng như vậy được!”

Hắn lại nở nụ cười, “Tôi đã bao giờ nói mình là người tốt đâu?” Đối với những người hắn không thích, một giọt nước mắt của cô ta đã làm hắn cảm thấy rất phiền hà. Mà cô gái kia quật cường không chịu rơi lệ, lại rất dễ dàng làm hắn đau lòng.

“Thứ nhất, tôi không hề động đến cô, về thân thể tôi không hề cô thua thiệt. Tiếp theo, tôi chưa từng hứa hẹn với cô, đính hôn là do cô tình nguyện, tôi không bức cô, cũng không dụ dỗ cô, bởi vậy tôi không hề phụ bạc cô. Nếu nói tôi có lỗi với cô, cũng chỉ là trước kia tôi xem hôn nhân như trò đùa, nên mới tùy tiện dẫn đến mối quan hệ của chúng ta ngày hôm nay. Mà trong việc này không chỉ có cô là người chịu thiệt, kì thật tôi cũng vậy. Tôi phải đi đường vòng, lãng phí biết bao thời gian, bỏ qua rất nhiều điều tốt đẹp.” Giống như suy nghĩ, hắn dừng lại, im lặng một hồi lâu mới tiếp tục, “Tôi chưa bao giờ là người tốt. Tôi đã nhiều lần làm khổ cô ấy. Nếu lần này nhất định đã lựa chọn, tôi sẽ không một lần nữa làm cô ấy tổn thương!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Thủ hộ

Lời Cố Thần nói làm Chương Thực Đồng trở nên kích động, cô ta bỏ nhào vào hắn, cầm lấy cánh tay hắn vừa khóc vừa khẩn cầu: “Cố Thần, không được! Em không muốn hủy hôn ước! Em không để ý anh cùng với cô ta được không? Anh cứ việc qua lại với cô ta, em sẽ làm như không thấy, chỉ xin anh chấp nhận em, chấp nhận chúng ta kết hôn đi! Em chỉ muốn làm vợ anh, em sẽ không làm gì bất kể cô ta có phải là tình nhân của anh hay không, được không? Em xin anh, không cần hủy bỏ hôn ước, bằng không mọi người sẽ chê cười em! Không được, em không có cách nào thừa nhận sự nhục nhã này! Hứa Đồng, cô ta không có tư cách làm Cố phu nhân! Em không thể thua cô ta, em sẽ chết mất! Em xin anh!”

Biểu hiện chán ghét cùng không kiên nhẫn trên mặt Cố Thần ngày càng rõ ràng. Hắn kiên định rút khỏi hai tay Chương Thực Đồng, giọng nói thần nhiên, “Thật có lỗi, tôi không thể. Trái tim một người có hạn, không thể một lúc đủ chỗ cho cả hai người phụ nữ. Mặt khác, cô ấy có tư cách làm Cố phu nhân không, tôi nghĩ vấn đề này là do tôi quyết định. Hơn nữa, xin lỗi cho tôi nói thẳng, ai trong chúng ta cũng không có tư cách khinh thường người khác.”

Nói đến đây hắn nhớ tới sự quật cường kiên nghị của Hứa Đồng, dù là trong mắt cô hay tìm cô, chẳng sợ trần châu này cũng không khác gì cận bã. Hắn không tự chủ được khẽ nhếch miệng, mỉm cười nhợt nhạt, “Huống hồ có lẽ ở trong mắt cô ấy, không chừng tư cách làm chồng cô ấy tôi cũng không có!”

Trước khi tìm đến Chương Thực Đồng, hắn đã suy nghĩ cẩn thận một đạo lí – giống như cổ nhân đã nói – không thể vừa làm cá vừa làm ngư ông. Một người đàn ông làm sao có thể bảo vệ hai người phụ nữ? Trừ khi hắn không hề yêu, vì vậy nhìn thấy họ thương tâm, trong lòng cũng không hề thấy đau đớn.

Nếu trước đây, hắn chưa từng biết một cô gái giáo hoạt nói với hắn tên mình là “Dao Dao”, thì cả đời này, có lẽ hắn cùng với ai kết hôn cũng giống nhau. Nhưng hiện tại, hắn rõ ràng hiểu được, chính mình đã thay đổi, hắn cùng Cố Thần của trước kia không giống nhau, hắn sẽ không bao giờ nữa làm một người đàn ông vô tâm.

Hắn vừa thần nhiên, vừa kiên định làm Chương Thực Đồng cảm thấy đau đớn, cô cắn răng, oán hận nói: “Cố Thần, tôi yêu anh, anh lại đối với tôi như vậy! Từ giờ trở đi, tôi hận anh! Tôi hận các người! Anh cùng Hứa Đồng về sau sẽ hối hận, cô ta làm cho anh phản bội tôi, thương tổn tôi, tôi sẽ không để cho cô ta yên!”

Cố Thần nhủ mảy, hắn không thể chịu được bộ dáng thất thổ của cô ta, “Cô thật nên học được cái gì gọi là liêm sỉ” Hắn không thể tưởng tượng được mình còn có kiên nhẫn để khuyên nhủ, “Yêu không phải là có thể chiếm đoạt từ người khác, trăm phương nghìn kế lấy đi những thứ mà cô muốn. Yêu là một sự trân trọng. Còn cô thì sao? Cô chiếm lấy những gì cô muốn, dường như cho đến bây giờ chỉ có khoe khoang, ngạo mạn thể hiện, cô đã bao giờ biết quý trọng? Cô ngay cả cách trân trọng những thứ ấy đều không biết, tôi nghĩ hẳn là không ai dám đem tấm chân tình gửi gắm vào cô!”

Nói xong những lời này, hắn xoay người lập tức rời đi.

Thực ra với tính cách của hắn, ghét nhất là dong dài. Nhưng những lời này không nói, tiểu thư nhà họ Chương vĩnh viễn sẽ cảm thấy cả thế giới này chỉ có cô ta vô tội, đáng thương.

Không sai, người luôn luôn phải khóc là cô ta, còn có một người chẳng sợ làm cho cổ họng mình tắc nghẹn cũng không chịu rơi nước mắt – một người thực keo kiệt.

Nhưng không biết vì sao, cô càng không chịu khóc, lại càng làm hắn xót xa.

Cô giống như một cây cỏ dại quật cường, cho dù hoàn cảnh khốc liệt đến đâu vẫn bướng bỉnh lớn lên, làm cho những người bên cạnh thấy mình luôn luôn vui vẻ. Người khác chỉ nhìn thấy sự mạnh mẽ bên ngoài của cô, nhưng hắn lại nhìn thấy cô như một đứa trẻ lạc đường, một tâm hồn yếu đuối khát khao hạnh phúc.

Đối với hắn, cho dù nước mắt của người khác rơi nhiều đến đâu, thì người mà hắn thực sự thương tiếc, vẫn chính là cô.

●]3]●

Cổ Thần ngồi trên ghế da, nhớ lại việc đi tìm Chương Thực Đồng hủy bỏ hôn ước vừa rồi, trong lòng đầy tức giận. Hôm đó cô ta khóc lóc nói: “Tôi sẽ không để cô ta yên!” Hắn nghĩ rằng cô ta quá kích động nên mới nói như vậy, lại không nghĩ rằng chẳng bao lâu sau, cô ta có thể quyết tâm cậu mình dùng thủ đoạn làm một việc như thế.

Trước đây có thể hắn không cần biết Hứa Đồng sống chết làm sao, nhưng bây giờ, trong khi hắn thương cô, đau xót cô từng chút một, lại có người dám ở trước mắt hắn làm hại cô thành như vậy.

Người con gái hắn quyết định che chở trong lòng bàn tay kia, lại bị họ Tiền dễ dàng dẫm thương. Nghĩ đến đây, Cổ Thần tức giận phùng phùng, rốt cuộc không thể tiếp tục ngồi yên được nữa.

Hắn gọi điện thoại, lạnh lùng hỏi đối phương đang ở nơi nào. Biết được người đó đang ở nhà, hắn nói: “Đừng đi đâu, tôi lập tức đến tìm cô.”

Sau khi cúp điện thoại, hắn đứng lên, vẻ mặt tàn nhẫn. Xem ra hắn phải trịnh trọng làm rõ trước mặt Chương Thực Đồng, cho cô ta biết, không ai có thể động vào Hứa Đồng, bởi vì cô là người phụ nữ của hắn.

●]3]●

Cổ Thần phóng như bay đến nhà họ Chương.

Khi hắn nhìn thấy Chương Thực Đồng, cô ta đang ở trong phòng đùa nghịch với chiếc áo cưới trắng nõn đã rơi xuống đất. Nhìn thấy hắn đến, cô ta lập tức xoay đầu, tươi cười ngọt ngào hỏi: “Anh đã đến rồi? Em biết anh sẽ đến mà! Nhìn xem áo cưới này có được hay không? Em đã đặt ở bên Pháp cho hôn lễ của chúng mình!”

Cổ Thần đi đến ghế sofa ngồi xuống, thân nhiên cong khoe miệng, cười có chút châm chọc, “Đừng điên nữa, cô nên tỉnh lại đi, trong lòng cô cũng biết rõ ràng chúng ta đã không còn có hôn lễ gì nữa.”

Tươi cười trên mặt Chương Thực Đồng vụt tắt, cô ta như tâm thần, điên cuồng xé rách chiếc áo cưới, vừa khóc vừa kêu lên: “Vì cái gì! Vì cái gì anh không cần em! Nếu như vậy em sống còn ý nghĩa gì? Không bằng để em chết đi!” Cô bỗng nhiên lao về phía bàn, từ trong khay rút ra chiếc dao gọt hoa quả, đặt trên cổ tay mình, làm bộ muốn rạch xuống, “Cổ Thần, anh thực sự không cần em, phải không? Không bằng em đi tìm cái chết!”

Cô ta bộ dạng không muốn sống đã đến mức điên cuồng, một bàn tay đè mạnh con dao nhỏ hướng cổ tay kia cắt xuống. Cổ Thần cũng không tiến lên ngăn cản. Hắn xem qua, một con dao nhỏ kia rạch qua, về sau chắc chỉ còn lại một vết sẹo nhạt, chảy ra máu chỉ sợ ngay cả lấy giấy thấm cũng không ra.

Hắn không khỏi cười lạnh, “Tôi đối với những người tự đi tìm cái chết chưa bao giờ đồng tình. Chính mình đã tự buông xuôi, tôi làm sao còn nhiều chuyện đi khuyên cô sống sót? Cho nên nếu cô muốn chết, tôi nhất định không ngăn cản. Hơn nữa tôi có thể hứa với cô, nếu bây giờ cô có thể một dao mà chết đi, tôi lập tức long trọng đón cô về làm dâu, cho cô danh phận Cổ phu nhân. Nhưng nếu con dao này là thủ đoạn cô dùng để dọa người, tôi không giống những người đàn ông khác, không có thừa ngu xuẩn để đồng tình với hành động như thế. Chương tiểu thư, để tôi nói cho cô. Bộ dáng cô bây giờ không những không thể làm cho tôi đổi ý, ngược lại sẽ làm cho cô trong mắt tôi ngày càng xấu xa, ngu xuẩn.”

Chương Thực Đồng trước giờ lấy đòn tự sát làm chiêu chính, lại bị người đàn ông trước mắt nhìn như không vậy, tay bỗng trở lên vô lực, chiếc dao hoa quả từ tay rơi xuống đất một tiếng. Cô ta xiêu xuống, lấy tay che mặt khóc rống lên: “Cổ Thần! Cổ Thần! Vì cái gì? Rõ ràng em biết anh trước! Rõ ràng cô ta đã làm nhiều chuyện có lỗi với anh như vậy! Cô ta lừa anh, lợi dụng anh, còn em thì một lòng yêu anh, một lòng chung thủy với anh! Nhưng tại sao anh lại chọn cô ta chứ không phải em? Tại sao? Anh tại sao lại có thể phụ em? Anh nói cho em biết là tại sao?”

Cổ Thần chau mày lại, cố gắng đè ép sự kiên nhẫn đang trào lên trong lồng ngực. Trước kia chỉ cảm thấy cô gái trước mắt chỉ kiêu căng tùy tiện, cũng không thể tưởng tượng được cô ta lại cố chấp đến vậy, giống như coi cả thế giới này chỉ có hắn là trung tâm, nếu xảy ra chuyện gì thì tất cả mọi thứ của cô ta đều sụp đổ.

Hắn không muốn tiếp tục nhân nhượng với cô ta, nghĩa vụ ấy, hắn không có. Hắn lãnh đạm mở miệng: “Tôi nói lại lần nữa, hôn sự của chúng ta một tay ba mẹ định đoạt, không ai bắt ép cô. Từ ngày đầu tiên tôi chưa hề chạm đến cô, cũng không cùng cô hứa hẹn bất cứ điều gì, cho nên tôi không nợ cô, càng chưa nói đến phụ bạc cô. Hôm nay tôi đến không phải để nghe cô nói những điều đó, không cần sau này cùng tôi kể lể. Chỉ những người không có bản lĩnh mới có thể hành động giống như cô bây giờ. Là người có bản lĩnh, cho dù suy sụp, chẳng sợ đổ máu cũng không rơi lệ trước mặt người khác. Cô không phải hỏi vì cái gì tôi chọn Hứa Đồng chứ không chọn cô sao? Cô thật sự nên học chị gái mình, chỉ điểm này mà nói, cô ấy đã hơn cô rồi!”

Chương Thực Đồng nghe thấy hắn khen Hứa Đồng, tức giận trong lòng càng thêm cuồng loạn, khuôn mặt hung hăng, cả người run rẩy, gầm lên: “Anh nói bậy! Cổ Thần, anh nói bậy! Hứa Đồng, cô ta là đứa mất dạy! Anh không thể dùng cô ta để nhục nhã tôi!”

Cổ Thần chau mày càng chặt, sự chán ghét không thể che dấu trên khuôn mặt. “Chương Thực Đồng, nếu cô còn điên khùng kêu lên như vậy, tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói. Cô nhớ kỹ, cô là thiên kim tiểu thư, nên biết giữ mặt mũi cho ba mẹ mình trong giới thượng lưu. Đừng biến mình trở thành người đàn bà chua ngoa cay nghiệt!”

Hắn dừng lại, cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hắn không phải là người dài dòng, càng không muốn dạy dỗ người khác. Đối với loại người này, một cái xem thường đã là nhiều, bình thường hắn sẽ trực tiếp bỏ qua, căn bản không thèm để ý đến. Nhưng hôm nay, hắn nói nhiều, một câu lại một câu. Nghĩ ra, có thể trong tiềm thức, hắn cảm thấy Hứa Đồng chịu thiệt thòi như vậy thật không đáng giá, nên bây giờ mới nặng lời như vậy.

Những lời này, từ miệng người đàn ông nói cho một người phụ nữ, có vẻ như quá tàn nhẫn. Nhưng Cổ Thần nghĩ, có quan hệ gì? Hắn không để ý người khác nghĩ mình là người như thế nào, hắn chỉ muốn một người hiểu được hắn là đủ.

Đã nói, vậy thì nói đến cùng đi.

Cổ Thần tiếp tục: “Hôm nay tôi nói với cô những lời này, tuy không dễ nghe nhưng là sự thật. Dù sao cũng phải có người thẳng thắn với cô, nếu không cả đời này cô rốt cuộc không biết chính mình là người như thế nào, không thể tiến bộ được. Cho đến bây giờ cô chỉ thâm oán chị gái mình quý kẻ đa đoan, luôn đoạt lấy những gì tốt đẹp mà cô có. Nhưng cô nhìn rõ xem, bản thân cô không phải là người vô tội hiền lành như cô vẫn nghĩ đâu, cô và cô ấy, kì thật người chân chính đi chiếm đoạt là cô, chứ không hề là cô ấy. Cuộc sống của cô vẫn có thể tiếp tục nếu không có tôi, cô còn ba mẹ cô che chở, nhưng Hứa Đồng...” Nhắc tới tên cô gái kia, khuôn mặt hắn bỗng trở nên mềm mại, “Cô ấy thì sao? Cô ấy luôn cho rằng căn bản không cần tôi, bởi vì cô ấy không tin tôi, sợ tôi sẽ làm bị thương cô ấy. Nhưng nếu không có tôi, làm sao cô ấy có thể vượt qua chặng đường đầy khó khăn vừa rồi, bình yên đến bây giờ?”

Hắn từ sofa đứng dậy, lấy tay kéo thẳng vạt áo, chuẩn bị rời đi.

Đối với Chương Thực Đồng uể oải nhếch miệng cười cảnh cáo: “Tôi hôm nay đến đây, là muốn nói với cô một tiếng, đừng tiếp tục làm những chuyện điên rồ. Trước đây cô nói không để yên cho cô ấy, tôi chỉ nghĩ rằng cô dở tính trẻ con, cảm thấy cô không đến mức độc ác. Nhưng tôi không ngờ cô lại đi tìm cậu mình, làm ra chuyện như vậy. Chương Thực Đồng, cô đã trưởng thành rồi. Chuyện ngày hôm qua, hi vọng sẽ không tái diễn. Tôi không phải là một người khoan dung, tôi đã cảnh cáo không cho cô làm việc này, nếu cô tiếp tục cố chấp, tôi cũng không ngại lật mặt.”

Chương Thực Đồng ngẩng đầu. Lốp trang điểm đã bị nước mắt làm phai đi, vẻ mặt méo mó mà dữ tợn. Cô ta vừa khóc lại vừa cười hỏi Cổ Thần: “Anh chắc rằng mình giữ được cô ta sao? Tôi thật vui mừng nhìn xem thế nào!”

Cổ Thần lạnh lùng cười với cô ta: “Nếu cô có hứng thú, tôi nhất định sẽ cho cô toại nguyện, để xem cuối cùng là cô làm hại được hay vẫn là tôi bảo vệ được cô ấy. Nhưng cô nhất định phải nhớ kỹ, làm việc rõ ràng một chút, khéo léo một chút, đừng để cho tôi bắt được nhược điểm. Cô nên biết, tôi là người tuyệt tình, một khi để cho tôi bắt được nhược điểm, tôi nhất định không nương tay!”

Hắn nói xong liền bước đi, vừa được hai bước lại dừng lại.

Nhìn hướng Chương Thực Đồng, hắn mỉm cười, vẻ mặt khinh thường, “Cho tới hôm nay tôi mới biết, cô là một cô gái nhẫn tâm đến mức nào. Cậu của cô vì cô mà gặp nạn, nhưng từ đầu đến cuối cô không hề nhắc đến ông ta một câu! Thật thay hắn mà cảm thấy bi ai, không biết hắn có biết hay không mình đã làm một việc không đáng giá!”

●[3]●

Từ phòng Chương Thực Đồng ra, Cổ Thần lại ngoài ý muốn nhìn thấy Chương Khang Năm. Ông ta như có ý đợi Cổ Thần ra ngoài.

Nhìn thấy Cổ Thần, Chương Khang Năm thở dài, “Anh cũng thật là, sao có thể làm loạn đến mức này? Vốn chuyện của lớp trẻ tôi không muốn nhúng tay vào, nhưng mỗi ngày nhìn thấy con gái khổ sở như vậy, người làm cha như tôi làm sao cam lòng?” Lại thở dài, giống như do dự xong, hạ quyết tâm, ông ta lại mở miệng, “Chu yện đến ngày hôm nay, anh làm như vậy có phải hay không vì... Hứa Đồng? Ai! Chu yện này bảo tôi phải làm sao bây giờ? Cả hai đều là con gái tôi, dù lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt (1)! Nhưng Cổ Thần, anh có biết rằng, Hứa Đồng là đứa kiên cường, còn Thực Thực, nó chưa nếm quá khổ ải, rất yếu ớt, sợ là không chấp nhận nổi sự đả kích này, cho nên tôi hi vọng... anh tốt nhất thận trọng suy nghĩ, không nên đối với Thực Thực bội tình bạc nghĩa!”

Nghe ông ta nói như vậy, Cổ Thần không khỏi chau mày. Giờ phút này cuối cùng đã cảm nhận được cho tới nay trong lòng Hứa Đồng đau khổ tới mức nào. Hắn bỗng nhiên cười, hỏi lại Chương Khang Năm, “Bá phụ, ngài thật sự có đem Hứa Đồng đối đãi như con mình sao? Nếu tôi nói, Chư ơng tiểu thư đến tay tôi cũng chưa từng nắm qua, còn Hứa Đồng đã là người của tôi, vậy ngài xem, tôi nên chọn ai mới không phải là bội tình bạc nghĩa?”

Hắn thu lại nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, “Bá phụ, theo như lời ngài nói, đây đúng là chuyện của lớp trẻ, bề trên quả thật không nên nhúng tay. Cũng xác thực lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, hi vọng ngài có thể tận đáy lòng hiểu được, Hứa Đồng cũng là con gái ngài. Về phần cái gọi là kiên cường của cô ấy, chẳng qua là không có cha ở bên cạnh, nên chuyện gì cũng phải dựa vào một mình cô ấy. Còn cái gọi là yếu ớt của Chư ơng tiểu

thư, chỉ có thể coi là kết quả của việc ba mẹ nuông chiều, nếu còn tiếp tục như vậy, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, đó chính là hủy hoại cô ta! Đây là lúc nên cho cô ấy học thể nào là “kiên cường” đi!”

Chương Khang Năm nhìn chàng trai trước mắt, rất muốn mở miệng đáp lại vài câu, nhưng miệng cứ mấp máy, cuối cùng cũng không thể nói nên lời

(1) Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng là thịt: Ý là con nào cũng là con.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Lữ hành

Dương Dương biết Chương Thực Đồng vẫn phờn phơ như cũ, chỉ mình Tiền Như Hải gánh tội, cả người phùng phùng tức giận.

Cô đập bàn kêu to: “Cổ Thần thật bất tài! Rất bất tài!! Người yêu của mình bị người khác đánh bị thương thành như vậy, hắn cũng chỉ bắt được một con tép mà bỏ qua con tôm, có ích lợi gì a! Đánh cho đập ngọn thì có nghĩa lý gì, cái căn bản là ở gốc. Nó lại mọc ra thì đâu lại hoàn đâu a! Ta đã nói, hoặc không làm, hoặc phải làm đến cùng, vì thế phải đem tai họa diệt trừ tận gốc! Hắn sao có thể để cho Chương Tiễn Tiễn kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật a!”

Đường Tráng đối với việc này cùng tỏ vẻ trách móc.

Nhưng Hứa Đồng lại không nghĩ ngợi gì nhiều. Cô đối với người khác luôn luôn không yêu cầu gì nhiều, nên chỉ cần hắn vì cô mà làm một chút gì đó cô cũng đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hôm nay nghe thư kí Trịnh nói, cô bỗng nhiên thấy có thứ gì đó khác thường bắt đầu len lỏi trong suy nghĩ.

Hai nhà có quan hệ, hắn cũng khó xử, kiên trì đưa Tiền Như Hải vào tù là hắn đã không để mặt mũi cho nhà họ Chương, hơn nữa trước đó hắn đã sớm hủy bỏ hôn ước. Cho dù như thế nào mà nói, chuyện này đối với nhà gái luôn là điều thiệt thòi, dù gì hắn cũng nợ Chương Thực Đồng, lần này, nếu ngay cả cô ta cùng xử lý đến cùng, thật đúng là không còn phong độ.

Cô biết người đàn ông đấy, miệng dù ngoan tuyệt đến đâu, nhưng thực sự rất công bằng

Bất tri bất giác trong lòng có chút dao động. Trừ hai cha con họ Đường, còn có người vì bảo vệ cô mà làm những việc thế này, cô cảm thấy mừng vui vô cùng.

Mà đối với Chương Khang Năm, cô lại hoàn toàn hết hy vọng, không còn gì có thể níu kéo. Với ông ta mà nói, dường như cô vì Chương Thực Đồng mà chịu bao nhiêu đau khổ dày vò, nhưng chỉ cần cuối cùng còn sống, như vậy không bị cho là thương tổn. Người đó chính là ba của Chương Thực Đồng, từ khi cô bảy tuổi năm ấy, người đàn ông đó đã không còn là thân nhân của cô nữa.

Đến lúc thư kí Trịnh sắp ra về mới nhớ đến việc chính đến đây.

“Xem ra tôi là đầu heo, nói bao nhiêu chuyện, lại thiếu chút nữa quên mất việc chính!” Cô ngượng ngùng cười, từ trong túi hồ sơ lấy ra mắt tấm ảnh đưa cho Hứa Đồng, “Tôi hôm nay chủ yếu là đến đây đưa cái này!”

Hứa Đồng nhận lấy chỉ liếc qua một cái đã không thể ngăn được mình run lên.

“Kỳ thật Cố tổng sớm đã không tiếc một số tiền lớn từ Chương thị mua đứt hạng mục công viên trò chơi ở lưng chừng núi. Hợp đồng vừa đến tay, anh ra liền chuyển kế hoạch thành xây dựng nghĩa trang, công trình vẫn lặng lẽ tiến hành, cho nên toàn bộ báo chí không hề đưa tin. Chắc Cố tổng muốn, chính là dành cho cô sự bất ngờ này!” Cô ta dừng lại một chút, bĩu môi, vẻ mặt bất đắc dĩ cùng một chút châm biếm, “Thời khắc mấu chốt tỏ mặt anh hùng, anh họ tôi rõ ràng là muốn tự mình đưa những bức ảnh này đến cho cô, nhưng kết quả là vừa lâm trận chân đã mềm nhũn, lại sai tôi đến làm sứ giả! Lúc anh ta giao cho tôi làm việc này, vẻ mặt kì lạ giống như bị ai oanh tạc vậy! Tôi cảm thấy cái bộ dáng ấy chính là xấu hổ mà đổ mặt tía tai a!”

Hứa Đồng không khỏi phì cười, khóe mắt sáng ngời, “Hắn cũng biết xấu hổ đến đỏ mặt tía tai sao!”

Hắn rõ ràng đã từng nói với cô, “Dao Dao, em không phải nghĩ rằng, tôi yêu em? Cho nên vì em sẽ không động vào khối đất kia? Đừng nói tôi không yêu em, cho dù yêu, tôi cũng sẽ vẫn thực hiện. Tôi là người làm ăn, có cách nghĩ của người làm ăn”

Lúc trước khí phách nói như chém đinh chặt sắt như vậy, thậm chí còn khiêu khích khiến cô lợi dụng đứa bé đi trả thù hắn, nay lại tự mình đem những lời nói trước đây hoàn toàn phụ định, càng mâu thuẫn là dùng tên mẹ cô đặt cho nghĩa trang. Như vậy khác gì tự mình mạnh miệng, rồi lại tự dùng tay bịt

miệng mình lại, hẳn không xấu hổ mới thực sự là kì lạ.

Trong tay cầm ảnh chụp, trong đầu nghĩ lại chuyện cũ, miệng Hứa Đồng bất tri bất giác đã nở nụ cười tươi. Cô như đang cố đè nén niềm vui trong lòng, lại không thể kìm chế được.

Hắn lặng lẽ làm nhiều chuyện như vậy, lại không chịu nói yêu cô, được rồi, cô để xem hắn có thể ngoan cố được bao lâu.

Đề ra một ngày, Hứa Đồng cùng hai cha còn Đường Tráng cùng đi viếng mộ mẹ cô. Đến nghĩa trang, không khỏi ồ lên kinh ngạc. Nơi này trước đây chưa bao giờ đẹp đến như vậy, từng cúc xanh um tươi tốt, lẳng lặng xung quanh bia mộ trông rất thanh bình. Mỗi chỗ đều hết sức xa hoa lại vô cùng kín đáo, vừa nhìn liền biết, xây dựng nghĩa trang này quả thật kì công.

Thấp hương mẹ cô xong, ba người trở về. Đường Hưng Bang không khỏi ca ngợi: “Nghĩa trang này, không bao lâu chắc sẽ trở thành nơi các thương nhân chính khách tranh nhau đặt chỗ. Tiểu Đồng, xem ra cậu Cố Thần kia, đối với cháu thực sự rất tốt!”

Hứa Đồng cố gắng không cho mình tươi cười, “Chú Đường, anh ta có nhiều tiền, xây dựng nghĩa trang này có đáng gì, chúng ta không thể vì một việc này đã bị anh ta hù nh嚇!”

Đường Hưng Bang sợ hãi cười, “Vậy chẳng nhẽ phải làm cho cậu ta tan gia bại sản mới có thể chứng minh rằng mình thật lòng với cháu à? Nếu như vậy, về sau hai đứa dựa vào cái gì mà sống, dựa vào cái gì nuôi con?”

Hai gò má Hứa Đồng đỏ lên, cô cau mày hờn dỗi với Đường Hưng Bang: “Chú Đường, chú nói gì vậy? Cái gì mà dựa vào sống? Cái gì mà nuôi con?”

Cúi đầu không nhìn được lặng lẽ nghĩ, tan gia bại sản vì nụ cười hồng nhan, làm sao có thể là một phần lãng mạn của tình yêu khắc cốt ghi tâm?

~3~

Vài ngày sau là bắt đầu kì nghỉ lễ cả nước.

Dương Dương đề nghị không bằng nhân cơ hội này mọi người cùng đi du lịch. Đi để giải sầu, tiện thể đi lễ Phật giải xui luôn.

Hứa Đồng là người đầu tiên giơ tay đồng ý. Đường Tráng chẳng qua là bị hai cô gái nhõng nhẽo ép buộc. Mặc dù cảm thấy việc cùng phụ nữ đi dạo trên bờ biển nhất vô sò chụp bọt nước quả thực ngu xuẩn, nhưng cũng không thể không khuất phục hai cô gái vừa một hồi hung ác nháy mắt lại biến thành đáng thương này.

Sau lại nghĩ nếu ngu xuẩn thì đơn giản là mọi người cùng nhau ngu xuẩn. Đường Đường là anh hùng, hoặc là không làm, hoặc phải làm đến cùng, vì thế dẫn theo cả Nhị Hoa cùng Tiểu Ngũ đến báo danh.

Nhiều lần suy tính, cuối cùng Dương Dương chọn chuyến du lịch năm ngày xa hoa ở bờ cát hải đảo. Về sau Hứa Đồng biết không khỏi kêu lên: “Người gần đây cướp được ngân hàng sao? Lại có năng lực đi tour đắt tiền này! Nhiều người đi như vậy! Ta nói cho người, nếu sau này có việc gì, người đi bán máu mà đền!”

Dương Dương cười gian, “Thật là lòng dạ hẹp hòi! Yên tâm, ta đâu có ngốc vậy! Ta so với người còn keo kiệt hơn nhiều! Tour này là tour giảm giá a! Chiết khấu như vậy mà không báo danh, nếu không thực xin lỗi chính mình, sẽ bị trời chu đất diệt mất!”

Hứa Đồng lập tức cười vô sỉ. Đoàn người cứ như vậy nhao nhao cười nói, kéo nhau bước vào cuộc hành trình.

Khi lên máy bay, Hứa Đồng nhìn thẻ đăng kí trong tay lại không khỏi trợn mắt há mồm.

Cô hỏi Dương Dương, “Người đăng kí cơ quan du lịch nào? Giám đốc bọn họ uống sai thuốc sao? Phí du lịch đã giảm giá, lại còn bao vé máy bay, chuyện này có thể, nhưng đây là vé khoang hạng nhất a! Dương Dương, người không phải là bị vị giám đốc kia nhìn trúng nên mới làm thế này đi?”

Đường Tráng nghe được lập tức rướn lòng mày, thẳng tắp nhìn Dương Dương đợi cô giải thích.

Dương Dương cúi đầu nhìn kĩ thẻ đăng kí trong tay, hưng phấn kêu to: “Oa! Mẹ ơi! Thật là khoang hạng nhất a!” Ngẩng đầu nhìn Đường Tráng, áp chế hưng phấn nói: “Đường Tráng, em nói cho anh, tuyệt đối không có chuyện giám đốc gì linh tinh, đây là do công ty du lịch nhầm, chúng ta nghĩ nhiều làm gì, được lợi tội gì không hưởng?” Nói xong vô cùng vui vẻ bước lên đăng kí đầu tiên.

Đường Tráng nhìn về mặt Hứa Đồng do dự, nửa ngày sau gật mạnh đầu một cái: “Dương Dương nói rất đúng, có lợi tội gì không hưởng!” Nói xong cũng chạy biến. Tiểu Ngũ không chút do dự theo sát phía sau. Còn lại Nhị Hoa, cười như mèo ăn trộm cá, nước miếng chảy ròng ròng giật giật Hứa Đồng, “Đồng tỷ Đồng tỷ, có lợi phải hưởng a! Còn chờ cái gì! Chúng ta đi hưởng lợi thôi!”

Cứ việc cảm thấy kì lạ, nhưng đã đến lúc đăng kí, chẳng lẽ còn ở lại làm rõ chân tướng sự việc? Hứa Đồng cắn răng một cái, cũng gật mạnh đầu, “Đi!”, oai vệ hiên ngang tiến lên phía trước.

Lên máy bay, Hứa Đồng nhìn thấy Dương Dương ngồi ở trên lăm la lăm lét nháy mắt với mình.

Cô đi qua hỏi Dương Dương có phải hay không khoe mát bị rút gân, Dương Dương khẩn trương nói: “Hứa Đồng, thật là lạ a! Ta vừa hỏi một nữ tiếp viên hàng không có phải hay không hàng năm các công ty du lịch nhân dịp nghỉ lễ đều tặng vé máy bay, cô ta lại nói cho ta biết, chưa bao giờ có việc

này! Còn nói công ty du lịch này của chúng ta, chuyên phục vụ giới thượng lưu, cho tôi bây giờ chưa nghe nói đến có lúc nào giảm giá! Ta lại hỏi, hình như chỉ có mình chúng ta là được giảm giá! Không xong, chẳng lẽ ta thật sự bị vị giám đốc nào vừa mắt? Thật kì lạ! Người nói chúng ta có nên lập tức xuống máy bay hay không?”

Hứa Đồng nhìn Đường Tráng, anh đang cắn răng trợn mắt nhìn Dương Dương chằm chằm, giống như cảnh cáo cô lảng nhãng còn không tự biết.

Nghĩ nghĩ, cô rút cuộc quyết định, “Chúng ta xuống! Không đi!”

Đứng dậy bắt đầu xuống máy bay. Bỗng nhiên có tiếng người ở một bên nói: “Khi nào thì là gan trở nên nhỏ như vậy?”

Hứa Đồng cảm thấy âm thanh này quen thuộc thực làm cô khóc không ra nước mắt.

Cô theo giọng nói quay lại. Không biết khi nào thì vị trí bên cửa sổ đã có người.

Người đó thân nhiên ngồi, hai chân tao nhã vắt lên nhau, hai tay đặt trên đùi, vẻ mặt thân nhiên, nhìn bọn họ cười khế, “Mọi người nên ngồi xuống ổn định đi, máy bay sắp cất cánh, ai cũng không thể xuống.”

Lúc này lại truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập. Hứa Đồng ngẩng đầu nhìn, là thư kí Trịnh đang vội vàng chạy đến. Cô ấy tìm được vị trí của mình ngồi xuống, cùng Hứa Đồng gật đầu mỉm cười, ý chào hỏi. Thư kí Trịnh đối với người kia vội vàng giải thích: “Xin lỗi Cố tổng! Tôi đến muộn, tôi bị tắc đường!”

Hứa Đồng quay đầu nhìn về phía người đó – hẳn đúng là Cố Thần.

Hứa Đồng nhìn thấy trên khuôn mặt tuần tú của hắn lộ ra nụ cười nham hiểm. Cô liền hiểu ra tất cả. Cô chậm rãi ngồi xuống, chằm chằm nhìn mặt Cố Thần, có chút đắm chiêu cười khế hỏi: “Công ty du lịch chỉ đối với mấy người chúng tôi giảm giá, như vậy ... công ty này thuộc tập đoàn Cố thị đúng hay không? Mà vé máy bay lại miễn phí ... kì thật là anh bỏ tiền, có phải hay không?”

Cố Thần ha ha cười, nụ cười kia làm cho khuôn mặt hắn sáng ngời. Giống như vô cùng sung sướng, nhìn Hứa Đồng lắc đầu, “Dao Dao! Lần này em đoán sai rồi!”

Thư kí Trịnh lúc này xen vào, “Hứa tiểu thư, là như vậy, kì thật công ty du lịch này không phải thuộc tập đoàn Cố Thị, chỉ là đối tác mà thôi, nhân viên cao cấp của công ty hằng năm đều do bọn họ tổ chức hoạt động du lịch. Cố tổng bỏ tiền không phải là vé máy bay, mà là phí du lịch. Còn về phần vé máy bay miễn phí, rất đơn giản, chỉ cần Cố tổng nói một câu OK – bởi vì hãng hàng không này mới là công ty thuộc tập đoàn Cố thị!”

Lời thư kí Trịnh làm mọi người cảm thán. Thì ra công ty du lịch không phải, mà là hãng hàng không hoành tráng này mới chính thức thuộc nhà họ Cố.

Dương Dương vùng trộm lắc lắc tay Hứa Đồng kêu lên: “Hứa Đồng, người còn dám đánh trống lảng hả! Rõ ràng chính người mới bị vị giám đốc nào nhìn trúng, nói ra nhiều chuyện kì quái như vậy, kết quả lại đổ hết lên người ta! Người quả là em chồng ác độc!”

Hứa Đồng né tránh, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Cố Thần, lại nhìn thấy hắn nghiêng đầu nhìn mình không chớp mắt, đáy mắt dường như phát ra những tia sáng rực rỡ.

Cô không khỏi thấy ngượng ngùng, gắt giọng với hắn, “Nhìn cái gì vậy! Có gì hay? Chưa thấy người đẹp bao giờ sao?” Vừa nói vừa hếch cằm ưỡn ngực.

Cố Thần quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, một bàn tay nắm lại ở trước miệng nhẹ nhàng ho khan hai tiếng. Sau đó, Hứa Đồng nghe được vài tiếng cười nhẹ. Vốn đang im lặng, nhưng đến khi hắn cười, những người khác cũng theo nhau cười rộ lên, vì câu nói kia của cô mà rũ rượi một phen.

Hứa Đồng không khỏi nóng mặt lên, nhìn chằm chằm gáy Cố Thần cắn răng, “Cười đi, cố gắng cười nhiều vào, sớm muộn gì tôi cũng cho anh thua quần đùi cũng không còn một mảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Dưới ánh trăng (1)

Trước khi xuống máy bay, Dương Dương dắt tay Hứa Đồng nói nhỏ: “Hình như ta quên nói với người một việc, lần này chúng ta du lịch, ngay cả tiền ăn ở cũng được bao! Trước ta chỉ nghĩ là nhà nghỉ bình dân thôi, nhưng bây giờ ... ăn ở miễn phí kia ... sẽ không phải là ở khách sạn năm sao đi?”

Hứa Đồng nhìn cô, trợn mắt, từ trong túi lấy biên lai ra, cúi đầu nhìn thấy chữ khách sạn XX, đậm đậm ngẩng lên thờ dài một tiếng, hỏi thư kí Trịnh, “Khách sạn này là khách sạn bình dân, hay là ... khách sạn có rất nhiều sao?”

Thư kí Trịnh giờ ra nắm ngón tay mỉm cười đáp: “Đây là khách sạn quốc tế đẳng cấp năm sao!”

Hứa Đồng nhìn đại thiếu gia bên kia vẫn như cũ ngồi nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi ho một tiếng, “Nếu tôi đoán không sai, chi phí này hoặc là anh ta ứng ra, hoặc là khách sạn kia thuộc sở hữu của tập đoàn Cố thị, đúng không?”

Thư kí Trịnh nhìn giám đốc của mình, anh ta bộ dáng đứng đưng, thản nhiên nhìn ngoài cửa sổ, giống như không để ý vừa rồi hai người nói gì. Nhưng thể hiện như vậy, sự đứng đưng này có phải quá mức không?

Thư kí Trịnh quay đầu lại, ho một tiếng, cười tủm tỉm đáp: “Thật ngại, Hứa tiểu thư, cô lại đoán sai rồi! Thật ra là thế này, khách sạn trên đảo cùng tập đoàn Cố thị có hợp tác, cho nên tất cả nhân viên của công ty chúng tôi nghỉ lại đều hoàn toàn miễn phí! Lần này mọi người đến đây đều tính cùng với chúng tôi. Cho nên phí ăn ở của mọi người, là thật sự miễn phí”

Hứa Đồng vuốt cằm, Cô cảm thấy mình đang có khuynh hướng sắp bị đóng băng.

Lúc này thư kí Trịnh lại bổ sung một câu: “Kì thật đại bộ phận các hoạt động trên đảo này đều cùng tập đoàn Cố thị có quan hệ hợp tác!”

Hứa Đồng cười, “Thì ra tập đoàn Cố thị còn lũng đoạn cả hòn đảo này!”

Thư kí Trịnh có chút ngượng ngùng, một mặt mỉm cười, một mặt muốn nói lại thôi: “Này ... kì thật ... Là như vậy, Hứa tiểu thư, đại bộ phận các hoạt động trên đảo đều hợp tác với Cố thị. Còn một bộ phận kia ... ách, kỳ thật là trực tiếp thuộc Cố thị!”

Hứa Đồng nhìn thư kí Trịnh, ha ha cười lớn. Cố thị Cố thị, thật là một tập đoàn lớn, quả thực chỗ nào cũng làm cho người ta cảm thấy âm hồn chẳng tiêu tan.

●[3]●

Máy bay hạ cánh, khách sạn đã cho sẵn xe chờ đón, miễn phí đưa du khách về khách sạn.

Một mình Cố Thần ngồi trên chiếc xe sang trọng màu đen. Trước khi lên xe, Hứa Đồng cảm thấy hình như hấn quay đầu nhìn mình một cái.

Thư kí Trịnh cùng bọn Hứa Đồng ngồi trên một chiếc xe cỡ trung. Trên đường thư kí Trịnh nói cho cô, bình thường công ty chúng tôi muốn đi du lịch phải sắp xếp trong vòng mấy tháng. Cũng không ngờ vài ngày trước, còn cảm thấy kì quái vì sao sếp tổng lại đột ngột sắp xếp đưa toàn bộ nhân viên cao cấp đi du lịch. Sau nghe thấy nhóm Hứa Đồng cũng báo danh theo, lúc này mới biết, “Thì ra mục đích là đây!”

Hứa Đồng cười mĩa hời cô: “Cô không sợ nói với tôi nhiều như vậy, anh họ cô biết sẽ cắt lương của cô sao?”

Thư kí Trịnh cười lớn, “Làm sao có thể? Tôi còn cảm thấy anh ta mong còn không được, tôi nói càng nhiều càng có thể đem những điều mà anh ta không dám nói kia truyền đạt lại cho chị dâu tương lai của tôi biết. Tôi nhận nhiệm vụ làm thần Scupid, chẳng lẽ như vậy không phải là lập công sao? Khi trở về tôi phải xin tăng lương thêm mới đúng!”

Hứa Đồng cười gượng, bỗng nhiên chỉ phía sau: “Người kia gọi là Tiểu Ngủ, cả chặng đường luôn nhìn trộm cô. Tôi từ nãy đến giờ để ý đã thấy rõ. À, đúng rồi, tên đầy đủ của cậu ta là Ngủ Kiến Quốc.

Thư kí Trịnh lập tức tròn hai mắt, lập tức chuyển tầm nhìn qua người Tiểu Ngủ.

●[3]●

Xe đến nơi, Hứa Đồng quay một vòng ngắm nhìn. Đảo này cũng không lớn nhưng phong cảnh tuyệt đẹp. Nước biển trong suốt, dài cát mềm mại, xa xa một vùng trời xanh thẳm, cảnh trí động lòng người. Đảo này giữ được cảnh vật tự nhiên như vậy, Hứa Đồng đoán chắc là thuộc sở hữu tư nhân.

Có thể có được một hòn đảo nhỏ xinh đẹp đáng yêu như vậy, người đó quả là được trời ban, thật may mắn. Đổi lại là cô, chỉ sợ phần đầu cả đời cũng không với được chỗ nước cạn cảnh khô ở đây.

Ngẩng đầu nhìn khách sạn cách đó không xa, cô không khỏi ngạc nhiên ngoài ý muốn. Ba tầng nhà sang trọng xa hoa, không cần biết có thể ở được bao nhiêu người, nhưng vừa nhìn cũng có thể biết ngay, những người có thể nghỉ ở đây, chắc hẳn đều là những người ngay cả hậu đãi cao nhất của hoàng gia cũng đã được hưởng qua. Tất nhiên, chi phí cũng sẽ là một số tiền làm người ta chết ghen.

Dương Dương cùng bọn Dương Dương hưng phấn kéo nhau đi vào trong khách sạn.

Cô nhanh chóng thay quần áo, chạy về phía biển, thoải mái chơi đùa một trận.

●[3]●

Những đường cong yếu điệu của Hứa Đồng như ẩn như hiện trong bộ bikini màu vàng nhạt. Một thân trắng nõn nà phơi bày không chút để ý. Quanh thắt lưng buộc một chiếc khăn voan, che đậy vài phần xuân sắc, cặp chân thon dài tung tăng chạy trên bờ cát. Lúc đó Cố Thần đang dựa vào ghế nằm dưới cây dù lớn, lười biếng nhìn ra biển, bộ dáng uể oải tựa như đang chờ người nào đó.

Lúc phát hiện ra Hứa Đồng đang nhảy nhót, Cố Thần cảm thấy những âm thanh ồn ào xung quanh mình như tĩnh lại. Trong lúc ấy, hắn dường như chỉ nghe thấy duy nhất tiếng cười của cô. Tiếng cười ấy thanh thúy tự nhiên, làm hắn không tự giác cũng cong khoe môi theo. Nhưng khi nhìn thấy quần áo cô mặc, hai mắt hắn lập tức nhú lại. Lan da trắng mịn kia lộ ra, thực làm mắt hắn thấy lóa. Hắn hơi bực mình, khẽ cắn môi, trong lòng âm ức.

Cô gái xấu xa này, thích mặc bikini như vậy sao?

Hắn từ ghế dựa đứng dậy, dẫm lên ánh nắng dịu dịu trên bờ cát, nhanh chóng đã đi đến bên cô gái xấu xa kia. Cô cũng không phát hiện hắn đến gần, hào hứng muốn tiến về phía biển. Hắn từ đằng sau nắm lấy một cánh tay cô, dùng một chút sức đem cô quay lại, đối mặt với mình.

●]3]●

Hứa Đồng bị Cố Thần làm cho hoảng sợ, “A” lên một tiếng quay đầu lại. Khi thấy rõ mặt người phía sau mình không khỏi hỏi hắn: “Anh làm gì vậy?”, cô lớn tiếng, khẽ nhướn mày, bộ dáng hung hãn, “Lúc giả trang thì lạnh lùng không thèm để ý đến người khác, cớ bỏ mặt nạ ra một cái lập tức biến thành tùy tiện, tự dưng bắt lấy người ta không buông tay, này, hành vi của anh thực lưu manh nha!”

Lúc này trên người hắn chỉ có một chiếc quần bơi tối màu, dáng người cao gầy phơ ra không dấu điểm, Hứa Đồng nhìn hắn không khỏi cười một tiếng. Một tay bị hắn giữ lấy, bất động, một tay khác bừa bãi trên ngực hắn sờ tới sờ lui, “Khúc nào ra khúc ấy, không sát sạo, được lắm được lắm!”

Yết hầu Cố Thần lặn lội, khẽ nuốt nước miếng, hắn đưa tay bắt lấy bàn tay không yên phận kia, trầm giọng nói: “Cơ thể này, chẳng nhẽ em còn chưa đủ quen thuộc sao?”

Lập tức Hứa Đồng cảm thấy bên tai nóng lên.

Quay đầu nhìn phía biển, thấy bọn Dương Dương đã nhào vào trong nước, cô quên cả ngưng ngừng, gấp gáp đến độ không đứng được, quay lại dậm chân với Cố Thần, “Này, anh rốt cuộc muốn làm gì hả, không cần giữ em lại à thiếu gia! Bọn họ đang đợi em cùng bơi kìa!”

Cố Thần lại không chút do dự đáp lại, “Chờ?”, hắn phì cười, vuốt vuốt cằm, giọng nói vô cùng thoải mái, “Nhìn xem, bọn họ đang chơi vui vẻ lắm. Anh không thấy bọn họ có dấu hiệu gì là đang “Chờ” em!”

Hứa Đồng tức giận trừng mắt, “Anh rốt cuộc muốn làm gì! Nếu không buông ra em gọi báo vệ!”

Cố Thần giương mắt, một lúc sau mới nói ra một câu, “Muốn hỏi một chút, em cảm thấy đảo này thế nào?”

Hứa Đồng vội vã gạt đầu, “Rất đẹp!” một cánh tay vẫn bị hắn nắm, “Thật sự rất đẹp! Đẹp tựa thiên đường!”

“Vui sao?”

Cô lại gật mạnh đầu, “Vui! Rất vui!”. Vừa nói một bên cởi chiếc khăn vây quanh hông, đưa cho Cố Thần, “Đừng nói nhiều, cái này cho anh, giúp em cầm, em muốn xuống nước!”

Cố Thần cúi đầu nhìn cô, ánh mắt âm trầm, yết hầu lại cuộn cuộn. Có người đi ngang qua bọn họ, đối với dáng người gợi cảm mê người của Hứa Đồng, khẽ tán thưởng. Hứa Đồng cười vang, đắc ý không dấu điểm nhìn Cố Thần nhún vai.

Cố Thần bỗng dừng hẳn chặt mi tâm, kéo cánh tay cô làm cô nhào vào trong ngực hắn. Da thịt hai người lập tức dán chặt, tiếng tim đập gần gũi dường như nhanh hơn vài phần. Rốt cục bàn tay hắn chịu buông cô ra, giây tiếp theo lại nhanh chóng đặt lên eo cô, đem cô ghì sát vào người. Một bàn tay khác không nói không rằng tiến về phía ngực cô, đầu ngón tay uốn lượn quanh đường cong kiêu diễm, tinh tế vờn, chậm rãi lên xuống, giống như xoa lại giống như không. Thời tiết nóng bức nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được khẽ run lên.

Cuối cùng hắn đã bao phủ nơi mềm mại kia của cô, cách một lớp áo tắm khẽ vuốt ve. Hắn nhìn cô cười tủm tỉm nói: “Thật ra anh muốn nói với em, ngực nhỏ như vậy, không thích hợp mặc bikini!”

Hứa Đồng nhanh chóng héch cằm, trừng mắt nhìn hắn không phục. Bỗng nhiên cười quỷ quyệt, mềm mại y vào trong lòng hắn, không chút để ý đặt tay ở ngực hắn khẽ cọ, ngọt ngào nói: “Không sao! Chơi một vòng xong, em sẽ về phòng đổi một bộ hờ hang hơn chút, như vậy có thể làm cho chúng nhìn có vẻ lớn hơn!”

Nói xong khanh khách cười, thừa dịp người kia giật mình, giống như một con cá chạch nhỏ từ trong lòng hắn nhanh chân bỏ chạy, không hề quay đầu tiến về phía biển.

Nhìn bóng hình xinh đẹp của cô đầy sinh lực nhào vào trong làn nước, Cố Thần bất đắc dĩ lắc đầu. Bỗng nhiên phát hiện trong tay mình còn một thứ gì đó, cúi đầu nhìn, không phải là chiếc khăn của cô gái xấu xa kia thất quanh eo vừa để lại sao.

Trong lòng có chút phức tạp. Tự bao giờ, cô lại xem hắn như người giúp việc thế này?

Quả thật là nha đầu to gan!

Đưa tay đem chiếc khăn lên chóp mũi, thang thoảng mà ẩm áp, dường như còn mang theo hương thơm cơ thể cô.

Hắn giữ chặt chiếc khăn hương thụ, khẽ nheo mắt, thấp giọng thì thào một câu: “Đến một lúc nào đó em sẽ không bao giờ thoát được đâu!”

Dùng bữa tối xong, nhóm Hứa Đồng được hướng dẫn viên du lịch cho biết đêm nay có một vũ hội bên bờ cát, mọi người đều mặc áo tắm, cùng nhau vui về.

Ban ngày bơi lội còn chưa đã, Hứa Đồng đề nghị không bằng mọi người đừng đi vũ hội, đổi thành đánh mát chược bên bờ biển, càng vui hơn.

Ý kiến của cô được mọi người nhất loạt đồng ý.

Nhờ nhân viên phục vụ thu hồi cát dù ban ngày, kê một chiếc bàn, Hứa Đồng Dương Dương Đường Tráng cùng bọn Nhị Hoa lập tức đi đến. Tiểu Ngũ từ trưa đến giờ không thấy bóng dáng đâu, Hứa Đồng đoán nhất định cùng thư kí Trịnh đến nơi nào đó nói chuyện rồi.

Lại nói tiếp, buổi chiều lúc xuống nước, cô thấy Nhị Hoa dường như cũng gặp một đoạn điểm ngợ. Một chị gái xinh đẹp xung phong dạy hần học lặn. Trong lúc đó, một người dờ trò, một người giấy dựa, cũng thực không rõ đến tột cùng là ai được của ai, ai sờ mó ai.

Dưới ánh trăng mềm mại đáng yêu cùng ngọn đèn lung linh, Hứa Đồng cùng ba người bắt đầu chơi bài.

Cách đó không xa vũ hội đang diễn ra, âm nhạc truyền đến tai, làm người ta trở nên hưng phấn.

Hứa Đồng vì sợ không chịu nổi kích thích mà chạy đến khiếu vũ, nên không thay bộ bikini ban ngày mà chỉ khoác ngoài một chiếc áo bông tắm.

Lúc dờ bài, cô bỗng nhiên nghe được phía sau có người nói: “Có hứng trí như vậy, ở đây chơi mát chược. Không biết mọi người có thể hay không cho tôi nhập cuộc?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Dưới ánh trăng (2)

Hứa Đồng lập tức quay đầu. Có Thần đang đứng phía sau cô, cười tủm tỉm. Vài âm thanh đồng thời vang lên. Dương Dương cùng Đường Tráng vội vàng nói: “Có thể có thể! Đương nhiên có thể! Cầu còn không được!” Hứa Đồng lại nói: “Anh gặp qua năm người chơi mát chược sao?”

Nhị Hoa vội vàng đứng dậy, “Cố ... Cố Thiếu ... Cố Tổng ... Cố ... ai da, tùy tiện đi! Anh ngồi ở chỗ tôi đi!”

Hứa Đồng quay đầu lại trừng hần, dùng ánh mắt trách hần dám cho sói nhập cuộc. Nhị Hoa co rúm lại, vẻ mặt đáng thương, “Người ta ... người ta còn có việc ...”

Dương Dương ở một bên liếc mắt cười gian, “Tiểu Đồng a, nguoi đề cho Nhị Hoa đi thôi! Người ta cùng với chị gái kia có hẹn a! Lúc sáng ta vụng trộm nghe được~”

Mặt Nhị Hoa bỗng trở nên đỏ bừng, kêu lên trốn tránh, “Ghét!”, quay người chạy nhanh không còn tăm hơi.

Có Thần đi đến ngồi xuống, thông dong nhìn bàn bài.

Hứa Đồng liếc hần một cái, ngoài cười nhưng trong không cười, “Thiếu gia quả là có hứng trí a!”

Có Thần ngẩng đầu, mỉm cười, “Có thể” Bỗng nhiên lại nhú nhú mắt nhìn cô nói: “Cá cược cái gì đi.”

Hứa Đồng giương mi, gật đầu đáp, “Được!” sau đó cười ngọt ngào, “Tiền đặt cược có phải tùy tiện cái gì đều có thể?”

Có Thần nhếch mi, “Đương nhiên!”

Hứa Đồng cười đến vô cùng xinh đẹp, “Tốt lắm! Nếu em thắng, em muốn đảo này!”

Trong lòng cô bỗng trở nên bướng bỉnh, tùy ý mở miệng, nếu có thể nhìn thấy bộ dáng hần khó xử tưng quẫn, cũng là một việc đáng giá.

Dương Dương ở một bên nhin không được đẩy cô, “Sao nguoi không nói rằng nếu thắng muốn làm Vương Mẫu nương nương!”

Hứa Đồng ở dưới bàn đá vào chân cô, Dương Dương bị đau anh anh kêu lên.

“Ta thích! Anh ta đâu có nói yêu cầu này không thể! Làm gì có cửa cho người xen vào!” Quay đầu nhìn về phía Cố Thần, dừng cảm hỏi: “Này! Nếu em thắng, đảo này thuộc về em, có thể hay không?” Cô kì thật là làm trò để xem phản ứng của hắn.

Ai ngờ Cố Thần lại lạnh nhạt gật đầu một cái đáp, “Không thành vấn đề!” Hắn nhìn vào mắt Hứa Đồng nhưng không hề có ý so đo nghiêm túc nói, “Em thắng, đảo này của em!” Hắn chau mày, lại nói thêm một câu: “Nhưng lần sau không được gọi anh là ‘Này!’”

Hứa Đồng nhìn hắn, một lúc sau vành môi khẽ cong lên, “Này! Anh xem anh bộ dáng này xem, làm như mình là đảo chủ không bằng a!” Nhìn hắn nhún mày càng chặt, đáy mắt lại thần nhiên, cô không khỏi chớp mắt, “Thật nhỏ mọn, kêu một tiếng ‘này!’ cũng không thể ...” Bỗng nhiên trong lòng nháy dựng, trùng lớn ánh mắt nhìn hắn hỏi, “Không thể nào, đừng nói đảo này thật sự là của anh?!”

Thư Kí Trịnh không phải nói, đại bộ phận các hoạt động trên này có hợp tác cùng Cố thị, còn lại trực tiếp thuộc Cố thị.

Cô nhìn thấy Cố Thần bình tĩnh gật đầu với mình.

Cô thở dài một hơi, cùng Dương Dương trao đổi ánh mắt rồi cùng nhau nhìn người kia âm thầm than: Người này rốt cục là có bao nhiêu tiền.

●[3]●

Cổ đầu kinh ngạc, Hứa Đồng có ý kêu Cố Thần, “Này!” Không để ý tới mặt hắn đã nhăn lại.

“Này! Đến phiên anh, nói xem anh muốn cược cái gì!”

Cố Thần có chút bất đắc dĩ.

Càng cho cô không được làm điều gì, cô sẽ cố tình làm cho bằng được, tính cách ngang ngạnh như vậy, làm cho hắn cảm thấy thật ngứa ngáy.

“Anh thắng, em mặc bikini khiêu vũ cho anh xem” Hắn thần nhiên nói, ngữ điệu không hề phập phồng, tự nhiên như thể cùng người khác trò chuyện xem mai nắng hay mưa.

Hứa Đồng chớp mắt mấy cái, hồn nhiên cười với hắn đáp: “Được! Không thành vấn đề!”

●[3]●

Nhìn hai người cá cược, Dương Dương ở giữa cười rộ lên, nói nhỏ với Đường Tráng: “Kệ cho bọn họ cá cược đi! Họ đâu rơi máu chảy, chúng ta có thể tọa sơn quan hổ đấu, cắn hạt dưa xem khiêu vũ, hắc hắc!”

Cố Thần bỗng nhiên quay đầu, mặt không biểu tình nhìn Dương Dương nghiêm giọng nói: “Thật có lỗi, không thể làm cô nguyện ý. Điệu nhảy này chỉ dành cho một mình tôi xem!”

Cố Thần nói xong lại quay đầu đi, để lại Dương Dương đang nhìn mình chằm chằm, trợn mắt há mồm nửa ngày chưa ngậm lại được. Cách một hồi lâu, cuối cùng ném ra một câu, “Trước kia không hề biết nha. Thì ra lòng dạ Cố thiếu không phải bình thường nhỏ nhen đâu!”

●[3]●

Đánh một hồi kịch liệt, Hứa Đồng cùng Cố Thần vẫn tương xứng. Ván cuối cùng, Hứa Đồng phân vân một chút, đánh bài ra. Cô nhìn Cố Thần chằm chằm, rốt cuộc hắn có hay không ăn cây này. Cố Thần nghiêng mặt nhìn cô một cái, cười, “Lo lắng anh ăn xong sẽ hở?”

Hứa Đồng giương cằm lên: “Anh sẽ ăn sao?”

Cố Thần cười cười, vươn tay ra giữa bàn bốc bài. Hứa Đồng cúi đầu, khóe miệng cười gian trá. Đến phiên cô sờ bài, cô quay đầu nhìn về phía Cố Thần, vẫn giương cằm đắc ý tuyên bố với hắn: “Em thắng!”

Cố Thần đem dãy bài trước mặt mình đẩy ngã, thong dong nhìn cô nói: “Được! Em thắng! Sau khi trở về anh sẽ bảo thư kí Trịnh liên hệ luật sư làm thủ tục sang tên cho em.”

Dương Dương thổn thức không thôi, “Chơi một ván mạt chược, đổi lấy một cái đảo! Mẹ ơi, em chồng của ta một đêm đã phát, bằng quan hệ của ta với người có hay không cũng coi như ta là người nửa giàu!”

Hứa Đồng giống như vô cùng khoái chí, “Thật sự cho em? Em sẽ có một hòn đảo sao? Ha ha! Thank you!”

Nụ cười của cô cuốn hút Cố Thần. Hắn bất tri bất giác cười theo. Cô bỗng nhiên nói: “Vi anh tặng em một hòn đảo, để báo đáp, em đi tản bộ cùng anh!”

Cố Thần giương mi nhìn cô, cổ kim chế cười, gật gật đầu, “Đa tạ sự chiếu cố của nàng!”

Hứa Đồng không để ý tới hắn, làm bộ không nghe thấy hắn trên tức, đứng dậy sôi nổi bước trước.

Cố Thần gần như đã thạch hóa Dương Dương cùng Đường Tráng, giờ lại đối với hai người xuống giọng, “Đêm nay đánh mạt chược thật vui vẻ, cảm ơn!”

Đi theo sau Hứa Đồng, bắt tri bắt giác rào nhanh bước chân để đuổi kịp cô.

Dương Dương kinh ngạc nhìn Đường Tráng hỏi: “Đường Tráng, Hứa Đồng của chúng ta là sát thủ thiếu gia sao? Đạo này phàm là các thiếu gia có tiền gặp cô ấy, chẳng ai còn bình thường!”

●[3]●

Hứa Đồng chấp tay sau lưng hướng phía vũ hội bước đến. Dọc theo đường đi, âm nhạc huyền ảo dội lại càng lúc càng lớn.

Cố Thần đuổi theo cô.

Hứa Đồng bỗng nhiên xoay người, đối mặt với hắn bước giẫm lùi trên bờ cát. Cố Thần từng bước tiến gần.

Nếu cô ngã xuống, ở khoảng cách này hắn mới có thể đỡ được cô.

Hứa Đồng nhìn hắn, cười rạng rỡ.

Cố Thần cảm thấy nụ cười của cô rất đẹp. Nụ cười ấy như có một sức hút, mỗi khi cô cười như vậy, làm cho những người bên cạnh cũng trở nên vui vẻ theo.

Hứa Đồng bỗng nhiên dừng lại, Cố Thần cũng đứng cùng cô. Cô bước bình tiến về phía trước nhảy lên, trước mặt hắn, nghiêng đầu nhìn hắn. Bộ dáng nghịch ngợm như đứa trẻ.

“Vừa rồi nếu ăn quân bài kia em đánh, anh rõ ràng có thể hô bài! Nhưng mà ... em sẽ không nói cho người khác! Em sẽ có hòn đảo này! Xứng đáng!” Cô dường như là làm nũng, chun mũi nhìn hắn.

Nhìn bộ dáng cô, Cố Thần cảm thấy trong lòng một mảnh ngứa ngáy. Tay hắn nhẹ nhàng phủ lên má cô, trầm trọng hỏi: “Anh cố ý bại dưới tay em, tặng cho em một hòn đảo, vậy em làm thế nào báo đáp anh, à?”

Hứa Đồng nhìn ánh mắt sâu kín của hắn, lông mi nhẹ nhàng rung động, cười khanh khách hỏi lại: “Anh muốn em báo đáp như thế nào?”

Cố Thần mê muội vuốt ve làn da mượt mà trong lòng bàn tay, cúi đầu nói: “Vậy không bằng em thay bikini khiêu vũ cho anh xem, Dao Dao!”

Hứa Đồng ngọt ngào cười đáp lại: “Được!” Hai tay nắm lấy bàn tay hắn, vừa cười vừa sôi nổi dẫn hắn về phía trước. Cô xinh đẹp đáng yêu, trong đêm tối cứ như một thiên thần xinh đẹp.

Hai chân Cố Thần không tự chủ được cùng cô bước đi, trên mặt cát lặng lẽ đổ xuống hai chiếc bóng lồng vào nhau.

Hứa Đồng cũng không đi vào vũ hội. Cô đưa hắn tới một góc khuất cách đó không xa. Ở đây có thể nghe được tiếng nhạc rộn rã, cảm nhận được không khí sôi nổi xung quanh nhưng lại không thể nhìn thấy ai, và cũng không ai có thể nhìn thấy hai người.

Hứa Đồng nghiêng đầu nghe nhạc, nói với Cố Thần: “Dừng vội, nghe tiết tấu này, theo kinh nghiệm của em thì sắp đổi nhạc rồi!” Những lần trốn học trước kia của cô không thiếu lần tới sàn nhảy. Nơi đó trình tự âm nhạc thế nào cô rõ như lòng bàn tay. “Đổi đổi nhạc mới, em sẽ nhảy cho anh xem!”

Quả nhiên không ngoài dự liệu, không đến một phút đồng hồ, một bản nhạc khác được đổi. Hứa Đồng nhìn Cố Thần, đưa tay chậm rãi tháo đai bên hông, cởi áo choàng tắm.

Dáng người yêu kiều của cô cùng bộ bikini hiện ra trước mắt hắn.

Ánh trắng mềm mại đáng yêu, anh đèn lồng lấy cùng những ánh sáng lập lờ ở vũ hội gần đó chiếu qua, từng lớp ánh sáng chuyển động, cô gái xinh đẹp trước mắt khẽ đung đưa theo điệu nhạc ... Những ánh sáng màu chiếu trên người cô, làn da trắng nõn kia giống như ngọc mượt mà. Ánh mắt hắn bị cô thu hút, không thể tách rời.

Cô tiến lên, hai cánh tay vòng qua cổ hắn, kéo hắn lại gần, theo âm nhạc, vòng eo đung đưa cùng cặp chân.

Âm nhạc dần dần trở nên cuồng nhiệt, cô giống như con rắn nhỏ mê mị, theo âm nhạc nhảy quanh người hắn, làm cho không khí xung quanh có một hương vị ngọt ngào, hương vị đó làm người ta tê dại lại say mê không hiểu.

Hầu hết hắn đã bắt đầu lẫn lộn, thất lưng truyền đến một cảm giác đau đớn. Sự gọi cảm của cô làm hắn như ngừng thở.

Âm nhạc cuối cùng dừng lại, cô ý trước ngực hắn, mở lớn ánh mắt nhìn, mềm mại hỏi: “Em nhảy xem được không?”

Hắn rốt cuộc không nhìn được đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, bàn tay nhiệt tình chạy dọc cơ thể cô.

Bỗng nhiên hắn đỡ lấy gáy cô, hôn nồng nhiệt bất ngờ. Không biết qua bao lâu hắn mới buông cô ra. Cả hai thở dốc nhìn nhau. Hắn dùng ngón tay khẽ xoa đôi môi vừa bị mình chà xát. Hứa Đồng nhấp nhấp lưỡi, bước bình cuốn lấy đầu ngón tay hắn. Sau một hồi truy đuổi, mở to mắt nhìn hắn hỏi: “Anh không phải là yêu em?”

Mắt Cố Thần tối sầm lại, một bên đối với bờ môi ngọt ngào của cô khẽ cắn, một bên nhẹ giọng hỏi: “Tiểu hồ lô! Ra sức quyến rũ anh, tưởng như vậy là thắng sao?”

Hứa Đồng kiễng chân ôm cổ hân, cặp môi hồng nhuận khẽ chạm, cười tủm tỉm nói: “Dù sao em cũng không thua!”

Cố Thần đưa hai tay đỡ lấy eo cô, dùng sức nâng cô lên cao, hướng vào lòng mình, vòng tay càng không ngừng thu hẹp lại, vuốt ve, tham lam âu yếm làn da dưới tay. Hân dùng môi mạnh mẽ chà sát, đầu lưỡi mang theo mưa rền gió dữ thổi quét qua làn môi mọng kia. Cô bị hân hôn, nũng nịu kêu lên, muốn quay đầu né tránh, lại bị hân giữ lại chặt chẽ, không thể cự quạ.

Dưới ánh trăng, hai người cùng nhau thân mật, chẳng thể tách rời. Giờ khắc này, chung quanh dù có bao nhiêu náo động, bọn họ cũng hoàn toàn không thể nghe thấy. Hai người có thể nghe được duy nhất lúc này, chính là tiếng thở dốc của người kia, ngọt ngào xuyên thẳng đến tim.

Thật lâu về sau, một tiếng thở dài lặng lẽ trong bóng đêm.

Hân khẽ hôn tai cô, cúi đầu kêu: Dao Dao!”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đêm vịnh

Năm ngày vui vẻ vội vàng qua đi. Ngày cuối cùng mọi người thu thập hành lý chuẩn bị đến địa điểm xuất phát, ngoài ý muốn Cố Thần xuất hiện trong phòng Hứa Đồng, đem cô giữ lại.

Hân nói với Dương Dương và Đường Tráng, “Mọi người cứ về trước, Hứa Đồng ở lại thêm hai ngày. Không cần lo lắng, tôi sẽ đưa cô ấy trở về!”

Nghe hân đưa ra quyết định, cũng không hỏi trước ý kiến mình làm Hứa Đồng có chút phật ý, “Này! Còn chưa hỏi em có đồng ý hay không!”

Cố Thần giương mắt nhìn cô, mặt không đổi nói: “Anh vừa mới tặng em cả một hòn đảo!”

Hân vẫn chưa nói xong, nhưng là không cần nói thêm gì nữa, mọi người ở đây đều biết nửa câu sau là cái gì.

Anh vừa mới tặng em cả một hòn đảo, chỉ đổi lại việc em ở lại cùng anh hai ngày, yêu cầu này quá đáng sao?

Hứa Đồng hừ một tiếng: “Như vậy chẳng phải là em bán mình đổi đảo?”

Cố Thần không để ý tới cô, bình tĩnh cười tạm biệt Dương Dương cùng Đường Tráng.

Sau khi mọi người đi, Hứa Đồng nhìn Cố Thần, con mắt đảo liên hồi hỏi hân: “Hiện tại không có người khác, nói đi, anh bắt một mình em ở lại, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Cố Thần nhẹ giọng cười: “Đừng sợ, người có thể làm gì em trên đời này còn chưa có sinh ra.” Trêu ghẹo xong, hân trả lời cô: “Không muốn làm thì thôi, chẳng qua là muốn đưa em đi hiểu rõ đảo này, tìm chút cảm giác mới mẻ.”

Hứa Đồng khẽ nhăn mặt không tin, “Đảo này năm ngày vừa rồi em đã đi hết, còn cái gì mới mẻ để tìm?”

Cố Thần tươi cười về mặt bí hiểm, “Những thứ mới mẻ em chưa biết còn rất nhiều!”

Hứa Đồng chớp chớp mắt, “Nhưng mà em còn phải đi làm!”

Hân dễ dàng ném vấn đề sang một bên, “Anh tự cho em nghỉ phép, người của tập đoàn Tiết thị chắc chắn phải nể mặt đối tác làm ăn rồi!”

Hứa Đồng liếc nhìn hân, khẽ hừ một tiếng.

“Có cơ hội liền lên mặt với người khác, khoe khoang! Vậy anh nói xem hai ngày sau chúng ta trở về bằng cách nào?”

Cố Thần mỉm cười, “Dao Dao, chẳng lẽ em cho rằng công ty hàng không của Cố thị chỉ có một chuyến bay này thôi sao?” Hân vỗ vỗ đầu cô, “Đừng suy nghĩ mấy chuyện không cần thiết này, hai ngày sau khắc có chuyến cơ đón chúng ta về!”

Hứa Đồng một bên nhấp lưỡi một bên nhìn hân làm mặt quỷ.

Cô ở trong lòng thầm nghĩ: rõ ràng ‘một là không làm, một là phải làm đến cùng’, không bằng khi nào lừa hân kiếm một chuyến cơ riêng, như vậy về sau muốn đến đảo này chơi mới tiện ...

●[3]●

Cố Thần hẹn Hứa Đồng đêm đó cùng đi dạo bờ biển.

Đến buổi tối, Hứa Đồng vẫn mặc bộ bikini hở hang như cũ xuất hiện.

Cố Thần hình như tâm trạng rất tốt cười hỏi cô: “Em thích ăn mặc hở hang thế sao?”

Hứa Đồng thân nhiên đáp: “Tuổi trẻ có đáng bao nhiêu, đương nhiên phải thừa dịp da dẻ còn đẹp để khoe ra, nếu không khi già đi, nhớ lại tuổi trẻ không thể lấy lại của chính mình như thế nào, thật là đau khổ!”

Quay đầu nhìn bốn phía, không thấy một bóng người, không hỏi kì quái, “Tại sao nơi này lại chỉ có hai người chúng ta?” Vừa nghĩ lại, tức khắc liền biết chuyện gì đã xảy ra, “Nhất định là do anh làm, có phải hay không không cho mọi người đến? Thực chuyên chế!”

Cố Thần giương mi, lặng lẽ cam chịu.

Thực là do hấn làm, vì đạt tới mục đích nào đó, hấn không tiếc bồi thường khách du lịch, bao cả bờ biển một đêm, không được người nào đến gần. Để đảm bảo, hấn thậm chí còn phái người canh gác nghiêm ngặt ở bên ngoài.

Hứa Đồng chạy vào trong nước, vừa chạy vừa kêu: “Chúng ta lặn xuống nước, xem ai lặn được lâu hơn! Người thua trần ngày mai đứng ở chỗ này hô to với mọi người ba tiếng tôi là heo!”

Cố Thần bật cười, đi theo sau cô, không nhịn được lên tiếng dằn dò: “Em thân nhiệt không tốt, chú ý cẩn thận kéo bị rút gân!”

Hứa Đồng không để ý đến hấn, ào một tiếng nhảy vào mặt nước.

Cố Thần bắt đầu đi lặn đầu, cũng đi theo xuống.

Ở dưới nước hấn tìm được Hứa Đồng, bắt lấy tay cô đem cô ôm vào lòng. Nước biển bao quanh hai người mang đến cho họ một cảm giác mềm mại.

Tay hấn không kiềm chế được khẽ vuốt ve mặt cô. Làn da mượt mà trắng nõn dưới tay hấn dường như đang hòa tan. Hấn cúi xuống miết qua môi cô, hôn nồng nhiệt. Bờ môi cô rất ngọt, nước biển hơi mặn, nhẹ nhàng đan xen vào nhau, cuối cùng là nhịp đập dồn dập của hai trái tim.

Một lúc sau, cô bắt đầu dấy dục. Hấn biết cô đã chịu đến cực hạn. Cô muốn tiến lên trên mặt nước, nhưng hấn lại xấu xa không chịu buông tay. Cô khô sở, hôn hên vung tay loạn xạ, nhưng lại làm hấn cảm thấy thích thú. Cuối cùng cô túm quần đến kịch liệt, trong lòng hấn không đành, liền ôm cô bơi lên. “Roạt” một tiếng trong trời đêm yên tĩnh, phá mặt nước mà ngoi lên.

Tóc của cô dính đầy hai má, nhưng cô cũng không kịp vuốt lại, chỉ cố gắng thở lấy hơi. Thấy cô hô hấp dồn dập như vậy, trong lòng hấn có chút hối hận. Nhất thời chơi đùa, không ngờ lại làm cô thành như vậy. Hấn đưa tay khẽ vuốt những sợi tóc, đem nó vén đến sau tai. Gương mặt cô lộ ra, dưới ánh trăng sáng ngời đẹp đẽ, hấn nhìn cô, không tự chủ được gọi ra một tiếng “Dao Dao”, giọng nói mềm mại, tình tứ.

Đội hô hấp hồi phục lại, cô bắt đầu vung tay đánh vào ngực hấn. “Tại sao anh không cho em đi lên! Anh định để em chết ngạt phải không! Anh xấu lắm! Xấu lắm!” Cô oán trách nhưng lại trở thành làm nũng làm trong lòng hấn buồn cười. Hấn giữ lấy hai tay cô, đặt ở trước ngực, nghiêng người qua, lại hôn cô cuồng nhiệt. Cô không tránh được, dần dần yên tĩnh lại, tan chảy trong lòng hấn.

●[3]●

Một lúc sau, Cố Thần buông Hứa Đồng ra, ôm lấy cô từ dưới biển đi lên bờ. Đến một chỗ, hấn thả cô xuống, lấy một thứ trải ra mặt đất.

Hứa Đồng vừa nhìn, phát hiện ra đây chính là khăn của mình không khỏi cười, chế nhạo hấn: “Thiếu gia, ngài thật có tâm, còn mang theo vật bên thân của tiểu nữ a!”

Cố Thần bộ dáng thân nhiên không hề xấu hổ, ngồi trên chiếc khăn, nhìn cô vỗ vỗ bên cạnh mình nhìn lên “Lại đây!”

Hứa Đồng lác đầu, “Không cần! Khăn rất mỏng, người em ướt như thế này, nếu ngồi xuống sẽ bị dính cát, em không ngồi đâu!” Bỗng nhiên nghĩ lại hỏi hấn, “Kỳ quái, chúng ta sao không tìm một chiếc ghế ngồi, lại ở đây lán cát?”

Mỗi Cố Thần bí hiểm khẽ nhếch lên, “Ghế nằm không chắc, sẽ không chịu được chuyện chúng ta làm”

Hứa Đồng kinh hãi cười, “Anh không phải nghĩ ... lúc này ... ở chỗ này ... buộc một cô gái đoàng hoàng ... đã hợp(1) với anh đi!!”

Nhưng Cố Thần lại gật gật đầu, vô si trả lời: “Ngày tốt cảnh đẹp, thiên thời địa lợi, anh hữu tình em có ý, có sao không làm?” Nói xong lôi kéo Hứa Đồng, cô mất cân bằng kêu “A” ngã vào trong ngực hấn.

“Vì sao không về phòng!” Cô vỗ ngực hấn hờn dỗi hỏi.

Hấn ôm cô, khẽ đặt một nụ hôn lên chóp mũi cô, “Chúng ta đêm nay ở đây không tốt sao? Chẳng nhẽ không lãng mạn sao? Ân?”

Giọng nói hần lượn lờ trong không khí, Hứa Đồng cảm thấy tay chân mình dường như mềm nhũn. Cô lí nhí một câu: “Nhưng mà người ta sợ lạnh!”

Hần lập tức bắt lấy cơ hội giễu cợt cô “Sợ lạnh? Nhưng quần áo của em nhìn qua sẽ làm người ta cảm thấy em rất sợ nóng.” Hứa Đồng nũng nịu trả lời “Này! Người đưa ra ý định đi bơi ban đêm là anh! Em mặc bikini, muốn trách thì cũng trách anh chọn thời điểm trăng mờ gió mạnh như thế này!”

Cố Thần mặt không đổi nhìn cô, đáy mắt có ý cười. Đột nhiên hắn đặt cô sang một bên, không để ý đến cô giãy dụa, ấn cô ngồi xuống, “Không được nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ anh. Nếu dám chạy, đảo này anh sẽ lấy lại.” Uy hiếp xong, hắn bước đi.

Hứa Đồng vội vàng gọi hắn: “Này! Anh đi đâu? Vì sao không cho em nhúc nhích anh lại rồi đi? Này, này, này!”

Cố Thần cũng không quay đầu trả lời cô: “Tìm vài thứ, nhóm lửa sưởi ấm!”

Hứa Đồng nghĩ hắn chỉ nói đùa. Nhưng một lát sau nhìn thấy hắn mang về rất nhiều cành cây mọc điều, cô không khỏi kinh ngạc, hỏi hắn: “Thiếu gia, chúng ta hiện nay đang ở thời đại khoa học kĩ thuật phát triển, trên một hòn đảo hiện đại giàu có, anh không cần làm như chúng ta đang ở thời cổ đại ăn tươi nuốt sống mà đánh lửa kiểu nguyên sơ như vậy đi!”

Cố Thần không để ý đến lời cô nói, chỉ ngẩng đầu hỏi: “Tin hay không anh có thể đốt chúng?”

Hứa Đồng giật mình ngẩn ra, sau đó vẽ mặt phân vân, “Ý của anh là, không cần diêm, không cần bật lửa, không cần công cụ làm cháy nào? Ách, chẳng lẽ định tay không nhóm lửa?”

Cố Thần cười rộ lên, “Cảm thấy anh không làm được?”

Hứa Đồng gật mạnh đầu, “Thiếu gia, ngài là người cao quý, nếu ngay cả kĩ năng sinh tồn của người hoang dã ngài cũng biết, bản thân ngài có phải là quá biến thái hay không a!”

Cố Thần thân nhiên, một bên nhóm lửa một bên nói: “Là em nghĩ anh như vậy, thân phận “thiếu gia” này chính là từ gia thế mà có, cùng với năng lực của anh, không hề có gì liên quan.”

Yên lặng một lúc sau, bỗng nhiên một ánh lửa hồng bùng lên. Đây là lần đầu tiên Hứa Đồng nhìn thấy phương thức đánh lửa kiểu nguyên thủy này, cô không khỏi hưng phấn lớn tiếng kêu lên: “Được rồi!”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn. Lúc hắn nhìn thấy những lời ca ngợi của cô sắp thốt ra thì cô lại nhìn hắn nghiêm trang nói: “Nhưng là, dường như có gì đó không thích hợp ...” Trầm ngâm xong, bỗng nhiên lớn tiếng, “Đúng rồi! Hiện tại anh muốn nhóm lửa trên đảo này, thật ra là đảo của em nha! Anh định phá hỏng hòn đảo sinh thái tự nhiên này của em sao?”

Lời nói của cô làm Cố Thần dở khóc dở cười. Nhắm mắt rồi lại mở ra, hắn bắt đầu thở dài một hơi, hắn vươn tay, một lần nữa kéo cô vào trong lòng.

●[3]●

Hứa Đồng dán ở trước ngực Cố Thần, vừa nhìn Cố Thần ném cành cây vào đồng lửa vừa cười, “Em cảm thấy chúng ta thật bệnh, phòng nghỉ tiện nghi không ở, lại chạy đến nơi này làm người tối cổ!”

Cố Thần nói với cô một câu, “Nói nhiều!” trầm mặc một lúc lâu xong lại cúi đầu nói: “Anh tưởng các cô gái đều thích điều này”

Ai có ngờ được hắn lại gặp được một cô gái kì lạ, mất nhiều công sức như vậy, cũng không nghe được từ cô một câu lãng mạn, lại bị cô chế nhạo rằng ăn no không có việc gì làm.

Nghe xong câu nói kia của Cố Thần, Hứa Đồng mới nhận ra tại sao hắn làm tất cả những việc này. Cô bỗng nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng. Việc gì cũng có thể lấy ra làm trò cười, nhiệt tình của người ta lại không để ý đến. Cô vội vàng nói: “Thiếu gia, anh giỏi quá, thật sự, còn có thể đánh lửa bằng cách này!”

Cố Thần cười nhẹ một tiếng, “Anh cũng có thời gian nghịch ngợm. Khi hai mươi tuổi, anh còn du học ở nước ngoài. Có một ngày cảm thấy thế giới này thật nhàm chán, chuyện gì cũng được chuẩn bị tốt, anh không cần phải làm bất cứ việc gì, cũng không cần trả giá hay cố gắng cũng có thể có tất cả những gì mà người khác không thể có. Cứ như vậy làm anh cảm thấy chán nản. Thế rồi một ngày, không ngờ anh vào quân ngũ. Từ khi đó, anh bắt đầu tiếp xúc đến cái gọi là tàn nhẫn, cực khổ, máu cùng chết chóc, cũng từ ngày đó mới biết thì ra những gì anh có được thật quý giá. Trên này có rất nhiều người chỉ có hai bàn tay trắng, thậm chí tính mạng của mình cũng không thể giữ được. Với tất cả những gì anh có được, anh cảm thấy mình thật may mắn, phải học cách quý trọng chúng!”

Hứa Đồng lặng lặng nghe hắn nói. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người quen biết hắn nói về bản thân với cô, lần đầu tiên nói nhiều đến vậy. Cô tiếp lời hắn, “Đúng vậy, con người ta luôn cảm thấy những gì mình không có được mới là thứ tốt nhất. Nhưng thực ra những gì chúng ta có được mới là thứ đáng trân trọng nhất!” Cảm thấy không khí dường như quá nghiêm túc, cô khe khẽ cười, gắt giọng: “Lại nói, lúc anh đánh tên Tiền Như Hải kia thật hung hãn, ngay cả Đường Tráng cũng không kéo anh ra được! Cuối cùng em cũng biết, thì ra anh mạnh mẽ như vậy, sống chết cũng không chịu thua người khác!”

Cố Thần bật cười, “Anh cảm thấy đây là kiên trì, không phải là mạnh mẽ!”

Hứa Đồng phì cười.

Cười xong, cô bỗng nhiên hưng phấn hỏi: “Chúng ta giờ như vậy có phải hay không như hai huynh đệ?”

Cố Thần lắc đầu, “không giống”, miệng hắn cong lên cười xấu xa, cánh tay vòng ra sau lưng cô, thoải mái cời bỏ đai áo cô. Chiếc bikini trên người cô lập tức rớt xuống, để lộ hai luồng mềm mại nở rộ trong bóng đêm.

“Như vậy mới giống” Hắn trầm giọng nói, “Chỉ mặc một chiếc quần bơi mà thôi, không mặc áo!”

●]3]●

Trước ngực Hứa Đồng lộ ra một mảnh xuân quang. Cô nhanh tay che mình, hờn dỗi kêu với Cố Thần, “Luuu mạnh! Háo sắc! Xấu xa!”

(1) Dã hợp: Nôm na là kết hợp một cách hoang dã =))

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Cục cứng

Hắn vội vàng đưa mình vào trong cơ thể cô. Cô kêu lên sợ hãi một tiếng, nắm bả vai hắn yêu cầu, “Em muốn ở phía trên!”

Hắn không nói lời nào, chỉ khẽ nghiêng người, trong chớp mắt đã ở phía dưới. Hắn nhìn cô, thân thể trắng nõn dưới ánh trăng, xinh đẹp làm người ta không dám nhìn gần.

Hắn mê muội vờn cánh tay, đầu ngón tay trên làn da cô chậm rãi chạy, vô cùng lưu luyến.

Cô cười quyến rũ, bàn tay đặt trên ngực hắn, cô ý chậm rãi, đem hắn tra tấn đến phát điên.

Hắn thở dài, không thể nhịn được nữa đưa hai tay giữ chặt eo cô, dùng sức kéo xuống, đồng thời rướn thân mình về phía trước. Cô bị hắn triệt để xuyên qua, trở tay không kịp. Cô khẽ kêu lên vài tiếng, giống như tránh hắn, lại giống như chôn trong hắn. Âm thanh của cô càng làm hắn không thể kìm chế. Hắn xoay người một vòng, giữ lại thể chủ động, nắm chặt vòng eo mềm mại của cô, không ngừng va chạm. Tiếng thở ngày càng dồn dập, hai người đều trở nên cuồng nhiệt.

Hứa Đồng thật sự không chịu nổi sự mạnh mẽ của hắn, bắt đầu run rẩy cự tuyệt, “Dừng lại! Dừng! Em không chịu được!”

Thật khó có được một đêm hoan ái, hắn chiếm được thế thượng phong, không khỏi đùa nghịch dẫn dắt cô, khiến cô trở nên điên cuồng. Như vậy làm hắn đối với cô có một chút cảm giác chinh phục. Điều này so với khi hắn biết thành tích tốt nghiệp loại một của mình còn cảm thấy tự hào ưỡn ngực, kiểu ngạo thỏa mãn hơn. Không để ý đến yêu cầu của cô, động tác càng thêm kịch liệt mạnh mẽ. Cô bị va chạm giống như bị buộc đứng trên vách núi đen, cảm giác ngã xuống làm người ta sợ hãi. Tất cả những giác quan của cô dường như đều mờ ra vô lực đón nhận hắn. Cô run rẩy mang theo tiếng khóc kêu lên: “Dừng lại! Em không muốn! Xấu xa! Anh bắt nạt em, mau dừng lại a! Em chịu không nổi!”

Hắn bị cô kích thích lại càng thêm hưng phấn, cúi người dùng sức áp chế hai chân cô, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng cấp bách. Hắn khẽ hôn môi cô. Thừa dịp cô thở hắn liền cuốn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào đáng yêu kia.

Bên cạnh, một đám lửa chưa tắt, lập lòe, làm một đêm ân ái càng thêm kiều diễm.

Hai người mờ mờ đã trở nên đậm đặc, hắn lên xuống càng hưng hăng, cô cuối cùng thực sự khóc. Hắn thương tiếc lau đi ước mắt trên mặt cô, nặng nề an ủi cô: “Dao Dao không khóc! Kiên trì một chút, sắp được rồi, ngoan!” Khi nói chuyện càng thêm ra sức, sau một đợt rung chuyển, Hứa Đồng bị hắn đưa tới cao trào.

Cô a a kêu, thất lực không chịu được không chế nhẹ nhàng nâng lên, hoảng hốt nghe được tiếng hắn khẽ rên. Sau đó thấy được một dòng nước ấm bị hắn đưa vào thân thể mình, uốn lượn một đường đi vào nơi sâu nhất trong cô.

Chờ lúc cô khôi phục ý thức, đồng lửa bên cạnh đã tắt ngấm. Cô ở trong lòng hắn, hai người nằm trên bờ cát. Mồ hôi vã ra có chút lạnh. Hắn hình như cảm nhận được, vì thế nhẹ nhàng hỏi cô: “Lạnh không?”

Vận động kịch liệt làm cô thật mệt mỏi, muốn cử động cũng không thể, miễn cưỡng dựa vào trong lòng hắn.

Cô lắc đầu.

Cô yêu kiều làm lòng hấn trở nên mềm mại, một chút cũng không muốn rời cô.

Cô hỏi: “Chúng ta làm cách nào trở về? Không mặc gì sao?” Bikini của cô sau một trận vừa rồi đã không thể dùng được. Cố Thần bật cười, “Quần bơi của anh vẫn có thể dùng. Còn em, anh dùng khăn bao lấy em chạy về.”

Nghe hấn nói, cô không khỏi bật cười. Cố Thần nhẹ nhàng hôn cô, bỗng nhiên nói, “Lần này, chắc thực sự có em bé!”

Hứa Đồng run lên, hỏi hấn, “Anh làm sao tính được sinh lí kì của em so với em còn rành rọt hơn vậy!” Tặc lưỡi cười xong, theo dõi hấn hỏi: “Anh yêu em đúng không?”

Cố Thần nheo mắt, “Vấn đề này anh cũng muốn hỏi em”

Hứa Đồng chu miệng, hơi dỗi, “Xi, em không bao giờ yêu anh trước!”

Cố Thần vuốt cằm, “Anh cũng vậy” Câu nói rất thân nhiên, nhưng ngay giây tiếp theo lại xoay người ở phía trên cô, tiếp tục tiến vào mạnh mẽ, nhân lúc cô ý loạn tình mê vừa hôn vừa thì thào: “Cái miệng nhỏ nhắn này sao lại búống bình như vậy, àn?” Hấn tiếp tục hung hăng dùng sức, thờ dòn dập nói: “Xem ra thể này sẽ ngoan ngoãn hơn!” lại mạnh mẽ đi xuống, “Em yêu anh không, àn?”

Hứa Đồng bị hấn áp bức, rên rỉ, “Cố Thần! Lưu manh! Em ghét anh!” Cô co rút lại, đẩy hấn ra. Cố Thần cảm thấy bên hông tê dại, không khỏi run lên một chút, ấy hơi, nảy sinh ý nghĩ độc ác, tiếp tục tiến vào, “Phải không? Ghét anh? Làm cho anh nhìn xem em làm cách nào ghét anh!” Nói xong không cho cô cơ hội thở dốc, điên cuồng lên xuống, trong lúc cô run rẩy hết lên, đưa hai người lên đỉnh dục vọng.

●]3]●

Cũng nhau kịch liệt, hai người mệt mỏi cùng nhau trên bờ cát thêm thiếp ngủ. Trời đêm lạnh, hai người lại mở hời đầm đìa, sau khi ngủ xong, tỉnh lại kết quả Hứa Đồng liên tục hắt xì, phát hiện đầu mình có chút vụng vụng.

Cố Thần bị cô đánh thức, nhìn thấy bộ dáng của cô không khỏi nhú mày. Cũng sắp hùng đông, sương xuống làm cho người ta càng cảm thấy lạnh. Khi Hứa Đồng mở miệng, giọng nói oa oa, “Đầu em choáng váng, cổ họng cũng đau, người rất lạnh!”

Cố Thần đưa tay nắm lấy tay cô, rất lạnh. Không nói hai lời, hấn mặc quần bơi, dùng khăn quấn quanh cô nhanh chóng trở về khách sạn.

●]3]●

Trên người Hứa Đồng đè nặng bốn tầng chăn, vẫn cảm thấy lạnh đời mạng.

Cô hướng Cố Thần bên cạnh đánh nhủi chặt mi ô ô kêu: “Đều tại anh! Giường tốt không lặn, lại chạy đến bờ cát ép buộc người ta! Đầu óc em cũng bị nước vào, anh bảo em, em liền theo! A, chẳng nhẽ lời người ta hát là đúng? Anh là điên em cũng là ngốc ...”

Nói xong cô lại dùng chất giọng của mình khào khào hát, chẳng khác gì giọng quạ đen.

Mí mắt Cố Thần đồng loạt co rút.

“Sinh bệnh rồi còn không thành thật như vậy!”

Hứa Đồng lại anh anh kêu lên: “Thiếu gia, ngài nói xem, em sinh bệnh là do ai? A đúng rồi, không cần nói cho người khác em làm sao bệnh, em cảm thấy rất mất mặt! Nếu bị người khác biết, em sẽ nhảy xuống biển tự sát rồi về bịt miệng anh lại!”

Cố Thần bị cô chọc phì cười. Cười xong lại cảm thấy đau lòng. Bốn chiếc chăn cũng không thể làm cô bớt lạnh, cô lại vẫn còn tinh thần làm cho hấn cười. Miệng cô trách hấn, nhưng hấn biết, có thể vui cười mắng hấn như vậy, kì thật là muốn cho hấn biết, cô không hề giận hấn. Hấn cầm tay cô phủ vào trong chăn, nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Sau chiếc hôn kia mới phát hiện, người cô không ngờ nóng như vậy.

“Tại sao không nói cho anh em phát sốt?” Hấn lớn tiếng nhú mày hỏi, trong lòng từng đợt từng đợt đau đớn.

Cô hi hi cười, “chờ anh tự mình phát hiện, không phải càng thêm đau lòng sao?” Cô nhìn hấn nói, “An tâm! Em không yếu ớt như vậy đâu, từ nhỏ đến giờ còn cái gì chưa trải qua? Không cần ngạc nhiên, nào, mau nói anh yêu em là tốt rồi!”

Cố Thần nheo mắt.

“Chờ em nói trước, sau đó anh sẽ nói!”

Hứa Đồng hừ một tiếng, “Sao anh không biết điều như vậy? Em đang bị bệnh đấy!” Trong lòng hơi oán, một chữ yêu mà thôi, khó khăn như vậy sao?

Cô chu miệng, “Em muốn uống thuốc!”

Cố Thần lại quả quyết cự tuyệt, “Không được!”

Hứa Đồng giật mình, “Anh ... thật độc ác! Vì cái gì không cho em uống thuốc? Em bị bệnh!!!”

Cố Thần vuốt vuốt mặt cô, bỗng nhiên dịu dàng, bàn tay chuyển đến bụng cô, cách lớp chăn khẽ xoa, nói với cô: “Bởi vì, nơi này sẽ có em bé!”

●[3]●

Hứa Đồng ngây người.

Sau một lúc lâu cô nói “Nhưng mà em sốt cao ...” Dừng lại một chút, chớp mắt nhìn hắn, “Lại nói, anh sao có thể chắc chắn sẽ có em bé?”

Cố Thần làm bộ đương nhiên, “Là ngày không an toàn của em, mà anh, lúc nào cũng đều có thể, cho nên nhất định sẽ có em bé.”

Hứa Đồng cứng đờ.

Người đàn ông này thật sự là chỉ sợ đến chết cũng không quên tự miễn.

“Anh đã gọi điện, sẽ có chuyên cơ đến đưa chúng ta về. Trên đảo này cũng có bệnh viện nhưng đối với phụ nữ có thai mà nói, liệu pháp không thể cam đoan là vô hại. Vì con, chúng ta phải nhanh chóng trở về A thị. Sau khi trở về em lập tức nhập viện, anh sẽ dặn dò thầy thuốc dùng các liệu pháp không có phản ứng phụ, sẽ không làm tổn hại đến thai nhi!”

Nghe hắn nói một hồi, Hứa Đồng không khỏi nhấp lưỡi trừng mắt. Hắn nói như thể cô thực sự có đứa bé vậy.

“Này, tại sao anh lại muốn em có đứa nhỏ?” Trước kia cô đầu óc mù mịt, bây giờ để có đứa nhỏ, kết quả là trời biết hắn tức giận đến mức nào. Nhưng khi đó là vì muốn trả thù hắn, cũng khó trách hắn tức giận như vậy. Nhưng bây giờ, hắn lại chủ động muốn cô mang thai, vì nguyên nhân gì chứ?

Trong đầu óc hỗn độn bỗng lóe lên một tia sáng, cô hỏi: “Anh không phải là muốn cưới em?”

Ngữ khí thản nhiên, hắn hỏi, “Em cho rằng thế nào?” Nghe không ra cảm xúc gì, “Em cảm thấy anh vì cái gì muốn em có thai?”

Cô xì một tiếng, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Ngay cả một tiếng yêu hắn cũng không nói với cô, cô không thêm đoán hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ, bởi vậy không nhìn thấy vẻ mặt kì lạ của Cố Thần.

●[3]●

Nhìn Hứa Đồng lạnh run nằm trên giường, Cố Thần không khỏi ảo não. Cô gái bình thường giáo hoạt như vậy, trong chuyện này lại cố tình làm ra vẻ ngốc nghếch. Không vì muốn kết hôn với cô thì có thể vì sao muốn cô có đứa nhỏ?

Ba hắn đối với cô cũng không vừa lòng, nếu không phải gạo đã nấu thành cơm, ông ấy chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản hôn lễ của bọn họ. Với tính cách của cô, cô sẽ nhận được người khác đối với mình như vậy? Cho nên để giải quyết tất cả những phiền toái này, biện pháp tốt nhất chính là, làm cho cô mang thai.

Về phần cô mà nói, hắn rất keo kiệt, không chịu thừa nhận mình yêu cô – thật là khờ, có nói yêu hay không quan trọng như vậy sao? Chẳng lẽ những việc hắn làm còn chưa đủ? Huống hồ, hắn cũng không phải nhất định không chịu nói, chính là không có thời điểm thích hợp mà thôi. Dù sao, sự kiện quan trọng kia còn chưa làm xong.

Không có thứ đó, hắn làm sao có thể mở miệng nói với cô?

●[3]●

Cô nửa ngủ nửa tỉnh dường như thấy hắn thì thầm nói gì đó, hình như nói chuyện điện thoại với người khác.

“Trình tiên sinh, thật ngại làm phiền ông. Việc này làm xong không cần đưa đến đảo ... Đúng, bởi vì bây giờ có việc, không thể không trở về ... đúng, tôi hôm nay trở về A thị ... Tốt, ông có thể từ từ sửa, cái này không cần sốt ruột ... đúng, không cần vội vàng, nhưng phải làm thật tốt ... Đúng vậy, phải làm cho nó trở thành thứ tinh xảo nhất thế giới ... Đúng, cô ấy càng thích thú ... ha ha, vâng và rồi, cảm ơn ông!”

Bởi vì đầu óc mơ màng, giờ phút này lại choáng váng dường như Tôn Ngộ Không cùng Transformers đang đánh lộn ở bên trong. Những lời nói của hắn cô nghe hỗn độn. Cố gắng nghĩ lại, một câu cũng không thể đoán được hắn vừa nói gì.

Đầu óc mất đi sự nhanh nhạy, cô cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ, lại thêm thiếp đi vào trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đổi

Trong lúc mông lung, Hứa Đồng cảm thấy như có người đang kéo. Cô mở mắt ra, nhìn thấy Cố Thần đang dùng chân cuốn lấy mình.

“Mấy bay đến nơi rồi sao?” Cô mơ hồ hỏi.

“Ân” Hần gạt đầu, động tác lưu loát đem cô cuộn lại “Chúng ta trở về”

Hần ôm cô ra khỏi khách sạn. Có xe đưa họ đến sân bay. Xuống xe, cách thật xa cô đã nghe được âm thanh roạt roạt. Ngẩng đầu vừa thấy, cách đó không xa là trục thẳng, cánh quạt trên đỉnh đã quay vù vù.

Có người từ trên đi xuống, đi về phía bọn họ. Người nọ đến gần, đó là một người trung niên quần áo chỉnh tề. Thoạt nhìn biểu tình lạnh lùng thản nhiên nhưng lại không làm người ta có cảm giác áp bách khó chịu. Ông ta đi đến gần, Cố Thần gọi ông ta một tiếng lão Lương, cúi đầu nói với Hứa Đồng: “Đây là quản gia của nhà họ Cố!”

Hứa Đồng âm thầm nháp lưỡi.

Đã là thời đại nào rồi lại còn có quản gia.

Lão Lương nhìn Cố Thần đánh giọng nói: “Lão gia đang từ Mi trở về gấp.”

Hứa Đồng nhìn thấy Cố Thần nhui mi, “Ông ấy trở về làm gì? Bảo ông ấy ở nước ngoài tĩnh dưỡng cho tốt, đợi khỏe hơn rồi trở về. Nếu hiện tại ông ấy trở về thì nói tôi đem Cố thị trả lại cho ông ấy, còn mình đi Mi gây lập nghiệp.”

Từ trong giọng nói của hần Hứa Đồng cảm nhận được, ngoài lí do vì sức khỏe của ba mình dường như còn có gì khác khiến cho hần không muốn ông ấy về nước.

Lão Lương rất nhanh chứng minh cho cảm giác của cô thật sự không sai, “Ba cậu nói ông ấy muốn gặp con hồ li tinh đã phá hoại hôn ước của cậu!”

Ông ta rõ ràng nhìn thấy Cố Thần trong tay còn ôm cô nhưng vẫn nói như vậy. Hứa Đồng nghĩ có thể thấy được ông ta ấn tượng đối với mình đã rất có thành kiến.

Cố Thần phì cười, vỗ vỗ cảm Hứa Đồng, không kiềm chế được nói: “Vậy ông cẩn thận xem bộ dáng của cô ấy, trở về miêu tả cho ông ấy nghe.”

Hứa Đồng trừng mắt lườm hần một cái, lấy tinh thần nhìn về phía lão Lương. Cô đang bệnh, vẻ mặt có chút mệt mỏi, khuôn mặt đỏ hồng, thoạt nhìn điềm đậm đáng yêu không nói nên lời.

Lão Lương nhìn thấy vẻ mặt của cô, ngây người..

Hứa Đồng bỗng cười với ông ta, “Xin chào!”

Lão Lương theo bản năng cũng đáp lại: “Xin chào!”

Cố Thần ôm Hứa Đồng lên phi cơ. Khi thoáng đi qua lão Lương, hần nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Lão Lương, chú ý giữ vững lập trường.”

Khóe miệng lão Lương hơi co lại.

Thật là kì lạ, rõ ràng muốn ra uy với cô gái kia, nhưng không tự chủ được lại làm vẻ mặt ôn hòa với cô ta. Cô gái này thật không đơn giản, có thể hóa giải được thị uy của ông. Xem ra lão gia có tư tưởng hàng yêu phục ma sẽ mất không ít công sức.

●]3]●

Đến A thị, Cố Thần lập tức đưa Hứa Đồng vào bệnh viện

Khi bác sĩ hỏi Hứa Đồng tại sao cảm lạnh, Hứa Đồng chỉ đáp: “Đỏ mồm hơi lại gặp gió” Cũng may bác sĩ cũng không tò mò, không tiếp tục hỏi, “Vậy tại sao lại đỏ mồm hơi? Tại sao lại gặp gió?”

Cố Thần ở một bên vẻ mặt không thay đổi, rất bình tĩnh, rất tự nhiên, giống như việc ra mồm hơi lại chịu gió này không hề liên quan đến hần. Cô không khỏi nhìn hần trừng hần hoàn hần.

Kiểm tra xong, cũng không có gì nghiêm trọng, trị liệu một lúc, Hứa Đồng rất nhanh hạ sốt, cũng không còn cảm thấy lạnh.

Đêm đó Hứa Đồng đòi về nhà, Cố Thần lại như thế nào cũng không đồng ý. Hần bắt Hứa Đồng phải ở bệnh viện một đêm.

Hứa Đồng cười: “Có phải hay không người càng có tiền càng phiền phức?”

Trách không được những đứa bé nhà nghèo so với các thiếu gia, thiên kim sức chống cự thường mạnh hơn, thì ra có rất nhiều tật xấu đều là vì nuông chiều mà nên.

Cố Thần không để ý tới cô, chỉ giao cho thư kí Trịnh đem giấy tờ đến, hẩn tạm thời ở trong bệnh viện giải quyết.

Hứa Đồng không khỏi sợ hãi cười, từ bao giờ cô chỉ cảm mạo qua loa thế này cũng có thể làm người ta coi trọng như thế. Từ trong đáy lòng trào ra một niềm vui. Thì ra cô cứ cho rằng mình chẳng sao cả, nhưng khi có người coi cô như công chúa để che chở vẫn không nhận được mà vui vẻ thế này.

Hai ngày sau cô xuất viện, Cố Thần đưa cô về nhà. Đường Hưng Bang nhìn thấy vẻ mặt cử chỉ của hai người chỉ cười mà không nói gì, yên lặng tránh đi.

Ông nhìn ra được chàng trai kia rất thương con gái nuôi mình, cảm thấy thật vui mừng. Hai người kia cùng nhau, tựa như bích nhân, có lẽ chính bọn họ cũng không biết được, bọn họ nhìn về phía đối phương, ánh mắt có bao nhiêu si mê lưu luyến.

●[3]●

Cố Thần bắt Hứa Đồng lên giường nằm nghỉ, phóng tầm mắt nhìn một vòng quanh phòng cô. Đây là lần đầu tiên hẩn tiến vào nơi của cô. Phòng rất nhỏ, không phải chỗ nào chỗ ấy đều màu hồng phấn, rất sạch sẽ. Bỗng nhiên hẩn dừng mắt ở nơi nào đó.

Trên ghế dựa có một chiếc đệm xù lông. Hẩn đi qua cầm lấy, khoe miệng cười tươi tắn, “Cái này, có phải là của anh? Không thể nghĩ được em còn giữ.”

Hứa Đồng giương mắt nhìn. Cái đệm kia đúng là ở trong xe Cố Thần. Cô đã lấy đem về vì trên nó bị dính máu. Chính cô cũng cảm thấy kì quái, tại sao cô lại mất công giặt nó sạch sẽ đặt ở trong phòng mà không vứt quách đi.

Hứa Đồng nhảy mất mấy cái, cười tủm tỉm trả lời hẩn: “Đồ của anh toàn là đồ hàng hiệu đắt tiền, chính vì vậy mới không vứt đi!”

Cố Thần không khỏi cười. Bỗng nhiên lại nhìn thấy một chiếc hộp ở một góc sáng sủa. Nụ cười của hẩn biến mất. Chiếc hộp kia rất quen thuộc, đó là tự hẩn đặt mua. Đưa tay mở ra, một kiện sườn xám im lặng nằm bên trong, giống như mang theo vài phần oán trách. Đầu ngón tay hẩn vuốt phẳng trên nền vải, đáy lòng dội lên một tia kì lạ. Có lẽ đàn ông trong thiên hạ đều giống nhau, bình thường lãnh cảm cứng rắn đến đâu, khi bị một phụ nữ tiến vào, từ đó về sau liền không thể tiếp tục hồ hững với cô ấy mà chỉ có thể bảo hộ thương tiếc không thôi. Trong lòng hẩn khẽ tự trách cùng đau đớn.

Hẩn quay đầu nhìn cô, không đầu không đuôi nhẹ nhàng nói một câu: “Xin lỗi”

Không biết có phải khi người ta sinh bệnh đều trở nên rất yếu đuối hay không. Mà chỉ thản nhiên một câu này lại làm cho Hứa Đồng cay cay mắt. Cô biết hẩn giải thích vì cái gì.

Nhăn nhăn mũi, cô thì thầm nói: “Anh đừng giả bộ, chờ em khỏe lại, em đem anh bán đổi lấy đường ăn!”

Hẩn bị một câu hồn dỗi của cô chọc cười, “Chỉ đổi lấy đường, không phải rất phí phạm hay sao?”

Cô chớp mắt, “Anh đã đến nước bị người khác đem đổi đi, lại vẫn không quên tự mãn! Thực anh chỉ đáng đổi lấy giấy vệ sinh thôi, vậy mà anh còn nghĩ đem mình đổi lấy đường là không đáng so với giá trị của anh sao! Xì!”

Hẩn đi đến bên giường, cầm tay, nhìn vào đáy mắt cô, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Dao Dao, em có phải có điều muốn nói với anh hay không?”

Hứa Đồng giật mình, chớp mắt hỏi lại: “Còn anh? Anh có điều gì muốn nói với em hay không?”

Cố Thần bình tĩnh nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói: “Có, nghỉ ngơi cho tốt, nhớ rõ lời dặn của bác sĩ, uống thuốc đúng giờ. Anh phải đi làm đây.”

Hứa Đồng xịu mặt xuống: “Anh muốn nói cái này sao?”

Ngay cả hai chữ “Xin lỗi” đều đã nói ra miệng, lại cố tình không chịu nói ra ba tiếng “Anh yêu em”

Cố Thần nhìn cô, chậm rãi gật đầu.

Ánh mắt hẩn sâu thẳm, đáy mắt như ẩn chứa vô số những tia kì lạ, cô nhìn vào lại không hiểu. Đến tận cùng trong lòng hẩn suy nghĩ cái gì?

Cô dỗi, “Được rồi. Thời gian chúng ta cuộc một tháng cũng sắp hết!”

Cố Thần giương mi, “Vị thế?”

Bộ dáng hẩn thờ ơ làm cho cô không được tự nhiên, “Nói cho đúng là, anh thực sự không có gì muốn nói cho em biết? Ví dụ như cái đã cá cược kia?” Cô nhắc lại hẩn một lần, tức giận nên tuôn ra, “Muốn nói thì hiện tại nói đi, nếu không thì một tháng coi như đã qua,” Cô dừng lại một chút, không tiếc lời ngoan tuyệt, “Nếu không phân thắng bại, chúng ta không cần gặp mặt nữa!”

Cô cuối cùng cũng bắt đầu ngoan cố. Ở trên đảo, hai người rõ ràng đã thân mật như vậy, giờ lại có thể đơn giản nói ra một câu.

Cố Thần nhủ mày. Trong lòng hắn tính toán một chút thời gian. Việc nọ chỉ còn vài ngày nữa là làm xong, nếu tính không nhầm thì trong thời gian một tháng này có thể hoàn thành. Trầm ngâm xong, hắn mở miệng: “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi.” Hắn quyết định tạm thời không nói gì, chỉ vài ngày nữa mà thôi, một nhảy mất là qua.

Cố Thần mặt nhăn nhu mày.

Hứa Đồng không biết được ngọn nguồn, nghe hắn nói như vậy không khỏi chán nản, “Cố Thần!” Đây là lần đầu tiên cô gọi tên đầy đủ của hắn, nghiêm nghị lại lạnh lùng như vậy, “Lần sau gặp mặt nếu anh còn không nói, như vậy coi như chúng ta cả đời không có duyên đi!”

Lời vừa nói khỏi miệng, ngay cả chính cô cũng thấy ngoài ý muốn, lại có thể đem lời nhẩn tâm như vậy nói ra. Từ khi nào thì cô trở nên tùy tiện như thế.

Cố Thần nhủ chặt mi. Ở đáy lòng cũng cảm thấy tức giận. Bọn ở cùng đã cảm thấy thật hòa hợp, cô lại bắt đầu bướng bỉnh. Đối với cô, hắn đã cố gắng mọi cách để nhân nhượng, chẳng nhẽ những hành động thực tế như vậy lại không hơn một câu nói kia?

Chung quy là tính nết thiếu gia, hắn cũng có chút tức giận.

“Được, tùy em.” Hắn đứng dậy liền đi. Tới cửa lại vẫn không nhận được quay đầu. Đáng tiếc cô đã trở mình quay mặt lại, căn bản không nhìn được hắn đã mềm lòng.

Cố Thần một lần nữa lại tự nhắc mình phải cứng rắn, thông thả quay đầu bước đi. Ra đến cửa không hỏi âm thầm thờ dài.

Lần yêu này tốt xấu đối với hắn cũng là lần đầu tiên, cũng không có kinh nghiệm. Trước kia luôn là các cô gái cố gắng đi làm hắn vui vẻ, hiện tại phong thủy lại thay đổi, trở thành hắn phải trăm phương nghìn kế tìm cách để làm cô vui lòng. Nghĩ việc kia dù sao cũng sắp hoàn thành, cùng lắm thì lần sau nói với cô cũng được, lúc này cứ tạm thời rời đi. Cả hai đều bướng bỉnh cố chấp như vậy, thật sự bất ngờ. dù sao hắn chưa từng thật lòng đi dỗ ai, lần này hắn ở lại, cũng không biết tiếp tục làm như thế nào để cả hai cùng xuống nước.

●[3]●

Hứa Đồng trong lòng u oán không thôi. Hắn rõ ràng yêu cô, lại cố tình không chịu mở miệng nói ra. Nhưng việc hắn làm tất nhiên so với một câu nói kia quan trọng hơn rất nhiều, nhưng phụ nữ vốn là loại động vật luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn. Hắn lại từng bao nhiêu lần vô tâm làm tổn thương cô. Cô chẳng qua muốn hắn nói một câu, chẳng sợ cả đời chỉ nói một lần cũng tốt. – ván bài này hắn thua, hắn yêu cô. Nếu hắn nói, cô nhất định sẽ gỡ bỏ phòng bị trong tim, lau đi những khúc mắc còn sót lại ở đáy lòng. Có thể hay không lại là, hai người bọn họ đều cố chấp. Trong lòng bất luận đã yêu đến đâu nhưng miệng lại vẫn cố tỏ ra cứng rắn.

Hứa Đồng thờ dài.

●[3]●

Bệnh của Hứa Đồng đã khỏi hoàn toàn, nhưng tinh thần có chút buồn bực không vui

Cô cũng không đi làm. Cố Thần giúp cô xin nghỉ phép còn rất nhiều ngày nữa mới hết hạn. Cô chỉ ở nhà, mệt mỏi. Hai ngày này, người nọ quyết tâm không tới tìm cô. Trong lòng cô không khỏi thầm oán. Chẳng qua là một câu nói của cô mà hắn không thèm đến, thực sự là nhỏ nhen. Hứa Đồng rầu rĩ ghé vào cửa sổ, buồn bã ỉu xiu thờ dài, bộ dáng phiền não như đang chờ trời sập xuống vậy. Cô không biết rằng, bộ dáng phiền não u buồn của cô, người ngoài nhìn vào, chính là cái gọi là “nhớ nhung”

●[3]●

Vài ngày liên tiếp nghe Hứa Đồng thờ dài, Đường Tráng dường như muốn phát điên. Anh không biết hai sinh vật không bình thường kia đã xảy ra mâu thuẫn gì, chỉ biết là nếu còn tiếp tục như vậy, so với Hứa Đồng anh còn trở nên không bình thường hơn.

Nghe đến lần thứ một nghìn là một tiếng thờ dài của Hứa Đồng xong, Đường Tráng không thể nhịn được kêu lên: “Đừng có ở nhà thờ dài nữa! Thờ tới thờ lui làm anh phiền muốn chết được! Đi ra ngoài một chút, theo anh đến quán mặt chược giải sầu, bằng không tìm việc gì làm đi. Trong hai phương án này chọn lấy một, tóm lại không được ở nhà! Thật sự chịu không được em, còn trẻ tuổi như vậy đã mắc bệnh suy nghĩ như mấy bà lão ấy!”

Hứa Đồng ngẩng lên, đi ra ngoài một chút cũng tốt, liền cùng Đường Tráng xuất môn.

Trên đường cô trêu chọc Đường Tráng, “Tráng Tử, anh bị Dương Dương làm hỏng rồi, nói chuyện càng ngày càng dài dòng linh tinh. Hôm nay nếu đổi là trước kia, anh nhiều nhất chỉ nói một câu: Cút đến quán mặt chược đi! Đừng ở nhà làm phiền lão tử!”

Đường Tráng gõ cô một cái, “Cút đi, dám nói chuyện vô phép với anh trai cô như vậy sao! Muốn ăn đòn có phải không! Đứng rồi nha đầu, anh nghe nói một việc, hình như gần đây em gái kia của em có qua lại với tên lưu manh Nghiêm Xương Thạch. Hai người này quan hệ với nhau, anh có cảm giác vô cùng kì lạ.”

Hứa Đồng hiểu lời Đường Tráng muốn ám chỉ. Chương Thực Đồng cùng Nghiêm Xương Thạch cùng thông đồng. Hai người kia liên kết với nhau, đừng nói Đường Tráng, ngày cả cô tự đáy lòng cũng có một dự cảm chẳng lành.

“Nghe nói công trình quảng trường Cẩm Tú kia Nghiêm Xương Thạch có hợp tác cùng Cố Thần. Đứng rồi, anh nói với em chuyện này, vài ngày nay Cố Thần không tới tìm em em cũng không cần than ngắn thờ dài như vậy. Công trình quảng trường Cẩm Tú sắp đến ngày bàn giao, Nghiêm Xương Thạch lại

đột nhiên phải tay. Hắn nói nguyên vật liệu kia đã có việc dùng đến, không thể tiếp tục hợp tác, bảo Cố Thần đi tìm đối tác khác. Cố Thần đành phải đi tìm nhà cung cấp mới, nhưng kì lạ là dù hắn tìm ai cũng nhận được câu trả lời là nguyên liệu vừa mới thanh lí hết. Hắn không đến tìm em, anh nghĩ nhất định là có việc bận. Lại nói công trình này Cố thị nếu không giao đúng ngày đã thỏa thuận có nghĩa là vi phạm hợp đồng. Lúc này mọi việc đang rất cấp bách, em cùng dùng lấy mấy việc còn con đi so đo với người ta. Trước đây em rộng lượng là thế, sao bây giờ lại trở nên hẹp hòi như vậy? Thế mới biết, phụ nữ chỉ đáng yêu khi còn nhỏ thôi à!”

Lời thuyết giáo này từ miệng Đường Tráng nói ra, Hứa Đồng cảm động đến nỗi không biết nên khóc hay nên cười. Cô hơi ngạc nhiên, thì ra chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã xảy ra chuyện như vậy. Cô hỏi Đường Tráng: “Sao anh biết nhiều như vậy? Là hắn nói cho anh?”

Đường Tráng nhún vai, liếc nhìn Hứa Đồng. “Làm sao có khả năng! Ngay cả em hắn ta cũng không nói, lại đi nói cho anh sao? Là một tên tiểu đệ anh vừa thu nạp không lâu nói. Cậu ta bảo mình biết một tên thủ hạ cấp dưới đắc lực của Nghiêm Xương Thạch, việc này đều là từ miệng tên đó mà ra.”

Hứa Đồng trầm ngâm một chút, lúc mở miệng đã trở nên có chút nghiêm trọng. “Anh nói tên tiểu đệ mới này hiện giờ ở quán mặt chược sao? Cho em gặp hắn, em muốn biết chuyện đã phát sinh đến mức nào, phiền toái này Cố Thần có thể giải quyết hay không?”

●[3]●

Khi Hứa Đồng cùng Đường Tráng chạy đến quán mặt chược, một đám người đang vây quanh ở cửa. Bọn họ giống như vậy xem cái gì đó, còn phát ra những âm thanh sợ hãi.

Đường Tráng hướng về phía đám người kêu một tiếng: “Này! Ta bảo các người coi tiệm, kết quả lại tụ tập ở cửa để làm gì hả?”

Mọi người đồng loạt quay đầu, tản ra để trống một lối đi vào. Hứa Đồng giương mắt nhìn qua, phát hiện ở giữa đám người, là một người trẻ tuổi. Trong tay cậu ta đang đùa nghịch một cây dao, hai tay linh hoạt xoay, còn dao ở trong mười ngón tay bay nhanh thành một mảnh màu bạc lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Hứa Đồng không khỏi tán thưởng một câu: “Giỏi quá! Rất hay!”

Trách không được mọi người đều vây quanh xem, cậu ta bày trò này thật vô cùng phấn khích.

Cậu ta nhìn thấy Đường Tráng, dừng tay đi tới cười hi hi kêu một câu: “Tráng ca!” Lại quay đầu nhìn về phía Hứa Đồng, thông minh chào hỏi cô: “Đây nhất định là Đồng tỷ mà mọi người nói đi? Xin chào!”

Hứa Đồng cười vang lên, “Không cần gọi Đồng tỷ, hai chúng ta không biết ai nhiều tuổi hơn ai đâu!” Dừng lại một chút, ngẩng đầu hỏi Đường Tráng, “Cậu ta chính là vị huynh đệ mới mà anh nói sao?”

Đường Tráng gật đầu, “Hắn gọi Tiểu Đồ”

Hứa Đồng nói với cậu ta: “Tiểu Đồ, tôi có chuyện muốn hỏi cậu, có thể hay không qua bên này một chút?”

Cậu ta cười đồng ý. Tránh khỏi đám đông, Hứa Đồng đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn: “Làm sao cậu biết thủ hạ của Nghiêm Xương Thạch?”

Tiểu Đồ thông dong đáp: “Chúng tôi trước đây là hàng xóm, sau đó chuyển nhà đi, không lâu sau tình cờ gặp lại.”

Hứa Đồng hơi chau mày, trầm giọng lại hỏi: “Vậy cậu tại sao không cùng cậu ta đi theo Nghiêm Xương Thạch tìm cơ hội phát tài? Vì cái gì lại lựa chọn đến chỗ chúng tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Trúng chiêu

Khi Tiểu Đồ trả lời, giọng nói rất thành thực, “Nghiêm Xương Thạch không phải là người tốt!”

“Cố Thần với Nghiêm Xương Thạch tại sao lại thành thế này?”

Tiểu Đồ có chút ấp úng, “Chính là ... là ... vì phụ nữ! Nghe nói cách đây không lâu vị hôn thê trước của Cố Thần đã cưỡng ép Nghiêm Xương Thạch bí mật đính hôn rồi. Sau đó Nghiêm Xương Thạch lấy cớ rút khỏi công trình, còn âm thầm ra tay cản trở”

Hứa Đồng nhún mày, “Lão ta có ý định làm khó dễ Cố Thần?”

Cố Thần gật đầu nói phải, lại đáp: “Nghe nói Cố Thần ... à, Cố tổng, bị Nghiêm Xương Thạch lấy thúng úp voi. Dù nhà họ Cố có là gia tộc đại tài đại thế, nhưng người đời có câu, dân không cùng quan đầu, quan không cùng trộm đầu. Cho nên chỉ cần nhẫn nại, chắc Cố tổng nhất định sẽ không lựa chọn lật mặt với Nghiêm Xương Thạch!”

Dừng lại một chút, mang theo vài phần do dự còn nói: “Nghe nói Đồng tỷ quan hệ với Cố tổng rất tốt, nói vậy tức là vị hôn thê trước đây của Cố tổng nhất định sẽ không bỏ qua, Đồng tỷ nên cẩn thận một chút!”

Nghe hẳn nói xong, Hứa Đồng không khỏi giương mắt, “Cách nói năng, kiến thức của cậu thực không tầm thường, tại sao lại đến nơi này? Tôi tin cậu có nhiều lựa chọn tốt hơn.”

Tiểu Đồ ngại ngùng cười, “Đâu có, tôi cơm còn ăn không đủ no, cũng may Tráng ca chịu thu nhận!”

Hứa Đồng trầm ngâm gật đầu, đưa mắt nhìn con dao trong tay hắn, thuận miệng khen một câu: “Chiếc dao này thật đẹp!”

Tiểu Đồ vội vã mang cây dao ra phía trước, dùng chiếc bao vải ở trước ngực lau qua, “Con dao này rất khó tìm được chiếc thứ hai. Đồng tỷ, nếu chị thích thì cầm đi, bình thường cũng có thể dùng để phòng thân!”

Hứa Đồng vốn không có ý định xem, nhưng thấy người đối diện nhiệt tình như vậy, ngay cả chuỗi dao đều lau sạch mới đưa qua, nếu không nhận có vẻ có chút không phải, cô cười cười, nhận lấy. Nắm con dao ở trong tay, xoay hai vòng xem xét, khen một câu, “Không sai, rất vừa tay, thật là thứ tốt! Nhưng đối với tôi thì vô dụng, gặp nguy hiểm có khi còn làm thương chính mình, cho nên cậu vẫn giữ lại là hơn!”

Tiểu Đồ đưa tay nhận lại con dao, cười hỏi Hứa Đồng: “Đồng tỷ còn chuyện gì muốn hỏi sao?”

Hứa Đồng lắc đầu, “Cậu đi ra cùng bọn họ đi.”

Tiểu Đồ vâng một tiếng, hai ba bước Hứa Đồng đã không nhìn thấy bóng dáng cậu ta. Cô nhũn mảy thật chặt, lập tức đi tìm Đường Tráng, dặn dò anh: “Đề phòng người tên Tiểu Đồ này”

Đường Tráng không khỏi hỏi: “Cậu ta có gì không được sao?”

“Có chút lạ, cũng nên đề ý, dù sao cẩn thận vẫn hơn”

Đường Tráng nghĩ lại, cảm thấy Hứa Đồng nói có lý, liền gật đầu đồng ý.

●[3]●

Hết đời, Hứa Đồng lại vô cùng lo lắng cho Cố Thần. Quảng trường Cẩm Tú vốn là một công trình có quy mô rất lớn. Sau khi Chính phủ tiếp quản hạng mục này, lại quyết định mở rộng kiến thiết, đem nơi này trở thành quảng trường lớn nhất cả nước thậm chí là Châu Á, nên đầu tư rất lớn. Ngày bàn giao công trình ngày càng gần, Nghiêm Xương Thạch lại đột nhiên dờ mắt đắm ngang, lần này đối với Cố Thần mà nói, sự việc đã trở nên rất khó giải quyết.

Hứa Đồng lo lắng, cô gọi điện cho thư kí Trịnh, hỏi tình hình của Cố Thần. Thư kí Trịnh nói với cô: “Tôi cùng Cố tổng hiện tại đang ở C thị. Dự định vài ngày sau có thể trở về. Cố tổng hiện giờ đang cùng phía đối tác họp, tạm thời không thể nghe máy. Cô có muốn đợi Cố tổng kết thúc cuộc họp tiếp điện hay không?”

Hứa Đồng suy nghĩ một chút nói: “Không cần, đợi mọi người trở về rồi nói sau. Cứ để cho anh ấy tập trung giải quyết công việc.”

Cúp máy, Hứa Đồng ngồi yên trên sofa, bất động thật lâu không rõ vì cái gì, trong lòng luôn có cảm giác bất an. Cô cảm thấy dường như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra. Sẽ là chuyện gì đây?

●[3]●

Ngày hôm sau, trong lúc Hứa Đồng còn ngủ, mơ hồ nghe được bên ngoài có tiếng ồn ào. Không thể tiếp tục ngủ, cô đứng dậy rửa mặt. Vừa xong, chợt bên ngoài cửa sổ có người kêu cô: “Đồng tỷ, Đồng tỷ, Tráng ca gọi chị ra đây một chút!”

Hứa Đồng ra mở cửa, nhìn thấy Tiểu Đồ đang đứng ở trước. Thấy cô đi ra, Tiểu Đồ vội vàng nói: “Đồng tỷ, nhanh, có người sáng sớm đã đến, nói sẽ giải tòa Lão Nhai, hạn trong vòng ba ngày bàn giao mặt bằng, nếu không sẽ cưỡng chế giải tòa!”

Hứa Đồng nghe xong kinh ngạc, “Bọn họ là ai?”

Tiểu Đồ đáp: “Là người ở công ty Nghiêm Xương Thạch!”

Hứa Đồng nghe xong cảm thấy tình thế vô cùng nghiêm trọng, vừa cùng Tiểu Đồ vội vã chạy đi, vừa hỏi hắn: “Người của Đường Tráng đâu?”

Tiểu Đồ trả lời: “Tráng ca đã trở về gọi người, anh ấy bảo em tới gọi chị một tiếng, nói chị thông minh phản ứng nhanh, gọi chị ra trước. Bên ngoài đều là những người lớn tuổi ở Lão Nhai, Tráng ca nói chị đừng để cho những tên kia làm họ bị thương!”

Hứa Đồng nghe cậu ta nói như vậy, không hề nghi ngờ gì, tiến đến phía đang tranh cãi ầm ĩ, còn dặn dò Tiểu Đồ: “Cậu nhanh chạy về quán mặt chược, nói bọn Tiểu Ngũ Nhị Hoa ngăn Đường Tráng lại, đừng để anh ấy dẫn người lại đây. Nếu anh ấy bị kích động chỉ sợ sẽ không cứu vãn nổi sự việc!”

Cô cảm thấy việc phát sinh hôm nay thật kì lạ, nói giải tòa liền giải tòa, nhanh như vậy, rất không hợp lý. Không biết bọn chúng làm trò gì, nên phải cực kì cẩn thận, không thể để trùng kế. Vạn nhất Đường Tráng mang theo người đến, chắc chắn chỉ ba phút sau sẽ có xe cảnh sát đến bắt họ đi. Tiểu Đồ nghe xong lời cô nói, lập tức đồng ý, quay đầu thực mạng chạy về quán mặt chược.

Hứa Đồng nhìn theo cậu ta, đáy lòng trào lên một cảm giác lạ. Trong lúc nhất thời không thể nhận ra được cảm giác này vì sao mà có. Tiếng tranh cãi phía trước càng ngày càng lớn, Hứa Đồng bất chấp, nổi giận dưng dưng hướng đến.

●]3]●

Sự tình đến tột cùng phát sinh như thế nào, Hứa Đồng căn bản không hiểu được. Cô chỉ là nhìn thấy có người đến làm loạn ở Lão Nhai, tức giận chạy vào đám người cùng tranh cãi. Sau khi cô đến, đám người kia đang giữ ưu thế biến thành yếu thế. Trên đời này, có thể so sánh với nôm mép Hứa Đồng chắc không quá vài người. Vì vậy bọn người kia trở nên có chút bối rối, chúng mang người đi đến phía trước vây quanh, cùng Hứa Đồng và những người ở Lão Nhai lời qua tiếng lại.

Trong hỗn loạn, Hứa Đồng cảm thấy ngực mình bị người kia đẩy. Mặc kệ là hấn vô tình hay cố ý, đối với Hứa Đồng mà nói, hành động này làm cô thực sự tức giận.

Cô dùng sức đẩy người đó, lại mắng hấn một câu: “Anh dám động vào tôi, có phải chán sống hay không?” Người đó bị cô đẩy lùi về sau hai bước, sau đó lấy được thăng bằng tiến lại, nhìn Hứa Đồng rống lên chửi bậy. Sau đó, Hứa Đồng cảm thấy từ phía sau có một lực rất lớn đẩy cô nhằm hướng người nọ lao về phía trước. Cùng lúc đó, bên cạnh mình có bóng người vụt qua, cao giọng quát: “Mày muốn làm gì!” Cô cũng muốn hỏi hấn muốn làm gì? Làm sao đang yên đang lành lại ở phía sau đẩy cô. Nhưng lực đẩy quá mạnh, cô không kịp mở miệng, cũng không kịp giữ thăng bằng, chân vẫn lao về phía trước.

Sau đó, cô đâm vào người nọ. Cô đẩy hấn ra, nghiêng người đi lại nghe thấy tiếng người bên cạnh: “Cô muốn làm gì! Mau dừng tay lại!”

Cô ngạc nhiên không hiểu, hấn thực ra là muốn nói đến cái gì? Cô không kịp nghĩ hoặc, người kia so với cô cao lớn hơn nhiều, tại sao lại giữ thăng bằng kém như vậy. Sau khi hai người va chạm, hấn không thể đứng vững. Cô dùng sức đẩy người đó ra, nhưng hấn lại không hề nhúc nhích.

Bỗng nhiên cô nghe thấy bên cạnh có tiếng người kêu rất to: “Giết người! Giết người! Có giết người!”

Mới đầu cô còn mơ mơ tỉnh tỉnh không biết chuyện gì xảy ra. Dần dần thấy quần áo ẩm ướt, cô lấy tay sờ, đẩy người kia ra. Cô thấy trên người hấn cầm một chuôi dao rất sâu, chung quanh mũi dao kia, máu rỉ ra thành dòng.

Người nọ đau đớn rên rỉ, thanh âm ngày càng nhỏ, hô hấp ngày càng yếu. Hứa Đồng cúi đầu nhìn mình, trong lòng bàn tay đều là máu, nhìn thấy ghê người. Cô nhúm mày lại, nhìn người đó co quắp nằm trên đất.

Thật buồn cười, hấn phần giận dưng đưa tay, run run chỉ về phía cô, muốn nói điều gì đó lại không có sức nói ra, như thể “Cô ta là hung thủ giết người”.

Cô không kiên nhẫn, đứng lên, thản nhiên nói với vị cảnh sát “Người không phải tôi làm bị thương” Vị cảnh sát kia vẻ mặt đồn dập, nóng nảy nói, “Ồ đây tất cả mọi người đều nghe thấy cô mắng “Anh dám động vào tôi, có phải chán sống hay không?” Sau đó liền nhắm phía người bị thương lao đến cho hấn một dao, bây giờ lại nói vậy sao?”

Hứa Đồng theo dõi ông ta, lẳng lặng nói: “Tôi không xông lên, có người ở sau lưng đẩy tôi, các ông nên đi tìm người đó mà hỏi, hung thủ thực sự là hấn, không phải tôi!”

Vị cảnh sát kia nhúm mày, trên mặt hiện lên một chút ngạc nhiên. Trong lòng Hứa Đồng khẽ cười lạnh. Quả nhiên vị cảnh sát này đã bị Nghiêm Xương Thạch mua chuộc. Cô vừa đề cập đến chân tướng sự việc, ông ta liền muốn gạt phắt đi. Ở trong lòng bọn họ, cô chắc chắn sẽ phải một phen nước mắt nước mũi đầm đìa, cho đến khi bị xử vẫn không biết mình tại sao mà chết mới đúng.

Vị cảnh sát kia rất nhanh thu lại cảm xúc trên mặt, quát hỏi cô: “Đừng có ý đồ vu oan giáng họa! Việc này là người khác làm, nhưng trên con dao máu vẫn tay đều là của cô, cô giải thích thế nào?”

Hứa Đồng cười một cái, dường như không thêm giải thích. Kì thật chúng cần gì phải làm điều thừa thãi, thậm chí cô làm gì? Mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, đây là kế hoạch của Nghiêm Xương Thạch, dù cho nói cái gì đều là ngụy biện, đều là ngoan cố không chịu nhận tội. Mà cho dù cô có nhận hay không, chỉ cần bọn thổ phỉ kia hợp tác với cảnh sát, khẳng định một mực chắc chắn hung thủ là cô, thì tội danh kia cho dù thật hay giả, thì cũng làm gì còn cần đến cô có chịu nhận tội hay không?

Hứa Đồng nhìn vị cảnh sát kia, mỉm cười nói: “Đồng chí cảnh sát, ông cũng không biết trên dao kia tại sao có vân tay của tôi sao? Tôi còn tưởng trước đó Nghiêm Xương Thạch đã nói cho ông rồi cơ!”

Vị cảnh sát kia nghe cô nói như vậy, khuôn mặt tối lại, hung tợn cảnh cáo cô: “Cô không cần vì muốn trốn tội mà có ý đồ bôi nhọ người thi hành công vụ! Như vậy tội càng thêm tội!”

Hứa Đồng cười lạnh, “Tội? Tội gì? Đây đều là các người muốn gán tội cho người khác. Chẳng lẽ ông thật sự không biết chân tướng là cái gì sao? Được

rồi, coi như là ông không biết đi, như vậy để tôi nói cho, rốt cuộc là thế nào nhé!”

Cô dừng lại một lúc, lấy hơi nói tiếp: “Chuyện kì thật rất dễ dàng nhận thấy. Đồng chí cảnh sát, tưởng tôi không biết gì quá thật hoang đường! Chẳng qua là Nghiêm Xương Thạch cho người trà trộn vào lấy vân tay của tôi, sau đó lại phái người đến giải tòa Lão Nhai – ông ta có thủ tục giải tòa hợp pháp này chắc đi đường ngang ngõ tắt mất không ít tiền đi, đương nhiên không loại trừ khả năng các ông ở giữa tận lực giúp ông ta làm sự nghiệp kiến thiết xây dựng tổ quốc – Tiếp theo, ông ta đạo diễn một màn hỗn loạn đem tội giết người đổ lên đầu tôi, làm cho tôi trước mặt bao nhiêu người hết đường chối cãi. Không chỉ như vậy, ông ta còn sớm mua chuộc các ông, nhất định phải đem tội danh này từ giả làm thật, tổng bằng được tôi vào tù, để cho hấn có tỷ mặt mũi ở trước người đàn bà kia, tôi nói có đúng không, ngài cảnh sát!”

Những lời Hứa Đồng nói làm vị cảnh sát kia chảy mồ hôi lạnh xuống. Công tác nhiều năm như vậy, muốn làm cho người khác nhận tội, chưa bao giờ ông ta cảm thấy khó như hôm nay. Cô gái này tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng đầu óc cực kì sắc bén, có thể trong thời gian ngắn ngui thông suốt toàn bộ sự tình. Về sau, ông ta nhất định phải cẩn thận hơn, quả là một khúc xương khó nhai, không thể coi thường. Một khi cô ta có thể tìm được chứng cứ chứng thực những điều cô ta nói là đúng, khi đó đúng là đại họa.

Hứa Đồng nhìn thấy vị cảnh sát kia sắc mặt xanh mét, không khỏi cười ra tiếng, “Từ đầu đến đuôi chỉ là một màn kịch mà thôi. Cái gọi là người vô tội bị thương kia, không chừng vài ngày nữa sẽ được xuất viện. Đồng chí cảnh sát, ông nhất định phải nắm chắc thời gian, trước khi hấn xuất viện nhanh nhanh định tội tôi, bằng không, đợi đến khi hấn không có việc gì hoặc là có người đến giúp tôi lật lại bản án, chỉ sợ đến lúc đấy đã quá muộn!”

Vị cảnh sát kia tức giận nghiến răng, “Tôi chưa bao giờ gặp qua tên tội phạm nào càn rỡ như cô! Trên dao có vân tay của cô, bên cạnh mọi người nghe thấy cô kêu gào giết người, cô lại còn có thể đem tội danh đổ lên đầu người khác. Cô còn trẻ tuổi như vậy mà có thể lật ngược đen trắng, thật vô liêm sỉ!”

Giờ phút này, Hứa Đồng như nhìn thấy Chương Thực Đồng đang ở trước mặt. Cô không nhìn được cười rộ lên, cười đến nước mắt chảy ra. Thật châm chọc, những lời này nên dùng cho chính bọn họ mới đúng, lại bị bọn họ đẩy sang cho người khác. Cô ngừng cười, nhìn vị cảnh sát kia hỏi: “Ngay từ đầu ông đã nhân mạnh, trên dao có dấu vân tay của tôi, ý muốn nói, nếu tôi vô tội, nếu hung thủ là người khác, vì sao trên dao không có dấu vân tay người đó? Tiên sinh, tôi không tin ông ở trong ngành nhiều năm như vậy không biết có tiểu xảo – dùng băng dính quấn vào đầu ngón tay, vì thế đừng nói là vân tay, ngay cả mồ hôi cũng không thể dính vào một chút!”

Vị cảnh sát kia sắc mặt kinh hãi, một câu cũng nói không nên lời. Giờ phút này ông ta chỉ cảm thấy hối hận, hối hận trước đã quá mức khinh địch. Cô gái trước mắt này cái gì cũng biết, mỗi câu cô ta nói ra, quả thật khó đối phó.

Lúc này có người gõ cửa tiến vào, cúi người nói nhỏ với ông ta gì đó. Hứa Đồng nhìn thấy, khuôn mặt ông ta sáng lên, gật gật đầu nói với người kia một câu: “Tôi đã biết, cậu ra ngoài trước đi!” Trong giọng nói khó có thể che dấu sự vui mừng. Sau đó ông ta quay về phía Hứa Đồng, lớn giọng tuyên bố: “Hứa Đồng, những gì cô vừa nói chẳng qua chỉ là ngụy biện! Tôi nói cho cô biết, bây giờ, lời nói dối của cô đã bị vạch trần! Người vô tội kia bị thương nặng đã không thể tiếp tục điều trị! Nếu đây là một màn diễn, làm sao có khả năng xuống tay độc ác như vậy?”

Hứa Đồng nghe xong không khỏi run lên, thì ra người đó đã chết. Với kết quả này, ai sẽ tin lời cô nói, rằng bọn hấn thực ra là cùng hội cùng thuyền?

“Hứa Đồng, tôi xem cô lần này còn lấy cái gì để chối cãi!” Hứa Đồng bắt đầu thấy bất an, hai ngày rồi người nhà cũng chưa đến gặp cô. Đám cảnh sát ra về đạo mạo kia lúc nào thăm vấn cô cũng lập đi lập lại: “Hứa Đồng, cô nên thành thật nhận tội đi! Trên hung khí có dấu vân tay của cô, những người đứng xem đều thấy cô cùng người bị hại to tiếng qua lại, còn hỏi đối phương là chán sống sao. Sau đó anh ta ngã vào người cô, lúc tách ra trên người đã bị đâm. Tiếp theo đưa đến bệnh viện không trụ được mà phải bỏ mình. Hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, cô nên ngoan ngoãn nhận tội đi. Nếu không, cho dù cô kiên trì không nhận, nhưng với những chứng cứ này chúng tôi cũng có thể có cơ sở khép tội cô!”

Hứa Đồng không khỏi cười lạnh: “Các người đều nói, cho dù tôi không chịu nhận tội, cũng có thể khép tội tôi, vậy tại sao mỗi ngày còn lôi tôi ra thăm vấn? Án no không có việc gì làm sao? Tùy các người làm thế nào, tôi không nhận là không nhận! Nhận cái gì kì thật cũng không quan trọng, không phải sao?” Kịch bản này Nghiêm Xương Thạch vốn đã an bài tốt, bọn họ chỉ từng bước hoàn thành vai diễn. Nếu muốn nói sự việc ngoài kịch bản duy nhất thì đó là người kia ngoài ý muốn bỏ mạng. Thật bất hạnh, chẳng qua là một màn diễn đi hãm hại người khác, kết quả lại làm chính mình mất mạng, cái này không phải báo ứng thì gọi là cái gì?”

Mọi người thăm vấn bị bộ dáng bất cần của cô làm cho tức giận, “Hứa Đồng cô nghiêm túc một chút! Cô nghĩ đây là nơi nào? Nhà cô hay là cái chợ! Nghĩ muốn nói hươu nói vượn gì thì nói sao! tốt nhất nên thành thật, đừng vu oan giáng họa cho người khác, làm cho mình tội càng thêm nặng!”

Hứa Đồng không kiên nhẫn đáp, “Thật là kì quái, tại sao các vị cảnh sát đều thích mắng người khác là nói hươu nói vượn nhỉ? Kì thật, các người so với bất kì người nào khác mới là nói hươu nói vượn!” Mấy vị cảnh sát này bị cô làm cho mất mặt, không khỏi nguyên rủa cô: “Quả không thuốc nào chữa được! Thái độ cô như vậy, nhất định sẽ bị nghiêm trị!”

●]3]●

Hai ngày sau, người nhà rốt cuộc đến thăm cô.

Đường Tráng cùng Dương Dương vừa xuất hiện, Hứa Đồng lập tức ngây người. Trên mặt bọn họ đều mang theo vết thương. Thậm chí cánh tay Đường Tráng còn bó thạch cao. Giọng nói Hứa Đồng run run, mắt ướt nước. “Sao lại thế này? Tại sao mọi người bị thương?!! Có phải hay không bị Nghiêm Xương Thạch làm! Chú Đường đâu? Chú Đường tại sao không tới? Chú ấy cũng bị thương sao?”

Bị nhốt trong trại giam mấy ngày nay, cô chưa từng rơi một giọt nước mắt. Nhưng khi nhìn thấy những người thân của mình bị thương, cô rốt cuộc không nhịn được, đáy mắt nóng lên. Bọn họ vì cô mà bị thương, cô cảm thấy thực áy náy, đau lòng.

Đường Tráng vội vàng an ủi cô. “Nha đầu, em đừng vậy, ba anh không việc gì. Quả thật là do tên họ Nghiêm kia làm. Lúc bọn chúng đến quấy rối, ba đang ở trên phường hỏi tại sao em bị bắt, những người đó chỉ đến cửa hàng, ba cũng không bị thương, chỉ có các anh em trong quán mặt chực thôi. Hôm ấy, anh hỏi Tiểu Đồ có chuyện gì, bỗng nhiên liền có một đám người tiến vào quán, không nói hai lời ra tay đánh người! Tên Tiểu Đồ lúc ấy còn làm cho đám người kia chặn cửa sau, nói không cho người nào chạy thoát. Mấy anh em nghe thấy lời này hoàn toàn nổi giận, không quản người khác đều đánh thẳng về phía hắn. Không thể ngờ được hắn là đàn anh của bọn kia, chúng ta giữ lấy hắn, bọn kia không dám động thủ. Mọi người liền kéo hắn làm con tin chạy ra khỏi Lão Nhai, lại đánh cho hắn chết khiếp xong nhét vào thùng rác, đưa ba anh trốn đi!”

Hứa Đồng nghe Đường Tráng nói xong, hai hàm răng nghiến lại, mắt mờ trùng trùng, tay nắm thành quyền, run giọng hỏi: “Trên đời này còn có công lý hay không? Chẳng lẽ cứ để cho tên họ Nghiêm ấy lấy thúingúp voi sao!”

Đường Tráng dừng lại, Dương Dương tiếp tục lời anh: “Mấy ngày nay, Đường Tráng cùng chú Đường cũng không dám về nhà, vì vẫn có người của bọn chúng canh ở đó và quán mặt chực, trong tay đều cầm dao. Chúng ta cũng đã báo cảnh sát nhưng thật buồn cười là sau khi báo thì ngược lại đám người kia tìm được chúng ta, may mà mọi người tính ý chạy trước. Hứa Đồng, mấy ngày nay chúng ta không phải là không muốn đến thăm người, thật sự là bị Nghiêm Xương Thạch vây chặt nên không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

Môi Hứa Đồng đã bắt đầu run lên, “Vậy mọi người bây giờ đến thăm ta, có thể có nguy hiểm hay không?”

Đường Tráng nói: “Đừng lo lắng, hiện tại không có việc gì! Em vừa bị bắt đi, Dương Dương đã sai Tiểu Ngũ đem mọi việc báo cho thư kí Trịnh, bảo cô ấy nói cho Cố Thần. Cố Thần sau khi nghe được tin tức, cái gì cũng không màng liền lập tức trở về. Bởi vì nơi anh ta đang ở không có sân bay, anh ta liền lái xe hai ngày liền không ngủ lập tức trở về!” Dừng lại một chút, anh hơi quanh co nói, “Tiểu Đồng, anh ta không đi cùng đến thăm em, em đừng suy nghĩ nhiều. Sau khi anh ta trở về, lập tức điều tra chân tướng sự việc, lại dàn xếp chỗ ở cho bọn anh, tìm vệ sĩ, ra ngoài cũng phái xe, mọi người mới có thể an toàn. Em không cần lo lắng, hiện tại việc gì anh ta cũng không quản, chỉ chuyên tâm đối phó với Nghiêm Xương Thạch! Em nhất định phải biết, tuy rằng anh ta không tới, nhưng anh ta xem trọng em hơn so với bất kì thứ gì.

Hứa Đồng rầu rĩ, “Hi vọng anh ấy có thể giúp em thoát tội!”

●[3]●

Rất nhiều ngày sau, Đường Hưng Bang đến thăm cô, Đường Tráng cùng Dương Dương đến thăm cô, Tiểu Ngũ Nhị Hoa đến thăm cô, thậm chí cả thư kí Trịnh cũng đến, duy chỉ có Cố Thần vẫn chẳng thấy đâu. Hứa Đồng ngoài miệng không hỏi, nhưng trên mặt cũng hiện lên thất vọng cùng mất mát.

Dương Dương nhìn không được thờ dài, khuyên cô: “Lấy lại tinh thần đi! Rất nhanh thôi có thể ra ngoài! Mọi người đều đang cố gắng hết sức, chính người cũng phải chịu đựng, cùng chúng ta cố gắng!”

Hứa Đồng day day thái dương, có chút nhụt chí, “Đã nhiều ngày như vậy, nếu có thể thả đã sớm thả. Tất cả chứng cứ đều bất lợi cho ta, Nghiêm Xương Thạch lại tác oai tác quái, bọn chúng sớm đã ăn dây với nhau, người nói, ta còn có thể thoát được lưới của hắn sao?”

Dương Dương không khỏi rầu rĩ.

Hứa Đồng bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi cô: “Anh ấy ... thế nào?” Vì sao vẫn không chịu đến thăm cô?

Dương Dương lại thờ dài, “Thật không biết hai người các người đang làm cái gì. Anh ta thì chạy đôn chạy đáo cả ngày không có thời gian ngủ, người mà cũng nhìn ra được anh ta đối với người lo lắng bao nhiêu, nhưng vô luận thế nào cũng không chịu đến thăm! Hứa Đồng, hai người các người rút cuộc làm sao vậy?”

Hứa Đồng trầm mặc trong chốc lát, hỏi cô: “Anh ấy thực sự bận sao? Người bảo thư kí Trịnh quan tâm đến anh ấy, bảo anh ấy ăn uống nghỉ ngơi, nếu sau này anh ấy ngã quỵ, chúng ta đều không có hi vọng!” Nghe thấy Dương Dương nói hẳn vì mình mà chạy ngược chạy xuôi, cô cảm thấy thoải mái. Hắn không đến thăm cô, nhất định có lí của hắn. Chỉ cần trong lòng hắn có cô, thế là đủ.

Dương Dương lại nói cho cô: “Hứa Đồng, Cố Thần hiện tại tâm trạng thực dọa người. Vốn tưởng liên kết với một số đối tác cùng đối phó với Nghiêm Xương Thạch, nhưng những người đó đều sợ thiệt thân, tất cả đều rút lui. Cố Thần nói cho chúng ta yên tâm, không có người hỗ trợ cũng không quan trọng, một mình anh ta, cho dù có tán gia bại sản cũng phải cùng họ Nghiêm kia sống chết một phen!”

Hứa Đồng cười rộ lên: “Thật không? Anh ấy nói như vậy sao? Cho dù tán gia bại sản cũng muốn cùng họ Nghiêm kia sống chết một phen?”

Dương Dương nhìn cô gật đầu, “Nếu có một từ là giả, sau này ta sẽ không thể sinh con!”

Hứa Đồng nhắm mắt lại, trong lòng thoải mái, thờ dài một hơi. Nước mắt lặng lẽ thấm ướt hai má cô. Cô nhớ rõ trước kia lúc đi thăm mộ mẹ, cô nói với chú Đường trong nhà Cố Thần tiền tài như vậy, xây dựng nghĩa trang này thật không đáng kể, cô nói với chú Đường đừng vì chuyện nhỏ nhỏ này của hắn mà bị hù. Chú Đường vì thế mà cười nói với cô “Chẳng nhẽ phải làm cho hắn tán gia bại sản mới chứng minh được hắn thật lòng với cháu sao?” Không thể tưởng tượng được một câu nói đùa khi ấy, cho tới bây giờ lại thành lời sấm(1). Hứa Đồng mở mắt ra, nhìn Dương Dương nhẹ nhàng nói: “Dương Dương, giúp ta nói với Cố Thần. Chuyện cá cược kia, ta thua!”

●[3]●

Hứa Đồng cảm thấy hối hận. Nếu biết trước sẽ có một kiếp nạn như vậy chờ cô, cô nhất định sẽ không tùy tiện, sẽ không dối hắn, không bao giờ so đo thứ vô nghĩa kia. Cô hối hận không thể nói với hắn một từ yêu. Về sau cũng không biết khi nào mới có thể nói được.

Không biết còn hay không có cơ hội ở dưới ánh nắng mặt trời tự mình nói cho hân: Đúng, Cố Thần, em yêu anh!

●[3]●

Dương Dương đem những lời của Hứa Đồng nói cho Cố Thần. Người đàn ông kiều ngạo này, sau khi nghe được vài câu đơn giản đó, trên mặt có biết bao đau đớn. Dương Dương nhìn hân, trong lòng không khỏi bi thương, rơi nước mắt. Cô xoay người rời đi, trả lại yên tĩnh cho Cố Thần.

Bên cạnh không còn người khác, Cố Thần ngã vào trong ghế da, mặt hướng ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn. Bầu trời mông lung như có một tầng bụi, làm cho lòng người một mảnh đen tối. Dĩ vãng, nụ cười của cô có thể xua tan mây đen trong lòng hân, nhưng hiện tại, cô lại bị đưa vào nhà giam, vô vọng đau khổ. Hân nhớ cô, hân nghĩ đến những gì cô gặp phải mà đau đớn, khẽ cúi đầu day day thái dương.

Một lúc lâu sau, hân xoay người lấy ra trong ngăn kéo một chiếc hộp nhỏ, chậm rãi mở. Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương, vừa nhìn đã thấy sự tinh xảo kì công trong đó. Cố Thần đem chiếc nhẫn lấy ra, đưa đến trước mắt. Đây là chiếc nhẫn hân đã không tiếc công sức tìm nhà thiết kế trang sức danh tiếng chế tác theo yêu cầu để cầu hôn cô. Ban đầu hân suy nghĩ như thế này: Chờ lần tiếp theo hai người gặp mặt, nhẫn đã chế tác xong, đến lúc đó hân có thể cầu hôn cô. Mặc dù lần trước cô giận hân, nhưng hân tin cô sẽ vui vẻ nhận lời. Vốn tưởng mang đến cho cô một sự bất ngờ, cho nên trước khi chiếc nhẫn hoàn thành, hân kiên trì không nói. Nhưng thật không ngờ, khi nhẫn đến tay thì cũng chẳng thể đưa cho cô.

Nắm chiếc nhẫn trong tay, lòng hân như có dao cắt. Hân chưa bao giờ hối hận giống như thế này. Nếu sớm biết sẽ có hôm nay, ngày đó cô hỏi hân có gì muốn nói hay không, hân nhất định sẽ không mạnh miệng, nhất định sẽ không cố chấp, không nên kiên trì đợi nhẫn hoàn thành mới mở miệng. Hân biết mọi người đều ngạc nhiên, hân vì sao không đến thăm cô. Có trời biết hân có nhớ cô bao nhiêu. Lần cuối cùng hai người gặp mặt, cô ương bướng nói: “Lần sau gặp mặt nếu anh còn không nói, như vậy coi như chúng ta cả đời không có duyên đi!” Hân rất sợ hãi những lời này sẽ linh nghiệm.

Khi gặp lại cô, hân nhất định sẽ cầm nhẫn nói: “Lấy anh nhé!” Nhưng những lời này, đối với cô và hân thiêng liêng như vậy. Cô căn bản cũng không có tội gì, cô không thể ở trong trại giam nhận lời cầu hôn của hân. Cho nên trước khi cô đi ra, hân sẽ không gặp cô. Hân sẽ không tiếc trả giá bất cứ điều gì để đưa cô ra ngoài, dành cho cô một lời cầu hôn quang minh chính đại. Hân nhất định sẽ không để cho người đàn bà ác độc kia đắc ý.

Hân đưa nhẫn lên môi, nhắm mắt lại, bàn tay nắm thật chặt. Mi tâm hân nhíu lại, trong lòng đau đớn nhớ nhung.

Bàn tay hân vẫn nắm thật chặt, chiếc nhẫn cắm vào có chút đau, cho đến khi cả người run lên mới dừng lại. Hân nhẹ nhàng gọi một chữ “Dao Dao!” Thanh âm rất nhanh tan trong không khí, nhưng có biết bao day dứt nhớ nhung vẫn còn vương vấn quanh đây, như có một sợi dây vô hình cuốn lấy lẩn, đem hân trói chặt lại, giãy dụa mãi cũng không có cách nào giải thoát.

(1) Sấm truyền, tiên tri

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hi vọng

Trước Cố Thần muốn liên kết với một số các đối tác cùng nhau lật đổ Nghiêm Xương Thạch. Nhưng mọi người tuy rằng đối với những hành vi của Nghiêm Xương Thạch hận thấu xương nhưng lại sợ không dám đối đầu với lão ta, Cố Thần đành một mình một chiến tuyến.

Hân khẽ cắn môi, gọi thư kí Trịnh vào, bảo cô dành ra một phần tài sản đủ để ba hân dưỡng lão, còn lại toàn bộ lấy làm vốn lưu động cùng đầu tư với Nghiêm Xương Thạch.

Lúc đi thăm Hứa Đồng, thư kí Trịnh đem chuyện này kể cho cô, “Anh họ tôi đã quyết định. Anh ấy cùng Nghiêm Xương Thạch chính thức khai hỏa.”

Trong lòng Hứa Đồng chấn động.

Thư kí Trịnh cũng nói: “Chương Thực Đồng tìm anh họ tôi.”

Hứa Đồng lặng thinh ngắt đầu đợi thư kí Trịnh tiếp tục.

“Cô ta nói gì chắc cô cũng đoán được. Cô ta còn nằm mơ có ý định muốn trở lại cùng anh họ tôi.”

Hứa Đồng ngạc nhiên. Chương Thực Đồng, người này vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được đâu là điểm dừng.

[3]

Ngày đó Chương Thực Đồng tìm Cổ Thần nói với hắn: “Nghe nói anh cùng Nghiêm Xương Thạch đấu đá, tổn thất rất nhiều?”

Cổ Thần cười: “Lão ta tổn thất so với tôi cũng không ít.”

Chương Thực Đồng sán lại gần hắn: “Nhưng lão ta biết cách làm giàu! Trong vài ngày phục hồi thực lực, anh có thể chứ?”

Cổ Thần chán nản tránh ra xa cô ta, “Chương Thực Đồng, nếu ngày trước nói cô ngu xuẩn thì bây giờ cô càng trở nên vô liêm sỉ”

Biết cách làm giàu? Buồn cười, chính là dựa vào hành vi lưu manh thô phi đi đoạt lấy bát com của người khác, người ta chỉ trước mặt cung phụng cho lão ta, còn bên trong thì ngầm tính toán trả thù. Như vậy, cái đó không gọi là biết cách làm giàu mà phải gọi là biết cách tạo oán thù mà thôi.

“Một ngày nào đó những người kia sẽ cho lão ta biết. Cô cũng sẽ biết được người biết làm giàu này gây nên bao nhiêu hận thù!” Hắn lạnh lạnh nói với cô ta.

Chương Thực Đồng cười khằng khặc, “Anh nói hắn sẽ? Làm sao có khả năng! Cổ Thần anh nhất định biết lão ta có thực lực đến đâu, anh thua chắc rồi!”

Cổ Thần nhìn cô ta không che dấu sự chán ghét, “Cô có chuyện gì? Xin nói mau. Tôi còn nhiều việc không rảnh cùng cô nói chuyện phiếm!”

Khi ghét một người nào đó, ngay cả cô ta làm những chuyện bình thường nhất cũng sẽ cảm thấy không thể vừa mắt.

“Cổ Thần” cô ta đột nhiên dừng lại, thu lại nụ cười đắc ý trên mặt, thay bằng một bộ dáng khổ sở, “Anh có biết là em vẫn không thể quên anh? Đừng tìm Nghiêm Xương Thạch đấu đi đâu lại nữa. Một gia nghiệp lớn như vậy vì cô ta mà mất đi có đáng giá hay không?” Qua một chiếc bàn, cô ta rướn người về phía hắn, vội vàng nói: “Chúng ta làm hòa đi! Chỉ cần anh trở về với em, em sẽ giúp anh đi nói với Nghiêm Xương Thạch dừng lại!”

Cổ Thần cảm thấy những gì cô ta nói hoang đường đến cực điểm.

Hắn không thể kìm chế được bật cười “Đối với đề nghị của cô e rằng tôi khó có thể đáp ứng!”

Cô ta thật sự buồn cười. Nghiêm Xương Thạch là một lão già chẳng tử tế gì, cô ta dâng hiến cho lão một chút, lão ta sẽ vì cô ta mà làm nhiều chuyện như vậy sao? Huống hồ bọn họ đã bí mật đính hôn, hắn thật là tò mò Chương Thực Đồng làm sao có thể mở miệng nói với Nghiêm Xương Thạch những điều như vậy.

“Em sẽ khuyên lão giảng hòa với anh. Tuy rằng ngoài mặt em vẫn đang là vợ lão nhưng anh có biết rằng cả đời này trong lòng em chỉ có anh?”

Ý nói muốn hắn trở thành người tình của Nghiêm phu nhân?!

Quả thực vớ vẩn!

Cổ Thần trừng mắt nhìn Chương Thực Đồng một lúc lâu. Hắn thực muốn biết trong đầu cô ta kết cấu như thế nào mà lại có những ý nghĩ đê tiện như vậy. Trong chốc lát hắn nhẹ nhàng nói: “Chương Thực Đồng, cô nên đến bác sĩ thân kinh khám lại đi!”

Sắc mặt Chương Thực Đồng đột nhiên trầm xuống, hét to: “Cổ Thần, tôi nhìn nhầm anh rồi! Anh cùng Hứa Đồng đều không biết tốt xấu! Được, anh nhục nhã tôi như vậy tôi sẽ khiến cô ta ngồi tù cả đời!”

Một câu này đã làm Cổ Thần thực sự nổi giận.

Hắn đi đến trước mặt Chương Thực Đồng nhìn xuống, khí lạnh tràn ra làm cô ta rùng mình cơ hồ không dám hô hấp.

Hắn nhìn chằm chằm đến khi làm cô ta khiếp đảm, trầm giọng nói: “Cô thử xem! Cô ấy thiếu một sợi tóc cô sẽ mất một cánh tay. Cô ấy mất một cái móng tay thì cả đời này cô chuẩn bị ngồi xe lăn là vừa. Cô dám động vào cô ấy, tôi sẽ đòi lại ở cô gấp trăm lần!”

Nói xong không để ý đến Chương Thực Đồng sắc mặt tái mét, hắn đưa lưng về phía cô ta nói: “Mời cô về cho!”

Hắn thực sự không muốn nhìn cô ta một giây phút nào nữa.

Chương Thực Đồng bỏ qua tự trọng của mình một lần đến cầu xin hắn, kết quả chỉ là tự rước lấy nhục nhã. Cô ta không kìm được nước mắt, quát to: “Cổ Thần, tôi hận anh! Tôi cũng không muốn nhìn thấy anh!” Dậm chân một cái rồi quay người chạy ra cửa.

Cô ta chuẩn bị lao đi. Cổ Thần ở đằng sau bình thân đáp một câu: “Đa tạ!”

[3]

Thư kí Trịnh cảm thán với Hứa Đồng: “Anh họ tôi tuy rằng lạnh lùng như đối với một người như Chương Thực Đồng như vậy đã là nhẫn nhịn đến cực hạn. Hứa Đồng, cô thật may mắn vì anh ấy đối với cô như vậy! Tôi tin anh ấy không đến thăm cô nhất định là có nguyên nhân. Cho nên cô đừng buồn. Sớm muộn gì anh ấy cũng chính miệng nói cho cô là anh ấy muốn gặp cô!”

Hứa Đồng gật gật đầu, hạ mí mắt lẳng lặng mỉm cười.

Cô biết, hẳn thực sự quan tâm đến cô!

[3]

Ngày hôm sau Bằng Mông đem đến cho cô một tin tức tốt.

“Học trường đã có cách hiệu quả đối đầu cũng Nghiêm Xương Thạch, hiện tại đang chuẩn bị ra sức tiếp tục, lão ta cũng đã bị một đòn chao đảo. Lúc này họ Nghiêm đã lâm vào thế bí, không rảnh chú trọng đến hồ sơ bên này của chúng ta, nên chúng ta sẽ chuẩn bị ra tay lật lại bản án! Hứa Đồng, chúng ta phải lấy lại tinh thần, cố gắng nắm lấy cơ hội này.

“Nhưng dù có cơ hội chúng ta cũng phải tìm ra điểm đáng ngờ mới có thể lật lại bản án. Anh đã trở về rất nhiều ngày rồi nhưng tình hình chúng ta như trước vẫn không hề tiến triển.”

Bằng Mông nhanh chóng an ủi cô “Em đừng nghĩ tiêu cực như vậy. Trước kia là vì có Nghiêm Xương Thạch khiến chúng ta gặp trở ngại. Nhưng bây giờ chúng ta đã chia làm hai hướng, học trường đối đầu với họ Nghiêm, phân tán sự chú ý của lão đến bên này, không còn sức một tay che trời. Hướng còn lại anh giúp em cẩn thận thu thập chứng cứ chuẩn bị lật lại bản án. Tin tưởng anh, chúng ta chỉ cần kiên trì nhất định sẽ có kết quả!”

Hứa Đồng trầm mặc một lúc sau hỏi anh: “Chúng ta phải đấu đến cùng sao?”

Bằng Mông nhẹ nhàng gạt đầu: “Chỉ được phép thành công, không được phép thất bại!” Dừng một chút, giọng nói trở nên nặng nề: “Trước kia anh không phục, vì cái gì em chọn học trường lại không chọn anh. Anh biết em chỉ muốn có một tình yêu thuần túy nhưng học trường từ trước đến giờ quan hệ yêu đương như thế nào anh cũng đã thấy được. Nhưng qua sự việc lần này, anh đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Anh ấy có thể làm tất cả cho em, đổi lại là anh, anh cũng không dám chắc mình có thể hi sinh nhiều như vậy. Cho nên Hứa Đồng, vì anh ấy em nhất định cũng phải cố gắng, dù khó khăn đến đâu cũng không được bỏ cuộc!”

Hứa Đồng động lòng, “Anh ấy ...” Chỉ thốt ra một từ cô đã nghẹn lại. Chờ đến khi bình tĩnh mới tiếp tục “Mọi người đều vì em mà vất vả, em sao có thể suy sụp trước? Được, em hứa với anh, nhất định sẽ cố gắng!”

Nghe vậy Bằng Mông mới yên tâm cười. Bỗng nhiên anh nói: “Hứa Đồng ... anh không biết nói lời này có dư thừa hay không nhưng anh hi vọng nó có thể làm em lấy lại tinh thần. Sở dĩ học trường không đến thăm em anh nghĩ là anh ấy muốn toàn tâm toàn ý đấu với Nghiêm Xương Thạch! Anh thấy anh ấy so với bất cứ người nào đều muốn gặp em hơn!”

Hứa Đồng gạt gạt đầu điem nhiên mỉm cười: “Em biết! Em đều biết!”

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô học được cách biết quý trọng mọi thứ, sẽ không vì buống bình chỉ biết vì chính mình mà sau này sẽ tiếc nuối khổ đau.

Cô nhìn Bằng Mông, vẫn mỉm cười nhưng khóe mắt đã lấm tẩn nước. “Mẹ ra đi, em không nghĩ đến trên đời này còn có người thương em như vậy. Nhưng anh ấy làm được. Anh ấy cho em nhiều thứ như thế, em còn có thể đòi hỏi gì hơn? Mặc dù cả đời ở lại trong này em cũng cam tâm! Kết quả dù như thế nào em cũng không một câu oán hận. Còn một câu nữa, Bằng Mông, cảm ơn anh quay lại giúp em!”

Bằng Mông kìm nén trong lòng một phần chua xót. Trước khi đi, Bằng Mông còn nói Hứa Đồng một việc: “Ba em ... Ông ta hình như từng đi khuyên bảo Chương Thực Đồng dùng tay nhưng bị Chương Thực Đồng cự tuyệt ...”

Hứa Đồng trong lòng hơi động. Cô cũng đã từng nghĩ có khi nào một ngày Chương Khang Năm vì cô mà lên tiếng.

“Sao?” Cô hỏi lại Bằng Mông.

Bằng Mông nhún nhún vai cười một cái nói: “Không có gì!”

Anh không nói cho cô sự thật – Chương Khang Năm bị kích động, trúng gió phải nhập viện.

“Hứa Đồng, đừng nghĩ nhiều như vậy. Anh chỉ muốn nói cho em biết, ba em cũng đứng về phía em, chính vì vậy em đừng nhụt chí!” Thở dài một hơi anh lại không đầu không đuôi nói: “Nhân sinh thiện có thiện báo, ác có ác báo, ông trời thực sự rất công bằng”

Nghe anh nói, lòng Hứa Đồng giãn ra. Cô chưa bao giờ làm việc gì trái lương tâm mình. Cô tin, kiếp nạn này nhất định mình có thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Được tha

Qua vài ngày có một vị nữ cảnh sát lạ mặt cười tủm tỉm nói với Hứa Đồng: “Cô chắc sắp được ra rồi!”

Hứa Đồng thanh sắc bất động nhìn cô ta, có chút chần chờ lại hỏi: “Là... người đó bảo cô đến tìm tôi sao?”

Nữ cảnh sát lại hỏi: “Người đó là ai vậy? Nghiêm Xương Thạch? hay là Cố Thần? Không, tôi không chịu ủy thác của bất kỳ ai cả, tôi chỉ là một viên cảnh sát bình thường thôi!”

Hứa Đồng giật mình ngẩn ra, dường như không bắt được trọng điểm.

Nữ cảnh sát lắc đầu, “Cô xem cảnh sát chúng tôi tương tượng đến mức không chịu nổi như vậy sao! Chẳng lẽ cảnh sát đều là bị mua chuộc? Cảnh sát cũng là người, mấy người cô gặp được kia chỉ là cặn bã, đã bị quét sách. Đúng là một con sâu làm rầu nồi canh!”

Hứa Đồng nhìn nữ cảnh sát, sắc mặt vẫn chần chờ, phòng bị. Cô ta lại an ủi cô: “Đừng vì một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. Tuyệt đại bộ phận cảnh sát chúng tôi đều là người tốt. Cùng Nghiêm Xương Thạch cấu kết làm việc xấu xa thực sự chỉ là một số ít người. Đồng chí Hứa Đồng, cô nên tin tưởng chúng tôi a!”

Hứa Đồng không biết tại sao, cảm thấy người trước mắt này thực sự ám áp, cô bị những lời cô ta nói làm cười rộ lên.

Nữ cảnh sát nói cho cô: “Tôi mới được chuyển đến đây, những người trước đây đã bị đem hết đi điều tra. Cô có thể yên tâm, nếu cô thực sự làm sai sẽ chịu hình phạt theo pháp luật. Nhưng nếu cô vô tội, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp cô chứng minh. Đồng chí Hứa Đồng, từ giờ trở đi, cô phải tích cực phối hợp, không thể lại chống cự tiêu cực đối với chúng tôi!”

Hứa Đồng gật gù đầu. Lúc này, cô bắt đầu nhiệt tình nở nụ cười. Dần dần, cô cũng đã biết rất nhiều việc. Chỉ qua vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ A thị đã có một trận long trời lở đất.

Nghiêm Xương Thạch đã hoàn toàn suy sụp, lão ta cùng rất nhiều cảnh sát lên cầu kết bất hợp pháp bị đưa ra ngoài ánh sáng. Lãnh đạo ngành đối với việc này vô cùng tức giận, hạ lệnh tạm thời cách chức để điều tra rõ những người có quan hệ với họ Nghiêm, thanh lọc toàn bộ hệ thống ngành.

Đây có thể coi như một đợt chỉnh đốn tẩy trừ khối u ác tính trong nội bộ. Hứa Đồng cảm thấy trong người thanh tịnh rất nhiều.

Khi Bằng Mông đến, Hứa Đồng khó nén vui sướng trong lòng hỏi anh: “Có phải hay không Nghiêm Xương Thạch thực sự thất bại rồi?”

Anh gật đầu: “Đúng! Trong thời gian ngắn trời sụp đất nứt, rối tinh rối mù. Rất nhiều chuyện xấu lão ta làm đã bị bại lộ, họ Nghiêm chạy trốn, bị cảnh sát phát lệnh truy nã. Nhưng lão ta thực xảo quyệt, vài lần đều đào thoát được. Cuối cùng ... khụ khụ, nhờ một công dân anh dũng trợ giúp, cảnh sát rốt cuộc bắt được lão ta về quy án! Nghiêm Xương Thạch trước giờ làm nhiều chuyện ác, vô số người ở A thị nhắc tới tên này liền giận đến nghiến răng. Trước kia bắt đắc dĩ sợ căn cơ của lão ta thâm hậu mà không dám mở miệng, nay đã tận số, tất cả những người trước bị oan ức, giờ đều chủ động đứng ra vạch tội lão. Lần này Nghiêm Xương Thạch không trốn tránh được, ngấm lại thật khoái chí!”

Nữ cảnh sát vẫn ngồi ở bên cạnh lúc này nói: “Hứa Đồng, những nghi phạm kia đã bị truy nã, chờ thẩm vấn xong chân tướng rõ ràng là cô có thể được thả. Ngành cảnh sát đang bắt đầu chỉnh đốn tác phong, đây có lẽ là lần cuối cùng thẩm hỏi. Sau này hai người không cần ở trong này nói chuyện nữa!”

Hứa Đồng đối với cô ta cảm kích mỉm cười, chân thành nói: “Cảm ơn!”

Cô cảm thấy vô cùng vui mừng. Nhân gian quả nhiên trường tồn chính nghĩa, cũng không phải vị cảnh sát nào cũng cặn bã giống Tiền Như Hải. Đó chỉ là một bộ phận rất nhỏ, những người tốt mới chân chính là số đông, bọn họ vĩnh viễn bảo vệ người dân, bảo vệ lẽ phải, không sợ gian khổ, không sợ khó khăn.

●[3]●

Rốt cuộc cũng đến ngày Hứa Đồng được thả. Mọi người đều đến đón cô về nhà. Phòng của cô đã được trang trí lại, rực rỡ hẳn lên. Xa nhà gần một tháng, nhìn lại mỗi thứ Hứa Đồng chỉ thấy cảm động không thôi, dường như là đã cả đời xa cách.

Mọi người đều sợ cô mệt, muốn để cho cô nghỉ ngơi, cô lại nói: “Mọi người chớ đi! Đã lâu không nói chuyện cùng mọi người, hôm nay tôi vất vả mới được thả ra, mọi người ở lại nói chuyện đi!”

Tầm mắt bắn khoả một vòng, mọi người đều có mặt, trừ hân.

Đường Hưng Bang đi tới vỗ vỗ đỉnh đầu cô, vẻ mặt từ ái, mắt ướt ướt, “Đứa nhỏ này, mọi người đều muốn cùng cháu trò chuyện, chỉ sợ cháu cảm thấy mệt!”

Hứa Đồng nhìn người mà cô coi như cha, một tháng này, ông đã vì cô ngày đêm lo lắng mà quên ăn quên ngủ, chỉ ngắn ngủi một thời gian nhưng dường như đã già đi rất nhiều.

Mắt Hứa Đồng cay cay, cô nghẹn ngào, lắc đầu, “Cháu không mệt! Chú Đường, cháu làm chú lo lắng, cháu thật”

Đường Hưng Bang quay đầu lên lau nước mắt, lại vỗ vai cô kêu cô không cần nói gì thêm nữa, “Con bé ngốc, ai cho con cùng người làm ba này khách khí như vậy hả?”

Hứa Đồng mỉm cười, ôm lấy Đường Hưng Bang.

●[3]●

Mọi người đều ngồi xuống. Nhị Hoa vội vàng hỏi: “Ta đây cũng không biết sự tình đến tột cùng là như thế nào?”

Dương Dương có chút ngạc nhiên, “Nhị Hoa, nói chuyện từ lúc nào lại không có trên dưới như thế?”

Nhị Hoa bướng bỉnh hếch cằm, “Ta đây là đàn ông, như thế nào có thể suốt ngày thừa thừa gửi gửi được! Người cũng thấy đấy, ngày đó lúc đánh tên Tiểu Đồ kia, ta đây đâu có yếu thế! Ta đây khi đó nghĩ một cước làm cho hắn hết nói dối tông đường luôn, nhưng Hiểu Hiểu nói cho ta biết, người làm có trời biết, không cần ta làm việc ác!”

Dương Dương ca thán không thôi, “Nhị Hoa, tôi gần đây chưa kịp quan tâm đến cậu, như thế nào lại không nghĩ đến cậu thoát thai hoá cốt như vậy! Không chỉ không thừa thừa gửi gửi, thậm chí còn tự nói mình là đàn ông nữa đây!”

Cô chỉ lo xả lung tung, Hứa Đồng lại bắt lấy trọng điểm. Cô hỏi Nhị Hoa, “Doãn Gia Hoa, ai là Hiểu Hiểu?”

Khuôn mặt trắng nõn của Nhị Hoa trong nháy mắt trở nên hồng thắm, giống như thể sắp xuất huyết.

Bàng Mông cười một cái, “Mọi người tha cho cậu ta đi, cậu ta chỉ là nghênh ngang đón mùa xuân của mình thôi!”

Nhị Hoa ngẩng đầu nhìn anh vô hạn cảm kích.

Sau lại hỏi: “Mọi người còn không trả lời vấn đề của ta đây! Sự việc rốt cuộc là như thế nào a? Ta đây đến giờ còn chưa hiểu?”

Bàng Mông cười, “Lập tức nói cho cậu nghe, nhưng trước đồng ý với tôi, không cần xưng mình là “Ta đây” được không?”

Nhị Hoa kêu lên: “Nhưng là Hiểu Hiểu nói, như vậy có thể rèn luyện khí chất đàn ông!”

Mọi người âm thầm cười lên. Cậu ta rốt cuộc ra về đàn ông nhưng không đủ thuần thực, giờ phút này lộ ra sơ hở, bị mọi người cười âm thầm, có chút quần bách: “Này! Mọi người cười đủ chưa! Dừng lại cho ta! Mau nói cho ta biết mọi việc! Rốt cuộc là như thế nào? Có khó khăn hay không?”

Bàng Mông hàm chứa ý cười trả lời, “Được, được!”

Anh đơn giản trần thuật lại quá trình, “Màn kịch hăm hại này thực ra là của Nghiêm Xương Thạch cùng Chương Thực Đồng đạo diễn, mục đích đưa Hứa Đồng vào tù. Vốn kế hoạch có thể nói là hoàn mỹ, nhưng chỉ có một điều, đó là vì người kia bỏ mạng ngoài ý muốn mà làm mọi chuyện bại lộ. Nói đơn giản là, Hứa Đồng vì người kia chết mà được cứu!”

Dương Dương ở một bên nhú mày hỏi: “Anh nói cái gì? Tôi nghe không hiểu? Vì cái gì người nọ chết, Hứa Đồng ngược lại được cứu?”

Bàng Mông cười một cái, giải thích: “Này kì thật là một âm mưu. Nghiêm Xương Thạch trước phái Tiểu Đồ trà trộn vào, tìm cơ hội lừa lấy dấu vân tay của Hứa Đồng ở chuôi dao của cậu ta, sau lại dựng một màn ấu dâm, đem tội đánh người gây thương tích đổ lên đầu Hứa Đồng – Người đứng cạnh Hứa Đồng ngày hôm đó ồn ào kêu “Giết người” mới chính là hung thủ thực sự. Người chịu một dao kia cũng là đồng lõa của hắn. Hai người đó từ đầu đến cuối phối hợp với nhau, dùng thân mình che khuất tầm mắt những người khác. Hung thủ thừa dịp mang con dao có dấu vân tay của Hứa Đồng kia đâm vào tên đồng bọn, sau đó lớn tiếng vu oan cho Hứa Đồng. Vì vậy Hứa Đồng có thể bị phán tội đánh người gây thương tích mà vào tù.”

Anh dừng lại một chút, nhìn Hứa Đồng hỏi, “Em có biết vì sao người kia chết không?”

Hứa Đồng giương mi hỏi: “Chẳng nhẽ không phải ngộ sát?” Bỗng nhiên mở lớn hai mắt, “Không! Không phải ngộ sát! Là mưu sát có chủ đích!”

Ngộ sát làm sao có thể xuống tay mạnh như thế, một nhát dao mà làm gãy hai căn xương sườn? Rõ ràng là chủ ý lấy đi mạng hắn, cho nên xuống tay mới ngoan tuyệt như vậy.

Bàng Mông gật gù đầu, “Em đoán không sai. Vậy lại đoán tiếp xem, chủ ý là của ai?”

Hứa Đồng đảo mắt, nhắm chặt mi tâm, “Chẳng lẽ... lại là mẹ con họ?”

Bàng Mông mỉm cười vuốt cằm, tươi cười hàm ý châm chọc, “Em lại đoán đúng! Chính là bọn họ!” Anh dừng lại, một lúc lại giải thích cho mọi người nghe, “Vốn kế hoạch rất hoàn mỹ, nhát dao kia chỉ là nhẹ nhàng, làm cho Hứa Đồng gánh tội đánh người gây thương tích. Nhưng Chương Thực Đồng cảm thấy như vậy Hứa Đồng chỉ phải chịu vài năm ngồi tù ngắn ngủi, khó giải được mối hận trong lòng, vì thế lên lút cùng mẹ mình bàn tính. Lại nói, mẹ con cô ta thống nhất, việc gì độc ác đều làm được, dùng không ít tiền mua chuộc được tên hung thủ kia, thương lượng một yêu cầu, hắn phải trực tiếp một dao giết chết người nọ! Như vậy Hứa Đồng sẽ phải chịu tội danh giết người, hình phạt sẽ tăng lên gấp bội!”

Mọi người nghe xong, tất cả đều kinh ngạc không thôi. Thì ra con người này không chỉ ngu ngốc, mà còn mưu ma chước quỷ đầy bụng.

Bàng Mông tiếp tục nói: “Tục ngữ nói thật đúng, có tiền có thể sai ma khiến quý. Tuy rằng bình thường có thể xưng anh gọi em, nhưng tên hung thủ kia cuối cùng lại không cường được sự cảm dỗ của đồng tiền, đồng ý với Tiền Như Vân cùng Chương Thực Đồng. Đến khi ra tay, quả nhiên hấn tâm ngoan thủ lạt dùng hết sức, một dao liền lấy đi mạng của người anh em kia!”

Nói tới đây, Bàng Mông thở dài, “Nhưng cũng mệt là như thế này. Rất khó dụ được Hứa Đồng vào tròng. Hung thủ kia bởi bị sắp sửa hại tính mạng của đồng bọn, nên khi xuống tay trong lòng rất khẩn trương. Kết cục khi phóng dao bị sai chỗ, lệch về phía xương sườn đồng bọn. Trong lúc đâm làm gãy hai xương sườn, cho thấy lực đâm không phải là nhỏ. Người trong nhà chúng ta đều biết, Hứa Đồng thuận tay trái, nên khí lực của tay trái so với tay phải lớn hơn rất nhiều. Dựa vào tay trái còn có thể đã thương người đến mức ấy, nhưng tay phải thì căn bản không thể làm được. Lúc trước Tiểu Đồ nghĩ Hứa Đồng cũng giống những người khác thuận tay phải, cho nên lúc đưa dao cho Hứa Đồng cũng hướng tay phải mà đưa. Bởi vậy trên chuôi dao kia, dấu vân tay Hứa Đồng lưu lại là dấu vân tay bên phải. Cho nên mới nói, kế hoạch hoàn mỹ này cuối cùng có một sơ hở! Một dao kia sẽ không thể từ tay Hứa Đồng phóng đến! Căn cứ vào điểm đáng ngờ này, Hứa Đồng đem sự tình trình bày lại, cảnh sát liền bắt Tiểu Đồ cùng tên hung thủ kia trở về điều tra. Sau khi cẩn thận thẩm vấn xong, cuối cùng hết thấy chân tướng vụ việc đều được làm sáng tỏ!”

Cuối cùng anh cảm thán: “Kỳ thật trừ mấy tên cảnh sát cận bã kia ra, những người còn lại vẫn duy trì công lý. Nếu không phải bọn họ cẩn thận điều tra, Hứa Đồng có lẽ vẫn chịu oan! Lần này có thể đem mấy người kia một mẻ lưới bắt gọn, thật sự làm người ta khoái trá!”

Dương Dương vẫn như cũ cảm thấy kì quái, “Tôi còn vấn đề muốn hỏi! Thủ phạm chẳng phải cũng cầm con dao kia, tại sao lại không lưu lại dấu vân tay của hấn trên chuôi dao?”

Bàng Mông chỉ Đường Tráng bên cạnh cô nói, “Chuyện này cô có thể hỏi anh ta, anh ta lăn lộn giang hồ bao nhiêu năm, loại việc này kinh nghiệm rất phong phú, nhất định có thể giải đáp!”

Đường Tráng xoa xoa đầu cô, mắng một tiếng ngu ngốc, “Dùng băng dính trong suốt dán lấy đầu ngón tay thì không thể lưu lại!”

Dương Dương không khỏi ò lên, “Oa! Nói như vậy, hung thủ này quả thực khí lực rất tốt a! Dính băng dính vào tay mà hấn có thể đâm một nhát đem hai căn xương sườn của người ta chém đứt, một mạng quý tiền, quả là lực sĩ! Hấn nhất định ăn rau chân vịt lớn lên! Nhất định!”

Khỏe miệng Hứa Đồng co rút!

Yêu nữ này lúc cao hứng lại bắt đầu loạn dùng thành ngữ.

Dương Dương thở dài, “Nếu nói như vậy, thật đúng là phải cảm ơn mẹ con Chương Thực Đồng tâm địa nham hiểm a! Nếu không phải bọn họ dùng tiền mua mạng của người kia, tội này Hứa Đồng không thể thoát được! Mẹ con họ khổ tâm tính toán, cuối cùng gây ông đập lưng ông, tự dẫn mình đến đồn cảnh sát, ha ha, này thật đúng là báo ứng nha!”

Hứa Đồng nghe xong trầm mặc, thở dài một hơi sau nói: “Tại sao hai người đó lại như vậy, tôi cùng bọn họ không can thiệp chuyện của nhau, giống như người xa lạ, ai cũng không làm phiền đến ai. Cứ cả đời nước sông không phạm nước giếng như thế chà nhẽ không được sao? Tại sao bọn họ nhất định phải dồn tôi vào chỗ chết mới thấy an lòng? Chẳng lẽ tôi thực sự làm người khác khó chịu lắm? Nói như thế nào thì tôi cũng là chị gái của Chương Thực Đồng! Cô ta hận tôi đến như vậy sao?”

Lúc này thư kí Trịnh rốt cuộc không nhịn được bật cười, “Hứa tiểu thư, cô cũng không có cái phúc khí làm chị gái của Chương Thực Đồng đâu!”

Hứa Đồng nhìn cô, vẻ mặt khó kieu. Thư kí Trịnh lập tức giải thích, “Cô hại tình nhân của mẹ cô ta, hại ba cô ta ngồi tù mười năm, bọn họ không hận cô mới là lạ!”

Nghe thư kí Trịnh nói vậy, Hứa Đồng kinh hãi ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Báo ứng

Cuối cùng Hứa Đồng đã hiểu được, vì sao nhiều năm qua, Chương Thực Đồng luôn luôn chấp nhất muốn đối phó với mình. Chẳng quản cô đã tránh xa, Chương nữ cũng vẫn xông đến cửa, giường cung bặt kiếm thô bạo mà chống đỡ.

Chắc hẳn cô ta sớm biết từ mẹ mình, chính mình không phải là cốt nhục của Chương Khang Năm, chỉ có Hứa Đồng là con gái duy nhất trên đời này của ông ta mà thôi.

Chương nữ nhất định sợ hãi bí mật này có một ngày sẽ bị cô phát hiện, hoặc là bị Chương Khang Năm phát hiện. Cho nên, trước khi sự việc còn chưa bị bại lộ, cô ta luôn nghĩ biện pháp đẩy cô vào chỗ chết mới vui lòng.

Hứa Đồng hỏi thư kí Trịnh: “Chuyện này sao lại phát hiện được?”

Dương Dương giành trước đáp: “Cái này ta biết ta biết! Tất nhiên là người yêu người làm! Để có thể lật đổ Nghiêm Xương Thạch cùng mẹ con Tiền Như Vân Chương Thực Đồng, anh ta đã quật ba thước tư liệu lên để điều tra, không buông tha bất kì dấu vết nào. Kết quả chính là, cái gì bí mật hắn đều tóm được hết!”

Hứa Đồng sợ hãi cười, “Người thật là biết cách trả lời!”

Trong lòng cô không khỏi cảm động. Cô không hề biết rằng, hắn lại vì cô làm nhiều việc như vậy.

Lúc này Dương Dương ở một bên tiếp tục: “Hứa Đồng, bằng không người cho rằng ba người trước đó sao lại bị trúng gió? Người nghĩ là ông ta vì người sao? Ha ha! Đừng choáng váng, ba người a, trừ bỏ năm đó cung cấp một cái tình trùng, đối với người ngay cả người xa lạ cũng không bằng đâu! Người nghĩ xem bằng mức độ quan tâm của ông ta với người, cho dù yêu cầu của ông ta bị mẹ con Chương Thực Đồng cự tuyệt, thì sẽ bị phản đến trúng gió sao? Nhất định là không nha! Ông ta kì thật là gặp đá kích trí mạng mới có thể thành ra như vậy! Đá kích này không cần phải nói, người hiện tại đã rất rõ ràng. Ông ta đã biết Chương Thực Đồng không phải là con mình. Thật là châm chọc, che chở như trân châu bao lâu nay lại là con của người khác, coi thường như bùn như đất, lại chính là cốt nhục của mình. Hừ, cái này chính là ông trời báo ứng a!”

Đường Tráng ở một bên lấy tay chỉ Dương Dương, “Em câm miệng, bớt nói đi, chưa đủ huyền ảo sao?”

Dương Dương hung hăng chụp tay anh, thờ hồng học nói: “Em tức giận quá thôi!”

Thư kí Trịnh cười tủm tỉm với Hứa Đồng giải thích: “Cụ thể sự việc là thế này. Anh họ tôi đi tìm Chương tiên sinh, hi vọng ông ta nể tình cốt nhục tình thân mà nhân nhượng, khuyên bảo Chương Thực Đồng cùng Nghiêm Xương Thạch thu tay. Kết quả không chỉ Chương Thực Đồng không đồng ý mà mẹ cô ta, Tiền Như Vân cũng sang sảng đi theo phản đối ý kiến. Bà ta thậm chí còn dùng mồm mép thành công thuyết phục Chương Khang Năm!

Tiền Như Vân nói với Chương Khang Năm: “Người làm sai ắt phải bị trừng phạt. Hứa Đồng từ nhỏ không được dạy dỗ cẩn thận, rốt cục tới hôm nay gây ra đại họa, mà người làm ba như ông cũng theo đó mất hết mặt mũi! Ông nói cô ta là con gái ông, nhưng cô ta đâu có nhận ông là ba? Ông sinh ra cô ta, còn cô ta, cô ta báo đáp được ông cái gì? Không phải mỗi lần nhìn thấy ông đều là cuồng ngôn loạn ngữ? Cô ta đối với ông có chút gì gọi là tôn trọng? Ông à, xin ông tin tưởng tôi, tôi cùng Thực Thực quyết định như vậy, cũng vì tốt cho cô ta. Chúng ta không thể để cô ta cứ vậy tiếp tục phạm sai lầm. Làm cho cô ta chịu khổ một chút, chịu dạy dỗ một chút, tính tình thuần hóa đi, đối với tương lai của cô ta sẽ tốt hơn! Ông nói có phải hay không?”

Tiền Như Vân nói xong những lời này, Chương Khang Năm lại cảm thấy có lí. Vì thế ông ta trả lời Cố Thần, “Chuyện như vậy cứ để thuận theo tự nhiên đi. Con bé Hứa Đồng kia tính tình bất trị, làm cho nó chịu khổ một chút để thuần tính thuần nết cũng không phải là chuyện không tốt!”

Cố Thần vừa nghe qua liền hiểu được Chương Khang Năm nhất định bị mẹ con Tiền Như Vân xúi giục. Anh ta có ý định thuyết phục Chương Khang Năm hồi tâm chuyển ý, kết quả là ông ta lại coi những lời anh ta nói như không nghe thấy. Cố Thần không khỏi tức giận, bắt đầu điều tra lại tất cả những việc có liên quan đến Tiền Như Vân. Nếu bà ta không cho người phụ nữ của anh sống yên ổn, vậy đừng trách anh ra tay ngoan độc.

Kết quả là trong quá trình điều tra, thu hoạch lại không thể tưởng tượng nổi. Thì ra Tiền Như Hải không phải là anh em họ của Tiền Như Vân mà chính là tình nhân của bà ta. Hai mươi mấy năm trước, bà ta có thai với Tiền Như Hải. Bởi vì Tiền Như Hải lúc đó vừa phạm tội xong không thể lo được cho bà ta, bà ta liền tìm cơ hội chạy đến bên cạnh Hứa Yên, lợi dụng sự giúp đỡ của Hứa Yên âm thầm quyến rũ Chương Khang Năm. Sau bà ta sinh ra Chương Thực Đồng, lại nghĩ biện pháp thay đổi thân phận cho Tiền Như Hải. Lợi dụng những mối quan hệ của Chương Khang Năm, đưa ông ta trở về bên cạnh.

Lúc trước Cố Thần còn cảm thấy kì lạ, Tiền Như Hải chẳng qua là một tên lưu manh không có nhân tính, lại có thể vì Chương Thực Đồng làm những chuyện như vậy. Bấy giờ rốt cuộc cũng hiểu được – vì đó là cốt nhục của ông ta!

Chương Khang Năm không thể tưởng tượng được mình trên đầu bị chụp mũ xanh(1), hai mươi mấy năm trời mà không hề hay biết”

●[3]●

Cố Thần tìm được Chương Khang Năm, đem tất cả những gì điều tra được nói ra.

Chương Khang Năm khiếp sợ không thôi, tức khắc đưa Cố Thần đến tìm mẹ con Tiền Như Vân đối chất. Hai mẹ con kia còn vô liêm sỉ đến cực hạn, mặc dù chuyện đã rành rành trước mắt, cũng không quên giả bộ quanh co, thậm chí còn có ý đồ đem tất cả những việc này đổ lên đầu Hứa Đồng.

Bọn họ chỉ vào Cố Thần nói hắn trúng tà của yêu nữ, vô luận Hứa Đồng nói cái gì hắn cũng đều mù quáng tin tưởng, quả là nghiệp chướng.

Cố Thần giận đến mức không không khỏi cười rộ lên.

Hắn thật may mắn có thể đứng lúc hủy bỏ một cuộc hôn ước vợ vẫn kia. Chương Thực Đồng dối trá xấu xa không lời nào có thể nói hết, người phụ nữ như vậy, ai phải kết hôn cùng thực có thể nói là bất hạnh nhất trên đời.

Tùy hai mẹ con kia giờ chân chỉ tay biện bạch, hắn cũng chỉ một bên thờ ơ lạnh nhạt.

Chờ bọn họ ầm ĩ đủ, nghĩ rốt cuộc cũng nên lấy lại lòng tin của Chương Khang Năm, hắn đem xét nghiệm ADN lạnh lùng đưa ra – báo cáo cho thấy, Chương Khang Năm cùng Chương Thực Đồng hoàn toàn không có quan hệ huyết thống. Mặt khác cũng cho thấy, Chương Thực Đồng cùng Tiền Như Hải xác thực chung một dòng máu.

Hai mẹ con kia xem xong báo cáo, không đợi Chương Khang Năm lấy qua xem, liền vội vã xé rách. Bọn họ nhìn Cố Thần giận dữ cười, hỏi: “Nhìn xem anh còn có thể dùng cái gì bịa đặt!” Cố Thần không thể không vì sự vô liêm sỉ của mẹ con họ mà cảm thấy thán phục. Hắn liền từ trong túi giấy tờ lấy ra vô số các báo cáo xét nghiệm, giờ tay ném ra khắp nơi.

Làm ăn lâu như vậy, có dạng người gì hắn chưa gặp qua? Làm sao lại có thể giống mẹ con họ ngu ngốc như vậy, không phòng đến hoàn cảnh này?

Rốt cuộc họ không thể ngăn cản Chương Khang Năm xem hai báo cáo xét nghiệm kia!

●]3]●

Khi Chương Khang Năm nhìn thấy kết quả Chương Thực Đồng chính xác không phải là thân sinh của mình, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cả thế giới như sụp xuống.

Nhưng cho đến lúc này, hai mẹ con kia vẫn như cũ không cảm thấy ăn năn hối hận, thậm chí Chương Thực Đồng vẫn còn dày mặt nói một câu “Ba!” để xin Chương Khang Năm rủ lòng thương “Con gọi ba là ba nhiều năm như vậy, tất cả tình cảm đều là thực! Ba, con cầu xin ba tha thứ cho con cùng mẹ được không? Người con cùng mẹ yêu thương và kính trọng là ba! Đều là ba! Tiền Như Hải kia mới không phải là ba con, ông ta không xứng, ba mới là ba của con! ba ba, ba đừng bỏ con cùng mẹ, con và mẹ không thể không có ba!”

Chương Khang Năm nhìn cô ta, lại nhìn mẹ cô ta, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy như có hàng vạn mũi kiếm đâm qua tim, làm ông ta vô cùng đau khổ.

Ông ta vừa khóc vừa cười chỉ vào Chương Thực Đồng hỏi: “Thì ra cô đã sớm biết rằng tôi không phải ba cô? Thế nhưng cô luôn luôn hăm hại Hứa Đồng, hăm hại con gái của tôi! Ưổng công tôi thương cô như vậy! Vì cô tôi không tiếc vất bỏ nó! Vì đứa lạc loài như cô, tôi lại bỏ rơi chính đứa con của mình! Báo ứng, đây là báo ứng!” Sau đó Chương Khang Năm lập tức nói muốn tìm luật sư sửa di chúc, Chương Thực Đồng liền chạy đến ôm chân ông ta kêu gào thảm thiết.

Chương Khang Năm nhìn con người trước mắt mà hắn nâng niu hai mươi mấy năm qua, nhất thời cảm thấy xa lạ. Ông nhìn không được rơi lệ, nghẹn ngào vài tiếng xong, liền ngã trên mặt đất.

Sau khi đưa đến bệnh viện, ông ta được bác sĩ chuẩn đoán là trúng gió. Trong lúc nằm viện, mẹ con Tiền Như Vân hoành hành khắp nơi, vô pháp vô thiên. Cũng may bọn họ tuy vô sỉ nhưng cũng ngu ngốc, cuối cùng Cố Thần dùng mưu, lấy Chương thị về tay, tập trung tài chính đem Nghiêm Xương Thạch tiêu trừ tận gốc.

Cố Thần rất muốn nhìn xem Chương Khang Năm sau khi trải qua việc này sẽ làm như thế nào. Vì vậy, hắn đem toàn bộ gia sản Chương thị trả về vô điều kiện.

Thư kí Trịnh nói với Hứa Đồng: “Lúc này đại hận của chúng ta đã được báo! Vài trọng tội của Nghiêm Xương Thạch, mười lần từ hình cũng đáng! Mẹ con Chương Thực Đồng thông đồng giết người, vu oan hăm hại, không từ hình cũng không thẹn. Mà tên thủ phạm thực sự kia cùng Tiểu Đô, Cố tổng vì có có thể để làm cho chúng một trận khó sống, cũng nhọc lòng tìm được không ít chứng cứ phạm tội. Thế giới không còn lũ cặn bã này, thật làm người ta thoải mái!”

Dương Dương ở một bên phụ họa: “Cũng không phải! Cái này kêu là thiên giả thiên báo, ác giả ác báo! Bọn họ xứng đáng có kết cục ngày hôm nay, báo ứng!” Dừng lại, cô nói với Hứa Đồng, “Hứa Đồng, người biết không, trình độ vô sỉ của mẹ kế cùng em gái kia của người, ngay cả ta đều lấy làm báỉ phục! Ba người không phải đều bị bọn họ làm cho tức giận đến trúng gió nằm viện? Sau khi ông ta tỉnh lại, hai người kia còn có mặt mũi đi xin xỏ a – không phải nói là cầu khẩn! Cầu khẩn ông ta niệm tình xưa, cứu giúp mẹ con họ, bọn họ không muốn vào tù! Ta phỉ nhổ! Bọn họ không muốn, thế ai muốn? Huống hồ bọn họ xứng đáng có ngày hôm nay, đây là tự làm thì tự chịu! – Bọn họ nói xong yêu cầu vô sỉ này, ba người tức đến nổi sùi cả bọt mép! Ta cảm thấy, thật là thán phục, tuyệt đối thán phục a!”

Hứa Đồng chỉ thản nhiên cười cười, lắc đầu. Rất kì lạ, cô giống như đang nghe chuyện của một ai đó, hoàn toàn không có cảm giác liên quan đến mình. Trải qua một tai kiếp, cô đã xem thường rất nhiều thứ. Chỉ nhớ rõ người kia, hôm qua còn đối với hắn, hôm nay lại ở trong nhà tù, đợi ngày mai đi ra, lại không nghĩ thời gian trôi qua nhanh như vậy. Thì ra đời người ngắn ngủi, chẳng qua là ngày hôm qua, ngày hôm nay, cùng ngày mai mà thôi. Một số việc quý trọng còn không kịp, làm sao có thời gian lãng phí đi cảm giận người khác.

●]3]●

Bàng Mông lấy từ trong túi hồ sơ ra một tập đưa cho Hứa Đồng, nói với cô: “Anh đi bệnh viện thăm Chương lão gia- ông ấy gọi anh, nói một số chuyện.”

Chương Khang Năm tìm Bàng Mông đến bệnh viện. Ông ta muốn chỉnh sửa di chúc của mình.

Ông ta thực sự hối hận, không ngừng tự trách mình ngu xuẩn, để con gái ruột của mình lưu lạc bên ngoài, nhiều năm như vậy chẳng hề mấy may quan tâm, để cô tự sinh tự diệt. Mà đứa con cho đến hôm nay ông ta cưng chiều nâng niu, ông ta không thể nào nghĩ đến lại là con của người khác! Mỗi khi nghĩ đến kết quả châm chọc như vậy, ông ta đều không kim được nước mắt mà khóc lớn rằng báo ứng.

Ông ta tâm sự với Bàng Mông, “Năm đó tôi thực sự cùng đường, nhưng lại muốn tiếp tục học lên, Hứa Yến – mẹ Hứa Đồng, tôi biết bà ấy có một chút tiền để dành, tôi cũng biết bà ấy có thiện cảm với mình, còn biết được kì thật mình cũng không thích bà ấy, nhưng vì tiền đồ, vì không cam lòng đầu hàng số phận, tôi đã đồng ý cùng với bà ấy một chỗ, dùng số tiền của bà ấy học xong đại học. Tôi cũng không phải Trần Thế Mĩ(2), không hề vong ân phụ nghĩa, biết phải báo đáp lại bà ấy. Dù sao bà ấy cũng hi sinh cho tôi nhiều như vậy, nên sau khi tốt nghiệp xong liền trở về A thị làm đám cưới.

Không lâu sau khi kết hôn, chúng tôi có con, chính là Hứa Đồng. Tôi vốn tưởng, cứ cả đời tiếp tục như vậy, có vợ có con có nghề nghiệp, còn cái gì không đủ đâu? Nhưng rồi một ngày tôi tự hỏi vì cái gì lại cảm thấy không vui? Lòng của tôi đã có đáp án. Vì tôi căn bản không yêu mẹ của Hứa Đồng.

Tôi cùng với bà ấy hoàn toàn là vì báo ân. Ở trước mặt bà ấy, tôi luôn có cảm giác thấp hơn một cái đầu. Dù sao cũng là dùng tiền của bà ấy để học xong đại học. Một người đàn ông, ở trước mặt vợ mình lại vĩnh viễn không ngẩng nổi đầu, anh có biết cảm giác này đau khổ thế nào không? Cho dù có thể kiếm được nhiều tiền nhưng tôi cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt. Sau khi có Hứa Đồng, tôi nghĩ phải thật thương yêu nó, nhưng từ diện mạo đến tính tình nó hoàn toàn giống mẹ, đối mặt với một bản sao của Hứa Yên, tôi thực ... không có cách nào tiếp tục. Sau đó, tôi lại gặp được Tiền Như Vân. Bà ta tuy rằng cái gì cũng không biết, nhưng sùng bái tôi, ngoan ngoãn phục tùng, nói gì nghe nấy, luôn luôn nghĩ cách làm tôi vui vẻ! Cùng với bà ta, tôi cảm thấy mình mới thực sự là một người đàn ông chân chính.

Tôi rất nhanh yêu Tiền Như Vân, vừa nhanh chóng lại vừa mạnh mẽ, quả thực không thể tự kiềm chế. Sau đó cùng bà ta sinh con, tôi vẫn nghĩ đó là cốt nhục của mình! Trước khi đưa nhỏ đó học tiểu học, bà ta lấy lí do vì hộ khẩu của nó, buộc tôi ly hôn với Hứa Yên lấy bà ta. Đây là lần đầu tiên bà ta đưa ra yêu cầu với tôi, tôi không có cách nào từ chối.

Nhưng là, ai có thể nghĩ đến, tất cả đến cuối cùng kết quả lại thành ra như vậy! Tôi không nuôi con của mình, lại nuôi trong nhà con của người khác suốt hai mấy năm ròng! Báo ứng, đây là ông trời cho tôi báo ứng!

Tôi biết, cho tới hôm nay tôi nợ Hứa Đồng nhiều lắm. Tôi muốn đem toàn bộ tài sản của mình, trừ một số tiền dưỡng già, còn lại toàn bộ cho Hứa Đồng, coi như là bồi thường những gì tôi nợ con bé bao nhiêu năm qua! Hi vọng khi tôi còn sống, có thể đợi đến một ngày được con bé bằng lòng tha thứ.”

(1) Bị cấm sùng.

(2) Ngày xưa xem Bao Công nhớ nôm na là thế này. Trần Thế Mĩ có vợ ở dưới quê là Tần Hương Liên. Sau khi ông này đỗ Trạng Nguyên, vừa mất Thái Hậu nên được tuyển làm phò mã, vì ham vinh hoa nên bỏ người vợ ở nhà. Sau Tần Hương Liên dẫn theo hai con lên kinh thành để tìm chồng, được Bao Công

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Hãy chờ em đánh răng xong nhé

Nghe Bàng Mông nói xong, Hứa Đồng không khỏi cười lạnh. Người đàn ông này dù đã trúng gió nằm trên giường cũng không biết tự kiểm điểm bản thân mình, vẫn như cũ tìm lí do để lấp liếm. Nhưng cuộc sống cũng đã bạc đãi ông ta như vậy, tất cả những việc ông ta làm đều là bất đắc dĩ, ông ta cũng không phải là không có nỗ lực, tất cả những niềm vui mà ông ta có được cũng không thể sánh với một kết quả bất hạnh cuối cùng này. Đây là ba ruột của cô, Chương Khang Năm Chương lão tiên sinh. Thật không thể tưởng tượng, mẹ cô thiện lương là thế, đến cuối cùng lại bị ông ta phụ bạc. Mà ông ta lại có thể coi việc vô liêm sỉ này nói thành hợp tình hợp lí, ai động lòng người như vậy, thật quá mức buồn cười.

Bàng Mông nói với cô: “Văn kiện này là toàn bộ giấy tờ tài sản của ông ấy, ông ấy đem đại bộ phận tài sản chuyển đến dưới danh nghĩa của em, chỉ lưu lại một số nhỏ đợi sau khi xuất viện tìm nơi tĩnh dưỡng. Ông ấy nói lúc sinh thời, nếu em có thể tha thứ cho ông ấy thì có thể tìm đến nơi đó. Hứa Đồng nghe xong những lời này không chút nghĩ ngợi trả lại Bàng Mông: “Giúp em đem tất cả chuyển đến danh nghĩa chú Đường. Chú Đường nuôi dạy em nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều lo lắng cho em, lúc nào cũng phải vì em mà nghĩ ngợi. Những thứ này theo lẽ thường phải là do chú ấy sở hữu!” Cô quay đầu ngăn lại vẻ mặt kích động muốn cự tuyệt của Đường Hưng Bang, nhẹ nhàng kêu ông một tiếng: “Ba!”, lại nói tiếp: “Con gọi chú một tiếng ba, chú phải đem những thứ này nhận lấy, cũng là nhận đứa con gái này. Nếu cự tuyệt, chính là không cần con!” Khi nói xong, nước mắt cô đã lưng tròng. Đường Hưng Bang hai mắt phiếm hồng, đem mặt quay sang một bên, đưa tay lau nước mắt thờ dài, “Con bé ngốc này! Cũng tốt, cho dù trở thành của ba, ba cũng giữ lại làm của hồi môn cho con!” Hứa Đồng bật cười, làm nước mắt chảy xuống, trong lòng lại vô cùng hạnh phúc.

Bàng Mông ở một bên hỏi cô: “Việc sang tên tài sản anh sẽ giúp em xử lí. Còn... địa chỉ này? Em không muốn giữ lại sao?” Hứa Đồng lắc đầu với anh: “Vẫn còn hạn ông ta sao?” Bàng Mông thử hỏi. Hứa Đồng cười rộ lên: “Hạn ông ta có nghĩa là còn nhớ ông ta. Không, em không hận ông ta, nhưng không hận không có nghĩa là tha thứ. Ông ta bỏ rơi em bao nhiêu năm, cũng không thể một lần trúng gió là đem nó lau sạch. Hai ông ta trúng gió là Chương Thực Đồng. Em chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với ông ta, ông ta trúng gió xong không nên tìm em để xin thuốc. Một ngày nào đó, nếu em quyết định tha thứ cho ông ta, đến lúc đó xin lại anh địa chỉ này cũng được. Hiện tại nếu anh để vào tay em, em chỉ sợ tùy tay liền vứt đi mất.” Hứa Đồng cô chỉ là một người bình thường, không phải là thánh nữ. Bị người khác làm tổn thương, một lần lại một lần đau, rồi sẽ có một ngày đau đến chết lặng. Đây lòng ai cũng có một phần khoan dung, nhưng đau đớn kéo dài sẽ ăn mòn đi phần khoan dung đó, thậm chí là không còn. Ông ta muốn được cô tha thứ, thật có lỗi, yêu cầu này cô không thể lập tức đáp ứng. Một thời gian dài cô yên lặng chờ đợi tình thương của người cha. Nhưng ông ta vĩnh viễn không hề quay đầu lại cho cô. Qua một kiếp nạn, cô mới hiểu được điều đó không hề quan trọng như vậy. Cái gọi là tha thứ, cái gọi là oán trách, cái gọi là trân trọng, chẳng qua cũng chỉ là thất tình lục dục, chung quy cũng sẽ có một ngày cùng cô nói lời tạm biệt. Tiếp tục liệu sẽ có ích lợi gì? Đến cuối cùng không phải con người ta ai cũng chết sao.

Hứa Đồng trở nên thoải mái. Cô nói cho Bàng Mông: “Đừng tiếp tục quan tâm đến việc này nữa. Cái gì tha thứ, không tha thứ, tùy nó đi thôi. Làm người nên thuận theo tự nhiên!”

●[3]●

Mọi người cảm thấy dường như việc cần nói cũng đã nói xong. Lúc này Hứa Đồng rất cuộc không nhìn được mà nói ra lời đã giấu ở trong lòng rất lâu, “Anh ấy ... tại sao còn chưa đến?” Mọi người bỗng chốc đều trở nên trầm mặc, ánh mắt né tránh, vẻ mặt bối rối. Sắc mặt Hứa Đồng trở nên tái nhợt, “Mọi người mau nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì vừa hỏi đến anh ấy không ai chịu mở miệng? Anh ấy làm sao vậy? Có phải hay không có chuyện gì?” Hỏi đến câu cuối cùng cô đã vô cùng lo lắng. Mọi người lại vẫn như cũ ai cũng không chịu lên tiếng, người nọ nhìn người kia, giao nhau ánh mắt như thế nói “Người nói đi! Người nói đi!”

Thấy bọn họ như vậy, Hứa Đồng gấp gấp trực tiếp chỉ định, “Thư kí Trịnh, anh ấy là anh họ cô, lại là giám đốc của cô, được, cô nói đi, anh ấy rốt cuộc làm sao?” Thư kí Trịnh rút cổ, lúng ta lúng túng đáp: “Anh ấy ... anh ấy kì thật ... kì thật cũng không có gì, chính là ... chính là .. bị thương... ở đâu .. Hiện tại đang ở bệnh viện ...”. Sắc mặt Hứa Đồng trắng bệch, “Anh ấy có sao không? Có nghiêm trọng hay không? Rốt cuộc tại sao bị thương?” Thư kí Trịnh thấy cả người cô run lên, nhanh chóng an ủi: “Cô đừng nóng vội, không có nguy hiểm đến tính mạng! Chính là đầu bị thương, bác sĩ yêu cầu anh ấy nằm viện theo dõi xem có ảnh hưởng đến não hay không!” Hứa Đồng truy vấn: “Là ai đã thương anh ấy?” Trên người nổi lên một trận khí lạnh, lạnh đến thấu xương. Chỉ có tình yêu sâu đậm mới khiến một người có thể vì người kia tan nát ra một loại khi chất như vậy.

Dương Dương lúc này lại nói: “Trừ bỏ Nghiêm Xương Thạch kia còn có thể là ai? Lão ta quả thực độc ác, sau khi bị truy nã, vài lần bị bắt đều đào tẩu được. Sau Cổ Thần chủ động làm mọi như Nghiêm Xương Thạch xuất hiện. Họ Nghiêm kia đối với Cổ Thần quả thực hận thấu xương, hận không thể lột da, rút gân! Cho nên lập tức bị mắc mưu. Sau biết chính mình bị lừa, đã nghĩ cùng Cổ Thần liều mạng. Trong lúc đó, Cổ Thần đã bị lão ta dùng một ống tủy giăng mạnh vào đầu. Lại nói Hứa Đồng a, người yêu của người lớn lên ăn cái gì vậy? Đã trúng một đòn mạnh như vậy cũng không lập tức gục! Anh ta cư nhiên còn có thể bắt lấy họ Nghiêm không buông tay cho đến khi cảnh sát đến. Hứa Đồng, người yêu của người thật oách a! Lần này không có anh ta, họ Nghiêm kia nhất định lại một lần nữa chạy thoát!”

Hứa Đồng nghe xong trong lòng một trận kích động dội lên, vừa lo lắng lại vừa kiêu ngạo, dương cảm nói cho Dương Dương: “Anh ấy từng tham gia quân ngũ!” Dương Dương lập tức sợ hãi than lên một tiếng: “Trách không được thể lực tốt như vậy, thì ra là đã tham gia quân đội! Hứa Đồng, người xong rồi, cẩn thận về sau bạo lực gia đình xảy ra, người đánh không lại anh ta!” Hứa Đồng kiên định lắc đầu: “Anh ấy sẽ không!” Nói lời này, đáy lòng cô giống như có một thứ gì đó lấp đầy. Cô biết, cả đời này hắn sẽ không đánh cô, hắn rất thương cô, cho dù miệng không chịu nói, nhưng cô biết, hắn nhất định như vậy.

●[3]●

Thư kí Trịnh nói cho Hứa Đồng: “Anh họ tôi hôm nay rất muốn tới gặp cô! Nhưng anh ta lại bị lão gia bức nằm ở bệnh viện. Lão gia nói, nếu anh họ tôi dám chạy khỏi bệnh viện ông ấy liền một dao đâm chết anh ấy trên giường bệnh!” Hứa Đồng nghe xong đứng lên, “Tôi phải đi gặp anh ấy!”

Vừa nói liền bước ra ngoài. Đi được hai bước, Bằng Mông gọi cô lại, “Hứa Đồng, em hiện giờ không thể đến bệnh viện!”

Hứa Đồng dừng lại, chậm rãi quay người, trở về một lần nữa ngồi xuống.

Là cô xúc động, ba hán ở đó, ông ấy dường như đối với cô vẫn có thành kiến. Ông ấy không cho hắn đến gặp cô thì sao có thể đồng ý cho cô vào gặp hắn. Thư kí Trịnh ho nhẹ hai tiếng, muốn nói lại thôi. Do dự mãi sau, rốt cuộc vẫn quyết định ăn ngay nói thật: “Ách ... Hứa Tiểu thư, không sai, hiện tại cô không thể đến bệnh viện, bởi vì ... lão gia thấy cô bây giờ, nhất định hận không thể dùng gậy đánh chết cô mới hả ...”

Dương Dương ở một bên là lưỡi, “Vị lão gia kia giờ giống như khối thuốc nổ! Hứa Đồng, người không có nghe đến a! Ông ấy ở bệnh viện biết con mình vì người mà bị thương, liền rống to kêu người là hồng nhan họa thủy, hồ li tinh chuyển thế, dụ dỗ con ông ấy, làm hại đến tính mạng bảo bối của dòng họ nhà ông ấy. Oa! Nhìn bộ dáng Cổ lão gia lúc đó, ta xem thiếu chút nữa muốn thay ông ta nhồi máu!”

Đường Tráng phụ họa Dương Dương, “Đúng vậy nha đầu, anh cũng nghĩ em không cần đi bệnh viện, chờ ngày mai Cổ Thần có lẽ có thể trốn ra ngoài. Cho dù anh ta không may mắn chạy được, chúng ta cũng có thể nghĩ biện pháp đánh lạc hướng Cổ lão gia, tạo cơ hội cho em đi vào. Hiện tại em bộ đáng thế này, mặt mũi lem lem không nói, trên người còn mang theo vận xui, tốt nhất không nên đi đâu cả!”

Ngay cả Bằng Mông cũng nói: “Anh cũng nghĩ như vậy. Mọi người, chúng ta nói chuyện cũng lâu rồi, giờ cũng nên giải tán, không bằng cứ về nhà để cho Hứa Đồng tắm rửa nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta lại đến, cùng nghĩ biện pháp làm cách nào đến bệnh viện đánh lạc hướng Cổ lão gia!”

Anh nói xong, mọi người đồng loạt gật đầu.

Hứa Đồng nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu nói: “Trước cũng chỉ có thể tính như vậy thôi!”

●[3]●

Những người khác nhanh chóng rời đi. Dương Dương cùng Đường Tráng cũng theo Đường Hưng Bang ra ngoài mua đồ ăn, làm một bữa tối thịnh soạn chiêu đãi Hứa Đồng.

Trong nhà chỉ còn một mình cô. Cô pha nước nóng cùng lá mầm thủy ngâm mình, thay quần áo xong mới vào trong sân đánh răng. Đây là từ nhỏ ở cùng Đường Tráng thành thói quen. Tắm rửa ở trong phòng tắm, sau đó mới vào sân ngồi xổm đánh răng. Lúc đang đánh răng, cô đột nhiên cảm thấy có người sau lưng nhìn mình. Tim bỗng nhiên đập thành thịch, cô chậm rãi quay đầu.

Cô nhìn thấy Cổ Thần ở bên cửa nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu.

Trên đầu hán quần đầy băng vải, hai mắt gât gao nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt.

Cô cũng nhìn lại hán, ánh mắt cũng không chệch đi nửa phân. Ánh mắt hai người, quán quýt si mê cũng một chỗ thật lâu. Đáy mắt Hứa Đồng ứa lệ. Cô nhìn hán, nhẹ nhàng hỏi: “Anh sao lại chạy đến đây? Không phải ở viện quan sát sao? Ba anh phát hiện không thấy anh, một dao đâm chết cũng không lo lắng sao?” Cố Thần tựa ở bên cửa, không kiềm chế được chớp mắt, khẽ nhún vai nói: “Ông ấy không còn sức đâu!” Hán nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh nói, “Anh không cẩn thận đã làm rơi một viên thuốc ngủ trong chén nước của ông ấy. Hiện tại ông ấy đang nằm ở trên giường anh ngáy khò khò, cái gì cũng không biết!”

Hứa Đồng phì cười, nhưng nước mắt từng giọt từng giọt lại lăn xuống.

Thu lại nụ cười, cô nhìn hán có chút oán hận nói: “Em thiếu chút nữa liền không ra được, có khi bị thủ tiêu cũng nói không chừng, vậy mà anh một lần cũng không đến thăm!”

Cố Thần hướng phía cô cười: “Không sao, nếu em thực bị thủ tiêu, anh sẽ đi cùng em!”

Nghe những lời này trong lòng Hứa Đồng kích động. Những lời này hán nói, giống như là một lời tâm tình. Dừng lại, hán ho nhẹ một tiếng, giọng nói không kiên nhẫn, lại có chút hờn giận: “Chỉ biết trách anh không đi thăm em, tại sao không trách chính mình tự dưng nói độc!”

Nói cái gì mà lần sau gặp mặt nếu hán không có gì để nói với cô, coi như cả đời này hai người không có duyên.

“Trại tạm giam là cái nơi quỷ quái, cho dù anh ở trong đó nói với em cái gì, chẳng lẽ em không thấy là thực lãng phí sao?” Cho dù hán nói ra suy nghĩ của mình, cũng phải chờ sau khi cô thoát khỏi nơi quỷ quái đó.

“Cho nên, anh không đi gặp em!” Hứa Đồng nghe xong hán nói, không nói một lời, tiếp tục gục đầu xuống đánh răng. Nước mắt lại không ngừng từng giọt từng giọt rơi xuống. Chỉ sợ cả đời hán cũng sẽ không lãng phí một lời ngọt ngào ...

Mặc dù hán ác thanh ác khí như vậy, cô vẫn không kim chế được xúc động. Không muốn hán nhìn thấy bộ dáng mình khóc lóc tưng quẫn, cô cúi đầu không ngừng vô thức đánh răng. Hán bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng: “Nghe nói em nhờ Dương Dương nhắn với anh, nói em thua!”

Hứa Đồng vẫn ngậm bàn chải đánh răng, hàm hồ trả lời hán một câu, “Hả? Cái kia a, đó là em cảm thấy mình không trụ được, không bằng trước khi chết làm một việc thiện, cho nửa đời sau của anh được sống vui vẻ, không phải đeo cái tâm bệnh!”

Nghe cô mạnh miệng như vậy, Cố Thần vẫn bất động, giống như tin tưởng lời cô nói: “À, thì ra là thế!” Hán rời cửa, hướng cô đi tới, đến phía sau cô, cũng ngồi xuống, nhẹ nhàng dang cánh tay ôm lấy cô. Tư thế này, làm hai người thật không thoải mái.

Nhưng lúc này, ai để ý?

Hán đem một chiếc hộp đến trước mặt cô, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Hán hắng giọng một tiếng, lúng ta lúng túng mở miệng: “Hôm nay thời tiết rất tốt, thích hợp nói cái gì đó, em thấy có phải hay không? Ân, nói cái gì bây giờ? Không bằng, em gả cho anh đi!”

Hán cố ý nói thân nhiên không chút để ý, những trời biết hán đến tới cùng có bao nhiêu căng thẳng. Từ trước tới giờ nghĩ mình là cao thủ tình trường, bách hoa từng trung quá, phiền hiệp không dính thân (1). Nhưng cho đến hôm nay mới biết được, ở trước mặt cô, cũng chỉ là mối tình đầu.

Cô nhìn chiếc nhẫn trước mặt, khóe mắt lại nóng lên, tầm mắt lại trở nên mơ hồ.

“Được!” Cô cũng mạnh miệng làm bộ như không có việc gì, “Nhưng mà, hãy chờ em đánh răng xong nhé”

Nói xong câu đó, cô nghe được tiếng cười nhẹ từ phía sau lưng, vì thế cô cũng lau nước mắt, cùng hán nở nụ cười.

Bầu trời xanh thăm thẳm, không một gợn mây.

Cô nghĩ, thời tiết này đáng là thật tốt để nói gì đó. Tuy rằng kia không phải một câu “Anh yêu em”, nhưng có hề gì?

Trải qua nhiều chuyện như vậy, hai người bọn họ đã không còn vì một câu nói mà chi li tính toán. Đã đem người kia khắc thật sâu trong lòng, cho dù không nói gì, những yêu thương kia cũng sẽ mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

●]3]●

Cả đời này cô đều nhớ rõ câu chuyện ngày hôm đó.

Một ngày đẹp trời, hai người họ bộ dáng chật vật – Hán trên đầu cột băng vải, mặc đồ bệnh viện, Cô tóc ướt nhẹp, ngay cả răng đều chưa đánh xong. Hán nói với cô: Không bằng em gả cho anh đi. Mà cô đáp lại hán: Được! Nhưng mà, hãy chờ em đánh răng xong nhé!

(1) Bách hoa từng trung quá, phiền hiệp không dính thân: Ở giữa ngàn hoa mà không dính phấn hoa. Ý nói Cố Thần bên cạnh có nhiều phụ nữ nhưng

không bao giờ yêu thực lòng.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hãy Chờ Em Đánh Răng Xong Nhé!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.